PRINCIPIUL DIVIN

Asociația Sfântului Duh pentru Unificarea Creştinismului Mondial

DESCRIEREA CIP A CAMEREI NAŢIONALE A CĂRŢII

Asociaţia Sfântului Duh pentru Unificarea Creştinismului Mondial
© H.S.A.-U.W.C., 2006

PRINCIPIUL DIVIN
DIVINE PRINCIPLE

Prima ediţie în limba română, anul 2010.
Tradusă în limba română şi tipărită cu permisiunea
Asociaţiei Sfântului Duh pentru Unificarea Creştinismului Mondial

Toate drepturile sunt rezervate.
© Biserica Unificării din Moldova, 2010

Sun Myung Moon

Prefaţă

Textul pe care îl aveţi în faţă conţine Principiul Divin aşa cum este prezentat în învăţăturile Reverendului Sun Myung Moon. Cel mai vechi manuscris al Principiului a fost pierdut în Coreea de Nord în timpul războiului coreean. După ce sosise ca refugiat în Pusan, Reverendul Moon a scris şi a dictat un manuscris întitulat Wolli Wonbon (sau Textul original al Principiului Divin), după care l-a îndrumat pe Hyo Won Eu, primul preşedinte al Bisericii Unificării din Coreea, să elaboreze prezentări sistematice ale învăţăturilor sale, completate cu exemple biblice, istorice şi ştiinţifice. Reverendul Moon i-a dat indicaţii precise preşedintelui Eu despre conţinutul acestor texte, ca mai apoi să le verifice cu meticulozitate personal. Aceste eforturi au avut ca rezultat Wolli Hesul (Explicaţia Principiului Divin) publicată în 1957 şi Wolli Kangron (Expunerea Principiului Divin) publicată în 1966. În decursul ultimilor treizeci de ani Wolli Kangron a constituit textul învăţăturii de bază a Reverendului Moon.

Expunerea Principiului Divin reprezintă prima traducere autorizată completă în limba română a Wolli Kangron.

Perioada şi contextul cultural reflectat în această carte a reprezentat o altă dificultate cu care traducătorii au trebuit să se confrunte. Cartea a fost scrisă în anii şaizeci, pe când comunismul reprezenta o ameninţare mondială, iar creştinismul era sigur de superioritatea sa culturală şi de succesul expansiunii sale. Viziunea originală a textului s-a menţinut, în pofida faptului că aceste condiţii s-au modificat de-a lungul ultimelor decenii. Providenţa lui Dumnezeu continuă să se desfăşoare exact după cum se explică în Principiul Divin.

În ediţia de lux a lucrării, utilizarea specifică a culorilor respectă a 39-a ediţie coreeană a Wolli Kangron pregătită de dna Gil Ja Sa Eu. Principalele idei sunt haşurate cu roşu, cele secundare cu albastru, iar următoarele, în ordinea importanţei lor, cu galben. Cititorul poate descifra în scurt timp principalele învăţături ale Principiului Divin urmărind numai paragrafele haşurate cu roşu. Citindu-le pe cele roşii şi albastre împreună, obţine o imagine mai bogată; citindu-le pe toate trei luate împreună, va ajunge la o înţelegere mult mai amplă, care include numeroase exemple. Însă, pentru a înţelege întregul sens,

este necesară parcurgerea în întregime a lucrării. Mai mult, în timpul studiului textului, o atenţie mai mare acordată pasajelor în roşu poate clarifica firul argumentului.

Expunerea Principiului Divin exprimă un adevăr universal. Acesta a moştenit şi se sprijină pe adevărurile fundamentale transmise ca revelaţie de la Dumnezeu prin intermediul scripturilor evreieşti şi creştine şi înglobează profunda înţelepciune orientală. Sperăm că această traducere va face posibilă o mai bună înţelegere a mesajului profund al Principiului Divin în lumea occidentală.

Comitetul de traducere a Principiului Divin,
Septembrie, 2006

Cuprins:

Introducere 9

Partea I

Capitolul 1.Principiul Creaţiei 21
Capitolul 2. Căderea în păcat 58
Capitolul 3. Ultimele zile ale istoriei omenirii 84
Capitolul 4. Mesia: Venirea sa şi scopul Celei de-a Doua Veniri 114
Capitolul 5. Învierea 133
Capitolul 6. Predestinarea 153
Capitolul 7. Hristologia 163

Partea a II-a

Introducere la capitolul Restaurare 175
Capitolul 1. Providenţa de stabilire a fundamentului pentru restaurare 189
Capitolul 2. Moise şi Isus în cadrul providenţei de restaurare 227
Capitolul 3. Perioadele în cadrul istoriei providenţiale şi determinarea duratei lor 296
Capitolul 4. Paralelele dintre cele două Epoci ale Providenţei de Restaurare 320
Capitolul 5. Perioada Pregătirii pentru cea de-a Doua Venire a lui Mesia 353
Capitolul 6. Cea de-a Doua Venire 389

Expunerea Principiului Divin

Introducere

Fiecare om depune eforturi pentru a evita nenorocirile şi a atinge fericirea. De la lucrurile mărunte ce privesc o singură persoană şi până la marile evenimente care influenţează întreaga istorie – toate sunt manifestarea dorinţei îndreptate către o fericire cât mai mare.

Aşadar, cum apare fericirea? Orice om simte bucurie atunci când i se împlinesc dorinţele. Cuvântul "dorinţă" însă nu este înţeles întotdeauna în adevăratul său sens, deoarece trăim într-un mediu în care dorinţele tind cu uşurinţă mai mult spre rău decât spre bine. Dorinţele care rezultă în nedreptate nu provin din sufletul originar al omului. Spiritul uman este absolut conştient că astfel de dorinţe conduc la nenorocire, de aceea el face eforturi disperate, reprimând dorinţele care urmăresc răul şi urmându-le pe cele care urmăresc binele, pentru a atinge fericirea care va încânta sufletul. Aceasta este viaţa omului: să rătăcească de-a lungul unor cărări istovitoare pentru a alunga umbra morţii şi a căuta lumina vieţii.

Este oare cineva care, atunci când îşi urmează dorinţele vicioase, să simtă satisfacţia în care să se complacă spiritul uman? Orice om este în agonie din cauza mustrărilor de conştiinţă de fiecare dată când îşi satisface aceste dorinţe. Există oare vreun părinte care să-şi educe copilul să devină rău, sau vreun dascăl care să-i înveţe nedreptatea pe discipolii săi? Fiecare om are pornirea de a detesta răul şi de a înfăptui binele, ceea ce este manifestarea sufletului originar.

Viaţa oamenilor religioşi reflectă lupta pentru realizarea binelui, urmând dorinţele unui asemenea suflet originar, însă de la începutul timpurilor nici măcar un singur om nu şi-a urmat doar sufletul originar. Astfel Biblia ne relatează: "După cum este scris: "Nu este drept nici unul; nu este cel ce înţelege, nu este cel ce caută pe Dumnezeu." (Rom. 3:10,11) şi Sfântul Pavel, confruntându-se cu această realitate interioară a omului, a spus îndurerat: „Că, după omul cel lăuntric, mă bucur de legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, luptându-se împotriva legii minţii mele şi făcându-mă rob legii păcatului, care este în mădularele mele. Om nenorocit ce sunt! Cine mă va izbăvi de trupul morţii acesteia?" (Rom. 7:22-24).

În fiecare om putem vedea o contradicţie. În interiorul fiecăruia dintre noi ca indivizi unici, găsim contradicţia a două înclinaţii opuse ca scop, care duc o luptă feroce: tendinţa sufletului originar, care urmăreşte binele şi cea a sufletului malefic, care urmăreşte înfăptuirea răului.

Orice fiinţă existentă, fiind stăpânită în interior de o asemenea contradicţie, este menită să piară. Astfel, fiinţele umane care au căpătat o asemenea contradicţie, trăiesc ca pe marginea prăpastiei. Totuşi, este imposibil ca omul să fi avut această contradicţie din start, de la naştere, din motiv că nici o făptură nu poate să apară având deja contradicţie în sine. Prin urmare, omul nici nu s-ar fi putut naşte, dacă încă de la apariţie ar fi purtat pe umeri o astfel de povară. Această contradicţie a omului poate fi privită doar ca ceva ce a apărut după naşterea rasei umane. Creştinismul vede această stare distructivă în care a ajuns omul drept rezultat al căderii în păcat.

Privind din acest punct de vedere, ajungem la concluzia că noi, oamenii, am căzut şi nimeni nu poate contesta acest fapt. De vreme ce cunoaştem că omul a ajuns în pericol de autodistrugere din cauza căderii, facem eforturi disperate pentru a rezolva acest conflict interior, reprimând dorinţele vicioase provenite din sufletul nostru malefic şi îmbrăţişând dorinţele bune, izvorâte din sufletul originar. Cu regret, nu am fost în stare să aflăm răspunsul complet la întrebarea: care este esenţa răului şi a binelui? Încă nu ne aflăm în posesia unui adevăr absolut, care ne-ar face să distingem, de exemplu, care dintre cele două, teismul sau ateismul, este bun şi care este rău. Rămânem în continuare total ignoranţi în ce priveşte răspunsul la aşa întrebări cum ar fi: Ce este sufletul originar din care provin dorinţele bune? Care este originea sufletului malefic care incită dorinţele vicioase contrare spiritului originar? Care este rădăcina acestui conflict, care îi aduce pe oameni la ruinare? Pentru a respinge dorinţele păcătoase şi a le urma pe cele drepte, trebuie să depăşim această ignoranţă şi să ne cultivăm abilitatea de a distinge clar între bine şi rău. Numai atunci vom putea urma calea unei vieţi virtuoase spre care tinde sufletul originar.

Din punct de vedere intelectual, căderea omului în păcat reprezintă alunecarea umanităţii în ignoranţă. Oamenii au două aspecte: interior şi exterior, spirit şi corp; la fel şi intelectul are două aspecte: interior şi exterior. În acelaşi mod, există două feluri de ignoranţă: ignoranţa interioară şi ignoranţa exterioară. În termeni religioşi, ignoranţa interioară este ignoranţa spirituală. Este o ignoranţă în întrebările de genul: Care este originea omului? Care este scopul vieţii? Ce se întâmplă după moarte? Există oare Dumnezeu şi

lumea de dincolo? Care este esenţa binelui şi a răului? Ignoranţa exterioară se referă la necunoaşterea lumii naturale, inclusiv a corpului uman. Este ignoranţa ce ţine de întrebările: Care este originea materiei? Care sunt legile naturii ce guvernează toate fenomenele?

De la începuturile istoriei şi până în zilele noastre oamenii au căutat fără încetare adevărul pentru a depăşi ignoranţa şi a căpăta cunoştinţe. Astfel, religia a apărut pentru a depăşi ignoranţa interioară şi a căpăta adevărul interior, iar ştiinţa a apărut pentru a depăşi ignoranţa exterioară şi a căpăta adevărul exterior. Religia şi ştiinţa au fost, fiecare în felul ei, căi de a căuta adevărul pentru a depăşi ambele tipuri de ignoranţă şi a atinge ambele aspecte ale cunoaşterii. Deci, pentru ca omul să se elibereze complet de ignoranţă, să trăiască doar în acord cu dorinţele sufletului originar, care sunt îndreptate spre bine, şi să savureze fericirea eternă, este absolut necesar ca problemele religiei şi ale ştiinţei să fie rezolvate printr-un efort comun şi ambele dimensiuni ale adevărului, cea interioară şi cea exterioară, să se dezvolte în armonie.

Există două căi principale în căutarea răspunsurilor la întrebările fundamentale despre viaţa omului. Prima caută să rezolve probleme fundamentale ale vieţii în lumea materială, lumea rezultat. Cei care urmează această cale, dându-i supremaţia, se închină în faţa realizărilor ştiinţei, se mândresc cu puterea ei şi cu fericirea materială ce-o aduce. Dar ne putem oare bucura de o fericire deplină numai pe baza condiţiilor exterioare ce satisfac necesităţile corpului? Oricât de confortabil ar fi mediul înconjurător creat de progresul ştiinţei, oricât ne-am bucura de bunăstare şi prosperitate, poate oare acest progres singur să satisfacă cu adevărat dorinţele spirituale ale eului interior? Bucuriile trecătoare ale acelor care se complac în plăcerile trupului sunt nimic în comparaţie cu fericirea celor care aleg calea iluminării, găsind bucurie în condiţii modeste. Gautama Buddha nu a fost singurul care, abandonând luxul palatului regal şi dedicându-se căutării căii dreptăţii, a rătăcit prin lume căutând un loc de odihnă pentru sufletul său. Precum un corp sănătos depinde de o minte sănătoasă, la fel, bucuria corpului este completă numai când spiritul este mulţumit. Ce s-ar putea spune despre marinarul care navighează pe marea lumii materiale sub pânza ştiinţei, în căutarea confortului exterior? Lăsaţi-l să atingă ţărmul la care visează. El va realiza că acesta nu este altceva decât mormântul trupului său.

Încotro se îndreaptă ştiinţa? Până în timpul de faţă, cercetarea ştiinţifică nu a cuprins lumea interioară, cauzală, limitându-se numai la lumea

exterioară, rezultantă. Nu a îmbrăţişat lumea esenţelor, ci s-a limitat numai la cea a fenomenelor. Cu toate acestea, în prezent ştiinţa trece la o nouă etapă, când este obligată să-şi ridice privirea de pe lumea exterioară, a efectelor, care constituia obiectul său şi să o îndrepte spre cea interioară, a cauzelor, lumea esenţelor. Lumea ştiinţifică a ajuns la concluzia că ştiinţa, care ţine de lumea materială, rezultantă, nu-şi poate atinge scopurile ultime în lipsa unei explicaţii teoretice a lumii cauzale, spirituale, adică a adevărului interior. Numai atunci când marinarul, încheind călătoria pe marea adevărului exterior sub pânza ştiinţei, va adăuga o nouă pânză, cea a religiei, pornind într-o nouă călătorie pe marea adevărului interior, el se va putea îndrepta către tărâmul ideal râvnit de sufletul originar.

A doua cale a eforturilor umane este încercarea de a găsi răspunsul la întrebările fundamentale despre existenţă, depăşind lumea rezultantă, a fenomenelor şi căutând în lumea cauzală, a esenţei. Este adevărat că filozofiile şi religiile care au urmat această cale până-n prezent au adus multe contribuţii, dar au mai pus şi o povară spirituală pe umerii oamenilor. În acest mod, filozofii şi sfinţii care s-au perindat pe parcursul istoriei au apărut fiecare la o anumită etapă în timp pentru a fi deschizătorii căii vieţii, însă munca efectuată de ei a devenit o povară şi mai grea pentru noi, cei care trăim astăzi.

Să privim lucrurile obiectiv. Care filosof ne-a putut înlătura neliniştea? Care dintre înţelepţi a rezolvat toate întrebările fundamentale ale vieţii umane şi ale universului, luminându-ne clar calea ce trebuie să o urmăm? Învăţăturile şi filozofiile lor, din contra, au dat naştere la mai multe îndoieli, cauzând apariţia scepticismului. Mai mult ca atât, luminile renaşterii cu care religiile fiecărei epoci au iluminat în decursul istoriei multe suflete rătăcitoare în întuneric s-au stins, rămânând doar nişte scântei slabe de lumină, care abia mai pâlpâie.

Să examinăm istoria creştinismului care, împărtăşind credinţa în salvarea omenirii, s-a extins în vârtejul istoriei în decursul a două mii de ani, răspândindu-şi sfera de influenţă asupra întregii lumi. Ce s-a întâmplat cu spiritul creştinismului care odată ardea atât de strălucitor, în pofida persecuţiilor cumplite din Imperiul Roman şi care i-a făcut pe cetăţenii acestuia să se închine în faţa lui Isus care murise? Societatea feudală din Evul Mediu a îngropat creştinismul de viu. Deşi din acel mormânt s-a înălţat forţa Reformei, care pleda în favoarea unei noi vieţi, această flacără nu a putut învinge valul puternic al întunericului. Atunci când iubirea ecleziastică a slăbit,

când vânturile lăcomiei capitaliste treceau peste societatea creştină a Europei, când masele înfometate strigau disperate în cartierele sărace, strigătul de salvare s-a auzit de pe pământ şi nu din ceruri. Acesta era comunismul. Deşi propovăduia iubirea faţă de Dumnezeu, creştinismul a degenerat într-un corp inert de preoţi care propagau doar lozinci. Astfel, era firesc să se ridice o revoltă care proclama că nu poate să existe aşa un Dumnezeu nemilos, care îngăduie atâta suferinţă.

Aşa a apărut materialismul. Prin urmare, societatea creştină a devenit un sol fertil pentru materialism. Comunismul a înflorit rapid, asimilând îngrăşământul bun din acest sol fertil. Creştinismul a pierdut capacitatea de a depăşi realizările acestuia şi a eşuat în a prezenta adevărul care ar fi putut înfrânge teoriile acestuia. Creştinismul privea neajutorat cum acestea încolţeau chiar în pieptul său şi creşteau extinzându-şi influenţa în întreaga lume. Nu este oare acesta un lucru regretabil? Mai mult decât atât, cu toate că doctrina creştină propovăduieşte că întreaga omenire descinde din aceiaşi părinţi, mulţi dintre cetăţenii naţiunilor creştine, care propovăduiesc acest lucru şi cred în el, nici măcar nu pot sta alături de fraţii şi surorile lor de altă culoare a pielii. Acest exemplu reflectă situaţia actuală a creştinismului care şi-a pierdut puterea de a întruchipa învăţăturile lui Isus şi, săvârşind doar ritualuri fără viaţă, a devenit asemenea unui mormânt văruit.

Va veni poate o zi în care eforturile omenirii vor pune capăt acestor tragedii sociale; însă există un viciu social care nu poate fi eradicat niciodată doar prin eforturi umane. Acest viciu îl reprezintă imoralitatea sexuală. Deşi doctrina creştină îl consideră cel mai mare păcat, tragic este faptul că societatea creştină de azi nu poate bloca această cale a desfrâului spre care sunt mânaţi oamenii contemporani. Cât de jalnică este această situaţie!

Ce semnifică realitatea creştinismului de astăzi, care doar priveşte neajutorat vieţile celor care au căzut victimă confuziei şi divizării în prezent şi sunt atrase în vârtejul imoralităţii? Acest fapt ne dovedeşte cât de necompetent a fost creştinismul în a oferi salvare omenirii de azi.

Din ce motiv oamenii religioşi, care au căutat cu sinceritate adevărul interior, până-n ziua de azi au fost incapabili să-şi îndeplinească misiunea originară pe deplin? Relaţia dintre lumea esenţei şi lumea fenomenelor poate fi comparată cu cea dintre suflet şi corp, ceea ce înseamnă relaţia dintre cauză şi efect, interior şi exterior, partener subiect şi partener obiect. Aşa cum oamenii ating perfecţiunea caracterului numai atunci când spiritul şi corpul sunt total unite, lumea ideală va putea fi realizată numai când cele

două lumi, a esenţei şi a fenomenelor, se vor îmbina într-o armonie perfectă. Asemeni relaţiei dintre spirit şi corp, lumea fenomenelor nu poate exista separat de lumea esenţei, iar lumea esenţei nu poate exista separat de lumea fenomenelor. Drept urmare, viaţa de după moarte este inseparabilă de viaţa din această lume şi bucuria spirituală este incompletă fără o fericire fizica autentică.

Până-n prezent, religiile, pentru a găsi viaţa eternă, au negat pe nedrept viaţa reală şi s-au luptat pentru a dispreţui plăcerile trupeşti în favoarea fericirii spirituale. Însă, oricât de mult ar încerca, oamenii nu vor fi în stare să se separe de realitatea acestei lumi, sau să anuleze necesitatea dorinţelor fizice ce îi însoţeşte precum o umbră de care nu se vor putea lipsi. Acestea îi subjugă pe oamenii religioşi şi îi conduce în adâncurile agoniei. Vedem că şi în viaţa ascetică a oamenilor religioşi există o asemenea contradicţie. Viaţa multor oameni religioşi a fost distrusă din cauza acestei contradicţii, aceasta fiind starea actuală a oamenilor religioşi. Prin urmare, aceasta este cauza pasivităţii religiilor contemporane: ele nu au depăşit această contradicţie din interior.

Există şi un alt factor esenţial ce a condus la declinul religiilor. Odată cu progresul ştiinţei, intelectul uman a devenit extrem de sofisticat, necesitând o cercetare ştiinţifică amplă privind toate lucrurile. Cu toate acestea, doctrinele religioase, care rămân neschimbate, sunt total lipsite de explicaţii ştiinţifice. Altfel spus, după cum am menţionat mai sus, motivul este că explicaţiile adevărului interior şi cele ale adevărului exterior nu concordă.

Scopul suprem al religiei poate fi realizat numai atunci când cineva mai întâi crede cu inima şi apoi transpune credinţa în practică. Credinţa însă nu poate apărea în lipsa înţelegerii. De exemplu, studiem sfintele scripturi pentru a le înţelege mai întâi şi a ne consolida astfel credinţa. Isus a săvârşit miracole pentru a ajuta oamenii să înţeleagă că el este Mesia, şi apoi să creadă în el. Înţelegerea este primul pas către cunoaştere. Cu toate acestea, oamenii în ziua de azi nu vor accepta ceea ce nu este logic sau nu are o dovadă reală, adică ce nu poate fi demonstrat ştiinţific. Drept urmare, de vreme ce religiile sunt astăzi incapabile să îndrume oamenii la nivelul înţelegerii, cu atât mai puţin la cel al credinţei, ele, în cele din urmă, nu-şi vor putea atinge menirea. Astfel, chiar şi adevărul interior are nevoie de explicaţii care pot fi demonstrate. Pe parcursul îndelungatei istorii religiile au aşteptat timpul în care învăţăturile lor ar fi fost lămurite în mod ştiinţific.

Religia şi ştiinţa au apărut fiecare cu misiunea de a depăşi cele două dimensiuni ale ignoranţei umane şi s-ar părea că în acest proces ele nu pot fi pe poziţii contrare şi ireconciliabile. Cu toate acestea, pentru ca umanitatea să depăşească totalmente cele două dimensiuni ale ignoranţei şi să realizeze în întregime binele pe care sufletul originar îl doreşte, este nevoie să apară un nou adevăr care să poată reconcilia religia ce tinde spre ştiinţă şi ştiinţa ce tinde spre religie, încât ele să rezolve problemele printr-un efort comun.

S-ar putea ca credincioşii, în special creştinii, să fie nesatisfăcuţi de afirmaţia că trebuie să apară un nou adevăr, ei fiind convinşi că Sfintele Scripturi pe care le au sunt perfecte şi fără greşeli. Adevărul, cu siguranţă, este unic, etern, neschimbat şi absolut, însă Sfintele Scripturi nu sunt adevărul însuşi, ci doar texte ce predică adevărul. Ele reflectă diferite perioade istorice, în funcţie de gradul de dezvoltare intelectuală şi spirituală a umanităţii. Profunzimea şi măsura în care ele predică, precum şi modul de exprimare a adevărului variază, în mod natural, în funcţie de perioada istorică. Prin urmare, nu trebuie niciodată să le privim ca absolute în fiecare detaliu al lor. (Eshatologia 5)

După cum am menţionat mai sus, religia este instrumentul necesar omului pentru a-L găsi pe Dumnezeu şi a realiza binele în acord cu înclinaţia sufletului originar. Astfel, toate religiile au acelaşi scop. Cu toate acestea, religiile au apărut în diverse forme, în concordanţă cu sfera misiunii şi în funcţie de culturile din care au răsărit şi de perioada istorică specifică. Diversitatea textelor sfinte este justificată de aceleaşi motive. Toate aceste texte sfinte au acelaşi scop: asemenea lămpilor, să ilumineze totul în jurul lor cu lumina adevărului; însă, atunci când este aprinsă o lampă mai luminoasă, misiunea lămpii vechi se stinge.

Deoarece nici una dintre religiile de astăzi nu are puterea de a călăuzi lumea modernă prin valea întunecată a morţii către lumina vieţii, în prezent trebuie să răsară o nouă expresie a adevărului pentru a iradia o lumină nouă. În Biblie este menţionat de câteva ori că va fi dat cuvântul noului adevăr. (Eshatologia 5)

Ce misiune are a împlini noul adevăr? După cum a fost menţionat mai sus, noul adevăr trebuie să poată uni adevărul interior, urmărit de religie, cu cel exterior, urmărit de ştiinţă, şi să rezolve problemele printr-un efort comun, astfel ajutând oamenii să depăşească cele două feluri de ignoranţă – interioară şi exterioară – şi să restaureze în întregime cele doua feluri de cunoaştere. Noul adevăr trebuie să călăuzească oamenii decăzuţi spre a

închide calea răului spre care se îndreaptă sufletul malefic şi să urmeze ceea ce urmăreşte sufletul originar, realizând scopul binelui. Trebuie să poată ajuta oamenii să scape de contradicţia ce îi face să urmărească uneori binele, iar alteori răul şi, după cum a fost menţionat mai sus, să ajute oamenii religioşi să depăşească contradicţia în care aceştia se zbat, încercând să trăiască conform voinţei lui Dumnezeu. Pentru omul decăzut, cunoaşterea reprezintă lumina vieţii şi deţine puterea renaşterii, pe când ignoranţa este umbra morţii şi cauza ruinei. Ignoranţa nu poate naşte sentimente adevărate, iar fără cunoştinţe şi sentimente adevărate nu poate apărea nici voinţa de a acţiona.

Când intelectul, emoţiile şi voinţa nu pot funcţiona corect, este imposibil să duci o viaţă demnă de o fiinţă umană. Dacă omul în esenţa sa este creat să nu poată trăi separat de Dumnezeu, atunci, cu siguranţă, anume ignoranţa noastră faţă de Dumnezeu este cea care ne îndeamnă să rătăcim pe căi tragice. Chiar studiind Biblia, nu putem cunoaşte clar care este esenţa lui Dumnezeu, cu atât mai puţin simţurile din inima Lui. De aceea, noua expresie a adevărului trebuie să fie capabilă să ne deschidă esenţa lui Dumnezeu, precum şi simţurile din inima Lui: inima Lui în procesul creaţiei, inima îndurerată a lui Dumnezeu care a depus sforţări deosebite în decursul istoriei pentru a salva oamenii decăzuţi, care s-au răzvrătit împotriva Lui şi pe care nu-i poate abandona.

Istoria umanităţii, compusă din vieţile contradictorii ale oamenilor înclinate spre bine şi spre rău, a fost practic în întregime ţesută din conflicte. Acestea au fost conflicte exterioare, de înlăturare a bunurilor, a pământului şi a oamenilor. În zilele noastre asemenea lupte încetează treptat. Astfel se formează naţiuni unite, lipsite de discriminare rasială. Ţările învingătoare în cel de-al doilea război mondial, din contra, şi-au eliberat coloniile, le-au garantat drepturi egale cu marile puteri şi le-au inclus ca membri în Organizaţia Naţiunilor Unite, planificând să realizeze un guvernământ mondial în comun. Actualmente, ostilitatea şi neînţelegerile în sfera relaţiilor internaţionale se potolesc, naţiunile fiind preocupate de problemele economice lucrează în comun pentru a crea un sistem al pieţii comune. În plus, ceea ce priveşte cultura, în zilele noastre este depăşită tradiţionala izolare a naţiunilor, precum şi distanţa dintre Est şi Vest, încât ea circulă fără nici o piedică.

Cu toate acestea, ne aşteaptă o luptă finală, care nu poate fi evitată, şi anume lupta ideologică, interioară, dintre democraţie şi comunism (*aceasta a fost scris în anii 60). Deşi acestea pregătesc arme îngrozitoare şi rivalizează

prin conflict exterior, în realitate, esenţa luptei este de natură internă, ideologică.

Care dintre părţi va triumfa în această luptă ideologică finală? Oricine crede în existenţa reală a lui Dumnezeu va răspunde că va învinge democraţia. Cu toate acestea, după cum s-a menţionat deja, democraţia de azi nu posedă nici teoria şi nici forţa de acţiune care să-i permită să prevaleze în faţa comunismului. Astfel, pentru ca voinţa lui Dumnezeu de salvare a omenirii să se împlinească pe deplin, acest nou adevăr trebuie mai întâi să ridice la un nou nivel idealismul din lumea democratică şi, asimilând tot materialismul, să poată conduce omenirea către o nouă lume. Acest adevăr trebuie să poată îmbrăţişa toate ideologiile şi filozofiile din istorie, precum şi religiile, unindu-le absolut.

Omul nu vrea să creadă în religie, deoarece nu cunoaşte realitatea lui Dumnezeu şi a vieţii de apoi. Însă, oricât ar nega aceste realităţi spirituale, ţine de natura omului să le accepte, dacă ele pot fi demonstrate ştiinţific. Mai mult ca atât, oricine îşi urmăreşte scopul ultim al vieţii în lumea fizică va avea în final sentimentul deşertăciunii. Aceasta este o expresie specifică naturii omului, care nu poate fi evitată. Atunci când vor ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu prin intermediul noului adevăr şi să se convingă de realitatea lumii spirituale, oamenii vor realiza că este necesar să-şi urmărească scopul ultim al vieţii în lumea eternă, nu în cea fizică, şi, urmând toţi această cale unică, se vor întâlni ca fraţi şi surori.

Dacă toţi oamenii se vor întâlni ca fraţi şi surori la acea destinaţie unică datorită unui adevăr unic, atunci cum va arăta acea lume? Va fi o lume în care sub lumina noului adevăr se vor întâlni toţi acei care, în decursul istoriei îndelungate, au luptat pentru a depăşi ambele aspecte ale ignoranţei şi a ieşi din acea beznă, formând cu toţii o familie mare unită.

Scopul adevărului este de a realiza binele, iar esenţa binelui este Dumnezeu; lumea creată va fi o lume în care Dumnezeu va fi respectat ca părinte şi toţi oamenii vor trăi în armonie, cuprinşi de iubire frăţească. Odată ce vor conştientiza că, atunci când îşi fac aproapele să se sacrifice pentru binele lor, simt mai multă durere cauzată de mustrările de conştiinţă, decât satisfacţie falsă, nu vor mai face rău aproapelui în nici un caz. Când dragostea frăţească le va izvorî din adâncul inimii, vor fi incapabili de a săvârşi fapte ce i-ar provoca durere aproapelui. Cu atât mai mult, în acea societate oamenii vor simţi că Dumnezeu, care transcende timpul şi spaţiul şi îi urmăreşte îndeaproape, este părinte şi doreşte ca ei să se iubească unul pe celalalt.

Astfel, această lume nouă pe care o urmăreşte noul adevăr într-o nouă eră, în care istoria păcatului va fi lichidată, este o lume în care oamenii nu vor fi în stare să păcătuiască.

Oamenii care credeau în Dumnezeu continuau să săvârşească păcate, din motiv că credinţa lor era doar abstractă şi nu reală. Cine va îndrăzni să comită păcate, dacă va simţi real natura lui Dumnezeu şi va cunoaşte legea cerească conform căreia, cei care au săvârşit păcate, inevitabil, sunt trimişi în infern? Lumea lipsită de păcat este numită Împărăţia Cerurilor, anume această Împărăţie a Cerurilor, or lumea pe care a căutat-o omul decăzut pe parcursul istoriei îndelungate este anume această Împărăţie a Cerurilor. În plus, fiind creată în lumea reală, pământească, această Împărăţie Cerească va fi Împărăţia Cerurilor pe pământ.

Putem concluziona că scopul suprem al providenţei lui Dumnezeu de salvare este de a stabili Împărăţia Cerurilor pe pământ. După cum a fost menţionat anterior, fiinţele umane au căzut şi această cădere a avut loc după apariţia neamului omenesc. Acestea sunt două adevăruri incontestabile, şi dacă privim din punctul de vedere care recunoaşte existenţa lui Dumnezeu, devine evident ce fel de lume a vrut să creeze Dumnezeu în lumea originară a creaţiei, înainte de căderea strămoşilor omenirii. După cum va fi explicat în secţiunea a treia din primul capitol, acea lume reprezintă Împărăţia Cerurilor pe pământ în care este realizat scopul lui Dumnezeu pentru creaţie. Din cauza căderii, oamenii au eşuat în a stabili această lume, creând în schimb o lume vicioasă şi devenind ignoranţi. De aceea, pe parcursul istoriei îndelungate, oamenii decăzuţi au căutat atât adevărul interior, cât şi cel exterior şi, înlăturând ignoranţa, au urmărit binele, restaurând fără încetare Împărăţia Cerurilor pe pământ – lumea pe care Dumnezeu a intenţionat să o creeze de la origini.

Aceasta denotă adevărul că istoria umană este istoria providenţială de restaurare a lumii în care va fi realizat scopul lui Dumnezeu pentru creaţie. De asemenea, noul adevăr trebuie să-i călăuzească pe oamenii decăzuţi să revină la poziţia originară. Pentru ca aceasta să se întâmple, acest adevăr trebuie să dezvăluie scopul pentru care Dumnezeu a creat omenirea şi universul şi să înveţe despre procesul de restaurare şi scopul ultim al oamenilor decăzuţi.

Oare oamenii, într-adevăr, au căzut, din cauză că au mâncat din fructul cunoaşterii binelui şi a răului, precum este scris in Biblie? Dacă nu, atunci care a fost cauza căderii lor? Noul adevăr trebuie să răspundă la astfel de întrebări

care cu adevărat au chinuit minţile înţelepţilor secole de-a rândul: de ce Dumnezeul perfecţiunii şi al frumuseţii a creat fiinţe umane care pot să cadă? De ce Dumnezeul atotcunoscător şi atotputernic, cunoscând acest lucru, nu a putut preveni căderea lor? Din ce motiv Dumnezeu, având putere asupra Creaţiei, nu poate salva omenirea păcătoasă într-o clipă?

Cercetând legile ştiinţei ascunse în lumea naturii, putem deduce că Dumnezeu, creatorul ei, este cu adevărat originea ştiinţei. Dacă istoria umanităţii reprezintă providenţa de restaurare a lumii în care scopul lui Dumnezeu pentru creaţie este împlinit, devine cert faptul că Dumnezeu, stăpânul tuturor legilor, nu putea să conducă providenţa confuz şi fără nici un plan. O problemă presantă pentru noi este să înţelegem cum a apărut istoria vicioasă a omenirii, ce formule şi ce legi au guvernat cursul providenţei, în ce mod se va sfârşi istoria şi, în final, în ce fel de lume va păşi omenirea. Noul adevăr trebuie să răspundă clar la toate aceste întrebări fundamentale. Atunci când răspunsurile vor deveni clare nu vom mai putea nega existenţa unui subiect care planifică şi conduce istoria, şi anume – a lui Dumnezeu. Vom putea înţelege că toate faptele istorice sunt o manifestare a inimii (shimjung) lui Dumnezeu, care a lucrat pentru salvarea oamenilor decăzuţi.

Mai mult, noul adevăr trebuie să dea o explicaţie clară numeroaselor subiecte de neînţeles din creştinism, care şi-a asumat misiunea de a stabili o sferă culturală globală. Oamenii inteligenţi nu pot fi satisfăcuţi de simple constatări, cum ar fi că Isus este fiul lui Dumnezeu şi salvatorul omenirii. Au avut loc numeroase dispute teologice cu scopul de a înţelege semnificaţia mai profundă a asemenea subiecte. Noul adevăr trebuie să explice relaţiile dintre Dumnezeu, Isus şi oameni în lumina Principiului creaţiei. Mai mult, trebuie să dea o explicaţie fundamentală cu privire la o problemă nu mai puţin dificilă, şi anume despre Sfânta Treime.

Apoi, trebuie neapărat rezolvată întrebarea: oare salvarea umanităţii de către Dumnezeu a fost posibilă doar prin răstignirea pe cruce şi vărsarea sângelui unicului Său Fiu?

Deşi creştinii cred că am primit mântuire prin crucea lui Isus, în istorie nu a fost cineva care să dea naştere unui copil fără de păcat, care să nu aibă nevoie de mântuirea prin Salvator şi să poată intra în Împărăţia Cerurilor. Nu demonstrează oare aceasta că şi după renaşterea oamenilor întru Cristos, aceştia au transmis păcatul originar copiilor lor. Acest fapt pune în evidenţă o întrebare crucială: care este, realmente, limita salvării prin crucificare?

Timp de două mii de ani de istorie a creştinătăţii cât de mulţi credincioşi au fost care s-au lăudat că au primit iertarea totală a păcatelor prin sângele crucificării? Însă, în realitate, nu a apărut nici măcar un om, o familie, sau o societate lipsite de păcat. În plus, după cum a fost menţionat mai sus, spiritul creştin s-a aflat într-un declin continuu. Numeroasele întrebări dificile care provoacă dileme sunt: cum, prin ce fel de raţionament vom soluţiona contradicţia cauzată de discrepanţa dintre credinţa convenţională în salvarea completă prin crucificare şi realitatea rezultată? Noul adevăr pe care-l aşteptăm cu nerăbdare trebuie să ne poată oferi răspunsuri lipsite de echivoc cu referire la aceasta.

Numeroasele mistere adânci cuprinse în Biblie sub formă de metafore sau de simboluri cum ar fi: de ce este nevoie ca Isus să vină din nou? Când, unde şi cum va avea loc această revenire? Respectiv, cum va avea loc învierea oamenilor decăzuţi? Care este adevăratul sens al profeţiilor biblice precum că cerul şi pământul vor fi distruse de foc şi de alte calamităţi? Noul adevăr trebuie să ştie a le vesti pe faţă pentru a putea fi înţelese de orişicine şi să nu vorbească în pilde, după cum a spus însuşi Isus (Ioan 16:25). Numai cu ajutorul unui asemenea adevăr vom putea realiza unitatea creştinilor, punând capăt separării lor în diverse denominaţii, cauzate de explicaţiile divergente ale simbolurilor şi metaforelor conţinute în Biblie.

Acest adevăr suprem, care ne conduce pe calea vieţii, nu putea să apară ca rezultat al unei cercetări complete a textelor religioase sau literare; nici din intelectul uman. Aşa cum este scris în Biblie, “tu trebuie să prooroceşti, încă o dată, la popoare şi la neamuri şi la limbi şi la mulţi împăraţi”(Apoc.10:11), acest adevăr trebuie să apară ca o revelaţie de la Dumnezeu.

Dumnezeu a trimis deja pe pământ un om pentru a rezolva problemele fundamentale ale vieţii şi ale universului. Numele lui este Moon Sun Myung. Câteva zeci de ani el a cercetat lumea spirituală care e atât de vastă, încât nimeni pe parcursul istoriei nu şi-a putut-o închipui. În căutarea adevărului el a urmat calea sângeroasă a suferinţelor cunoscute doar lui Dumnezeu. Deoarece înţelegea principiul că nimeni nu poate afla adevărul suprem pentru salvarea omenirii, fără a trece calea celor mai grele încercări, el, luptând împotriva forţelor satanice din lumea spirituala şi cea materială, a triumfat asupra lor. Astfel, prin intermediul comunicării spirituale personale cu Dumnezeu şi prin întâlnirea liberă cu Isus şi cu numeroşi sfinţi din Rai, el a dezvăluit taina tuturor legilor cereşti.

Cuvintele expuse în aceste pagini sunt numai o parte a acestui adevăr. Volumul acesta constituie o simplă compilaţie a ceea ce au auzit şi au văzut până acum discipolii săi. Avem credinţa şi speranţa că atunci când va sosi timpul, vor continua să fie publicate porţiuni mai profunde ale adevărului.

Suntem mişcaţi şi nu ne putem reţine lacrimile, văzând de fiecare dată cum în toate colţurile lumii nenumărate vieţi care rătăceau în întuneric primesc lumina acestui nou adevăr şi renasc. Ne dorim mult ca lumina adevărului să umple cât mai repede întreg globul pământesc.

Capitolul 1.
Principiul Creaţiei

Pe parcursul istoriei îndelungate oamenii au căutat răspunsul la întrebările fundamentale despre viaţă şi univers. Însă până acum nu s-a găsit un răspuns satisfăcător la aceste întrebări, din motiv că nimeni nu a înţeles principiul fundamental care a stat la baza creării omului şi a universului. Pentru a trata corect această temă, nu este suficient să examinăm numai realitatea rezultantă. Întrebarea fundamentală ţine de realitatea cauzală. Problemele ce privesc viaţa umană şi universul nu pot fi rezolvate fără a înţelege mai întâi natura lui Dumnezeu. Capitolul de faţă, întitulat Principiul creaţiei, abordează pe larg aceste întrebări.

Secţiunea 1.
Dualitatea caracteristicilor lui Dumnezeu şi Universul Creat

1.1. Dualitatea caracteristicilor lui Dumnezeu

Cum putem cunoaşte natura divină a lui Dumnezeu care este invizibil? O putem face examinând universul creat de El. Astfel, Sf. Pavel a spus: „Cele nevăzute ale Lui se văd de la facerea lumii, înţelegându-se din făpturi, adică veşnica Lui putere şi dumnezeire, aşa ca ei să fie fără cuvânt de apărare” (Rom.1:20). Toate în univers au fost create ca manifestări substanţiale ale lui Dumnezeu şi reflectă careva calitate a naturii divine, nevăzute a Lui, la fel cum o operă de artă este o manifestare reală a naturii nevăzute a autorului ei. Astfel, fiecare lucru creat are o relaţie cu Dumnezeu. Deci, aşa cum putem cunoaşte caracterul unui artist prin opera sa, la fel, putem cunoaşte şi natura lui Dumnezeu analizând diversele făpturi ale creaţiei.

Pentru a înţelege natura lui Dumnezeu, să căutăm elementele comune existente peste tot în lumea naturii.

Existenţa fiecărei entităţi este posibilă doar atunci când caracteristicile duale de tip masculin (yang-song) şi cele de tip feminin (eum-song) creează relaţii de reciprocitate atât în interiorul său, cât şi cu celelalte entităţi.

De exemplu, particulele subatomice – elementele constitutive de bază ale materiei – conţin sarcină pozitivă, negativă sau neutră prin neutralizarea elementelor constitutive pozitive (yang-song) sau negative (eum-song). Când acestea creează relaţii reciproce dintre yang-song şi eum-song, ele formează atomul. La rândul lor, atomii dezvoltă fie o valenţă pozitivă, fie una negativă şi, când aceştia creează relaţii reciproce, formează o moleculă. Moleculele, formate în acest mod, interacţionează, la rândul lor, prin intermediul caracteristicilor duale, fiind consumate de plante şi animale şi devenind hrana acestora.

Plantele continuă să existe prin intermediul staminelor şi a pistilului. Animalele se înmulţesc prin relaţia dintre mascul şi femelă. Dacă privim omul, Dumnezeu l-a creat pe Adam ca bărbat şi apoi a zis: „Nu este bine să fie omul singur," (Fac.2:18) şi a creat-o pe Eva, femeia, ca parteneră a lui. Numai după aceea a declarat: "Şi iată erau bune foarte" (Fac.1:31).

Chiar şi ionii care sunt ionizaţi fie negativ, fie pozitiv s-au format fiecare din coeziunea unui nucleu pozitiv şi a electronilor negativi, aflaţi într-o unitate stabilă. În mod similar, stamina şi pistilul, precum şi masculul şi femela, fiecare îşi menţine viaţa prin interacţiunea elementelor yang-song şi eum-song din interiorul său. La fel şi în cazul oamenilor, natura feminină se află latentă în bărbat şi natura masculină se găseşte latentă în femeie.

Şi nu doar atât: fiecare dintre creaturi există într-o corelaţie a două aspecte, precum faţă şi spate, interior şi exterior, anterior si posterior, stânga şi dreapta, deasupra şi dedesubt, înalt şi jos, puternic şi slab, în creştere şi-n descreştere, lung şi scurt, larg şi îngust, est şi vest, nord şi sud, etc., deoarece toate făpturile au fost create pentru a exista în baza relaţiilor reciproce dintre caracteristicile duale.

Am explicat mai sus că existenţa tuturor făpturilor necesită relaţia reciprocă dintre caracteristicile duale yang-song şi eum-song. Cu toate acestea, mai există încă o pereche de caracteristici duale, aflate în relaţie de reciprocitate, care sunt chiar mai importante pentru existenţă decât caracteristicile duale yang-song şi eum-song.

Fiecare entitate posedă formă exterioară şi natură interioară. Forma exterioară vizibilă se seamănă cu natura interioară. Natura interioară, cu toate că este invizibilă, cu certitudine are o anumită formă, de aceea şi se manifestă prin înfăţişarea exterioară, care este vizibilă. Prima se numeşte „sung-sang", iar cea din urmă se numeşte „hyung-sang". Deoarece natura interioară şi forma exterioară fac referinţă la aspectele interior şi exterior ale aceleiaşi entităţi, forma exterioară poate fi considerată o a doua natură interioară. Astfel, acestea, luate împreună, sunt numite „caracteristici duale".

Dacă luăm, drept exemplu, fiinţele umane, acestea sunt alcătuite din corp – forma exterioară, şi suflet – natura interioară. În plus, corpul vizibil se aseamănă cu sufletul invizibil. Deoarece sufletul posedă o anumită structură, la rândul lui corpul, care îl reflectă, are un anumit aspect. Pe aceasta se bazează fiziognomonia sau chiromanţia, cu ajutorul cărora prin aspectul exterior putem cunoaşte caracterul şi destinul unei persoane, care sunt nevăzute. Astfel, sufletul reprezintă natura interioară, iar corpul – forma exterioară. Sufletul şi corpul sunt două aspecte ale aceleiaşi fiinţe umane; aşadar, corpul poate fi înţeles ca un al doilea suflet şi acestea, luate împreună, sunt numite caracteristici duale. Am aflat astfel că toate fiinţele există pe baza relaţiilor reciproce dintre caracteristicile duale: sung-sang şi hyung-sang.

Care este relaţia dintre natura interioară şi forma exterioară? Natura interioară este intangibilă şi reprezintă originea, ocupând poziţia de partener subiect, de aceea forma exterioară, tangibilă, fiind rezultantă, ocupă poziţia de partener obiect. Relaţiile reciproce dintre aceste două aspecte ale unei entităţi includ: interior şi exterior, cauză şi efect, partener subiect şi partener obiect, vertical şi orizontal.

Să revenim la exemplul fiinţei umane, sufletul şi corpul căreia corespund naturii interioare şi formei exterioare. Corpul se aseamănă cu sufletul şi se mişcă potrivit comenzilor lui în aşa mod încât să întreţină viaţa şi să urmărească scopurile sufletului. Astfel, sufletul şi corpul creează relaţii reciproce de interior şi exterior, cauză şi efect, partener subiect şi obiect, vertical şi orizontal.

În mod similar, toate fiinţele create, indiferent de nivelul de complexitate, posedă o natură interioară intangibilă, asemenea sufletului uman, şi o formă exterioară tangibilă ce corespunde corpului uman. În fiecare fiinţă natura interioară, care este cauză şi subiect, conduce forma exterioară. Această relaţie îi permite oricărei fiinţe individuale să existe şi să acţioneze cu un scop anume ca făptură a lui Dumnezeu.

Astfel, animalele au şi ele ceva asemănător cu sufletul omului, ceva care urmăreşte un anumit scop şi ocupă poziţia de cauză şi de subiect, din care motiv corpul lor există de dragul acelui scop individual. Plantele tot au această latură de tip sung-sang care acţionează aidoma sufletului omului şi dirijează mulţimea de funcţii organice în fiecare plantă.

Sufletul omului oferă fiecărei persoane înclinaţia firească de a se uni cu ceilalţi în armonie. În mod asemănător, ionii pozitivi şi cei negativi se unesc pentru a forma anumite molecule, deoarece în fiecare dintre ei există o natură interioară, rudimentară care îi ghidează către acest obiectiv. Electronii se adună în jurul nucleului pentru a forma atomii, deoarece fiecare dintre ei posedă acel aspect de tip sung-sang care îi conduce către acel scop.

Potrivit ştiinţei moderne, toate particulele ce constituie atomii sunt alcătuite din energie. În asemenea caz, pentru ca energia să formeze particule, ea trebuie, de asemenea, să posede aspectul de tip sung-sang, care ar determina-o să-şi asume forme specifice. Cercetând mai adânc, continuăm să căutăm Cauza Ultimă ce a dat naştere acestei energii care posedă elementele sung-sang şi hyung-sang. Această fiinţă ar fi Cauza primă a tuturor făpturilor din univers. Fiind Cauza primă ea, de asemenea trebuie să posede caracteristicile duale: natura interioară şi forma exterioară, aflate pe poziţia de partener subiect faţă de natura interioară şi forma exterioară a tuturor fiinţelor. Această Cauză primă a întregului univers o numim „Dumnezeu”, iar sung-sang-ul şi hyung-sang-ul Lui, aflate pe poziţie de subiect, le numim sung-sang-ul originar şi hyung-sang-ul originar ale lui Dumnezeu.

Prin cercetarea caracteristicilor comune pentru toate obiectele creaţiei, după cum susţinea apostolul Pavel, am aflat, în cele din urmă, că Dumnezeu este Cauza primă a întregului univers şi subiectul care posedă caracteristicile duale: sung-sang originar şi hyung-sang originar unite armonios.

Am menţionat deja mai sus că fiecare entitate, pentru a exista, necesită relaţii reciproce dintre caracteristicele duale yang-song şi eum-song. Este firesc să concluzionăm că şi Dumnezeu – Cauza primă a tuturor făpturilor – trebuie să existe pe baza relaţiei reciproce dintre caracteristicile Sale duale yang-song şi eum-song. Şi după versetul: „Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat şi femeie.” – Fac. 1:27, putem afla că Dumnezeu există ca partener subiect care posedă caracteristicile duale yang-song şi eum-song aflate în armonie.

Care este relaţia dintre caracteristicile duale sung-sang şi hyung-sang şi caracteristicile duale yang-song şi eum-song?

Natura interioară originară şi forma exterioară originară ale lui Dumnezeu conţin fiecare relaţia reciprocă dintre yang-song originar şi eum-song originar. De aceea yang-song originar şi eum-song originar sunt atribute ale naturii interioare originare şi ale formei exterioare originare. Relaţia dintre yang-song şi eum-song este similară cu cea existentă între sung-sang şi hyung-sang. Astfel, yang-song şi eum-song au o relaţie reciprocă de intern şi extern, cauză şi rezultat, partener subiect şi partener obiect, vertical şi orizontal. Anume acesta este motivul din care Dumnezeu a luat din Adam o coastă şi a creat femeia, pe Eva, ca obiect al lui Adam, pentru a-i fi de ajutor, după cum este scris în Fac. 2:22. De aici afirmăm că yang-song şi eum-song ale lui Dumnezeu s-au manifestat prin masculinitate şi feminitate.

Creaţia atinge perfecţiunea numai cu Dumnezeu în centru, precum o fiinţă umană atinge perfecţiunea când îşi centrează viaţa pe suflet. Prin urmare, Universul este un corp organic perfect, ce se mişcă numai în conformitate cu scopul creaţiei stabilit de Dumnezeu. Acest corp organic unic trebuie să existe într-o relaţie a naturii interioare şi formei exterioare. Natura interioară a acestuia o constituie Dumnezeu, iar forma exterioară – Universul. Din acest motiv se spune că, omul, care este centrul universului, a fost creat după imaginea lui Dumnezeu (Fac. 1:27). Deoarece până la crearea Universului Dumnezeu exista ca subiect, având calităţile naturii interioare şi ale masculinităţii, El a trebuit să creeze Universul ca partener obiect, având calităţile formei exterioare şi ale feminităţii. Fraza”căci bărbatul … fiind chip şi slavă a lui Dumnezeu” din 1 Cor. 11:7 atestă acest principiu. Deoarece Dumnezeu este subiectul cu calitatea naturii interioare şi a masculinităţii, noi Îl numim „Tatăl nostru”, recunoscându-I această poziţie.

Putem conchide că Dumnezeu este Subiectul în care sunt unite armonios caracteristicile duale sung-sang originar şi hyung-sang originar şi, în acelaşi timp, Dumnezeu este unitatea armonioasă a masculinităţii şi feminităţii, care manifestă calităţile de song-sang originar şi hyung-sang originar. În relaţia Sa cu universul, Dumnezeu este Partenerul subiect care ocupă poziţia naturii interioare şi a masculinităţii.

1.2 Relaţia dintre Dumnezeu şi univers

Din cele enunţate mai sus am aflat că fiecare element al creaţiei este partenerul obiect substanţial al lui Dumnezeu – Subiectul imaterial – şi a fost creat după asemănarea Sa ca o proiectare separată a caracteristicilor Sale

duale. Aşa un partener obiect substanţial îl numim „corp individual al adevărului” (întruchipare individuală a adevărului). Fiinţele umane sunt partenerii obiect ai lui Dumnezeu, care-L întruchipează la nivel de imagine, fiind numite „corpuri individuale ale adevărului ca imagine”, iar restul făpturilor creaţiei sunt parteneri obiect, care-L întruchipează la nivel de simbol, de aceea sunt numite „corpuri individuale ale adevărului ca simbol”.

Corpurile individuale ale adevărului sunt manifestările substanţiale ale caracteristicilor duale ale lui Dumnezeu, create separat. De aceea, ele pot fi divizate în două categorii: întruchipări ale calităţilor yang-song, care reprezintă natura interioară originară şi masculinitatea lui Dumnezeu, şi întruchipări ale calităţilor eum-song, care reprezintă forma exterioară originară şi feminitatea lui Dumnezeu. Pe lângă aceasta, toate corpurile individuale ale adevărului sunt partenerii obiect substanţiali ai lui Dumnezeu şi de aceea fiecare, după asemănarea cu natura interioară originară a lui Dumnezeu şi cu forma Lui exterioară originară, este înzestrat cu caracteristicile duale sung-sang şi hyung-sang, precum şi yang-song şi eum-song.

Privind din punct de vedere al caracteristicilor duale, relaţia dintre Dumnezeu şi univers poate fi rezumată în felul următor: Universul este partenerul obiect substanţial faţă de Dumnezeu – Subiectul imaterial – şi este compus din corpuri individuale ale adevărului substanţiale, care, conform Principiului creaţiei, sunt o manifestare unică a caracteristicilor duale ale lui Dumnezeu fie la nivel de imagine fie la nivel de simbol. Cu alte cuvinte, creaţia este partenerul obiect substanţial al lui Dumnezeu care întruchipează simbolic caracteristicile Lui duale, iar omul este partenerul obiect substanţial care le întruchipează ca imagine. Relaţia dintre Dumnezeu şi univers este similară cu cea dintre natura interioară şi forma exterioară. Este o relaţie de reciprocitate asemenea celei dintre caracteristicile duale cum ar fi: interior şi exterior, cauză şi efect, partener subiect şi partener obiect, vertical şi orizontal, etc.

Acum, să investigăm din punct de vedere al Principiului conceptul metafizic care constituie rădăcina filozofiei orientale şi care se bazează pe Cărtea Schimbărilor (I Ching). În ea se afirmă că originea universului este Marele Vid, iar din Marele Vid au apărut yang şi yin, din yang şi yin – cele cinci elemente: metalul, lemnul, apa, focul şi pământul, iar din cele cinci elemente au apărut toate celelalte lucruri. Yang şi yin sunt numite „Calea”(Tao), iar Calea tradiţional este definită ca „Cuvânt” (Logos). În rezumat, ajungem la concluzia că din Marele Vid s-a născut yang şi yin, sau Cuvântul, şi din acest

Cuvânt au apărut toate făpturile. Prin urmare, Marele Vid este Cauza primă a existenţei făpturilor, nucleul integral al lui yang şi yin şi partenerul subiect al unităţii lor armonioase.

Când comparăm aceasta cu cele scrise în Sfânta Evanghelie după Ioan 1:1-3: "…Dumnezeu era cuvântul… Toate prin El s-au făcut…", putem deduce adevărul că acel Mare Vid, care este subiectul unităţii armonioase dintre yang şi yin, Îl reprezintă pe Dumnezeu - Subiectul armonios unit al caracteristicilor duale.

Potrivit Principiului creaţiei, deoarece Cuvântul este format din caracteristici duale, Universul creat prin Cuvânt este şi el format din caracteristici duale. Prin urmare, este justă afirmaţia făcută în Cartea Schimbărilor despre aceea că yang şi yin alcătuiesc Cuvântul. Metafizica orientală însă vede sistemul existenţial în mod exclusiv din punctul de vedere al conceptelor de yang şi yin, necunoscând faptul că toate făpturile posedă şi sung-sang şi hyung-sang, de aceea l-a relevat pe Marele Vid doar ca subiectul armonios al lui yang şi yin şi nu a putut să arate că acesta este de asemenea partenerul subiect armonios al caracteristicilor duale sung-sang şi hyung-sang. Prin urmare, nu a putut înţelege că Marele Vid este o divinitate cu personalitate.

Am aflat, de aici, că şi originea despre care vorbeşte filozofia orientală, bazată pe Cartea Schimbărilor, poate fi explicată, în final, doar cu ajutorul Principiului creaţiei. În ultimii ani medicina orientală este din ce în ce mai recunoscută. Succesul ei se datorează faptului că ea se bazează pe conceptele de yang şi yin, care corespund Principiului creaţiei.

Secţiunea 2.
Forţa primă universală, acţiunea de dare şi primire, şi fundamentul celor patru poziţii

2.1 Forţa primă universală

Dumnezeu, creatorul tuturor fiinţelor, depăşeşte timpul şi spaţiul şi este realitatea absolută, care există prin Sine Însuşi pentru eternitate. Prin urmare, şi forţa fundamentală care sprijină existenţa unei asemenea fiinţe ca Dumnezeu este auto-existentă pentru eternitate şi absolută; în acelaşi timp, stă la originea tuturor forţelor necesare pentru existenţa făpturilor. Forţă care constituie originea celorlalte forţe o numim forţa primă universală.

2.2 Acţiunea de dare şi primire

Atunci când elementele subiect şi obiect care constituie toate făpturile creează o bază comună prin intermediul forţei prime universale, şi realizează o acţiune de dare şi primire bună, aceasta generează toate forţele necesare pentru existenţă, înmulţire şi acţiune. Acţiunea care generează forţa printr-un asemenea proces este numită acţiunea de dare şi primire. Forţa primă universală şi forţele generate prin acţiunea de dare şi primire se află într-o relaţie reciprocă de cauză şi efect, interior şi exterior, partener subiect şi partener obiect. Putem spune că forţa primă universală este o forţă verticală, în timp ce forţele generate de acţiunea de dare şi primire sunt orizontale.

Să-L examinam în detaliu pe Dumnezeu şi creaţia Sa în termenii forţei prime universale şi ai acţiunii de dare şi primire. Dumnezeu conţine în Sine caracteristicile duale eterne care, datorită forţei prime universale, creează o bază comună şi săvârşesc acţiunea de dare şi primire etern. Pe baza forţei generate de către acţiunea de dare şi primire, caracteristicile duale creează un fundament pentru reciprocitatea lor eternă şi stabilesc baza pentru existenţa eternă a lui Dumnezeu. Astfel Dumnezeu există etern şi Îşi exercită toată forţa pentru crearea Universului.

Pe de altă parte, în lumea creaţiei, caracteristicile duale ce-o alcătuiesc stabilesc o bază comună prin forţa primă universală şi încep acţiunea de dare şi primire. Bazându-se pe forţele generate de acţiunea de dare şi primire, caracteristicile duale creează un fundament pentru reciprocitatea lor, stabilind astfel fundamentul pentru existenţa acelei făpturi. Astfel, această făptură ocupă poziţia de partener obiect faţă de Dumnezeu, totodată generând ea însăşi forţa necesară pentru propria existenţă.

Atomii, de exemplu, apar datorită acţiunii de dare şi primire dintre nucleu şi electroni, care se angajează într-o interacţiune electromagnetică. Ionii pozitivi şi negativi, prin acţiunea lor de dare şi primire, creează molecule şi produc reacţii chimice.

În cazul plantelor, funcţiile din corpul lor sunt susţinute de acţiunea de dare şi primire dintre xilem şi floem, ce asigură creşterea lor ca un corp unitar. Apoi, acestea se reproduc prin acţiunea de dare şi primire dintre stamine şi pistil. Animalele, la rândul lor, îşi continuă existenţa şi îşi înmulţesc specia prin intermediul acţiunii de dare şi primire dintre mascul şi femelă. Animalele şi plantele coexistă prin intermediul acţiunilor de dare şi primire

precum schimbul de oxigen şi bioxid de carbon, şi interacţiunea dintre albine şi flori.

Dacă privim chiar şi corpurile cereşti, sistemul solar există pe baza acţiunii de dare şi primire dintre Soare şi planete. Acestea efectuează mişcări de revoluţie pentru a forma Universul. Pământul şi Luna, prin acţiunea de dare şi primire, îşi menţin mişcările de rotaţie şi revoluţie pe o orbită uniformă.

Corpul uman îşi menţine viaţa prin intermediul acţiunilor de dare şi primire dintre artere şi vene, inspiraţie şi expiraţie, sistemul nervos simpatic şi parasimpatic, şi aşa mai departe. Acest corp individual există datorită acţiunii de dare şi primire dintre corp şi suflet, şi acţionează în vederea realizării scopurilor sale.

În plus, soţul şi soţia în cadrul familiei, oamenii în societate, guvernul şi cetăţenii în cadrul unei naţiuni, şi naţiunile lumii coexistă prin angajarea într-o acţiune de dare şi primire.

Oricât de rea ar fi o persoană, în interiorul ei acţionează forţa conştiinţei care o îndreaptă clar spre o viaţă virtuoasă. Acest lucru este valabil pentru toţi oamenii de pretutindeni. Nimeni nu poate împiedica forţa conştiinţei. Deoarece aceasta acţionează cu râvnă chiar şi fără să ne dăm seama, cum numai săvârşim o faptă rea, îndată apar mustrări de conştiinţă. Dacă funcţia conştiinţei ar fi absentă la oamenii decăzuţi, providenţa de restaurare condusă de Dumnezeu ar fi imposibilă.

Cum este generată această forţă de acţiune a conştiinţei? Din moment ce toate forţele sunt produse numai de acţiunea de dare şi primire, conştiinţa, la fel, nu poate genera acea forţă de acţiune de una singură. Cu alte cuvinte, conştiinţa îşi demonstrează forţa când stă pe poziţia de partener obiect faţă de un anumit subiect, creează cu el o bază reciprocă şi se angajează împreună într-o acţiune de dare şi primire. Acest subiect al conştiinţei Îl numim Dumnezeu.

Căderea omului semnifică faptul că oamenii au rupt relaţia de dare şi primire cu Dumnezeu, eşuând în a deveni una cu El, şi au creat relaţii de dare şi primire cu Satan, devenind una cu acesta. De vreme ce Isus a venit ca Fiu unic al lui Dumnezeu, care a atins unitatea cu El printr-o relaţie perfectă de dare şi primire, dacă oamenii decăzuţi vor stabili o relaţie perfectă de dare şi primire cu el, devenind una, ei îşi vor restaura natura originară, dată de Dumnezeu iniţial, şi prin acţiunea de dare şi primire cu Dumnezeu, vor putea atinge unitatea cu El. Din acest motiv Isus are rolul de mediator pentru oamenii decăzuţi şi, în acelaşi timp, reprezintă calea, adevărul şi viaţa. Isus

este persoana care a venit cu dorinţa de a oferi totul prin iubire şi sacrificiu, chiar cu preţul vieţii. De aceea, oricine crede în El nu piere, ci are viaţă veşnică (Ioan 3:16).

Creştinismul este religia iubirii, care se străduieşte prin intermediul iubirii şi al sacrificiului să deschidă calea către restaurarea relaţiilor orizontale de dare şi primire dintre oameni întru iubirea lui Hristos şi, pe acest fundament, să redeschisă calea către relaţiile verticale de dare şi primire cu Dumnezeu. Acesta a fost scopul tuturor învăţăturilor şi faptelor lui Isus. Spre exemplu, Isus a spus: "Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi. Căci cu judecata cu care judecaţi, veţi fi judecaţi, şi cu măsura cu care măsuraţi, vi se va măsura"(Mat. 7:1-2), „Ci toate câte voiţi să vă facă vouă oamenii, asemenea şi voi faceţi lor, că aceasta este Legea şi proorocii."(Mat. 7:12), „Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi şi Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri." (Mat. 10:32), „Cine primeşte prooroc în nume de proroc plată de proroc va lua, şi cine primeşte pe un drept în nume de drept răsplata dreptului va lua."(Mat. 10:41), „Şi cel ce va da de băut unuia dintre aceştia mici numai un pahar cu apă rece, în nume de ucenic, adevărat grăiesc vouă: nu va pierde plata sa."(Mat. 10:42)

2.3 Fundamentul celor patru poziţii în care este realizat scopul celor trei parteneri obiect prin procesul origine–diviziune–unire

2.3.1 Procesul origine–diviziune–unire

Când caracteristicile duale din interiorul lui Dumnezeu formează o bază comună prin intermediul forţei prime universale şi încep acţiunea de dare şi primire, forţa rezultată din această acţiune de dare şi primire generează procesul de înmulţire şi conduce la separarea caracteristicilor duale în parteneri obiect ai lui Dumnezeu. Aceşti parteneri obiect ai lui Dumnezeu ocupă apoi poziţia de partener subiect şi partener obiect unul faţă de celălalt fiind determinaţi de forţa primă universală să creeze o bază comună şi să înceapă acţiunea de dare şi primire. Apoi, ei se unesc în armonie, devenind un nou partener obiect al lui Dumnezeu. Acest proces în care Dumnezeu este originea şi de la El se produce o divizare, după care o unire, din nou – se numeşte procesul origine–diviziune–unire.

2.3.2 Scopul celor trei parteneri obiect

Ca rezultat al acţiunii origine–diviziune–unire se formează patru poziţii: originea în centru, partenerul subiect şi partenerul obiect (care s-au separat ca doi parteneri obiect substanţiali, cu natură distinctă) şi unitatea lor. Fiecare dintre cele patru poziţii îşi poate asuma poziţia de partener subiect şi îi poate avea pe ceilalţi trei ca parteneri obiect, formând comuniunea celor trei parteneri obiect. Apoi, când fiecare dintre cei patru acţionează ca partener subiect şi intră în acţiune de dare şi primire cu ceilalţi trei, care se rotesc în jurul lui, ei îndeplinesc scopul celor trei parteneri obiect.

2.3.3 Fundamentul celor patru poziţii

Atunci când, prin procesul origine–diviziune–unire, originea, subiectul şi obiectul proiectaţi ca parteneri obiect reali ai celor două caracteristici din origine şi uniunea lor, împlineşte fiecare scopul celor trei parteneri obiect, se stabileşte fundamentul celor patru poziţii.

Fundamentul celor patru poziţii este originea cifrei patru şi, fiind rezultatul împlinirii scopului celor trei obiecte, constituie şi originea cifrei trei. În plus, fundamentul celor patru poziţii este stabilit prin procesul origine-diviziune-unire realizat în trei etape, de către Dumnezeu, soţ şi soţie, şi copii, constituind astfel şi originea principiului celor trei etape. Când fiecare dintre cele patru poziţii din fundamentul celor patru poziţii are câte trei parteneri obiect, dacă-i sumăm, devin 12 parteneri obiect, de aceea reprezintă şi originea numărului 12. Mai mult ca atât, fundamentul celor patru poziţii este fundamentul principal al binelui, împlinind scopul creaţiei. El devine baza fundamentală pentru forţa necesară existenţei tuturor făpturilor pe care le conduce Dumnezeu. Astfel fundamentul celor patru poziţii este scopul etern al creaţiei lui Dumnezeu.

2.3.4 Modul de manifestare al fundamentului celor patru poziţii

Toate fiinţele care au împlinit fundamentul celor patru poziţii realizând scopul celor trei parteneri obiect prin procesul origine–diviziune–unire există în trei dimensiuni deplasându-se pe o traiectorie circulară sau sferică. Să cercetăm motivele ce stau la baza acestui fapt.

Prin intermediul procesului origine–diviziune–unire, caracteristicile duale ale lui Dumnezeu se reflectă separat în doi parteneri obiect substanţiali,

partenerul subiect şi partenerul obiect, respectiv. Când partenerul subiect şi partenerul obiect creează o bază reciprocă, partenerul obiect îl are ca centru pe partenerul subiect şi, prin forţa de a da şi forţa de a primi, aceştia încep acţiunea de dare şi primire. Când partenerul subiect şi partenerul obiect ajung să înfăptuiască acţiunea de dare şi primire, partenerul obiect se roteşte în jurul partenerului subiect şi aceştia devin un tot întreg. După acelaşi principiu, partenerul subiect este partener obiect în raport cu Dumnezeu şi se roteşte în jurul Lui, unindu-se cu El. În plus, când partenerul obiect devine un tot întreg cu un asemenea partener subiect, acest corp unit devine partenerul obiect substanţial care se aseamănă cu caracteristicile duale ale lui Dumnezeu. Astfel, numai atunci când partenerul obiect devine una cu partenerul subiect, el poate deveni partenerul obiect al lui Dumnezeu.

Din motiv că în această unitate a partenerului subiect cu partenerul obiect fiecare este compus din caracteristici duale, acestea, la fel, efectuează fiecare mişcarea circulară conform principiului acţiunii de dare şi primire. Astfel, putem vedea mişcări circulare ale acţiunii de dare şi primire atât în interiorul partenerului subiect şi cât şi a partenerului obiect, acestea, în unitatea lor, fiind angajate simultan într-o mişcare circulară şi mai mare. Deşi sunt momente când cele două niveluri ale mişcării circulare dintre partenerii subiect şi partenerii obiect ar putea să aibă orbite pe acelaşi plan, în general, deoarece unghiul de rotaţie în jurul subiectului se schimbă constant, această mişcare circulară devine, în cele din urmă, o mişcare sferică. Astfel, toate fiinţele care realizează fundamentul celor patru poziţii efectuează atât mişcarea circulară, cât şi pe cea sferică şi modul lor de existenţă nu poate fi decât tridimensional.

Să luăm drept exemplu sistemul solar. Toate planetele sunt parteneri obiect faţă de soare, avându-l ca subiect şi formează o bază comună angajându-se într-o acţiune de dare şi primire cu soarele prin intermediul forţelor centrifuge şi centripete. Din acest motiv ele toate efectuează o mişcare de revoluţie. În acest mod, soarele şi planetele, care înfăptuiesc mişcarea circulară, se unesc formând sistemul solar. Nu doar Pământul, care este un corp compus din caracteristici duale, se mişcă în jurul propriei axe, ci şi soarele, şi celelalte planete în centru cu soarele se află într-o perpetuă mişcare de rotaţie în jurul propriilor axe, deoarece şi ele sunt corpuri compuse, având caracteristici duale. Mişcarea circulară în sistemul solar, cauzată de acţiunea de dare şi primire dintre soare şi planetele care se învârt în jurul propriilor axe, nu se produce mereu pe o orbită aflată în acelaşi plan,

ci după un unghi al orbitei care se schimbă în continuu în centru cu soarele. De aceea sistemul solar manifestă o mişcare sferică în trei dimensiuni.

Astfel toate corpurile cereşti există în trei dimensiuni înfăptuind mişcarea circulară şi cea sferică. Aceste numeroase corpuri cereşti interacţionează între ele prin acţiunea de dare şi primire, devin una şi formează Universul care realizează şi el mişcarea sferică după acelaşi principiu şi există astfel în trei dimensiuni.

Atunci când electronul, care intră în compoziţia atomului, formează o bază comună cu un proton şi începe acţiunea de dare şi primire în centru cu protonul, aceştia se unesc prin mişcarea circulară formând atomul. Electronul şi protonul este compus fiecare din caracteristici duale care efectuează o mişcare continuă, şi de aceea mişcarea circulară care apare din acţiunea de dare şi primire nu se produce nici ea pe o orbită aflată într-un singur plan, ci îşi schimbă mereu unghiul de revoluţie în jurul protonului, transformându-se în cele din urmă într-o mişcare sferică. Astfel atomul, efectuând o mişcare sferică, există la fel în trei dimensiuni. În acelaşi mod, forţa magnetică dintre polii pozitiv şi negativ conduce la mişcarea sferică a particulelor încărcate electric.

Să luăm drept exemplu fiinţele umane. Corpul uman ca partener obiect faţă de suflet stabileşte o bază comună cu sufletul, angajându-se în acţiunea de dare şi primire cu el, şi devine un tot întreg cu acesta. Sufletul, la rândul său, devine partenerul obiect al lui Dumnezeu şi se roteşte în jurul Lui atingând unitatea cu El. Când corpul devine una cu aşa un suflet, individul devine partenerul obiect substanţial care se aseamănă cu caracteristicile duale ale lui Dumnezeu şi realizează scopul creaţiei.

Sufletul şi corpul sunt, la rândul lor, compuse din caracteristici duale, şi astfel dezvoltă fiecare o mişcare continuă. Mişcarea circulară produsă de acţiunea de dare şi primire dintre suflet şi corp îşi modifică neîncetat unghiul de revoluţie în jurul lui Dumnezeu şi se transformă într-o mişcare sferică. Astfel, omul, care a realizat scopul creaţiei, este o fiinţă care există în trei dimensiuni şi trăieşte înfăptuind o mişcare sferică continuă în jurul lui Dumnezeu. Din acest motiv ajunge, în cele din urmă, să stăpânească până şi lumea imaterială (Principiul Creaţiei, secţiunea 6).

Atunci când mişcarea circulară a unui subiect şi a unui obiect de pe un singur plan devine o mişcare sferică pe o orbită tridimensională, armonia creaţiei devine vizibilă. Variaţiile în distanţa, forma, starea, direcţia şi unghiul

acelui circuit, precum şi în viteza forţei de dare şi primire a fiecăruia, etc. conduc la apariţia unei frumuseţi în diversitatea sa infinită.

Precum fiecare fiinţă posedă sung-sang şi hyung-sang, mişcarea lor sferică este şi ea de două tipuri: care corespunde naturii interioare şi care corespunde formei exterioare. În acelaşi mod, există un centru al mişcării care corespunde naturii interioare şi un centru care corespunde formei exterioare. Aceste două centre au acelaşi fel de relaţie precum cea dintre sung-sang şi hyung-sang.

Care este centrul ultim al acestor mişcări sferice? Centrul făpturilor creaţiei, care sunt partenerii obiect substanţiali ai lui Dumnezeu şi întruchipează caracteristicile Lui duale în mod simbolic, este omul, iar centrul oamenilor, care au fost creaţi ca parteneri obiect substanţiali ai lui Dumnezeu şi Îl întruchipează ca imagine, este Dumnezeu. Consecutiv, centrul ultim al mişcărilor sferice ale lumii creaţiei este Dumnezeu. Să analizăm acest lucru în detaliu.

Fiecare partener obiect substanţial al lui Dumnezeu conţine un subiect şi un obiect în interiorul lui. Centrul partenerului obiect fiind partenerul subiect, centrul unităţii dintre subiect şi obiect este, de asemenea, partenerul subiect. Din moment ce Dumnezeu este centrul ultim al partenerului subiect, centrul ultim al acelui corp unit este tot Dumnezeu. Astfel, când cei trei parteneri obiect ai lui Dumnezeu formează o bază comună şi aceste trei centre ale lor devin una în centru cu Dumnezeu, prin acţiunea de dare şi primire, şi îndeplinesc scopul celor trei parteneri obiect, este realizat fundamentul celor patru poziţii. Deci, centrul ultim al fundamentului celor patru poziţii este Dumnezeu.

Toate făpturile, create care au stabilit fundamentul celor patru poziţii, sunt numite corpuri individuale ale adevărului. Aşa cum s-a menţionat mai devreme, corpurile individuale ale adevărului sunt clasificate în corpuri individuale ale adevărului ca imagine (fiinţele umane) şi corpuri individuale ale adevărului ca simbol (celelalte făpturi create). Universul este compus din nenumărate întruchipări individuale ale adevărului, conectate într-o ordine sistematică, de la cel mai jos nivel până la cel mai înalt, şi dintre toate acestea omul este corpul individual al adevărului la cel mai înalt nivel. Toate corpurile individuale ale adevărului efectuează mişcarea sferică. Corpurile individuale ale adevărului aflate la un nivel inferior devin partenerii obiect ai celor aflate la un nivel superior lor, astfel centrul mişcării sferice a acestui partener obiect îl constituie corpul individual al adevărului aflat la nivel mai înalt, care devine

partenerul subiect al acestuia. Centrele nenumăratelor corpuri individuale ale adevărului ca simbol sunt conectate urcând de la cel mai jos până la cel mai înalt nivel, iar centrul ultim îl constituie omul, care este corpul individual al adevărului ca imagine.

Să analizăm şi în continuare acest lucru. Ştiinţa actuală susţine că particulele elementare sunt cele mai mici componente ale materiei şi spune că acestea sunt compuse din energie. Dacă analizăm din toate privinţele scopul existenţei corpurilor individuale ale adevărului aflate la fiecare nivel, care alcătuiesc universul material, vom afla că energia există pentru a forma particule, particulele pentru a forma atomi, atomii pentru a forma molecule, moleculele pentru a forma materie, şi materia pentru crearea tuturor entităţilor individuale din univers. Din acest motiv, activitatea energiei are ca scop formarea particulelor, activitatea particulelor are ca scop formarea atomilor, activitatea atomilor are ca scop formarea moleculelor, activitatea moleculelor urmăreşte formarea materiei, iar acţiunea materiei are ca scop construirea universului.

Pentru ce există universul? Ce constituie centrul său? Nimeni altul decât omul. Din acest motiv, Dumnezeu, după ce a creat fiinţele umane, le-a poruncit să stăpânească peste tot pământul (Fac. 1:28). Dacă nu ar fi existat oamenii în univers, atunci acesta ar fi asemeni unui muzeu fără vizitatori care să-l aprecieze. Obiectele expuse într-un muzeu îşi obţin adevărata valoare şi sunt preţuite ca mărturii istorice, numai când există oamenii care să le aprecieze, să le iubească şi să se bucure la vederea lor. Relaţia lor cu fiinţele umane dă valoare existentei lor. Dacă nu ar fi existat omul care reprezintă centrul lor, atunci ce sens ar avea existenţa lor? Acelaşi lucru se poate spune şi despre univers, care a fost creat de dragul omului. Diversele obiecte ale creaţiei pot intra în relaţii reciproce având un scop comun, în momentul în care fiinţele umane descoperă originea şi natura materiei, identifică şi clasifică făpturile care alcătuiesc lumea creaţiei. Mai mult, numai cu ajutorul omului poate fi determinat adevăratul caracter al plantelor şi animalelor de apă şi de uscat, precum şi al tuturor constelaţiilor care formează universul, şi acestea pot crea o interacţiune îndreptată spre un scop comun, având-l pe om ca centru. Astfel, creaţia este asimilată de corpul uman şi devine elementul esenţial pentru menţinerea funcţiilor lui fiziologice şi participă la crearea unui mediu de viaţă confortabil.

Toate aceste relaţii se datorează faptului că omul este centrul de tip hyong-sang al creaţiei, însă mai există şi relaţii datorate faptului că el este şi

centrul de tip sung-sang. Dacă relaţiile discutate anterior le numim relaţii fizice, atunci ultimele le numim relaţii mentale sau spirituale. Faptul că funcţiile fiziologice ale omului alcătuit din materie răspund în întregime raţiunii, emoţiilor şi voinţei lui, demonstrează că şi materia conţine în interiorul ei elemente ce rezonează cu sentimentele, intelectul şi voinţa. Aceste elemente constituie natura interioară a materiei, de aceea toate făpturile răspund raţiunii, emoţiilor şi voinţei umane, chiar dacă o fac în măsură diferită. Motivul pentru care suntem fascinaţi de frumuseţea naturii şi trăim experienţa unei stări misterioase a unităţii armonioase cu ea este că omul constituie şi centrul sung-sang al Creaţiei. De vreme ce omul a fost creat drept centru al lumii creaţiei, locul unde Dumnezeu şi omul devin un tot întreg armonios reprezintă centrul Universului.

Să discutăm şi din alt punct de vedere, modul în care fiinţele umane reprezintă centrul cosmosului. Deşi vom vorbi mai detaliat în secţiunea a şasea, numim generic lumea imaterială şi cea materială „Cosmos” şi omul constituie entitatea care înglobează în sine Cosmosul (conţine toate elementele Cosmosului). Din cele menţionate mai sus, înţelegem că toate făpturile care alcătuiesc Universul pot fi clasificate în parteneri subiect şi parteneri obiect.

De aici putem concluziona că dacă Adam, strămoşul tuturor oamenilor, ar fi atins perfecţiunea, el ar fi fost întruchiparea substanţială a partenerilor subiect ai tuturor făpturilor din lumea creaţiei şi, dacă Eva ar fi atins perfecţiunea, ea ar fi fost întruchiparea substanţială a tuturor partenerilor obiect ai făpturilor din lumea creaţiei. În plus, Dumnezeu a creat omul pentru a stăpâni lumea creaţiei şi dacă Adam şi Eva ar fi crescut împreună, Adam atingând perfecţiunea ca stăpân al tuturor subiecţilor făpturilor creaţiei, iar Eva, atingând perfecţiunea ca stăpână asupra tuturor partenerilor obiect ai făpturilor creaţiei, şi aceştia ar fi devenit una ca soţ şi soţie, ei ar fi format entitatea centrală care ar fi condus întregul Univers, alcătuit din parteneri subiect şi parteneri obiect.

Fiinţele umane au fost create pentru a fi centrul armonios al întregului cosmos. Dacă Adam şi Eva, care reprezintă entitatea centrală pentru caracteristicile duale ale tuturor făpturilor creaţiei, ar fi atins perfecţiunea şi ar fi devenit soţ şi soţie, creând armonie şi devenind un tot întreg, atunci întregul Univers compus din caracteristici duale ar fi atins armonia. În acelaşi mod, atunci când Adam şi Eva, ca soţi desăvârşiţi, ar fi devenit una, anume acolo Dumnezeu – subiectul iubirii şi omul – partenerul obiect al frumuseţii, ar fi

atins o unitate armonioasă devenind centrul binelui în care scopul creaţiei este împlinit. Aici Dumnezeu – Părintele nostru, ajunge să sălăşluiască în oamenii care au atins perfecţiunea devenind copiii Săi, şi să Se odihnească pentru eternitate. Centrul format în acest moment constituie partenerul obiect al iubirii eterne a lui Dumnezeu, prin care Dumnezeu simte o bucurie stimulatoare pentru eternitate. În plus, acesta este locul în care Cuvântul lui Dumnezeu este realizat substanţial şi, de aceea devine centrul adevărului, precum şi centrul sufletului originar care îndrumă oamenii spre realizarea scopului creaţiei. Astfel, lumea creaţiei va dezvolta o mişcare sferică, cu un scop unic, în jurul fundamentului celor patru poziţii stabilit de oamenii care au atins perfecţiunea şi au devenit soţ şi soţie având-L pe Dumnezeu ca centru.

Deoarece lumea creaţiei şi-a pierdut centrul atunci când omul a căzut în păcat, făptura aşteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu, adică a oamenilor care şi-au restaurat natura originară, care să devină centrul ei. (Rom. 8:19-22)

2.4 Omniprezenţa lui Dumnezeu

Am învăţat mai sus că fundamentul celor patru poziţii în care este realizat scopul celor trei parteneri obiect prin intermediul procesului origine-diviziune-unire se desfăşoară de-a lungul unei mişcări sferice în jurul lui Dumnezeu şi devine una cu Dumnezeu. Acesta constituie fundamentul principal al tuturor făpturilor care le permite să fie sub stăpânirea lui Dumnezeu şi fundamentul tuturor forţelor necesare existenţei. Într-o lume în care scopul lui Dumnezeu pentru creaţie a fost realizat, toate întruchipările reale ale sung-sang-ului originar şi hyung-sang-ului originar ale lui Dumnezeu din lumea creaţiei efectuează mişcarea sferică şi creează fundamentul principal care face posibilă stăpânirea lui Dumnezeu. Dumnezeu este astfel omniprezent.

2.5 Reproducerea organismelor

Pentru ca fiinţele vii să-şi poată perpetua specia, ele trebuie să se reproducă, iar această reproducere are loc prin procesul origine-diviziune-unire ce se construieşte pe baza acţiunii de dare şi primire. De exemplu, la plante, seminţele se dezvoltă în flori cu stamine şi pistil; prin acţiunea de dare şi primire dintre stamine şi pistil se produc din nou multe

seminţe şi are lor reproducerea. În cazul animalelor, masculii şi femelele cresc şi prin acţiunea de dare şi primire au pui, procreându-se astfel. Diviziunea tuturor celulelor la animale şi plante are loc prin acţiunea de dare şi primire.

Atunci când corpul acţionează conform sufletului care urmăreşte un anumit scop, sufletul şi corpul creând o acţiune de dare si primire, vor apărea şi alţi oameni cu acelaşi spirit care se vor înmulţi printr-o acţiune bună de dare şi primire. Privind din acest punct de vedere, se poate spune că universul este format din nenumărate multiplicări ale manifestărilor concrete ale naturii interioare originare a lui Dumnezeu cel imaterial şi ale formei exterioare a Lui, produse prin acţiunea lor de dare şi primire, orientată spre realizarea scopului creaţiei.

2.6 Motivul pentru care toate fiinţele sunt compuse din caracteristici duale

Orice fiinţă, pentru a exista, are nevoie de o anumită forţă, şi aceasta nu apare decât prin acţiunea de dare şi primire. Cu toate acestea, nimeni nu poate da şi primi fiind singur. Pentru a genera forţele necesare existentei, o fiinţa trebuie să conţină caracteristici duale, un partener subiect şi un partener obiect, care să se poată angaja într-o acţiune de dare şi primire.

Mişcarea liniară inevitabil va înceta. O fiinţă cu mişcare liniară nu poate avea caracter etern. Astfel, pentru a poseda o natură eternă orice făptură trebuie să se mişte circular, iar pentru a se roti, este necesară acţiunea de dare şi primire dintre partenerul subiect şi partenerul obiect. Din acest motiv aşa cum Dumnezeu are caracteristici duale pentru a exista etern, la fel şi lumea creaţiei, care reprezintă eternul partener obiect al lui Dumnezeu, trebuie să fie înzestrată cu caracteristici duale, după asemănarea cu Dumnezeu. În mod similar timpul îşi menţine caracterul perpetuu datorită ciclicităţii sale.

Secţiunea 3
Scopul Creaţiei

3.1 Scopul creării Universului

Este scris în Facere că după ce Dumnezeu sfârşea crearea fiecărei făpturi, vedea că aceasta era bună (Facerea 1:4-31). De aici puteam înţelege că Dumnezeu dorea ca întreaga creaţie făurită de El să-I fie partener obiect al binelui. El Îşi dorea ca aceasta să devină partenerul obiect al binelui ca atunci când o va privi, să simtă bucurie.

În ce mod poate creaţia să-I aducă cea mai mare bucurie lui Dumnezeu? La urmă, după ce a făurit restul lumii creaţiei, Dumnezeu a creat omul după asemănarea cu natura Sa interioară (sung-sang) şi forma Sa exterioară (hyung-sang), şi l-a înzestrat cu capacitatea de a fi sensibil la emoţii, deoarece, dorea să Se bucure privindu-l. Dacă, după ce i-a creat Dumnezeu, oamenii ar fi construit ţara Lui, adică – Împărăţia cerurilor, bucurându-se de aceasta, conform celor trei mari binecuvântări date de Dumnezeu: „Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l supuneţi." (Facerea 1:28), atunci şi Dumnezeu ar fi simţit cu siguranţă cea mai mare bucurie urmărind acest lucru.

Cum pot fi realizate cele trei mari binecuvântări ale lui Dumnezeu? Acestea pot fi realizate numai prin crearea fundamentului celor patru poziţii, care reprezintă baza esenţială a creaţiei. Astfel, scopul lui Dumnezeu în crearea universului era ca toate făpturile, începând cu omul să desăvârşească fundamentul celor patru poziţii în centru cu Dumnezeu, să împlinească cele trei mari binecuvântări şi să creeze Împărăţia cerurilor ca să Se bucure privind realizarea scopului binelui.

Scopul existenţei universului este, ca în centru cu omul, să-I reîntoarcă bucurie lui Dumnezeu. În plus, toate entităţile au două scopuri. Aşa cum s-a explicat mai sus, fiecare entitate are un centru de tip sung-sang şi unul de tip hyung-sang. Scopul pe care îl urmăresc aceste centre este la fel de tip sung-sang şi de tip hyung-sang, şi relaţia dintre acestea este asemenea celei dintre sung-sang şi hyung-sang. Scopul de tip sung-sang urmăreşte realizarea scopului public, iar scopul de tip hyung-sang – a celui individual, iar relaţia dintre ele este asemenea celei dintre cauză şi efect, interior şi exterior, partener subiect şi partener obiect. Aşadar, nu poate exista un scop individual separat de cel public, precum şi un scop public care nu garantează scopul individual. Astfel, întreaga varietate a fiinţelor din univers formează un organism imens interconectat prin aceste două scopuri.

3.2. Obiectul binelui care-I aduce bucurie lui Dumnezeu

Pentru a înţelege mai bine întrebările cu privire la scopul lui Dumnezeu pentru creaţie, trebuie să înţelegem mai întâi cum se produce bucuria. Bucuria nu apare în singurătate, ci numai atunci când există un partener obiect, fie material, fie imaterial, în care se manifestă natura noastră interioară şi forma exterioară, şi când simţim propria noastră natură interioară şi formă exterioară prin intermediul stimulării pe care o produce obiectul.

De exemplu, partenerul obiect al unui artist poate fi o idee a sa sau materializarea acelei idei într-o operă de artă, cum ar fi o pictură sau o sculptură. Bucuria lui apare atunci când prin stimulul venit de la acest partener obiect îşi simte propria natură interioară şi formă exterioară. Când partenerul lui obiect îl constituie ideea singură, ea nu este atât de stimulatoare şi nici bucuria pe care o aduce nu este la fel de profundă, ca cea adusă de o lucrare finisată. Acest caracter al omului ţine de asemănarea cu Dumnezeu. Putem înţelege astfel că şi Dumnezeu simte bucurie atunci când Îşi simte propriul sung-sang originar şi hyung-sang originar datorită stimulului produs de partenerii Săi obiect materiali.

Precum am explicat mai sus, în momentul realizării Împărăţiei Cerurilor prin împlinirea celor trei binecuvântări pe baza fundamentului celor patru poziţii aceasta devine obiectul binelui care-I aduce bucurie lui Dumnezeu. Acum să cercetăm în ce mod devine ea obiectul binelui care-I aduce bucurie lui Dumnezeu.

Prima binecuvântare a lui Dumnezeu este perfecţionarea caracterului individual. Omul, pentru a-şi perfecţiona caracterul, trebuie să-şi unească armonios prin acţiunea de dare şi primire sufletul şi corpul care s-au proiectat separat ca parteneri obiect ai caracteristicilor duale ale lui Dumnezeu, şi să stabilească în interiorul său fundamentul celor patru poziţii având-L pe Dumnezeu ca centru. Omul, a cărui suflet şi corp au creat fundamentul celor patru poziţii conform idealului originar al creaţiei, devine templul lui Dumnezeu (1 Cor. 3:16) şi atinge unitatea cu El (Ioan 14:20), de aceea capătă natură divină şi simţind tot ceea ce simte Inima lui Dumnezeu, cunoscând Voia Lui, trăieşte în conformitate cu acestea. În acest mod, omul care a atins perfecţiunea la nivel individual devine partenerul obiect al sufletului său, care Îl are în centru pe Dumnezeu şi devine astfel partenerul obiect substanţial al lui Dumnezeu. Atât sufletul cât şi Dumnezeu se bucură că-şi pot simţi natura interioară şi forma exterioară prin stimularea produsă de un asemenea

partener obiect. Deci, atunci când omul realizează prima binecuvântare a lui Dumnezeu, el devine partenerul obiect care Îi aduce bucurie lui Dumnezeu. Omul care a atins perfecţiunea la nivel individual începe să simtă bucuria şi tristeţea lui Dumnezeu ca pe-ale sale proprii şi nu poate săvârşi păcate care L-ar întrista pe Dumnezeu. De aceea nu poate nicidecum să cadă în păcat.

Pentru realizarea celei de-a doua binecuvântări, Adam şi Eva, partenerii obiect substanţiali în care s-au reflectat separat caracteristicile duale ale lui Dumnezeu, şi care au atins perfecţiunea la nivel individual, trebuiau să devină soţ şi soţie, să creeze unitate în armonie şi să dea naştere copiilor stabilind fundamentul familial al celor patru poziţii în centru cu Dumnezeu. Familia sau societatea care a stabilit în acest mod fundamentul celor patru poziţii în centru cu Dumnezeu asemănându-se după formă cu un om care a atins perfecţiunea constituie partenerul obiect substanţial al omului care Îl are ca centru pe Dumnezeu şi, prin urmare, devine partenerul obiect substanţial al lui Dumnezeu. Astfel atât individul, cât şi Dumnezeu se bucură atunci când simt în interiorul unei asemenea familii sau comunităţi manifestarea propriului sung-sang şi hyung-sang. Prin urmare, când omul realizează cea de-a doua binecuvântare a lui Dumnezeu, aceasta la fel devine un obiect al binelui care-I aduce bucurie lui Dumnezeu.

În continuare, să analizăm în ce mod realizarea de către om a celei de-a treia binecuvântări a lui Dumnezeu devine obiectul binelui care Îi aduce bucurie lui Dumnezeu. Pentru a elucida această întrebare, trebuie să cunoaştem mai întâi relaţia dintre oameni şi creaţie din punctul de vedere al naturii interioare şi al formei exterioare.

Înainte de a crea oamenii, Dumnezeu a creat lumea naturală după chipul naturii interioare şi a formei exterioare a omului pe care urma să-l creeze. În mod corespunzător, omul constituie întruchiparea substanţială sumară a întregii Creaţii. Anume din acest motiv el este numit microcosm al cosmosului.

Dumnezeu a creat începând cu făpturile de ordin inferior, creând pas cu pas făpturi cu funcţii mai complicate şi, în final, a creat omul ca făptură cu funcţii de nivel superior. Prin urmare, oamenii conţin toată structura, elementele şi plasticitatea pe care le găsim la animale. De exemplu, omul este capabil să imite orice sunet produs de animale, cu alte cuvinte, are toate capacităţile pe care le are aparatul vocal al animalelor. În plus, de vreme ce omul posedă toată frumuseţea formelor şi a liniilor elementelor creaţiei, pictorii îşi cizelează pana luând nuduri ca modele. Cu toate că oamenii şi plantele au structuri şi funcţii diferite, ei sunt identici prin faptul că ambii sunt

compuşi din celule. În plus, toată structura, elementele şi plasticitatea plantelor pot fi regăsite la om. De exemplu, frunza unei plante corespunde plămânului omului ca aspect şi ca funcţie. Asemenea felului în care frunzele absorb bioxidul de carbon din atmosferă, plămânul uman absoarbe oxigenul. Tulpina şi ramurile plantelor corespund inimii care distribuie elementele nutritive întregului corp. Rădăcinile plantei corespund stomacului şi intestinelor care absorb elementele nutritive.

Fiinţele umane au fost create din apă, lut şi aer; prin urmare, ele conţin elemente ale regnului mineral. Pământul, la fel, prezintă similitudini cu structura corpului uman; scoarţa terestră este acoperită cu plante, există o pânza freatică în substraturi, iar în interior se află un nucleu topit înconjurat de o manta. Această structură se aseamănă cu cea a corpului uman în care pielea este acoperită cu păr, vasele sangvine se află în interiorul musculaturii, iar măduva se află adânc în interiorul oaselor.

Semnificaţia celei de-a treia binecuvântări este perfecţionarea stăpânirii oamenilor asupra lumii creaţiei. Pentru a realiza această binecuvântare, fundamentul celor patru poziţii al stăpânirii trebuie stabilit în centru cu Dumnezeu pe baza unităţii create prin acţiunea de dare şi primire a iubirii şi frumuseţii dintre oameni şi lumea creaţiei care reprezintă partenerii obiect ca imagine şi respectiv – ca simbol ai lui Dumnezeu (Creaţia 5.2.3).

După cum a fost menţionat mai sus, lumea naturală este un partener obiect care reflectă pretutindeni natura interioară şi forma exterioară a fiinţei umane. Astfel omul centrat pe Dumnezeu, primind stimulul din partea lumii naturale – partenerul obiect substanţial al său, îşi simte propriul sung-sang şi hyung-sand şi simte bucurie. Prin urmare, Dumnezeu la fel simte bucurie fiind stimulat de faptul că-Şi vede reflectarea propriului sung-sand originar şi hyung-sang originar în unitatea dintre om şi lumea creaţiei, care devine al treilea partener obiect al Lui. În momentul în care oamenii împlinesc cea de-a treia binecuvântare a lui Dumnezeu, întregul univers devine un alt partener obiect al binelui pentru Dumnezeu care-I aduce bucurie.

Dacă scopul lui Dumnezeu pentru creaţie ar fi fost realizat în acest mod, pe pământ ar fi fost creată o lume lipsită chiar şi de umbra păcatului. Aşa o lume o numim Împărăţia Cerurilor pe pământ. Deşi mai jos va fi dată o explicaţie detaliată, omul a fost creat de la bun început ca după ce-şi va sfârşi viaţa în Împărăţia Cerurilor pe pământ şi-şi va lepăda corpul, să meargă în lumea spirituală şi să trăiască în Împărăţia Cerurilor în mod firesc.

Dacă generalizăm, toate cele expuse mai sus, putem înţelege că Împărăţia Cerurilor este asemenea unei persoane care a atins perfecţiunea individuală, asemenea naturii interioare originare şi formei exterioară originare a lui Dumnezeu. În cazul individului, comanda minţii este transmisă tuturor membrelor corpului prin intermediul sistemului nervos central, făcând corpul să reacţioneze urmând un singur scop. În mod asemănător, în Împărăţia Cerurilor poruncile lui Dumnezeu vor fi trimise co piilor Săi prin intermediul Părinţilor Adevăraţi ai omenirii, călăuzindu-i pe toţi să urmărească acelaşi scop.

Secţiunea 4
Valoarea originară a creaţiei

4.1. Criteriul de determinare a valorii originare

Cum este determinată valoarea originară a creaţiei? Conform viziunii asupra valorii existente până-n prezent, valoarea unui partener obiect este determinată prin relaţia dintre scopul existenţei acestuia şi dorinţa pe care omul-subiect o are pentru acesta. Însă valoarea originară a unei entităţi nu este un atribut absolut care se conţine în interiorul acesteia, ci este determinată de relaţia reciprocă dintre scopul existenţei ei ca partener obiect, conform idealului creaţiei lui Dumnezeu, şi dorinţa originară a omului-subiect de a preţui şi a dezvălui adevărata ei valoare. Prin urmare, orice partener obiect, pentru a căpăta valoarea originară a creaţiei trebuie să atingă unitatea armonioasă cu omul prin acţiunea de dare şi primire şi să devină cel de-al treilea partener obiect pentru Dumnezeu, stabilind fundamentul celor patru poziţii după modelul originar al creaţiei.

Care este etalonul valorii originare a creaţiei? De vreme ce valoarea originară a creaţiei este hotărâtă în momentul în care un partener obiect şi omul-subiect creează în centru cu Dumnezeu fundamentul originar al celor patru poziţii, Dumnezeu Cel absolut fiind centrul acestui fundament cu patru poziţii, etalonul valorii acestuia îl reprezintă tot Dumnezeu Cel absolut. Deoarece etalonul îl reprezintă Dumnezeu Cel absolut, valoarea originară din momentul creaţiei a partenerului Lui obiect, determinată de relaţiile lor reciproce, trebuie să fie şi ea absolută.

Dacă se ia drept exemplu o floare; cum este determinată frumuseţea ei? Ea este determinată atunci când este împlinit atât scopul pentru care a creat Dumnezeu floarea cât şi dorinţa de a căuta frumuseţea cu care este înzestrat omul din momentul creaţiei. Altfel spus, acea frumuseţe originară este determinată în momentul în care omul simte bucurie deplină, când dorinţa sa bazată pe idealul creaţiei lui Dumnezeu de a găsi frumuseţea este satisfăcută de stimulul emoţional oferit de floare. Frumuseţea florii devine absolută în momentul în care bucuria ce-o simţim de la ea conform scopului creaţiei este absolută. Dorinţa umană de a căuta frumosul, este dorinţa de a-şi simţi aspectele sung-sang şi hyung-sang prin intermediul partenerului obiect. În momentul în care scopul pentru care a fost creată floarea şi dorinţa umană de a-i dezvălui valoarea sunt împlinite, partenerul obiect şi partenerul subiect realizează o unitate armonioasă.

O entitate, pentru a obţine valoare adevărată trebuie să creeze o unitate armonioasă cu omul, partenerul său subiect, să devină al treilea partener obiect al lui Dumnezeu şi să creeze fundamentul celor patru poziţii. Valoarea originară a făpturilor creaţiei fiind determinată în relaţiile cu Dumnezeu–etalonul valorii absolute, este şi ea absolută. Până în prezent valoarea nici unui partener obiect nu a putut deveni absolută, ci a fost relativă, din cauză că relaţia de dare şi primire dintre acel partener obiect şi omul decăzut s-a bazat pe un scop şi o dorinţă satanică, şi nu pe idealul creaţiei lui Dumnezeu.

4.2. Emoţiile, intelectul şi voinţa; Adevărul, frumosul şi binele originar

Sufletul omului manifestă trei facultăţi: intelect, emoţii şi voinţă. Corpul omului acţionează corespunzător comenzilor date de suflet. Corpul uman răspunde sufletului, adică sentimentelor, intelectului şi voinţei, astfel acţiunile lui urmăresc valorile adevărului, frumosului şi binelui. În plus, Dumnezeu este subiectul sufletului uman, prin urmare, El este şi subiectul intelectului, emoţiilor şi al voinţei. Prin dorinţa de a-şi realiza valoarea originară, sufletul omului este receptiv la intelectul, emoţiile şi voinţa perfectă a lui Dumnezeu, iar corpul acţionează în conformitate cu acestea. Prin asemenea acţiuni este manifestată valoarea adevărului, frumosului şi a binelui originar.

4.3. Iubirea şi frumuseţea, binele şi răul, dreptatea şi nedreptatea

4.3.1. Iubirea şi frumuseţea

Atunci când două întruchipări separate ale caracteristicilor duale ale lui Dumnezeu formează o bază comună şi se angajează în acţiunea de dare şi primire creând fundamentul celor patru poziţii, pentru a atinge o unitate armonioasă şi a deveni al treilea partener obiect al lui Dumnezeu, forţa emoţională pe care partenerul subiect o dă partenerului obiect se numeşte iubire, iar forţa emoţionala pe care partenerul obiect o oferă în schimb se numeşte frumuseţe. Forţa iubirii este activă, iar stimularea oferită de frumuseţe este pasivă.

În relaţia dintre Dumnezeu şi fiinţele umane, Dumnezeu este partenerul subiect care oferă iubire, iar omul – partenerul obiect care întoarce frumuseţe. În relaţia dintre un bărbat şi o femeie, bărbatul este partenerul subiect, care dăruie iubire, în timp ce femeia este partenerul obiect care oferă frumuseţe. În lumea creaţiei, omul reprezintă subiectul iubirii, iar creaţia – obiectul frumuseţii, însă atunci când partenerul subiect şi partenerul obiect devin una în mod armonios, iubirea se conţine în frumuseţe, şi frumuseţea se conţine în iubire datorită faptului că atunci când partenerul subiect şi partenerul obiect înfăptuiesc o mişcare circulară devenind un tot întreg, partenerul subiect poate ocupa poziţia de obiect, iar partenerul obiect – cea de subiect.

În relaţiile interpersonale, frumuseţea pe care un subordonat o oferă drept răspuns la iubirea din partea unui superior este numită loialitate, iar frumuseţea cu care copiii răspund la iubirea părinţilor este numită pietate filială. Frumuseţea pe care o soţie o oferă ca răspuns la iubirea soţului se numeşte fidelitate. Scopul iubirii şi al frumuseţii este ca ambele entităţi substanţiale izvorâte din Dumnezeu să creeze o unitate armonioasă prin acţiunea de dare şi primire a iubirii şi frumuseţii, şi, devenind al treilea partener obiect al lui Dumnezeu, să stabilească fundamentul celor patru poziţii pentru a realiza scopul creaţiei.

Să examinăm, în continuare, natura iubirii lui Dumnezeu. Dacă Adam şi Eva ar fi atins perfecţiunea, ca parteneri obiect substanţiali ai caracteristicilor lui Dumnezeu, în centru cu El, ar fi devenit una, s-ar fi înmulţit prin copii şi ar fi trăit iubirea originară a celor trei parteneri obiect: iubirea părintească (iubirea primului partener obiect), iubirea conjugală (iubirea celui de-al doilea

partener obiect) şi iubirea de copil (iubirea celui de-al treilea partener obiect), etc., numai atunci ar fi realizat scopul celor trei parteneri obiect şi ar fi creat fundamentul celor patru poziţii, împlinind astfel scopul creaţiei. Într-un asemenea fundament de patru poziţii iubirea aflată în poziţia de subiect faţă de iubirea celor trei parteneri obiect este anume iubirea lui Dumnezeu. Astfel iubirea lui Dumnezeu se manifestă prin iubirea celor trei parteneri obiect şi constituie forţa de bază necesară pentru crearea fundamentului celor patru poziţii. Prin urmare, fundamentul celor patru poziţii este canalul frumuseţii perfecte prin care putem primi şi ne putem bucura din plin de iubirea lui Dumnezeu. Acesta mai este şi partenerul obiect al bucuriei, din care motiv devine fundamentul principal al binelui în care este desăvârşit scopul creaţiei.

4.3.2. Binele şi răul

O acţiune sau rezultatul ei sunt considerate bune atunci când îndeplinesc scopul lui Dumnezeu pentru creaţie. Acest lucru are loc în momentul în care, un partener subiect şi un partener obiect se unesc prin intermediul acţiunii armonioase de dare şi primire a iubirii şi frumuseţii devenind al treilea partener obiect al lui Dumnezeu şi formând fundamentul celor patru poziţii. Pe de altă parte, o acţiune sau rezultatul ei este considerată rea atunci când este contrară scopului lui Dumnezeu pentru creaţie prin formarea fundamentului celor patru poziţii în centru cu Satan.

Când sufletul şi corpul unei persoane săvârşesc o acţiune de dare şi primire armonioasă a iubirii şi frumuseţii în centru cu Dumnezeu şi devin un tot întreg armonios stabilind fundamentul celor patru poziţii la nivel individual şi persoana împlineşte scopul creaţiei, împlinind prima binecuvântare a lui Dumnezeu, atât persoana, cât şi acţiunile sale îndreptate spre a deveni aşa o persoană sunt bune. Când Adam şi Eva, aflaţi în poziţia de subiect şi obiect, săvârşesc o acţiune armonioasă de dare şi primire a iubirii şi frumuseţii devenind soţ şi soţie, dând naştere copiilor şi stabilind fundamentul celor patru poziţii la nivel de familie şi când îndeplinesc cea de-a doua binecuvântare a lui Dumnezeu prin întemeierea unei familii care realizează scopul creaţiei, familia lor, precum şi acţiunile îndreptate spre crearea unei asemenea familii sunt bune. Când o persoană desăvârşită plasează lumea naturii, al doilea eu al său, în poziţia de partener obiect şi creează o unitate armonioasă cu acesta, formează cel de-al treilea partener obiect al lui Dumnezeu şi stabilind fundamentul celor patru poziţii al stăpânirii realizează

cea de-a treia binecuvântare a lui Dumnezeu, acel obiect al creaţiei, precum şi acţiunile îndreptate către acel scop sunt bune. Şi vice-versa, atunci când o persoană stabileşte fundamentul celor patru poziţii în centru cu Satan şi realizează un scop contrar celor trei binecuvântări date de Dumnezeu, această acţiune sau rezultatul ei sunt rele.

4.3.3. Dreptatea şi nedreptatea

În procesul de înfăptuire a binelui, ceea ce îl face pe om să urmărească acest bine în viaţă se numeşte dreptate, iar în procesul de realizare a scopului răului (satanic), ceea ce îl face să urmărească răul în viaţă se numeşte nedreptate. Pentru realizarea scopului binelui este absolut necesară o viaţă trăită în dreptate. Anume din acest motiv voinţa noastră urmăreşte scopul binelui.

Secţiunea 5
Procesul creării universului şi perioada de dezvoltare a lui

5.1. Procesul creării universului

Conform Facerii, capitolul 1, crearea cerului şi a pământului a început cu crearea luminii de către Dumnezeu pe când pământul era netocmit şi gol şi era întuneric deasupra adâncului. Dumnezeu a separat apele cele de sub cer şi cele de deasupra lui. Apoi, a separat uscatul de apă, a creat plantele, peştii, păsările, şi mamiferele iar, în final, a creat omenirea. Este scris că a fost necesară o perioadă de şase zile pentru ca Dumnezeu să creeze. De aici putem înţelege că întreg procesul de creare a universului s-a desfăşurat de-a lungul unei perioade de timp reprezentată prin şase zile.

De aici putem deduce că procesul creaţiei descris în Biblie şi procesul creării universului, după cercetările oamenilor de ştiinţă contemporani, practic, coincid. Potrivit acestora, universul era la început într-o stare gazoasă care a condus la apariţia corpurilor cereşti în haosul şi vidul erei anhidre. Când a început epoca ploilor, a fost creat cerul compus din apă, iar apoi, datorită erupţiilor vulcanice, s-a ridicat uscatul din apă şi a apărut uscatul şi oceanele. Apoi au apărut plantele şi animalele de ordin inferior, mai apoi peştii, pasările, mamiferele şi, în final, rasa umană. Vârsta pământului numără

câteva miliarde de ani. Având în vedere că procesul creaţiei aşa cum a fost descris în Biblie acum câteva mii de ani, practic coincide cu ultimele descoperiri ale ştiinţei moderne, putem reafirma că textul biblic reprezintă o revelaţie divină.

Am înţeles de aici că universul nu a apărut aşa dintr-odată, fără a fi nevoie de timp, ci apariţia lui a necesitat o perioadă enormă de timp. Prin urmare, putem înţelege că de la începutul şi până la sfârşitul creării universului, cele 6 zile nu au fost 6 zile calculate de la răsăritul soarelui şi până la asfinţitul lui, ci ele reprezintă şase perioade ale procesului de creaţie.

5.2. Perioada de dezvoltare a Creaţiei

Faptul că au fost necesare şase zile, adică şase perioade pentru a duce până la capăt crearea universului, înseamnă că fiecare corp individual din care este compusă creaţia necesita o anumită perioadă de timp pentru a atinge desăvârşirea. În plus, dacă citim ceea ce se referă la crearea universului din primul capitol al Facerii, care ne dezvăluie fiecare zi a creaţiei, chiar şi din această indicare a zilelor înţelegem că făpturile creaţiei aveau nevoie de o anumită perioadă de timp pentru a se desăvârşi, şi anume, cum numai a sfârşit crearea în prima zi, a spus: „Şi a fost o seară şi a fost dimineaţă: ziua întâi" (Fac. 1:5). Începând cu seara, odată cu trecerea nopţii şi sosirea dimineţii este, de fapt, a doua zi, însă Dumnezeu a numit-o ziua întâi din motiv că făpturile creaţiei trebuiau să treacă mai întâi printr-o perioadă de dezvoltare simbolizată de noapte înainte de a se face dimineaţă, când, atingând perfecţiunea puteau face primul pas spre realizarea idealului creaţiei.

Astfel, toate fenomenele ce au loc în univers se realizează într-un interval temporal, după care dau rezultate datorită faptului că în momentul creaţiei făpturile au fost menite să se desăvârşească numai după trecerea unei perioade de dezvoltare date.

5.2.1. Trei etape ale perioadei de dezvoltare

Universul exprimă sung-sang şi hyung-sang originare ale lui Dumnezeu în baza principiilor matematice. De aici putem afla că Dumnezeu are şi natură de ordin matematic. Dumnezeu este realitatea absolută în care cele două caracteristici duale interacţionează în mod armonios, de aceea El este o Fiinţă a cifrei trei. Toate fiinţele create şi concepute după asemănarea lui Dumnezeu

îşi manifestă existenţa, mişcarea şi creşterea (Fac. 1:27) printr-un proces din trei etape.

Prin urmare, fundamentul celor patru poziţii, reprezentând scopul lui Dumnezeu pentru creaţie, este desăvârşit trecând printr-un proces din trei etape: Dumnezeu, Adam şi Eva, şi perpetuarea prin naşterea copiilor. Crearea fundamentului celor patru poziţii şi cel al mişcării circulare sunt posibile numai în baza procesului origine – diviziune - unire, compus din trei etape, prin realizarea scopului celor trei obiecte şi trecând prin 3 poziţii. Astfel, pentru fixarea unui corp sunt necesare minim trei puncte de sprijin. În mod corespunzător, orice făptură poate atinge perfecţiunea când trece prin trei etape de dezvoltare: etapa de formare, etapa de creştere şi etapa de desăvârşire.

Să analizăm, spre exemplu, lucrurile care se manifestă prin cifra 3 în natură. Natura este compusă din regnul mineral, vegetal şi animal; materia există în trei stări: gazoasă, lichidă şi solidă. Plantele sunt compuse din trei părţi: rădăcină, tulpină şi frunze; animalele sunt alcătuite din 3 părţi: cap, trup şi membre.

Ulterior, să analizăm exemplele din Biblie referitoare la cifra 3. Fiinţele umane nu au putut împlini scopul existentei lor, deoarece au căzut fără a desăvârşi cele trei etape ale perioadei de dezvoltare, astfel, pentru a împlini din nou acest scop, este necesar să treacă prin aceste 3 etape. Astfel, în timpul providenţei de restaurare, Dumnezeu a lucrat să restaureze numărul 3, ceea ce explică existenta numeroaselor menţiuni biblice ale providenţei bazate pe cifra 3: Trei poziţii, a Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh; 3 nivele ale Paradisului; trei arhangheli: Lucifer, Gabriel şi Mihail; 3 nivele ale arcei lui Noe; 3 zboruri ale porumbelului în timpul potopului lui Noe; 3 ofrande ale lui Avraam; 3 zile de călătorie înaintea sacrificării lui Isaac; urgia celor 3 zile de întuneric din timpul lui Moise; cele 3 zile de separare de Satan la începutul Exodului; cele 3 perioade de 40 de ani pentru restaurarea Canaanului; 3 zile pentru separarea de Satan, în centru cu Iosua, înaintea trecerii râului Iordan; 30 de ani ai vieţii personale şi 3 ani ai vieţii publice a lui Isus; 3 magi de la răsărit şi cele 3 daruri pe care le-au adus; 3 discipoli; 3 mari ispite; 3 rugăciuni în grădina Ghetsemani; dezicerea triplă a lui Petru de Isus; 3 ore de întuneric înainte ca Isus să-şi dea sufletul; învierea lui după 3 zile şi alte nenumărate exemple.

Când a avut loc căderea primilor strămoşi ai omenirii? Ei au căzut în timpul perioadei de dezvoltare, când erau încă imaturi. Dacă fiinţele umane ar

fi căzut după ce ar fi atins perfecţiunea, nu am putea crede în atotputernicia lui Dumnezeu. Dacă fiinţele umane ar fi căzut după ce ar fi devenit întruchipările perfecte ale binelui, atunci însăşi binele ar fi fost imperfect. Ca urmare, am fi nevoiţi să conchidem că Însuşi Dumnezeu – Subiectul binelui, este imperfect.

În Fac. 2:17 este scris că Dumnezeu i-a avertizat pe Adam şi Eva: „Iar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei manca din el, vei muri negreşit!" Luând în consideraţie faptul că Adam şi Eva puteau să moară dacă ignorau avertismentul lui Dumnezeu şi puteau să nu moară dacă-l ascultau, este evident faptul că aceştia se aflau încă la etapa precedentă celei de desăvârşire. Universul a fost creat să atingă perfecţiunea în aşa-numita perioadă de şase zile, de aceea omul, făcând parte din lumea creaţiei, nu putea fi creat după un alt principiu.

La care etapă a perioadei de dezvoltare au căzut oamenii? Au căzut când se aflau la nivelul de desăvârşire al etapei de creştere. Acest fapt fiind demonstrat prin circumstanţele de până la şi de după căderea strămoşilor omenirii, precum şi prin evenimentele din istoria providenţei de restaurare. Analizând în detaliu prima şi a doua parte a acestei cărţi, veţi cunoaşte clar acest lucru.

5.2.2. Sfera stăpânirii indirecte

În timpul perioadei de dezvoltare, toate fiinţele creaţiei cresc în virtutea guvernării Principiului şi a autonomiei. Dumnezeu, fiind Autorul Principiului, poate corela numai cu roadele rezultate din dezvoltarea lor bazată pe Principiu. Această perioadă este numită sfera stăpânirii indirecte a lui Dumnezeu sau sfera stăpânirii rezultatelor obţinute conform Principiului.

Toate făpturile ating perfecţiunea după ce trec prin perioada de dezvoltare (sfera stăpânirii indirecte) în virtutea guvernării Principiului şi autonomiei. Fiinţele umane, însă, au fost create astfel încât să poată atinge perfecţiunea nu doar prin guvernarea Principiului şi autonomie, dar şi prin îndeplinirea propriei părţi de responsabilitate la trecerea prin această perioadă. Şi anume, analizând cuvintele lui Dumnezeu: „În ziua în care vei manca din el, vei muri negreşit!" (Fac. 2:17), vedem că atingerea perfecţiunii de către strămoşii omenirii, fie că aceştia ar fi crezut în cuvântul lui Dumnezeu şi nu ar fi mâncat din fruct, sau ar fi căzut, necrezând în acel cuvânt, nu depindea de Dumnezeu, ci de om însuşi. Astfel, faptul că omul va

atinge sau nu perfecţiunea, nu depindea numai de puterea de creaţie a lui Dumnezeu, ci era hotărât de modul în care omul însuşi îşi îndeplinea responsabilitatea. De vreme ce Dumnezeu – Creatorul, a creat fiinţele umane în aşa fel, încât ele să treacă prin perioada de dezvoltare (sfera stăpânirii indirecte) şi să atingă perfecţiunea numai atunci când şi-au îndeplinit partea de responsabilitate, Dumnezeu nu poate să intervină în partea lor de responsabilitate.

Motivul pentru care Dumnezeu a creat oamenii astfel încât aceştia să poată atinge perfecţiunea numai după ce-şi vor îndeplini partea de responsabilitate este că oamenii, prin îndeplinirea propriei lor responsabilităţi, în care nici măcar Dumnezeu nu poate interveni, sunt meniţi să moştenească puterea de creaţie a lui Dumnezeu şi, participând la măreaţa Sa lucrare a creaţiei, să capete autoritatea de stăpâni asupra creaţiei, asemenea lui Dumnezeu – Stăpânul creaţiei, care stăpâneşte asupra oamenilor (Fac. 1:28). Anume aceasta reprezintă diferenţa dintre oameni şi restul creaţiei.

Îndeplinindu-şi partea de responsabilitate, omul moşteneşte natura de creator de la Dumnezeu şi obţinând capacitatea de a stăpâni asupra creaţiei, inclusiv asupra îngerilor, omul atinge perfecţiunea. În acest scop Dumnezeu a creat omul astfel ca să treacă prin sfera stăpânirii indirecte. Prin urmare, oamenii care au decăzut şi nu au aşa capacitate de stăpâni, trebuie să-şi îndeplinească partea de responsabilitate conform principiului restaurării, trecând prin sfera stăpânirii indirecte, pentru a-şi restaura dreptul de stăpânire asupra creaţiei, inclusiv asupra lui Satan. În caz contrar, nu vor putea realiza scopul creaţiei. Providenţa lui Dumnezeu pentru salvarea oamenilor s-a prelungit atât de mult, deoarece figurile centrale, care răspundeau de providenţa de restaurare au făcut greşeli în mod repetat în timp ce încercau să-şi îndeplinească partea de responsabilitate, în care nici măcar Dumnezeu nu putea interveni.

Oricât de mare ar fi darul salvării datorat răstignirii lui Isus, dacă omul nu va demonstra credinţă, ceea ce reprezintă partea lui de responsabilitate, salvarea lui nu va fi posibilă. Prin urmare, a fost răspunderea lui Dumnezeu să ne acorde mila învierii prin răstignirea lui Isus, însă a crede sau nu, ţine în întregime de răspunderea omului (Ioan 3:16; Efes. 2:8; Rom. 5:1).

5.2.3. Sfera stăpânirii directe

Ce este sfera stăpânirii directe a lui Dumnezeu şi cu ce scop a creat-o? Stăpânirea directă este atunci când un partener subiect şi un partener obiect se unesc în armonie în centru cu Dumnezeu, creează fundamentul celor patru poziţii, devin una în inimă cu Dumnezeu şi înfăptuiesc o acţiune perfectă de dare şi primire a iubirii şi frumuseţii conform voinţei subiectului, realizând scopul binelui. Sfera stăpânirii directe înseamnă sfera perfecţiunii. Sfera stăpânirii directe este esenţială pentru împlinirea scopului creaţiei.

Cum are loc stăpânirea directă a lui Dumnezeu asupra oamenilor? Când Adam şi Eva ar fi atins perfecţiunea în centru cu Dumnezeu, ei ar fi creat o unitate armonioasă şi ar fi realizat fundamentul celor patru poziţii în familia lor. Devenind una în inimă cu Dumnezeu, ei ar fi dus o viaţă consacrată binelui, împărtăşind din plin iubirea şi frumuseţea, Adam fiind capul familiei. Aceasta s-ar fi numit sfera stăpânirii directe a lui Dumnezeu. În această sferă oamenii simt ceea ce simte inima lui Dumnezeu, cunosc în întregime Voia Lui şi o îndeplinesc. La fel cum toate membrele se mişcă la comenzile creierului, omul va acţiona în conformitate cu Voia lui Dumnezeu, urmând porunca Lui şi realizând astfel scopul creaţiei.

Să analizăm în continuare ce reprezintă stăpânirea directă a omului asupra creaţiei.

Când o persoană desăvârşită, centrată pe Dumnezeu, creează o unitate armonioasă cu natura aflată în poziţie de partener obiect ei se unesc formând fundamentul celor patru poziţii. Oamenii care sunt absolut una în inimă cu Dumnezeu vor conduce lumea naturii împărtăşind firesc iubirea şi frumuseţea şi întregul univers va realiza scopul binelui. Aceasta este stăpânirea directă a omului asupra creaţiei.

Secţiunea 6
Lumea substanţială imaterială şi lumea substanţială materială centrate pe om

6.1. Lumea substanţială materială şi lumea substanţială imaterială

De vreme ce universul a fost creat după modelul omului care reprezintă imaginea caracteristicilor duale ale lui Dumnezeu, nu există nici o făptură care nu s-ar asemăna cu forma de bază a omului alcătuit din suflet şi corp (Creaţia 1.2). În mod corespunzător, în lumea creaţiei există nu doar lumea substanţială materială asemănătoare corpului uman, dar şi lumea substanţială imaterială, care este subiectul primei şi se aseamănă cu sufletul omului. Aceasta este numită lumea substanţială imaterială din motiv că nu poate fi percepută cu ajutorul celor cinci simţuri fizice, ci doar cu ajutorul celor cinci simţuri spirituale. Această lume imaterială este o lume substanţială care, prin experienţe spirituale şi cu ajutorul celor cinci simţuri spirituale poate fi simţită real, întocmai cum simţim lumea materială. Aceste două lumi substanţiale: cea materială şi cea imaterială luate împreună, le numim cosmos.

Precum corpul nu poate acţiona în afara relaţiei sale cu sufletul, omul originar nu ar putea săvârşi acţiuni fiind separat de Dumnezeu. În mod asemănător, lumea materială nu îşi poate manifesta valoarea originară în lipsa unei relaţii cu lumea imaterială. Astfel, aşa cum nu putem cunoaşte caracterul unei persoane fără a-i cunoaşte sufletul, nu putem înţelege adevăratul sens al vieţii fără a-L cunoaşte pe Dumnezeu şi nu putem înţelege pe de-a întregul natura şi structura lumii materiale fără a cunoaşte natura şi structura lumii imateriale. Lumea imaterială este lumea aflată în poziţia de

partener subiect, iar lumea materială, în poziţia de partener obiect. Ultima este asemenea umbrei celei dintâi (Evr. 8:5). Când omul care a trăit în lumea materială îşi lasă corpul, eul lui spiritual trece în lumea imaterială, unde trăieşte etern.

6.2. Poziţia omului în lumea creaţiei

În primul rând, Dumnezeu a creat omul ca stăpân al lumii creaţiei (Fac. 1:28). Lumea creaţiei nu are o sensibilitate internă pentru Dumnezeu. Din acest motiv, Dumnezeu nu guvernează această lume în mod direct, ci a creat omul înzestrat cu sensibilitate faţă de această lume şi l-a făcut pe el să stăpânească direct asupra lumii creaţiei. Când a creat omul, pentru a-l face să simtă lumea materială şi să o stăpânească, Dumnezeu a creat corpul uman din aceleaşi elemente ca şi lumea materială: apă, lut şi aer. Pentru a-l face pe om să simtă şi să stăpânească lumea imaterială, Dumnezeu i-a creat eul spiritual din aceleaşi elemente spirituale din care este compusă acea lume. Pe Muntele Transfigurării în faţa lui Isus au apărut Moise, care murise mai bine de 1600 de ani în urmă şi Ilie, care murise cu 900 de ani în urmă (Matei 17:3). Acestea erau eurile lor spirituale. Astfel, omul format din corp, capabil de a stăpâni lumea materială, şi spirit, capabil de a stăpâni lumea imaterială, poate stăpâni ambele lumi, pe cea materială şi pe cea imaterială.

În al doilea rând, Dumnezeu a creat omul pentru a fi mediator şi centru al armoniei lumii creaţiei. Când corpul şi spiritul omului se unesc în armonie prin intermediul acţiunii de dare şi primire devenind partenerul obiect substanţial al lui Dumnezeu, lumea materială şi cea imaterială, la fel, înfăptuiesc o acţiune de dare şi primire în centru cu omul şi, creând o unitate armonioasă, formează lumea aflată în poziţia de partener obiect substanţial al lui Dumnezeu. În acest mod omul devine mediatorul şi centrul armoniei celor două lumi. Omul este exact ca aerul care face două diapazoane să rezoneze. De vreme ce a fost creat pentru a putea interacţiona cu lumea imaterială, omul se mai aseamănă şi cu un radio sau un televizor care reflectă realitatea lumii spirituale întocmai.

În al treilea rând, Dumnezeu a creat omul ca o formă substanţială care încapsulează întreg cosmosul. Dumnezeu a făurit lumea creaţiei prin proiectarea substanţială a naturii interioare şi a formei exterioare a omului pe care urma să-l creeze. Din moment ce Dumnezeu a creat lumea spirituală ca manifestare substanţială a naturii interioare şi a formei lui exterioare a eului

spiritual al omului, eul spiritual reprezintă întruchiparea sumară a tuturor elementelor găsite în lumea spirituală. Pe de altă parte, dat fiind că Dumnezeu a creat lumea materială ca desfăşurare substanţială a naturii interioare şi a formei exterioare a corpului uman, corpul reprezintă întruchiparea substanţială sumară a lumii materiale. Prin urmare, omul este întruchiparea substanţială sumară a cosmosului. Aici se ascunde motivul pentru care omul este deseori numit microcosmos.

Însă, din cauza căderii în păcat a omului, universul şi-a pierdut stăpânul. În Rom. 8:19 este scris că făptura aşteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor (oamenii originari restauraţi) lui Dumnezeu. În plus, din cauza căderii omului – centrul armoniei, acţiunea de dare şi primire dintre lumea materială şi cea imaterială a fost întreruptă, cele două lumi nu au putut atinge unitatea, separându-se. Din acest motiv, în Rom. 8:22 se explică: „Toată făptura împreună suspină şi împreună are dureri până acum."

Isus a venit ca Adam desăvârşit, având suflet şi corp. El a fost întruchiparea substanţială a universului. Din acest motiv este scris că Dumnezeu toate le-a pus sub picioarele Lui (Cor. 15:27). Isus a venit pentru ca oamenii, crezând în El şi devenind una cu El, să devină perfecţi asemenea Lui. De aceea Isus este Salvatorul.

6.3. Relaţiile reciproce dintre eul fizic şi eul spiritual

6.3.1. Structura şi funcţiile eului fizic

Eul fizic este alcătuit din caracteristicile duale: sufletul *corpului* (partenerul subiect) şi *corpul fizic* (partenerul obiect). Sufletul corpului este acea parte care direcţionează corpul pentru a-şi menţine funcţiile fiziologice necesare pentru viaţa, protecţia şi reproducerea corpului. Astfel instinctul animalelor corespunde sufletului corpului acestora. Pentru ca eul fizic să crească bine, el are nevoie de elemente nutritive imateriale de tip yang-song ca: aerul şi lumina, pe care le absoarbe, precum şi de elemente nutritive de tip eum-song cum sunt substanţele materiale, pe care le asimilează din făpturile creaţiei. Acestea trebuie să efectueze o acţiune perfectă de dare şi primire pe baza sistemului circulator.

Acţiunile bune sau rele ale eului fizic determină dacă eul spiritual devine bun sau rău, deoarece eul fizic transmite anumite elemente eului spiritual. Elementele transmise în acest mod eului spiritual de către eul fizic le numim elementele vitalităţii. În viaţa de zi cu zi, când eul nostru fizic săvârşeşte fapte

bune, sufletul simte bucurie, iar atunci când săvârşeşte fapte rele, sufletul se simte neplăcut. Aceasta este o dovada a faptului că elementele vitalităţii apărute în dependenţă de faptele bune sau rele ale eului fizic sunt transmise în acea formă eului spiritual.

6.3.2. Structura şi funcţiile eului spiritual

Eul spiritual, fiind creat ca subiect al corpului, poate fi perceput numai prin intermediul simţurilor spirituale şi poate comunica direct cu Dumnezeu. În plus, este un corp substanţial imaterial, care poate stăpâni asupra îngerilor şi a lumii imateriale. Eul spiritual are aceeaşi formă ca şi eul fizic şi, după ce lepădăm eul fizic, primul trece în lumea spirituală unde trăieşte etern. Omul îşi doreşte o viaţă eternă din motiv că eul nostru adevărat este eul spiritual care posedă această natură eternă.

Eul nostru spiritual este alcătuit din caracteristicile duale: sufletul spiritului (partenerul subiect) şi corpul spiritual (partenerul obiect). Sufletul spiritului este centrul eului spiritual în care locuieşte Dumnezeu.

Sufletul omului creşte prin intermediul acţiunii de dare şi primire dintre elementele vieţii (yang-song), care vin de la Dumnezeu, şi elementele vitalităţii, (eum-song), care vin din partea eului fizic. Eul spiritual nu doar primeşte elementele vitalităţii din partea eului fizic, ci şi întoarce eului fizic elementele pe care le numim elemente spirituale. Când primesc graţia divină, oamenii capătă o bucurie nelimitată şi o forţă nouă, bolile lor cronice dispar, etc. În eul lor fizic au loc multe schimbări datorită faptului că acesta primeşte multe elemente spirituale de la eul spiritual.

Sufletul se poate dezvolta doar în baza eului fizic. Astfel, relaţia dintre eul fizic şi eul spiritual este asemenea celei dintre pom şi fructul său. Când sufletul corpului acţionează în acord cu cerinţele sufletului spiritului şi corpul fizic începe să se mişte urmărind scopul sufletului spiritului, corpul fizic primeşte elemente spirituale devenind întruchiparea binelui. Apoi, corpul fizic îi poate întoarce eului spiritual elemente bune ale vitalităţii şi în acest mod eul spiritual creşte în mod normal, urmărind binele.

Adevărul este cel care ne dezvăluie dorinţele sufletului spiritului. Deci, omul trebuie să conştientizeze dorinţele sufletului spiritului prin intermediul adevărului şi să le realizeze în practică, îndeplinindu-şi partea de responsabilitate. Numai atunci elementele spirituale şi elementele vitalităţii intră într-o relaţie de reciprocitate urmărind binele.

Elementele spirituale şi elementele vitalităţii au o relaţie similară cu cea existentă între sung-sang şi hyung-sang. Chiar şi sufletul originar al unui individ rău tinde spre bunătate datorită faptului că în el acţionează continuu elementele spirituale. Însă dacă omul nu săvârşeşte fapte bune, elementele spirituale nu pot acţiona pentru binele eului fizic şi, prin urmare, nu pot săvârşi o acţiune normală de dare şi primire nici cu elementele vitalităţii.

Din cele spuse mai sus putem înţelege că eul spiritual poate atinge perfecţiunea numai în timpul vieţii fizice pe pământ. Eul spiritual se dezvoltă şi atinge perfecţiunea pe baza eului fizic, având ca centru sufletul vieţii şi trecând prin trei etape consecutive conform Principiului creaţiei. Un spirit aflat la etapa de formare este numit spirit formă, la etapa de creştere – spirit viaţă, iar la etapa de desăvârşire – spirit divin.

Un spirit devine spirit divin atunci când eul spiritual şi eul fizic al persoanei se unesc prin intermediul unei acţiuni perfecte de dare şi primire centrată pe Dumnezeu şi desăvârşesc fundamentul celor patru poziţii. Un spirit divin poate simţi şi percepe fiecare realitate din lumea spirituală. Aceste realităţi spirituale simţite de eul spiritual rezonează cu eul fizic şi se manifestă ca fenomene fizice. Astfel omul ajunge să cunoască toate realităţile spirituale simţindu-le cu ajutorul celor cinci simţuri fizice. Oamenii care posedă un spirit divin, construiesc Împărăţia Cerurilor pe pământ şi trăiesc în ea, iar după ce-şi lasă corpul fizic, locul în care pleacă pentru a trăi ca spirit este Împărăţia Cerurilor în cer. Din acest motiv, Împărăţia Cerurilor în cer va putea fi creată numai după crearea Împărăţiei Cerurilor pe pământ.

Toate sensibilităţile eului spiritual sunt cultivate prin intermediul relaţiei de reciprocitate cu eul fizic în timpul vieţii pe pământ. Ca urmare, o persoana se poate bucura deplin de iubirea lui Dumnezeu ca spirit după ce-şi lasă în urmă trupul, numai atunci când atinge perfecţiunea şi simte profund iubirea lui Dumnezeu pe pământ. De vreme ce toate calităţile eului spiritual sunt dezvoltate în timp ce acesta trăieşte în eul fizic; acţiunile păcătoase săvârşite de eul fizic conduc la dezvoltarea răului în sufletul omului decăzut, în timp ce mântuirea acordată în timpul vieţii pe pământ transformă spiritul în unul bun. Din acest motiv, Isus trebuia să vină pe pământ în corp fizic pentru a salva omenirea păcătoasă. Prin urmare, trebuie să ducem o viata virtuoasă în timpul vieţii pământeşti. Deoarece scopul primar al providenţei de salvare trebuie îndeplinit mai întâi pe pământ, Isus i-a dăruit cheia de la Împărăţia Cerurilor Sfântului Apostol Petru, care se afla pe Pământ (Mat. 16:19) şi a

spus, „Oricâte veţi lega pe pământ, vor fi legate şi în cer, şi orice veţi dezlega pe pământ, va fi dezlegat şi în cer...” (Mat. 18:18).

Nu Dumnezeu decide încotro va merge spiritul unui om: în Împărăţia Cerurilor sau în iad, ci spiritul singur decide acest lucru. Oamenii au fost creaţi pentru ca, atingând perfecţiunea, să poată respira în mod perfect iubirea lui Dumnezeu. Din cauza greşelilor rezultate din acţiunile păcătoase ale oamenilor, spiritul lor nu este capabil să respire această iubire în mod perfect, de aceea pentru ei, din contra, este foarte dureros să apară în faţa lui Dumnezeu – Subiectul iubirii perfecte. Din acest motiv, spiritele singure aleg să trăiască în iad, departe de dragostea lui Dumnezeu.

Din moment ce eul spiritual se poate dezvolta numai pe baza eului fizic, înmulţirea eurilor spirituale, la fel, are loc numai odată cu înmulţirea fizică, în timpul vieţii pe pământ.

6.3.3. Sufletul uman din perspectiva interacţiunii dintre sufletul spiritului şi sufletul corpului

Relaţia dintre sufletul spiritului şi sufletul corpului este identică cu cea dintre natura interioară şi forma exterioară. Când acestea două se unesc prin intermediul acţiunii de dare şi primire în centru cu Dumnezeu, ele conduc la unitatea dintre eul spiritual şi cel fizic şi urmăresc realizarea scopului creaţiei. Ele formează o entitate integră care este sufletul uman.

Conştiinţa este facultatea înnăscută a sufletului uman de a-l îndrepta întotdeauna spre ceea ce consideră el că este bine. Însă, din cauza căderii, omul nu-L cunoaşte pe Dumnezeu şi, în consecinţă, nu cunoaşte etalonul absolut al binelui. Din acest motiv noi nu putem stabili etalonul adevărat în baza căruia conştiinţa noastră ar putea judeca corect. Deoarece etalonul binelui diferă, diferă şi etalonul conştiinţei. Astfel, şi între oamenii care se conduc după conştiinţă apar deseori conflicte.

Sufletul originar este facultatea sufletului uman care urmăreşte binele absolut. Aspectul song-sang al sufletului este numit „suflet originar”, iar aspectul hyung-sang al acestuia este numit „conştiinţă”.

Conştiinţa omului îl îndreaptă să urmărească binele în acord cu etalonul stabilit de el în ignoranţă, chiar dacă acesta diferă de etalonul origonar. Sufletul originar însă opune rezistenţă acestui lucru şi acţionează în scopul de a restaura conştiinţa, făcând-o să tindă spre acelaşi lucru ca şi sufletul originar. Atât timp cât sufletul spiritului şi sufletul corpului nostru sunt sub stăpânirea lui Satan, acestea se unesc prin acţiunea de dare şi primire şi

formează o entitate care este numită suflet malefic. Sufletul malefic fără încetare îndreaptă oamenii spre fapte rele. Sufletul originar însă şi conştiinţa ne ajută să opunem rezistenţă sufletului malefic. Prin eforturi disperate ele ne îndruma să respingem dorinţele malefice şi să ne alăturăm binelui rupând legăturile cu Satan şi întorcându-ne cu faţa spre Dumnezeu.

Capitolul 2 Căderea în păcat

Toţi oamenii posedă sufletul originar, care tinde să alunge răul şi să urmărească binele. Cu toate acestea, toţi oamenii, fără să-şi dea seama, sunt conduşi de forţele răului, lăsând la o parte binele dorit de sufletul originar şi săvârşind fapte rele pe care nu doresc să le săvârşească. Astfel, sub această influenţă a răului continuă istoria păcatului. În creştinism stăpânul acestei forţe a răului este numit Satan. Omul nu a putut lichida această influenţă a răului din motiv că nu cunoaşte identitatea lui Satan şi modul în care acesta a apărut.

Prin urmare, pentru a putea curăţa istoria păcatului, eradicând rădăcinile răului şi a stabili istoria binelui, omul trebuie să afle mai întâi motivul pentru care Satan a devenit astfel, cum a avut loc aceasta şi care sunt consecinţele.

Pentru a clarifica problemele sus-numite, trebuie să cunoaştem detaliat despre căderea în păcat.

Secţiunea 1. Rădăcina păcatului

Până acum nimeni nu a fost capabil să dezvăluie care este rădăcina păcatului ce zace adânc în interiorul omului şi-l împinge fără încetare pe calea răului. Doar Creştinii cred, în baza Bibliei, într-un mod vag, că rădăcina păcatului a devenit acţiunea strămoşilor omenirii – Adam şi Eva – de a mânca fructul din pomul cunoştinţei binelui şi răului. Unii credincioşi cred întocmai precum este scris, că fructul din pomul cunoştinţei binelui şi răului reprezintă fructul unui pom, în timp ce alţii cred că acesta reprezintă un simbol, precum multe alte lucruri în Biblie sunt scrie în simboluri şi pilde. Viziunile lor diferă şi fiecare nu dă decât o explicaţie trivială, însă până în prezent nu a fost dată o explicaţie deplină la acest subiect.

1.1. Pomul vieţii şi pomul cunoştinţei binelui şi răului

Până-n prezent mulţi creştini au considerat că fructul din pomul cunoştinţei binelui şi răului, din care au mâncat Adam şi Eva a fost fructul unui pom, precum este scris. Atunci din ce motiv Dumnezeu – Părintele omenirii – ar fi făcut un fruct care putea cauza căderea copiilor Săi, dacă aceştia ar fi gustat din el, şi de ce l-ar fi făcut plăcut ochilor la vedere şi vrednic de dorit (Fac. 3:6), plasându-l într-un loc uşor accesibil?

Isus a spus: „Nu ceea ce intră pe gură spurcă pe om, ci ceea ce iese din gură, aceea spurcă pe om." (Mat. 15:11) Mai mult decât atât, cum ar fi putut ceva comestibil să conducă la căderea omului? Pe de o parte, păcatul originar al omenirii se trage de la strămoşi, dar cum este oare cu putinţă ca un lucru mâncat să devină premisă pentru transmiterea păcatului originar?

De vreme ce singura cale prin care se poate moşteni ceva este prin descendenţă, reiese că consecinţele unui lucru mâncat pot fi transmise prin ereditate urmaşilor. Mai există şi credincioşi care cred că Dumnezeu a creat rodul pomului cunoştinţei binelui şi răului, poruncindu-le lui Adam şi Evei să nu mănânce din el, pentru a le încerca ascultarea de cuvântul Său. Însă este imposibil ca Dumnezeul iubirii să fi pus oamenii la încercare într-un mod atât de crud, care ar fi adus la moartea acestora.

Adam şi Eva ştiau că vor muri în momentul în care vor mânca din rodul pomului cunoştinţei binelui şi răului, după cum le-a spus Dumnezeu. Cu toate acestea, au mâncat. Adam şi Eva nu sufereau de foame. Ei nu şi-ar fi riscat viaţa pentru ceva de mâncare, încălcând cuvântul deosebit de strict al lui Dumnezeu. Prin urmare, rodul pomului cunoştinţei binelui şi răului nu este unul material, ci este cu siguranţă altceva, care le-a provocat un stimul atât de puternic, încât erau gata să se dezică şi de viaţă. Cu alte cuvinte, dacă rodul pomului cunoştinţei binelui şi răului nu este unul material, atunci trebuie să fie un simbol, reprezentând altceva.

Este adevărat că multe lucruri în Biblie sunt scrise sub formă de simboluri sau pilde; atunci, de ce să credem cu încăpăţânare literalmente ceea ce este scris despre rodul pomului cunoştinţei binelui şi răului? Ar fi mai bine să renunţăm la aşa o atitudine îngustă şi învechită în credinţă.

Pentru a afla ce reprezintă fructul pomului cunoştinţei binelui şi răului, să analizăm mai întâi pomul vieţii care se afla lângă pomul cunoştinţei binelui şi răului în grădina Edenului (Fac. 2:9). Când vom înţelege semnificaţia

pomului vieţii, vom putea înţelege şi semnificaţia pomului cunoştinţei binelui şi răului.

1.1.1. Pomul vieţii

Conform Bibliei, speranţa oamenilor decăzuţi este să se apropie sau să obţină pomul vieţii: „Aşteptarea prea îndelungată îmbolnăveşte inima, iar dorinţa împlinită este pom al vieţii.” (Pild. 13:12) Astfel, evreii din era Vechiului Testament visau la pomul vieţii, precum şi toţi creştinii din timpurile lui Isus şi până în zilele noastre speră să se apropie şi să aibă parte de pomul vieţii: „Fericiţi cei ce spală veşmintele lor ca să aibă stăpânire peste pomul vieţii şi prin porţi să intre în cetate!” (Apoc. 22:14) De vreme ce speranţa cea mai mare a omenirii o constituie pomul vieţii, putem presupune că speranţa lui Adam era, de asemenea, pomul vieţii.

Este scris că atunci când Adam a căzut, Dumnezeu i-a închis calea spre pomul vieţii, plasând un heruvim cu sabie de flacără să păzească drumul (Fac. 3:24). De aici putem încă o dată deduce că speranţa lui Adam până la cădere era pomul vieţii. Adam a fost izgonit din grădina Edenului fără a-şi fi realizat visul – pomul vieţii. Din acel moment, pomul vieţii a rămas un vis neîmplinit pentru oamenii decăzuţi.

La ce visa Adam cât era imatur, în perioada când creştea spre perfecţiune? Cu siguranţă el visa să devină o persoană care va împlini idealul creaţiei lui Dumnezeu, crescând spre perfecţiune, fără să cadă în păcat. Pomul vieţii simbolizează, de fapt, omul care a realizat idealul creaţiei. Adam desăvârşit urma să devină acest om ideal. Astfel, pomul vieţii îl simbolizează pe Adam desăvârşit.

Dacă Adam nu ar fi căzut, dar ar fi realizat pomul vieţii, atunci toţi urmaşii lui ar fi putut realiza şi ei pomul vieţii. Ei ar fi construit Împărăţia Cerurilor în cer şi pe pământ. Însă Adam a căzut şi Dumnezeu i-a închis calea spre pom cu o sabie de flăcări. De atunci, în pofida oricăror eforturi ale oamenilor decăzuţi de a restaura idealul creaţiei, pomul vieţii a rămas a fi un vis irealizabil. Împovăraţi de păcatul originar, oamenii decăzuţi nu sunt capabili doar prin propriile eforturi să realizeze idealul creaţiei şi să devină pomi ai vieţii. Pentru realizarea acestui ideal pe pământ trebuie să vină un om care va realiza idealul creaţiei ca pom al vieţii. Apoi întreaga omenire trebuie să fie altoită cu el, devenind una cu el, după cum este scris în Rom. 11:17. Isus este omul care a venit ca pom al vieţii. Astfel, conform celor scrise în Pilde 13:12,

pomul vieţii la care sperau credincioşii din era Vechiului Testament era anume Isus.

Din momentul în care Dumnezeu a închis calea lui Adam spre pomul vieţii păzindu-l cu săbiile de flacără, după cum este descris în Fac. 3:24, fără ca ele să fie înlăturate, era imposibil să te apropii de pom. După cum este scris în Fapte 2:3-4, în ziua Cincizecimii li s-au arătat, împărţite, limbi ca de foc şi au şezut pe fiecare dintre ei; şi s-au umplut toţi de Duhul Sfânt. Acest eveniment a marcat eliberarea căii şi înlăturarea săbiilor de flacără, reprezentate prin ivirea limbilor de foc înaintea apariţiei Duhului Sfânt. Aşa a fost deschisă calea pentru ca întreaga omenire să se apropie de Isus – pomul vieţii – şi să fie altoită cu el.

Cu toate acestea, creştinii au fost altoiţi cu Isus numai spiritual. Iată de ce chiar şi copiii celor mai devotaţi părinţi creştini continuă să moştenească păcatul care trebuie răscumpărat. Nici cei mai credincioşi sfinţi nu s-au putut izbăvi de păcatul originar şi nu au putut decât să-l transmită copiilor lor (Mesia 1). Din acest motiv Hristos trebuie să revină pe pământ ca pomul vieţii. Altoind din nou omenirea cu sine, el o va izbăvi de păcatul originar. Astfel, creştinii aşteaptă cu nerăbdare pomul vieţii din Apoc. 22:14, care-l simbolizează pe Hristos la Cea de-a Doua Venire.

Scopul providenţei lui Dumnezeu de salvare este de a repara eşecul în realizarea pomului vieţii în Grădina Edenului prin realizarea pomului vieţii pomenit în Apocalipsă. Din cauza căderii, Adam nu a putut împlini idealul primului pom al vieţii (Fac. 2:9). Pentru a salva omenirea decăzută, Isus trebuie să vină ca ultimul pom al vieţii (Apoc. 22:14). Din acest motiv Isus este numit „Adam cel de pe urmă” (I Cor. 15:45).

1.1.2. Pomul cunoştinţei binelui şi răului

Dumnezeu nu l-a creat pe Adam pentru a fi singur; El a creat-o şi pe Eva pentru a fi soţia lui Adam. Precum în Grădina Edenului exista pomul care simboliza bărbatul perfect, trebuia să existe şi un pom care să reprezinte femeia, ce a împlinit idealul creaţiei. Pomul cunoştinţei binelui şi răului, care se afla lângă pomul vieţii (Fac. 2:9), era pomul care reprezenta femeia ideală ce şi-a împlinit scopul binelui – Eva desăvârşită.

Biblia se referea la Isus, folosind metafora viţei de vie (Ioan 15:5) şi a ramurilor ei (Isa. 11:1; Ier. 23:5). În mod asemănător, pentru a ne da o idee

despre secretul căderii omului, Dumnezeu a oferit simbolismul celor doi pomi reprezentându-i pe Adam şi Eva desăvârşiţi.

1.2. Identitatea şarpelui

Citim în Biblie că şarpele a ispitit-o pe Eva să comită păcatul (Fac. 3:4-5). Ce simbolizează acest şarpe? Să studiem adevărata identitate a şarpelui pe baza celor explicate în Facere.

Şarpele descris în Biblie era capabil să discute cu oamenii. El a cauzat căderea în păcat a oamenilor, care sunt fiinţe spirituale. În plus, şarpele ştia care este voia lui Dumnezeu şi că El le interzisese cu stricteţe fiinţelor umane să mănânce din fructul pomului cunoştinţei binelui şi răului. Aceasta este o dovadă convingătoare a faptului că fiinţa pe care o simboliza şarpele era o fiinţă spirituală.

În Apoc. 12:9 este scris: „Şi a fost aruncat balaurul cel mare, şarpele de demult, care se cheamă diavol şi satană, cel ce înşeală pe toată lumea, aruncat a fost pe pământ şi îngerii lui au fost aruncaţi cu el." Acest şarpe străvechi este anume şarpele care a ispitit-o pe Eva în Gradina Edenului. Acest Diavol sau Satan era, cu siguranţă, o fiinţă spirituală, deoarece, înainte de a fi izgonit, trăia în ceruri. Din momentul căderii omului Satan a îndreptat neîncetat inimile oamenilor spre rău. Din moment ce Satan este o fiinţă spirituală, şarpele care îl simbolizează trebuie să reprezinte şi el o fiinţă spirituală. Acest fir al dovezilor biblice confirmă faptul că şarpele care a ispitit-o pe Eva nu era un animal, ci simboliza o fiinţă spirituală.

Apare întrebarea dacă fiinţa spirituală simbolizată de către şarpe a existat înainte de crearea universului, sau a fost creată ca parte a acestuia. Dacă această fiinţă a existat înainte de apariţia universului şi a avut un scop contrar scopului lui Dumnezeu, atunci conflictul dintre bine şi rău ar fi fost inevitabil şi continuu. În cazul dat, providenţa lui Dumnezeu de restaurare ar fi fost în zadar. Mai mult ca atât, monoteismul, care susţine că totul în univers a fost creat de un singur Dumnezeu, nu ar fi avut bază. Ne rămâne să facem concluzia că fiinţa reprezentată de şarpe a fost iniţial creată cu un scop nobil, însă mai târziu a decăzut, devenind Satan.

Care fiinţă spirituală, aparţinând creaţiei lui Dumnezeu, ar fi putut discuta cu oamenii, înţelege voinţa lui Dumnezeu şi trăi în Rai? Care fiinţă ar fi fost capabilă să depăşească limitele spaţiului şi ale timpului pentru a stăpâni sufletul uman, chiar şi după ce a căzut în păcat şi a degradat la poziţia de

fiinţă malefică? Numai îngerii sunt înzestraţi cu asemenea caracteristici. Versetul „Căci dacă Dumnezeu n-a cruţat pe îngerii care au păcătuit, ci, legându-i cu legăturile întunericului în iad, i-a dat sa fie păziţi spre judecată.” (II Pet. 2:4) sprijină concluzia că şarpele, care a ispitit oamenii şi a păcătuit, este un înger.

Şarpele are limba despicată. Aceasta îl reprezintă pe cineva care vorbeşte lucruri contradictorii cu aceeaşi limbă şi trăieşte o viaţă dublă având o singură inimă. Şarpele, înainte de a-şi devora prada îşi încolăceşte trupul în jurul ei, ceea ce reprezintă o metaforă pentru cineva care îi prinde în capcană pe alţii în folosul propriu. Din aceste motive Biblia l-a asemănat pe îngerul care a ispitit oamenii cu un şarpe.

1.3. Căderea îngerului şi căderea oamenilor

Este clar ca şarpele care i-a ispitit pe oameni să cadă în păcat a fost un înger, şi că acest înger, în momentul în care a păcătuit şi a căzut, a devenit Satan. Să cercetăm acum ce fel de păcat au comis îngerul şi oamenii.

1.3.1. Nelegiuirea comisă de înger

Din cele scrise în Iuda 1:6-7: „Iar îngerii care nu şi-au păzit vrednicia, ci au părăsit locaşul lor, i-a pus la păstrare sub întuneric, în lanţuri veşnice, spre judecata zilei celei mari. Tot aşa, Sodoma şi Gomora şi cetăţile dimprejurul lor care, în acelaşi chip ca acestea, s-au dat la desfrânare şi au umblat după trup străin, stau înainte ca pildă, suferind pedeapsa focului celui veşnic.” ne putem da seama că îngerul a decăzut ca urmare a unei relaţii sexuale nepermise.

Desfrâul sexual este o nelegiuire care nu poate fi comisa de unul singur. Atunci cu cine a comis îngerul în Grădina Edenului relaţia sexuală interzisă? Pentru a dezvălui acest mister, să examinăm ce fel de păcat au comis oamenii.

1.3.2. Nelegiuirea comisă de oameni

Citim în Fac. 2:25 că înainte de a cădea în păcat Adam şi Eva erau amândoi goi şi nu se ruşinau. Însă, după cădere, ei s-au ruşinat de goliciunea lor şi au cusut frunze de smochin şi şi-au făcut acoperăminte (Fac. 3:7). Dacă ei ar fi comis nelegiuirea de a mânca din fructul unui pom, numit pomul cunoştinţei binelui şi răului, atunci cu siguranţă şi-ar fi acoperit mâinile sau gurile în loc. Stă în natura omului de a-şi ascunde greşelile. Astfel, acoperirea

părţilor inferioare arată că acestea, şi nu gurile lor, reprezentau sursa ruşinii lor. In Iov 31:33 este scris: „Acoperit-am eu, ca lumea cealaltă, păcatele mele, ascunzând, în sânul meu, greşeala făptuită.” Adam şi-a acoperit părţile inferioare după cădere; aceasta indică faptul că pata lui ruşinoasă se afla în ele. Organul sexual al lui Adam şi al Evei au devenit sursa ruşinii lor, deoarece reprezentau instrumentele acţiunii lor păcătoase.

Oare care acţiune şi-ar fi dorit cineva să săvârşească în lumea de până la cădere, chiar ştiind că va muri cu siguranţă? Aceasta nu putea fi altceva decât actul dragostei. Scopul lui Dumnezeu pentru creaţie „creşteţi şi vă înmulţiţi” (Fac. 1:28) poate fi împlinit numai prin dragoste. Astfel, din punctul de vedere al scopului lui Dumnezeu pentru creaţie, dragostea ar trebui sa fie actul cel mai preţios şi sfânt. Însă, din cauză că anume actul sexual a fost cauza căderii, oamenii adesea îl privesc cu ruşine şi chiar cu dispreţ. În concluzie, oamenii au decăzut prin intermediul actului sexual ilicit.

1.3.3. Actul sexual ilicit dintre înger şi oameni

Anterior am explicat că un înger a sedus oamenii să decadă şi că atât îngerul, cât şi oamenii au căzut din cauza actului sexual ilicit. Oamenii şi îngerii sunt singurele fiinţe spirituale din univers capabile să aibă relaţii de iubire. Deci, putem deduce că actul sexual ilicit trebuie să fi implicat pe înger şi pe oameni.

Isus a spus: „Voi sunteţi din tatăl vostru diavolul şi vreţi să faceţi poftele tatălui vostru.” (Ioan 8:44). Din moment ce Diavolul se identifică prin Satan (Apoc. 12:9), putem afirma că oamenii sunt descendenţii lui Satan, „vechiul şarpe” care a ispitit oamenii. În ce circumstanţe oamenii au devenit urmaşii îngerului decăzut – Satan? A avut loc o relaţie sexuală ilicită între înger şi primii strămoşi ai omenirii. Întreaga umanitate, ca rod al acestei relaţii, face parte din descendenţa lui Satan. Atunci când Sf. Pavel a scris: „Şi nu numai atât, ci şi noi, care avem pârga Duhului, şi noi înşine suspinăm în noi, aşteptând înfierea, răscumpărarea trupului nostru.” (Rom. 8:23) El recunoştea faptul că noi, oamenii, descindem din linia de sânge a lui Satan şi nu din cea a lui Dumnezeu. Ioan Botezătorul îi certa pe oameni, numindu-i „pui de vipere” (Mat. 3:7), ceea ce însemnă copii ai lui Satan. Isus le-a spus scribilor şi fariseilor, „Şerpi, pui de vipere, cum veţi scăpa de osânda gheenei?” (Mat. 23:33). Aceste versete confirmă că suntem urmaşii unei

relaţii sexuale ilicite dintre înger şi primii noştri strămoşi. În aceasta constă esenţa căderii omului.

1.4. Fructul pomului cunoştinţei binelui şi răului

După cum a fost arătat mai devreme, pomul cunoştinţei binelui şi răului o simbolizează pe Eva. Atunci ce reprezintă fructul acestui pom? El reprezintă dragostea Evei. Precum un pom se înmulţeşte prin fructele sale, la fel, Eva urma să dea naştere copiilor vrednici prin dragostea sa divină. Însă ea a născut copii nevrednici prin dragostea sa satanică. Eva a fost creată în stare de imaturitate şi trebuia să atingă maturitatea numai după ce ar fi trecut printr-o perioadă de creştere. Astfel, prin dragostea sa, ea putea să dea fie roade bune, fie rele. Din acest motiv dragostea Evei este simbolizată de fructul pomului cunoştinţei binelui şi răului, iar Eva este simbolizată de pom.

Ce semnifică mâncarea fructului de pe pomul cunoştinţei binelui şi răului? Atunci când mâncăm ceva, aceasta devine parte din noi. Mâncând fructul binelui, Eva trebuia să primească sângele şi trupul binelui şi să înmulţească o descendenţă a binelui. Însa, ea a mâncat fructul răului, primind dragostea centrată pe Satan. Prin urmare, ea a primit esenţa naturii lui malefice şi a înmulţit-o prin descendenţa malefică din care provine societatea noastră păcătoasă. În mod corespunzător, mâncarea de către Eva a fructului pomului cunoştinţei binelui şi răului denotă că ea a încheiat o relaţie de iubire satanică cu un înger, ceea ce a condus la legătura ei de sânge cu el.

Dumnezeu a blestemat îngerul decăzut, spunând: „Pe pântecele tău să te târăşti şi ţărână să mănânci în toate zilele vieţii tale!” (Fac. 3:14). „Pe pântecele tău să te târăşti” înseamnă că îngerul urma să devină o fiinţă jalnică, incapabilă să trăiască decent sau să-şi îndeplinească funcţia iniţială. Să „mănânce ţărână” înseamnă că din momentul în care îngerul a fost izgonit din rai (Isa. 14:12, Apoc. 12:9), el a fost lipsit de elementele vieţii date de Dumnezeu. El a trebuit să se întreţină cu ajutorul elementelor malefice, pe care le culegea din lumea păcătoasă în loc.

1.5. Rădăcina păcatului

Am învăţat din elucidarea de mai sus a Bibliei că rădăcina păcatului a constat nu în faptul că primii strămoşi ai omenirii au mâncat dintr-un fruct, dar în faptul că ei au avut o relaţie sexuală ilicită cu un înger (simbolizat

printr-un şarpe). În consecinţă, ei nu au putut înmulţi descendenţa vrednică a lui Dumnezeu, ci au înmulţit descendenţa malefică a lui Satan.

Există numeroase dovezi care ne ajută să recunoaştem că rădăcina păcatului se trage din imoralitatea sexuală. Noi ştim că păcatul originar a fost transmis prin descendenţă genealogică de la o generaţie la alta. Aceasta deoarece rădăcina păcatului a fost consolidată de o relaţie sexuală, care uneşte pe cineva prin legături de sânge. În plus, religiile care subliniază necesitatea purificării de păcat privesc adulterul drept un păcat cardinal şi, pentru a-l opri, propovăduiesc castitatea. Acest lucru arată că rădăcina păcatului se găseşte în dorinţele desfrânate. Evreii săvârşeau actul circumciziei ca o condiţie pentru sfinţire. De asemenea, ei s-au calificat ca popor ales al lui Dumnezeu prin scurgerea sângelui, şi asta deoarece rădăcina păcatului zace în acţiunea de a primi, printr-un act păcătos, sângele malefic.

Promiscuitatea sexuală este principala cauză a decăderii numeroşilor eroi, patrioţi şi naţiuni. Chiar şi în cei mai extraordinari oameni rădăcina păcatului – dorinţa sexuală ilicită – este mereu prezentă în suflet, uneori fără ca aceştia s-o conştientizeze. Toate celelalte rele am putea să le eradicăm stabilind coduri morale cu ajutorul religiei, implementând diverse programe educaţionale şi reformând sistemele socio-economice, care stimulează nelegiuirile. Însă nimeni nu este în stare să împiedice năpasta promiscuităţii sexuale care se răspândeşte din ce în ce mai mult din cauză că progresul civilizaţiei face viaţa mai confortabilă şi mai indolentă. De aceea speranţa la o lume ideală rămâne neîmplinită atâta timp cât această cauză a tuturor relelor nu a fost dezrădăcinată. Dar Hristos, la Cea de-a Doua Venire, trebuie să poată rezolva această problemă odată şi pentru totdeauna.

Secţiunea 2
Imboldul şi procesul căderii

Imboldul căderii omului a fost în îngerul care, după cum am văzut, era simbolizat de şarpele ce a ispitit-o pe Eva. Astfel, înainte de a afla imboldul şi procesul căderii, trebuie să învăţăm despre înger.

2.1. Îngerii, misiunea lor şi relaţia lor cu oamenii

Asemeni tuturor celorlalte fiinţe, îngerii au fost creaţi de către Dumnezeu. Dumnezeu i-a creat înaintea oricărei alte creaţii. În descrierea biblică despre crearea cerului şi a pământului vedem că Dumnezeu vorbea la plural: „Să facem om după chipul şi după asemănarea Noastră.” (Fac. 1:26). Aceasta nu din motiv că Dumnezeu Se adresa la Sine ca la Sfânta Treime, precum mulţi teologi au interpretat acest pasaj. El Se adresa mai curând îngerilor, pe care îi crease înaintea oamenilor.

Dumnezeu a creat îngerii pentru a fi slujitorii Săi, care să Îl asiste în procesul creaţiei şi a materializării universului. În Biblie găsim multe exemple când îngerii lucrează în scopul împlinirii voinţei lui Dumnezeu: îngerii i-au comunicat lui Avraam cuvinte însemnate despre binecuvântarea lui Dumnezeu (Fac. 18:10); un înger a vestit zămislirea lui Hristos (Mat. 1:20, Luc. 1:31); un înger l-a eliberat din lanţuri pe Petru şi l-a călăuzit afară din oraş (Fap. 12:7-10). Îngerul care îl însoţeşte pe Ioan în Apocalipsă se numeşte „slujitor” (Apoc. 22:9), iar în Evrei îngerii sunt denumiţi „duhuri slujitoare” (Evr. 1:14). Biblia adesea descrie că îngerii Îl onorează şi Îl slăvesc pe Dumnezeu (Apoc. 5:11-12, 7:11-12).

Să cercetăm acum relaţia dintre oameni şi îngeri din perspectiva Principiului creaţiei. Deoarece Dumnezeu ne-a creat ca copii ai Săi şi ne-a pus stăpâni peste toată creaţia (Fac. 1:28), noi suntem meniţi să stăpânim şi asupra îngerilor. În Biblie este scris că noi avem autoritatea de a judeca îngerii (I Cor. 6:3). Mulţi dintre cei care comunică cu lumea spirituală au văzut cete de îngeri care îi însoţesc pe sfinţi în Paradis. Aceste observaţii ilustrează faptul că îngerii au misiunea de a sluji oamenilor.

2.2. Căderea spirituală şi căderea fizică

Dumnezeu a creat oamenii, înzestrându-i cu două componente: eul spiritual şi eul fizic. Căderea umană, la fel, a avut loc în două dimensiuni: cea spirituală şi cea fizică. Căderea care s-a produs prin intermediul relaţiei sexuale dintre înger şi Eva a fost căderea spirituală, în timp ce căderea care a avut loc prin relaţia sexuală dintre Eva şi Adam a fost căderea fizică.

În ce mod poate avea loc un act de iubire înflăcărată între un înger şi o fiinţă umană? Toate emoţiile şi senzaţiile simţite între un om şi un spirit sunt

identice cu cele simţite în timpul contactului dintre doi oameni fizici. Fără îndoială, o uniune sexuală dintre un înger şi un om este posibilă.

Cele explicate în continuare ne vor ajuta să înţelegem mult mai clar acest lucru. Există cazuri în care oamenii de pe pământ duc viaţă conjugală cu îngerii. În Biblie se povesteşte despre un înger care s-a luptat cu Iacov şi i-a vătămat încheietura coapsei (Fac. 32:25). Trei îngeri au vizitat familia lui Avraam şi au mâncat unt, lapte si viţel (Fac. 18:8). Mai mult, doi îngeri au vizitat casa lui Lot şi au mâncat azima cu care acesta i-a servit. Atunci când oamenii din oraş i-au văzut pe îngeri, ei s-au agitat în afara casei lui Lot, strigându-i: „Unde sunt oamenii, care au intrat să mâie la tine? Scoate-i, ca să-i cunoaştem!" (Fac. 19:5).

2.2.1. Căderea spirituală

Dumnezeu a creat lumea îngerilor şi l-a desemnat pe Lucifer (Isa. 14:12, în Biblia ortodoxă arhanghelul este numit „stea strălucitoare, fecior al dimineţii") în poziţia de arhanghel. Lucifer reprezenta canalul iubirii lui Dumnezeu către lumea angelică, precum Avraam reprezenta canalul binecuvântărilor lui Dumnezeu către Izraeliţi. Aflat în această poziţie, el monopoliza iubirea lui Dumnezeu în tot sensul cuvântului. Cu toate acestea, după ce Dumnezeu a creat oamenii drept copii ai Săi, El îi iubea mult mai mult decât l-a iubit vreodată pe Lucifer, pe care îl crease drept slujitor al Său. În realitate, însă, dragostea lui Dumnezeu pentru Lucifer nu s-a schimbat; rămânând după crearea oamenilor la fel cum ea a fost şi până la crearea lor. Totuşi, când Lucifer a văzut ca Dumnezeu îi iubea pe Adam şi Eva mai mult decât pe el, a simţit de parcă iubirea ce-o primea de la Dumnezeu a scăzut. Această situaţie este similară cu cea descrisă de pilda biblică despre lucrătorii viei (Mat. 20:1-15). Deşi lucrătorii care au muncit de dimineaţă au primit o plată corectă, ei au simţit că au fost prost plătiţi atunci când au văzut că cei care veniseră mai târziu şi munciseră mai puţin au primit aceeaşi sumă de bani. Lucifer, simţind că primeşte mai puţină dragoste decât merită, îşi dorea să capete în societatea umană aceeaşi poziţie centrală de care se bucura în lumea îngerilor: de canal al iubirii lui Dumnezeu. Din acest motiv el a ispitit-o pe Eva şi acesta a fost imboldul căderii spirituale.

Totul în univers a fost creat pentru a fi stăpânit de către Dumnezeu prin iubire. Astfel, iubirea este sursa vieţii, cheia fericirii şi esenţa idealului spre care aspiră toate fiinţele. Cu cât cineva primeşte mai multă iubire, cu atât

arată mai frumos în ochii altora. Atunci când îngerul, creat ca slujitor al lui Dumnezeu, a privit-o pe Eva – fiica lui Dumnezeu – ea, firește, arăta frumoasă în ochii lui. Mai mult, atunci când Lucifer a văzut ca Eva răspunde ispitei lui, îngerul a simţit stimularea dragostei ei ca fiind deosebit de ademenitoare. În acel moment Lucifer o seducea pe Eva cu gândul de a o poseda, indiferent de consecinţe. Lucifer, care şi-a părăsit poziţia din cauza dorinţei lui excesive, şi Eva, care îşi dorea să i se deschidă ochii ca să devină asemenea lui Dumnezeu (Fac. 3:5-6) înainte de timpul cuvenit, au format o bază comună şi au început acţiunea de a da şi a primi. Forţa dragostei neprincipiale, izvorâte din acţiunea lor de dare şi primire i-a condus la săvârşirea unei relaţii sexuale ilicite pe plan spiritual.

Toate fiinţele sunt create pe baza principiului conform căruia atunci când devin una în iubire, între ele se produce un schimb de elemente. În mod corespunzător, atunci când Eva s-a unit cu Lucifer în iubire, ea a primit anumite elemente de la el. În primul rând, ea a primit sentimentele de spaimă, izvorâte din mustrările unei conştiinţe vinovate, provenite la rândul lor din încălcarea scopului creaţiei. În al doilea rând, ea a primit de la Lucifer înţelepciunea care i-a dat puterea de discernământ pentru a înţelege că soţul ei iniţial trebuia să fie Adam, nu îngerul. Eva se afla în poziţia de a primi înţelepciunea de la arhanghel din motiv că era imatură, înţelepciunea ei nefiind împlinită spre deosebire de cea a arhanghelului, care ajunsese la maturitate angelică.

2.2.2. Căderea fizică

Adam şi Eva desăvârşiţi trebuia să devină soţ şi soţie eterni, în iubirea lui Dumnezeu. Însă Eva, în imaturitatea ei, a creat o relaţie ilicită cu arhanghelul, apoi s-a unit cu Adam ca soţ si soţie. Astfel, Adam a căzut şi el, în timp ce era imatur. Această relaţie conjugală prematură dintre Adam şi Eva centraţi pe iubirea satanică, a constituit căderea fizică.

După cum a fost menţionat mai sus, în urma căderii spirituale cu arhanghelul, Eva a primit sentimente de spaimă, izvorâte din fiorii unei conştiinţe vinovate, precum şi o nouă înţelepciune privind faptul că iniţial soţul ei nu trebuia să fie arhanghelul, ci Adam. Atunci Eva l-a sedus pe Adam, în speranţa că unindu-se cu el – soţul ei menit iniţial – ea va putea scăpa de spaimă şi va putea sta din nou în faţa lui Dumnezeu. Aceasta a fost motivaţia Evei care a condus-o la căderea fizică.

Odată ce Eva s-a unit cu arhanghelul prin relaţia sexuală ilicită, ea a ocupat poziţia arhanghelului în relaţia cu Adam. Astfel, Adam, care încă mai primea iubirea lui Dumnezeu, i-a părut extrem de atrăgător. Văzând în Adam singura speranţă de a reveni la Dumnezeu, Eva s-a întors la Adam şi l-a ispitit, jucând acelaşi rol pe care l-a jucat arhanghelul atunci când a ispitit-o. Adam i-a răspuns, creând o bază comună cu Eva, şi ei au început acţiunea de dare şi primire unul cu celălalt. Forţa iubirii neprincipiale generată de relaţia lor l-a făcut pe Adam să-şi abandoneze poziţia iniţială unindu-i într-o relaţie fizică ilicită de iubire sexuală.

Atunci când Adam s-a unit cu Eva, el a moştenit toate elementele pe care Eva le-a primit de la arhanghel. Aceste elemente, la rândul lor, au fost transmise tuturor generaţiilor următoare fără întrerupere. Ce s-ar fi întâmplat dacă Adam ar fi atins perfecţiunea şi nu ar fi răspuns ispitei Evei decăzute? Atunci providenţa de restaurare Evei ar fi fost relativ uşoară deoarece, cu toate că aceasta decăzuse, Adam ar fi rămas totuşi neatins în calitate de partener subiect perfect al acesteia. Din păcate, Adam a căzut şi el, şi omenirea s-a înmulţit în păcat până în ziua de azi, perpetuând descendenţa lui Satan.

Secţiunea 3
Puterea iubirii, puterea Principiului şi porunca lui Dumnezeu

3.1. Puterea iubirii şi puterea Principiului în căderea omului

Oamenii sunt creaţi după Principiu şi sunt meniţi să trăiască urmând calea Principiului. Prin urmare, nu este cu putinţă ca forţa inerentă Principiului să poată sili o persoană să se abată de la calea Principiului şi să cadă. Acest lucru poate fi comparat cu un tren care nu poate deraia decât dacă, în afara deteriorării unei şine, sau a locomotivei, o forţă exterioară mai puternică decât impulsul de mişcare înainte a trenului l-ar lovi şi l-ar împinge în altă direcţie. În mod asemănător, în cazul oamenilor forţa Principiului călăuzeşte dezvoltarea lor în direcţia corectă. Dar în cazul în care o forţă mai puternică, venită din altă direcţie şi cu scop neprincipial va intra în coliziune cu ei, aceştia vor cădea cu siguranţă. Forţa care este mai puternică decât cea a Principiului nu este alta decât forţa iubirii. În timp ce oamenii se află în stare

de imaturitate, este cu putinţă ca forţa iubirii neprincipiale să-i împingă să cadă în păcat.

De ce forţa iubirii este mai puternică decât cea a Principiului? Din ce motiv Dumnezeu a creat-o mai puternică, daca rămâne deschisă posibilitatea ca forţa iubirii deviante să intre în coliziune cu o persoană aflată în starea de imaturitate şi să-i provoace căderea?

Potrivit Principiului creaţiei, iubirea lui Dumnezeu se află pe poziţia de subiect faţă de toate tipurile de iubire care se găsesc în interiorul fundamentului celor patru poziţii, stabilit atunci când membrii lui împlinesc scopul celor trei obiecte prin iubirea lor dinamică unul pentru celălalt. În lipsa iubirii lui Dumnezeu este imposibil de a stabili un fundament al celor patru poziţii adevărat; fără iubirea lui Dumnezeu nu este cu putinţă să împlinim scopul pentru care am fost creaţi. Iubirea este cu adevărat sursa şi izvorul nesecat al vieţii şi al fericirii noastre.

Cu toate că Dumnezeu a creat oamenii pe baza Principiului, El ne stăpâneşte prin intermediul iubirii. În mod corespunzător, pentru ca iubirea să-şi îndeplinească rolul cuvenit, forţa ei trebuie să fie mai mare decât cea a Principiului. Dacă forţa iubirii ar fi mai slabă decât cea a Principiului, Dumnezeu nu ar putea stăpâni oamenii prin intermediul iubirii; noi am urmări mai curând Principiul decât iubirea lui Dumnezeu. Din acest motiv, Isus educa discipolii prin intermediul adevărului, însă cea care i-a salvat a fost iubirea lui.

3.2 Motivul din care Dumnezeu a stabilit porunca drept obiect al credinţei

Din ce motiv Dumnezeu a cultivat credinţa lui Adam şi a Evei, poruncindu-le: „Să nu mâncaţi din fruct”? În starea lor de imaturitate, Adam şi Eva nu puteau fi guvernaţi direct de către Dumnezeu prin iubire. De vreme ce forţa iubirii este mai puternică decât forţa Principiului, Dumnezeu a anticipat posibilitatea că în cazul în care ei ar fi format o bază comună cu arhanghelul, ei ar fi putut ceda forţei iubirii deviante neprincipiale, săvârşind căderea. Pentru a preveni acest lucru, Dumnezeu le-a dat lui Adam şi Evei porunca prin care le interzicea acestora să creeze asemenea relaţii cu arhanghelul. Indiferent cât de puternică ar fi fost forţa iubirii neprincipiale a arhanghelului, dar dacă Adam şi Eva ar fi urmat porunca lui Dumnezeu, creând o bază comună cu Dumnezeu şi angajându-se în relaţia de a da şi a primi doar cu El, atunci forţa iubirii neprincipiale a arhanghelului nu i-ar fi afectat şi ei nu ar fi

căzut niciodată. În mod tragic, Adam şi Eva nu au ascultat porunca lui Dumnezeu, ci au creat o bază comună cu arhanghelul şi au săvârşit acţiunea de a da şi a primi cu el. Astfel, forţa iubirii ilicite i-a făcut să se abată de la calea lor.

Dumnezeu le-a dat oamenilor imaturi porunca nu numai din dorinţa de a preveni căderea lor. El dorea, de asemenea, ca ei să stăpânească asupra lumii naturii – inclusiv a îngerilor – moştenind natura Lui creativă. Pentru a moşteni puterea Lui de creaţie, fiinţele umane ar trebui sa se perfecţioneze prin credinţa în Cuvânt, aceasta fiind partea lor de responsabilitate. (Creaţia 5.2.2)

Dumnezeu nu a dat porunca arhanghelului, ci numai oamenilor. Dumnezeu dorea să înalţe demnitatea oamenilor, aşa cum a fost acordată de Principiul creaţiei, care le-a permis să fie copiii lui Dumnezeu şi să stăpânească până şi îngerii.

3.3. Perioada în care era necesară porunca

Era oare porunca lui Dumnezeu de a nu mânca din fruct obligatorie pentru eternitate? Cea de-a doua binecuvântare dată de Dumnezeu urma să fie împlinită atunci când Adam şi Eva ar fi intrat în sfera stăpânirii directe a iubirii lui Dumnezeu, s-ar fi unit ca soţ şi soţie adevărată, ar fi dat naştere copiilor şi i-ar fi crescut în iubirea lui Dumnezeu (Fac. 1:28). În realitate, Principiul le permite oamenilor să mănânce fructul în momentul în care aceştia ating maturitatea deplină a caracterului.

Forţa iubirii este mai mare decât forţa Principiului. Dacă Adam şi Eva ar fi atins perfecţiunea, ar fi devenit soţ şi soţie cu frică de Dumnezeu şi ar fi simţit stăpânirea directă a lui Dumnezeu prin forţa absolută a iubirii Sale, atunci iubirea lor conjugală ar fi devenit absolută. Nici o persoană şi nici o forţă din univers nu ar fi putut rupe acea legătură a iubirii. La această etapă, Adam şi Eva nu ar mai fi căzut niciodată. Odată ce iubirea conjugală dintre Adam şi Eva şi-ar fi consolidat temelia trainică în Dumnezeu, nu ar mai fi existat nici o cale prin care să poată fi afectată vreodată de iubirea arhanghelului, care este inferioară fiinţelor umane. Aşadar, porunca lui Dumnezeu: „Să nu mănânci din fruct” era obligatorie pentru Adam şi Eva numai pe perioada când aceştia erau imaturi.

Secţiunea 4
Consecinţele căderii omului

Care au fost consecinţele căderii spirituale şi fizice a lui Adam şi a Evei pentru întregul univers, inclusiv pentru omenire şi îngeri? Să discutăm câteva dintre consecinţele cele mai serioase.

4.1. Satan şi omenirea decăzută

Satan este numele dat arhanghelului Lucifer după decăderea lui. Când primii strămoşi ai omenirii au căzut, ei au format legături de sânge cu Lucifer. Ei au creat fundamentul celor patru poziţii legat cu Satan, ceea ce a făcut ca toată umanitatea să devină copiii lui Satan. Din acest motiv, Isus a spus oamenilor: „Voi sunteţi din tatăl vostru diavolul" şi i-a numit „pui de vipere." (Ioan 8:44, Mat. 12:34, Mat. 23:33, Mat. 3:7). Sf. Pavel a scris: „Şi nu numai atât, ci şi noi, care avem pârga Duhului, şi noi înşine suspinăm în noi, aşteptând înfierea, răscumpărarea trupului nostru." (Rom. 8:23), indicând că nimeni nu aparţine descendenţei divine. Din contra, din cauza căderii primilor strămoşi ai oamenilor, aceştia se trag din descendenţa lui Satan.

Dacă Adam şi Eva ar fi atins maturitatea deplină şi ar fi stabilit fundamentul celor patru poziţii în centru cu Dumnezeu, atunci ar fi fost stabilită lumea sub stăpânirea lui Dumnezeu. Însă ei au creat fundamentul celor patru poziţii în centru cu Satan, când încă erau imaturi. În consecinţă, această lume a intrat în stăpânirea lui Satan. De aici, Biblia îl numeşte pe Satan "stăpânitorul lumii acesteia" şi „Dumnezeul veacului acestuia" (Ioan 12:31, II Cor. 4:4).

Din momentul ce Satan a devenit stăpânul oamenilor, care erau meniţi să fie stăpânii creaţiei, el a dobândit la fel şi stăpânirea asupra a tot ce există în univers. Ca urmare, este scris: „Pentru că făptura aşteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu… Căci ştim că toată făptura împreună suspină şi împreună are dureri până acum." (Rom. 8:19-22). Aceste versete descriu agonia creaţiei aflate sub stăpânirea lui Satan, în timp ce aceasta aşteaptă apariţia oamenilor nedecăzuţi care şi-au desăvârşit natura originară; ea aşteaptă cu nerăbdare ziua în care aceştia îl vor învinge pe Satan şi o vor stăpâni în iubire.

4.2. Acţiunile lui Satan în societatea umană

Satan acuză permanent oamenii în faţa lui Dumnezeu, aşa cum a procedat şi cu Iov, pentru a-i trage în iad (Iov. 1:9-11). Cu toate acestea, chiar şi Satan nu poate săvârşi acţiunile sale malefice fără a găsi mai întâi un partener obiect cu care ar putea forma o bază comună şi ar putea începe acţiunea de a da şi a primi. Partenerii obiect ai lui Satan sunt spiritele malefice din lumea spirituală. Partenerii obiect ai acestor spirite malefice sunt eurile spirituale ale oamenilor de pe pământ, iar mijloacele prin care aceste euri spirituale malefice acţionează sunt eurile lor fizice. În mod corespunzător, puterea lui Satan este canalizată prin spiritele malefice şi se manifestă în acţiunile oamenilor de pe pământ. De exemplu: Satan a pătruns în Iuda Iscariotul (Luc. 22:3), Isus l-a numit pe Petru „Satan" (Mat. 16:23). În Biblie spiritele oamenilor malefici de pe pământ sunt numite „îngeri" ai diavolului (Mat. 25:41).

Împărăţia Cerurilor pe pământ (Eshatologia 2) reprezintă lumea restaurată, în care Satan nu mai poate instiga vreo activitate. Pentru crearea unei lumi ca aceasta este necesar ca întreaga umanitate să elimine baza comună pe care a format-o cu Satan, să restaureze baza comună cu Dumnezeu şi să înceapă acţiunea de a da şi a primi cu El. Profeţia precum că Dumnezeu, în Ultimele Zile, îl va închide pe Satan în adânc (Apoc. 20:1-3) înseamnă că Satan va vi absolut incapabil să acţioneze, din moment ce nu va mai exista nici un partener cu care acesta să se poată asocia. Pentru a elimina baza comună cu Satan şi a-l putea judeca (I Cor. 6:3), trebuie să înţelegem identitatea lui Satan şi crima lui şi să-l acuzăm în faţa lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, Dumnezeu a înzestrat oamenii şi îngerii cu libertate; de aceea El nu-i poate restaura cu forţa. Oamenii trebuie să-l aducă pe Satan la supunere benevolă, urmând Cuvântul lui Dumnezeu şi îndeplinindu-şi responsabilitatea. Numai în acest mod putem fi restauraţi la starea idealului originar, intenţionat de Dumnezeu în momentul creaţiei. Deoarece Dumnezeu Îşi desfăşoară providenţa pe baza acestui principiu, istoria providenţei de restaurare a fost prelungită de repetate ori (Predestinarea 2).

4.3 Binele şi răul din punct de vedere al scopului

După ce am definit deja binele şi răul (Creaţia 4.3.2), să examinăm acum natura binelui şi a răului din punct de vedere al scopului. Dacă Adam şi Eva

s-ar fi iubit unul pe celălalt aşa cum dorea Dumnezeu şi ar fi stabilit fundamentul celor patru poziţii în centru cu Dumnezeu, ei ar fi creat lumea binelui. Însă, atunci când s-au iubit cu un scop contrar intenţiei lui Dumnezeu şi au stabilit fundamentul celor patru poziţii în centru cu Satan, ei au sfârşit prin crearea lumii răului. Aceasta demonstrează că, deşi elementele şi acţiunile bune sau rele pot avea aceeaşi formă, adevărata lor natură poate fi descoperită prin roadele lor. Ele produc roade în conformitate cu scopurile divergente pe care le urmăresc.

Putem găsim multe cazuri în care un aspect al naturii umane, considerat în mod convenţional a fi rău, este, de fapt, bun, dacă scopul său este îndreptat către voia lui Dumnezeu. Să luăm drept exemplu dorinţa. Dorinţa, lucrul care este adesea considerat a fi păcătos, este, de fapt, dată de la Dumnezeu. Bucuria reprezintă scopul creaţiei şi poate fi obţinută numai atunci când este împlinită dorinţa. Dacă nu am avea nici o dorinţă, nu am fi capabili să trăim sentimentul bucuriei. Dacă nu am avea nici o dorinţă, nu am avea nici o aspiraţie de a primi iubirea lui Dumnezeu, de a trăi, de a săvârşi fapte bune sau de a ne dezvolta. De aceea, în lipsa dorinţei, nici scopul lui Dumnezeu pentru creaţie, nici providenţa de restaurare nu ar putea fi realizate. Atunci ar fi irealizabilă o societate bine structurată, armonioasă şi înfloritoare.

Dorinţele, fiind parte din natura noastră dată de Dumnezeu, sunt bune atunci când aduc roade în scopul voinţei lui Dumnezeu şi sunt rele atunci când aduc roade în scopul voinţei lui Satan. De aici putem deduce că până şi această lume a răului va fi restaurată întru bine şi va deveni Împărăţia Cerurilor pe pământ, dacă îşi va schimba direcţia şi scopul în acord cu călăuzirea lui Hristos (Eshatologia 2.2). Astfel, providenţa de restaurare poate fi interpretată ca procesul inversării direcţiei acestei lumi decăzute de la actualul său scop satanic către scopul creării Împărăţiei Cerurilor – idealul creaţiei lui Dumnezeu.

Orice criteriu al bunătăţii stabilit în cursul providenţei de restaurare nu este absolut, ci relativ. În oricare anumită perioadă istorică, conformarea la doctrinele expuse de autorităţile predominante este considerată bună, în timp ce acţiunile opuse lor sunt considerate rele. Schimbarea unei epoci denotă începutul unor noi autorităţi şi doctrine, având noi scopuri şi noi criterii cu privire la bine şi rău. Pentru adepţii oricărei dintre tradiţiile religioase sau şcolile de gândire, să se conformeze principiilor doctrinei sau filozofiei lor este considerat a fi un lucru bun, în timp ce să se opună lor este considerat un lucru rău. Însă, de fiecare dată când o doctrină sau o filozofie

suferă schimbări, standardele ei ce ţin de bine şi rău se vor schimba şi ele în concordanţă cu noile scopuri. În mod similar, dacă un adept se converteşte către o altă religie sau şcoală de gândire, atunci, în mod firesc, scopurile şi standardele lui cu privire la bine şi rău se vor schimba corespunzător.

Conflictele şi revoluţiile bântuie permanent societatea umană, în principal din cauza schimbărilor continui ale criteriilor legate de bine şi rău, pe măsură ce oamenii caută să împlinească ţeluri divergente. Totuşi, pe tot parcursul nesfârşitelor cicluri de conflicte şi revoluţii în istoria omenirii, oamenii au căutat binele absolut pe care îl doreşte sufletul originar. Conflictele şi revoluţiile vor continua în mod inevitabil în societatea umană decăzută, atâta timp cât oamenii vor căuta acest scop absolut, până când va fi creată lumea binelui. Criteriul binelui va rămâne relativ numai atât timp cât durează calea restaurării.

Odată ce stăpânirea lui Satan va fi izgonită de pe pământ, Dumnezeu – Fiinţa eternă şi absolută care depăşeşte timpul şi spaţiul – va stabili stăpânirea Sa şi adevărul Său. În acea zi, deoarece adevărul lui Dumnezeu este absolut, scopul pe care acesta îl serveşte, precum şi criteriul binelui pe care îl stabileşte vor fi ambele absolute. Acest adevăr cosmic şi atotcuprinzător va fi stabilit ferm de către Hristos la a Doua Sa Venire.

4.4. Lucrările spiritelor bune şi ale spiritelor rele

Noi folosim termenul „spirite bune” pentru a-L desemna pe Dumnezeu, spiritele care se află de partea lui Dumnezeu şi îngerii buni. Termenul general pentru Satan şi spiritele ce se află de partea lui este „spirite rele”. Lucrările spiritelor bune şi ale spiritelor rele, ca şi în cazul faptelor bune şi ale celor rele, au o înfăţişare asemănătoare, însă urmăresc ţeluri opuse.

Cu trecerea timpului, lucrările unui spirit bun întăresc în om simţul păcii şi al dreptăţii şi chiar îi îmbunătăţesc starea sănătăţii. Lucrările spiritelor rele, din contra, conduc treptat la creşterea sentimentelor de nelinişte, spaimă şi egoism, cauzând deteriorarea sănătăţii persoanei. Ar putea fi dificil pentru cineva care nu cunoaşte Principiul să deosebească lucrările spiritelor, însă, în cele din urmă, deseori tardiv, el va recunoaşte natura spiritelor după roadele pe care acestea le produc. Din moment ce o persoană decăzută se află în poziţie intermediară între Dumnezeu şi Satan, având legături cu ambii, lucrările unui spirit bun ar putea fi acompaniate de influenţa subtilă a unui spirit rău. În alte cazuri, fenomenele care încep ca lucrări ale spiritelor rele, ar

putea, cu trecerea timpului, să se îmbine cu lucrările spiritelor bune. De aceea, deosebirea spiritelor este extrem de dificilă pentru cineva care nu cunoaşte Principiul. E păcat că multe autorităţi religioase, din cauza ignoranţei lor, condamnă lucrările spiritelor bune, punându-le laolaltă cu lucrările spiritelor rele. Aceasta îi poate face să se opună nechibzuit voinţei lui Dumnezeu. În prezent fenomenele spirituale devin din ce în ce mai răspândite. Dacă liderii religioşi nu vor fi capabili să deosebească în mod corect lucrările spiritelor bune şi ale spiritelor rele, ei nu-i vor putea educa şi călăuzi în mod corect pe cei care au experienţe spirituale.

4.5. Păcatul

Păcatul este o încălcare a legii divine, care este comisă atunci când o persoană creează o bază comună cu Satan, stabilind astfel o condiţie pentru acţiunea de dare şi primire cu el. Păcatul poate fi clasificat în patru tipuri.

Primul este păcatul originar. Acest păcat a apărut odată cu căderea fizică şi spirituală a primilor noştri strămoşi. El este imprimat în descendenţa noastră şi constituie rădăcina tuturor păcatelor.

Cel de-al doilea este păcatul moştenit. Acesta este păcatul pe care cineva îl moşteneşte de la strămoşii săi, pe baza legăturii lor prin descendenţă. În cele zece porunci este scris că păcatele părinţilor vor trece asupra copiilor (Ieş. 20:5).

Cel de-al treilea este păcatul colectiv. Acesta este păcatul de care o persoană este răspunzătoare în calitatea sa de membru al unui grup, chiar dacă nu l-a comis personal şi nici nu l-a moştenit de la strămoşii săi. Un exemplu al acestui tip de păcat este răstignirea lui Isus. Cu toate că răstignirea lui Isus pe cruce a fost comisă de anumiţi preoţi şi scribi, pentru acest păcat poartă răspunderea poporul evreu şi întreaga omenire. Ca o consecinţă, poporul evreu a fost aruncat în suferinţe cumplite şi întreaga omenire a trebuit să urmeze calea necazurilor până la Cea De-a Doua Venire a lui Hristos.

Cel de-al patrulea este păcatul individual pe care îl înfăptuieşte persoana însăşi.

Păcatul originar poate fi considerat drept rădăcina tuturor păcatelor, păcatul moştenit – tulpina, păcatul colectiv – ramurile, iar păcatul individual – frunzele. Toate păcatele izvorăsc din păcatul originar, care constituie rădăcina lor. Fără extirparea păcatului originar, celelalte păcate nu pot fi eradicate în întregime. Cu toate acestea, nici un om nu este capabil să dezgroape această

rădăcină a păcatului, îngropată adânc în taina timpului. Numai Hristos, care vine ca rădăcina şi Părintele Adevărat al omenirii, o poate apuca şi dezrădăcina.

4.6. Caracteristicile principale ale naturii decăzute

Eva a moştenit de la arhanghel toate tendinţele de încălcare a poruncilor lui Dumnezeu, atunci când acesta a legat-o cu legături de sânge prin intermediul relaţiei lor sexuale. Adam, la rândul lui, a căpătat aceleaşi tendinţe atunci când Eva, asumându-şi rolul arhanghelului, l-a legat cu legături de sânge prin intermediul relaţiei lor sexuale. Aceste tendinţe au devenit rădăcina principală a înclinaţiilor decăzute, găsite în toţi oamenii. Ele reprezintă caracteristicile primare ale naturii noastre decăzute.

Imboldul fundamental care a generat caracteristicile primare ale naturii decăzute rezidă în invidia ce a simţit-o arhanghelul faţă de Adam, care era iubit de Dumnezeu. Dar cum este cu putinţă să existe invidie şi gelozie în interiorul unui arhanghel, pe care Dumnezeu l-a creat cu un scop bun? Arhanghelul a fost înzestrat cu dorinţe şi intelect ca părţi ale naturii sale originare. Deoarece arhanghelul avea intelect, el a putut compara şi discerne faptul că iubirea lui Dumnezeu pentru oameni era mai mare decât cea pe care Dumnezeu i-o dădea lui. De vreme ce şi el era înzestrat cu dorinţe, el avea o dorinţă arzătoare naturală ca Dumnezeu să-l iubească mai mult. Această dorinţă a inimii a condus, în mod firesc, la invidie şi gelozie. Invidia este produs secundar inevitabil al naturii originare, asemenea umbrei lăsate de un obiect atunci când este luminat.

După ce oamenii vor atinge perfecţiunea, ei nu vor ajunge vreodată să cadă din cauza invidiei incidentale. Ei vor şti în adâncul sufletului că mulţumirea temporară pe care ar putea-o simţi în momentul obţinerii obiectului dorinţei lor nu merită agonia autodistrugerii care ar urma. Astfel, ei nu ar comite niciodată asemenea crime.

Lumea care a realizat scopul creaţiei este societatea construită pe baza relaţiilor reciproce organice care se aseamănă foarte mult cu structura corpului omenesc. Recunoscând faptul că decăderea unui individ ar duce la ruinarea întregului, această societate va reţine membrii săi de la o asemenea autodistrugere. În lumea ideală dorinţele pizmaşe care apar în mod accidental din natura originară vor fi îndreptate spre stimularea progresului omenirii şi nu vor conduce niciodată la căderea oamenilor.

Principalele caracteristici ale naturii decăzute pot fi împărţite, în linii mari, în patru tipuri. Primul este eşecul în a se conduce de viziunea lui Dumnezeu. O cauză principală a decăderii arhanghelului a fost eşecul lui în a-l iubi pe Adam cu aceeaşi inimă şi din aceeaşi perspectivă cu Dumnezeu; în loc, el a fost gelos pe Adam. Aceasta l-a făcut s-o ispitească pe Eva. Un exemplu al acestei caracteristici a naturii decăzute constă în gelozia pe care un curtean o simte faţă de favoritul regelui, în loc să-l respecte sincer, ca pe cineva pe care regele îl iubeşte.

Al doilea tip este reprezentat de părăsirea poziţiei cuvenite. Căutând mai multă iubire din partea lui Dumnezeu, Lucifer a dorit să se bucure de aceeaşi poziţie a iubirii în lumea oamenilor precum cea de care se bucura în lumea îngerilor. Această dorinţă incorectă l-a făcut să-şi părăsească poziţia şi să decadă. Oamenii sunt îndemnaţi de dorinţele incorecte să păşească dincolo de limitele a ceea ce este drept, încălcând limitele din cauza acestei caracteristici principale a naturii decăzute.

Cel de-al treilea tip este reprezentat de inversarea stăpânirii. Îngerul care urma să se afle sub stăpânirea oamenilor, a pus stăpânire pe Eva. Apoi Eva, care urma să fie sub stăpânirea lui Adam, l-a dominat pe el. Această subminare a ordinii corecte a dat roade amare. Ordinea în societatea umană este distrusă de oamenii care părăsesc poziţia cuvenită şi inversează apoi ordinea stăpânirii. Aceste fenomene repetate îşi au rădăcina în această caracteristică a naturii decăzute.

Al patrulea tip constă în înmulţirea actelor nelegiuite. Dacă, după cădere, Eva nu ar fi repetat păcatul său prin seducerea lui Adam, atunci Adam ar fi rămas neprihănit. Doar restaurarea Evei ar fi fost un lucru relativ uşor de realizat. Însă Eva a răspândit păcatul ei mai departe, făcându-l pe Adam să cadă. Tendinţa oamenilor răi de a-i implica pe alţii în plasa nelegiuirii se trage din această caracteristică a naturii decăzute.

Secţiunea 5
Libertatea şi căderea omului

5.1. Semnificaţia libertăţii din punctul de vedere al Principiului

Care este înţelesul adevăratei libertăţi? În lumina Principiului, evidenţiem trei caracteristici ale libertăţii. Prima este: nu există libertate în afara Principiului. Libertatea necesită atât voinţă liberă, cât şi acţiuni libere în urmarea acelei voinţe. Cele două au o relaţie asemenea celei dintre natura interioară şi forma exterioară, iar libertatea perfectă este atinsă atunci când ele sunt în armonie. De aceea, nu poate exista vreo acţiune liberă în lipsa voinţei libere, şi nici voinţa liberă nu poate fi completă fără acţiuni libere care să o însoţească. Acţiunile libere sunt generate de către voinţa liberă, iar voinţa liberă este o expresie a sufletului. Din moment ce sufletul unei persoane originare, fără de păcat, nu poate acţiona în afara Cuvântului lui Dumnezeu, adică a Principiului, el niciodată nu va exprima voinţă liberă în afara Principiului şi nu va conduce la acţiuni libere în afara Principiului. Fără îndoială, libertatea unei persoane adevărate nu se abate nicicând de la Principiu.

A doua caracteristică este: nu există libertate fără responsabilitate. Oamenii creaţi conform Principiului pot atinge perfecţiunea numai prin îndeplinirea responsabilităţii lor, bazate pe voinţa liberă (Creaţia 5.2.2). În mod corespunzător, o persoană care urmăreşte scopul creaţiei aşa cum îi dictează voinţa sa liberă, încercă necontenit să-şi îndeplinească partea de responsabilitate.

A treia caracteristică este: nu există libertate fără realizări. Atunci când oamenii îşi exercită libertatea şi îşi îndeplinesc responsabilitatea, ei se străduiesc să atingă rezultate prin care împlinesc scopul creaţiei şi Îi aduc bucurie lui Dumnezeu. Aşadar, voinţa liberă urmăreşte fără încetare rezultate concrete prin intermediul acţiunilor libere.

5.2. Libertatea şi căderea omului

Pentru a rezuma, libertatea nu poate exista în afara Principiului, ea este însoţită de responsabilitatea expusă în Principiu şi urmăreşte realizări care Îi aduc bucurie lui Dumnezeu. Acţiunile libere generate de voinţa liberă aduc numai rezultate bune. Prin urmare, este imposibil ca libertate să fi cauzat căderea omului. Este scris: „Domnul este Duh, şi unde este Duhul Domnului, acolo este libertate” (II Cor. 3:17). Această libertate este libertatea sufletului originar.

Atâta timp cât Adam şi Eva erau legaţi de avertismentul lui Dumnezeu de a nu mânca din fructul pomului cunoştinţei binelui şi răului, ei trebuia să respecte această poruncă în baza propriei lor voinţe libere şi fără intervenţia lui Dumnezeu. Cu siguranţă, libertatea sufletului lor originar, care este în mod firesc responsabil şi urmăreşte binele, îi îndemna să asculte. Atunci când Eva era pe cale să se abată de la Principiu, libertatea sufletului ei originar a generat în ea frica şi o presimţire ce încerca să o împiedice de la deviere. De asemenea, din momentul căderii, această libertate a sufletului originar a lucrat pentru a-i aduce pe oameni înapoi la Dumnezeu. Lucrând în acest mod, libertatea nu avea cum să provoace căderea oamenilor. Mai degrabă, căderea oamenilor a fost cauzată de forţa mai puternică a iubirii neprincipiale, care a învins libertatea sufletului originar.

În realitate, oamenii şi-au pierdut libertatea în urma căderii. Cu toate acestea, chiar şi oamenii decăzuţi posedă neatinsă sămânţa naturii originare, care caută libertatea, şi aceasta face posibil ca Dumnezeu să continue providenţa de restaurare a ei. Odată cu progresul istoriei, creştea tot mai mult şi zelul cu care oamenii aspirau spre libertate, chiar şi cu preţul propriei vieţi. Aceasta este dovada că ne aflam pe calea de restaurare a libertăţii noastre, pierdută cu mult timp în urmă din cauza lui Satan. Scopul pentru care căutăm libertatea este de a uşura îndeplinirea responsabilităţii, dată nouă de Dumnezeu – lucru esenţial în realizarea scopul creaţiei.

5.3. Libertatea, căderea şi restaurarea

Este adevărat că oamenii puteau interacţiona liber cu îngerii, creaţi pentru a-i sluji. Cu toate acestea, de vreme ce inima şi intelectul Evei erau încă imature atunci când a fost ispitită de înger, ea a devenit confuză din punct de vedere emoţional şi intelectual. Libertatea sufletului ei originar a trezit în ea o presimţire, însă forţa dragostei dintre ea şi înger era mai puternică, de aceea ea a depăşit graniţa şi a căzut. Indiferent cât de liberă era relaţia Evei cu îngerul, dacă ea ar fi păstrat credinţa fermă în porunca lui Dumnezeu şi nu ar fi răspuns ispitei îngerului, atunci forţa iubirii neprincipiale nu ar fi fost generată şi ea nu ar fi săvârşit căderea. Respectiv, cu toate că libertatea i-a permis Evei să creeze relaţii cu îngerul şi a adus-o în pragul căderii, ceea ce a împins-o dincolo de acel prag nu a fost libertatea, ci forţa iubirii neprincipiale.

Din moment ce Eva a fost creată să interacţioneze în mod liber cu îngerii, ea interacţiona în mod firesc cu Lucifer. Însă, atunci când Eva şi Lucifer au

stabilit o bază comună şi au început o acţiune de dare şi primire, forţa iubirii neprincipiale generată din ea i-a făcut să cadă. Şi invers, de vreme ce oamenii decăzuţi pot să interacţioneze liber şi cu Dumnezeu, dacă ei vor urma cuvintele adevărului, vor stabili o bază comună şi vor începe relaţia de dare şi primire cu El, atunci forţa iubirii principiale va putea resuscita natura lor originară. Într-adevăr, libertatea sufletului originar tinde să cultive pe deplin natura originară. De aceea, în fiecare epocă oamenii au căutat libertatea cu disperare.

Din cauza căderii, oamenii au devenit ignoranţi în privinţa lui Dumnezeu şi a inimii Sale. Această ignoranţă a făcut voinţa oamenilor incapabilă să urmărească scopurile plăcute lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu a dăruit oamenilor decăzuţi „duh şi adevăr" (Ioan 4:23) (însemnând cunoaştere interioară şi cunoaştere exterioară), în acord cu meritul epocii în providenţa de restaurare, treptat inimile lor, care tânjesc după libertatea sufletului originar, au fost readuse la viaţă. În acelaşi timp a fost restaurată atitudinea inimii lor faţă de Dumnezeu, întărind zelul lor de a trăi după voinţa Lui.

În plus, pe măsură ce aspiraţiile pentru libertate vor creşte în intensitate, oamenii vor cere un mediu social care să conducă la realizarea lor. Atunci când circumstanţele sociale ale unei epoci nu pot satisface dorinţele oamenilor iubitori de libertate, în mod inevitabil, izbucnesc revoluţii. Un exemplu este Revoluţia Franceză din secolul al XVIII-lea. Revoluţiile vor continua până când va fi pe deplin restaurată adevărata libertate.

Secţiunea 6
Motivul pentru care Dumnezeu nu a intervenit în căderea primilor strămoşi ai omenirii

Dumnezeu, fiind atotştiutor şi atotputernic, trebuia să cunoască despre acţiunile deviante ale primilor strămoşi ai omenirii, care îi făcea să se îndrepte spre cădere, şi, cu siguranţă, era capabil să-i împiedice de a le săvârşi. Atunci, din ce motiv Dumnezeu nu a intervenit pentru a preveni căderea? Acest lucru reprezintă unul dintre misterele cele mai importante nedezlegate ale tuturor timpurilor. Putem evidenţia următoarele trei motive pentru care Dumnezeu nu a intervenit în căderea omului:

6.1. Pentru a menţine caracterul absolut şi perfect al Principiului creaţiei

Potrivit Principiului creaţiei, Dumnezeu a creat oamenii după chipul Său, înzestrându-i cu caracter şi puteri asemenea Creatorului lor, cu intenţia ca ei să stăpânească peste toate făpturile, aşa cum El stăpâneşte asupra omenirii. Totuşi, pentru ca oamenii să moştenească natura creativă a lui Dumnezeu, ei trebuie să crească până la perfecţiune prin îndeplinirea părţii lor de responsabilitate. Aşa cum a fost explicat mai sus, perioada lor de creştere reprezintă sfera stăpânirii indirecte a lui Dumnezeu, sau sfera stăpânirii în baza realizărilor după Principiu. Atâta timp cât oamenii sunt încă în această sferă, Dumnezeu nu stăpâneşte în mod direct asupra lor, deoarece doreşte să le permită să-şi îndeplinească partea lor proprie de responsabilitate. Dumnezeu va stăpâni asupra lor în mod direct numai atunci, când ei vor atinge maturitatea deplină.

Dacă Dumnezeu ar fi intervenit în acţiunile oamenilor în timpul perioadei lor de creştere, aceasta ar fi însemnat ignorarea părţii de responsabilitate a omului. În acest caz, Dumnezeu ar fi ignorat Propriul principiu al creaţiei, conform căruia intenţiona să înzestreze oamenii cu natura Sa creativă şi să-i educe pentru a fi stăpâni ai creaţiei. Dacă Principiul ar fi fost ignorat, atunci caracterul său absolut şi perfect ar fi fost subminat. Deoarece Dumnezeu este Creatorul absolut şi perfect, Principiul creaţiei pe care l-a creat trebuie şi el să fie absolut şi perfect. Pe scurt, pentru a păstra caracterul absolut şi perfect al Principiului creaţiei, Dumnezeu nu a intervenit în acţiunile care au condus la căderea oamenilor.

6.2. Pentru ca Dumnezeu să fie unicul Creator

Dumnezeu stăpâneşte numai peste ceea ce a fost creat de El şi care este în acord cu Principiul, şi Îşi exercită puterea doar asupra acţiunilor săvârşite în acord cu Principiul. Dumnezeu nu stăpâneşte asupra nici unei existenţe aflate în afara Principiului, pe care El nu a creat-o, precum este iadul, şi nici nu intervine în vreo careva acţiune săvârşită în afara Principiului, asemeni actelor criminale. Dacă Dumnezeu ar fi influenţat calea unor asemenea fiinţe sau fapte, atunci lor le-ar fi fost acordată în mod obligatoriu valoarea creaţiilor lui Dumnezeu şi acestea ar fi fost recunoscute ca principiale.

Prin urmare, dacă Dumnezeu ar fi intervenit în căderea primilor strămoşi ai omenirii, El ar fi atribuit acţiunilor lor valoarea creaţiilor Sale şi

le-ar fi recunoscut drept principiale. Dacă Dumnezeu ar fi făcut-o, prin aceasta, El ar fi creat în realitate un nou principiu, care ar fi recunoscut aceste acte criminale drept legale. Din moment ce, de fapt, Satan era cel care a manipulat situaţia pentru a ajunge la acest rezultat, Satan ar fi fost, realmente, acela care ar fi creat un nou principiu diferit şi ar fi ocupat poziţia de creator al tuturor roadelor căderii. De aceea, pentru a rămâne în calitate de unic Creator, Dumnezeu nu a intervenit în căderea omului.

6.3. Pentru a-i face pe oameni stăpânii creaţiei

Dumnezeu a creat oamenii şi i-a binecuvântat să stăpânească peste toate cele existente în creaţie (Fac. 1:28). Oamenii nu pot stăpâni asupra făpturilor aflându-se pe aceeaşi temelie cu ele. Ei trebuie să capete anumite calificări pentru a obţine mandatul dat de Dumnezeu de a stăpâni creaţia.

Dumnezeu este calificat să stăpânească asupra oamenilor, deoarece este Creatorul lor. În acelaşi mod, pentru ca oamenii să obţină calificările necesare pentru a stăpâni toate făpturile, ei trebuie să posede caracter şi puteri de creator. Pentru a le da puterea de a crea şi a-i face demni de a stăpâni asupra tuturor lucrurilor, Dumnezeu a făcut ca oamenii să aibă propria lor parte de responsabilitate pe care să o îndeplinească pe parcursul perioadei lor de creştere. Oamenii pot obţine calificările necesare pentru a stăpâni universul numai desăvârşindu-se în acord cu Principiul. Dacă Dumnezeu ar fi stăpânit în mod direct şi ar fi ţinut sub control vieţile oamenilor, aflaţi în perioada de imaturitate, aceasta ar fi acordat, de fapt, autoritatea de conducător celor necalificaţi să conducă. Altfel spus, aceasta ar fi avut efectul acordării autorităţii menţionate celor care încă nu şi-au îndeplinit responsabilitatea şi nu au obţinut caracterul creator al lui Dumnezeu. Aceasta ar fi contrazis Principiul lui Dumnezeu, deoarece El ar fi tratat o persoană imatură ca pe una matură. Atunci Dumnezeu, Autorul Principiului, Şi-ar fi ignorat Propriul Principiu al Creaţiei pe care l-a stabilit pentru a le permite oamenilor să moştenească natura de creator şi să stăpânească asupra creaţiei. Prin urmare, pentru a-i binecuvânta pe oameni ca stăpâni ai creaţiei, Dumnezeu a fost nevoit să Se abţină de la intervenirea în acţiunile oamenilor imaturi, în timp ce privea cu tulburare căderea lor.

Capitolul 3
Ultimele zile ale istoriei omenirii

Am trăit până-n prezent fără a cunoaşte originea istoriei, direcţia în care se îndreaptă aceasta. Prin urmare, nu cunoaştem nici ceea ce ţine de ultimele zile ale istoriei omenirii.

Cu privire la sfârşitul lumii, mulţi dintre credincioşii creştini cred cuvânt cu cuvânt în ceea ce este scris în Biblie: „Cerurile, luând foc, se vor nimici" (II Petru 3:12); „soarele se va întuneca şi luna nu va mai da lumina ei, iar stelele vor cădea din cer" (Mat. 24:29); „la glasul arhanghelului şi întru trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, şi cei morţi întru Hristos vor învia întâi, după aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi, împreuna cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh" (I Tes. 4:16-17).

Pentru credincioşii creştini una dintre cele mai importante întrebări, care trebuie elucidată, este dacă aceste evenimente vor avea loc întocmai cum este scris în Biblie sau aceste versete simbolizează ceva, la fel ca alte versete biblice. Pentru a lămuri această problemă, trebuie să înţelegem mai întâi problemele fundamentale care ţin de scopul lui Dumnezeu pentru creaţie, semnificaţia căderii omului şi scopul providenţei de salvare.

Secţiunea 1
Împlinirea scopului lui Dumnezeu pentru creaţie şi căderea omului

1.1. Împlinirea scopului lui Dumnezeu pentru creaţie

Precum s-a discutat în detaliu în Principiul creaţiei, scopul lui Dumnezeu în crearea oamenilor a fost de a Se bucura privindu-i. Astfel scopul existentei omului este să-I aducă bucurie lui Dumnezeu. Ce trebuie să facă omul pentru a-I aduce bucurie lui Dumnezeu şi a-şi manifesta în întregime valoarea originară?

Fiinţele create, cu excepţia oamenilor, sunt create pentru a deveni în mod natural parteneri obiect care-I aduc bucurie lui Dumnezeu. Oamenii însă,

conform celor explicate în Principiul creaţiei, au apărut ca parteneri obiect substanţiali ai lui Dumnezeu care Îi pot aduce bucurie numai prin intermediul voinţei lor libere şi al acţiunilor lor libere. De aceea, fără a cunoaşte voia lui Dumnezeu şi fără a trăi în conformitate cu ea, omul nu poate deveni partener obiect care Îi aduce bucurie lui Dumnezeu. Astfel, oamenii au fost creaţi pentru a putea simţi tot ceea ce simte inima lui Dumnezeu şi pentru a putea cunoaşte voia Lui, trăind în conformitate cu aceasta. Când omul realizează acest lucru, spunem că a atins perfecţiunea la nivel individual. Înainte de cădere Adam şi Eva aveau într-o anumită măsură capacitatea de a comunica cu Dumnezeu, deoarece aveau aceste aptitudini înnăscute, asemenea profeţilor din diverse epoci.

Relaţia dintre Dumnezeu şi o persoană care a atins perfecţiunea individuală poate fi comparată cu cea dintre suflet şi corp. Corpul reprezintă sălaşul sufletului şi se mişcă în direcţia în care se mişcă sufletul. În acelaşi mod, Dumnezeu locuieşte în sufletul persoanei care a atins maturitatea deplină. O astfel de persoană devine templul lui Dumnezeu şi îşi trăieşte viaţa în armonie cu voia Lui. Un om perfect se află în totală armonie cu Dumnezeu, la fel precum corpul rezonează cu sufletul. De aceea este scris, „Nu ştiţi, oare, că şi voi sunteţi templu al lui Dumnezeu, şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?” (I Cor. 3:16) şi „În ziua aceea veţi cunoaşte că Eu sunt întru Tatăl meu şi voi în mine şi eu în voi.” (Ioan 14:20). Persoana care şi-a perfecţionat caracterul individual devine templul lui Dumnezeu şi în interiorul ei locuieşte Sfântul Duh. Trăind în unitate cu Dumnezeu, ea capătă natură divină. De aceea este imposibil ca ea să comită păcate sau să cadă.

Persoana care şi-a perfecţionat caracterul individual întrupează bunătatea absolută şi realizează scopul creaţiei. Dacă o persoană care întrupează bunătatea deplină ar putea să cadă, aceasta ar conduce la concluzia alogică precum că bunătatea conţine sămânţa autodistrugerii. Mai mult decât atât, dacă oamenii, care au fost creaţi de către atotputernicul Dumnezeu, ar putea să cadă chiar şi după atingerea perfecţiunii, am avea motive să ne îndoim de atotputernicia lui Dumnezeu. Dumnezeu este Subiectul absolut şi etern. Pentru a-I dărui bucurie adevărată, partenerul Său obiect trebuie şi el în mod necesar să fie etern şi absolut. Din aceste motive, o persoană care şi-a desăvârşit caracterul individual nu poate să cadă vreodată în păcat.

Dacă Adam şi Eva ar fi atins perfecţiunea, neputând fi ulterior influenţaţi de păcat, atunci ei ar fi dat naştere unor copii vrednici şi ar fi întemeiat o familie fără de păcat şi o societate în concordanţă deplină cu binecuvântările lui Dumnezeu (Fac. 1:28). Ei ar fi întemeiat Împărăţia Cerurilor, alcătuită dintr-o singură familie mare având aceiaşi părinţi. Împărăţia Cerurilor este asemenea persoanei care a atins perfecţiunea caracterului. La fel cum membrele corpului uman sunt coordonate în relaţii orizontale între ele mişcându-se ca un tot întreg şi răspunzând comenzilor verticale ale creierului, în această societate, oamenii vor forma relaţii orizontale de cooperare între ei şi vor trăi împreună în acord cu direcţiunile verticale venite de la Dumnezeu. Nimeni nu-i va face vreun rău vecinului său, deoarece dacă o persoană ar fi să sufere, toţi în această societate ar simţi inima lui Dumnezeu care simte durerea persoanei date.

Indiferent de puritatea membrilor acestei societăţi, dacă aceştia ar trăi în condiţii primitive, asemenea oamenilor din caverne, aceasta nu ar putea fi considerată Împărăţia Cerurilor pe care Şi-o doreşte şi Dumnezeu şi oamenii. Dumnezeu ne-a dat mandatul de a stăpâni asupra tuturor lucrurilor (Fac. 1:28). De aceea, pentru a realiza idealul creaţiei, oamenii cu caracter desăvârşit ar trebui să dezvolte ştiinţa, să stăpânească lumea naturii, şi să creeze un mediu social şi de trai deosebit de plăcut. Aceasta va fi Împărăţia Cerurilor pe pământ. Odată ce oamenii vor fi atins maturitatea deplină şi se vor fi bucurat de viaţa în Împărăţia lui Dumnezeu pe pământ, atunci, când îşi vor lăsa corpurile fizice şi vor trece în lumea spirituală, vor forma Împărăţia Cerurilor în cer. Prin urmare, scopul principal al creaţiei lui Dumnezeu este de a construi Împărăţia Cerurilor pe pământ.

1.2. Consecinţele căderii omului

Oamenii au decăzut în timp ce erau imaturi şi treceau prin perioada de dezvoltare. Am explicat deja motivul pentru care era necesară perioada de dezvoltare şi care sunt argumentele la concluzia că primii oameni au căzut în timpul imaturităţii lor (Creaţia 5.2.1). Din cauza căderii, oamenii nu au putut deveni temple ale lui Dumnezeu; ei s-au unit, în schimb, cu Satan, devenind sălaşele lui. Ei au eşuat în cultivarea naturii divine, dobândind o natură malefică. Oamenii cu natură malefică au răspândit răul prin copiii lor, creând familii, societăţi şi o lume a răului. Aceasta reprezintă iadul pe pământ, în care am trăit până acum. În acest iad nu putem stabili relaţii orizontale de cooperare reciprocă într-un mod corect, din cauză că relaţiile noastre verticale

cu Dumnezeu au fost întrerupte. Noi săvârşim fapte dăunătoare pentru ceilalţi, pentru că nu putem simţi durerea şi suferinţa celor apropiaţi ca pe a noastră proprie. Odată ce oamenii s-au obişnuit să trăiască în acest iad pe pământ, când îşi sfârşesc viaţa fizică, intră în mod firesc în iadul din lumea spirituală. Noi nu am construit Împărăţia lui Dumnezeu, ci am întemeiat regatul lui Satan. Din acest motiv, Satan este numit „stăpânitorul lumii acesteia" (Ioan 12:31) şi „Dumnezeul veacului acestuia" (II Cor. 4:4).

Secţiunea 2
Lucrarea lui Dumnezeu de salvare

2.1 Lucrarea lui Dumnezeu de salvare reprezintă providenţa de restaurare

Lumea păcătoasă le aduce amărăciune oamenilor şi Îi provoacă durere lui Dumnezeu (Fac. 6:6). Va abandona oare Dumnezeu această lume în suferinţa actuală? Dumnezeu intenţiona să creeze o lume a binelui şi să simtă bucurie deosebită de la ea; însă, din cauza căderii omului, aceasta s-a umplut de păcat şi durere. Dacă această lume păcătoasă ar rămâne pentru totdeauna în condiţia actuală, atunci Dumnezeu ar fi un Dumnezeu neputincios şi ineficient, care a eşuat în creaţia Sa. Prin urmare, Dumnezeu va salva neapărat această lume păcătoasă.

În ce măsură ar trebui să salveze Dumnezeu această lume? Ar trebui să o salveze în întregime. Mai întâi, Dumnezeu trebuie să izgonească puterea malefică a lui Satan din această lume păcătoasă (Fap. 26:18), şi astfel să o readucă la starea ei originară precedentă căderii strămoşilor omenirii. Apoi lucrarea de salvare trebuie să continue până va fi împlinit scopul bun al creaţiei şi va fi stabilită stăpânirea directă a lui Dumnezeu (Fap. 3:21). A salva o persoană bolnavă înseamnă a o readuce la starea sănătoasă pe care a avut-o înainte de a se îmbolnăvi. A salva o persoană de la înec înseamnă a o readuce la starea dinaintea căderii în apă. În acelaşi mod, a salva o persoană care suferă sub stăpânirea păcatului, înseamnă a o readuce la starea ei originară, lipsită de păcat. Cu alte cuvinte, lucrarea lui Dumnezeu de salvare reprezintă providenţa de restaurare (Fap. 1:6, Mat. 17:11).

Fără îndoială, căderea oamenilor a fost rezultatul greşelilor acestora. Cu toate acestea, Dumnezeu Şi-a asumat şi El o anumită parte de răspundere

pentru consecinţe, deoarece El este Cel care i-a creat pe oameni. Astfel, Dumnezeu S-a simţit obligat să realizeze providenţa de corectare a acestui rezultat tragic şi să restaureze oamenii la starea lor adevărată, originară. În plus, Dumnezeu ne-a creat ca să trăim veşnic. Aceasta deoarece Dumnezeu – eternul Partener subiect – a dorit să împartă bucuria eternă cu oamenii ca parteneri obiect ai Săi. Înzestrând oamenii cu caracter etern, în acord cu Principiul Dumnezeu nu putea pur şi simplu să-i anihileze numai din cauză că aceştia au decăzut. Dacă ar fi făcut aşa, Şi-ar fi încălcat propriul principiu al creaţiei. Singura opţiune rămasă lui Dumnezeu este de a salva oamenii decăzuţi şi de a-i restaura până la starea originară pură în care i-a creat la început.

Atunci când a creat oamenii, Dumnezeu a promis să ne ajute în realizarea celor trei mari binecuvântări (Fac. 1:28). El a declarat prin intermediul lui Isaia, „Am vorbit, voi împlini; am hotărât, voi înfăptui!" (Isa. 46:11), ceea ce înseamnă că, în ciuda căderii, Dumnezeu a lucrat prin intermediul providenţei pentru a-Şi ţine promisiunea dată nouă, de a restaura trei binecuvântări. Din cuvintele lui Isus către discipolii săi, „Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este.", putem discerne că El l-a trimis pe Isus pentru a ne restaura la starea originară, ideală (Mat. 5:48). O persoană originară, ideală este una cu Dumnezeu şi posedă o natură divină; astfel, dacă ne referim la Principiul creaţiei, ea este perfectă asemenea lui Dumnezeu care este perfect.

2.2. Scopul providenţei de restaurare

Care este scopul providenţei de restaurare? Stabilirea Împărăţiei Cerurilor, care în totalitatea sa reprezintă pentru Dumnezeu partenerul obiect al binelui şi împlinirea scopului creaţiei Sale. Oamenii sunt meniţi să fie centrul Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. Cu toate că Dumnezeu a creat primii strămoşi cu această intenţie, ei au căzut; deci, voinţa Lui pentru acest pământ nu a fost realizată. Din acel moment, scopul principal al providenţei de restaurare nu a fost altul decât reconstruirea Împărăţiei Cerurilor pe pământ. Isus, care a venit să împlinească acest scop, le-a spus discipolilor săi să se roage: „Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ." (Mat. 6:10). El a mai spus: „Pocăiţi-vă, căci s-a apropiat împărăţia cerurilor." (Mat. 4:17). Cuvintele lui stau drept mărturie că scopul providenţei de restaurare constă în stabilirea Împărăţiei Cerurilor pe pământ.

2.3. Istoria omenirii este istoria providenţei de restaurare

Precum a fost explicat mai sus, lucrarea lui Dumnezeu de salvare constituie providenţa de restaurare. Istoria umană poate fi văzută ca istoria providenţei prin intermediul căreia Dumnezeu încerca să salveze oamenii decăzuţi şi să lucreze prin ei în scopul restaurării lumii originare a binelui. Să examinăm această idee din diverse perspective, începând cu istoria dezvoltării sferelor culturale.

Toţi oamenii, în toate timpurile şi locurile, chiar şi cei mai răi, au avut un suflet originar, care îi făcea să condamne răul şi să caute binele. Înţelegerea intelectuală a oamenilor privind identitatea binelui şi modul în care acesta este realizat se deosebea în funcţie de timp, loc şi de viziunea individuală; aceasta a reprezentat una dintre sursele conflictelor care au alcătuit istoria. Cu toate acestea, toţi oamenii au acelaşi scop fundamental de a găsi şi a realiza binele. Din ce motiv sufletul originar îndeamnă atât de puternic oamenii din toate timpurile şi locurile să înfăptuiască binele? Dumnezeu, Subiectul binelui, a creat oamenii ca partenerii Săi obiect buni şi demni, pentru a realiza scopul binelui. În ciuda eforturilor mutilatoare ale lui Satan, care i-a adus pe oameni în situaţia în care nu mai pot trăi o viaţă a binelui, sufletul originar rămâne neatins în interiorul lor, îndemnându-i către bine. Astfel, dorinţa esenţială a tuturor timpurilor este de a realiza lumea binelui.

Oricât s-ar lupta sufletul originar, pentru a atinge binele, în această lume aflată sub stăpânirea răului este greu de găsit vreun exemplu al bunătăţii adevărate. Astfel, oamenii sunt obligaţi să caute sursa binelui în lumea ce depăşeşte timpul şi spaţiul. Aceasta a condus la apariţia religiei. Prin intermediul religiei oamenii decăzuţi, scufundaţi în ignoranţă, au tins să Îl întâlnească pe Dumnezeu, aspirând necontenit spre bine. Deşi este posibil ca indivizii, popoarele şi naţiunile care au promovat o anume religie să fi dispărut, religia în sine a supravieţuit.

Religia a rezistat de-a lungul istoriei în pofida înfloririi şi declinului multor naţiuni. În istoria Chinei, dinastia Chao şi Statele Războinice au fost urmate de epoca unificării în timpul dinastiei Ch'in. Aceasta a fost urmată de dinastia timpurie Han, Hsin, dinastia Han târzie, cele Şase Dinastii şi de epoca unificării din timpul dinastiilor Sui şi T'ang. Acestea au fost urmate de cele Cinci Dinastii, Sung nordic, Sung sudic, Yuan, Ming, Ch'ing, Republica Chineză şi Republica Populară Chineză. În decursul istoriei sale, China a trecut prin numeroase cicluri de ridicări şi prăbuşiri ale dinastiilor, precum şi prin

numeroase transferuri ale puterii politice; totuşi religiile Orientului Îndepărtat – confucianismul, budismul şi Taoismul – au continuat să prospere. În istoria Indiei a existat Imperiul Mauryas, urmat de Gupta, Harsa, Calukyas, Mughals, Maratha, de Raj-ul britanic şi India independentă de astăzi. În pofida înfloririi şi decăderii multor regate, hinduismul a supravieţuit şi s-a dezvoltat. În istoria Orientului Mijlociu, Califatul Umayyad a fost urmat de către Abasizi, turcii selgiucizi şi turcii otomani, perioada colonială şi de statele arabe din zilele noastre. În ciuda schimbărilor în suveranitatea politică, islamul a rezistat şi a continuat să prospere. În istoria Europei Occidentale descoperim că centrul puterii politice s-a schimbat de nenumărate ori, de la Roma la curtea carolingiană, apoi la oraşele din Italia Renaşterii. În continuare puterile conducătoare ale Europei au devenit Spania şi Portugalia, urmate pentru o perioadă scurtă de Franţa, Ţările de Jos şi apoi de Anglia. În epoca modernă conducerea lumii occidentale a fost împărţită de către Statele Unite şi Uniunea Sovietică. În pofida acestor schimbări politice, creştinismul a continuat să înflorească. Chiar şi sub regimul despotic al Uniunii Sovietice, bazat pe materialismul marxist, creştinismul rămâne viu şi nepieritor.

Dacă ar fi să examinam înflorirea şi decăderea naţiunilor, am găsi numeroase exemple când naţiunile care au persecutat religia au dispărut, în timp ce naţiunile care au protejat-o şi au dezvoltat-o – au înflorit. De asemenea, adesea în poziţia de lideri ai naţiunilor s-au ridicat oamenii care respectau religia cel mai profund. Astfel istoria ne asigură că va veni cu siguranţă ziua în care lumea comunistă, care persecută religia, va dispărea.

Multe religii şi-au lăsat urma în istorie. Printre ele, religiile cu cea mai mare influenţă au format sfere culturale. Principalele sfere culturale care au existat în diverse epoci în istoria lumii au fost între douăzeci şi una şi douăzeci şi şase. În decursul istoriei, sferele culturale mai slab dezvoltate au fost absorbite sau au fuzionat în sfere mai avansate. Datorită dezvoltării sferelor culturale, ele fiind afectate de ridicarea şi căderea naţiunilor, până în zilele noastre au supravieţuit patru mari sfere culturale: sfera Asiei Orientale, sfera Hinduismului, sfera Islamică şi sfera Creştinătăţii. Curentul actual se bazează pe aceste patru sfere, care formează o sferă culturală mondială unică, bazată pe etosul creştin. Această dezvoltare istorică este dovada faptului că misiunea finală a creştinismului include împlinirea scopurilor tuturor religiilor care au urmărit idealul binelui. Istoria dezvoltării sferelor culturale, fiecare având stadiile proprii de expansiune, declin şi convergenţă, urmăreşte în final

constituirea unei singure sfere culturale mondiale bazate doar pe o religie. Aceasta ne arată că esenţa istoriei umanităţii constă în restaurarea unei lumi unite.

În al doilea rând, putem deduce, prin observarea progresului religiei şi al ştiinţei, că istoria umană este istoria providenţei de restaurare. S-a spus mai devreme (Introducere) că scopul religiei şi al ştiinţei este de a depăşi aspectul interior şi cel exterior al ignoranţei în rândurile umanităţii decăzute. Cu toate că religia şi ştiinţa au acţionat în mod independent, cu o mică legătură între ele, acestea trebuie să se conveargă în mod inevitabil. Astăzi ele se află în pragul atingerii destinaţiei date, unde îşi vor soluţiona toate probleme împreună printr-un efort unit. Această tendinţă ne arată că istoria umanităţii a urmat calea de restaurare a lumii la starea ei originară.

Dacă nu ar fi avut loc căderea, dezvoltarea capacităţii intelectuale a strămoşilor noştri timpurii i-ar fi ajutat să atingă cel mai înalt nivel al cunoaşterii spirituale, stimulând astfel, în mod natural, dezvoltarea cunoaşterii lumii materiale la un nivel corespunzător. Ştiinţa ar fi avansat, apoi, în mod rapid într-o perioadă de timp deosebit de scurtă, şi nivelul ştiinţei şi al tehnologiei de astăzi ar fi fost atins în acele timpuri. Însă, din cauza căderii, oamenii au devenit ignoranţi şi au putut să construiască numai o societate primitivă, mult mai inferioară idealului iniţial al lui Dumnezeu. A trecut mult timp până ce oamenii au putut depăşi această ignoranţă prin avansarea ştiinţei. Lumea modernă a tehnologiei deosebit de dezvoltate ne-a adus, sub aspect exterior, în pragul societăţii ideale.

În al treilea rând, prin examinarea tendinţelor în istoria conflictelor, putem înţelege că istoria umană este istoria providenţei de restaurare. Luptele pentru proprietate, teritoriu şi oameni au continuat fără încetare, extinzându-şi sfera odată cu progresul societăţii umane. Scara acestor conflicte s-a lărgit de la nivelul familiei la cel al tribului, societăţii, naţiunii şi lumii până în zilele noastre, în care lumea democratică şi cea comunistă se confruntă una cu cealaltă într-un conflict final. În aceste Ultime Zile ale istoriei umane, legea cerească a coborât pe pământ datorită democraţiei, aducând sfârşitul unei lungi perioade în istorie în care oamenii încercau să obţină fericirea prin confiscarea proprietăţii, a pământului şi a oamenilor. La sfârşitul primului război mondial, naţiunile învinse au renunţat la coloniile lor. La sfârşitul celui de-al doilea război mondial învingătorii au eliberat în mod voluntar coloniile şi le-au acordat ajutor material. În ultimii ani marile puteri

au invitat naţiunile subdezvoltate şi mici, unele fiind mai mici decât un oraş de al lor, să devină state membre ale Naţiunilor Unite şi le-au oferit drepturi şi poziţii egale în frăţia naţiunilor.

Ce formă îmbracă acest ultim război dintre democraţie şi comunism? Este, în principal, un război al ideologiilor. Într-adevăr, acest război nu va lua cu adevărat sfârşit, dacă nu va apărea un adevăr capabil să răstoarne în întregime ideologia marxist–leninistă ce ameninţă lumea modernă. Ideologia comunistă neagă religia şi promovează supremaţia exclusivă a ştiinţei. Astfel, va apărea noul adevăr capabil să reconcilieze religia şi ştiinţa, şi care va triumfa asupra ideologiei comuniste. Acesta va conduce la unificarea lumii comuniste şi a celei democratice. Cursul istoriei conflictelor umane confirmă, astfel, că istoria omenirii este istoria providenţială de restaurare a lumii originare, ideale.

În al patrulea rând, să cercetăm această problemă din perspectiva Bibliei. Scopul istoriei omenirii constă în restaurarea Grădinii Edenului, cu pomul vieţii în centru (Fac. 2:9, Căderea 1.1.1). Grădina Edenului nu înseamnă o anumită localitate geografică în care au fost creaţi Adam şi Eva, ci include întreg pământul. Dacă grădina Edenului s-ar limita la o mică regiune a globului, în care aceştia să fi fost creaţi, cum ar putea atunci umanitatea, fiind închisă într-un spaţiu atât de mic, să împlinească binecuvântarea lui Dumnezeu de a se înmulţi şi de a umple Pământul? (Fac. 1:28)

Deoarece primii strămoşi ai omenirii au căzut, Satan a pretins la Grădina Edenului, ceea ce a blocat calea către pomul vieţii, aflat în centrul ei (Fac. 3:24). În Apoc. 22:13-14 este scris: „Eu sunt Alfa şi Omega, cel dintâi şi cel de pe urmă, începutul şi sfârşitul. Fericiţi cei ce spală veşmintele lor ca să aibă stăpânire peste pomul vieţii şi prin porţi să intre în cetate.”

Istoria umană a început cu Alfa şi se va sfârşi cu Omega. La finele istoriei, speranţa oamenilor decăzuţi va fi de a-şi spăla veşmintele păcătoase, de a intra în grădina restaurată a Edenului şi de a se apropia de pomul vieţii pierdut cu atâta timp în urmă.

Să discutăm mai în detaliu semnificaţia acestui verset. Pomul vieţii îl reprezintă pe Tatăl Adevărat al omenirii, care, aşa cum am văzut, ar fi trebuit să devină Adam, dacă şi-ar fi desăvârşit caracterul. Din cauza căderii primilor părinţi, urmaşii lor au fost corupţi de păcatul originar. Pentru a fi restauraţi la starea de oameni adevăraţi, originari, trebuie să ne renaştem, aşa cum a spus

Isus (Hristologia 4.1). De aceea, istoria a reprezentat căutarea de către oameni a lui Isus – Tatăl Adevărat al omenirii, cel care ne poate aduce renaşterea. În acest verset pomul vieţii de care sfinţii Ultimilor Zile se pot apropia este nimeni altul decât Hristos. În acest mod Biblia ne învaţă că scopul istoriei este restaurarea Grădinii Edenului, având-l în centru pe Hristos, care trebuie să vină ca pomul vieţii.

Atunci când Biblia spune că un nou cer şi un nou pământ vor apărea în Ultimele Zile (Apoc. 21:1), ea se referă la faptul că vechiul cer şi vechiul pământ, aflate sub stăpânirea lui Satan, vor fi restaurate ca un nou cer şi un nou pământ sub stăpânirea lui Hristos centrată pe Dumnezeu. Biblia menţionează de asemenea că întreaga creaţie geme sub jugul tiraniei lui Satan şi aşteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu (Rom. 8:19-22). Fiinţele create nu aşteaptă restaurarea copiilor adevăraţi ai lui Dumnezeu pentru a fi arse în foc şi a pieri în Ultimele Zile; ei aşteaptă, mai curând, să se înnoiască (Apoc. 21:5). Ele se vor înnoi fiind restaurate în poziţia lor originară sub stăpânii lor drepţi – fiii şi fiicele adevăraţi ai lui Dumnezeu – care sunt capabili să le guverneze prin intermediul iubirii.

Examinând istoria umană din diverse puncte de vedere care vizează dezvoltarea sferelor culturale, cursul religiei şi al ştiinţei, cursul istoriei conflictelor, mărturia Bibliei, a devenit clar că istoria omenirii este istoria providenţei de restaurare a lumii originare, ideale.

Secţiunea 3
Ultimele Zile

3.1. Semnificaţia Ultimelor Zile

Din cauza crimei căderii, cele trei mari binecuvântări pe care Dumnezeu le-a acordat primilor noştri strămoşi nu au fost îndeplinite pe fundamentul iubirii lui Dumnezeu şi al Principiului, ci au fost realizate într-un mod neprincipial, sub tutela lui Satan. Din momentul acela istoria umană a reprezentat istoria providenţei de restaurare a lui Dumnezeu. În pofida începutului său malefic, lumea aflată sub stăpânirea lui Satan trebuie să se transforme într-o bună zi într-o lume în care stăpâneşte binele şi în care cele

trei mari binecuvântări sunt împlinite în centru cu Dumnezeu. Mesia vine în acest timp al transformării.

Ultimele Zile reprezintă acest timp, când lumea malefică aflată sub stăpânirea lui Satan este transformată într-o lume ideală, aflată sub stăpânirea lui Dumnezeu. Iadul de pe pământ va fi transformat în Împărăţia Cerurilor pe pământ. Prin urmare, nu va fi o zi a spaimei atunci când lumea va fi distrusă de catastrofe globale, aşa cum au crezut mulţi creştini. De fapt, va fi o zi a bucuriei, când speranţa nutrită de întreaga omenire, dorinţa tuturor epocilor se va realiza.

Din momentul în care oamenii au căzut, Dumnezeu a încercat de mai multe ori să împlinească providenţa Sa de a pune capăt lumii păcătoase şi a restaura lumea originară a binelui (Fundamente 1). Cu toate acestea, la fiecare încercare, oamenii au eşuat în îndeplinirea părţii lor de responsabilitate, zădărnicind astfel voia lui Dumnezeu în întregime. De aceea providenţa legată de Ultimele Zile s-a repetat de câteva ori. Acest lucru poate fi confirmat de studiul atent al Bibliei.

3.1.1. Timpurile lui Noe au reprezentat Ultimele Zile

Dumnezeu i-a spus lui Noe: „Sosit-a înaintea feţei Mele sfârşitul a tot omul, căci s-a umplut pământul de nedreptăţile lor, şi iată Eu îi voi pierde de pe pământ.” (Fac. 6:13). Aceasta indică faptul că zilele din timpul lui Noe erau Ultimele Zile. Dumnezeu a vrut să distrugă lumea malefică şi coruptă care fusese condusă de Satan din timpurile căderii omului. El intenţiona să cureţe odată şi pentru totdeauna prin potop istoria păcătoasă, evaluată biblic drept o mie şase sute de ani. După aceea, Dumnezeu intenţiona să ridice familia lui Noe, care Îl slujea numai pe El, şi să renască lumea domniei lui Dumnezeu pe fundamentul credinţei lor. În acest mod timpul lui Noe poate fi considerat drept Ultimele Zile (Fundamente 2). Cu toate acestea, atunci când Ham, cel de-al doilea fiu al lui Noe, a comis un păcat ce reconfirma căderea, familia lui Noe nu a putut împlini partea sa de responsabilitate ca reprezentant al umanităţii, şi voia lui Dumnezeu a fost zădărnicită (Fac. 9:22).

3.1.2. Timpurile lui Isus au reprezentat Ultimele Zile

Dumnezeu a predestinat împlinirea voinţei Sale; aşadar, scopul providenţei de restaurare este neschimbat şi va fi realizat în mod neapărat (Predestinarea 1). Din acest motiv, chiar dacă providenţa de restaurare nu a fost realizată prin intermediul lui Noe, Dumnezeu a chemat alţi profeţi să pregătească din nou fundamentul credinţei. Pe acest fundament Dumnezeu l-a trimis pe Isus să învingă domnia răului care a înrobit această lume şi să pună bazele unei lumi ideale, în centru cu Dumnezeu. Prin urmare, timpurile lui Isus la fel au fost Ultimele Zile. Din acest motiv Isus a spus că a venit să aducă judecata (Ioan 5:22), şi Maleahi a prevestit venirea lui Isus: „Căci iată vine ziua care arde ca un cuptor. Şi toţi cei trufaşi şi care făptuiesc fărădelegea vor fi ca paiele, iar ziua care vine îi va arde… şi nu va rămâne din ei nici rădăcină, nici ramuri" (Mal. 3:19).

Isus a venit să restaureze lumea originară, ideală. Cu toate acestea, atunci când poporul Israel nu a crezut în el, partea umană de responsabilitate a rămas neîmplinită. Aceasta a însemnat că împlinirea voinţei lui Dumnezeu a trebuit să fie amânată până la a Doua Venire a lui Hristos.

3.1.3. Timpurile Celei de-a Doua Veniri a lui Hristos reprezintă Ultimele Zile

Atunci când necredinţa poporului ales l-a făcut pe Isus să urmeze calea crucii, el a putut realiza numai salvarea spirituală. Rămâne ca el să se reîntoarcă şi să realizeze scopul providenţei de restaurare spirituală şi fizică, precum şi să restaureze Împărăţia Cerurilor pe pământ (Mesia 1.4). Prin urmare, timpul Celei de-a Doua Veniri a lui Hristos reprezintă de asemenea Ultimele Zile. Din acest motiv Isus a spus: „Şi precum a fost în zilele lui Noe, tot aşa va fi şi în zilele Fiului Omului" (Luca 17:26) şi a prevestit că vor avea loc multe calamităţi naturale la revenirea lui pe pământ. (Mat. 24:7,29)

3.2. Versetele biblice privind semnele Ultimelor Zile

Mulţi creştini cred că în Ultimele Zile vor avea loc numeroase calamităţi naturale şi schimbări radicale, dincolo de imaginaţia omului modern, literalmente, aşa cum este scris în Biblie. Totuşi, dacă ei ar fi înţeles că istoria umană este istoria providenţei lui Dumnezeu, care se ocupa de restaurarea

lumii la starea originară intenţionată de Dumnezeu în momentul creaţiei, atunci ar şti că semnele Ultimelor Zile prevestite în Biblie nu vor avea loc literalmente. Să cercetăm ce simbolizează de fapt prorocirile legate de Ultimele Zile.

3.2.1. Cerul şi pământul vor fi distruse, şi vor fi create un nou cer şi un nou pământ

Este scris că Dumnezeu S-a hotărât să distrugă pământul în timpurile lui Noe (Fac. 6:13). Timpurile lui Noe reprezentau Ultimele Zile, şi totuşi lumea nu a fost distrusă. Pământul este etern, după cum indică versetele următoare: „Un neam trece şi altul vine, dar pământul rămâne totdeauna!" (Ecl. 1:4); „El a construit altarul asemenea cerurilor înalte, asemenea pământului, pe care l-a alcătuit pentru totdeauna" (Ps. 78:69). Pământul a fost creat ca partener obiect al lui Dumnezeu. Dumnezeu, Partenerul subiect, este etern; în mod corespunzător, pământul, partenerul obiect, trebuie la fel să fie etern. Atotputernicul Dumnezeu nu ar fi fost mulţumit cu crearea unei lumi atât de fragile ce ar putea dispărea din cauza lui Satan. Care este atunci semnificaţia profeţiilor legate de distrugerea pământului în Ultimele Zile? De exemplu: „Cerurile, luând foc, se vor nimici, iar stihiile, aprinse, se vor topi! Dar noi aşteptăm, potrivit făgăduinţelor Lui, ceruri noi şi pământ nou, în care locuieşte dreptatea." (II Petru 3:12-13), „Şi am văzut cer nou şi pământ nou. Căci cerul cel dintâi şi pământul cel dintâi au trecut." (Apoc. 21:1)

A distruge o naţiune înseamnă a-i răsturna suveranitatea, în timp ce a ridica o naţiune nouă înseamnă a stabili o nouă suveranitate. În acelaşi mod profeţiile care spun că cerul şi pământul vor fi distruse semnifică faptul că tirania lui Satan va fi răsturnată. A crea un nou cer şi un nou pământ înseamnă a restaura domnia lui Dumnezeu bazată pe Hristos, în cer şi pe pământ.

3.2.2. Judecata prin foc a cerului şi a pământului

Care este semnificaţia profeţiei precum că „Cerurile, luând foc, se vor nimici, iar stihiile, aprinse, se vor topi!" (II Pet. 3:12) în Ultimele Zile? Maleahi, prevestind venirea lui Isus, vorbea despre o zi în care totul va arde în focul

judecăţii (Mal. 3:19). Isus a venit pe lume pentru a săvârşi judecata, spunând, „spre judecată am venit în lumea aceasta” (Ioan 9:39, Ioan 5:22); el a mai spus, „Foc am venit să arunc pe pământ” (Luca 12:49). „Focul” reprezintă aici mijlocul prin care se face judecata pe care Isus a venit să o săvârşească pe lume. Cu toate acestea, nu există nici o mărturie precum că Isus ar fi judecat lumea cu foc propriu-zis. Versetele care se referă la foc trebuie să fie simbolice. Este scris, „Cuvântul Meu nu este el, oare, ca un foc, zice Domnul?” (Ier. 23:29) Astfel, judecata prin foc reprezintă judecata prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Să privim câteva dintre exemplele biblice cu privire la judecata prin intermediul Cuvântului: „Cine Mă nesocoteşte pe Mine şi nu primeşte cuvintele Mele are judecător ca să-l judece: cuvântul pe care l-am spus acela îl va judeca în ziua cea de apoi.” (Ioan 12:48). „Şi atunci se va arăta cel fără de lege, pe care Domnul Isus îl va ucide cu suflarea gurii Sale” (II Tes. 2:8), adusă prin cuvântul său. Mai mult decât atât, „Pe cel aprig îl va bate cu toiagul gurii Lui şi cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel fără de lege.” (Isa. 11:4). „Cel ce ascultă cuvântul Meu şi crede în Cel ce M-a trimis are viaţă veşnică şi la judecată nu va veni, ci s-a mutat de la moarte la viaţă” (Ioan 5:24). Rezultă că judecata prin foc pe care a venit Isus să o aducă este judecata prin Cuvânt.

Care este motivul prin care Isus judecă prin intermediul Cuvântului? Oamenii au fost creaţi prin Cuvânt (Ioan 1:3). Idealul creaţiei lui Dumnezeu a fost ca primii oameni să împlinească scopul cuvântului devenind întruchiparea Cuvântului. Insă ei nu au păstrat Cuvântul lui Dumnezeu şi au decăzut, astfel eşuând în împlinirea scopului Cuvântului. Din acel moment Dumnezeu a încercat să împlinească scopul Cuvântului recreând oamenii păcătoşi prin intermediul Cuvântului. Acest lucru reprezintă providenţa de restaurare pe baza adevărului, a Cuvântului, aşa cum este revelat în Scripturi. Este scris: „Şi Cuvântul S-a făcut trup şi S-a sălăşluit între noi şi am văzut slava Lui, slava ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har şi de adevăr.” (Ioan 1:14). Isus a întruchipat în întregime Cuvântul. El va veni din nou ca etalon al judecăţii prin Cuvânt şi va judeca măsura în care umanitatea a îndeplinit scopul cuvântului. Judecata, în acest context, contribuie la atingerea scopului restaurării, şi anume la realizarea scopului Cuvântului. Astfel, în decursul providenţei, Cuvântul trebuie stabilit drept criteriu prin care poate fi înfăptuită judecata. Isus lamenta: „Foc venit-am să arunc pe pământ şi cât aş vrea să fie acum aprins!” (Luca 12:49). Ca întruchipare a Cuvântului (Ioan 1:14), el era întristat

de faptul că poporul Israel nu a primit cuvintele dătătoare de viaţă pe care le-a proclamat.

3.2.3. Morţii care se ridică din mormintele lor

Este scris în Biblie precum că în Ultimele Zile morţii se vor ridica din mormintele lor: „la glasul arhanghelului şi întru trâmbiţa lui Dumnezeu… cei morţi întru Hristos vor învia întâi” (I Tes. 4:16).

Putem înţelege sensul acestei profeţii prin cercetarea unui eveniment similar, atunci când morţii s-au ridicat din morminte în timpul morţii lui Isus: „Mormintele s-au deschis şi multe trupuri ale sfinţilor adormiţi s-au sculat. Şi ieşind din morminte, după învierea Lui, au intrat în cetatea sfântă şi s-au arătat multora” (Mat. 27:52-53).

Acest verset nu semnifică literalmente că corpurile descompuse ale sfinţilor s-au ridicat din mormintele lor (Învierea 2.3). Dacă trupurile fizice ale sfinţilor din epoca Vechiului Testament s-ar fi ridicat în realitate din mormintele lor şi ar fi apărut în faţa multor oameni din Ierusalim, ei le-ar fi mărturisit oamenilor cu siguranţă despre Isus, de vreme ce ştiau deja că acesta este Mesia. După auzirea unei asemenea mărturii, cine dintre locuitorii Ierusalimului nu ar mai fi crezut în Isus cel crucificat? În plus, dacă sfinţii s-ar fi ridicat în realitate din morminte în carne şi oase, atunci cu siguranţă faptele lor ar fi fost consemnate în Biblie. Cu toate acestea, nu găsim astfel de mărturii.

Ce vrea să spună Scriptura atunci când menţionează că corpurile sfinţilor s-au ridicat din mormintele lor? Această menţiune a fost făcută de către cei care au fost capabili să perceapă spiritele sfinţilor din trecut care au fost restaurate spiritual şi au apărut pe pământ (Învierea 2.3). În mod asemănător, Moise şi Ilie au apărut pentru un scurt moment ca spirite în faţa lui Isus pe Muntele Transfigurării (Mat. 17:3). Ce simbolizează „mormântul”? Spaţiul spiritelor formă, locul lumii spirituale în care se aflau spiritele Vechiului Testament, arată a fi un loc întunecat atunci când este privit din rai – sfera lumii spirituale deschise de către Isus. De aceea este numită mormânt. Spiritele acestor sfinţi au trăit toate în această regiune inferioară a lumii spirituale înainte ca ele să apară în faţa credincioşilor sensibili spiritual de pe pământ.

3.2.4. Oamenii de pe pământ vor urca să-l întâlnească pe Domnul în văzduh

„După aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi, împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, şi aşa pururea vom fi cu Domnul.” (I Tes. 4:17)

„Văzduhul” menţionat în acest verset nu se referă la cerul de deasupra creştetelor noastre. În Biblie,”pământul” este adesea un simbol pentru lumea decăzută aflată sub stăpânirea răului, în timp ce „Cerul” este adesea un simbol pentru lumea fără de păcat a domniei binelui. Dumnezeu Cel omniprezent cu siguranţă Se află peste tot în lume, cu toate acestea, noi ne rugăm „Tatăl nostru, Care eşti în ceruri” (Mat. 6:9). Cu toate că Isus s-a născut pe pământ, despre el se spune că este „Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului” (Ioan 3:13). Întâlnirea cu Domnul în văzduh înseamnă că sfinţii îl vor primi pe Domnul în lumea domniei binelui, atunci când Hristos va veni din nou şi va restaura Împărăţia Cerurilor pe pământ prin distrugerea împărăţiei lui Satan.

3.2.5. Soarele care s-a întunecat, Luna care nu mai dă lumină şi stelele care cad din cer

Isus a spus că în Ultimele Zile „soarele se va întuneca şi luna nu va mai da lumina ei, iar stelele vor cădea din cer” (Mat. 24:29). Cum să înţelegem acest verset? Este scris că Iosif, al unsprezecelea fiu dintre cei doisprezece feciori ai lui Iacov, a avut un vis: „Şi a mai visat el alt vis şi l-a spus tatălui său şi fraţilor săi, zicând: „Iată am mai visat alt vis: soarele şi luna şi unsprezece stele mi se închinau mie”. Şi-l povesti tatălui său şi fraţilor săi, iar tatăl său l-a certat şi i-a zis: „Ce înseamnă visul acesta pe care l-ai visat? Au doară eu şi mama ta şi fraţii tăi vom veni şi ne vom închina ţie până la pământ?” (Fac. 37:9-10). Mai târziu, când Iosif a devenit administratorul Egiptului, părinţii şi fraţii săi s-au închinat în fata lui, aşa cum prevestise visul. În visul lui, soarele şi luna simbolizau părinţii, în timp ce stelele simbolizau copiii lor. După cum va fi explicat mai târziu, Isus şi Sfântul Duh sunt Părinţii Adevăraţi care au venit în locul lui Adam şi Eva pentru a dărui renaştere omenirii (Hristologia 4). De aceea, în această profeţie de la Matei, soarele şi luna îi reprezintă pe Isus şi pe Sfântul Duh, în timp ce stelele îi reprezintă pe credincioşii care sunt copiii lor. În altă parte Isus este asemănat cu lumina adevărată deoarece el a venit

ca întruparea Cuvântului şi a adus lumina adevărului (Ioan 1:9,14). Aici, lumina soarelui înseamnă lumina cuvintelor lui Isus, iar lumina lunii înseamnă lumina Sfântului Duh, care a venit ca Spiritul adevărului (Ioan 16:13).

Faptul că soarele se va întuneca şi luna îşi va pierde lumina înseamnă că acel Cuvânt al Noului Testament care a fost dat de către Isus şi Sfântul Duh îşi va pierde strălucirea. Cum este oare cu putinţă ca Cuvântul revelat în Noul Testament să-şi piardă strălucirea? Cuvintele Vechiului Testament au fost eclipsate atunci când au venit Isus şi Sfântul Duh şi ne-au dat Cuvântul Noului Testament, care împlinea Cuvântul Vechiului Testament (II Cor. 3:7-11). În mod asemănător, atunci când Isus va reveni şi ne va da noul adevăr (Eshatologia 5.1) pentru a împlini Cuvântul Noului Testament şi a zidi un nou cer şi un nou pământ (Apoc. 21:1), cuvântul pe care l-a dat la prima sa venire îşi va pierde strălucirea. Se spune că Cuvântul îşi va pierde strălucirea deoarece, odată cu venirea unei noi ere, perioada misiunii vechiului adevăr se va scurge.

Profeţia că stelele vor cădea din ceruri semnifică faptul că în Ultimele Zile mulţi creştini evlavioşi vor face un pas greşit şi vor cădea din graţia divină. În timpul lui Isus, conducătorii poporului evreu aşteptau cu toţii venirea lui Mesia, dar s-au ruinat atunci când nu l-au recunoscut pe Isus ca Mesia şi i s-au opus. În acelaşi mod, creştinii care au aşteptat cu nerăbdare revenirea lui Isus au şansele de a face aceeaşi judecată greşită şi a decade atunci când el se va reîntoarce de fapt (A Doua Venire 2.2).

Isus a întrebat: „Dar Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credinţă pe pământ?” (Luca 18:8). Cu o altă ocazie el a spus că le va declara credincioşilor devotaţi, „Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtaţi-vă de la Mine, cei ce lucraţi fărădelegea.” (Mat. 7:23). Isus a dat aceste avertismente creştinilor din Ultimele Zile deoarece a văzut probabilitatea că aceştia nu vor crede şi vor greşi împotriva lui la Cea de-a Doua Venire.

Secţiunea 4
Ultimele Zile şi zilele noastre

Atunci când Isus îi vorbea lui Petru despre soarta lui, acesta l-a întrebat despre viitorul lui Ioan. Isus a replicat, „Dacă voiesc ca acesta să rămână până

voi veni, ce ai tu?" (Ioan 21:22). Auzind aceasta, discipolii au crezut că Isus se va întoarce în timpul vieţii lui Ioan. În plus, Isus le-a spus discipolilor săi, „nu veţi sfârşi cetăţile lui Israel, până ce va veni Fiul Omului" (Mat. 10:23) şi „Adevărat grăiesc vouă: Sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul Omului, venind în împărăţia Sa." (Mat. 16:28). Pe baza acestor cuvinte, discipolii şi mulţi creştini au crezut din acel moment că Isus se va reîntoarce în timpul vieţii lor. Ei erau în mod constant bântuiţi de sentimentul că Ultimele Zile sunt aproape, şi aceasta din motiv că eşuau în a înţelege semnificaţia esenţială a Ultimelor Zile.

Examinând diversele circumstanţe din timpurile noastre, putem deduce că zilele noastre sunt, de fapt, Ultimele Zile. Putem recunoaşte în aceste circumstanţe restaurarea celor trei mari binecuvântări pe care Dumnezeu le intenţiona în providenţa Sa de restaurare. Aşa cum a spus Isus, „Învăţaţi de la smochin pilda: Când mlădiţa lui se face fragedă şi odrăsleşte frunze, cunoaşteţi că vara e aproape. Asemenea şi voi, când veţi vedea toate acestea, să ştiţi că este aproape, la uşi" (Mat. 24:32-33).

4.1. Semnele restaurării primei binecuvântări

Prima binecuvântare pe care Dumnezeu le-a dat-o lui Adam şi Evei era perfecţiunea caracterului individual (Creaţia 3.2). În lumea modernă există diverse fenomene care indică faptul că providenţa lui Dumnezeu de restaurare a oamenilor decăzuţi la starea lor originară ca fiinţe perfecte este aproape de zenit.

Mai întâi de toate, putem observa că spiritualitatea oamenilor decăzuţi este restaurată. Am explicat deja că atunci când o persoană atinge perfecţiunea, ea devine absolut una în inimă cu Dumnezeu şi este capabilă să creeze relaţii adevărate cu ceilalţi. Adam şi Eva, cu toate că nu erau perfecţi, erau însă capabili să comunice cu Dumnezeu. Atunci când au căzut din această stare, i-au făcut şi pe descendenţii lor să se scufunde în ignoranţa insensibilităţii faţă de Dumnezeu. Spiritualitatea oamenilor decăzuţi este reabilitată treptat, pe măsură ce ei se bucură de meritele epocii în providenţa de restaurare. Astfel, în Ultimele Zile, mulţi credincioşi vor dobândi capacitatea de a comunica cu Dumnezeu, aşa cum a fost profeţit în Biblie: „Iar în zilele din urmă… voi turna din Duhul Meu peste tot trupul şi fiii voştri şi

fiicele voastre vor prooroci şi cei mai tineri ai voştri vor vedea vedenii şi bătrânii voştri vise vor visa" (Fap. 2:17).

Fiind martorii abundenţei fenomenelor spirituale care au loc peste tot în jurul nostru, putem discerne că timpurile prezente constituie Ultimele Zile. Intrăm într-o eră în care putem atinge perfecţiunea individuală şi putem restaura prima binecuvântare a lui Dumnezeu.

Un al doilea semn că prima binecuvântare este restaurată în prezent poate fi văzut în tendinţa istorică de a redobândi libertatea sufletului originar. Din cauza căderii, sufletul nostru originar a fost ţinut în lanţurile lui Satan şi noi am pierdut libertatea de a merge în faţa lui Dumnezeu. În prezent oamenii se luptă pentru libertate cu preţul vieţii lor şi dorinţa de a dobândi libertatea adevărată a atins apogeul. Acest lucru indică faptul că intrăm acum într-o nouă eră în care putem obţine perfecţiunea individuală ce ne-a fost îndelung tăgăduită de Satan, şi să mergem liber în faţa lui Dumnezeu.

Un al treilea semn al restaurării primei binecuvântări este restaurarea adevăratei valori umane. Din perspectiva orizontală, fiecare persoană posedă o valoare egală, dar acest lucru nu face dreptate adevăratei sale valori. Din perspectiva verticală a Cerului, fiecare individ posedă cea mai înaltă valoare cosmică (Hristologia 1). Fiinţele umane şi-au pierdut valoarea originară din cauza căderii. În zilele noastre, pe măsură ce au înflorit idealurile democratice, oamenii au promovat emanciparea sclavilor, libertatea minorităţilor rasiale oprimate şi independenţa naţiunilor mici şi slab dezvoltate. Ele susţin drepturile omului şi egalitatea dintre sexe, precum şi dintre toate popoarele. Mai mult ca oricând oamenii înalţă cu zel valoarea individului la cea originară. Aceasta demonstrează că am ajuns în pragul Ultimelor Zile, când oamenii decăzuţi pot restaura prima binecuvântare a lui Dumnezeu.

Un al patrulea semn că prima binecuvântare este restaurată în zilele noastre este restaurarea iubirii adevărate, originare în oamenii decăzuţi. Lumea care a realizat idealul lui Dumnezeu va avea forma unui individ perfect. În acea lume fiecare om va fi unit cu Dumnezeu pe verticală şi aceasta va alcătui baza pe care ei vor putea în mod firesc trăi în armonie unii cu alţii pe orizontală. Solidaritatea şi empatia sunt atinse numai atunci când oamenii se reunesc în iubirea lui Dumnezeu. Din cauza căderii, legătura verticală a iubirii dintre Dumnezeu şi oameni a fost ruptă şi aceasta, la rândul ei, a cauzat încetarea iubirii dintre oameni pe orizontală. Drept rezultat, istoria umanităţii

a devenit una a conflictelor permanente. Cu toate acestea, în zilele noastre, filozofia iubirii universale s-a răspândit pe larg şi oamenii sunt tot mai dornici să găsească iubirea adevărata, originară. Acest lucru constituie o dovadă în plus că timpurile noastre reprezintă ajunul Ultimelor Zile în care putem restaura prima binecuvântare a lui Dumnezeu şi putem atinge perfecţiunea caracterului individual bazată pe iubirea lui Dumnezeu.

4.2. Semnele restaurării celei de-a doua binecuvântări

Cea de-a doua binecuvântare a lui Dumnezeu era ca Adam şi Eva să devină părinţi adevăraţi, să dea naştere şi să crească copiii binelui, creând o familie, societate şi lume în care domneşte bunătatea. Cu toate acestea, Adam şi Eva au căzut şi au devenit părinţi ai răului, dând naştere copiilor răului; descendenţii lor (întreaga omenire) au format o lume oprimata de rău. Din acel moment, pentru restaurarea domniei binelui, Dumnezeu a condus o providenţă desfăşurată pe două planuri, intern şi extern.

Dumnezeu a fondat religii şi a lucrat prin intermediul lor pentru a ridica spiritualitatea oamenilor prin purificarea lor interioară de elementele satanice. În acelaşi timp, pe plan extern, Dumnezeu tăia influenţa lui Satan prin conflicte şi războaie. Prin izolarea lui Satan atât pe plan intern cât şi extern, providenţa de restaurare educă copiii binelui, care într-o bună zi vor fi capabili să-l slujească pe Hristos când acesta va veni ca Părinte Adevărat. În acest fel, istoria umană deschidea calea către restaurarea celei de-a doua binecuvântări a lui Dumnezeu. În mod corespunzător, putem deduce că zilele noastre sunt Ultimele Zile prin examinarea semnelor restaurării interne şi externe a stăpânirii lui Dumnezeu. Acestea se manifestă ca curente în istoria dezvoltării sferelor culturale şi în istoria înălţării şi decăderii naţiunilor, ambele fenomene fiind înrădăcinate în religie.

Să investigăm mai întâi modul în care a progresat istoria dezvoltării sferelor culturale până în prezent, în punctul în care am ajuns în pragul Ultimelor Zile. Dumnezeu trimite profeţi şi sfinţi omenirii decăzute pentru a fonda religii. El lucrează pentru a le dezvolta prin intermediul sufletului originar al celor care caută binele. În acest mod, Dumnezeu creează sferele culturale bazate pe religii. Cu toate că în cursul istoriei au apărut multe sfere culturale, cu trecerea timpului, majoritatea au fuzionat cu altele sau au fost înglobate de altele. În zilele noastre vedem o tendinţă clară către formarea

unei sfere culturale globale bazate pe idealurile creştine. Pe măsură ce această tendinţă progresează, toate rasele şi popoarele se apropie ca să stea alături asemenea fraţilor şi surorilor în iubirea şi sub călăuzirea lui Isus Hristos, restaurând astfel cea de-a doua binecuvântare a lui Dumnezeu.

Principala deosebire dintre creştinism şi celelalte religii este că scopul primului constă în a-i primi şi a-i onora pe Părinţii Adevăraţi ai omenirii, prin intermediul cărora toţi oamenii pot renaşte ca copii ai binelui. Astfel, creştinismul ar trebui să restaureze lumea sub forma unei familii globale unite, aşa cum a intenţionat Dumnezeu din timpul creaţiei. Acest lucru face din creştinism religia centrală care are ca misiune împlinirea scopului providenţei de restaurare. În prezent lumea se reuneşte într-o singură sferă culturală bazată pe idealurile creştine. De vreme ce lumea a fost influenţată îndeosebi de învăţăturile lui Isus şi ale Sfântului Duh, care sunt Părinţii Adevăraţi ai omenirii (Hristologia 4), a fost deschisă calea pentru ca toţi oamenii să devină copiii lui Dumnezeu. Această tendinţă este o dovadă că cea de-a doua binecuvântare a lui Dumnezeu este pe cale de a fi restaurată. De aceea putem concluziona în mod sigur că zilele noastre reprezintă Ultimele Zile.

În continuare, să analizăm modul în care istoria înălţării şi decăderii naţiunilor a progresat către scopul restaurării stăpânirii binelui, conducându-ne astfel către Ultimele Zile. Să considerăm cauza luptelor şi a războaielor a fi simplele conflicte de interese şi controverse dintre ideologii este o eroare provocată de ignorarea providenţei fundamentale a lui Dumnezeu. Umanitatea a suferit pe parcursul istoriei păcătoase începând din momentul în care primii strămoşi umani au căzut sub stăpânirea lui Satan. Cu toate acestea, atât timp cât scopul lui Dumnezeu pentru creaţie mai rezistă, scopul acestei istorii trebuie să fie de a reteza legăturile cu Satan şi de a restaura Împărăţia lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi fost războaie sau divizări în această lume decăzută, atunci domnia răului ar fi continuat etern şi lumea nu ar fi restaurată niciodată. Din acest motiv Dumnezeu a lucrat treptat asupra providenţei Sale de restaurare a domniei cerurilor. El trimite profeţi şi sfinţi în lumea decăzută pentru a fonda religii şi a ridica nivelul moralităţii. El stabileşte guverne cu standarde mai înalte ale binelui care se opun regimurilor cu standarde mai joase ale binelui şi le distrug. Prin urmare, pentru a împlini providenţa de restaurare, conflictele şi războaiele sunt inevitabile.

Pentru a recapitula câteva dintre problemele prezentate, multe dintre care vor fi analizate mai în profunzime în Partea a doua, istoria umană a progresat urmând calea providenţială a restaurării prin răscumpărare. Deşi au fost timpuri când răul părea să prevaleze, în cele din urmă forţele politice şi sociale relativ rele decădeau şi erau absorbite de către forţele mai bune. De aceea războaiele care au cauzat înălţarea şi decăderea naţiunilor sunt inevitabile în cursul providenţei de restabilire a stăpânirii binelui.

Spre exemplu, în Biblie Dumnezeu a poruncit evreilor să distrugă cele şapte triburi ale Canaanului. Atunci când Saul nu a ascultat porunca Lui, lăsând câţiva amaleciţi în viaţă împreună cu vitele lor, Dumnezeu l-a pedepsit aspru (I Regi 15:18-23). În timp ce, cu acea ocazie, Dumnezeu le-a ordonat izraeliţilor să-i distrugă pe gentili, cu altă ocazie, atunci când izraeliţii din regatul de Nord s-au întors către forţele răului, Dumnezeu i-a lăsat să devină prada asirienilor (IV Regi 17:23). Trebuie să înţelegem că singura intenţie a lui Dumnezeu prin intermediul acestor evenimente a fost de a distruge domnia răului şi de a restaura stăpânirea binelui. De aceea luptele între indivizii aflaţi în aceeaşi domnie a binelui de partea lui Dumnezeu sunt rele, deoarece pot slăbi şi chiar cauza dezintegrarea însăşi a domniei binelui. Pe de altă parte, războaiele conduse de o suveranitate a binelui pentru a distruge o suveranitate a răului sunt bune deoarece ele avansează realizarea providenţei de restaurare.

Istoria conflictelor dintre naţiuni a servit scopul de tăiere a legăturilor lui Satan cu omenirea. Istoria a progresat către momentul în care partea lui Dumnezeu poate să revendice acum teritoriile şi bogăţiile pe întregul glob. Providenţa de recuperare a oamenilor a început de la indivizi singuratici chemaţi de către Dumnezeu. Fundamentul lui Dumnezeu s-a extins treptat la familii, societăţi şi naţiuni, atingând astăzi nivelul mondial. Providenţa de separare a lui Satan a început cu tribul, societatea şi a continuat trecând prin etapele dezvoltării politice şi sociale: feudalism, monarhie şi astăzi – democraţie. În prezent lumea noastră este separată în două: lumea democrată care caută să creeze societăţi de partea lui Dumnezeu, şi lumea comunistă, care stabileşte regimuri de partea lui Satan.

Altfel spus, deşi istoria omenirii decăzute a început sub stăpânirea lui Satan, providenţa lui Dumnezeu a condus la o transformare progresivă în inimile oamenilor şi a cultivat natura lor originară, care caută binele prin intermediul religiei, filozofiei şi al eticii. Această cultivare interioară a inspirat

grupuri care caută o regulă dreaptă pentru a se separa de la răul ce domină. Acest proces de separare a culminat în stabilirea la nivel global a două forţe opuse. Aceste două suveranităţi, cu scopuri contrare nu pot nicidecum să coexiste în pace. Pe măsură ce istoria omenirii se apropie de finalul său, ele vor ajunge cu siguranţă la un punct de intersecţie, ciocnindu-se interior, în sfera ideologică. Acest conflict interior le-ar putea îndemna la lupte prin războaie exterioare, cu forţe militare. La încheierea acestui conflict stăpânirea lui Satan va dispărea pentru totdeauna şi va fi restabilită stăpânirea Cerurilor ca unica stăpânire eternă a lui Dumnezeu. Ne aflăm astăzi anume în acest punct de intersecţie, în care aceste două lumi se confruntă în bătălia finală. Aceasta constituie o dovadă în plus a faptului că zilele noastre sunt Ultimele Zile.

Cursul istoriei omenirii, în care binele şi răul sunt separate treptat, poate fi comparat cu apa tulbure. Când apa tulbure curge încet, noroiul se lasă la fund în timp ce apa curată se ridică la suprafaţă, până când noroiul şi apa se separă în întregime. Istoria umană este asemănătoare: odată cu trecerea timpului, stăpânirea răului se scufundă încet în distrugere, în timp ce stăpânirea binelui se ridică treptat pe calea prosperităţii. După ce aceste două stăpâniri se vor intersecta la finele istoriei, stăpânirea binelui va rămâne ca Împărăţie eternă a lui Dumnezeu, iar stăpânirea răului va pieri în întunericul veşnic.

Epoca în care căile acestor suveranităţi – a binelui şi a răului – se intersectează reprezintă Ultimele Zile. Ea reprezintă, la fel, timpul în care va fi restaurată prin răscumpărare căderea lui Adam şi a Evei de la treapta de sus a etapei de creştere. Toţi oamenii acestei epoci vor suferi în urma unei puternice confuzii ideologice, foarte asemănătoare cu modul în care primii strămoşi umani erau foarte confuzi în momentul ispitei lor, neştiind cum să se supună şi de ce să se conducă în acţiunile lor.

În calea providenţei de restaurare, Ultimele Zile au avut loc de câteva ori, atunci când suveranitatea binelui şi cea a răului ajungeau într-un punct de intersecţie. După cum a fost menţionat mai devreme, timpurile lui Noe şi Isus, la fel, au reprezentat Ultimele Zile. Astfel, acestea, de asemenea, au fost timpuri în care cele două suveranităţi s-au intersectat. Totuşi, din motiv că oamenii au eşuat în a-şi îndeplini partea de responsabilitate, eforturile lui Dumnezeu de distrugere a suveranităţii răului au fost zădărnicite şi El a fost nevoit să înceapă din nou providenţa de separare a binelui de rău. În timpul

revenirii lui Isus, cele două suveranităţi se vor intersecta din nou. Calea providenţei progresează după spirală, avansând spre realizarea scopului creaţiei în timp ce evenimentele se repetă periodic, într-un mod circular. În consecinţă, istoria s-a repetat dând naştere perioadelor paralele (Perioadele 1).

4.3. Semnele restaurării celei de-a treia binecuvântări

Când ar fi atins perfecţiunea, Adam şi Eva urmau să împlinească a treia binecuvântare căpătând stăpânirea asupra lumii naturii. Stăpânirea asupra lumii naturii are două aspecte: interior şi exterior. În timpul căderii omenirea a pierdut ambele aspecte ale stăpânirii, dar suntem martorii restaurării acestora în prezent. Acest lucru, la fel, ne sugerează că epoca prezentă constituie Ultimele Zile.

Stăpânirea interioară denotă stăpânirea prin inimă. O persoană care atinge perfecţiunea şi ajunge să rezoneze în mod absolut în inimă cu Dumnezeu, va simţi inima lui Dumnezeu ca propria sa realitate. De aici, ea va fi capabilă să iubească creaţia cu aceeaşi iubire care izvorăşte din inima lui Dumnezeu, şi va putea aprecia frumuseţea ei cu aceeaşi încântare ca şi Dumnezeu. Aceasta înseamnă stăpânire prin inimă. Însă, atunci când oamenii au căzut, nemaiputând simţi inima lui Dumnezeu ca o realitate, ei nu au putut nici să interacţioneze cu creaţia având aceeaşi dragoste ca cea care izvorăşte din inima lui Dumnezeu. Providenţa lui Dumnezeu de restaurare realizată prin religie, filozofie, etică, etc. a ridicat treptat spiritualitatea oamenilor decăzuţi spre Dumnezeu. În lumea modernă există dovezi că oamenii îşi recapătă vrednicia de a stăpâni creaţia prin inimă.

Stăpânirea exterioară denotă stăpânirea corectă asupra creaţiei prin intermediul ştiinţei şi a tehnologiei. Dacă primii noştri strămoşi ar fi atins perfecţiunea şi ar fi atins stăpânirea interioară asupra creaţiei, fiind capabili să o iubească cu aceiaşi inimă ca a lui Dumnezeu, atunci sensibilitatea lor faţă de dimensiunea spirituală a creaţiei s-ar fi dezvoltat la cel mai înalt nivel. Aceasta ar fi stimulat avansarea rapidă a ştiinţei, dându-le stăpânirea exterioară asupra a tot ceea ce există în lumea naturii. Omenirea ar fi ajuns la stele cu mult timp în urmă şi ar fi folosit întregul potenţial al universului. Progresul economic ar fi însoţit dezvoltarea ştiinţei şi a tehnologiei, creând un mediu de viaţă confortabil şi plăcut.

Totuşi, din cauza căderii, spiritualitatea oamenilor a scăzut şi ei au pierdut stăpânirea interioară asupra lumii naturii. Sensibilitatea lor spirituală a devenit la fel de mărginită ca cea a animalelor, şi ei au coborât la nivelul de oameni primitivi. În consecinţă, au pierdut şi stăpânirea exterioară asupra lumii naturii. Prin intermediul providenţei de restaurare a lui Dumnezeu, spiritualitatea oamenilor se dezvoltă şi este restaurată stăpânirea lor interioară asupra lumii creaţiei. În rezultat, este restaurată şi stăpânirea lor exterioară, care conduce la ştiinţa deosebit de avansată din zilele noastre. Oamenii moderni au construit un mediu de viaţă deosebit de confortabil şi plăcut prin progresul economic care a însoţit dezvoltarea ştiinţifică. Astfel omul decăzut îşi restaura stăpânirea asupra universului, avansând spre restaurarea celei de-a treia binecuvântări a lui Dumnezeu. Analizând acestea, suntem asiguraţi că epoca prezentă constituie Ultimele Zile.

Pentru a concluziona, sferele culturale ale lumii converg într-o singură sferă culturală globală bazată pe o singură religie. Totodată, naţiunile se îndreaptă spre crearea unui aparat de guvernare internaţională, care a progresat de la Liga Naţiunilor spre Naţiunile Unite. Astăzi oamenii planifică un guvern mondial. În sfera economiei, lumea se îndreaptă spre stabilirea unei singure pieţe internaţionale. Tehnologiile transporturilor şi ale comunicaţiilor, care sunt deosebit de dezvoltate, au depăşit separarea timpului şi a spaţiului. În zilele noastre, oamenii pot să călătorească şi să comunice între ei de parcă ar fi trăit cu toţii în acelaşi sat. Oameni de toate rasele, din Est şi din Vest, se pot întâlni unii cu alţii la fel de simplu, de parcă ar fi membrii unei mari familii. Oameni de pe toate cele şase continente trec oceanele în căutarea prieteniei şi a iubirii frăţeşti. Totuşi, o familie poate fi creată numai atunci când există un tată şi o mamă; doar atunci poate apărea iubirea frăţească adevărată. Numai atunci când Hristos va veni din nou ca Părintele omenirii, toţi oamenii se vor reuni într-o singură, mare familie şi vor trăi în armonie în satul global.

Văzând cum se întâmplă toate acestea, putem înţelege că zilele noastre sunt cu siguranţă Ultimele Zile. Şi totuşi, există un ultim dar pe care istoria urmează să-l prezinte omenirii, aceasta este învăţătura cosmică, capabilă să lege toţi necunoscuţii din satul global într-o singură familie prin iubirea şi îndrumarea aceloraşi părinţi.

Secţiunea 5
Ultimele Zile, noul adevăr şi atitudinea noastră

5.1. Ultimele Zile şi noul adevăr

Oamenii decăzuţi îşi depăşeau ignoranţa interioară prin iluminarea spiritului şi a intelectului lor cu „duh şi adevăr" (Ioan 4:23) datorită religiei. „Adevărul" poate fi divizat în două tipuri: adevăr interior, care este propovăduit de religie şi ajută oamenii să depăşească ignoranţa interioară, şi adevăr exterior, care este căpătat prin ştiinţă şi ajută oamenii să depăşească ignoranţa exterioară. De aceea putem distinge două aspecte ale intelectului: intelectul interior, înviat de adevărul interior, şi intelectul exterior – înviat de adevărul exterior. Religiile se dezvoltă pe măsură ce intelectul interior urmăreşte adevărul interior, iar ştiinţa avansează pe măsură ce intelectul exterior urmăreşte adevărul exterior.

În acest context „spiritul" denotă inspiraţia cerească. Cunoaşterea realităţii spirituale începe atunci când aceasta este percepută prin cele cinci simţuri ale eului spiritual. Aceste percepţii rezonează prin cele cinci simţuri fizice şi sunt simţite fiziologic. Cunoaşterea adevărului, pe de altă parte, porneşte de la cunoştinţele acumulate din lumea fizică, aceasta fiind percepută în mod direct prin intermediul organelor noastre senzoriale fiziologice. Cunoaşterea, de aceea, are loc atât prin procesele spirituale, cât şi prin cele fizice.

Fiinţele umane devin complete doar atunci când eul lor spiritual şi cel fizic sunt unite. Aşadar, experienţa inspiraţiei divine căpătată prin cunoaşterea spirituală şi cunoaşterea adevărului căpătată prin percepţia fizică trebuie să atingă armonie deplină şi să trezească atât spiritul, cât şi intelectul. Doar atunci când dimensiunea spirituală şi cea fizică a cunoaşterii rezonează, putem să-L înţelegem pe Dumnezeu şi universul în întregime.

De aceea Dumnezeu ajută oamenii ignoranţi şi decăzuţi să-şi ridice spiritualitatea şi să-şi ilumineze intelectul prin spirit şi adevăr. Prin aceste mijloace Dumnezeu înfăptuieşte providenţa de restaurare a oamenilor la starea lor originară, de până la cădere. Pe parcursul istoriei, nivelul spiritual şi cel intelectual al oamenilor creştea treptat datorită meritului epocii în

providenţa de restaurare. Astfel calitatea experienţelor spirituale şi profunzimea cunoştinţelor religioase şi a celor ştiinţifice au crescut, în mod corespunzător.

Spiritul şi adevărul sunt unice, eterne şi neschimbate. Totuşi nivelul şi diapazonul de predare a lor, precum şi mijloacele de exprimare ale acestora variază de la o epocă la alta, pe măsură ce acestea restaurează omenirea dintr-o stare a ignoranţei totale. Spre exemplu, în epoca precedentă Vechiului Testament, când oamenii încă nu erau iluminaţi şi nu puteau primi Cuvântul adevărului în mod direct, Dumnezeu le-a cerut să aducă ofrande ca un substitut al Cuvântului (Restaurarea 3.1). Cu timpul, spiritualitatea şi intelectul oamenilor s-au dezvoltat până la nivelul când, în timpurile lui Moise, Dumnezeu le-a dat Legea şi, în timpurile lui Isus, le-a dat Evanghelia. Isus a clarificat faptul că cuvintele lui nu sunt adevărul însuşi, şi a declarat că, mai curând, el este „Calea, Adevărul şi Viaţa" (Ioan 14:6). Isus era întruchiparea adevărului. Cuvintele lui erau doar un mijloc prin care se exprima. De aceea diapazonul şi profunzimea cuvintelor lui Isus, precum şi metoda învăţăturii lui variau în dependenţă de cui îi erau adresate.

Astfel, trebuie să înţelegem că versetele biblice sunt doar o modalitate de exprimare a adevărului şi nu reprezintă adevărul însuşi. Noul Testament nu este decât un manual temporar dat pentru a ilumina oamenii de două mii de ani în urmă, al căror nivel spiritual şi intelectual erau mult mai joase decât astăzi. Setea de adevăr modernă şi orientată ştiinţific nu poate fi satisfăcută de expresii ale adevărului limitate în orizontul lor şi formulate în simboluri şi pilde menite în mod special pentru a instrui oamenii dintr-o epocă mai timpurie. Pentru ca oamenii moderni, intelectuali să fie iluminaţi în adevăr, trebuie să apară un alt manual cu un conţinut mai înalt şi mai bogat, cu o metodă de exprimare mai ştiinţifică. Noi îl numim noul adevăr. Acest adevăr, după cum s-a discutat mai devreme (Introducere), trebuie să fie capabil să aducă la împăcare ştiinţa şi religia transformându-le într-o iniţiativă unită pentru a depăşi aspectele interioare şi exterioare ale ignoranţei oamenilor.

Să examinăm şi alte motive din care este necesară apariţia unei noi expresii a adevărului. Biblia, după cum s-a menţionat, nu este adevărul însuşi, ci mai curând un manual în care se predă adevărul. Ea redă părţi importante ale adevărului în simboluri şi pilde. De vreme ce acestea pot fi interpretate diferit, au apărut numeroase contradicţii între credincioşi, făcându-i să se despartă în numeroase denominaţii. Principala cauză a divizării în denominaţii

se ascunde în caracterul Bibliei, nu în oameni. Conflictul dintre denominaţii va deveni şi mai greu de rezolvat, dacă nu va apărea un nou adevăr capabil să elucideze simbolurile şi pildele care fac obscure adevărurile esenţiale ale Bibliei. În lipsa acestui nou adevăr, providenţa lui Dumnezeu, care se realizează prin unificarea creştinismului, nu-şi va putea atinge scopul niciodată. Din acest motiv Isus a promis că în Ultimele Zile ne va da noul său Cuvânt al adevărului: „Acestea vi le-am spus în pilde, dar vine ceasul când nu vă voi mai vorbi în pilde, ci pe faţă vă voi vesti despre Tatăl.” (Ioan 16:25).

Din cauza necredinţei oamenilor din timpurile lui, Isus a murit pe cruce fără a putea spune tot ce avea în inimă. După cum a spus: „Dacă v-am spus cele pământeşti şi nu credeţi, cum veţi crede cele cereşti?” (Ioan 3:12). Mai mult chiar, Isus a adăugat: „Încă multe am a vă spune, dar acum nu puteţi să le purtaţi.” (Ioan 16:12), destăinuind cât de trist era deoarece nici măcar discipolii lui cei mai apropiaţi nu erau capabili să primească tot ce el vroia să împărtăşească.

Cu toate acestea, cuvintele pe care Isus le-a lăsat nerostite nu vor rămâne un secret pentru eternitate, ci vor fi deschise într-o bună zi prin Duhul Sfânt ca o nouă expresie a adevărului. Precum a spus Isus, „Iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul; căci nu va vorbi de la Sine, ci toate câte va auzi va vorbi şi cele viitoare vă va vesti.” (Ioan 16:13).

Mai mult ca atât, este scris: „Am văzut apoi, în mâna dreaptă a Celui ce şedea pe tron, o carte scrisă înăuntru şi pe dos, pecetluită cu şapte peceţi.” (Apoc. 5:1).

Cuvintele pe care Isus vroia să ni le transmită sunt scrise şi pecetluite anume în această carte. Când Ioan a plâns din motiv că nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, nu a putut găsi pe nimeni vrednic să deschidă cartea şi s-o citească, unul dintre bătrâni i-a zis: „Nu plânge. Iată, a biruit leul din seminţia lui Iuda, rădăcina lui David, ca să deschidă cartea şi cele şapte peceţi ale ei.” (Apoc. 5:3-5). Leul din seminţia lui Iuda, rădăcina lui David îl simbolizează pe Hristos. Trebuie să vină ziua când Hristos va deschide cele şapte peceţi ale cărţii, al cărei conţinut a fost mult timp ţinut în taină de la omenire, şi le va dezvălui credincioşilor cuvintele noului adevăr. Din acest motiv este scris: „Tu trebuie să proorocești, încă o dată, la popoare şi la neamuri şi la limbi şi la mulţi împăraţi.” (Apoc. 10:11). Mai este prorocit că în Zilele din Urmă: „Voi turna din Duhul Meu peste tot trupul şi fiii voştri şi

fiicele voastre vor prooroci şi cei mai tineri ai voştri vor vedea vedenii şi bătrânii voştri vise vor visa.” (Fap. 2:17).

Din toate aceste motive putem aştepta apariţia unei noi expresii a adevărului în Ultimele Zile.

5.2. Atitudinea noastră în Ultimele Zile

Examinând progresul istoriei în providenţa de restaurare, găsim că o nouă providenţă începe atunci când cea veche este pe sfârşite. În mod corespunzător, începutul celei noi coincide cu sfârşitul celei vechi; când întunericul cade asupra istoriei vechi, istoria nouă răsare deja. În acest moment domnia binelui şi a răului, care îşi au originea în acelaşi punct, şi totuşi au urmărit scopuri contrare şi au adus fiecare roade la nivel mondial, ajung în punctul lor de intersecţie. Astfel, oamenii care trăiesc în această epocă suferă interior din cauza neliniştii, a fricii şi a confuziei provocate de lipsa unei ideologii sau filozofii îndrumătoare. Ei suferă exterior de pe urma conflictelor şi a luptelor săvârşite cu arme înspăimântătoare. În Ultimele Zile vor abunda dezastre şi devastări, după cum a spus Isus: „Căci se va ridica neam peste neam şi împărăţie peste împărăţie şi va fi foamete şi ciumă şi cutremure pe alocuri.” (Mat. 24:7).

În Ultimele Zile este inevitabil faptul că aşa devastări vor avea loc pentru a supune forţa răului şi a înălţa stăpânirea binelui. În mijlocul unei asemenea mizerii, Dumnezeu va stabili, fără îndoială, centrul domniei binelui în proces de apariţie, pentru a întâmpina o nouă epocă. Noe, Avraam, Moise şi Isus erau printre cei pe care Dumnezeu i-a pregătit ca figuri centrale în respectivele epoci noi. Astăzi, în această perioadă istorică de tranziţie, trebuie să găsim persoana pe care Dumnezeu a desemnat-o ca figură centrală a noii providenţe pentru ca să putem participa în noua epocă şi onora dorinţele lui Dumnezeu.

Providenţa noii epoci nu începe pe cenuşa epocii vechi. Epoca nouă, din contra, înmugureşte şi creşte printre ultimele faze ale epocii vechi şi intră în conflict cu ea. Astfel, este dificil pentru o persoană afundată în tradiţia veche să înţeleagă şi să accepte noua providenţă. Din acest motiv sfinţii şi înţelepţii care conduceau providenţa noii epoci erau deseori persecutaţi şi martirizaţi ca victime ale epocii vechi. Isus, spre exemplu, care a început epoca Noului Testament, a venit la finele epocii Vechiului Testament tulburându-i pe credincioşii care sprijineau legea mozaică. El a fost ostracizat de poporul evreu

şi răstignit, în cele din urmă. Din acest motiv Isus a spus: „Ci vinul nou trebuie pus în burdufuri noi.” (Luca 5:38).

Isus trebuie să vină din nou la finele epocii Noului Testament. El ne va da noul adevăr cu care să stabilim o nouă epocă, semnificată de viziunea Bibliei cu privire la un nou cer şi un nou pământ (Apoc. 21:1-7). La fel precum Isus a fost ridiculizat de către evrei ca fiind stăpânit de Beelzebul (Mat. 12:24) la prima lui venire, el va fi persecutat de către creştini când va veni din nou. Din acest motiv Isus a prezis că la a Doua lui Venire, „El trebuie să sufere multe şi să fie lepădat de neamul acesta.” (Luca 17:25). În această perioadă istorică de tranziţie, cei care sunt întăriţi confortabil în modalităţile epocii vechi, vor fi cu siguranţă judecaţi odată cu epoca veche.

Sensibilitatea spirituală a oamenilor decăzuţi este extrem de mărginită. De aici, ei tind, în general, să se ţină strict de cuvântul adevărului în efortul de a urma providenţa lui Dumnezeu. Aşa persoane nu se pot adapta rapid la providenţa noii epoci, deşi providenţa de restaurare avansează în această direcţie. Ei sunt de obicei prea ataşaţi de perspectiva învechită a doctrinelor vechii epoci. Acest lucru este bine demonstrat de cazul poporului evreu din timpurile lui Isus care erau atât de ataşaţi de Vechiul Testament, încât nu au fost capabili să răspundă la chemarea lui Isus de a deschide un nou capitol al providenţei. Pe de altă parte, acei credincioşi care primesc inspiraţie divină prin rugăciune sunt capabili să înţeleagă spiritual providenţa noii epoci. Chiar dacă aceasta ar fi în dezacord cu doctrinele epocii vechi, ei tot vor răspunde la îndemnul spiritului şi vor urma chemarea noii providenţe. Printre discipolii lui Isus nu era nici unul care să fi fost legat prea strâns de scripturile Vechiului Testament. Ei au răspuns mai curând la experienţele spirituale pe care le-au simţit în adâncul sufletului. În Ultimele Zile persoanele care duc o viaţă în rugăciuni înflăcărate, sau care trăiesc în conformitate cu conştiinţa lor simt o nelinişte intensă în inimi. Aceasta din motiv că în inimă ei simt vag o chemare spirituală şi doresc să urmeze providenţa noii epoci, însă nu au întâlnit încă noul adevăr care îi poate îndruma să acţioneze în mod corespunzător. Aceştia sunt aleşii care, odată ce vor auzi noul adevăr, se vor trezi în acelaşi timp în spirit şi în intelect prin spirit şi adevăr. Apoi vor înţelege în întregime necesităţile providenţiale ale lui Dumnezeu legate de noua epocă şi vor deveni voluntari cu mare entuziasm şi bucurie.

Noi, cei care suntem în viaţă astăzi, trăim în Ultimele Zile. Ar trebui să ne dezvoltăm o inimă supusă şi să depunem eforturi deosebite întru primirea

inspiraţiei divine prin rugăciune. Nu trebuie să fim legaţi puternic de conceptele tradiţionale, ci ar trebui mai curând să tindem să fim receptivi la spirit pentru a putea găsi noul adevăr care ne poate îndruma către providenţa noii epoci. Când vom întâlni acest nou adevăr, trebuie să determinăm dacă acesta ne ajută să devenim una cu voia lui Dumnezeu. Trebuie să analizăm dacă din adâncul sufletului nostru răsare o fericire adevărată, cerească abundentă, sau nu. Numai în acest mod noi, cei aflaţi în căutare în Ultimele Zile, vom putea descoperi calea spre salvarea adevărată.

Capitolul 4
Mesia: Venirea sa şi scopul Celei de-a Doua Veniri

Cuvântul Mesia înseamnă în limba ebraică „cel uns", semnificând descendenţa regească. Poporul ales al lui Israel credea în Cuvântul lui Dumnezeu revelat prin intermediul profeţilor, care le-au promis că Dumnezeu le va trimite un rege şi salvator. În aceasta consta aşteptarea lor mesianică. Dumnezeu l-a trimis pe Mesia în persoana lui Isus Hristos. „Hristos" este cuvântul grec care îl desemnează pe Mesia.

Mesia vine să împlinească scopul lucrării Domnului de salvare a oamenilor. Fiinţele umane au nevoie de salvare din cauza căderii. Astfel, înainte de a limpezi însemnătatea salvării, trebuie să înţelegem mai întâi problema căderii. Mai mult, din moment ce căderea implică eşecul oamenilor de a împlini scopul creaţiei, înainte de a clarifica semnificaţia căderii, trebuie să înţelegem scopul creaţiei.

Scopul lui Dumnezeu pentru creaţie urma să fie împlinit în momentul stabilirii Împărăţiei Cerurilor pe pământ. Cu toate acestea, din cauza căderii umane, în locul Împărăţiei Domnului, noi am creat iadul pe pământ. Din momentul căderii, Dumnezeu a încercat de nenumărate ori să restaureze Împărăţia prin intermediul providenţei Sale. Fiind istoria providenţei de restaurare, scopul principal al istoriei umane este de a stabili Împărăţia Cerurilor pe pământ (Eshatologia 1-2).

Secţiunea 1
Salvarea prin intermediul crucii

1.1. Scopul venirii lui Isus ca Mesia

Isus a venit ca Mesia pentru a împlini salvarea umanităţii; el urma să realizeze scopul providenţei de restaurare. Isus trebuia să stabilească Împărăţia Cerurilor mai întâi pe pământ. Putem deduce acest lucru din învăţăturile lui Isus către discipolii săi, „Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este." (Mat. 5:48). Potrivit Principiului creaţiei, o

persoană care a împlinit scopul creaţiei nu păcătuieşte, deoarece se află în armonie deplină cu Dumnezeu şi posedă o natură divină. În ceea ce ţine de scopul Creaţiei, o asemenea persoană este perfectă asemenea Tatălui Ceresc. Isus a oferit aceste învăţături discipolilor săi în speranţa că aceştia vor putea fi restauraţi ca oameni care au împlinit scopul creaţiei şi vor deveni cetăţeni ai Împărăţiei Cerurilor. Mai mult decât atât, Isus a învăţat oamenii să se roage ca voinţa lui Dumnezeu să fie împlinită pe pământ aşa cum este şi în ceruri deoarece el a venit să reînnoiască umanitatea decăzută în cetăţeni ai Împărăţiei lui Dumnezeu şi să construiască Împărăţia pe pământ. El, de asemenea, îndemna oamenii, „Pocăiţi-vă, căci s-a apropiat Împărăţia Cerurilor.” (Mat. 4:17). Din acelaşi motiv, Ioan Botezătorul, care venise pentru a pregăti calea Domnului, la fel, a anunţat iminenţa Împărăţiei (Mat. 3:2).

Cum vor arăta oare oamenii în momentul în care vor restauraţi ca cei care au realizat scopul creaţiei şi vor deveni perfecţi asemenea Tatălui Ceresc? Asemenea oameni vor fi acordaţi în întregime lui Dumnezeu şi vor simţi inima lui Dumnezeu în adâncul sufletului lor. Ei vor poseda o natură divină şi îşi vor trăi viaţa împreună cu Dumnezeu, nedespărţiţi de El. Mai mult decât atât, ei nu vor avea păcat originar şi, prin urmare, nu vor avea nevoie de mântuire sau de salvator. Ei nu vor avea nevoie de a se ruga intens sau de a practica credinţa, acestea ambele fiind necesare oamenilor decăzuţi pentru a-L căuta pe Dumnezeu. Mai mult chiar, din moment ce ei nu vor avea păcat originar, copiii lor vor fi născuţi buni şi fără de păcat, în mod firesc, şi, de asemenea, nu vor avea nevoie de un salvator pentru a-i izbăvi de păcate.

1.2. A fost mântuirea împlinită prin intermediul crucii?

A împlinit oare crucificarea lui Isus, cea care ne-a adus iertarea păcatelor, scopul providenţei de restaurare? Dacă da, ar trebui să ne aşteptăm ca cei care cred în Isus cu devotament să îşi fi restaurat natura originară şi să fi construit Împărăţia Cerurilor pe pământ. Însă, în întreaga istorie a creştinismului, nu a existat nici o persoană, oricât de devotată Domnului ar fi fost, care să-şi fi trăit viaţa în unitate indisolubilă cu Dumnezeu. Nici o persoană nu a simţit inima lui Dumnezeu în profunzimea ei şi nu a posedat o natură divină. Nu a existat nici un credincios care să nu fi avut nevoie de mântuire sau de o viaţă de rugăciune înflăcărată şi devoţiune. Chiar şi Sfântul Pavel, un om măreţ, devotat lui Dumnezeu, nu s-a putut descurca fără o viaţă de credinţă şi rugăciuni în lacrimi (Rom. 7:18-25). În plus, nici un părinte

creştin, oricât de devotat credinţei ar fi fost, nu a dat naştere unui copil lipsit de păcatul originar, care să poată intra în Împărăţia lui Dumnezeu fără graţia mântuirii lui de către Salvator. Părinţii creştini continuă să transmită copiilor lor păcatul originar.

Ce putem învăţa din această analiză deplină a vieţii creştine? Ea ne învaţă că graţia mântuirii prin intermediul crucii nici nu a dezrădăcinat păcatul nostru originar, şi nici nu ne-a redat natura originară în întregime. Isus, cunoscând faptul că mântuirea prin intermediul crucii nu va împlini în întregime scopul pentru care a venit, a promis că va veni din nou. El a înţeles că voinţa lui Dumnezeu de a restaura Împărăţia Cerurilor pe pământ este absolută şi neschimbată. Astfel, Isus spera să se întoarcă pentru a împlini voinţa lui Dumnezeu în întregime.

A fost oare în van sacrificiul lui Isus pe cruce? Bineînţeles că nu (Ioan 3:16). Dacă ar fi fost aşa, nu ar fi existat istoria ilustră a creştinismului. Mai mult decât atât, experienţele noastre personale legate de credinţă ne arată clar măreţia mântuirii prin intermediul crucii. Este adevărat că prin cruce am fost izbăviţi de păcate, însă, la fel de adevărat este că nu am fost purificaţi în întregime de păcatul nostru originar. Ea nu ne-a readus la starea naturii originare perfecte în care nu am comite niciodată păcate, şi nu ne-a ajutat să stabilim Împărăţia Cerurilor pe pământ.

Cum putem aprecia just mărimea în care primim salvarea prin intermediul crucii? Fără a găsi răspunsul la această întrebare oamenilor din lumea modernă le este dificil să-şi îndrepte credinţa în mod cuvenit. Cu toate acestea, trebuie să reexaminăm mai întâi moartea lui Isus pe cruce.

1.3. Moartea lui Isus pe cruce

A fost oare moartea lui Isus pe cruce cea mai dorită voinţă a lui Dumnezeu? Să examinăm mai întâi cuvintele şi faptele discipolilor, aşa cum sunt ele relatate în Biblie. Printre discipoli exista un sentiment unanim evident cu privire la moartea lui Isus: ei erau îndureraţi şi indignaţi. Ştefan, de exemplu, era extrem de indignat din cauza ignoranţei şi a necredinţei liderilor evrei, şi condamna acţiunile acestora, numindu-i ucigaşi si vânzători (Fap. 7:51-53). Din acel moment, creştinii au împărtăşit aceleaşi sentimente ca şi discipolii din timpurile lui Isus. Dacă moartea lui Isus ar fi reprezentat rezultatul predeterminat al voinţei lui Dumnezeu, atunci ar fi fost normal ca discipolii să deplângă moartea lui, dar să nu fie atât de indignaţi de acest fapt

şi mâniaţi pe liderii evrei care au cauzat-o. Putem deduce din reacţia lor plină de amărăciune că moartea lui Isus a fost nedreaptă şi necuvenită din punctul de vedere al voinţei lui Dumnezeu.

În continuare să examinăm din punctul de vedere al providenţei lui Dumnezeu dacă crucificarea lui Isus a fost inevitabilă drept voinţa predestinată a Domnului. Dumnezeu a chemat poporul ales al lui Israel din rândul descendenţilor lui Avraam. El îi proteja, îi educa, şi-i disciplina din când în când, supunându-i la încercări şi suferinţe. Dumnezeu a trimis profeţi pentru a-i sprijini cu promisiunea fermă că într-o bună zi El le va trimite pe Mesia. El i-a pregătit pentru primirea lui Mesia făcându-i să construiască cortul şi templul. Atunci când s-a născut Isus, Dumnezeu a anunţat venirea lui. El i-a trimis pe cei trei magi de la Răsărit, precum şi pe Simion, Ana, Ioan Botezătorul şi alţii să mărturisească pe larg. Cu privire la Ioan Botezătorul, mulţi oameni ştiau că a apărut un înger şi a declarat zămislirea lui (Luc. 1:13). Miracolele de la naşterea sa au agitat întreaga Iudee aflată în aşteptare (Luc. 1:63-66). Mai mult, viaţa ascetică în pustiu a lui Ioan era atât de impresionantă încât mulţi oameni se întrebau în adâncul sufletului lor dacă nu cumva el era Hristos (Luc. 3:15). Scopul cu care Dumnezeu a trimis o asemenea personalitate deosebită ca Ioan Botezătorul să depună mărturie pentru venirea lui Isus ca Mesia, a fost acela de a-i încuraja pe evrei să creadă în Isus. Din moment ce voinţa lui Isus a fost aceea de a-i face pe evrei să creadă în faptul că Isus era Mesia lor, poporul evreu, care a fost învăţat să trăiască în conformitate cu voia lui Dumnezeu, trebuia să creadă în el. Dacă aceştia ar fi crezut în el aşa cum Şi-a dorit Dumnezeu, le-ar fi apărut oare gândul de a-l răstigni pe Isus? Şi-ar fi dorit ei ca vreun rău să se întâmple cu Mesia pe care l-au aşteptat atât de mult şi cu atâta ardoare? Totuşi, din motiv că ei au acţionat împotriva voinţei Domnului şi nu au crezut în Isus ca Mesia, el a fost trimis pe cruce. Trebuie să înţelegem de aceea că Isus nu a venit pentru a muri pe cruce.

Să examinam cuvintele şi faptele lui Isus însuşi pentru a vedea dacă crucificarea sa reprezenta de fapt calea de a împlini în întregime misiunea sa ca Mesia. Cuvintele şi faptele lui Isus erau menite să trezească în oameni credinţa că el era Mesia. De exemplu, atunci când oamenii l-au întrebat ce trebuie să facă pentru a împlini lucrarea lui Dumnezeu, Isus le-a răspuns:

„Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca să credeţi în Acela pe Care El L-a trimis.” (Ioan 6:29).

Într-o zi, mâhnit de necredinţa fariseilor şi neavând pe nimeni cu care să îşi împărtăşească sufletul, Isus a privit asupra Ierusalimului cu tristeţe. El a lăcrimat deplângând soarta evreilor pe care Dumnezeu i-a călăuzit cu atâta sârguinţă şi dragoste în decursul a doua mii de ani. Isus a profeţit că oraşul va fi totalmente ruinat încât nu va rămâne piatră peste piatră. El a indicat clar ignoranţa oamenilor, spunând: „Nu ai cunoscut vremea cercetării tale." (Luc. 19:44). Cu o altă ocazie, Isus a deplâns încăpăţânarea şi necredinţa locuitorilor Ierusalimului, spunând: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci şi cu pietre ucizi pe cei trimişi la tine, de câte ori am voit să adun pe fiii tăi, după cum adună pasărea puii săi sub aripi, dar nu aţi voit." (Mat. 23:37)

Isus le-a reproşat oamenilor care au refuzat să creadă în el, cu toate că ei cunoşteau din Scripturi mărturiile despre el: „Cercetaţi Scripturile, că socotiţi că în ele aveţi viaţă veşnică. Şi acelea sunt care mărturisesc despre Mine. Şi nu voiţi să veniţi la Mine, ca să aveţi viaţă!" (Ioan 5:39-40). „Eu am venit în numele Tatălui Meu şi voi nu Mă primiţi… dacă aţi fi crezut lui Moise, aţi fi crezut şi Mie, căci despre Mine a scris acela." (Ioan 5:43-46)

Câte miracole şi semne a înfăptuit Isus în eforturile lui disperate să-i scoată pe oameni din necredinţa lor! Necătând la aceasta, liderii religioşi îl ironizau ca fiind posedat de Diavol, chiar în timp ce erau martorii lucrării minunate a lui Isus (Mat. 12:24). Isus, aflat într-o situaţie atât de nenorocită, a exclamat: „Iar dacă le fac, chiar dacă nu credeţi în Mine, credeţi în aceste lucrări, ca să ştiţi şi să cunoaşteţi că Tatăl este în Mine şi Eu în Tatăl." (Ioan 10:38).

Apoi, confruntându-şi adversarii, el a denunţat în mod deschis ipocrizia lor (Mat. 23:13-36). Isus a încercat prin cuvintele şi faptele sale să-i facă pe oameni să creadă în el, deoarece aceasta era voinţa Domnului. Dacă aceştia ar fi urmat voinţa lui Dumnezeu şi ar fi crezut în Isus ca Mesia lor, atunci cine dintre ei ar fi îndrăznit să-l trimită pe cruce?

Putem deduce, din dovezile prezentate mai sus, că moartea lui Isus pe cruce a fost rezultatul nefericit al ignoranţei şi necredinţei oamenilor din timpul său; acest lucru nu era necesar pentru împlinirea deplină a misiunii sale ca Mesia. Acest lucru este ilustrat bine şi de ultimele cuvinte ale lui Isus pe cruce: „Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac." (Luc. 23:34)

Dacă Dumnezeu ar fi predestinat de la început ca Isus să moară pe cruce, atunci Isus ar fi aşteptat să urmeze această cale drept una predestinată. De ce însă, el s-a rugat de trei ori: „Părintele Meu, de este cu putinţă, treacă de la

mine paharul acesta! Însă nu precum voiesc Eu, ci precum Tu voieşti." (Mat. 26:39). În realitate, Isus s-a rugat disperat deoarece ştia bine că moartea sa ar nimici speranţa de a realiza Împărăţia Cerurilor pe pământ. Acest lucru ar fi constituit o mare dezamăgire pentru Dumnezeu, care a lucrat depunând atâta efort pentru a realiza această speranţă pe parcursul epocilor îndelungate începând din timpurile căderii. Mai mult, Isus ştia că suferinţele umanităţii nu se vor uşura până în timpul celei de-a Doua Veniri a lui.

Isus a spus: „Şi după cum Moise a înălţat şarpele în pustie, aşa trebuie să se înalţe Fiul Omului." (Ioan 3:14). Atunci când izraeliţii au pierdut credinţa în Moise, în drumul spre Canaan, au apărut şerpi în flăcări şi au început să-i ucidă. Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să facă un şarpe de bronz şi să-l fixeze pe un toiag ca toţi cei care vor privi la şarpe să rămână în viaţă (Num. 21:4-9). În mod asemănător, Isus a anticipat că din cauza eşecului poporului ales de a crede în el, omenirea va fi hărăzită iadului. El a prevăzut că va fi bătut în cuie pe cruce asemenea şarpelui de bronz, pentru a salva întreaga omenire, asigurând salvarea tuturor celor care îl privesc. Prevăzând această posibilitate, Isus a prevestit această profeţie cu o inimă îndureratã.

O altă dovadă a faptului că moartea lui Isus pe cruce nu a fost voinţa Domnului, ci mai degrabă s-a datorat lipsei de credinţă a oamenilor, este faptul că Israelul a decăzut după crucificare (Luc. 19:44). Doar fusese profeţit că Isus va veni şi va sta pe tronul lui David, şi va fonda un regat etern: „Căci Prunc s-a născut nouă, un Fiu s-a dat nouă, a Cărui stăpânire e pe umărul Lui şi se cheamă numele Lui: Înger de mare sfat, Sfetnic minunat, Dumnezeu tare; biruitor, Domn al păcii, Părinte al veacului ce va să fie. Şi mare va fi stăpânirea Lui şi pacea Lui nu va avea hotar. Va împărăţi pe tronul şi peste împărăţia lui David, ca s-o întărească şi s-o întemeieze prin judecată şi prin dreptate, de acum şi până-n veac. Râvna Domnului Savaot va face aceasta." – (Is. 9:5-6)

Un înger a apărut în faţa Mariei înainte de conceperea lui Isus şi a făcut o profeţie similară: „Şi iată vei lua în pântece şi vei naşte fiu şi vei chema numele lui Isus. Acesta va fi mare şi Fiul Celui Preaînalt se va chema şi Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. Şi va împărăţi peste casa lui Iacov în veci şi împărăţia Lui nu va avea sfârşit." (Luc. 1:31-33).

Intenţia clară a lui Dumnezeu pentru poporul ales al lui Israel, pe care El l-a condus prin tot felul de dificultăţi încă din timpurile lui Avraam, era aceea de a le trimite pe Mesia şi de a construi o Împărăţie eternă pe pământ. Cu toate acestea, când conducerea evreiască l-a persecutat pe Isus şi l-a trimis pe

cruce, Israelul şi-a pierdut dreptul de a fi poporul fondator al Împărăţiei Domnului. În decursul a câtorva generaţii poporul Israel a fost împrăştiat pe întregul pământ. Din acel moment ei au suferit în urma opresiunii şi a persecuţiilor. Acest lucru poate fi privit ca o consecinţă tragică a greşelii pe care strămoşii lor au comis-o atunci când l-au condamnat la moarte pe Mesia, pe care ar fi trebuit să îl cinstească, şi au împiedicat astfel împlinirea providenţei de restaurare. În plus, nu numai evreii, dar şi mulţi alţi creştini evlavioşi au dus crucea ca partea lor cauzată de păcatul colectiv de a-l fi răstignit pe Isus.

1.4. Limitele salvării oferite de mântuirea prin intermediul crucii şi scopul Celei de-a Doua Veniri a lui Isus

Ce s-ar fi întâmplat dacă Isus nu ar fi fost răstignit? Isus ar fi realizat atât salvarea spirituală, cât şi pe cea fizică. El ar fi stabilit cu siguranţă eterna şi indestructibila Împărăţie a Cerurilor pe pământ. Acest lucru a fost profeţit de către profetul Isaia, anunţat de către îngerul care i-a apărut Mariei, şi exprimat chiar de către Isus însuşi, atunci când a anunţat că Împărăţia Cerurilor este aproape (Is. 9:6-7; Luc. 1:31-33; Mat. 4:17).

Când Dumnezeu a creat omul, „luând Domnul Dumnezeu ţărână din pământ, a făcut pe om şi a suflat în faţa lui suflare de viaţă şi s-a făcut omul fiinţă vie.” (Fac. 2:7), fiinţele umane au fost astfel create cu spirit şi corp. Căderea, la fel, a avut loc atât spiritual, cât şi fizic. De vreme ce Isus a venit pentru a aduce salvarea deplină, el purta răspunderea de a o realiza atât spiritual, cât şi fizic. A crede în Isus înseamnă a deveni una cu el. De aceea Isus s-a comparat pe sine cu o viţă de vie adevărată iar pe discipolii săi cu ramurile acesteia (Ioan 15:5). El a spus, de asemenea: „În ziua aceea veţi cunoaşte că Eu sunt întru Tatăl Meu şi voi în Mine şi Eu în voi.” (Ioan 14:20). Pentru a salva oamenii decăzuţi, atât fizic cât şi spiritual, era necesar ca Isus să vină în corp. Dacă oamenii ar fi crezut în Isus şi s-ar fi unit cu el atât în corp, cât şi în spirit, ei ar fi primit salvarea spirituală şi pe cea fizică. Însă oamenii nu au crezut în Isus, ci l-au trimis pe cruce în loc. Corpul lui Isus a fost expus asaltului lui Satan şi el a fost ucis. Din acest motiv, chiar şi atunci când cei mai credincioşi dintre creştini sunt uniţi cu Isus, corpurile lor rămân expuse atacului lui Satan, asemenea corpului lui Isus.

În consecinţă, oricât de devotat ar fi un credincios, el nu poate obţine salvarea fizică prin intermediul salvării prin cruce a lui Isus. Păcatul originar,

care s-a transmis prin linia de sânge de la Adam, nu este eliminat din rădăcină. Chiar şi cel mai devotat creştin tot poartă păcatul originar şi dă naştere unor copii care poartă la rândul lor păcatul originar. Înăuntrul credinţei noastre, putem simţi necesitatea de a ne umili şi respinge corpul în efortul de a împiedica intruziunea lui Satan, care încearcă în continuu să ne înrobească prin corpul nostru. Suntem învăţaţi să „ne rugăm neîncetat" (I Tes. 5:17) pentru a putea elimina condiţiile pe baza cărora Satan ne poate ataca; aceste condiţii provin din păcatul originar, care nu a fost eradicat în pofida salvării prin cruce.

Isus nu a putut împlini scopul salvării complete, atât a celei spirituale, cât şi a celei fizice, deoarece corpul său a fost doborât de către Satan. Cu toate acestea, Isus a pus bazele pentru salvarea spirituală prin asigurarea fundamentului victorios pentru învierea sa prin salvarea cu preţul sângelui său pe cruce. Ca rezultat, din momentul învierii sale, toţi credincioşii au primit privilegiul salvării spirituale, dar nu şi pe cel al salvării fizice. Salvarea rezultată din răscumpărarea prin cruce este numai o salvare spirituală. Păcatul originar rămâne activ chiar şi în corpul celor mai devotaţi creştini şi este transmis prin linia de sânge descendenţilor lor. Cu cât mai înflăcărată este credinţa unui credincios, cu atât mai aprig trebuie să lupte împotriva păcatului dinlăuntrul său. Chiar şi Sf. Pavel, cel mai devotat dintre apostoli, deplângea neputinţa sa de a preveni păcatul de la a se strecura în corpul său: „Că după omul cel lăuntric, mă bucur de legea lui Dumnezeu; Dar văd în mădularele mele o altă lege, luptându-se împotriva legii minţii mele şi făcându-mă rob legii păcatului, care este în mădularele mele. Om nenorocit ce sunt! Cine mă va izbăvi de trupul morţii acesteia? Mulţumesc lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru! Deci, dar, eu însumi, cu mintea mea, slujesc legii lui Dumnezeu, iar cu trupul, legii păcatului." (Rom. 7:22-25).

Această afirmaţie contrastează cu fericirea simţită de Pavel în momentul primirii salvării spirituale, cu agonia pe care acesta a simţit-o deoarece era incapabil să obţină salvarea fizică. Ioan a recunoscut şi el:

„Dacă zicem că păcat nu avem, ne amăgim pe noi înşine şi adevărul nu este întru noi… Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos şi cuvântul Lui nu este întru noi." (I Ioan 1:8-10).

Noi, cei care am primit salvarea prin intermediul crucificării lui Isus, nu ne putem elibera din lanţurile păcatului, din cauza păcatului originar care este încă activ în adâncul nostru. Prin urmare, Isus trebuie să vină din nou pe pământ pentru a dezrădăcina păcatul originar, pe care nu l-a putut elimina

prin intermediul crucificării, şi sa împlinească lucrarea salvării fizice. Numai atunci scopul lucrării Domnului de salvarea a omului va fi împlinit spiritual şi fizic.

1.5. Două feluri de profeţii cu privire la cruce

Dacă moartea lui Isus pe cruce nu a fost predestinată ca fiind necesară pentru realizarea deplină a scopului său ca Mesia, atunci de ce a fost prevestit în Isaia că el va suferi chinurile crucii? (Is. 5:3) Am putea să credem că Biblia conţine numai profeţii care prevestesc suferinţa lui Isus. Cu toate acestea, când citim Biblia, cunoscând Principiul, ne dăm seama că există şi alte profeţii care spun contrarul. Aşa cum a prevestit Isaia (Is. 9, 11, 60) şi aşa cum i-a anunţat şi îngerul Mariei (Luc. 1:31-33), a fost prevestit că Isus va veni regele evreilor în timpul vieţii sale şi va fonda un regat etern pe pământ. Să examinăm de ce Dumnezeu a dat două tipuri contradictorii de profeţii cu privire la Isus.

Dumnezeu a creat fiinţele umane capabile să atingă perfecţiunea numai prin împlinirea părţii lor de responsabilitate (Creaţia 5.2.2). În realitate, primii strămoşi ai oamenilor nu şi-au îndeplinit responsabilitatea şi au căzut. Astfel, oamenii au potenţialul fie să-şi îndeplinească responsabilitatea în acord cu voia lui Dumnezeu, fie să eşueze în îndeplinirea responsabilităţii lor, contrar voinţei Domnului.

Dacă luăm câteva exemple din Biblie, Adam avea îndatorirea de a nu mânca din fructul pomului cunoştinţei binelui şi a răului. El putea fie să asculte porunca lui Dumnezeu şi să atingă perfecţiunea, fie să mănânce din fruct şi să moară. El a ales cea de-a doua opţiune. În timpul Vechiului Testament, Dumnezeu a dat cele Zece Porunci şi Legea Mozaică, pe care oamenii trebuiau să le respecte ca o condiţie a salvării lor. Aceasta ţinea de responsabilitatea lor fie să respecte legea şi să fie salvaţi, fie să nu se supună acesteia şi să decadă (Num. 30:15-20). Îndatorirea izraeliţilor care au părăsit Egiptul şi s-au îndreptat către Canaan era să urmeze indicaţiile lui Moise. Ei puteau fie să urmeze instrucţiunile lui Moise, şi astfel să ajungă în Canaan, fie să se revolte împotriva lui şi să nu intre în ţinutul promis. De fapt, Dumnezeu a prezis că îi va călăuzi pe izraeliţi către Canaan (Ieş. 3:8) şi i-a poruncit lui Moise să îi conducă acolo. Însă, din cauza lipsei lor de credinţă, oamenii au pierit în deşert, lăsându-şi numai urmaşii să ajungă la destinaţia finală.

Oamenii au astfel partea lor de responsabilitate; ei pot fie să o împlinească potrivit voinţei Domnului, sau să dea greş împotriva voinţei Lui.

Natura roadelor pe care ei le poartă depinde de gradul în care îşi împlinesc porţiunea de răspundere. Din acest motiv, Dumnezeu a dat două feluri de profeţii cu privire la împlinirea voinţei Lui.

A-l trimite pe Mesia cade în responsabilitatea Domnului, însă, credinţa în Mesia este partea de responsabilitate a oamenilor. Poporul evreu putea fie să creadă în Mesia, aşa cum Îşi dorea şi Dumnezeu, sau să nu creadă, împotriva voinţei Lui. Pentru a preveni incertitudinile responsabilităţii umane, Dumnezeu a dat două feluri de profeţii cu privire la împlinirea voinţei Lui prin Isus. Una dintre ele prevestea faptul că Isus va muri din cauza necredinţei oamenilor (Is. 53). Cealaltă prevestea că oamenii vor crede în el şi îl vor cinsti pe Isus drept Mesia, ajutându-l să împlinească voinţa Domnului în glorie (Is. 9, 11, 60, Luc. 1:31). Când Isus a murit pe cruce din cauza necredinţei oamenilor, s-au împlinit numai profeţiile primului fel. Cel de-al doilea fel de profeţii a rămas neîmplinit până la Cea de-a Doua Venire a lui Isus.

1.6. Pasajele biblice în care Isus a vorbit despre crucificarea sa ca fiind necesară

Există câteva pasaje în Sfintele Scripturi, în care Isus vorbeşte despre suferinţa sa pe cruce ca ceva necesar pentru salvare. Spre exemplu, atunci când Petru l-a auzit pe Isus prezicând răstignirea inevitabilă şi a încercat sa îl convingă de contrar, Isus l-a mustrat, spunând: „Mergi înapoia Mea, satano! Sminteală Îmi eşti.” (Mat. 16:23) De ce îl alungă Isus pe Petru atât de aspru? În realitate, atunci când Isus a rostit aceste cuvinte, necredinţa oamenilor aleşi a împiedicat deja eforturile lui Isus de a împlini providenţa salvării, atât cea fizică, cât şi cea spirituală. În acel moment, Isus era ferm hotărât să-şi accepte soarta de a fi crucificat (Luc. 9:31), drept condiţie de răscumpărare pentru a deschide măcar calea către salvarea spirituală a umanităţii. Încercarea lui Petru de a-l convinge altfel l-ar fi putut împiedica pe Isus de la crearea posibilităţii salvării spirituale prin intermediul crucii. Isus l-a mustrat tocmai din acest motiv.

Un al doilea exemplu sunt cuvintele lui Isus pe cruce: „Săvârşitu-s-a” (Ioan 19:30). Isus nu a rostit aceste cuvinte pentru a spune că prin intermediul crucificării a realizat în întregime providenţa salvării. După ce a realizat că necredinţa oamenilor era de neschimbat, a ales calea crucii pentru a pune bazele salvării spirituale, lăsând neîmplinită sarcina atingerii salvării fizice până în timpul Celei de-a Doua Veniri. Astfel, prin cuvintele: „Săvârşitu-s-a”

Isus subînţelegea că el a terminat de pus bazele salvării spirituale. În acel moment ea devenise scopul alternativ al providenţei.

Pentru a avea adevărată credinţă, este necesară mai întâi o comuniune directă cu Dumnezeu prin intermediul experienţelor spirituale în rugăciune, pentru ca mai apoi să înţelegem adevărul prin intermediul unei citiri corecte a Sfintei Scripturi. Acesta este motivul pentru care Isus ne-a spus să ne închinăm lui Dumnezeu în „duh şi în adevăr." (Ioan 4:24).

Din timpul lui Isus, creştinii au crezut că el a venit pe această lume pentru a muri pe cruce. Ei nu au ştiut scopul fundamental pentru care Isus a venit ca Mesia şi au înţeles greşit salvarea spirituală pe care el ne-a adus-o, crezând că misiunea lui implica doar acest lucru. Isus şi-a dorit să trăiască şi să-şi împlinească destinul, însă din cauza necredinţei oamenilor în el, Isus a murit cu inima plină de mâhnire. Astăzi pe pământ trebuie să apară mirese pline de credinţă – credincioşi sinceri – capabili să aline inima îndurerată şi plină de amărăciune a lui Isus. Trebuie să apară miresele care vor înălţa dorinţa inimii lui Isus înainte ca el să poată apărea din nou ca mire. Însă Isus a rostit în lamentare, „Dar Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credinţă pe pământ?" (Luc. 18:8), deoarece el a prevăzut probabilitatea că, atunci când va veni din nou, oamenii vor fi în întuneric.

Am lămurit din cercetarea Bibliei că Isus nu a venit să moară pe cruce. Ne putem convinge de acest lucru într-o măsură şi mai mare dacă comunicăm spiritual cu Isus şi îl întrebăm direct. Dacă nu putem percepe realităţile spirituale, ar trebui să căutam mărturiile celor care sunt înzestraţi cu asemenea daruri, pentru a înţelege în mod corect inima lui şi a ne adânci credinţa. Numai atunci vom fi demni să devenim miresele lui Isus, care îl vor primi în timpul ultimelor zile.

Secţiunea 2
Cea de-a doua venire a lui Ilie şi Ioan Botezătorul

Profetul Maleahi a prevestit că Ilie va veni din nou: „Iată că Eu vă trimit pe Ilie proorocul, înainte de a veni ziua Domnului cea mare şi înfricoşătoare." (Mal. 4:5). Isus a declarat că venirea prezisă a lui Ilie s-a împlinit prin Ioan Botezătorul: „Eu însă vă spun vouă că Ilie a şi venit, dar ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el câte au voit…". Atunci au înţeles ucenicii că Isus le-a vorbit despre Ioan Botezătorul." – (Mat. 17:12-13)

Cu toate acestea, Ioan Botezătorul nu s-a recunoscut pe sine ca a doua venire a lui Ilie (Ioan 1:21), cum nu l-au recunoscut nici evreii. Ignoranţa lui Ioan a întărit îndoiala sa în privinţa lui Isus (Mat. 11:3). Deoarece mulţi evrei îl stimau pe Ioan Botezătorul, ei respectau punctul lui de vedere. Acest lucru a sporit necredinţa lor în Isus. Ignoranţa lui Ioan a constituit unul dintre principalii factori care l-au silit pe Isus să urmeze calea crucii.

2.1. Credinţa evreilor în întoarcerea lui Ilie

În timpul perioadei regatelor unite idealul lui Dumnezeu pentru templul Său sfânt a fost zădărnicit de satan prin greşeala săvârşită de regele Solomon (Parelele 3). Pentru a restaura templul şi pentru a deschide calea către venirea lui Mesia – care reprezintă întruparea templului – Dumnezeu a trimis patru profeţi principali şi doisprezece profeţi secundari în Israel şi a lucrat prin ei pentru a purifica Israelul de toate influenţele satanice. Dincolo de acestea, Dumnezeu l-a trimis pe profetul Ilie să îi confrunte pe profeţii lui Baal pe muntele Carmel; acesta i-a înfrânt cu puterea lui Dumnezeu şi a dărâmat altarele lor închinate lui Baal. Cu toate acestea, Ilie a urcat la ceruri într-un car arzător, într-un vârtej de vânt (4 Regi 2:11), înainte ca el să îşi încheie misiunea divină. Forţa lui satan a reînviat şi a continuat să atace providenţa lui Dumnezeu. Calea lui Mesia nu putea fi clădită fără a înlătura toate influenţele lui Satan. Astfel, înainte ca Isus să poată împlini idealul întrupării templului, un alt profet trebuia să moştenească şi să realizeze misiunea neterminată a lui Ilie, de a distruge legăturile oamenilor cu satan. Datorită acestei necesităţi a providenţei, profetul Maleahi a prevestit a doua venire a lui Ilie (Mal. 4:5).

Poporul evreu, care credea în profeţiile Scripturii, aştepta cu ardoare venirea lui Mesia. Şi ar trebui să ştim că ei aşteptau cu aceeaşi ardoare şi întoarcerea lui Ilie. Aceasta deoarece Dumnezeu le dăduse o promisiune clară prin profetul Maleahi, că îl va trimite pe profetul Ilie înainte de venirea lui Mesia, pentru a pregăti calea Domnului. Ilie a urcat în ceruri cu vreo 850 de ani înainte de naşterea lui Isus; din acel moment el se afla în lumea spirituală. Ne este cunoscută istoria Transfigurării, atunci când Ilie şi Moise au apărut ca spirite în faţa discipolilor lui Isus (Luc. 9:28-36). Mulţi evrei credeau că Ilie va coborî din ceruri în acelaşi mod în care a urcat. Precum există creştini în zilele noastre care îşi îndreaptă privirea spre cer aşteptând ca Isus să vină pe nori, evreii din timpurile lui Isus, la fel, se uitau la cer, aşteptând cu nerăbdare venirea lui Ilie.

Cu toate acestea, înainte de a auzi vreo veste despre revenirea lui Ilie ca să împlinească profeţia lui Maleahi, dintr-odată a apărut Isus afirmând că el este Mesia. Nu este de mirare că apariţia lui Isus şi declaraţia lui au aruncat Ierusalimul într-o mare confuzie. Oriunde mergeau discipolii lui Isus, erau asaltaţi cu întrebarea despre Ilie, care trebuia să apară primul. Lipsindu-le un răspuns potrivit, discipolii s-au adresat lui Isus întrebându-l: „Pentru ce dar zic cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie?" (Mat. 17:10) Isus le-a răspuns că Ioan Botezătorul era chiar Ilie, cel pe care oamenii îl aşteptau (Mat. 17:12-13). Deoarece discipolii aveau deja credinţa că Isus este Mesia, ei au acceptat mărturia lui că Ioan Botezătorul este Ilie. Însă cum era posibil ca ceilalţi oameni, care nu îl cunoşteau pe Isus, să accepte această afirmaţie controversată? Însuşi Isus nu se aştepta ca ei să o accepte cu uşurinţă, şi de aceea a spus: „Şi dacă voiţi să înţelegeţi, el este Ilie, cel ce va să vină." (Mat. 11:14) Ceea ce i-a îngreunat pe evrei să creadă afirmaţia lui Isus a fost negarea lui Ioan Botezătorul făcută ceva mai devreme. Ioan a insistat asupra faptului că el nu este Ilie: „Şi ei l-au întrebat: Dar cine eşti? Eşti Ilie?' Zis-a el: Nu sunt." (Ioan 1:21)

2.2. Direcţia pe care a ales-o poporul evreu

Isus a explicat clar că Ioan Botezătorul era chiar Ilie, pe care oamenii îl aşteptau cu atâta nerăbdare, în timp ce Ioan Botezătorul, pe de altă parte, a negat categoric acest lucru. Cuvintele cui urma poporul evreu să le creadă? Această problemă depindea evident de felul în care fiecare dintre cei doi, Isus sau Ioan Botezătorul, apărea mai credibil şi de respectat în ochii oamenilor acelor timpuri.

Să cercetam lumina în care Isus apărea în ochii poporului evreu. Isus era un tânăr care nu primise educaţie şi crescuse în casa umilă a unui tâmplar. Acest necunoscut a apărut brusc numindu-se „Domnul Sabatului" în timp ce păngărea Sabatul pe care evreii evlavioşi îl respectau cu stricteţe (Mat. 12:1-8). Astfel Isus şi-a câştigat reputaţia unuia care doreşte să anuleze Legea, care pentru evrei reprezenta baza pentru salvare (Mat. 5:17). Din acest motiv liderii comunităţii evreieşti l-au persecutat pe Isus. Isus a fost obligat să îşi adune discipoli din rândul pescarilor simpli şi să fie prieten cu colectorii de taxe, prostituatele şi păcătoşii, cu care mânca şi bea (Mat. 11:19). Chiar mai rău, din punctul de vedere al liderilor comunităţii evreieşti, Isus susţinea că

prostituatele şi colectorii de taxe vor intra înaintea lor in împărăţia cerurilor (Mat. 21:31).

Odată o prostituată a venit la Isus, plângând şi a început să îi spele picioarele cu lacrimile ei, să i le şteargă cu părul ei, să le sărute şi să le ungă cu un ulei preţios (Luc. 7:37-38). A accepta un asemenea serviciu din partea unei prostituate ar fi de neconceput chiar şi în societatea modernă; el era cu siguranţă scandalos pentru societatea evreiască, a cărei cod etic auster prevedea ca pedeapsă pentru o femeie adulteră omorârea cu pietre. Însă Isus nu numai că a acceptat slujirea ei darnică; el a lăudat-o, iar pe discipoli i-a certat atunci când aceştia au admonestat-o (Luc. 7:44-50).

Mai mult ca atât, Isus părea a se plasa pe picior de egalitate cu Dumnezeu (Ioan 14:9) susţinând că nimeni nu putea intra în împărăţia lui Dumnezeu decât prin intermediul lui (Ioan 14:6). El insista asupra faptului că oamenii ar trebui să îl iubească mai mult decât îşi iubesc părinţii, fraţii şi surorile, nevestele şi copiii (Mat. 10:37, Luc. 14:26). Astfel, cuvintele şi faptele lui Isus păreau a fi blasfemii pentru mulţi dintre evrei. Din acest motiv, faptul că liderii religioşi l-au ironizat şi l-au ocărât, acuzându-l ca fiind posedat de Beelzebul, prinţul demonilor, nu este surprinzător (Mat. 12:24). Din toate acestea putem deduce că Isus era departe de a părea credibil în ochii evreilor din timpurile lui.

Cum apărea însă Ioan Botezătorul în faţa evreilor acelei perioade? Ioan Botezătorul se născuse într-o familie de seamă; el era fiul unui preot, Zaharia. Miracolele şi semnele care au însoţit naşterea lui Ioan au surprins întreaga ţară muntoasă a Iudeei. Într-o zi, când Zaharia ardea tămâia în templu, un înger a apărut înaintea lui şi l-a anunţat că soţia lui, care era bătrână şi stearpă, în curând va naşte un fiu. În momentul în care nu a crezut în spusele îngerului, Zaharia a muţit până în momentul în care i s-a născut copilul (Luc. 1:9-66). În plus, Ioan a dus o viaţă de credinţă exemplară în pustiu supravieţuind pe seama lăcustelor şi a mierii sălbatice. Din aceste motive, mulţi dintre evrei se întrebau dacă nu cumva el este Hristos, şi o delegaţie de preoţi şi leviţi a venit la el şi l-a întrebat direct (Luc. 3:15, Ioan 1:20). În asemenea măsură era Ioan respectat de către poporul evreu.

Luând în considerare aceste circumstanţe, atunci când poporul evreu din timpul lui Isus a început să îl compare pe acesta cu Ioan Botezătorul, cine dintre ei părea mai credibil în ochii lor? Fără îndoială, cuvintele lui Ioan aveau mai multă credibilitate. Prin urmare, ei l-au crezut fireşte pe Ioan atunci când acesta a negat faptul că el este Ilie, şi nu pe Isus, care susţinea că Ioan este

Ilie. Din moment ce oamenii l-au crezut pe Ioan, ei au considerat cuvintele lui Isus ca fiind o uneltire împletită cu revendicarea sa suspectă de a fi Mesia. Drept urmare, Isus a fost condamnat drept un impostor.

Odată ce Isus a fost condamnat ca impostor, necredinţa oamenilor în el a început să crească zi de zi. Ei considerau cuvintele şi faptele lui din ce în ce mai ofensatoare. Din moment ce ei credeau în cuvintele lui Ioan mai mult decât în cele ale lui Isus, ei nu puteau crede decât că Ilie încă nu a venit. Prin urmare, ei nici nu îşi puteau imagina că Mesia a venit deja.

Atâta timp cât poporul evreu păstra credinţa în profeţia lui Maleahi, el nu putea decât să-l respingă pe Isus, care susţinea că este Mesia, deoarece, din punctul lor de vedere, Ilie încă nu revenise. Pe de altă parte, a crede în Isus ar fi însemnat negarea profeţiei biblice care susţinea că Mesia va veni numai după coborârea lui Ilie. Din moment ce evreilor pioşi nici nu le trecea prin cap să conteste profeţiile Sfintei Scripturi, lor nu le rămânea decât să nu creadă în Isus.

2.3. Lipsa de credinţă a lui Ioan Botezătorul

Mulţi dintre liderii evreilor şi dintre oamenii din timpul lui Isus aveau un deosebit respect pentru Ioan Botezătorul; unii dintre ei crezând chiar că el este Mesia. Dacă Ioan ar fi anunţat că el este Ilie, aşa cum mărturisise Isus, atunci cei care îl aşteptau cu nerăbdare pe Mesia ar fi crezut cu uşurinţă mărturisirea lui Ioan şi s-ar fi alăturat lui Isus. Însă ignoranţa lui Ioan în faţa providenţei lui Dumnezeu, care l-a făcut să insiste asupra faptului că nu el este Ilie, a devenit principalul motiv pentru care poporul evreu nu s-a alăturat lui Isus.

Ioan Botezătorul a mărturisit despre Isus pe malul Iordanului:

„Eu unul vă botez cu apă spre pocăinţă, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine; Lui nu sunt vrednic să-I duc încălţămintea; Acesta vă va boteza cu Duh Sfânt şi cu foc.” (Mat. 3:11)

„Şi eu nu-L cunoşteam pe El, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a zis: Peste Care vei vedea Duhul coborându-Se şi rămânând peste El, Acela este Cel ce botează cu Duh Sfânt. Şi eu am văzut şi am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu.” (Ioan 1:33-34)

Dumnezeu i-a dezvăluit în mod direct lui Ioan faptul că Isus era Mesia, şi Ioan a fost martorul acestei revelaţii. Mai mult ca atât, el a spus, „Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: „Îndreptaţi calea Domnului”” (Ioan 1:23), şi a

declarat că el este cel ce a fost trimis înaintea lui Hristos (Ioan 3:28). Prin urmare, Ioan trebuia să-şi dea seama că el este Ilie, cel care a revenit. Chiar dacă Ioan nu a conştientizat acest lucru, din moment ce Dumnezeu i-a revelat că Isus era Mesia, el trebuia să accepte mărturia lui Isus şi să se declare cu ascultare drept Ilie. Cu toate acestea, Ioan era ignorant cu privire la voinţa lui Dumnezeu. El a negat mărturia lui Isus cu privire la el; şi în plus, s-a despărţit de Isus şi şi-a urmat propriul drum. Ne putem imagina cât de mâhnit trebuie să fi fost Isus în acele circumstanţe. Câtă tristeţe trebuie să fi fost în sufletul Domnului în momentul în care Îşi văzuse Fiul într-o situaţie atât de dificilă.

În realitate, misiunea lui Ioan Botezătorul s-a încheiat în momentul în care acesta l-a botezat pe Isus şi a mărturisit despre el. Care ar fi trebuit să fi fost misiunea lui după aceea? În momentul naşterii lui Ioan, tatăl său, Zaharia, pătruns de Sfântul Duh, a profeţit cu privire la misiunea fiului său de a-l servi pe Mesia, spunând, „…să ne dea nouă fără frică, Să-l slujim în sfinţenie şi în dreptate, înaintea feţei Sale, în toate zilele vieţii noastre.” (Luc. 1:74-75). Acestea fiind spuse, după ce Ioan a depus mărturie pentru Isus, el mai mult decât oricine, ar fi trebuit sa îl servească pe Isus, cu devotament, ca discipol, pentru tot restul vieţii sale. Cu toate acestea, Ioan l-a părăsit pe Isus şi a plecat să boteze separat de acesta. Nu este de mirare că poporul evreu a fost indus în eroare până în punctul în care a crezut că Ioan este Mesia (Luc. 3:15). Liderii săi au fost şi ei încurcaţi la rândul lor (Ioan 1:19-20). Mai mult, într-un anumit moment, unul dintre evreii care îl urmau pe Isus şi discipolii lui Ioan s-au certat asupra faptului cine dintre cei doi au botezat mai multe persoane (Ioan 3:25-26).

Putem la fel deduce din spusele lui Ioan: „Acela trebuie să crească, iar eu să mă micşorez” (Ioan 3:30), că în sufletul său Ioan nu credea că urmează acelaşi destin cu Isus. Dacă Ioan Botezătorul şi Isus ar fi mers împreună, alături, urmând acelaşi destin, cum ar fi putut Ioan să se micşoreze vreodată, dacă Isus ar fi crescut? Într-adevăr, Ioan Botezătorul ar fi trebuit să fie cel mai de seamă apostol al lui Isus, proclamând cu ardoare Scriptura lui Isus. Însă, din cauza orbirii sale, el nu şi-a împlinit misiunea. Preţioasa sa viaţă, sortită să fie dedicată lui Isus, a fost pierdută în urma unui eveniment fără semnificaţie aparte (Marc 6:14-29).

Atunci când mintea lui Ioan era concentrată asupra lui Dumnezeu, el l-a recunoscut pe Isus ca Mesia şi a mărturisit despre el. Mai târziu, când inspiraţia divină l-a părăsit şi el s-a întors la starea sa lumească, ignoranţa sa a revenit şi i-a sporit lipsa de credinţă. Incapabil să admită că el reprezenta

întoarcerea lui Ilie, Ioan a început să îl privească pe Isus cu aceeaşi necredinţă cu care îl priveau şi ceilalţi evrei, în special după ce a fost întemniţat. Fiecare faptă şi fiecare cuvânt al lui Isus îi păreau cu atât mai stranii şi surprinzătoare. La un moment dat, Ioan a încercat să îşi liniştească îndoielile trimiţându-şi discipolii la Isus pentru a-l întreba, „Tu eşti Cel ce vine, sau să aşteptăm pe altul?”(Mat. 11:3). Atunci când Isus a primit această întrebare din partea lui Ioan, el a răspuns indignat, şi cu un aer dojenitor: „Mergeţi şi spuneţi lui Ioan cele ce auziţi şi vedeţi: orbii îşi capătă vederea şi şchiopii umblă, leproşii se curăţesc şi surzii aud, morţii înviază şi săracilor li se binevesteşte. Şi fericit este acela ce nu se va sminti întru mine.” (Mat. 11:4-6)

Ioan Botezătorul a fost ales încă din pântecul mamei sale, pentru a-l sluji pe Isus. El a dus o viaţă ascetică, plină de devoţiune în pustiu, ridicând biserica sa pentru a pregăti calea lui Mesia. Atunci când Isus şi-a început misiunea, Dumnezeu i-a revelat lui Ioan identitatea lui Isus, înaintea tuturor, şi l-a inspirat pe Ioan să depună mărturie pentru el ca Fiul lui Dumnezeu. Însă Ioan nu a primit aşa cum trebuia graţia lui Dumnezeu, pe care i-au acordat-o cerurile. Prin urmare, atunci când a fost confruntat cu îndoielile lui Ioan, Isus nu a răspuns explicit că el era Mesia; răspunzând într-un mod indirect. Cu siguranţă, Ioan Botezătorul trebuie să fi ştiut despre miracolele şi semnele lui Isus. În ciuda acestui lucru, Isus i-a dat un răspuns vag, amintindu-i lui Ioan despre lucrările pe care le făcea, în speranţa de a-l trezi la propria lui identitate.

Ar trebui să înţelegem că atunci când Isus a spus, „săracilor li se binevesteşte”, el îşi exprima adânca durere legată de lipsa de credinţă a lui Ioan Botezătorul şi a liderilor religioşi evrei. Evreii pregătiţi şi în special Ioan Botezătorul, reprezentau oamenii bogaţi care au fost binecuvântaţi cu bogata iubire a lui Dumnezeu. Însă, deoarece ei l-au respins pe Isus, acesta a trebuit să rătăcească de-a lungul coastei Galileei şi în Samara pentru a-i căuta printre cei „săraci” pe cei care vor asculta Scriptura. Aceşti săraci erau pescarii lipsiţi de educaţie, colectorii de taxe şi prostituatele. Discipolii pe care Isus ar fi preferat să îi găsească nu erau de felul acestora. Din momentul în care Isus a venit pentru a fonda împărăţia cerurilor pe pământ, el a avut nevoie mai mult decât orice altceva, de un conducător care să conducă o mie de oameni, şi nu de o mie de oameni care să-l urmeze orbeşte. Oare nu a propovăduit el mai întâi Scriptura către preoţii si scribii din templu? El s-a dus acolo în căutarea oamenilor capabili şi pregătiţi.

Cu toate acestea, aşa cum a arătat şi Isus într-o parabolă, deoarece oaspeţii ce fuseseră invitaţi la banchet nu au venit, el a trebuit să colinde străzile şi de pe margini, să adune pe cei săraci şi pe cei mutilaţi, pe cei orbi şi pe cei zgârciţi (Luc. 14:16-24). Confruntat cu situaţia nenorocită de a fi nevoit să ofere bunătăţile banchetului celor izgoniţi de societate, Isus şi-a exprimat mâhnirea în aceste cuvinte de judecată: „Şi fericit este acela care nu se va sminti întru Mine." (Mat. 11:6). Cu toate că Ioan era foarte respectat în timpul lui, Isus a judecat viaţa lui Ioan spunând pe ocolite, că cel ce se va îndoi de el nu va primi binecuvântarea, indiferent de cât de măreţ ar fi. Ioan s-a îndoit şi astfel a eşuat în misiunea sa de a-l servi pe Isus cu devotament pe tot parcursul vieţii sale.

După ce discipolii lui Ioan au terminat întrebările către Isus şi au plecat, Isus a remarcat că deşi Ioan era cel mai important dintre toţi profeţii, el a eşuat în a-şi împlini misiunea pe care i-a încredinţat-o Dumnezeu: „Adevărat zic vouă: nu s-a ridicat între cei născuţi din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul; totuşi cel mai mic în împărăţia cerurilor este mai mare decât el." (Mat. 11:11)

Fiecare dintre cei ce au urcat la ceruri s-a născut dintr-o femeie şi a trăit o viaţă omenească. Era de aşteptat ca din moment ce Ioan era cel mai important dintre cei născuţi din femei, el să fie cel mai mare în împărăţia cerurilor. Din ce motiv era Ioan mai mic chiar şi decât cel mai mic în împărăţia cerurilor? Numeroşi profeţi au depus mărturie în trecut, pentru Mesia. În schimb, Ioan a avut misiunea de a depune mărturie pentru Mesia în mod direct. Dacă a depune mărturie pentru Mesia reprezenta principala misiune a profeţilor, atunci Ioan era cu adevărat cel mai mare dintre profeţi. Cu toate acestea, cu privire la grija acordată lui Mesia, el era cel mai mic dintre toţi. Toţi cei din împărăţia cerurilor, indiferent de cât de mici ar fi fost, ştiau că Isus este Mesia, şi îl slujeau cu devotament. Însă Ioan Botezătorul, care a fost chemat să îi fie cel mai apropiat slujitor dintre toţi, s-a separat de Isus şi şi-a urmat propria cale. După devotamentul lui faţă de Isus, el era cel mai mic în împărăţia cerurilor.

Isus a continuat: „Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum împărăţia cerurilor se ia prin străduinţă şi cei ce se silesc pun mâna pe ea." (Mat. 11:12) Ioan Botezătorul a fost ales înainte de a se naşte şi a dus o viaţă de ascet, plină de devoţiune în pustie. Dacă l-ar fi slujit pe Isus cu sufletul deschis, el ar fi primit locul celui mai important ucenic al lui Isus. Cu toate acestea, din cauză că nu şi-a împlinit misiunea de a-l ajuta pe Isus, Petre, un „om al forţei",

a primit locul primului apostol. Putem deduce din expresia „din zilele lui Ioan Botezătorul până acum” că Isus vorbea în versetele ce urmau nu despre oameni în general, ci despre Ioan Botezătorul în special (Mat. 11:16-19). Isus concluzionează: „Înţelepciunea s-a dovedit dreaptă din faptele ei” (Mat. 11:19). Dacă Ioan ar fi acţionat cu înţelepciune, el nu l-ar fi părăsit pe Isus, iar faptele lui ar fi fost amintite ca fiind drepte pentru eternitate. Din nefericire, el s-a purtat nesăbuit, a blocat calea poporului evreu către Isus, precum şi calea sa proprie. Acum am ajuns să înţelegem că principalul motiv pentru care Isus a murit pe cruce l-a reprezentat eşecul lui Ioan Botezătorul.

2.4. Sensul în care Ioan Botezătorul era Ilie

Am spus mai devreme că Ioan Botezătorul trebuia să moştenească şi să ducă la bun sfârşit misiunea pe care Ilie a lăsat-o neterminată pe pământ. Aşa cum stă scris în Biblie, el s-a născut cu misiunea de a merge înaintea Domnului, „cu duhul şi puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinţilor spre copii şi pe cei neascultători la înţelepciunea drepţilor; ca să gătească Domnului un popor pregătit.” (Luc. 1:17) Astfel, în termenii misiunii sale, Ioan era cea de-a doua venire a lui Ilie. Mai mult, aşa cum va fi discutat mai în detaliu (cf. Învierea 2.3.2), Ilie s-a întors de fapt în spirit şi a încercat să îl ajute pe Ioan Botezătorul în misiunea pe care o lăsase neterminată în decursul vieţii sale pe pământ. Ioan Botezătorul servea simultan drept trup pentru Ilie, prin intermediul căruia Ilie lucra să îşi împlinească misiunea. Prin urmare, în ceea ce priveşte misiunea lor comună, Ioan poate fi privit ca aceeaşi persoană ca şi Ilie.

2.5. Atitudinea noastră în privinţa Bibliei

Am aflat că ignoranţa lui Ioan Botezătorul şi necredinţa lui în Isus au adus necredinţa în sufletele evreilor, şi, în ultimă instanţă, au condus la crucificarea lui Isus. Până în zilele noastre nimeni nu a dezvăluit acest secret ceresc, deoarece până acum am citit Biblia cu credinţa fermă că Ioan Botezătorul a fost un mare profet. Studiul nostru legat de Ioan Botezătorul ne arată că ar trebui să renunţăm la această atitudine conservatoare asupra credinţei, ce ne face să fim temători în a chestiona credinţele convenţionale şi doctrinele tradiţionale. Nu ar fi oare o greşeală să îl considerăm pe Ioan ca eşuând în misiunea lui, dacă în realitate el ar fi împlinit-o? În mod

asemănător, este cu siguranţă greşit să credem că Ioan şi-a împlinit misiunea, când în realitate nu este aşa. Trebuie să facem efortul continuu de a avea credinţa dreaptă, căutând atât prin intermediul spiritului, cât şi prin intermediul adevărului. Deşi discuţia noastră despre Ioan Botezătorul a fost bazată pe o examinare a Bibliei, cei care sunt capabili să comunice spiritual pot vedea starea lui Ioan şi pot confirma faptul că revelaţia de mai sus despre el este în întregime corectă şi adevărată.

Capitolul 5
Învierea

Dacă ar fi să credem în mod literal profeţiile Sfintei Scripturi, ar trebui să ne aşteptăm ca în momentul în care Isus va veni din nou, sfinţii să învie în carne şi oase. Corpurile lor, îngropate în pământ şi descompuse complet, vor fi complet redate stării lor originare (I Tes. 4:16, Mat. 27:52). Pe de o parte, aceste profeţii reprezintă cuvântul lui Dumnezeu şi, ca oameni ai credinţei, noi trebuie să le acceptăm. Pe de altă parte, datorită nivelului cunoştinţelor din timpurile moderne, ele par iraţionale. Acest lucru aduce o mare confuzie asupra credinţei creştine. Prin urmare, este foarte important ca noi să elucidăm adevăratul sens al învierii.

Secţiunea 1
Învierea

Învierea înseamnă revenirea la viaţă. A reveni la viaţă implică faptul de a fi mai întâi mort. Pentru a sonda înţelesul învierii, trebuie clarificate mai întâi conceptele biblice asupra vieţii şi a morţii.

1.1.Conceptele Biblice despre viaţă şi moarte

Atunci când un ucenic l-a întrebat pe Isus dacă ar putea merge acasă să îşi îngroape tatăl care murise, Isus a spus: „Lasă morţii să-şi îngroape morţii lor” (Luc. 9:60). Din aceste cuvinte ale lui Isus este clar că Biblia conţine două concepte diferite despre viaţă şi moarte. Primul concept despre viaţă şi moarte priveşte viaţa fizică. Aici „moartea” înseamnă sfârşitul vieţii fizice, aşa cum era şi în cazul morţii tatălui discipolului, care trebuia înmormântat. „Viaţa” în acest sens înseamnă starea în care eul fizic îşi întreţine funcţiile fiziologice.

Cel de al doilea concept despre viaţă şi moarte îi priveşte pe acei oameni care trăiesc, şi care s-au adunat să îl îngroape pe cel mort, oamenii

pe care Isus îi numeşte „morţi”. De ce Isus s-a referit la oamenii ale căror corpuri erau vii şi active ca fiind morţi? El a intenţionat să spună că din moment ce nu l-au acceptat pe Isus, ei au fost îndepărtaţi de iubirea lui Dumnezeu şi trăiau sub stăpânirea lui Satan. Acest al doilea concept despre moarte nu se referă la încheierea vieţii fizice. El reprezintă părăsirea centrului iubirii lui Dumnezeu şi căderea în domnia lui Satan. Conceptul corespunzător al vieţii se referă la starea de viaţă potrivit voinţei lui Dumnezeu, în sfera stăpânirii iubirii infinite a Domnului. Prin urmare, chiar dacă eul fizic al persoanei este viu, dacă ea se găseşte în afara stăpânirii lui Dumnezeu şi este subjugată lui Satan, ea este moartă după criteriul originar de măsură. O concluzie similară poate fi trasă din cuvintele prin care Domnul îi judeca pe necredincioşii bisericii din Sardes: „Ai nume, că trăieşti, dar eşti mort.” (Apoc. 3:1)

Pe de altă parte, chiar dacă viaţa fizică a persoanei poate să fi expirat, ea rămâne vie în adevăratul sens, dacă spiritul ei trăieşte în împărăţia cerurilor în cer, ţinutul lumii spirituale unde Dumnezeu domneşte prin intermediul iubirii. Atunci când Isus a spus: „cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi.” (Ioan 11:25), el a intenţionat să spună că cei ce cred în el şi trăiesc sub stăpânirea lui Dumnezeu au viaţă. Chiar după ce corpurile lor fizice vor fi înapoiate ţărânii, spiritele lor se vor bucura de viaţă în sfera stăpânirii lui Dumnezeu. Isus a mai spus: „Şi oricine trăieşte şi crede în Mine nu va muri în veac.” (Ioan 11:26). Spunând că credincioşii nu vor muri niciodată, el dorea să spună că aceia care cred în Isus în cursul vieţii lor pământeşti vor căpăta viaţa eternă nu în această lume, ci în spirit, în sfera iubirii lui Dumnezeu. Ei vor fi vii atât în această viaţă, cât şi în cealaltă. Cuvintele lui Isus ne asigură că moartea, în sensul încheierii vieţii fizice, nu are nici o urmare asupra vieţii noastre eterne.

Isus a spus: „Cine va căuta să-şi scape sufletul, îl va pierde, iar cine îl va pierde, acela îl va dobândi.” (Luc. 17:33). Acei ce încalcă voinţa Domnului pentru a-şi păstra bunăstarea trupului lor, chiar dacă trupurile le sunt vii, sunt morţi. Pe de altă parte, cei care îşi sacrifică trupurile pentru voinţa Domnului sunt vii, chiar dacă trupurile lor sunt îngropate şi descompuse. Ei trăiesc veşnic drept spirite aflate în iubirea lui Dumnezeu.

1.2. Moartea cauzată de căderea omului

Am învăţat că există două concepte biblice diferite cu privire la moarte. Care
dintre ele se referă oare la moartea cauzată de decăderea primilor oameni?

Dumnezeu a creat fiinţele umane pentru a îmbătrâni şi a se întoarce în ţărână;
moartea fizică le-a fost hărăzită oamenilor indiferent dacă ei decad sau nu. Adam a murit la vârsta biblică de 930 de ani şi trupul lui a devenit ţărână; însă aceasta nu a fost moartea provocată de cădere. Potrivit Principiului creaţiei, trupul este îmbrăcămintea spiritului. Aşa cum cineva se leapădă de hainele uzate, trupul este menit să fie lepădat atunci când a îmbătrânit şi a slăbit. Numai eul spiritual intră apoi dezbrăcat în lumea spiritelor şi trăieşte acolo veşnic. Nimic din ceea ce este material nu poate trăi veşnic. Fiinţele umane nu reprezintă o excepţie; trupurile noastre nu pot trăi veşnic. Dacă fiinţele umane ar fi fost menite să trăiască în trup pentru eternitate, atunci de ce Dumnezeu a creat lumea spirituală ca destinaţia noastră finală? Lumea spirituală nu a fost creată după cădere ca un loc în care să locuiască spiritele decăzute. Mai degrabă, ea reprezintă o parte a creaţiei originare, create pentru a fi locul în care indivizii care împlinesc scopul creaţiei să se bucure de viaţă veşnică în chip de spirite după ce viaţa lor pe pământ a luat sfârşit.

Majoritatea oamenilor sunt ataşaţi vieţii pământeşti. Ei regretă trecerea vieţii,
deoarece, din cauza căderii, au ajuns să ignore faptul că după ce se leapădă de hainele trupului, sunt meniţi să trăiască veşnic în frumoasa şi eterna lume spirituală. Tranziţia de la viaţa fizică la viaţa în lumea spirituală poate fi comparată cu metamorfoza omizii în fluture. Dacă omida ar fi avut conştiinţă de sine, ea ar fi simţit acelaşi ataşament faţă de existenţa sa limitată, ce presupune căţărarea pe frunzele plantelor, asemenea oamenilor care sunt ataşaţi de viaţa lor pământească. Ea, la fel, ar fi ezitat probabil când ar fi fost vorba să îşi încheie existenţa de omidă, neştiind că este destinată să intre într-o nouă fază a vieţii sale, cea de fluture, când se va bucura de aroma şi nectarul florilor din plin.

Relaţia dintre existenţa pământească şi viaţa spiritului este asemănătoare relaţiei
dintre omidă şi fluture. În plus, dacă nu ar fi avut loc căderea, oamenii de pe pământ ar fi fost capabili să comunice cu spiritele aşa cum comunică între ei.

Ei ar şti că moartea nu reprezintă despărţirea finală de ce dragi care rămân pe pământ. Dacă oamenii ar fi ştiut cât de frumoasă şi fericită este lumea în care vor intra după ce vor obţine perfecţiunea pe pământ şi vor muri de moarte firească, ei ar aştepta cu nerăbdare ziua intrării în acea lume.

Din moment ce căderea nu a provocat moartea în sensul expirării vieţii fizice,

putem presupune că ea a adus celalalt tip de moarte. Să examinăm acest concept în continuare. Dumnezeu le-a spus lui Adam şi Evei că în ziua în care vor mânca din fructul pomului cunoştinţei binelui şi răului vor muri cu siguranţă (Fac. 2:17). Din moment ce Dumnezeu i-a avertizat, iar Adam şi Eva au mâncat din fruct, atunci ei trebuie să fi murit. Însă Adam şi Eva şi-au continuat viaţa şi după cădere şi au avut copii, care s-au înmulţit pentru a forma societatea păcătoasă din zilele noastre. Putem concluziona că moartea cauzată de cădere nu înseamnă sfârşitul vieţii fizice, ci, mai degrabă, coborârea din sfera stăpânirii binelui, a lui Dumnezeu, în sfera stăpânirii răului, a lui Satan.

Să cerem ajutor Bibliei. Stă scris: „Noi ştim că am trecut din moarte la viaţă,

pentru că iubim pe fraţi; cine nu iubeşte pe fratele său rămâne în moarte.” (I Ioan 3:14). Iubirea aici înseamnă iubirea dumnezeiască. Persoana care nu îşi iubeşte vecinul cu dragoste dumnezeiască este moartă, chiar dacă rămâne activă şi în viaţă pe pământ. Acesta este şi sensul versetelor: „Pentru că plata păcatului este moartea, iar harul lui Dumnezeu, viaţa veşnică” (Rom. 6:23) şi „Căci dorinţa cărnii este moarte dar dorinţa Duhului este viaţă şi pace.” (Rom. 8:6)

1.3. Înţelesul învierii

Mulţi au crezut până acum că moartea cauzată de cădere era moartea trupească. În consecinţă, ei au interpretat conceptul biblic al învierii ca o renaştere din moartea trupească şi au crezut că învierea morţilor implică regenerarea corpurilor lor descompuse. Cu toate acestea, căderea primilor strămoşi ai omenirii nu a fost cauza unei asemenea morţi. Potrivit Principiului creaţiei, corpul uman a fost creat pentru a se întoarce în ţărână după ce îmbătrâneşte. Un corp descompus nu poate fi redat stării sale originare. Mai mult, nu este necesar pentru un duh să intre într-un alt corp

fizic atunci când el este menit să se bucure de viaţă eternă în vasta lume spirituală.

Învierea poate fi definită ca procesul de reîntoarcere la viaţă din starea de moarte cauzată de cădere, reîntoarcere de la stăpânirea lui Satan la stăpânirea directă a lui Dumnezeu, prin intermediul providenţei de restaurare. În mod corespunzător, atunci când ne pocăim pentru păcatele noastre şi ne ridicăm la o stare mai mare de bunătate, noi înviem în aceeaşi măsură.

Biblia ilustrează procesul învierii: „Cel ce ascultă cuvântul Meu şi crede în Cel ce m-a trimis are viaţă veşnică şi la judecată nu va veni, ci s-a mutat de la moarte la viaţă.” (Ioan 5:24). Pe baza acestui verset putem afirma că învierea înseamnă a părăsi sfera lui Satan şi a se reîntoarce în sfera lui Dumnezeu. De asemenea stă scris: „Căci precum în Adam toţi mor, aşa şi în Hristos toţi vor învia.” (I Cor. 15:22). Acest verset semnifică faptul că suntem morţi, deoarece am moştenit descendenţa lui Satan în rezultatul decăderii lui Adam; atunci când ne vom reîntoarce în descendenţa lui Dumnezeu prin intermediul lui Hristos, vom învia.

1.4. La ce schimbări conduce învierea în fiinţele umane?

Potrivit cuvântului lui Dumnezeu, Adam şi Eva au murit atunci când au mâncat din fructul pomului cunoştinţei binelui şi răului. Cu toate acestea, nu a avut loc nici o schimbare exterioară semnificativă. Cel mult au existat schimbări temporare pe chipul lor, datorate anxietăţii şi fricii care i-a cuprins în urma căderii. În mod asemănător, nu trebuie sa ne aşteptăm la nici o schimbare exterioară semnificativă la oamenii decăzuţi în momentul în care ei învie la starea anterioară căderii. Cineva care s-a renăscut prin Duhul Sfânt, a simţit învierea cu siguranţă. Să comparăm aşa o persoană credincioasă cu un hoţ: una a fost înviată la nivelul renaşterii în sfera lui Dumnezeu, în timp ce cealaltă este moartă din punct de vedere spiritual şi destinată iadului. Însă cele două persoane nu pot fi diferenţiate după aspectul exterior. Cea care crede în Dumnezeu, după învăţăturile lui Isus, este într-adevăr readusă la viaţă din moarte. Cu toate acestea, nimeni nu poate să distingă schimbări evidente în corpul ei fizic înainte şi după ce acea persoană l-a primit pe Isus şi a căpătat viaţă prin înviere.

Isus a fost cu adevărat un om care a împlinit scopul creaţiei (cf. Hristologia 2.2). Cu toate acestea, dacă judecăm după aspectul exterior,

Isus nu se deosebea în mod evident de oamenii obişnuiţi. Dacă el ar fi arătat semne exterioare inconfundabile despre caracterul său divin, atunci, cu siguranţă, toţi cei din jurul lui ar fi crezut în el şi l-ar fi urmat.

Schimbările pe care persoana le trăieşte atunci când învie şi intră în stăpânirea lui Dumnezeu, au loc în inima şi în sufletul ei. Aceste schimbări interioare purifică la fel şi trupul, transformându-l dintr-un refugiu al lui Satan într-un templu al lui Dumnezeu. În acest sens, putem spune că trupul nostru, de asemenea, învie. Putem compara acest lucru cu înălţarea unei construcţii care era utilizată mai întâi pentru scopuri malefice, iar acum este dedicată devoţiunii faţă de Dumnezeu. Cu toate că s-ar putea să nu existe schimbări semnificative în aspectul său exterior, ea este acum sfinţită ca un edificiu sfânt.

Secţiunea 2
Providenţa învierii

2.1. În ce mod Dumnezeu Îşi duce la împlinire lucrarea de înviere

Învierea înseamnă procesul prin care o persoană decăzută este restaurată la starea originară, predestinată de către Dumnezeu. Providenţa învierii înseamnă astfel providenţa de restaurare. Din moment ce providenţa de restaurare este lucrarea de recreaţie a lui Dumnezeu, învierea este o lucrare de recreare. Astfel, providenţa învierii este realizată în acord cu Principiul creaţiei, în modul următor.

Mai întâi, în istoria providenţei învierii, mulţi dintre cei ce au fost încredinţaţi cu o misiune şi-au exercitat credinţa şi sinceritatea maximă pentru a împlini voinţa Cerurilor. Chiar dacă ei nu şi-au dus misiunea la împlinire în întregime, pe baza devotamentului lor a crescut fundamentul pe care generaţiile următoare pot forma o relaţie de inimă cu Dumnezeu. Noi numim acest fundament, meritul epocii în providenţa de restaurare. Meritul epocii a crescut proporţional cu fundamentul inimii aşezat de profeţii, înţelepţii şi oamenii drepţi care au fost înaintea noastră. Prin urmare, învierea este dusă la împlinire pe baza meritului epocii.

În al doilea rând, potrivit Principiului creaţiei, a fost responsabilitatea lui Dumnezeu de a crea fiinţele umane şi a le dărui Cuvântul Său, în timp ce partea de responsabilitate a oamenilor consta în a atinge perfecţiunea şi a trăi în concordanţă cu acesta. În mod asemănător, răspunderea lui Dumnezeu în ceea ce priveşte providenţa învierii, este de a ne da Cuvântul Lui şi a ne călăuzi, iar răspunderea noastră constă în a crede şi a practica aceste lucruri pentru a împlini providenţa.

În al treilea rând, potrivit Principiului creaţiei, spiritul unei persoane poate creşte spre perfecţiune numai prin intermediul sinelui fizic. În mod asemănător, în cadrul providenţei învierii, învierea spiritului poate avea loc numai prin intermediul vieţii pe pământ.

În al patrulea rând, în acord cu Principiul creaţiei, o persoană este menită să atingă perfecţiunea prin intermediul celor trei trepte ale perioadei de dezvoltare. Prin urmare, providenţa învierii pentru oamenii decăzuţi urmează şi ea să fie realizată trecând prin toate cele trei etape ordonate, manifestate ca trei perioade în providenţa de restaurare.

2.2. Providenţa învierii pentru oamenii de pe pământ

2.2.1. Providenţa de stabilire a fundamentului pentru înviere

Dumnezeu a început providenţa Sa de înviere a oamenilor decăzuţi în familia lui Adam. Cu toate acestea, providenţa s-a prelungit, deoarece aceia care au fost încredinţaţi cu misiunea împlinirii voinţei Domnului, nu şi-au împlinit responsabilitatea. Două mii de ani biblici mai târziu, Dumnezeu l-a ales pe Avraam să fie tatăl credinţei, şi prin intermediul lui voinţa Domnului a început să fie împlinită. Prin urmare, cei două mii de ani de la Adam la Avraam au rezultat în stabilirea fundamentului pe baza căruia Dumnezeu a putut să Îşi înceapă providenţa de înviere în următoarea epocă. Din acest motiv numim această perioadă epoca providenţei de stabilire a fundamentului pentru înviere.

2.2.2. Providenţa învierii la etapa de formare

În timpul celor două mii de ani de la Avraam la Isus, Dumnezeu a lucrat în a ridica oamenii către stadiul de formare al învierii. Din acest motiv, perioada dată poate fi numită epoca providenţei stadiului de formare al învierii. Toţi oamenii care trăiau pe pământ în timpul acestei perioade puteau

moşteni meritul epocii pe baza lucrării lui Dumnezeu asupra învierii la stadiul de formare. În această epocă Dumnezeu a dat Legea Vechiului Testament. Crezând în această lege şi punând-o în practică, oamenii puteau să îşi împlinească responsabilitatea şi să se justifice în faţa lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care epoca dată a fost numită epoca justificării prin lucrări. Oamenii din această perioadă, care au practicat Legea în cursul vieţii lor zilnice, au înviat în spirit către stadiul de iniţiere şi au devenit spirite formă. După moarte, cei care au atins nivelul spiritelor formă în timp ce erau pe pământ au intrat şi sălăşluiesc în stadiul de spirit formă în lumea spirituală.

2.2.3. Providenţa învierii la etapa de creştere

Din cauza crucificării lui Isus, renaşterea a rămas incompletă, şi împlinirea ei a fost întârziată pană în momentul reîntoarcerii lui. Cei două mii de ani care au trecut de atunci au reprezentat o prelungire în decursul căreia Dumnezeu a lucrat întru providenţa renaşterii oamenilor la stadiul de creştere prin intermediul salvării spirituale. Astfel, aceasta poate fi numită epoca învierii la stadiul de creştere. Toţi cei care au trăit în epoca dată puteau primi meritul epocii pe baza lucrării lui Dumnezeu în timpul stadiului de creştere al renaşterii. În această epocă oamenii trebuie să creadă în Cuvântul Noului Testament dăruit de Dumnezeu, pentru a-şi împlini îndatoririle cu privire la providenţă şi pentru a se justifica în faţa lui Dumnezeu. Prin urmare aceasta a fost numită epoca justificării prin credinţă.

Oamenii care trăiau în timpul acestei epoci puteau fi înviaţi în spirit prin credinţa în Sfânta Scriptură în timpul vieţii lor pământeşti. Fiind înviaţi la stadiul de creştere, ei puteau deveni spirite ale vieţii. După moarte, cei care au devenit spirite ale vieţii în timp ce se aflau pe pământ, intră şi trăiesc în Paradis, nivelul spiritelor vieţii în lumea spirituală.

2.2.4. Providenţa învierii la etapa desăvârşirii

Era în care oamenii urmează să fie renăscuţi atât spiritual, cât şi fizic prin Hristos la cea de-a Doua Venire, şi să împlinească providenţa învierii se numeşte epoca providenţei învierii la stadiul desăvârşirii. Toţi cei ce trăiesc în această epocă urmează să primească meritul acestei epoci pe baza lucrării lui Dumnezeu întru învierea la stadiul de împlinire. La cea de-a Doua Venire, Hristos va aduce noul adevăr, cu care va împlini promisiunile Vechiului şi

Noului Testament; acesta poate fi numit Testamentul Desăvârşit (cf. Eshatologia 5.1). Crezând în acest adevăr, oamenii trebuie să-L slujească şi să-L urmeze pe Domnul pe pământ, şi atunci îşi vor putea împlini responsabilitatea legată de providenţă şi vor fi justificaţi în faţa lui Dumnezeu. Din acest motiv epoca dată este numită epoca justificării prin slujire. Crezând în Dumnezeu, slujindu-L, şi dedicându-se lucrării Lui, oamenii acestei epoci urmează să fie în întregime înviaţi atât spiritual, cât şi fizic, să devină spirite divine şi să trăiască în împărăţia cerurilor pe pământ. Când îşi vor lepăda trupul, ei vor intra ca spirite şi vor sălăşlui în împărăţia cerurilor în ceruri, care reprezintă nivelul spiritelor divine în lumea spirituală.

2.2.5. Împărăţia cerurilor şi paradisul

Unii creştini au fost neclari în conceptele lor cu privire la împărăţia cerurilor şi la paradis deoarece le lipseşte o înţelegere completă a Principiului. Dacă Isus şi-ar fi împlinit misiunea ca Mesia pe pământ, împărăţia cerurilor pe pământ ar fi fost stabilită în zilele lui. Împărăţia cerurilor în ceruri ar fi fost, de asemenea, realizată odată ce oamenii înzestraţi cu caracter perfect, care au trăit în împărăţia cerurilor pe pământ ar fi trecut în lumea spiritelor ca spirite divine. Cu toate acestea, deoarece Isus a murit pe cruce, împărăţia cerurilor pe pământ nu a fost realizată. Pământul nu a văzut niciodată apariţia oamenilor care au atins nivelul spiritului divin. Nimeni, niciodată, nu a devenit cetăţean al împărăţiei cerurilor în lumea spiritelor, care a fost creată ca adăpost al spiritelor divine. Prin urmare, împărăţia cerurilor rămâne nelocuită şi incompletă.

Atunci de ce Isus a spus că acela care crede în el va intra în împărăţia cerurilor? Scopul iniţial pentru care el a venit pe pământ a fost acela de a crea împărăţia cerurilor. Cu toate acestea, din cauza necredinţei oamenilor, Isus a murit pe cruce înainte ca să poată fonda împărăţia cerurilor. Isus i-a promis hoţului crucificat la dreapta lui că acesta va intra în Paradis împreună cu el (Luc. 23:43). Hoţul a fost singura persoană care a crezut în Isus în final, atunci când toţi ceilalţi îl abandonaseră. Când Isus avea speranţa împlinirii misiunii sale ca Mesia, el a predicat că oamenii vor intra în împărăţia cerurilor. Însă atunci când era pe punctul de a muri pe cruce fără a-şi împlini misiunea, Isus i-a spus hoţului că acesta va intra numai în Paradis. Paradisul se referă la tărâmul din lumea spirituală care aparţine spiritelor ce au atins în timpul vieţii

pe pământ nivelul spiritului vieţii, prin credinţa în Isus. Acolo ei rămân în aşteptare până în ziua în care poarta împărăţiei cerurilor va fi deschisă.

2.2.6. Fenomenele spirituale din timpul Ultimelor Zile

Adam şi Eva au căzut în momentul în care se aflau la etapa de împlinire a stadiului de creştere. Fiinţele umane se restaurează acum până la acest stadiu prin intermediul providenţei de restaurare, trecând prin epoca Vechiului şi a Noului Testament. Ultimele zile reprezintă timpul când oamenii revin la nivelul spiritual atins de primii strămoşi ai oamenilor chiar înainte de cădere. Zilele noastre, fiind ultimele zile, reprezintă momentul când oamenii de pe tot pământul ating acest nivel. La fel ca şi Adam şi Eva înainte de cădere puteau să comunice în mod direct cu Dumnezeu, astăzi mulţi oameni de pe pământ pot comunica cu lumea spirituală. Profeţia potrivit căreia în timpul ultimelor zile, „Iar în zilele din urmă, zice Domnul, voi turna din Duhul Meu peste tot trupul şi fiii voştri şi fiicele voastre vor proroci şi cei mai tineri ai voştri vor vedea vedenii şi bătrânii voştri vise vor visa.” (Fap. 2:17) poate fi explicată pe baza acestei incursiuni a Principiului.

În timpul ultimelor zile mulţi oameni vor primi revelaţia: „tu eşti Domnul.” Adesea aceşti oameni vor fi induşi în eroare crezând că ei reprezintă cea de-a Doua Venire a lui Hristos. Din ce motiv se rătăcesc ei de la calea cea dreapta?

În momentul creării fiinţelor umane Dumnezeu le-a dăruit acestora capacitatea de a stăpâni universul (Fac. 1:28). Însă, din cauza căderii, ei au fost incapabili să împlinească această binecuvântare. Atunci când oamenii decăzuţi sunt restauraţi spiritual prin intermediul providenţei de restaurare până la nivelul etapei de creştere, ei ajung la nivelul sufletului comparabil cu cel al lui Adam şi Eva înainte de căderea lor. Dumnezeu le dăruieşte anumitor oameni care se află la această etapă revelaţia că ei sunt Domnul, ca recunoaştere a faptului că ei au atins nivelul de maturitate la care El a binecuvântat odată oamenii cu stăpânirea asupra universului.

Credincioşii din timpul ultimelor zile ai căror credinţă devotată îi îndreptăţeşte să primească revelaţia că ei sunt „Domnul” ocupă o poziţie similară cu cea a lui Ioan Botezătorul. Acesta a venit cu misiunea de a îndrepta calea pentru Isus (Ioan 1:23). În acelaşi fel, aceşti oameni ai credinţei au misiunea de a pregăti, fiecare în sfera sa, calea pentru Hristos în momentul Celei de-a Doua Veniri. Din moment ce ei trebuie să acţioneze ca reprezentanţi

ai Domnului în sferele de îndatoriri respective, Dumnezeu le dăruieşte revelaţia că ei sunt Domnul.

Atunci când cineva care este dăruit cu darul comunicării spirituale primeşte revelaţia că el este Domnul, el ar trebui să înţeleagă acest fenomen prin intermediul învăţăturilor desprinse din Principiu. Nu este admisibil ca el să acţioneze greşit, identificându-se cu Hristos în momentul Celei de-a Doua Veniri. Altfel, el ar sfârşi jucând rolul unui antihrist. Din acest motiv, Biblia conţine profeţii care spun că în timpul celei de a Doua Veniri, vor apărea mulţi antihrişti.[1]

Adesea mediumurile spirituale se rătăcesc şi intră în conflict cu ele însele, deoarece nivelele lumii spirituale cu care sunt în contact şi conţinutul revelaţiilor pe care le primesc, diferă (I Cor. 15:41). Cu toate că oamenii cu capacităţi de percepţie spirituală sunt în contact cu aceeaşi lume spirituală, deoarece circumstanţele şi poziţiile lor diferă, iar caracterul, intelectul şi spiritualitatea lor se află la nivele diferite, ei percep lumea spirituală în feluri diferite. Aceste diferenţe duc la conflicte între ei.

Oamenii care contribuie la providenţa de restaurare sunt adesea responsabili numai pentru o parte a providenţei. Concentrându-se numai asupra relaţiei lor pe verticală cu Dumnezeu, adesea ei nu sunt atenţi la relaţia lor pe orizontală cuvenită cu alţi oameni conectaţi spiritual. Conflictele pot apărea între ei ca rezultat al credinţei lor în aceea că voinţa Domnului pe care fiecare crede că o slujeşte diferă de a celuilalt. Conflictul dintre ei se agravează atunci când fiecare dintre ei primeşte revelaţia că este cel mai bun. Însă Dumnezeu dăruieşte asemenea încurajări pentru ca fiecare dintre ei să dea ce are mai bun în misiunea lui din cadrul providenţei cele mari. Dumnezeu mai dăruieşte aceste revelaţii şi din motiv că fiecare dintre ei este întru-un anumit fel cel mai potrivit pentru respectiva parte a misiunii.

În plus, atunci când oamenii devotaţi credinţei devin deschişi spiritual şi ating nivelul sufletesc comparabil cu cel al lui Adam şi al Evei de până la cădere, ei se vor afla în faţa unui test similar cu cel pe care Adam şi Eva l-au picat. Dacă nu sunt atenţi, ar putea comite aceeaşi greşeala a căderii. Fără a înţelege Principiul este extrem de greu de depăşit o asemenea greşeală. În mod regretabil, mulţi oameni religioşi au fost incapabili să treacă această încercare, anulând într-o clipă realizările câştigate în decursul anilor de devoţiune şi încercări.

[1] I Ioan 2:18

Cum pot oamenii dăruiţi spiritual să facă faţă acestor dificultăţi? Pentru a împlini providenţa de restaurare într-o perioadă scurtă de timp, Dumnezeu acordă diferite misiuni unui număr mare de oameni şi Se raportează la fiecare dintre ei independent. Aşadar, este inevitabil să apară conflicte între oamenii sensibili spiritual. Cu toate acestea, în finalul istoriei, Dumnezeu le va oferi noul adevăr. Noul adevăr îi va ajuta să înţeleagă că fiecare dintre misiunile cu care au fost însărcinaţi sunt în totalitate întru acelaşi scop unic al Domnului şi îi va călăuzi spre a coopera între ei şi a munci în armonie pentru a împlini marele scop al providenţei de restaurare. În această epocă toţi oamenii înzestraţi spiritual ar trebui să înceteze să se încăpăţâneze în a susţine că ei singuri slujesc voinţei Domnului. Ei ar trebui să caute cuvintele mult mai înalte şi mai cuprinzătoare ale adevărului care să îi ajute să-şi înţeleagă corect poziţia şi adevărata natură a misiunii lor providenţiale. Numai atunci vor fi în stare să depăşească confuzia care se naşte din conflictele apărute pe orizontală. Numai atunci vor ajunge la împlinirea căii lor de credinţă şi vor aduce la vedere frumoasele ei roade.

2.2.7. Prima înviere

„Prima înviere" menţionată în Biblie descrie împlinirea restaurării pentru prima dată în istoria providenţei. Aceasta va fi împlinită prin Hristos în momentul celei de a doua veniri. El va purifica oamenii de păcatul originar şi îi va restaura la nivelul sinelui lor adevărat, originar, ajutându-i să împlinească scopul creaţiei.

Speranţa tuturor creştinilor este de a participa la prima înviere. Însă cine va participa de fapt? Vor fi aceia care sunt primii întru credinţă, întru slujirea şi urmarea lui Hristos în momentul celei de a doua veniri. Ei îl vor însoţi în împlinirea tuturor condiţiilor de răscumpărare la nivel mondial şi în realizarea providenţei de restaurare. În timpul acestui proces ei vor fi primii care se vor lepăda de păcatul originar, şi vor deveni spirite divine, împlinind scopul creaţiei.

Să examinăm mai departe înţelesul celor 144.000 menţionaţi în Biblie (Apoc. 14:1-4, 7:4). Pentru ca Hristos în momentul celei de a doua veniri să împlinească providenţa de restaurare, el trebuie să găsească mai întâi un anumit număr de oameni care să poată restaura prin răscumpărare misiunile tuturor sfinţilor din trecut, care, în ciuda eforturilor lor de a împlini voinţa Domnului, au căzut pradă lui Satan atunci când au eşuat în împlinirea

îndatoririlor lor. El trebuie să găsească aceşti oameni în timpul vieţii lui şi să aşeze bazele victoriei asupra lumii lui Satan. Numărul total de sfinţi pe care Isus în momentul celei de a doua veniri trebuie sa îi găsească pentru a-şi împlini misiunea, este de 144.000.

În decursul providenţei lui Dumnezeu de restaurare, Iacov a avut doisprezece copii, cu care el a început misiunea sa de a restaura familia. Moise a călăuzit doisprezece triburi în împlinirea misiunii de a restaura o naţiune. Dacă aceste douăsprezece triburi s-ar fi înmulţit după modelul a doisprezece triburi, ele ar fi alcătuit în total 144. Isus, care a venit cu misiunea de a restaura lumea, a găsit doisprezece discipoli pentru a restaura prin răscumpărare, atât spiritual cât şi fizic, numărul 144. Însă, datorită crucificării lui, Isus nu a fost în stare să aducă decât restaurarea spirituală. Iacov a avut doisprezece copii pentru a restaura prin răscumpărare, în timpul vieţii sale, calea verticală a celor douăsprezece generaţii pornind de la Noe, care au fost revendicate de Satan (cf. Perioadele 2.2). În acelaşi fel, Hristos, în momentul celei de a doua veniri, trebuie să restaureze prin răscumpărare, atât spiritual cât şi fizic, în cursul vieţii sale, îndelungata cale providenţială ce porneşte de la prima venire a lui Hristos, care a stabilit modelul celor 144 de triburi. Pentru a împlini aceasta, el trebuie să găsească un număr dat de credincioşi, corespunzător numărului 144.

2.3. Providenţa de înviere a spiritelor

2.3.1. Scopul şi calea învierii prin revenire

Potrivit Principiului creaţiei, dezvoltarea spiritului uman necesită două tipuri de hrană: elementele vieţii primite de la Dumnezeu şi elementele vitalităţii primite în rezultatul procesului de dare şi primire cu eul fizic. Spiritele nu se pot dezvolta şi nu pot fi renăscute în lipsa sinelui fizic. În consecinţă, spiritele oamenilor care au murit înainte de a putea atinge perfecţiunea în timpul vieţii lor, pot fi renăscute numai prin întoarcerea pe pământ şi împlinirea îndatoririlor lor neterminate, prin intermediul cooperării cu oamenii de pe pământ. Prin ajutorarea oamenilor de credinţă de pe pământ în împlinirea misiunii lor, spiritele îşi pot împlini în acelaşi timp misiunile lor. Aici rezidă înţelesul din spatele versetelor care prevestesc că în timpul ultimelor zile Domnul va sosi însoţit de către „zecile de mii de sfinţi” (Iuda 14). Noi numim acest proces învierea prin revenire.

În ce fel ajută spiritele oamenii de pe pământ în împlinirea voinţei Domnului? Atunci când oamenii devin receptivi la spirite prin intermediul rugăciunilor sau al altor activităţi spirituale, spiritele coboară asupra lor pentru a forma o bază comună cu eul lor spiritual şi lucrează împreună. Spiritele săvârşesc variate lucrări. De exemplu, ele revarsă foc spiritual peste oamenii de pe pământ şi le dau acestora puterea de a vindeca boli. Ei ajută oamenii să intre în stări de transă şi să perceapă realităţile lumii spirituale. Ele dăruiesc oamenii cu revelaţii şi cu darul profeţiei. Ele pot, de asemenea, să dea inspiraţie profundă sufletului. În cadrul acestor lucrări, spiritele acţionează din partea Sfântului Duh, călăuzind oamenii de pe pământ întru împlinirea voinţei Domnului.

2.3.2. Învierea prin revenire a spiritelor evreilor şi creştinilor

2.3.2.1. Etapa de creştere a învierii prin revenire

Spiritele acelora care au păstrat Legea Mozaică şi L-au venerat pe Dumnezeu în mod sincer trăind pe pământ în timpul Vechiului Testament, locuiesc la nivelul spiritelor formă în lumea spirituală. După venirea lui Isus, aceste spirite s-au întors toate pe pământ şi au ajutat oamenii credincioşi de pe pământ să împlinească voinţa Domnului. Ajutând oamenii să atingă nivelul spiritului vieţii, ei au primit aceeaşi răsplată: mai precis, ei au devenit spirite ale vieţii şi au intrat în Paradis. Numim această providenţă etapa de creştere a învierii prin revenire.

Să extragem câteva exemple din Biblie. Din moment ce Ilie a apărut în chip de spirit în faţa lui Isus şi a discipolilor lui (Mat. 17:3), este clar că Ilie trăia în lumea spirituală. Cu toate acestea Isus s-a referit la Ioan Botezătorul, care trăia pe pământ, ca fiind Ilie (Mat. 17:12-13). Isus l-a numit Ilie, deoarece, în termenii misiunii lor comune, trupul lui Ioan slujea ca trup lui Ilie. Spiritul lui Ilie a coborât asupra lui Ioan pentru a-l ajuta în împlinirea misiunii pe care Ilie a lăsat-o neîmplinită în timpul vieţii sale pe pământ. Aceasta reprezenta învierea prin revenire a lui Ilie.

Este menţionat în Biblie că atunci când a murit Isus pe cruce, multe dintre trupurile sfinţilor s-au ridicat din mormintele lor (Mat. 27:52). Acest verset nu semnifică faptul că trupurile descompuse ale acelor sfinţi au fost regenerate, făcându-i să se ridice în carne şi oase. Mai degrabă, el descrie fenomenele spirituale ale învierii prin revenire. Spiritele evreilor credincioşi au

coborât pe pământ din nivelul spiritelor formă ale lumii spirituale unde trăiau. Ei s-au întors pentru a-i ajuta pe credincioşii de pe pământ, care aveau ocazia de a beneficia de pe urma răscumpărării păcatelor prin cruce, să creadă în Isus şi să devină spirite viaţă. Dacă sfinţii s-ar fi ridicat în carne şi oase din mormintele lor aşa cum stă scris în Biblie, ei ar fi mărturisit că Isus este Mesia. Ar mai fi îndrăznit cineva să conteste faptul că Isus era Mesia? Mai mult chiar, faptele şi lucrările lor ar fi fost trecute în Biblie, însă nu avem nimic altceva decât descrieri vagi ale ridicării sfinţilor din morminte. Acesta a reprezentat un fenomen efemer, perceput numai de acei credincioşi ale căror simţuri spirituale erau deschise.

În comparaţie cu Paradisul, în care oamenii puteau să intre în virtutea răscumpărării datorate crucificării lui Isus, zona lumii spirituale unde locuiau spiritele sfinţilor Vechiului Testament era comparativ mai întunecată şi nefericită, prin urmare, a fost numită „mormânt".

2.3.2.2. Etapa de desăvârşire a învierii prin revenire

Spiritele oamenilor care au crezut în Isus în timpul vieţii lor pe pământ, din perioada Noului Testament, au devenit spirite ale vieţii şi au intrat în Paradis după moartea lor. După cea de a Doua Venire, aceste spirite se vor reîntoarce pe pământ pentru a-i ajuta pe credincioşi şi pentru a aştepta reîntoarcerea lui Hristos. Ajutându-i pe oamenii de pe pământ să atingă nivelul de spirite divine, ei vor primi aceeaşi răsplată şi vor deveni la rândul lor spirite divine. Când sfinţii de pe pământ vor intra în cealaltă lume şi vor trece în împărăţia cerurilor din ceruri, sfinţii care s-au reîntors vor intra şi ei în împărăţia cerurilor. Această providenţă este numită învierea prin revenire la etapa de desăvârşire. În cadrul acestei providenţe, spiritele nu numai că ajută oamenii de pe pământ; oamenii, la rândul lor, ajută la învierea spiritelor. Să elucidăm următorul verset: „Şi toţi aceştia [sfinţii Vechiului Testament], mărturisiţi fiind prin credinţă, n-au primit făgăduinţa, [permisiunea de a intra în împărăţia cerurilor], pentru că Dumnezeu rânduise pentru noi [oamenii de pe pământ] ceva mai bun [împărăţia cerurilor], ca ei [spiritele] să nu ia fără noi desăvârşirea [cetăţeni ai împărăţiei cerurilor]." (Evr. 11:39-40)

Cu această explicaţie putem înţelege că acest verset descrie just învierea prin revenire. El ilustrează felul în care spiritele ce trăiesc în lumea spirituală nu pot atinge perfecţiunea fără cooperarea oamenilor de pe pământ. Mai departe este scris: „Oricâte veţi lega pe pământ, vor fi legate şi în cer; şi oricâte veţi dezlega pe pământ, vor fi dezlegate şi în cer" (Mat. 18:18). Acest

verset ne învaţă că dacă credincioşii de pe pământ mai întâi nu dezleagă ceea ce este legat, spiritele la rândul lor, nu pot dezlega ceea ce este legat în ei. Din moment ce spiritele pot fi renăscute numai prin cooperarea cu credincioşii de pe pământ la care coboară, Isus a dăruit cheile împărăţiei cerurilor lui Petru, reprezentantul credincioşilor de pe pământ, ca el să deschidă porţile împărăţiei cerurilor aici, pe pământ (Mat. 16:19).

2.3.3. Învierea prin revenire a spiritelor celor ce sălăşluiesc în afara Paradisului

Există câteva clase de spirite care sălăşluiesc în afara Paradisului; fiecare dintre ele are o cale de a obţine învierea prin revenire. Să examinăm mai întâi învierea prin revenire a spiritelor care au crezut în religii altele decât cea creştină în timpul vieţii lor pe pământ. La fel cum doi oameni, înainte de a putea să lucreze spre un scop comun, trebuie mai întâi să formeze o bază comună între ei, oamenii de pe pământ şi spiritele pot să lucreze pentru a obţine un scop providenţial comun numai în momentul în care formează mai întâi o bază comună. Prin urmare, un spirit care revine pe pământ pentru învierea sa, caută un partener din rândul oamenilor aparţinând religiei în care a crezut în timpul vieţii sale. Un spirit coboară la o persoană pe care o alege şi o călăuzeşte. Atunci când ajută acea persoană să împlinească scopul providenţei de restaurare, împreună primesc acelaşi beneficiu.

În al doilea rând, să examinăm învierea prin revenire a acelor spirite care au trăit o viaţă conştientă, chiar dacă nu au crezut într-o anumită religie. Nimeni din rândul umanităţii decăzute nu întrupează bunătatea perfectă deoarece nimeni nu s-a izbăvit de păcatul originar dinlăuntrul său. Astfel, un spirit bun este acela care are în mod relativ mai multă bunătate înlăuntrul său decât un spirit malefic. Aceste spirite bune coboară asupra oamenilor buni de pe pământ şi cooperează cu ei pentru a-i ajuta să împlinească scopul providenţei de restaurare a lui Dumnezeu. În cadrul acestui proces, spiritele primesc acelaşi beneficiu ca şi oamenii pe care i-au ajutat.

În al treilea rând, să examinăm învierea prin revenire a spiritelor malefice. Citim în Biblie despre cei „blestemaţi”, pe care îi aşteaptă „focul cel veşnic, care este gătit diavolului şi îngerilor lui.” (Mat. 25:41). Aici, sub „îngerii lui” se subînţeleg spiritele malefice care trăiesc şi lucrează sub controlul Diavolului. Creaturile spirituale, cunoscute sub numele de fantome, ale căror caracteristici şi identitate sunt adesea neclare, nu sunt altceva decât spirite

malefice. Chiar şi spiritele malefice sunt capabile să primească meritul epocii întorcându-se pe pământ. Cu toate acestea, lucrările spiritelor malefice nu poartă întotdeauna roadele şi nu aduc răsplata învierii prin revenire. Pentru a primi o astfel de răsplată, lucrările lor trebuie să aibă efectul pedepsirii oamenilor, pentru a-i ajuta să creeze condiţiile necesare răscumpărării eşecurilor lor, care au zădărnicit eforturile lui Dumnezeu de a-i purifica de păcatele lor. Cum pot atunci lucrările spiritelor malefice să conducă la săvârşirea judecăţii cereşti?

Să analizăm un exemplu. Să presupunem că există o persoană care trăieşte pe pământ, şi care, pe baza răsplăţii epocii, este pe cale să treacă din sfera sa curentă de beneficiu către o sferă mai înaltă. Ea nu poate avansa la o sferă mai înaltă dacă nu realizează condiţiile răscumpărării pentru a se izbăvi de păcatele din trecut. În cazul avansării de la sfera familiei către sfera clanului, persoana trebuie să plătească datoria păcatului atât pentru sine, cât şi pentru strămoşii clanului său. Cerul le permite spiritelor malefice să îl chinuiască ca pedeapsă pentru acest păcat. Dacă îndură de bunăvoie suferinţa provocată de către spiritele malefice şi o depăşeşte, el va plăti răscumpărarea cu succes prin această condiţie şi va fi îndreptăţit să intre într-o sferă mai înaltă de răsplată la nivelul clanului. Spiritele malefice care l-au chinuit primesc o răsplată corespunzătoare. Aceasta este calea prin care, pe baza meritului epocii, providenţa de restaurare îşi extinde sfera beneficiului de la nivelul familiei, către cel al clanului, cel naţional şi mondial. De fiecare dată când umanitatea avansează la un nivel superior, persoana care conduce providenţa trebuie să realizeze o condiţie de răscumpărare pentru a curăţa păcatele pe care ea sau strămoşii ei le-au comis.

Lucrările spiritelor malefice pot ajuta o persoană să împlinească condiţiile răscumpărării păcatului său în două feluri. Mai întâi, spiritul poate să tulbure persoana de pe pământ în mod direct. Sau el poate coborî asupra sinelui spiritual al unei alte persoane de pe pământ, care este pe cale să comită un păcat asemănător cu păcatul comis de către persoana care urmează să fie pedepsită, şi să lucreze prin intermediul celei de-a doua persoane pentru a o ataca. În ambele cazuri, dacă persoana îndură cu recunoştinţă şi în mod voluntar lucrarea spiritului malefic, ea va realiza condiţiile necesare pentru răscumpărarea păcatelor sale şi ale strămoşilor săi. Acest păcat va fi astfel rezolvat, iar el va intra într-o sferă superioară de beneficiu, care a devenit disponibilă în noua epocă. Astfel, lucrările spiritului malefic au adus judecata pentru păcatele acelei persoane din partea Cerului.

În consecinţă, spiritul va primi acelaşi beneficiu ca şi persoana de pe pământ; el, de asemenea, va intra în sfera superioară de beneficiu.

2.4. Teoria reîncarnării examinată în lumina Principiului Învierii prin Revenire

În căutarea împlinirii întregului scop al providenţei de restaurare, Dumnezeu a chemat numeroşi oameni şi i-a însărcinat pe fiecare cu misiuni potrivite. Aceşti oameni au transmis la rândul lor mai departe aceste misiuni către alţi oameni aflaţi în circumstanţe asemănătoare şi având un caracter asemănător, împlinind treptat fiecare sferă a misiunii lor, de-a lungul istoriei.

Providenţa de restaurare începe cu o persoană şi se extinde la familie, naţiune şi lume, iar în ultimă instanţă va aduce restaurarea întregului cer şi pământ. Cu toate că misiunea cu care a fost însărcinat fiecare om poate fi numai o parte dintr-un întreg mult mai mare, ea la fel se desfăşoară după modelul de mai sus. Fiecare misiune începe la nivelul individului şi îşi extinde ţelul către nivelul familiei, naţiunii şi al lumii întregi. Pentru a da un exemplu din Biblie, misiunea a început cu Avraam la nivelul individual şi al familiei, a fost transmisă lui Moise la nivelul naţional şi lui Isus la nivelul mondial.

Spiritele care nu şi-au putut împlini misiunea în timpul vieţii trebuie să se întoarcă la oamenii de pe pământ care împărtăşesc acelaşi fel de misiune pe care acestea au avut-o în timpul vieţii. Atunci când un spirit ajută o persoană de pe pământ să împlinească voinţa Domnului, acea persoană va împlini nu numai misiunea sa, ci şi misiunea spiritului care l-a ajutat. Astfel, din punctul de vedere al misiunii, eul fizic al persoanei serveşte în paralel şi ca sine fizic pentru spirit. Într-un anumit sens, el reprezintă cea de a doua venire a spiritului; astfel, el poate uneori să fie numit după numele spiritului şi poate părea ca fiind reincarnarea acelui spirit. În Biblie, Ioan Botezătorul urma să împlinească misiunea pe care Ilie a lăsat-o neîmplinită în timpul vieţii sale, din moment ce el a primit ajutorul lui Ilie în realizarea activităţilor sale. Isus l-a numit pe Ioan „Ilie", deoarece eul fizic al lui Ioan slujea în paralel drept corp pentru Ilie (cf. Învierea 2.3.2.1).

În timpul Ultimelor Zile, anumitor oameni de pe pământ le sunt încredinţate misiuni la nivel mondial. Ei trebuie să moştenească şi să ducă la împlinire îndatoririle tuturor spiritelor din trecut care au fost devotate aceluiaşi domeniu. Spiritele acestea vor coborî asupra acestor oameni şi îi vor ajuta pentru a împlini lucrările neterminate ale spiritelor. Din moment ce,

într-un anumit sens, oamenii reprezintă cea de a doua venire a acestor spirite care îi îndrumă, ei pot crede că sunt reincarnarea lor. Astfel, în Ultimele Zile, există oameni care susţin că sunt a doua venire a lui Isus, a lui Maitreya Buda, a lui Confucius, a Măslinului, sau a Pomului Vieţii. Doctrinele religiilor Hindi şi budiste cu privire la reîncarnare interpretează aceste fenomene exterioare însă fără a cunoaşte principiul învierii prin revenire.

Secţiunea 3
Unificarea religiilor prin intermediul învierii prin revenire

3.1. Unificarea Creştinătăţii prin intermediul învierii prin revenire

În momentul celei de a Doua Venirii, toate spiritele vieţii care sălăşluiesc în Paradis coboară asupra oamenilor de pe pământ, care, prin credinţa în Dumnezeu şi slujirea Lui, pot atinge nivelul spiritului divin. Prin colaborarea cu aceşti oameni întru împlinirea voinţei Domnului pentru providenţa de restaurare, spiritele pot împărtăşi acelaşi beneficiu şi pot intra în împărăţia cerurilor (cf. Învierea 2.3.2.2). În acelaşi fel, toate spiritele vor coborî din Paradis în acea zi şi vor ajuta credincioşii de pe pământ.

Cu toate că timpul întâlnirii poate varia în funcţie de credinţa individuală, natura înnăscută şi realizările strămoşilor lui în providenţă, fiecare dintre credincioşi va fi călăuzit, mai devreme sau mai târziu, de către spiritele din Paradis pentru a merge în faţa lui Hristos în momentul celei de a Doua Veniri, şi a-şi devota viaţa voii lui Dumnezeu. Din acest motiv creştinătatea este menită să se unifice.

3.2. Unificarea tuturor celorlalte religii prin intermediul învierii prin revenire

Aşa cum am explicat mai devreme, toate religiile care au căutat acelaşi ultim ţel, se adună treptat într-o unică sferă culturală, bazată pe idealurile creştine (cf. Eshatologia). Creştinătatea nu există pentru sine, ci are scopul final de a împlini ţelurile tuturor celorlalte religii din istoria umanităţii. Hristos, în momentul celei de a Doua Veniri, care este menit să apară ca centru al

creştinătăţii, este întruchiparea lui Maitreya Buda care trebuie să se întoarcă potrivit învăţăturilor budiste, Omul Adevărat, care este aşteptat în tradiţia religioasă chinezească şi Chongdoryong aşteptat de mulţi dintre coreeni. El reprezintă persoana centrală a cărei venire este, de asemenea, aşteptată şi de alte religii.

În consecinţă, în momentul celei de a Doua Veniri a lui Hristos, toate spiritele care în timpul vieţii lor au crezut în religii, altele decât cea creştină, se vor întoarce pe Pământ, asemenea spiritelor din Paradis, pentru a fi renăscute, însă timpul reîntoarcerii lor va depinde de poziţia lor spirituală. Aceste spirite trebuie să călăuzească credincioşii de pe pământ, care aparţin religiei lor, către Hristos la cea de a Doua Venire şi să le ajute să creadă şi să îl slujească în lucrarea sa de împlinire a voinţei Domnului. Putem găsi un exemplu similar în momentul Primei Veniri: cei trei magi de la Răsărit, care reprezentau zoroastrismul, au venit în căutarea lui Isus şi l-au venerat, la naşterea sa (Mat. 2:1-12). În mod corespunzător, toate religiile vor fi unificate, în final, în jurul creştinismului renăscut.

3.3. Unificarea persoanelor nereligioase cu ajutorul învierii prin revenire

Spiritele care, în timpul vieţii lor, duc o viaţă exemplară dar nu cred în nici una dintre religii se vor întoarce la rândul lor pe pământ la timpul potrivit, pentru a primi beneficiul învierii prin revenire. Ele vor călăuzi oamenii exemplari spre Hristos, ajutându-i să creadă şi să îl slujească pe Isus în lucrarea lui de împlinire a voinţei Domnului.

Scopul ultim al providenţei lui Dumnezeu de restaurare este de a salva întreaga umanitate. Prin urmare, Dumnezeu intenţionează să abolească complet iadul, după ce va trece perioada necesară de timp pentru ca fiecare individ să îşi răscumpere păcatele. Dacă iadul ar rămâne pentru eternitate în lumea în care idealul lui Dumnezeu al binelui este împlinit, aceasta ar contrazice perfecţiunea lui Dumnezeu, idealul Său, şi providenţa Sa de restaurare.

Chiar şi părinţii decăzuţi nu pot simţi bucurie când unul dintre copiii lor este nefericit. Oare acest lucru nu este şi mai adevărat în cazul lui Dumnezeu, Părintele nostru Ceresc? Stă scris: „Domnul nu întârzie cu făgăduinţa Sa…, ci îndelung rabdă pentru voi, nevrând să piară cineva, ci toţi să vină la pocăinţă.” (II Pet. 3:9). La fel, iadul nu poate rămâne pentru eternitate. În

lumea ideală, care constituie împlinirea celei mai adânci dorinţe a lui Dumnezeu, nu va rămâne nici o mărturie a iadului. În timpul ultimelor zile, atunci când va veni timpul, spiritele malefice vor coborî asupra oamenilor răi de pe pământ aflaţi la acelaşi nivel spiritual şi îi vor ajuta să împlinească voinţa lui Dumnezeu. Cu adevărat, chiar şi demonii au mărturisit despre Isus că este fiul lui Dumnezeu (Mat. 8:29).

Luând parte la aceste variate providenţe în decursul unei perioade de timp îndelungate, toţi oamenii se vor apropia treptat de scopul lumii ideale a lui Dumnezeu.

Capitolul 6 Predestinarea

Controversele teologice privind predestinarea au provocat o mare confuzie în vieţile religioase ale multor oameni. Să începem prin a examina sursa acestei confuzii.

În Biblie găsim numeroase pasaje a căror interpretare presupune că totul în viaţa unui om – prosperitate şi declin, fericire şi nenorocire, salvare şi condamnare, precum şi înflorirea şi căderea naţiunilor – se petrec exact după cum este predestinat de către Dumnezeu. De exemplu, Sf. Pavel a scris:

> „Şi pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte i-a şi chemat; şi pe aceia pe care i-a chemat, i-a şi socotit neprihăniţi; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniţi i-a şi proslăvit." – Romani 8:30

> „Căci El a zis lui Moise: "Voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă; şi Mă voi îndura de oricine-Mi va plăcea să Mă îndur." Aşadar, nu atârnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă." – *Romani 9:15-16*

> „Nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din aceeaşi frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuinţare de cinste, şi un alt vas pentru o întrebuinţare de ocară?" – Romani 9:21

De asemenea, este scris că de atunci de când se aflau încă în pântecul mamei lor, Dumnezeu l-a iubit pe Iacov şi l-a urât pe Isav şi le-a anunţat destinul, spunând că „cel mai mare va fi rob celui mai mic"[2]. Astfel, există suficiente temeiuri pentru a justifica doctrina predestinării absolute a lui Dumnezeu.

Însă, putem găsi, de asemenea, în Biblie destule dovezi pentru a combate doctrina predestinării absolute. De exemplu, Dumnezeu a avertizat primii strămoşi ai omenirii să nu mănânce din fruct, pentru a preveni căderea

[2] Romani 9:11-13

lor.[3] Căderea omului, precum putem deduce de aici, nu a fost rezultatul predestinării lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, rezultatul nesupunerii oamenilor poruncii lui Dumnezeu. Iarăşi citim: „I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ, şi S-a mâhnit în inima Lui."[4] Dacă Dumnezeu a predestinat căderea umană, El nu ar fi avut nici un motiv să sufere de pe urma oamenilor decăzuţi, care acţionau conform predestinării Sale. Mai mult ca atât, în Evanghelia lui Ioan scrie că oricine crede în Hristos nu va pieri, ci va avea viaţă veşnică,[5] ceea ce înseamnă că nimănui nu-i sunt predestinate suferinţe.

Doctrina despre aceea că rezultatul acţiunilor omului este determinat nu de predestinarea lui Dumnezeu, ci de eforturile omului însuşi, este susţinută de binecunoscutul verset biblic: „Cereţi, şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi; bateţi, şi vi se va deschide."[6] Dacă fiecare acţiune umană ar avea în final rezultatul predestinat de Dumnezeu, atunci de ce Isus sublinia importanţa efortului uman? Biblia ne învaţă să ne rugăm pentru fraţii noştri bolnavi[7], sugerând că boala şi sănătatea nu depind în întregime numai de predestinarea lui Dumnezeu. Dacă totul ar fi fost determinat de către un destin inevitabil, predestinat de Dumnezeu, atunci toate rugăciunile noastre nu ar ajuta la nimic.

Deoarece Dumnezeu este absolut, ne-am putea aştepta că predestinările Lui sunt la fel absolute şi nu mai pot fi schimbate prin eforturile umane. Prin urmare, dacă acceptăm doctrina tradiţională că toate lucrurile sunt predestinate în mod absolut de Dumnezeu, atunci trebuie să concluzionăm că nici un efort al omului, inclusiv rugăciunea, predica sau acţiunile de caritate, nu pot influenţa în nici un fel providenţa lui Dumnezeu de restaurare. Orice alt efort dincolo de desfăşurarea firească a evenimentelor ar fi complet inutil.

Deoarece în Biblie există numeroase pasaje pentru a argumenta oricare din aceste două doctrine opuse, controversa privind subiectul predestinării a fost inevitabilă. Cum poate Principiul rezolva această problemă? Vom trata problema predestinării, analizând-o în câteva teme.

---

[3] Geneza 2:17
[4] Geneza 6:6
[5] Ioan 3:16
[6] Matei 7:7
[7] Ieremia 5:14-15

Secţiunea 1
Predestinarea Voinţei lui Dumnezeu

Înainte de a discuta predestinarea Voinţei lui Dumnezeu, să examinăm mai întâi ce reprezintă această Voinţă. Ne amintim că Dumnezeu nu a putut să-şi îndeplinească scopul creaţiei din cauza căderii oamenilor. Prin urmare, Voinţa lui Dumnezeu în realizarea providenţei Sale pentru omenirea decăzută rămâne aceeaşi: să îndeplinească scopul creaţiei. În acest sens, Voinţa lui Dumnezeu constă în realizarea restaurării.

Apoi trebuie să cunoaştem că Dumnezeu mai întâi îşi predetermină Voinţa şi apoi lucrează la împlinirea ei. Atunci când a creat fiinţele umane, Dumnezeu a predeterminat că ei vor îndeplini scopul creaţiei. Însă când Dumnezeu nu şi-a putut îndeplini Voinţa din cauza căderii, El a predeterminat încă o dată să o împlinească prin providenţa de restaurare, şi din acel moment a lucrat pentru obţinerea acestui lucru.

Dumnezeu trebuie să-şi predestineze Voinţa şi să o realizeze pe căile binelui, şi nu pe cele ale răului. Dumnezeu este Originea binelui. Aşadar, scopul creaţiei Sale este bun; şi la fel, scopul providenţei de restaurare şi Voinţa Sa de îndeplinire a acestui scop sunt bune. Din acest motiv, Dumnezeu nu intenţionează nimic din ceea ce ar împiedica sau s-ar opune împlinirii scopului creaţiei. În particular, El nu ar fi putut predestina căderea umană sau păcatele care-i expun pe oamenii decăzuţi la judecată. De asemenea, El nu ar fi putut predestina astfel de evenimente, cum ar fi distrugerea universului. Dacă aceste rele ar fi rezultatul inevitabil al predestinării lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu ar fi putut fi Originea binelui. Mai mult decât atât, dacă Dumnezeu Însuşi ar fi predestinat toate aceste rezultate malefice, El nu şi-ar fi exprimat regretul pentru ele, cum a fost de exemplu pentru depravarea oamenilor decăzuţi,[8] sau pentru Regele Saul când acesta a căzut în necredinţă.[9] Astfel de versete ilustrează faptul că răul nu este rezultatul predestinării lui Dumnezeu, ci, mai curând, rezultatul eşecului oamenilor în îndeplinirea părţii lor de responsabilitate şi al trecerii lor de partea lui Satan.

[8] Geneza 6:6

[9] I Samuel 15:11

În ce măsură îşi predestinează Dumnezeu Voinţa - împlinirea finală a scopului creaţiei? Dumnezeu este o Fiinţă absolută, unică, eternă şi neschimbătoare; de aceea, scopul creaţiei Sale trebuie să fie, la rândul lui, absolut, unic, etern şi neschimbător. În mod asemănător, Voinţa Sa în privinţa providenţei de restaurare, ţinta căreia este împlinirea scopului creaţiei, trebuie la fel să fie absolută, unică şi neschimbătoare. De aici rezultă că predestinarea Voinţei lui Dumnezeu, privitor la aceea că scopul creaţiei va fi împlinit într-o bună zi, trebuie, de asemenea, să fie absolută, aşa cum este scris: „da, Eu am spus, şi Eu voi împlini; Eu am plănuit şi Eu voi înfăptui."[10] Deoarece Dumnezeu îşi predestinează absolut Voinţa, dacă persoana aleasă să împlinească Voinţa Lui eşuează, Dumnezeu continuă să lucreze asupra providenţei Sale până la realizarea ei, chiar dacă aceasta îi cere să pună pe umerii altei persoane această misiune.

De exemplu, Dumnezeu a dorit ca scopul creaţiei Sale să fie împlinit prin Adam. Cu toate că acest lucru nu s-a realizat, predestinarea de către Dumnezeu a acestei Voinţe providenţiale a rămas absolută. Prin urmare, Dumnezeu l-a trimis pe Isus ca cel de-al doilea Adam şi a încercat să-Şi împlinească Voinţa prin intermediul lui. Atunci când, din cauza necredinţei iudeilor,[11] nici Isus nu a putut să ducă la împlinire completă Voinţa, el a promis că se va întoarce şi o va împlini cu siguranţă.[12] În acelaşi fel, Voinţa lui Dumnezeu a fost stabilirea fundamentului pentru Mesia la nivel de familie prin providenţa bazată pe Cain şi Abel. Atunci când Cain l-a ucis pe Abel şi această Voinţă nu s-a împlinit, Dumnezeu a întreprins o altă încercare de a o realiza prin familia lui Noe. În momentul în care şi familia lui Noe a eşuat în îndeplinirea Voinţei, Dumnezeu l-a ales pe Avraam ca înlocuitor şi a continuat să lucreze prin el. Observăm acelaşi lucru şi în privinţa misiunilor individuale: Dumnezeu a încercat să îndrepte eşecul în realizarea Voinţei Sale alegându-l pe Set în locul lui Abel.[13] Dumnezeu a încercat să-Şi îndeplinească Voinţa nerealizată de către Moise prin alegerea lui Iosua în locul lui.[14] Atunci când Voinţa lui Dumnezeu pentru Iuda Iscariotul a fost anulată prin trădarea lui Isus de către acesta, Dumnezeu a întreprins o a doua încercare de a împlini Voinţa, alegându-l pe Matia în locul lui.[15]

---

[10] Isaia 46:11
[11] cf. Mesia 1.2
[12] Matei 16:27
[13] Geneza 4:25
[14] Iosua 1:5
[15] Fapte 1:24-26

Secţiunea 2
Predestinarea modului de îndeplinire a Voinţei lui Dumnezeu

Potrivit Principiului creaţiei, scopul lui Dumnezeu pentru creaţie poate fi realizat doar atunci când oamenii îşi îndeplinesc partea de responsabilitate.[16] Cu toate că Voinţa lui Dumnezeu de a realiza acest scop prin providenţa de restaurare este absolută şi dincolo de influenţa omului, împlinirea ei necesită îndeplinirea de către om a părţii sale de responsabilitate. Iniţial, scopul lui Dumnezeu pentru creaţie trebuia să fie împlinit prin Adam şi Eva doar atunci când ei ar fi îndeplinit responsabilitatea ce le-a fost dată şi s-ar fi abţinut să mănânce din fructul pomului cunoştinţei binelui şi răului.[17] Astfel, în providenţa de restaurare Voinţa lui Dumnezeu este împlinită doar atunci când figura centrală responsabilă de o anumită misiune îşi îndeplineşte partea de responsabilitate. De exemplu, iudeii, naţiunea centrală a providenţei, trebuiau să creadă în Isus şi să-l urmeze necondiţionat, pentru ca Dumnezeu să realizeze o salvare totală în acele timpuri. Deoarece ei nu au crezut şi nu şi-au îndeplinit responsabilitatea, realizarea Voinţei a trebuit să fie amânată până în timpul celei de-a Doua Veniri.

În ce măsură predestinează Dumnezeu desfăşurarea evenimentelor în cadrul providenţei? Cu toate că Voinţa lui Dumnezeu de a realiza scopul providenţei de restaurare este absolută, procesul de îndeplinire a acestei voinţe este predestinat în mod condiţional şi este posibil doar atunci când la cele nouăzeci şi cinci de procente ale responsabilităţii lui Dumnezeu se adaugă cele cinci procente de responsabilitate a figurii centrale. Proporţia de cinci procente este folosită pentru a indica faptul că partea de responsabilitate umană este extrem de mică în comparaţie cu partea de responsabilitate a lui Dumnezeu. Însă, pentru oameni aceste cinci procente echivalează cu un efort de o sută de procente.

Să aducem câteva exemple: Dumnezeu a predestinat că Voinţa Lui va fi împlinită prin Adam şi Eva numai dacă ei se vor abţine de la gustarea fructului şi îşi vor îndeplini responsabilitatea. În providenţa de restaurare centrată pe Noe, Dumnezeu a predestinat că Voinţa Sa va fi împlinită numai după ce Noe îşi va depune cu devoţiune toate eforturile în construirea arcei,

[16] cf. Creaţiei 5.2.2
[17] Geneza 2:17

îndeplinindu-şi astfel responsabilitatea. În providenţa salvării prin Isus, Dumnezeu a predestinat împlinirea Voinţei Sale numai după ce oamenii decăzuţi îşi vor îndeplini responsabilitatea, crezând în Isus ca Mesia şi urmându-l cu devoţiune.[18] Cu toate acestea, iarăşi şi iarăşi, oamenii nu erau în stare să-şi îndeplinească nici măcar acea mică parte de responsabilitate. În consecinţă, providenţa lui Dumnezeu a fost prelungită în repetate rânduri.

Este scris în Biblie: „Rugăciunea făcută cu credinţă va mântui pe cel bolnav,"[19] „Credinţa ta te-a mântuit"[20] şi „Căci oricine cere, capătă; cine caută, găseşte; şi celui ce bate, i se deschide."[21] Aceste versete confirmă că Dumnezeu predestinează împlinirea Voinţei Sale cu condiţia că oamenii îşi vor îndeplini partea lor de responsabilitate. Din aceste exemple trebuie să recunoaştem cât de minusculă este partea de responsabilitate umană în comparaţie cu truda şi graţia lui Dumnezeu, care reprezintă partea Sa de responsabilitate. Pe de altă parte, luând în consideraţie faptul că figurile centrale în providenţă în mod repetat nu au reuşit să-şi îndeplinească responsabilitatea, putem înţelege cât de dificil a fost pentru ei să realizeze chiar şi această parte comparativ mică.

Secţiunea 3
Predestinarea cu privire la oameni

Adam şi Eva trebuiau să devină strămoşii buni ai omenirii, cu condiţia că îşi îndeplineau responsabilitatea şi urmau porunca lui Dumnezeu de a nu mânca din fruct. Prin urmare, Dumnezeu nu a predestinat în mod absolut că ei vor deveni strămoşii noştri buni. Acelaşi lucru se referă şi la oamenii decăzuţi: ei pot deveni ideali, precum a predestinat Dumnezeu, doar atunci când îşi îndeplinesc responsabilitatea. Aşadar, Dumnezeu nu predestinează în mod absolut ce fel de oameni vor deveni ei în realitate.

În ce măsură determină Dumnezeu soarta unui individ? Împlinirea Voinţei lui Dumnezeu prin intermediul unui individ necesită în mod absolut îndeplinirea de către acesta a responsabilităţii sale. Deci, chiar dacă Dumnezeu predestinează pe cineva pentru o anume misiune, cele nouăzeci şi

[18] Ioan 3:16
[19] Iacov 5:15
[20] Marcu 5:34
[21] Matei 7:8

cinci de procente ale responsabilităţii lui Dumnezeu şi cele cinci procente ale responsabilităţii acelei persoane trebuie realizate împreună, pentru ca persoana să încheie misiunea care i-a fost dată şi să împlinească Voinţa lui Dumnezeu. Dacă omul nu-şi îndeplineşte responsabilitatea, el nu poate deveni aşa cum i-a predestinat să fie Dumnezeu.

De exemplu, atunci când l-a ales pe Moise, Dumnezeu a predestinat că, în cazul în care Moise îşi va îndeplini responsabilitatea, el va conduce poporul ales în ţinutul binecuvântat al Canaanului.[22] Cu toate acestea, când Moise a încălcat Voinţa lui Dumnezeu, lovind de două ori stânca la Cadeş-Barnea, el a suferit eşec. În consecinţă, Moise a murit înainte de a ajunge la destinaţia finală, iar planul lui Dumnezeu pentru el de a conduce oamenii în Canaan nu a fost realizat.[23] Atunci când l-a ales pe Iuda Iscariotul, Dumnezeu a predestinat în mod condiţional că acesta va rămâne un discipol loial al lui Isus, numai dacă îşi va îndeplini responsabilitatea cu credinţă. Însă, când Iuda şi-a pierdut credinţa, aşteptările lui Dumnezeu pentru el nu s-au realizat şi acesta a devenit un trădător. Atunci când Dumnezeu a ridicat poporul iudeu, El a predestinat că ei vor fi glorificaţi ca popor ales, în cazul în care îşi vor îndeplini responsabilitatea de a crede şi a-l urma pe Isus. Totuşi, când conducătorii lor l-au trimis pe Isus pe cruce, această soartă care le-a fost prezisă nu s-a adeverit , iar poporul evreu s-a împrăştiat.

Să examinăm mai departe cum predestinează Dumnezeu figurile centrale în providenţa de restaurare. Scopul providenţei lui Dumnezeu pentru restaurare este acela de a restaura lumea decăzută total făcând din ea lumea originară pe care Dumnezeu a gândit-o la început. Prin urmare, cu toate că timpul salvării poate fi diferit, tuturor oamenilor decăzuţi le este predestinată salvarea.[24] Însă, asemenea procesului de creare a lumii, providenţa lui Dumnezeu pentru salvare - lucrarea de recreare - nu poate fi realizată într-o clipă. Ea începe dintr-un anumit punct şi treptat se extinde până când acoperă totul. Astfel, în providenţa de salvare, Dumnezeu mai întâi predestinează o persoană pentru a fi figură centrală şi apoi o cheamă la o anumită misiune.

Ce calificări trebuie să posede omul pentru a merita o astfel de chemare? Înainte de toate, figura centrală trebuie să se nască din rândul poporului ales. Apoi, chiar şi în rândul poporului ales, el trebuie să provină

[22] Exodul 3:10
[23] Numeri 20:2-13; 27:13-14
[24] II Pet. 3:9

dintr-o descendenţă cu multe realizări bune. Printre urmaşii acestui neam deosebit, el trebuie să fie înzestrat cu caracterul necesar. Printre acei cu caracterul necesar, el trebuie să-şi dezvolte calităţile corespunzătoare de la o vârstă fragedă. În final, din rândul celor care corespund acestor calităţi, Dumnezeu îl alege mai întâi pe acel care trăieşte în timpul şi în locul cel mai potrivit pentru îndeplinirea planului Său.

Secţiunea 4
Elucidarea versetelor biblice care susţin doctrina predestinării absolute

Până acum am analizat diverse subiecte cu privire la predestinare. Mai departe vom examina din nou acele versete biblice care par a sugera că rezultatul fiecărei acţiuni este determinat de predestinarea absolută a lui Dumnezeu şi vom elucida semnificaţia lor.

Să începem cu următorul verset:

Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a şi hotărât mai dinainte... şi pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a şi chemat; şi pe aceia pe care i-a chemat, i-a şi socotit neprihăniţi; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniţi, i-a şi proslăvit. – *Romani 8:30*

Dumnezeu, fiind atotştiutor, cunoaşte cine posedă calităţile necesare pentru a deveni o figură centrală în providenţa de restaurare. Dumnezeu predestinează pe aceia pe care îi „cunoaşte”; apoi îi cheamă pentru a îndeplini scopul providenţei. A chema un om este responsabilitatea lui Dumnezeu, însă doar aceasta nu-l îndreptăţeşte în faţa lui Dumnezeu şi nu-l proslăveşte. Doar atunci când, fiind chemat de Dumnezeu, omul îşi îndeplineşte responsabilitatea, el este îndreptăţit şi apoi proslăvit. Predestinarea lui Dumnezeu cu referire la proslăvirea omului depinde astfel, de îndeplinirea de către acesta a părţii sale de responsabilitate. Deoarece versetul biblic nu menţionează porţiunea de responsabilitate umană, oamenii îl pot interpreta greşit, crezând că totul este determinat exclusiv de predestinarea absolută a lui Dumnezeu.

La fel este scris că:

„Voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă; şi Mă voi îndura de oricine-Mi va plăcea să Mă îndur." Aşadar, nu atârnă nici de cine

vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă." – Romani 9:15-16

Aşa cum a fost explicat şi mai înainte, numai Dumnezeu prevede şi alege pe acel care este cel mai potrivit pentru a îndeplini scopul providenţei de restaurare. Este dreptul lui Dumnezeu de a alege un om, de a-l milui sau a se îndura de el; acest lucru nu depinde de efortul sau voinţa omului. Scopul acestui verset este de a sublinia puterea şi graţia lui Dumnezeu.

Sfântul Pavel a scris,

„Nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din aceeaşi frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuinţare de cinste, şi un alt vas pentru o întrebuinţare de ocară?" – Romani 9:21

S-a explicat că Dumnezeu le-a dat oamenilor partea de responsabilitate ca o condiţie, în baza căreia El poate să-i iubească mai mult decât pe oricare altă fiinţă din lumea creaţiei. Prin această condiţie Dumnezeu intenţiona să-i facă pe oameni demni de a fi stăpânii creaţiei prin moştenirea de către ei naturii Lui creative. Însă, oamenii au încălcat această condiţie şi au căzut. Ei au devenit fiinţe fără valoare, asemeni unor rămăşiţe care sunt aruncate. Într-o astfel de stare, oamenii decăzuţi nu au nici un motiv să se plângă, indiferent de felul în care i-ar trata Dumnezeu. Iată despre ce ne învaţă acest verset.

Este scris că Dumnezeu l-a iubit pe Iacov şi l-a urât pe Isav încă în timp ce se aflau în pântecul mamei lor fără a săvârşi nimic bun sau rău. Dumnezeu l-a favorizat pe unul dintre ei şi l-a defavorizat pe celălalt, spunându-i Rebecăi că „Cel mai mare va fi rob celui mai mic".[25] Dumnezeu l-a preferat pe unul dintre ei pentru a stabili o anumită cale în providenţa de restaurare. Cu toate că detaliile vor fi discutate mai târziu,[26] Dumnezeu i-a dat lui Isaac doi gemeni, Isav şi Iacov, cu intenţia de a-i pune în poziţii de Cain şi Abel. Ei trebuiau să creeze condiţii de răscumpărare pentru îndeplinirea Voinţei Lui, care consta în recuperarea dreptului de frate mai mare care a fost pierdut atunci când în familia lui Adam Cain l-a ucis pe Abel. Dumnezeu intenţiona să realizeze această Voinţă prin victoria lui Iacov (în poziţie de Abel) asupra lui Isav, fratele mai mare (în poziţie de Cain). Deoarece Isav se afla în poziţie de Cain, el era „urât" de către Dumnezeu. Iacov, care se afla în poziţie de Abel, putea primi dragostea lui Dumnezeu.

[25] Romani 9:10-13

[26] cf. Fundamentul 3.2

Totuşi, dacă îi favoriza Dumnezeu sau îi defavoriza, depindea în cele din urmă, de îndeplinirea sau neîndeplinirea părţii lor de responsabilitate. În realitate, deoarece Isav i s-a supus lui Iacov, el a fost capabil să se ridice deasupra poziţiei sale anterioare, ca fiind urât de Dumnezeu, şi să primească binecuvântarea dragostei Lui în mod egal cu Iacov. Şi, dimpotrivă, chiar dacă iniţial Iacov se afla în poziţia de a primi favoarea lui Dumnezeu, el ar fi încetat să o mai primească, dacă ar fi eşuat în îndeplinirea responsabilităţii sale.

Doctrina predestinării absolute expusă de John Calvin a fost şi continuă să fie împărtăşită de mulţi oameni. Ei susţineau o astfel de doctrină, deoarece credeau în mod greşit că îndeplinirea Voinţei lui Dumnezeu depinde numai de puterea şi munca Lui. Ei nu au cunoscut adevărata legătură dintre partea de responsabilitate a lui Dumnezeu şi cea a omului în îndeplinirea scopului providenţei de restaurare.

Capitolul 7
Hristologia

Pentru oamenii decăzuţi care căută salvarea, probabil cele mai importante întrebări dintre cele multe pe care trebuie ei să le rezolve privesc Hristologia. Subiectele care alcătuiesc scopul acesteia includ, Sfânta Treime, care se ocupă de relaţia dintre Dumnezeu, Isus şi Sfântul Duh, la fel, renaşterea şi relaţia dintre Isus, Sfântul Duh şi oamenii decăzuţi. Controversele în jurul acestor subiecte nu au fost niciodată clarificate pe deplin până în zilele noastre. Prin urmare, rămâne a fi o confuzie considerabilă în doctrina creştină şi în ceea ce priveşte căile credinţei. Cheia în tratarea acestor subiecte constă în înţelegerea valorii originare a fiinţelor umane. Vom discuta mai întâi această problemă, ea reprezentând fundamentul pe care putem răspunde şi la alte întrebări ale Hristologiei.

Secţiunea 1
Valoarea unei persoane care a realizat scopul creaţiei

Să discutăm valoarea unei persoane care a realizat scopul creaţiei, mai bine zis, valoarea lui Adam sau a Evei care au atins perfecţiunea. Putem înţelege o asemenea valoare a omului din câteva perspective.

În primul rând, relaţia dintre Dumnezeu şi o persoană deplin matură se aseamănă cu relaţia dintre caracteristicile duale. Fiinţele umane au fost create cu suflet şi corp după asemănarea caracteristicilor duale ale lui Dumnezeu.[27] În mod similar, relaţia dintre Dumnezeu şi o persoană care a atins perfecţiunea caracterului individual poate fi comparată cu cea dintre caracteristicile duale ale unei persoane, adică dintre suflet şi corp. Aşa cum corpul este creat după asemănarea sufletului intangibil, pentru a-i fi partenerul obiect substanţial, o fiinţă umană este creată după asemănarea lui Dumnezeu Cel intangibil, pentru a fi partenerul obiect substanţial al Său. Aşa cum există o unitate inseparabilă între sufletul şi corpul unui om adevărat centrat pe Dumnezeu,

[27] Cf. Creaţie 1.1

există la fel o unitate inseparabilă între Dumnezeu şi un om adevărat, care formează împreună un fundament al celor patru poziţii. În acea unitate omul simte Inima lui Dumnezeu ca pe o realitate proprie. Având un caracter deplin matur, o asemenea persoană este un templu al lui Dumnezeu în care El poate sălăşlui continuu; şi acea persoană ajunge să posede o natură divină.[28] Isus a vorbit despre această stare de perfecţiune în felul următor: „Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit."[29] Astfel, putem vedea că un om care a realizat scopul creaţiei capătă o valoare divină, comparabilă cu cea a lui Dumnezeu.

În al doilea rând, să apreciem valoarea unei fiinţe umane din perspectiva scopului pentru care a fost creată. Dumnezeu a creat oamenii cu scopul de a-Şi împărtăşi bucuria cu ei. Fiecare om posedă un caracter individual unic. Indiferent câte miliarde de oameni se nasc pe pământ, niciodată doi oameni nu vor avea exact aceeaşi personalitate. Fiecare om este partenerul obiect substanţial al lui Dumnezeu care manifestă un aspect distinctiv al caracteristicilor duale ale lui Dumnezeu. Prin urmare, acel om este unul singur în întregul univers care poate stimula acel aspect distinctiv al naturii lui Dumnezeu pentru a-I aduce bucurie.[30] Astfel, fiecare om care a împlinit scopul creaţiei reprezintă o experienţă unică în cosmos. Putem astfel confirma adevărul din spusele lui Buddha, „din întregul cer sau pământ, eu singur sunt cel preţuit."[31]

În al treilea rând, să apreciem valoarea unui om în baza relaţiei lui cu universul, aşa cum este explicat de Principiului creaţiei. Omul care a împlinit scopul creaţiei poate stăpâni întregul univers.[32] Posedând atât spirit cât şi corp, el poate conduce lumea spirituală cu eul său spiritual, iar lumea fizică cu eul său fizic. Atunci când fiinţele umane acţionează ca mediatori, cele două lumi intră într-o relaţie de reciprocitate şi formează un cosmos unificat care este partenerul obiect desăvârşit al lui Dumnezeu.

Noi am învăţat din Principiul creaţiei că universul reprezintă desfăşurarea substanţială a caracteristicilor duale ale fiinţei umane. Spiritul unei persoane conţine toate elementele lumii spirituale, în timp ce trupul său cuprinde totalitatea elementelor lumii fizice. Astfel, omul care a împlinit

---

[28] I Corintei 3:16; cf. Creaţie 3.2

[29] Matei 5:48

[30] cf Creaţie 3.2

[31] primele cuvinte atribuite lui Buddha după naşterea acestuia. Ch'ang A – han ching T 1.1.4c1-2 ; Mahapadana Suttanta, Digh-nikaya ii.15

[32] Geneza 1:28

scopul creaţiei conţine toate esenţele a tot ce există în cosmos. Iată de ce omul este numit microcosm al universului. Din aceste motive, omul posedă valoarea întregului cosmos. Putem astfel înţelege într-o nouă lumină spusele lui Isus: „Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câştiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde?”[33]

Să presupunem că există o maşină perfectă, a cărei piese sunt unice de felul lor în întreaga lume, şi nu există nici o modalitate de a procura sau a înlocui vreuna dintre ele. Oricât de mică sau nesemnificativă ar fi o singură piesă, valoarea ei atunci este egală cu cea a întregii maşini. În mod asemănător, un om deplin matur este unic în întregul univers. Oricât de neînsemnată ar părea acea persoană, valoarea ei este egală cu cea a întregului cosmos.

Secţiunea 2
Isus şi omul care a împlinit scopul creaţiei

2.1. Adam perfect, Isus şi restaurarea pomului vieţii

Istoria umană este istoria providenţei de restaurare. Scopul ei este realizarea Împărăţiei Cerurilor pe pământ, atunci când, la sfârşitul istoriei, pomul vieţii care a fost pierdut în Grădina Edenului va fi recâştigat.[34] Putem înţelege relaţia dintre Adam perfect şi Isus prin compararea pomului Vieţii din Grădina Edenului cu pomul vieţii care trebuie restaurat în timpul Ultimilor Zile.

Precum s-a discutat mai devreme[35], dacă Adam ar fi realizat în întregime idealul creaţiei, el ar fi devenit pomul vieţii şi, astfel, toţi urmaşii lui ar fi devenit pomi ai vieţii. Cu toate acestea, căderea lui Adam a zădărnicit Voinţa lui Dumnezeu, şi de atunci încolo, oamenii decăzuţi au sperat să fie restauraţi ca pomi ai vieţii.[36] Din moment ce un om decăzut niciodată nu se poate restaura pe deplin ca pom al vieţii, prin propriile eforturi, un om care a împlinit idealul creaţiei trebuie să vină ca pom al vieţii şi să altoiască toţi oamenii cu

[33] Matei 16:26
[34] Apocalipsa 22:14; Geneza 3:24
[35] cf. Căderea 1.1.1
[36] Prov. 13:12; Apocalipsa 22:14

sine. Isus este acest pom al vieţii descris în Biblie. Dacă Adam ar fi realizat idealul perfecţiunii, simbolizat prin pomul vieţii din Grădina Edenului, atunci el şi Isus, simbolizat prin pomul vieţii în Apocalipsă, ar fi identici în sensul realizării scopului creaţiei. În acest fel ei ar avea o valoare egală.

2.2. Isus, oamenii şi împlinirea scopului creaţiei

Să comparăm acum valoarea lui Isus cu cea a unei persoane care are un caracter individual perfect. În ce priveşte scopul creaţiei, un om deplin matur este perfect după cum şi Dumnezeu este perfect.[37] Având aceeaşi natură divină ca şi Dumnezeu, el este infinit de preţios. Deoarece Dumnezeu este o Fiinţă eternă, omul creat pentru a deveni obiectul Lui substanţial perfect trebuie să aibă şi el o viaţă eternă. Un om deplin matur este unic în întregul cosmos. Mai mult, deoarece el este stăpânul întregii lumi naturale, care nu-şi poate realiza valoarea sa deplină fără el, el posedă valoarea întregului cosmos.

Nu există valoare mai mare decât cea a unei persoane care a realizat idealul creaţiei. Aceasta este valoarea lui Isus care, cu siguranţă, a obţinut cea mai mare valoare imaginată vreodată. Credinţa tradiţională a creştinilor în divinitatea lui Isus este bine întemeiată, deoarece, ca fiinţă umană perfectă, Isus este absolut una cu Dumnezeu. A afirma că Isus nu este altcineva decât un om care a împlinit scopul creaţiei nu înseamnă deloc a reduce din valoarea lui Isus. De fapt, Principiul creaţiei înalţă adevărata valoare a tuturor oamenilor care împlinesc scopul creaţiei la un nivel comparabil cu cel al lui Isus.

Să examinăm acum câteva mărturii biblice care susţin ideea că Isus este un om care a împlinit scopul creaţiei. Stă scris:

> „Căci este un singur Dumnezeu, şi este un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: Omul Isus Hristos.” - I Timotei 2:5
>
> „Căci, după cum prin neascultarea unui singur om (Adam), cei mulţi au fost făcuţi păcătoşi, tot aşa, prin ascultarea unui singur om (Isus), cei mulţi vor fi făcuţi neprihăniţi.” – Romani 5:19
>
> „Căci dacă moartea a venit prin om (Adam), tot prin om (Isus) a venit şi învierea morţilor.” – I Corintei 15:21

[37] Matei 5:48

„Pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta.” – Fapte 17:31

Astfel Biblia ne demonstrează în mod evident că Isus este un om. Dincolo de toate, el a trebuit să vină în chip de om pentru a deveni Părinte Adevărat care să dăruiască înviere oamenilor.

2.3. Este oare Isus Însuşi Dumnezeu?

Atunci când Filip l-a rugat pe Isus să i-L arate pe Dumnezeu, Isus i-a răspuns: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: ‚Arată-ne pe Tatăl?' Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl este în Mine? ”[38] Despre Isus este scris: „El era în lume, şi lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut.”[39] Isus a mai spus: „Adevărat, adevărat zic vouă: Eu sunt mai înainte de a fi fost Avraam. ”[40] Pe baza acestor versete biblice, mulţi creştini au crezut că Isus este Dumnezeu, Creatorul.

Isus poate fi numit Dumnezeu pe drept cuvânt, deoarece, ca om care a realizat scopul creaţiei şi care trăieşte în unitate cu Dumnezeu, el are o natură divină. Cu toate acestea el nu este Dumnezeu Însuşi. Relaţia dintre Dumnezeu şi Isus poate fi considerată asemănătoare cu relaţia dintre suflet şi corp. Deoarece corpul este partenerul obiect substanţial al sufletului, se aseamănă cu sufletul şi acţionează în unitate cu acesta, el poate fi înţeles ca al doilea eu al sufletului; însă corpul nu este sufletul însuşi. Prin analogie, din moment ce Isus este una cu Dumnezeu şi este întruparea lui Dumnezeu, el poate fi considerat al doilea Eu al lui Dumnezeu; însă el nu este Dumnezeu. Este adevărat că cel ce l-a văzut pe Isus se poate spune ca L-a văzut pe Dumnezeu,[41] însă Isus nu a intenţionat să spună prin aceste cuvinte că el este Dumnezeu Însuşi.

Biblia îl descrie pe Isus ca fiind Cuvântul care s-a întrupat.[42] Acest verset înseamnă că Isus este întruparea Cuvântului; adică, un om în care Cuvântul a căpătat viaţă. Citim în Biblie că toate făpturile au fost făcute prin Cuvânt, şi mai departe, că lumea a fost făcută prin Isus.[43] Astfel, Isus poate fi numit creator. Pentru a înţelege semnificaţia acestor versete, să luăm în consideraţie că universul, conform Principiului creaţiei, este desfăşurarea substanţială a

[38] Ioan 14:9-10
[39] Ioan 1:10
[40] Ioan 8:58
[41] Ioan 14:9-10
[42] Ioan 1:14
[43] Ioan 1:3, 10

naturii interioare şi a formei exterioare a unei fiinţe umane cu caracter perfect. Într-un om deplin matur se conţin toate elementele universului care rezonează armonios în jurul lui. În acest sens, se poate spune că universul este creat prin intermediul unei fiinţe umane perfecte. Mai mult, Dumnezeu intenţiona ca oamenii să fie creatorii şi stăpânii lumii naturale înzestrându-i cu caracterul şi puterea unui Creator; acestea urmează să fie realizate odată ce ei ating perfecţiunea prin îndeplinirea responsabilităţii lor. Privite din această perspectivă, aceste versete sunt în concordanţă cu înţelegerea noastră despre Isus ca om care a împlinit scopul creaţiei; ele nu semnifică faptul că Isus este Însuşi Creatorul.

Isus a mai spus: „Eu sunt mai înainte de a fi fost Avraam."[44] Isus a fost urmaşul lui Avraam. Însă în ceea ce priveşte providenţa de restaurare, Isus este strămoşul lui Avraam, deoarece, fiind acel care trebuie să dăruiască învierea tuturor oamenilor, el a venit în poziţia de prim strămoş al acestora. Trebuie să înţelegem că spunând acestea, Isus nu avea în vedere că el este Dumnezeu Însuşi. Cât timp a trăit pe pământ, Isus a fost un om care nu se deosebea prin nimic de noi, în afara faptului că era lipsit de păcatul originar. Chiar şi în lumea spirituală, unde a locuit el după învierea sa, Isus trăieşte în chip de spirit, asemenea discipolilor lui. Singura diferenţă dintre ei este că Isus trăieşte ca spirit divin, emanând raze strălucitoare de lumină, în timp ce discipolii lui, ca spirite viaţă reflectă acea lumină.

Este scris că din momentul învierii sale, Isus a mijlocit înaintea lui Dumnezeu[45] pentru noi, aşa cum o făcuse şi în timpul cât s-a aflat pe pământ.[46] Dacă Isus ar fi fost Dumnezeu, cum ar fi putut el mijloci pentru noi înaintea lui Însuşi? Mai mult, Isus Îl numea pe Dumnezeu: „Tată", recunoscând prin aceasta că el nu era Dumnezeu Însuşi.[47] Dacă Isus ar fi fost Dumnezeu, cum putea el să fie ispitit de Satan, aşa cum s-a şi întâmplat? Putem conchide cu fermitate că Isus nu a fost Dumnezeu Însuşi din cuvintele pe care le-a rostit el pe cruce: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?"[48]

---

[44] Ioan 8:58
[45] Romani 8:34
[46] Luca 23:34
[47] Ioan 17:1
[48] Matei 27:46

Secţiunea 3
Isus şi oamenii decăzuţi

Un om decăzut nu are nimic din valoarea unui om adevărat, care a împlinit scopul creaţiei. Mai degrabă, el a căzut la un nivel atât de jos, încât îi priveşte de jos în sus pe îngerii care au fost creaţi să fie slujitorii săi. Pe de altă parte, deoarece Isus a venit, posedând valoarea deplină a unui om adevărat, care a împlinit scopul creaţiei, „…toate lucrurile sunt supuse sub picioarele Lui."[49] Un om decăzut, cu păcat originar, este pătat cu condiţia prin care poate fi atacat de Satan. Isus, însă, neavând păcatul originar, nu are nici o condiţie în sine pentru ca Satan să-l invadeze. Un om decăzut nu poate înţelege Voinţa şi Inima lui Dumnezeu. Cel mult, el poate întrezări o frântură din ele. Spre deosebire de acesta, Isus nu numai că a înţeles Voinţa şi Inima lui Dumnezeu în profunzime, el, de asemenea, a simţit Inima lui Dumnezeu ca realitate proprie în viaţa sa de zi cu zi.

În fond, atâta timp cât un om rămâne într-o stare decăzută, el nu posedă nimic din valoarea sa originară. Însă, dacă el ar fi renăscut spiritual şi fizic prin intermediul lui Isus, Părintele Adevărat, şi ar deveni bunul său copil, curăţat de păcatul originar, el ar fi restaurat ca un om adevărat, care a desăvârşit scopul creaţiei, asemenea lui Isus Hristos. Atunci, relaţia sa cu Isus ar fi asemenea relaţiei umane dintre un copil şi părintele său. Chiar dacă relaţia lor va păstra întotdeauna ordinea verticală de părinte şi copil, valoarea lor originară nu se va deosebi. Astfel, Hristos reprezintă capul bisericii,[50] iar noi suntem trupul şi membrele lui.[51] Isus este templul principal, iar noi suntem temple ramuri. Isus este viţa, iar noi suntem mlădiţele.[52] Noi, lăstari ai măslinului sălbatec, trebuie să fim altoiţi cu Isus, adevăratul măslin,[53] înainte de a putea deveni noi înşine măslini adevăraţi. Astfel, Isus ne numeşte „prietenii mei"[54] şi este scris că „când el va apare, noi vom fi asemenea lui."[55] Isus singur este „primul rod", însă la reîntoarcerea lui, noi, acei care aparţinem lui Hristos, vom fi următoarele roade.[56]

---

[49] I Corintei 15:27
[50] Eph 1:22
[51] I Corintei 12:27
[52] Ioan 15:5
[53] Romani 11:17
[54] Ioan 15:14
[55] I Ioan 3:2
[56] I Corintei 15:23

Secţiunea 4
Renaşterea şi Treimea

Doctrina Treimii a rămas una dintre cele mai misterioase teme în teologia creştină. Pe lângă aceasta, doctrina renaşterii, înrudită cu ea, cu toate că ne pare tuturor clară, la fel necesită explicaţii mai aprofundate. În această secţiune vom examina aceste doctrine.

4.1. Renaşterea

4.1.1. Isus, Sfântul Duh şi misiunea lor de a dărui renaştere

Isus i-a spus lui Nicodim: „Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu.”[57] Renaşterea înseamnă a te naşte a doua oară. De ce trebuie oamenii decăzuţi să se nască din nou?

Dacă Adam şi Eva ar fi realizat idealul creaţiei şi ar fi devenit Părinţi Adevăraţi ai omenirii, ei ar fi dat naştere unor copii buni, fără păcat originar şi ar fi format Împărăţia Cerurilor pe pământ. Însă, Adam şi Eva au căzut şi au devenit părinţi malefici, dând naştere copiilor malefici, care au creat acest iad pe pământ. Prin urmare, aşa cum şi Isus i-a spus lui Nicodim, oamenii decăzuţi nu pot vedea Împărăţia lui Dumnezeu fără a se naşte din nou – ca nişte copii fără păcat originar.

Noi nu ne putem naşte fără părinţi. Cine atunci sunt părinţii buni, prin care ne putem naşte din nou, curăţaţi de păcatul originar şi capabili să intrăm în Împărăţia lui Dumnezeu? Părinţii care posedă păcatul originar nu pot da naştere unor copii buni, care nu vor avea păcatul originar. Cu siguranţă, este imposibil de găsit părinţi fără păcat printre omenirea decăzută. Aceşti părinţi trebuie să coboare din Ceruri. Isus a fost Părintele care a venit din Ceruri. El a venit ca un Tată Adevărat pentru a dărui renaştere oamenilor decăzuţi, transformându-i în copii buni, curăţaţi complet de păcatul originar şi capabili de a construi Împărăţia Cerurilor pe pământ. Astfel, este scris în Biblie că: „după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morţi, la o nădejde vie”[58]. Isus a venit ca un Tată Adevărat, ceea ce Adam

[57] Ioan 3:3
[58] I Petru 1:3

nu a putut să devină. Din acest motiv, Biblia vorbeşte despre el ca fiind „Adam cel de pe urmă" şi „Părintele veşniciilor"[59].

Cu toate acestea, numai tatăl nu poate da naştere copiilor. Pentru ca copiii decăzuţi să se renască ca nişte copii buni, alături de Tatăl Adevărat trebuie să existe şi o Mamă Adevărată. Sfântul Duh a venit în chip de Mamă Adevărată. Iată de ce Isus i-a spus lui Nicodim că nimeni nu poate intra în Împărăţia lui Dumnezeu fără a se naşte din nou prin Sfântul Duh.[60]

Există mulţi oameni care au primit revelaţia că Sfântul Duh este de natură feminină. Este astfel, deoarece Sfântul Duh vine ca Mamă Adevărată, sau cea de a doua Evă. Din moment ce Sfântul Duh reprezintă aspectul feminin al lui Dumnezeu, fără a o primi mai întâi pe ea, noi nu putem merge înaintea lui Isus ca mirese. Posedând calităţi feminine, Sfântul Duh consolează şi mişcă inimile oamenilor.[61] Ea curăţă păcatele oamenilor, ispăşind astfel păcatul comis de Eva. Isus, reprezentând aspectul masculin al Domnului, lucrează în ceruri (yang), pe când Sfântul Duh, partenerul său feminin, lucrează pe pământ (yin).

4.1.2. Isus, Sfântul Duh şi caracteristicile duale ale logosului

Logos este cuvântul grecesc care înseamnă „principiul raţional" sau „Cuvântul". Biblia menţionează că Logosul este un partener obiect al lui Dumnezeu,[62] angajat într-o relaţie de reciprocitate cu El. Deoarece Dumnezeu, partenerul subiect al Logosului, posedă caracteristici duale, Logosul, ca partenerul Său obiect, la fel, trebuie să posede caracteristici duale. Dacă Logosul nu ar poseda caracteristici duale, toate lucrurile create prin el[63], la rândul lor, nu ar poseda caracteristici duale. Adam şi Eva, partenerii obiect care-l întrupează pe Dumnezeu la nivel de imagine, au fost creaţi separat din caracteristicile duale ale Logosului.[64]

Dacă Adam, în calitate de bărbat, ar fi realizat idealul creaţiei şi ar fi devenit pomul vieţii, şi Eva, în calitate de femeie, ar fi realizat idealul creaţiei şi ar fi împlinit pomul cunoştinţei binelui şi răului, ei ar fi devenit împreună Părinţii Adevăraţi ai omenirii. Ei ar fi îndeplinit cele trei mari binecuvântări ale

[59] I Corintei 15:45; Isa. 9:6
[60] Ioan 3:5
[61] Romani 5:5; Ioan 14:26-27; Fapte 9:31
[62] Ioan 1:1
[63] Ioan 1:3
[64] cf. Creaţie 1.1

lui Dumnezeu şi ar fi întemeiat Împărăţia lui Dumnezeu pe pământ. Însă, din cauza căderii lor, această lume a devenit un iad pe pământ. De aceea, pentru a dărui renaştere oamenilor decăzuţi, Isus a venit ca cel de al doilea Adam,[65] Tatăl Adevărat al omenirii, cu misiunea simbolizată prin pomul vieţii.[66] În acest caz, nu ar trebui oare să vină şi o Mamă Adevărată a omenirii,[67] cea de a doua Evă, cu misiunea simbolizată prin pomul cunoştinţei binelui şi răului? Cea care a venit în chip de Mamă Adevărată, pentru a dărui renaştere oamenilor decăzuţi, este Sfântul Duh.

4.1.3. Renaşterea spirituală prin Isus şi Sfântul Duh

Din dragostea părinţilor se naşte o nouă viaţă. Atunci când credem în Isus, ca Salvator, prin inspiraţia Sfântului Duh,[68] primim dragostea Părinţilor Adevăraţi spirituali, izvorâtă din acţiunea de dare şi primire dintre Isus, Tatăl Adevărat spiritual şi Sfântul Duh, Mama Adevărată spirituală. Prin această dragoste ne este insuflată o nouă viaţă şi spiritul nostru se renaşte ca un eu nou. Aceasta este renaşterea spirituală. Cu toate acestea, deoarece oamenii au căzut atât spiritual cât şi fizic, trebuie să ne curăţim de păcatul originar, născându-ne din nou spiritual şi fizic. Hristos trebuie să se întoarcă pe pământ pentru a oferi omenirii salvarea fizică, care se va realiza prin renaşterea noastră fizică.

4.2. Treimea

Potrivit Principiului creaţiei, scopul lui Dumnezeu pentru creaţie se realizează în baza fundamentului celor patru poziţii, care se stabileşte prin împlinirea scopului celor trei obiecte, prin acţiunea origine – diviziune - unire. Pentru a îndeplini scopul creaţiei, Isus şi Sfântul Duh ocupă poziţia de parteneri obiect ai lui Dumnezeu, care manifestă în mod separat caracteristicile Lui duale. Ei se unesc prin acţiunea de dare şi primire în centrul căreia este Dumnezeu, şi formează fundamentul celor patru poziţii. Astfel Dumnezeu, Isus şi Sfântul Duh devin una, iar această unitate constituie Treimea.

Iniţial, scopul lui Dumnezeu pentru crearea lui Adam şi a Evei a fost să formeze o treime, ridicându-i până la nivelul de Părinţi Adevăraţi ai omenirii,

[65] I Corinteni 15:45
[66] Apocalipsa 22:14
[67] Apocalipsa 22:17
[68] I Corinteni 12:3

uniţi armonios într-un tot întreg ca soţ şi soţie într-un fundament al celor patru poziţii cu Dumnezeu în centru. Dacă Adam şi Eva nu ar fi căzut şi ar fi format această treime cu Dumnezeu, devenind Părinţii Adevăraţi care ar fi putut da naştere copiilor buni, descendenţii lor la fel ar fi devenit soţi şi soţii bune, având-l pe Dumnezeu ca centru al vieţilor lor. Fiecare cuplu ar fi format astfel o treime împreună cu Dumnezeu. Împărăţia Cerurilor pe pământ, în care sunt împlinite cele trei mari binecuvântări ale lui Dumnezeu, ar fi fost realizată atunci. În schimb, atunci când au căzut, Adam şi Eva au format un fundament al celor patru poziţii cu Satan în centru; cu alte cuvinte, au format o treime decăzută împreună cu Satan. Urmaşii lor, de asemenea, au continuat să formeze treimi împreună cu Satan, construind astfel o societate coruptă şi imorală.

Din momentul căderii, Dumnezeu a lucrat pentru ca să vină ziua în care El ar putea dărui renaşterea oamenilor şi i-ar putea uni în treime cu Sine. Din acest motiv, Dumnezeu intenţiona să-i ridice pe Isus şi mireasa lui ca pe cei de ai doilea Adam şi Evă, pentru a deveni Părinţi Adevăraţi ai omenirii. Cu toate acestea, Isus înviat şi Sfântul Duh au putut forma în unitate cu Dumnezeu doar o treime spirituală. Ei au putut îndeplini numai misiunea de Părinţi Adevăraţi spirituali. Astfel, Isus şi Sfântul Duh dăruiau renaştere spirituală oamenilor de credinţă, ei fiind copiii lor spirituali şi restaurându-i în treimi spirituale.

Hristos trebuie să se reîntoarcă în corp şi să-şi găsească mireasă. Împreună cu Dumnezeu, ei vor forma o treime perfectă pe pământ şi vor deveni Părinţi Adevăraţi, atât spiritual cât şi fizic. Ei vor dărui oamenilor decăzuţi atât renaştere spirituală, cât şi fizică, înlăturând păcatul lor originar şi făcându-i capabili să formeze pe pământ treimi în centru cu Dumnezeu. Atunci când oamenii decăzuţi vor fi restauraţi până la nivelul în care vor putea stabili fundamente ale celor patru poziţii adevărate, în centru cu Dumnezeu, ei vor putea în sfârşit să construiască Împărăţia Cerurilor pe pământ, unde sunt împlinite cele trei mari binecuvântări ale lui Dumnezeu.

Partea a II-a

Introducere la capitolul Restaurare

Providenţa de restaurare se referă la lucrarea lui Dumnezeu de a ne restaura pe noi, oamenii, la starea originară de până la căderea în păcat, astfel ca să putem împlini scopul creaţiei. Aşa cum s-a discutat şi în prima parte, oamenii au căzut din vârful stadiului de dezvoltare şi de atunci au fost ţinuţi sub dominaţia lui Satan.[69] Pentru a restaura oamenii, Dumnezeu lucrează să înlăture influenţa lui Satan. Însă, aşa cum a fost explicat şi în Hristologie, trebuie să ne debarasăm de păcatul originar înainte de a putea rupe legăturile cu Satan şi a fi restauraţi la starea de dinaintea Căderii. Acest lucru este cu putinţă numai atunci când suntem născuţi din nou prin Mesia, Părintele Adevărat. Aşadar, mai întâi trebuie să trecem prin calea de separare a lui Satan de noi înşine. Facem aceasta pentru a ne restaura condiţional la nivelul spiritual pe care Adam şi Eva l-au atins înainte de Cădere, adică în vârful etapei de creştere. Pe baza acestui fundament, trebuie să-l primim pe Mesia şi să ne renaştem, astfel fiind restauraţi deplin la starea originară a oamenilor de până la Cădere. În sfârşit, urmându-l pe Mesia, trebuie să ne continuăm dezvoltarea către maturitate, unde putem împlini scopul creaţiei.

Din moment ce providenţa de restaurare reprezintă lucrarea lui Dumnezeu de re-creare, obiectivul căreia este împlinirea scopului creaţiei, Dumnezeu înfăptuieşte această providenţă în acord cu Principiul Său. În decursul providenţei de restaurare, acest principiu este numit Principiul restaurării. Să studiem cum este realizată providenţa de restaurare.

Secţiunea 1
Principiul restaurării prin răscumpărare

1.1. Restaurarea prin răscumpărare

Înainte de a discuta Principiul restaurării prin răscumpărare, trebuie sa înţelegem mai întâi în ce poziţie au ajuns, din cauza Căderii, oamenii în relaţia lor cu Dumnezeu şi cu Satan. Dacă primii strămoşi ai oamenilor nu ar fi căzut şi ar fi atins perfecţiunea, unindu-se în inimă cu Dumnezeu, atunci ei ar fi trăit

[69] Cf. Creaţiei 5.2.1; Căderea 4.1

creând relaţii doar cu Dumnezeu. Totuşi, din cauză că au căzut, ei au intrat într-o legătură de sânge cu Satan, care i-a silit să fie legaţi şi de el. Imediat după Cădere, când Adam şi Eva aveau păcatul originar, dar nu comiseseră încă alte fapte, bune sau rele, s-au pomenit într-o - poziţie intermediară – o poziţie între Dumnezeu şi Satan, unde ei se aflau în relaţie cu amândoi. Drept consecinţă, toţi urmaşii lor se află în aceeaşi poziţie intermediară. Să luăm ca exemplu o persoană din lumea decăzută, care nu crede în Isus, însă duce o viaţă conştiincioasă. Atâta timp cât va duce o viaţă virtuoasă, Satan nu o poate trage în iad; însă nici Dumnezeu nu o poate aduce în Paradis, atât timp cât ea nu crede în Isus. Ea va rămâne în acea poziţie intermediară. Spiritul său va ajunge să locuiască într-o regiune intermediară a lumii spirituale, care nu este nici Paradis, nici iad.

În ce fel îl separă Dumnezeu pe Satan de oamenii decăzuţi, care se află în poziţie intermediară? Satan intră în relaţie cu oamenii decăzuţi în baza legăturii de sânge existente. De aceea, dacă oamenii nu îndeplinesc o condiţie prin care Dumnezeu poate pretinde că ei sunt ai Săi, nu există vreo cale prin care El să-i poată restaura de partea cerească. Pe de altă parte, Satan recunoaşte ca Dumnezeu este Creatorul oamenilor. Daca Satan nu găseşte o condiţie prin care îl poate ataca pe omul decăzut, el, de asemenea, nu poate să pretindă după bunul plac că acesta este de partea sa. Prin urmare, un om decăzut va trece de partea lui Dumnezeu, dacă va face condiţii bune, sau - de partea lui Satan - dacă va face condiţii rele.

De exemplu, atunci când familia lui Adam se afla în poziţie intermediară, Dumnezeu i-a învăţat pe copii, pe Cain şi pe Abel, să aducă ofrande, astfel ca ei să poată ajunge într-o poziţie în care Dumnezeu să poată să Îşi înfăptuiască providenţa prin ei. Însă, deoarece Cain l-a ucis pe Abel, a fost creată condiţia prin care Satan a putut pretinde la ei. Dumnezeu l-a trimis pe Isus oamenilor decăzuţi, pentru ca aceştia să poată sta de partea Lui prin condiţia de a crede în Isus. Din păcate, atunci când el a venit, mulţi l-au respins şi au rămas de partea lui Satan. Acesta este motivul pentru care Isus este în acelaşi timp şi Salvator şi Judecător.

Care este atunci semnificaţia restaurării prin răscumpărare? Atunci când cineva şi-a pierdut poziţia sau starea originară, el trebuie să facă o anumită condiţie pentru a le restaura. Îndeplinirea unor astfel de condiţii de restituire se numeşte răscumpărare. De exemplu, pentru a recupera reputaţia pierdută, poziţia sau sănătatea, un om trebuie să facă efortul necesar sau să plătească preţul corespunzător. Să presupunem că doi oameni care cândva s-au iubit au

ajuns să nu se mai înţeleagă; ei trebuie să facă o anumită condiţie de reconciliere înainte ca dragostea de care s-au bucurat anterior să fie renăscută. În mod similar, este necesar ca oamenii care au căzut din sfera graţiei lui Dumnezeu în corupţie să îndeplinească anumite condiţii înainte de a putea fi restauraţi la poziţia lor adevărată. Noi numim acest proces de restaurare a poziţiei şi stării originare prin îndeplinirea condiţiilor restaurare prin răscumpărare, şi numim condiţia îndeplinită, condiţie de răscumpărare. Lucrarea lui Dumnezeu de a restaura oamenii la starea lor adevărată, de până la Cădere, prin îndeplinirea de către ei a condiţiilor de răscumpărare se numeşte providenţa de restaurare prin răscumpărare.

Cum se poate compara o condiţie de răscumpărare cu valoarea a ceea ce a fost pierdut? Putem răspunde la această întrebare examinând cele trei tipuri de condiţii de răscumpărare.

Primul este îndeplinirea condiţiei egale de răscumpărare. În acest caz, restaurarea este obţinută prin îndeplinirea unei condiţii de răscumpărare la preţ egal cu valoarea a ceea ce a fost pierdut atunci când cineva s-a îndepărtat de poziţia sau starea originară. Acţiunile de restituire sau compensaţie sunt condiţii de răscumpărare de acest tip. Versetul „viaţă pentru viaţă, dinte pentru dinte, ochi pentru ochi,”[70] se referă la acest tip de condiţii de răscumpărare.

Al doilea este îndeplinirea condiţiei mai mici de răscumpărare. În acest caz, restaurarea este atinsă prin îndeplinirea unei condiţii de răscumpărare la un preţ mai mic decât valoarea a ceea ce a fost pierdut. De exemplu, atunci când cineva datorează o sumă mare, dacă creditorul arată bunăvoinţă, iertând o parte din datorie, datornicul poate plăti mai puţin decât suma totală şi se poate achita deplin de datorie. Un exemplu remarcabil în acest sens este salvarea prin intermediul crucii. Doar prin îndeplinirea unei mici condiţii de răscumpărare - credinţa în Isus - putem primi într-o măsură mai mare graţia salvării, care ne dă dreptul să participăm alături de Isus la aceeaşi înviere. Efectuând condiţia de răscumpărare a botezului cu apă, ne putem naşte din nou spiritual prin Isus şi Sfântul Duh. Mai mult, servind o fărâmă de pâine şi o cupă cu vin la taina Sfintei Împărtăşanii, primim preţiosul har al împărtăşirii trupului şi sângelui lui Isus. Toate acestea sunt exemple de condiţii mai mici de răscumpărare.

Al treilea este îndeplinirea unei condiţii mai mari de răscumpărare. Atunci când cineva a eşuat în îndeplinirea unei condiţii de răscumpărare mai

[70] Exod 21:23-24

mică, pentru a se reîntoarce la starea originară, trebuie să facă o altă condiţie de răscumpărare, de data aceasta la un preţ mai mare decât prima dată. Spre exemplu, dat fiind că Avraam a comis o greşeală când a adus ca ofrandă porumbelul, berbecul şi viţelul, a trebuit să satisfacă o condiţie de răscumpărare mai mare pentru a-şi corecta eşecul. De aceea Dumnezeu i-a cerut să îl ofere drept sacrificiu pe Isaac, unicul său fiu. În zilele lui Moise, când evreii nu au crezut în promisiunea lui Dumnezeu din timpul celor patruzeci de zile de recunoaştere în ţinutul Canaanului, au trebuit să îndeplinească o condiţie mai mare de răscumpărare, rătăcind prin pustiu timp de patruzeci de ani, calculând un an pentru fiecare zi a misiunii de iscodire eşuate.[71]

De ce este necesară o condiţie mai mare de răscumpărare, atunci când condiţia de răscumpărare este făcută pentru a doua oară? În momentul în care o figură centrală a providenţei lui Dumnezeu întreprinde a doua încercare pentru aceeaşi condiţie de răscumpărare, ea trebuie să îndeplinească nu doar propria condiţie neîndeplinită, dar trebuie să despăgubească şi eşecurile oamenilor care au fost înaintea lui.

În continuare, să examinăm metoda de îndeplinire a condiţiilor de răscumpărare. Pentru ca cineva să fie restaurat la starea sau poziţia originară din care a căzut, trebuie să facă o condiţie de răscumpărare urmând calea opusă procesului în care a comis greşeala. De exemplu, pentru ca poporul ales, care l-a respins pe Isus şi l-a trimis pe cruce, să fie salvat şi restaurat la poziţia originară de ales al lui Dumnezeu, trebuie să urmeze calea opusă: să-l iubească pe Isus şi să poarte benevol crucea lui.[72] Din acest motiv creştinismul a devenit o credinţă a muceniciei. Mai mult, oamenii au cauzat o durere imensă lui Dumnezeu prin încălcarea Voinţei Lui şi prin faptul că au căzut. Pentru a restaura aceasta prin răscumpărare, trebuie să tindem să recăpătăm natura noastră originară pură şi să alinăm Inima lui Dumnezeu, trăind în ascultare faţă de Voinţa lui Dumnezeu. În mod similar, deoarece primul Adam l-a părăsit pe Dumnezeu, urmaşii lui au ajuns în braţele lui Satan. Prin urmare, pentru ca Isus, cel de al doilea Adam, să scoată oamenii din capcana lui Satan şi să îi readucă la Dumnezeu, a fost nevoie ca el să Îl slăvească şi să Îl onoreze pe Dumnezeu, chiar şi după ce a fost părăsit de El. Acesta este motivul complicat, ascuns, pentru care Dumnezeu l-a abandonat

[71] Numeri 14:34
[72] Luca 14:27

pe Isus pe cruce.[73] În sfârşit, legile unei naţiuni impun pedepse criminalilor în scopul stabilirii condiţiilor de răscumpărare necesare pentru a menţine ordinea în societate.

Cine trebuie să îndeplinească condiţii de răscumpărare? Mai devreme am învăţat că fiinţele umane urmau să devină perfecte prin îndeplinirea responsabilităţii lor; atunci, ei ar fi deţinut autoritatea de a domni chiar şi peste îngeri. Însă primii strămoşi umani au eşuat în responsabilitatea lor şi astfel au căzut, ajungând în starea în care sunt stăpâniţi de Satan. Pentru a ieşi din stăpânirea lui Satan şi a fi restauraţi la poziţia în care să domnim noi peste el, trebuie singuri să îndeplinim condiţiile de răscumpărare necesare care intră în partea noastră de responsabilitate.

1.2. Fundamentul pentru Mesia

Mesia vine ca Părinte Adevărat al omenirii, deoarece doar el poate înlătura păcatul originar dăruind renaştere oamenilor născuţi din părinţi decăzuţi.[74] Pentru ca noi, oamenii decăzuţi, să fim restauraţi la starea noastră originară, trebuie să îl primim pe Mesia. Însă, înainte de a-l putea primi pe Mesia, mai întâi trebuie să stabilim fundamentul pentru Mesia.

Ce condiţii de răscumpărare sunt necesare pentru stabilirea fundamentului pentru Mesia? Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie mai întâi să înţelegem cum urma Adam să împlinească scopul creaţiei şi cum a eşuat s-o facă, deoarece condiţia de răscumpărare este realizată prin inversarea procesului de deviere de la calea originară.

Pentru a realiza scopul creaţiei, Adam trebuia să îndeplinească două condiţii. În primul rând, trebuia să stabilească fundamentul credinţei. Persoana care trebuia să stabilească acest fundament era Adam însuşi. Condiţia pentru a stabili acest fundament era să respecte cu stricteţe porunca lui Dumnezeu de a nu mânca din fructul pomului cunoştinţei binelui şi răului. Îndeplinind această condiţie, Adam ar fi trecut printr-o perioadă prestabilită de creştere, care reprezenta timpul acordat lui pentru îndeplinirea părţii sale de responsabilitate. Această perioadă reprezintă câteva numere cu semnificaţie providenţială. Prin urmare, perioada de dezvoltare poate fi considerată drept o perioadă de împlinire a anumitor numere.

---

[73] Matei 27:46

[74] cf. Hristologie

Cea de a doua condiţie pe care trebuia să o îndeplinească Adam pentru a realiza scopul creaţiei consta în a stabili fundamentul substanţial. După ce ar fi stabilit un fundament al credinţei de nezdruncinat, Adam ar fi devenit una cu Dumnezeu, stabilind drept urmare fundamentul substanţial. Aceasta înseamnă că el ar fi devenit întruchiparea perfectă a Cuvântului[75] şi ar fi avut un caracter desăvârşit, împlinind prima binecuvântare a lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi decăzut, Adam ar fi realizat astfel scopul creaţiei. Respectiv, pentru ca o un om decăzut să stabilească fundamentul pentru Mesia, el trebuie să treacă printr-o cale similară, stabilind mai întâi fundamentul credinţei şi după aceea fundamentul substanţial.

1.2.1. Fundamentul credinţei

Deoarece Adam nu a dat ascultare Cuvântului lui Dumnezeu şi a căzut, el nu a putut stabili fundamentul credinţei. Astfel, el nu a putut să devină perfecta întruchipare a Cuvântului şi nici să împlinească scopul creaţiei. Pentru a restabili baza pe care pot împlini scopul creaţiei, oamenii decăzuţi trebuie mai întâi să restabilească prin răscumpărare fundamentul credinţei pe care primii strămoşi ai omului nu au reuşit sa-l împlinească. Există trei aspecte care privesc condiţia de răscumpărare necesară pentru a restaura fundamentul credinţei.

În primul rând, trebuie să existe o figură centrală. De când Adam a eşuat în stabilirea fundamentului credinţei, Dumnezeu a căutat figuri centrale, care să poată să restaureze fundamentul credinţei pierdut. Dumnezeu le-a poruncit lui Abel şi Cain să aducă ofrande cu acest scop. De asemenea, Dumnezeu a chemat oameni precum Noe, Avraam, Isaac, Iacov, Moise, regii şi pe Ioan Botezătorul pentru a-i ridica la statutul de figură centrală.

În al doilea rând, trebuie oferit un obiect al condiţiei. Când Adam a pierdut credinţa în Dumnezeu, el a pierdut Cuvântul lui Dumnezeu, care îi fusese dat pentru îndeplinirea condiţiei de stabilire a fundamentului credinţei. În consecinţă, oamenii decăzuţi nu au mai putut să primească în mod direct Cuvântul lui Dumnezeu pentru a restaura fundamentul credinţei. Atunci a apărut necesitatea de a oferi obiecte ale condiţiei ca substituente ale Cuvântului. În urma Căderii oamenii au degradat până la o poziţie inferioară lucrurilor creaţiei, precum este scris: „Inima omului este mai vicleană decât

[75] Ioan 1:14

orice…”,[76] Aşadar, în epoca de până la Vechiul Testament oamenii puteau stabili fundamentul credinţei prin oferirea unui sacrificiu sau a echivalentului lui, cum ar fi arca - produs al lumii naturale. Astfel, fundamentul credinţei a funcţionat, de asemenea, ca fundament pentru restaurarea tuturor lucrurilor care fuseseră pângărite de Satan. În timpul Vechiului Testament, fie Cuvântul, aşa cum era revelat în Legea lui Moise, sau reprezentanţii Cuvântului, cum ar fi Chivotul Legământului, Templul sau diverse figuri centrale, au servit drept obiecte ale condiţiei, substituind Cuvântul originar. În epoca Noului Testament obiecte ale condiţiei erau Cuvântul, aşa cum era revelat în Evanghelii şi Isus ca întruchipare a Cuvântului. Din punctul de vedere al oamenilor, aceste obiecte ale condiţiei au fost oferite cu scopul stabilirii fundamentului credinţei. Din perspectiva lui Dumnezeu, oferirea obiectelor condiţiei ar fi asigurat dreptul de stăpân al lui Dumnezeu asupra providenţei.

În al treilea rând, trebuie împlinită perioada numerică de răscumpărare. Întrebări cum ar fi de ce durata acestei perioade de răscumpărare trebuie să se bazeze pe anumite cifre providenţiale şi ce durate au acele perioade numerice vor fi discutate ulterior pe larg.[77]

1.2.2. Fundamentul substanţial

Precum s-a spus şi mai devreme, pentru ca oamenii decăzuţi să împlinească scopul creaţiei, noi trebuie să devenim întruchipări perfecte ale Cuvântului - starea pe care primii noştri strămoşi au eşuat să o obţină. Pentru a deveni întruchipări perfecte, se cere să fim mai întâi curăţaţi de păcatul originar prin intermediul lui Mesia. Dar, înainte de a-l putea primi pe Mesia, este necesar fundamentul pentru el şi care este realizat atunci când stabilim fundamentul substanţial pe baza fundamentului credinţei. După ce îl primim pe Mesia şi suntem restauraţi în poziţia de până la Cădere a primilor strămoşi umani, mai rămâne o cale ce trebuie urmată: trebuie să devenim una cu Mesia, centraţi pe Inima lui Dumnezeu, apoi să îl urmăm de-a lungul acestui drum nedescoperit până în etapa finală a perioadei de dezvoltare, devenind astfel întruchipări perfecte.

Oamenii decăzuţi pot stabili fundamentul substanţial prin îndeplinirea unei condiţii de răscumpărare: condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute. Când primii oameni au căzut şi s-au ales cu păcatul originar, ei nu au

[76] Ieremia 17:9

[77] cf. Perioade 2.4

putut desăvârşi natura lor originară, dăruită de Dumnezeu. În schimb, au căpătat caracteristicile primare ale naturii decăzute.[78] Îndeplinind condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute, omul decăzut poate stabili fundamentul substanţial prin care îl poate primi pe Mesia, poate fi curăţat de păcatul originar, şi, în cele din urmă, îşi poate restaura natura originară. În capitolele ulterioare vom discuta modul în care poate fi realizată această condiţie.[79]

Secţiunea 2
Desfăşurarea providenţei de restaurare

2.1. Epocile în decursul providenţei de restaurare

Să prezentăm acum o privire generală a întregului curs al istoriei, pornind din timpurile lui Adam, aşa cum este evaluat în Biblie şi să examinăm epocile providenţiale cuprinse în el. Providenţa lui Dumnezeu de stabilire de către oamenii decăzuţi a fundamentului necesar pentru a-l putea primi pe Mesia şi de acolo să realizeze scopul creaţiei, a început cu familia lui Adam. Totuşi, Voinţa lui Dumnezeu a fost zădărnicită atunci când Cain l-a ucis pe Abel. Zece generaţii mai târziu Voinţa neîmplinită a fost transmisă familiei lui Noe. Dumnezeu a judecat lumea malefică prin potop, pentru a separa familia lui Noe şi a conduce providenţa de restaurare. Dumnezeu intenţiona să desăvârşească providenţa prin stabilirea fundamentului pentru Mesia în familia lui Noe şi trimiterea lui Mesia pe acea bază. Însă, din cauza faptei vicioase a celui de al doilea fiu al lui Noe, Ham, providenţa pentru familia lui Noe şi arcă a eşuat. Drept consecinţă, cele zece generaţii şi potopul de patruzeci de zile pe care Dumnezeu le-a stabilit ca pregătire pentru această providenţă au fost pierdute în favoarea lui Satan.

După trecerea a patru sute de ani, necesari pentru a restaura prin intermediul răscumpărării ceea ce pierduse Cerul, Voinţa lui Dumnezeu a fost încredinţată lui Avraam. Dacă Avraam ar fi stabilit fundamentul pentru Mesia la nivelul familiei exact cum Şi-a dorit Dumnezeu, fundamentul s-ar fi extins la nivelul naţiunii, după care ar fi urmat venirea lui Mesia. Totuşi, deoarece Avraam a eşuat în ofranda simbolică, Voinţa lui Dumnezeu a fost iarăşi

[78] cf. Decăderii 4.6
[79] cf. Fundamente

zădărnicită. Prin urmare, Satan a putut pretinde la cei două mii de ani biblici de la Adam până la Avraam,[80] în timpul cărora Dumnezeu a căutat un părinte al credinţei care l-ar fi putut primi pe Mesia. Însă situaţia lui Avraam era diferită de cea a lui Noe. Deşi Avraam a eşuat în ofranda simbolică, fundamentul familial pentru Mesia a fost, în cele din urmă, realizat prin intermediul a trei generaţii ale familiei lui Avraam: Avraam, Isaac şi Iacov. Pe această bază Dumnezeu a înmulţit poporul ales în Egipt şi a extins fundamentul pentru Mesia la nivel naţional. Din acest motiv Avraam este numit părintele credinţei.[81] Dacă judecăm despre semnificaţia epocii strict din punct de vedere al rezultatului, putem înţelege că perioada de două mii de ani de la Adam până la Avraam a fost cu scopul de a găsi un părinte al credinţei care să poată stabili fundamentul pentru începerea providenţei de restaurare. Se poate spune, astfel, că lucrarea lui Dumnezeu de restaurare a început cu Avraam.

Cu toate acestea, din cauza greşelii lui Avraam în aducerea ofrandei simbolice, cei două mii de ani de la Adam până la Avraam au fost pierduţi în favoarea lui Satan. Prin urmare, trebuia stabilită o perioadă în care anii pierduţi puteau fi restauraţi prin răscumpărare de partea lui Dumnezeu; aceasta este semnificaţia perioadei de doua mii de ani de la Avraam la Isus. Dacă Avraam nu ar fi eşuat în aducerea ofrandei simbolice, Mesia ar fi venit şi ar fi stat pe fundamentul naţional pentru Mesia ridicat de către urmaşii direcţi ai lui Avraam, iar providenţa de restaurare ar fi fost împlinită în timpul acela. În mod asemănător, dacă poporul evreu ar fi crezut în Isus şi l-ar fi urmat, ei l-ar fi ajutat să ocupe poziţia în care să reprezinte naţiunea ca sacrificiu viu înaintea lui Dumnezeu. Atunci ei ar fi stabilit fundamentul naţional pentru Mesia, iar Isus, stând pe acel fundament ca Mesia, ar fi desăvârşit providenţa de restaurare.

Cu toate acestea, la fel cum Avraam a eşuat în ofranda simbolică, poporul evreu nu a reuşit să aducă ofranda lui la nivel naţional atunci când liderii săi l-au trimis pe Isus pe cruce. Astfel, perioada de două mii de ani – de data aceasta, de la Avraam la Isus – a fost pierdută din nou în favoarea lui Satan. Drept consecinţă, trebuia stabilită o perioadă paralelă, în care perioada anterioară de două mii de ani putea fi restaurată prin răscumpărare de partea

---

[80] înregistrările biblice tradiţionale a datei cu privire la primii oameni ca fiind sase mii de ani înainte, sau doua mii de ani înainte de Avraam, reprezintă o cronologie simbolica ce semnifica o perioada mult mai lunga de timp, timp a cărui determinare cade în sarcina ştiinţei – Ed.

[81] Romani 4:11-12; 16-17

lui Dumnezeu. Aceasta este semnificaţia perioadei de două mii de ani din timpul lui Isus şi până în zilele noastre. În decursul acestei epoci, când providenţa de restaurare era realizată pe baza salvării spirituale prin răstignirea lui Isus, creştinii trebuie să stabilească fundamentul mondial pentru Mesia.

2.2. Clasificarea epocilor în decursul providenţei de restaurare

Epocile în decursul providenţei de restaurare arată dezvoltarea progresivă a providenţei lui Dumnezeu. Ele pot fi clasificate după şase criterii

2.2.1. Clasificarea epocilor conform Cuvântului lui Dumnezeu:

I. În decursul perioadei de două mii de ani de la Adam la Avraam oamenii încă nu îndepliniseră condiţii de răscumpărare suficiente pentru a primi în mod direct Cuvântul lui Dumnezeu. În cel mai bun caz, oamenii decăzuţi făceau condiţii de răscumpărare prin intermediul ofrandelor; prin aceasta ei au stabilit fundamentul pentru următoarea perioadă, când Dumnezeu a putut să înceapă lucrarea pentru providenţa Sa de restaurare bazată pe Cuvânt. Aşadar, această perioadă este numită epoca providenţială de stabilire a fundamentului pentru Cuvânt.

II. În decursul perioadei de două mii de ani de la Avraam la Isus spiritualitatea şi intelectul oamenilor s-au dezvoltat până la etapa de formare, pe baza Cuvântului revelat în Vechiul Testament. Prin urmare, această perioadă este numită etapa de formare a providenţei, sau Epoca Vechiului Testament.

III. În decursul perioadei de două mii de ani de la Isus până la cea de a Doua Venire spiritualitatea şi intelectul umanităţii s-au dezvoltat ajungând la etapa de creştere, pe baza Cuvântului revelat în Noul Testament. Prin urmare, această perioadă este numită etapa de creştere a providenţei, sau Epoca Noului Testament.

IV. În decursul perioadei de după a Doua Venire a lui Hristos, în care providenţa de restaurare va fi desăvârşită, spiritualitatea şi intelectul omenirii se vor dezvolta trecând în etapa desăvârşirii pe baza Cuvântului Testamentului Desăvârşit, care va fi dat pentru împlinirea providenţei de restaurare. Prin urmare, această perioadă este numită etapa de desăvârşire a providenţei, sau Epoca Testamentului Desăvârşit.

2.2.2. Clasificarea epocilor în baza lucrării lui Dumnezeu de Înviere:

I. În timpul perioadei de două mii de ani de la Adam la Avraam oamenii au adus ofrande cu scopul stabilirii fundamentului pentru începerea Epocii Vechiului Testament, când Dumnezeu urma să înceapă lucrarea Sa de înviere. Astfel, această perioadă este numită epoca providenţei de stabilire a fundamentului pentru înviere.

II. În decursul perioadei de două mii de ani de la Avraam la Isus, oamenii puteau fi înviaţi până la nivelul de spirit formă pe baza Cuvântului Vechiului Testament şi a meritului epocii în cadrul providenţei de restaurare. Prin urmare, această perioadă este numită epoca providenţei de înviere la etapa de formare.

III. În timpul perioadei de două mii de ani de la Isus la cea de a doua Venire, oamenii puteau fi înviaţi până la nivelul de spirit viaţă pe baza Cuvântului Noului Testament şi a meritului epocii în cadrul providenţei de restaurare. Prin urmare, această epocă este numită epoca providenţei de înviere la etapa de creştere.

IV. În decursul perioadei de după a Doua Venire a lui Hristos, când providenţa de restaurare va fi împlinită, oamenii vor fi înviaţi deplin până la nivelul de spirit divin pe baza Cuvântului Testamentului Desăvârşit şi a meritului epocii în cadrul providenţei de restaurare. Prin urmare, numim această perioadă epoca providenţei de înviere la etapa de desăvârşire.

2.2.3. Clasificarea epocilor conform Providenţei pentru Restaurarea prin răscumpărare a perioadelor de credinţă pierdute:

I. În timpul perioadei de două mii de ani de la Adam la Avraam, Dumnezeu a pus fundamentul pentru Epoca Vechiului Testament. Cu toate că această perioadă a fost pierdută în favoarea lui Satan, Dumnezeu, educându-l pe Avraam, a putut începe Epoca Vechiului Testament, în care El să poată restaura prin răscumpărare această primă perioadă. Aşadar, această perioadă este numită Epoca Providenţială de Stabilire a Fundamentului pentru Restaurare (prin răscumpărare).

II. În timpul perioadei de două mii de ani de la Avraam la Isus, Dumnezeu a restaurat prin răscumpărare perioada precedentă de două mii de ani – pierdută în favoarea lui Satan din cauza greşelii lui Avraam în timpul ofrandei simbolice - lucrând mai ales prin poporul lui Israel. Prin urmare, această perioadă este numită Epoca Providenţei de Restaurare (prin răscumpărare).
III. În timpul perioadei de două mii de ani de la Isus la cea de a Doua Venire, Dumnezeu a restaurat prin răscumpărare Epoca Vechiului Testament – pierdută în favoarea lui Satan din cauza crucificării lui Isus – lucrând mai ales prin intermediul creştinismului. Prin urmare, această perioadă se numeşte Epoca Prelungirii Providenţei de Restaurare (prin răscumpărare).
IV. În timpul perioadei de după a Doua Venire a lui Hristos, când providenţa de restaurare urmează să se fie desăvârşită, Dumnezeu va lucra să restaureze prin răscumpărare întregul curs al providenţei de restaurare, care a fost pierdut în favoarea lui Satan. Prin urmare, această perioadă este numită Epoca Desăvârşirii Providenţei de Restaurare (prin răscumpărare).

2.2.4. Clasificarea epocilor cu privire la extinderea sferei fundamentului pentru Mesia:

I. În timpul perioadei de două mii de ani de la Adam la Avraam, Dumnezeu a stabilit fundamentul familial pentru Mesia, educând familia lui Avraam în baza condiţiei de sacrificii oferite de către ei. Aşadar, această perioadă este numită epoca providenţială de stabilire a fundamentului familial pentru Mesia.
II. În timpul perioadei de două mii de ani de la Avraam la Isus, Dumnezeu a lucrat pentru a stabili fundamentul naţional pentru Mesia, prin educarea Israelului pe baza Cuvântului Vechiului Testament. Prin urmare, această perioadă este numită epoca providenţială de stabilire a fundamentului naţional pentru Mesia.
III. În decursul perioadei de două mii de ani de la Isus la cea de a Doua Venire, Dumnezeu a stabilit fundamentul mondial pentru Mesia prin educarea creştinismului din întreaga lume pe baza Cuvântului Noului Testament. Prin urmare, această perioadă este numită epoca providenţială de stabilire a fundamentului mondial pentru Mesia.

IV. În timpul perioadei de după a Doua Venire a lui Hristos, când providenţa de restaurare va fi desăvârşită, Dumnezeu va încununa fundamentul cosmic pentru Mesia, înfăptuind lucrarea în cer şi pe pământ pe baza Cuvântului Testamentului Desăvârşit. Prin urmare, această perioadă se numeşte epoca providenţială de stabilire a fundamentului cosmic pentru Mesia.

2.2.5. Clasificarea epocilor cu referire la responsabilitate:

A. În decursul perioadei de două mii de ani de la Adam la Avraam, Dumnezeu a stabilit fundamentul pe care să-Şi conducă providenţa în Epoca următoare, cea a Testamentului Vechi, o providenţă care urma să fie realizată prin asumarea responsabilităţii de către Dumnezeu. Prin urmare, această perioadă este numită epoca providenţială de stabilire a fundamentului pentru responsabilitatea lui Dumnezeu.

B. În timpul perioadei de două mii de ani de la Avraam la Isus, Dumnezeu şi-a asumat responsabilitatea ca Creator al fiinţelor umane şi a realizat providenţa de restaurare la etapa de formare. Dumnezeu a lucrat cu profeţii şi personal a purtat pe umeri prima responsabilitate de a-l învinge pe Satan. Aşadar, această perioadă este numită epoca providenţială bazată pe responsabilitatea lui Dumnezeu.

C. În decursul perioadei de două mii de ani de la Isus la cea de a Doua Venire, Isus şi Sfântul Duh, care şi-au asumat misiunile lui Adam şi a Evei, au condus providenţa de restaurare la etapa de creştere. Isus şi Sfântul Duh au purtat pe umeri a doua responsabilitate de a-l învinge pe Satan în timp ce lucrau pentru a restaura oamenii decăzuţi. Aşadar, această perioadă se numeşte epoca providenţială bazată pe responsabilitatea lui Isus şi a Sfântului Duh.

D. În decursul perioadei când providenţa de restaurare urmează să fie desăvârşită după cea de a Doua Venire a lui Hristos, oamenii de credinţă pe pământ şi în cer vor purta a treia responsabilitate de a-l învinge pe Satan, arhanghelul decăzut, şi a împlini providenţa de restaurare. Ei trebuie să realizeze aceasta în acord cu Principiul creaţiei, care le arată oamenilor calea prin care pot căpăta calificarea de a stăpâni îngerii. Aşadar, această perioadă este numită epoca providenţială bazată pe responsabilitatea credincioşilor.

2.2.6. Clasificarea epocilor conform paralelelor în providenţă:

A. În timpul perioadei de două mii de ani de la Adam la Avraam, fundamentul pentru Mesia a fost restaurat prin îndeplinirea condiţiilor paralele de răscumpărare de tip simbolic. Prin urmare, această perioadă este numită epoca paralelelor simbolice.
B. În timpul perioadei de două mii de ani de la Avraam la Isus, fundamentul pentru Mesia a fost restaurat prin îndeplinirea condiţiilor paralele de răscumpărare de tip imagine. Prin urmare, această perioadă este numită epoca paralelelor în imagine.
C. În timpul perioadei de două mii de ani de la Isus la a Doua Venire, fundamentul pentru Mesia a fost restaurat prin îndeplinirea condiţiilor paralele de răscumpărare de tip substanţial. Prin urmare, această perioadă este numită epoca paralelelor substanţiale.

Secţiunea 3
Istoria providenţei de restaurare şi Eu

Fiecare dintre noi, ca individ, este un produs al istoriei providenţei de restaurare. Prin urmare, persoana care trebuie să împlinească scopul istoriei nu este altcineva decât eu însumi. Eu trebuie să ridic crucea istoriei şi să accept responsabilitatea de a realiza această chemare. În acest scop, eu trebuie să împlinesc prin eforturi proprii (pe orizontală), în timpul vieţii mele condiţiile de răscumpărare care s-au acumulat în decursul providenţei de restaurare (pe verticală). Numai dacă îndeplinesc aceasta, pot sta cu demnitate ca rod al istoriei, unul pe care Dumnezeu l-a căutat cu înflăcărare pe parcursul providenţei Lui. Cu alte cuvinte, eu sunt acela care trebuie să restaurez prin răscumpărare, în timpul generaţiei mele, toate misiunile neîmplinite ale profeţilor şi sfinţilor din trecut, care au fost chemaţi în vremea lor să poarte crucea restaurării. În caz contrar, eu nu pot deveni individul care să împlinească scopul providenţei de restaurare. Pentru a deveni un astfel de învingător istoric, trebuie să înţeleg în mod clar Inima lui Dumnezeu în timp ce

El lucra cu sfinţii şi profeţii din trecut, scopul originar pentru care i-a chemat Dumnezeu şi detaliile misiunilor providenţiale cu care i-a încredinţat El.

Însă, nu există nimeni în întreaga omenire decăzută, care sa poată deveni un astfel de învingător istoric numai prin eforturile proprii. Din acest motiv, trebuie să înţelegem toate aceste lucruri prin Hristos la cea de a Doua Venire, cel care vine să împlinească providenţa de restaurare. Mai mult decât atât, atunci când credem în el, devenim una cu el şi îl ajutăm în lucrarea lui, putem ocupa poziţia de a fi realizat împreună cu el, pe orizontală, condiţiile verticale de răscumpărare din istoria providenţei de restaurare.

Calea pe care au mers toţi sfinţii din trecut în timp ce luptau să împlinească Voinţa providenţială a lui Dumnezeu este aceeaşi cale pe care şi noi trebuie să mergem azi. Dincolo de aceasta, trebuie să continuăm până la capătul acestei căi, străbătând chiar şi cărările netrecute de ei. Prin urmare, oamenii decăzuţi niciodată nu vor găsi calea care conduce spre viată, dacă nu înţeleg particularităţile providenţei de restaurare. De aici şi motivul pentru care trebuie să studiem Principiul restaurării în detaliu.

Capitolul 1
Providenţa de stabilire a fundamentului pentru restaurare

Secţiunea 1
Providenţa de restaurare în familia lui Adam

Deşi Căderea a fost rezultatul eşecului oamenilor, Dumnezeu S-a simţit responsabil de salvarea omenirii decăzute.[82] De aceea, Dumnezeu a început imediat providenţa Sa de restaurare a oamenilor decăzuţi prin intermediul familiei lui Adam, care trebuia să stabilească fundamentul pentru Mesia.

Din cauza legăturii de sânge a lui Adam cu Satan, acesta se afla în poziţie intermediară, fiind în relaţie atât cu Dumnezeu cât şi cu Satan.[83] Pentru ca un om decăzut, aflat în poziţie intermediară, să fie purificat, să treacă de partea lui Dumnezeu şi să stabilească fundamentul pentru Mesia, el trebuie să îndeplinească o condiţie de răscumpărare. De aceea, pentru ca providenţa de restaurare să fie realizată în familia lui Adam, membrii familiei lui trebuiau să facă anumite condiţii de răscumpărare pentru a restaura fundamentul credinţei şi fundamentul substanţial. Pe aceste două fundamente trebuia stabilit fundamentul pentru Mesia şi atunci Mesia ar fi venit în familia lui Adam.

1.1. Fundamentul credinţei

Pentru a restaura fundamentul credinţei prin răscumpărare, oamenii decăzuţi trebuie să stabilească un obiect al condiţiei. Din cauza lipsei sale de credinţă, Adam a pierdut Cuvântul lui Dumnezeu, care i-a fost dat pentru a îndeplini condiţia necesară pentru a stabili fundamentul credinţei. El a căzut în poziţia în care nu mai putea primi Cuvântul lui Dumnezeu în mod direct. De aceea, pentru a restaura fundamentul credinţei, Adam a trebuit să ofere cu toată credinţa, într-un mod acceptat de Dumnezeu, un obiect al condiţiei care

[82] Cf. Mesia 2.1
[83] cf. Restauraţie

ar fi înlocuit Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru familia lui Adam acest obiect l-a constituit o ofrandă sacrificială.

De asemenea, pentru a restaura fundamentul credinţei, trebuie să existe o figură centrală. S-ar putea să credem că acea figură centrală din familia lui Adam să fie însuşi Adam. S-ar părea că Adam ar fi trebuit să ofere sacrificiul, şi că faptul dacă aducea el ofranda într-un mod acceptabil sau nu, ar fi determinat succesul sau eşecul în stabilirea fundamentului credinţei.

Totuşi, nicăieri în Biblie nu găsim o mărturie a faptului că Adam a oferit un sacrificiu. În schimb, fiii lui, Cain si Abel, l-au oferit. Din ce motiv a fost astfel? Potrivit Principiului creaţiei, oamenii au fost creaţi pentru a sluji un singur stăpân.[84] Dumnezeu nu poate să Îşi conducă providenţa conform Principiului prin cineva care sluşeşte doi stăpâni. Dacă Dumnezeu l-ar fi acceptat pe Adam şi ofranda lui, Satan şi-ar fi folosit legăturile de sânge cu Adam ca o condiţie prin care la rândul său să pretindă la Adam şi ofranda lui. În acest caz, Adam ar fi fost plasat într-o situaţie neprincipială în care ar fi trebuit să slujească doi stăpâni: pe Dumnezeu si pe Satan. Deoarece Dumnezeu nu putea să desfăşoare o asemenea providenţă neprincipială, El a ales calea de a-l diviza simbolic pe Adam, care întruchipa atât răul, cât şi binele, în două entităţi, una reprezentând binele, iar cealaltă reprezentând răul – ceea ce corespundea Principiului. Din acest motiv, Dumnezeu i-a dat lui Adam doi fii, care reprezentau binele şi răul, şi i-a plasat în poziţii din care fiecare avea legătură cu un singur stăpân, Dumnezeu sau Satan. După acest aranjament, Dumnezeu a făcut ca cei doi fii să aducă ofrande în mod separat.

Cain şi Abel ambii erau fiii lui Adam. Care dintre ei trebuia oare să reprezinte binele, aflându-se în relaţie cu Dumnezeu şi care răul, interacţionând cu Satan? Cain şi Abel ambii erau roadele căderii Evei; deci, poziţiile lor relative erau determinate în funcţie de procesul căderii. Căderea Evei a fost înfăptuită prin intermediul a două relaţii ilicite de iubire diferite. Prima a fost căderea spirituală prin relaţia ei de dragoste cu Arhanghelul. Cea de a doua a fost căderea fizică prin relaţia ei de dragoste cu Adam. Fără îndoială, cele două relaţii erau fapte decăzute. Însă, dintre cele două, a doua relaţie de iubire a fost mai apropiată de Principiu şi putea fi iertată mai uşor decât prima. Prima faptă decăzută a Evei a fost motivată de dorinţa sa excesivă de a se bucura de ceea pentru ce nu-i venise încă timpul să se bucure şi de dorinţa de a avea ochii deschişi, asemenea lui Dumnezeu.[85] Această

[84] Matei 6:24

[85] Geneza 3:5

dorinţă a făcut-o să aibă o relaţie de iubire sexuală neprincipială cu Arhanghelul. În comparaţie, cea de a doua faptă decăzută a Evei a fost motivată de năzuinţa ei sinceră de a se întoarce la sânul lui Dumnezeu după ce realizase că prima sa relaţie decăzută a fost ilicită. Această dorinţă a făcut-o pe Eva să întreţină o relaţie cu Adam, menit să-i fie soţ conform Principiului, chiar dacă Dumnezeu încă nu permisese aceasta.[86]

Cain şi Abel au fost amândoi roadele iubirii nepermise a Evei. Dumnezeu i-a tratat în mod diferit pe baza celor două relaţii de iubire ilicită ale Evei, şi, corespunzător, i-a plasat pe Cain şi pe Abel în două poziţii opuse. Cu alte cuvinte, din moment ce Cain a fost primul rod al iubirii Evei, semnificând primul act de iubire decăzută a Evei cu Arhanghelul, el a fost ales să reprezinte răul. De aceea, el se afla într-o poziţie în care să interacţioneze cu Satan. Deoarece Abel a fost cel de al doilea rod al iubirii Evei, semnificând cel de al doilea act de iubire decăzută a Evei cu Adam, el a fost ales să reprezinte binele. De aceea, el era în poziţia în care interacţiona cu Dumnezeu.

În ceea ce îl priveşte pe Satan, acesta s-a făcut stăpân asupra creaţiei, pe care a creat-o Dumnezeu potrivit Principiului, şi a întemeiat o lume neprincipială, care are doar forma exterioară a universului conceput de Dumnezeu. În lumea originară, principială, Dumnezeu intenţiona să-l crească pe fiul mai mare şi acesta să moştenească dreptul de întâi-născut. De aceea, Satan s-a simţit mult mai ataşat de fiul mai mare decât de cel mai mic. Dat fiind că Satan deja îşi însuşise dreptul asupra universului, el concura cu Dumnezeu în privinţa fiului mai mare, Cain, care prezenta o valoare mai mare pentru el. Deoarece Satan avea un ataşament puternic faţă de Cain, Dumnezeu a ales să relaţioneze cu Abel.

Biblia atestă discriminarea dintre primul fiu născut şi cel de al doilea. De exemplu, Dumnezeu i-a spus lui Cain, „Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pândeşte la uşă;”[87] Din acest verset putem înţelege că fiul mai mare, Cain, avea o bază pentru a relaţiona cu Satan. Când Israeliţii erau pe punctul de a părăsi Egiptul, Dumnezeu a lovit pe primul născut al Egiptenilor, şi chiar pe primul născut al şeptelului lor,[88] deoarece Egiptenii, ca supuşi ai lui Satan, se aflau în poziţia de Cain. Când se întorceau Israeliţii spre pământul Canaanului, numai Leviţilor, care se aflau în poziţia fiului mai mic

[86] cf. Decăderii 2.2
[87] Geneza 4:7
[88] Exodul 12:29

Abel, le-a fost permis să ducă Chivotul Făgăduinţei Domnului.[89] Este scris că Dumnezeu l-a iubit pe cel de al doilea fiu, Iacov, şi l-a urât pe primul, Isav, încă din timpul când ei se aflau în pântecele mamei lor.[90] Ei au fost plasaţi în poziţiile de Cain sau Abel doar pe baza distincţiei referitoare la cine trebuia să fie primul născut. Atunci când îi binecuvânta pe cei doi nepoţi ai săi, Efraim si Manase, Iacov şi-a încrucişat mâinile şi a pus mâna dreaptă peste capul lui Efraim, cel de al doilea fiu în poziţia de Abel, pentru a-i dărui acestuia prima şi cea mai mare binecuvântare.[91] Potrivit acestui principiu, Dumnezeu i-a plasat pe Cain şi Abel într-o poziţie din care fiecare putea să interacţioneze doar cu un singur stăpân şi le-a cerut să aducă ofrande. [92]

Când Cain şi Abel şi-au adus ofrandele, „Domnul a privit cu plăcere spre Abel şi spre jertfa lui; dar spre Cain şi spre jertfa lui n-a privit cu plăcere. ”

[93] Din ce motiv Dumnezeu a acceptat ofranda lui Abel, dar a respins-o pe a lui Cain? Dumnezeu a primit ofranda lui Abel, deoarece acesta se afla într-o relaţie adecvată cu Dumnezeu şi a făcut ofranda într-o manieră acceptabilă de către Dumnezeu. [94] În acest mod, Abel a stabilit cu succes fundamentul credinţei în familia lui Adam. El serveşte drept exemplu care arată că fiecare persoană decăzută poate să aducă o ofrandă acceptabila de către Dumnezeu, dacă satisface condiţiile necesare.

Dumnezeu nu a respins ofranda lui Cain din cauză că îl ura pe acesta. Mai degrabă, deoarece Cain ocupa o poziţie care-l lega cu Satan, ceea ce-i oferea lui Satan drepturi asupra ofrandei, Dumnezeu nu putea accepta sacrificiul lui Cain, decât dacă el îndeplinea vreo condiţie care să justifice acceptarea ofrandei. Exemplul lui Cain arată că o persoană care se afla în legătură cu Satan se poate întoarce de partea lui Dumnezeu, numai dacă îndeplineşte condiţia de răscumpărare necesară. Ce condiţie de răscumpărare ar fi trebuit să facă Cain? Aceasta era condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute.

1.2. Fundamentul substanţial

Dacă Cain ar fi îndeplinit condiţia de răscumpărare pentru a-şi înlătura natura decăzută, Dumnezeu ar fi acceptat cu bucurie sacrificiul lui. În acest

[89] Numeri 1:50-53; Deuteronul 31:25
[90] Romani 9:11-13
[91] Geneza 48:14
[92] Geneza 4:3-5
[93] Geneza 4:3-5
[94] geneza 4:4

caz, fundamentul substanţial ar fi fost stabilit în familia lui Adam. În ce mod urma Cain să facă condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute? Primii strămoşi ai omului au căzut cedând Arhanghelului, de la care au moştenit natura decăzută. Pentru a-şi înlătura natura decăzută, un om trebuie sa îndeplinească o condiţie de răscumpărare în acord cu Principiul restaurării prin răscumpărare, urmând o cale care inversează procesul prin care iniţial oamenii au căpătat natura decăzută.

Arhanghelul a căzut pentru că nu l-a iubit pe Adam; mai degrabă, l-a invidiat pe Adam, care primea mai multă dragoste din partea lui Dumnezeu decât el. Aceasta a fost cauza primei caracteristici principale a naturii decăzute: a nu reuşi să priveşti din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Pentru a înlătura această caracteristică a naturii decăzute, Cain, care se afla în poziţia Arhanghelului, ar fi trebuit să privească din punctul de vedere al lui Dumnezeu, iubindu-l pe Abel, care se afla în poziţia lui Adam.

Arhanghelul a căzut, deoarece nu l-a respectat pe Adam ca mediator al lui Dumnezeu, şi nu a primit dragostea lui Dumnezeu prin el; mai curând, el a încercat să pună mâna pe poziţia lui Adam. Aceasta a fost cauza celei de a doua caracteristici principale a naturii decăzute: a părăsi poziţia cuvenită. Pentru a înlătura această caracteristică a naturii decăzute, Cain, care se afla în poziţia Arhanghelului, ar fi trebuit să primească iubirea lui Dumnezeu prin Abel, care se afla în poziţia lui Adam, respectându-l ca pe mediatorul lui Dumnezeu. In acest mod, Cain trebuia să-şi păstreze poziţia cuvenită.

Arhanghelul a căzut atunci când a pretins la stăpânirea asupra Evei şi a lui Adam, care, de fapt, erau stăpânii lui legitimi. Aceasta a fost cauza celei de a treia caracteristici principale a naturii decăzute: inversarea stăpânirii. Pentru a înlătura această caracteristică a naturii decăzute, Cain, care se afla în poziţia Arhanghelului, ar fi trebuit să se supună smerit lui Abel, care se afla în poziţia lui Adam. Acceptând stăpânirea lui Abel, Cain ar fi trebuit să corecteze ordinea stăpânirii.

Dumnezeu i-a spus lui Adam să nu mănânce din fructul pomului cunoştinţei binelui si răului. Adam ar fi trebuit să transmită această Voinţă Evei, care, la rândul ei, ar fi trebuit să o transmită Arhanghelului, astfel înmulţind binele. În schimb, Arhanghelul i-a transmis Evei voinţa sa malefică, precum că era permis să mănânce din fruct. Eva, la rândul ei, i-a transmis această voinţă malefică lui Adam şi i-a provocat căderea. Aceasta a fost cauza celei de a patra caracteristici principale a naturii decăzute: înmulţirea răului. Pentru a înlătura această caracteristică a naturii decăzute, Cain, aflându-se în

poziţia Arhanghelului, trebuia să fie receptiv la intenţiile lui Abel, care era mai aproape de Dumnezeu şi să înveţe Voinţa lui Dumnezeu de la el. Astfel, Cain ar fi creat un fundament pentru a înmulţi binele.

Există multe cazuri în viaţa omului care corespund situaţiei lui Cain şi Abel. Când privim în interiorul nostru, aflăm că sufletul nostru cel mai tainic îşi găseşte plăcerea în legea lui Dumnezeu.[95] Sufletul nostru este în poziţie de Abel, în timp ce corpul nostru, care slujeşte legea păcatului,[96] este în poziţie de Cain. Putem deveni buni, numai dacă corpul nostru urmează cu ascultare sufletul nostru, care ne îndreaptă spre bine. Totuşi, deseori, corpul se revoltă împotriva direcţiunilor sufletului, reluând prin analogie omorul comis de Cain împotriva lui Abel. Iată cum creşte răul în interiorul nostru. Din acest motiv, modul de viaţă religios ne cere să supunem corpul comenzilor sufletului, care este suprem, la fel precum Cain trebuia să se supună lui Abel şi să îl urmeze.

De asemenea, putem vedea aceasta în practica de aducere a ofrandelor. Deoarece noi am căzut în poziţia unei fiinţe care este „mai vicleana decât orice”,[97] toate lucrurile creaţiei ocupă poziţia de Abel. Aşadar, prin aducerea lor ca ofrandă, ne putem înfăţişa înaintea lui Dumnezeu. Dacă e să aducem un alt exemplu, tendinţa generală de a căuta lideri buni şi prieteni oneşti, provine din dorinţa noastră tainică de a ne înfăţişa înaintea lui Dumnezeu prin intermediul unei figuri de tip Abel, care este mai apropiată de Dumnezeu. Unindu-ne cu el, ne putem apropia noi înşine de Dumnezeu. Credinţa creştină ne învaţă să fim supuşi şi smeriţi. Prin acest mod de viaţă putem întâlni figura noastră de tip Abel şi ne putem asigura calea pe care să mergem înaintea lui Dumnezeu.

În relaţiile de la orice nivel al societăţii – de la cele dintre indivizi până la cele de la nivelul familiilor, comunităţilor, societăţilor, naţiunilor şi lumii – vedem că una dintre părţi este în rolul de Abel, iar cealaltă în rolul de Cain. Pentru a restaura societatea la fiecare nivel, până la starea pe care şi-o imagina originar Dumnezeu, acei în poziţia lui Cain trebuie să-i respecte şi să îi asculte pe acei în poziţia lui Abel. Isus a venit în această lume ca figură de tip Abel, în faţa căruia toată umanitatea trebuia să se supună şi să îl urmeze. Din acest motiv el a spus, „nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine.”[98]

---

[95] Romani 7:22
[96] Romani 7:25
[97] Ieremia 17:9
[98] Ioan 14:6

Dacă Cain s-ar fi supus lui Abel şi ar fi îndeplinit astfel condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute în familia lui Adam, ei ar fi stabilit fundamentul substanţial. Împreună cu fundamentul credinţei deja pus, familia lui Adam ar fi stabilit fundamentul pentru Mesia. Atunci Mesia ar fi venit la ei şi ar fi restaurat fundamentul celor patru poziţii originar. În schimb, Cain l-a ucis pe Abel. Prin omorârea lui Abel, Cain a repetat păcatul comis de Arhanghel. Adică a reprodus tocmai procesul care a dat naştere caracteristicilor primare ale naturii decăzute. Familia lui Adam a eşuat astfel în stabilirea fundamentului substanţial. În consecinţă, providenţa lui Dumnezeu pentru restaurare prin intermediul familiei lui Adam nu a putut fi realizată.

1.3. Fundamentul pentru Mesia în familia lui Adam

Fundamentul pentru Mesia este stabilit mai întâi prin restaurarea prin răscumpărare a fundamentului credinţei şi apoi prin stabilirea fundamentului substanţial. În ceea ce priveşte sacrificiile necesare acestora, fundamentul credinţei este restaurat prin aducerea unei ofrande simbolice acceptabile, iar fundamentul substanţial este stabilit prin aducerea unei ofrande substanţiale acceptabile. Să examinăm acum semnificaţia şi scopul ofrandei simbolice şi a ofrandei substanţiale.

Cele trei mari binecuvântări, care reprezintă scopul lui Dumnezeu pentru creaţie, urmau să fie realizate atunci când Adam şi Eva, desăvârşindu-şi caracterul individual, ar fi devenit soţ şi soţie. Ei trebuiau să dea naştere copiilor buni, să creeze o familie bună şi să stăpânească lumea naturii. Însă, din cauza Căderii, cele trei mari binecuvântări au fost pierdute. Modul de a le restaura ne cere să urmăm o cale opusă. Mai întâi, trebuie să stabilim fundamentul credinţei prin aducerea ofrandei simbolice, care îndeplineşte o condiţie de răscumpărare pentru restaurarea tuturor lucrurilor şi o condiţie de răscumpărare pentru restaurarea simbolică a oamenilor. Apoi, trebuie să stabilim fundamentul substanţial prin aducerea ofrandei substanţiale, care îndeplineşte o condiţie de răscumpărare pentru restaurarea mai întâi a copiilor şi apoi a părinţilor. Pe această bază putem stabili fundamentul pentru Mesia.

Putem înţelege semnificaţia şi scopul ofrandei simbolice în două moduri. În primul rând, aşa cum am discutat mai sus,[99] Satan a câştigat stăpânirea asupra lumii naturii prin intermediul dominării lui asupra oamenilor, stăpânitorii lui legitimi. De aceea este scris, „toată făptura împreună suspină

[99] Cf. Decăderii 4.1

şi are dureri până acum."[100] Astfel, unul din scopurile aducerii ofrandei simbolice a tuturor lucrurilor este de a le permite tuturor lucrurilor să devină partenerii obiect adevăraţi ai lui Dumnezeu, la nivel de simbol. Aceasta realizează o condiţie de răscumpărare pentru restaurarea relaţiei originare a lumii naturale cu Dumnezeu. În al doilea rând, dat fiind că oamenii au căzut într-o poziţie inferioară tuturor făpturilor,[101] ei trebuie să meargă la Dumnezeu prin intermediul lor. Aceasta reiese din Principiul creaţiei, conform căruia ne putem apropia de Dumnezeu prin ceea ce este mai apropiat de El. Cel de al doilea scop pentru aducerea ofrandei simbolice este de a îndeplini o condiţie de răscumpărare pentru restaurarea simbolică a fiinţelor umane.

Ofranda substanţială, pe de altă parte, este o ofrandă interioară. Urmând ordinea creaţiei, în care Dumnezeu a creat mai întâi toate făpturile şi după aceea oamenii, această ofrandă interioară pentru restaurarea oamenilor poate fi realizată numai în baza unei ofrande simbolice acceptabile. După ce ofranda simbolică îndeplineşte o condiţie de răscumpărare atât pentru restaurarea tuturor făpturilor cât şi pentru restaurarea simbolică a oamenilor, trebuie să facem ofranda substanţială, care îndeplineşte o condiţie de răscumpărare pentru restaurarea completă a oamenilor. Ofrandă substanţială înseamnă îndeplinirea condiţiei de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute. Acest lucru este esenţial pentru restaurarea adevărată a oamenilor. Ofranda substanţială este realizată atunci când o persoană în poziţia lui Cain onorează o persoană în poziţia lui Abel şi o plasează pe un loc superior sie ca pe o ofrandă. Prin aceasta ei îndeplinesc condiţia de răscumpărare pentru a fi restauraţi drept copii ai binelui. În acelaşi timp, este recunoscută de asemenea şi ca o condiţie de răscumpărare pentru restaurarea părinţilor lor. Astfel ofranda substanţială poate îndreptăţi aşteptările lui Dumnezeu.

În ce mod putem înţelege condiţia de răscumpărare pentru restaurarea părinţilor? Pentru a stabili fundamentul pentru Mesia în familia lui Adam, el trebuia să fie acel care să stabilească fundamentul credinţei prin aducerea ofrandei simbolice. Însă, precum s-a explicat mai sus, Adam nu a putut face ofranda, deoarece, dacă ar fi încercat, cei doi stăpâni ai săi, Dumnezeu şi Satan, ar fi rivalizat pentru ea – creând o situaţie în afara Principiului. În plus, există şi un alt motiv care priveşte inima şi sentimentele. Adam decăzut a fost anume acel păcătos care i-a cauzat lui Dumnezeu durerea şi necazul care au

[100] Romani 8:22
[101] Ieremia 17:9

durat mii de ani. El nu era demn de a fi îndrăgitul Inimii lui Dumnezeu, cu care El ar fi putut lucra direct pentru a continua providenţa de restaurare.

Prin urmare, Dumnezeu l-a ales pe cel de al doilea fiu al lui Adam, pe Abel, în locul lui şi l-a pus să aducă ofranda simbolică. Abel a îndeplinit condiţiile de răscumpărare pentru restaurarea tuturor lucrurilor şi restaurarea simbolică a oamenilor. Dacă Cain şi Abel ar fi realizat apoi condiţia de răscumpărare pentru restaurarea copiilor, prin aducerea unei ofrande simbolice adecvate, tatăl lor, Adam, ar fi împărtăşit victoria acestui fundament substanţial. Astfel, familia lui Adam ar fi stabilit fundamentul pentru Mesia.

Înainte de a face ofranda substanţială, trebuie aleasă figura centrală a acestei ofrande. Dumnezeu l-a desemnat pe Abel să facă ofranda simbolică din două motive: mai întâi pentru a stabili fundamentul credinţei în locul lui Adam, şi apoi pentru a-l califica drept figură centrală a ofrandei substanţiale.

Cain a fost acela care trebuia să îndeplinească condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute, astfel succesul lui ar fi condus la împlinirea condiţiei de către întreaga familie a lui Adam. Cum era cu putinţă acest lucru? Putem compara această situaţie cu cea a primilor strămoşi umani, care l-ar fi putut ajuta pe Dumnezeu să îşi împlinească în întregime Voinţa Sa, dacă s-ar fi supus Cuvântului Său. Ea mai poate fi comparată cu situaţia poporului evreu din timpul lui Isus, care l-ar fi putut ajuta pe Isus să îşi împlinească misiunea de a aduce salvare completă omenirii, dacă ar fi crezut în el. Dacă Cain i s-ar fi supus lui Abel şi ar fi îndeplinit condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute, s-ar fi considerat că ambii copii au îndeplinit împreună condiţia de răscumpărare. Cain şi Abel erau urmaşii lui Adam, întruchiparea atât a binelui cât şi a răului. Dacă ei s-ar fi eliberat din lanţurile lui Satan, îndeplinind condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute, atunci Adam, tatăl lor, de asemenea, s-ar fi putut separa de Satan şi ar fi stat pe fundamentul substanţial. Astfel, fundamentul pentru Mesia ar fi fost stabilit de către întreaga familie. Pe scurt, dacă Cain şi Abel ar fi obţinut succes în aducerea ofrandelor simbolice şi substanţiale, condiţia de răscumpărare pentru restaurarea părinţilor ar fi fost realizată.

Când a adus ofranda într-un mod acceptat de Dumnezeu, Abel a îndeplinit condiţia de răscumpărare pentru restaurarea fundamentului credinţei al lui Adam şi şi-a asigurat cu fermitate poziţia ca figură centrală a ofrandei substanţiale. Cu toate acestea, când Cain l-a ucis pe Abel, ei au reprodus Căderea prin care Arhanghelul a ucis-o spiritual pe Eva. Ne mai

vorbind de faptul ca ei nu au îndeplinit condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute şi au eşuat în aducerea ofrandei substanţiale. Prin urmare, nici fundamentul substanţial, nici fundamentul pentru Mesia nu au putut fi stabilite. Providenţa lui Dumnezeu pentru restaurare în familia lui Adam a suferit eşec.

1.4. Câteva învăţăminte luate de la familia lui Adam

Eşecul providenţei lui Dumnezeu de restaurare în familia lui Adam ne învaţă câte ceva despre predestinarea condiţională a lui Dumnezeu cu privire la împlinirea Voinţei Lui şi despre consideraţia Sa absolută pentru partea de responsabilitate a omului. Din momentul creaţiei Dumnezeu a predestinat că Voinţa Sa va fi împlinită în baza îndeplinirii părţii de responsabilitate a lui Dumnezeu împreună cu partea de responsabilitate a omului. Dumnezeu nu i-a putut instrui pe Cain şi pe Abel despre aceea cum se cuvine să facă sacrificiile lor, deoarece ţinea de partea lor de responsabilitate ca Cain sa-şi aducă ofranda cu ajutorul lui Abel.

În al doilea rând, chiar şi după ce Cain l-a ucis pe Abel, Dumnezeu a început un nou capitol al providenţei Sale educându-l pe Set în locul lui Abel. Aceasta ne arată că Dumnezeu a predestinat la modul absolut că Voinţa Sa va fi împlinită într-o bună zi, chiar dacă predestinarea Sa cu privire la oameni ca indivizi este condiţională. Dumnezeu a prestabilit că Abel va reuşi ca figură centrală a ofrandei substanţiale, în dependenţă de îndeplinirea părţii sale de responsabilitate. De aceea, atunci când Abel nu a putut să îşi îndeplinească responsabilitatea, Dumnezeu l-a ales pe Set în locul său, continuându-Şi eforturile întru împlinirea Voinţei, predestinată să fie neapărat realizată.

În al treilea rând, prin ofrandele lui Cain şi Abel, Dumnezeu ne învaţă că oamenii decăzuţi trebuie să caute în mod constant o persoană de tip Abel. Onorând-o, ascultând-o şi urmând-o, noi putem împlini Voinţa lui Dumnezeu chiar şi fără a înţelege fiecare aspect al ei.

Providenţa pe care Dumnezeu a lucrat s-o realizeze prin intermediul familiei lui Adam a fost repetată iarăşi şi iarăşi din cauza lipsei de credinţă a oamenilor. În consecinţă, acest curs rămâne ca un curs al răscumpărării pe care noi înşine trebuie să-l străbatem. Astfel, providenţa de restaurare din familia lui Adam ne oferă multe lecţii valoroase, de care avem nevoie în propria noastră cale a credinţei.

Secţiunea 2
Providenţa de restaurare în familia lui Noe

Cain l-a ucis pe Abel, şi prin aceasta a împiedicat împlinirea providenţei de restaurare în familia lui Adam. Cu toate acestea, Dumnezeu a predestinat în mod absolut realizarea scopului creaţiei, iar Voinţa Lui a rămas neschimbată. Aşadar, pe fundamentul inimii credincioase pe care a demonstrat-o Abel faţă de Ceruri, Dumnezeu l-a ales pe Set în locul lui.[102] Dintre urmaşii lui Set, Dumnezeu a ales familia lui Noe pentru a înlocui familia lui Adam şi a început un nou capitol în providenţa Sa.

Este scris că Dumnezeu a judecat lumea prin potop: „Atunci Dumnezeu a zis lui Noe: "Sfârşitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul."[103] Acest lucru ne arată că timpul lui Noe reprezenta Ultimele Zile. Dumnezeu intenţiona să realizeze scopul creaţiei după judecata prin potop, trimiţându-l pe Mesia pe fundamentul stabilit de familia lui Noe. Din acest motiv, familia lui Noe era responsabilă să îndeplinească condiţia de răscumpărare pentru restaurarea fundamentului credinţei, iar mai apoi condiţia de răscumpărare pentru restaurarea fundamentului substanţial. Ei urmau să restaureze prin răscumpărare fundamentul pentru Mesia, pe care familia lui Adam a eşuat să-l stabilească.

2.1. Fundamentul credinţei

2.1.1 Figura centrală pentru fundamentul credinţei

În cadrul providenţei de restaurare prin familia lui Noe, Noe era figura centrală pentru restaurarea fundamentului credinţei. Dumnezeu l-a chemat pe Noe peste zece generaţii sau o mie şase sute de ani biblici după Adam cu scopul de a împlini Voinţa pe care intenţiona să o realizeze prin Adam. Astfel, Dumnezeu i-a acordat binecuvântările Sale lui Noe, „iar voi creşteţi şi vă înmulţiţi"[104], la fel precum mai devreme acordase cele trei mari binecuvântări lui Adam.[105] În acest sens, Noe era cel de al doilea strămoş al omenirii.

---

[102] Geneza 4:25
[103] Geneza 6:13
[104] Geneza 9:7
[105] Geneza 1:28

Noe a fost chemat atunci când „Pământul se umpluse de violenţă.”[106] Îndurând toate felurile de umilinţă şi derâdere din partea oamenilor, el a lucrat o sută douăzeci de ani pe munte pentru a construi arca în totală ascultare de instrucţiunile lui Dumnezeu. Pe baza acestei condiţii de credinţă, Dumnezeu a putut să aducă judecata cu potop, centrată pe familia lui Noe. Din acest punct de vedere, Noe a fost primul părinte al credinţei. Deşi noi îl considerăm pe Avraam ca părinte al credinţei, de fapt, Noe trebuia să posede această onoare. Precum vom vedea, misiunea de părinte al credinţei a fost transferată de la Noe la Avraam, din cauza faptei păcătoase a lui Ham, fiul lui Noe.

În cazul lui Adam, s-a explicat că, deşi el trebuia să fie figura centrală pentru restaurarea fundamentului credinţei, nu a putut el însuşi face ofranda. Situaţia lui Noe era alta. El a fost chemat de către Dumnezeu pe fundamentul inimii credincioase şi loiale a lui Abel în aducerea unei ofrande simbolice acceptabile. În ce priveşte descendenţa sa, Noe era urmaşul lui Set, cel care fusese ales să îl înlocuiască pe Abel. Mai mult, Noe era un om drept în ochii lui Dumnezeu.[107] Din aceste motive, el era calificat să aducă ofranda simbolică lui Dumnezeu prin construirea arcei.

2.1.2. Obiectul condiţiei pentru restaurarea fundamentului credinţei

Obiectul condiţiei prin care Noe trebuia să restaureze fundamentul credinţei îl reprezenta arca. Arca avea o multiplă semnificaţie simbolică. Înainte ca Noe să poată ocupa locul lui Adam ca cel de al doilea strămoş al oamenilor, mai întâi el trebuia să îndeplinească o condiţie de răscumpărare pentru restaurarea universului, care fusese pierdut în favoarea lui Satan, din cauza căderii lui Adam. Prin urmare, obiectul acestei condiţii, pe care Noe trebuia să-l ofere într-un mod acceptabil, trebuia să simbolizeze noul univers. Arca oferită de el a reprezentat acest obiect.

Arca a fost construită cu trei punţi, simbolizând universul care a fost creat în trei etape ale perioadei de dezvoltare. Cei opt membri ai familiei lui Noe care au intrat în arcă reprezentau cei opt membri ai familiei lui Adam, care fiind invadată de Satan, trebuia restaurată prin răscumpărare. Astfel, arca simboliza universul; Noe, stăpânul ei, îl simboliza pe Dumnezeu; membrii

[106] Geneza 6:11
[107] Geneza 6:9

familiei lui simbolizau omenirea; iar animalele aduse în arcă simbolizau întreaga lume naturală.

După ce arca a fost finisată, Dumnezeu a judecat lumea prin potop timp de patruzeci de zile. Care a fost scopul potopului? Potrivit Principiului creaţiei, oamenii au fost creaţi să slujească numai un singur stăpân. Deoarece omenirea se afla sub jugul lui Satan, plină de desfrâu şi corupţie, pentru ca să relaţioneze cu ei, Dumnezeu ar fi trebuit să-şi asume poziţia celui de al doilea stăpân. Aceasta ar fi fost în afara Principiului. De aceea, Dumnezeu a înfăptuit judecata cu potop, eliminând umanitatea păcătoasă, pentru a creşte o familie care să poată crea relaţii numai cu El.

De ce a ales Dumnezeu perioada de patru zeci de zile pentru potop? Semnificaţia perioadei de patruzeci de zile trebuie înţeleasă în baza sensului cifrelor patru şi zece. Numărul zece semnifică unitatea.[108] Dumnezeu l-a chemat pe Noe la zece generaţii după Adam pentru a restaura prin răscumpărare Voinţa pe care nu a putut-o împlini prin Adam. Realizând o perioadă de răscumpărare care conţinea numărul zece, Dumnezeu intenţiona să aducă din nou providenţa în unitate cu Voia Lui. Mai mult, dat fiind că scopul restaurării este împlinirea fundamentului celor patru poziţii, Dumnezeu a lucrat pentru a creşte fiecare dintre aceste zece generaţii, stabilind o perioadă de răscumpărare prin care să restaureze numărul patru. În total, perioada de la Adam la Noe a fost o perioadă de răscumpărare necesară pentru restaurarea numărului patruzeci. Totuşi, din cauza lascivităţii oamenilor din acele timpuri, această perioadă de răscumpărare a numărului patruzeci a fost pângărită de către Satan. Providenţa arcei lui Noe a reprezentat o nouă încercare a lui Dumnezeu de a împlini fundamentul celor patru poziţii. De aceea, Dumnezeu a stabilit perioada judecăţii cu potop de patruzeci de zile drept o perioadă de răscumpărare pentru restaurarea numărului patruzeci, care fusese pângărit atunci când perioada anterioară a fost pierdută în favoarea lui Satan. Prin realizarea acestei perioade numerice de răscumpărare, Dumnezeu intenţiona să restaureze fundamentul credinţei.

Numărul patruzeci a devenit astfel caracteristic providenţelor pentru separarea de Satan, necesare pentru restaurarea fundamentului credinţei. Există multe exemple din acestea: potopul de patruzeci de zile din timpul lui Noe; cei patru sute de ani de la Noe la Avraam; cei patru sute de ani de sclavie a israeliţilor în Egipt; cele două posturi de patruzeci de zile ale lui Moise; cele patruzeci de zile de iscodire în Caanan; cei patruzeci de ani de rătăcire a

[108] cf. Perioade 2.4

israeliţilor în pustiu; domniile de patruzeci de ani ale Regelui Saul, Regelui David şi Regelui Solomon; postul de patruzeci de zile al lui Ilie; profeţia lui Iona precum că Ninive va fi distrusă în patruzeci de zile; postul şi rugăciunea de patruzeci de zile a lui Isus în pustiu şi perioada de patruzeci de zile de la învierea lui Isus până la înălţarea lui.

Citim în Biblie că la sfârşitul celor patruzeci de zile de ploaie, Noe a dat drumul de pe arcă unui porumbel şi unui corb.[109] Să examinăm acum ce situaţii providenţiale viitoare prefigurau aceste lucruri, aşa cum stă scris, „Domnul nu face nimic fără să fi descoperit taina Sa proorocilor, slujitorii Lui! ”[110] Construind arca şi trecând prin judecata celor patruzeci de zile de potop, Noe a îndeplinit o condiţie de răscumpărare pentru restaurarea universului. Potopul corespunde perioadei de haos de până la crearea universului, atunci când „…şi Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor.”[111] Astfel, lucrările pe care le-a efectuat Dumnezeu în legătură cu arca la sfârşitul potopului de patruzeci de zile simbolizau întregul curs al istoriei care a urmat crearea de către Dumnezeu a cerului şi pământului.

Ce prefigura trimiterea de către Noe a corbului, care se rotea în jur, căutând un loc să se aşeze până când apele s-au retras? Aceasta semnifica faptul ca Satan va căuta o condiţie prin care să poată invada familia lui Noe, la fel precum Arhanghelul căuta să cucerească iubirea Evei după crearea oamenilor, şi la fel precum Satan pândea la uşă căutând o şansă pentru a invada ofrandele lui Cain şi Abel.[112]

Ce prefigura faptul că Noe a trimis de trei ori porumbelul? Deşi Biblia ne relatează că Noe a trimis porumbelul pentru a vedea dacă s-a retras apa, acesta nu era singurul scop. Cu siguranţa, Noe ar fi putut privi pe fereastra prin care a trimis porumbelul, examinând singur situaţia. Trimiterea porumbelului a avut o semnificaţie mai profundă legată de Voinţa misterioasă a Domnului. La şapte zile după ce Dumnezeu a proclamat prin Noe judecata cu potop, acesta a început.[113] Patruzeci de zile mai târziu a fost trimis mai întâi porumbelul. Acesta a zburat împrejur, însă s-a întors la arcă, deoarece nu găsise nici un loc unde să aterizeze, iar Noe l-a primit înapoi.[114] Atunci când porumbelul a fost trimis prima dată, el îl reprezenta pe primul Adam. Dumnezeu l-a creat pe

[109] Geneza 8:6-7
[110] Amos 3:7
[111] Geneza 1:2
[112] Geneza 4:7
[113] Geneza 7:10
[114] Geneza 8:9

Adam cu speranţa că idealul Său pentru creaţie, pe care îl nutrise înainte de începerea timpurilor, va fi realizat în Adam, ca întruchipare perfectă a idealului divin pe pământ. Din cauza căderii lui Adam, însă, Dumnezeu nu a putut realiza idealul divin pe pământ prin acesta. Dumnezeu a trebuit astfel să Îşi retragă idealul de pe pământ pentru un timp şi să amâne împlinirea lui pentru mai târziu.

Şapte zile mai târziu Noe a trimis porumbelul a doua oară. Însă apa tot nu se retrăsese, şi porumbelul s-a întors iarăşi. De data aceasta el ducea în cioc o frunză de măslin, ceea ce indica că ar exista un loc unde să aterizeze data viitoare.[115] Când a fost trimis a doua oară, porumbelul îl reprezenta pe Isus, cel de al doilea Adam, a cărui venire ar reprezenta cea de a doua încercare a lui Dumnezeu de a realiza întruchiparea perfectă a idealului divin pe pământ. Aceste versete au prefigurat faptul că, dacă poporul ales va pierde credinţa în Isus la venirea acestuia, el nu va avea" unde să-Şi plece capul"[116] şi astfel nu va fi în stare să realizeze deplin Voinţa lui Dumnezeu pe pământ. În această situaţie, Isus va trebui să meargă pe calea crucii şi să se reîntoarcă la sânul lui Dumnezeu, lăsând în urmă promisiunea celei de a Doua Veniri. Porumbelul s-a întors pe arcă, deoarece apa încă nu se retrăsese. Prin analogie, dacă mai mulţi evrei l-ar fi slujit cu credinţă pe Isus, el ar fi găsit un loc sigur în care să stea în mijlocul lor. Atunci el nu ar mai fi fost crucificat şi ar fi mers mai departe construind Împărăţia Cerurilor pe pământ.

După ce au trecut alte şapte zile, Noe a trimis porumbelul pentru a treia oară. De data aceasta porumbelul nu s-a mai întors la arcă, pentru că apa se retrăsese.[117] Când a fost trimis pentru a treia oară, porumbelul îl reprezenta pe Cristos la cea de a Doua Venire, care trebuie să vină ca cel de al treilea Adam. Aceasta a prevestit că atunci când Isus va veni din nou, el cu siguranţă va împlini idealul creaţiei lui Dumnezeu, ideal care niciodată nu va mai fi retras de pe pământ. Atunci când porumbelul nu s-a mai întors, Noe a debarcat în sfârşit de pe arcă şi a păşit pe pământul care fusese curăţat de păcat şi înnoit. Acest lucru a prevestit că atunci când idealul creaţiei este realizat pe pământ prin lucrarea celui de al treilea Adam, noul Ierusalim va coborî din Ceruri, iar Dumnezeu va sălăşlui cu oamenii.[118]

---

[115] Geneza 8:10-11
[116] Luca 9:58
[117] Geneza 8:12
[118] Apocalipsa 21:1-3

Prefigurarea în această povestire trebuie interpretată în lumina principiului explicat anterior: providenţa lui Dumnezeu de restaurare poate fi prelungită, dacă persoana căreia îi este încredinţată providenţa eşuează în îndeplinirea responsabilităţii ei.[119] Din cauza lipsei de credinţă a lui Adam şi a eşecului în îndeplinirea responsabilităţii, Isus a trebuit să vină ca cel de al doilea Adam. Mai mult, dacă poporul evreu va pierde credinţa în Isus şi în felul acesta va eşua în îndeplinirea responsabilităţii lui, Cristos cu siguranţa va trebui să vină din nou, ca cel de al treilea Adam. La fel precum crearea cerului şi a pământului a decurs într-o perioadă de şapte zile, intervalurile de şapte zile la trimiterea porumbelului ne arată că restaurarea cerului şi a pământului necesită anumite perioade providenţiale de timp.

Construind arca ca obiect al condiţiei, exact cum intenţiona Dumnezeu, şi înfruntând judecata cu potop de 40 de zile, familia lui Noe a putut restaura prin răscumpărare fundamentul credinţei.

2.2. Fundamentul substanţial

Noe a restaurat cu succes prin răscumpărare fundamentul credinţei îndeplinind providenţa legată de arcă şi aducând astfel o ofrandă simbolică acceptată de Dumnezeu. În acest mod, Noe a îndeplinit atât condiţia de răscumpărare pentru restaurarea tuturor lucrurilor, cât şi condiţia de răscumpărare pentru restaurarea simbolică a oamenilor. Pe acest fundament, fiii lui Noe, Sem şi Ham, trebuiau să ocupe apoi poziţia lui Cain şi Abel. Dacă ei ar fi reuşit în aducerea ofrandei substanţiale îndeplinind condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute, atunci ar fi stabilit fundamentul substanţial. Pentru ca familia lui Noe să aducă o ofrandă substanţială potrivită, Ham, cel de al doilea fiu al lui Noe, trebuia să restaureze poziţia lui Abel, cel de al doilea fiu al lui Adam. El era menit să devină figura centrala a ofrandei substanţiale, la fel cum Abel a fost figura centrală a ofrandei substanţiale aduse de familia lui. În familia lui Adam, Abel a adus cu succes ofranda simbolică în locul lui Adam pentru a restaura prin răscumpărare fundamentul credinţei şi a fi calificat ca figură centrală a ofrandei substanţiale. În cazul familiei lui Noe, Noe şi nu Ham, a fost acel care a adus ofranda simbolică. Prin urmare, pentru ca Ham să ocupe poziţia lui Abel, fiind cel care a reuşit în aducerea ofrandei simbolice, el trebuia să

[119] cf. Predestinare 2

devină inseparabil una în inimă cu tatăl lui, Noe. Să studiem felul în care a lucrat Dumnezeu pentru a-l ajuta pe Ham să devină una în inimă cu Noe.

Biblia ne relatează că atunci când şi-a văzut tatăl dormind gol în cortul său, Ham s-a ruşinat de Noe şi s-a simţit ofensat. Ham a provocat aceleaşi simţuri şi la fraţii lui, Sem şi Iafet. Influenţaţi de Ham să se simtă ruşinaţi de goliciunea tatălui lor, şi să-şi întoarcă faţa pentru a-şi îndepărta privirea, ei au mers cu spatele întors şi au acoperit trupul tatălui lor cu o haină. Această faptă a constituit un păcat, în aşa măsură încât Noe l-a ocărit pe Ham şi l-a blestemat să rămână slujitorul fraţilor săi.[120]

Din ce motiv a condus Dumnezeu această providenţă? De ce era aşa un păcat să te simţi ruşinat de goliciune? Pentru a înţelege aceste probleme, să ne aducem mai întâi aminte ce constituie păcatul.[121] Satan nu poate să îşi exercite puterile – inclusiv puterea de a exista şi a acţiona – dacă nu îşi asigură mai întâi un partener obiect cu care să poată forma o baza comună şi să se angajeze într-o relaţie reciprocă de dare şi primire. Orişicând un om face o condiţie pentru ca Satan să invadeze, aceasta înseamnă că el şi-a permis să devină partenerul obiect al lui Satan, astfel împuternicindu-l pe Satan să acţioneze. Acest lucru constituie un păcat.

Să studiem mai departe de ce Dumnezeu l-a încercat pe Ham făcându-l să fie martorul goliciunii lui Noe. Noi am văzut că arca simboliza universul, şi că evenimentele petrecute imediat după providenţa arcei au reprezentat evenimentele care au avut loc imediat după crearea universului. Aşadar, poziţia lui Noe imediat după potop era foarte asemănătoare cu cea a lui Adam după crearea cerului şi a pământului.

Până la cădere Adam şi Eva erau apropiaţi în suflet şi deschişi într-un mod inocent unul cu altul şi cu Dumnezeu; precum este scris, ei nu se ruşinau de goliciunea lor.[122] Însă, după cădere, s-au simţit ruşinaţi de goliciunea lor. Ei şi-au acoperit partea de jos cu frunze de smochin şi s-au ascuns printre copacii din grădină, de teamă că ar putea fi văzuţi de Dumnezeu.[123] Această ruşine era un indiciu al realităţii lor interioare, dat fiind că ei formaseră legături de sânge cu Satan prin comiterea păcatului cu părţile lor sexuale. Acoperindu-şi părţile de jos şi ascunzându-se, ei şi-au manifestat conştiinţele vinovate, care îi făceau să se simtă ruşinaţi de a veni în faţa lui Dumnezeu.

---

[120] Geneza 9:20-25

[121] cf. Decăderii 4.5

[122] Geneza 2:25

[123] Geneza 3:7-8

Noe, care îşi tăiase legăturile cu Satan prin intermediul judecăţii celor patruzeci de zile de potop, trebuia să ocupe poziţia lui Adam imediat după crearea universului. Dumnezeu se aştepta ca membrii familiei lui Noe să reacţioneze la goliciunea lui Noe fără nici un sentiment de ruşine şi fără vreun gând de a-i acoperi trupul. Bucurându-se de inocenţa familiei lui Noe, Dumnezeu a vrut sa redobândească bucuria inimii pe care a simţit-o atunci când privea la Adam şi Eva în inocenţa lor de până la Cădere. Pentru a împlini o asemenea dorinţă profundă, Dumnezeu l-a făcut pe Noe să se culce gol. Dacă Ham ar fi fost una în inimă cu Noe şi l-ar fi tratat cu aceeaşi atitudine şi din acelaşi punct de vedere ca şi Dumnezeu, el ar fi privit la goliciunea tatălui său fără nici un sentiment de ruşine. Astfel el ar fi îndeplinit condiţia de răscumpărare pentru a restaura în familia lui Noe starea de inocenţă a lui Adam şi a Evei de dinaintea Căderii.

Astfel putem înţelege că atunci când fiii lui Noe s-au simţit ruşinaţi de goliciunea tatălui lor şi i-au acoperit trupul, aceasta era echivalent cu recunoaşterea faptului că ei, asemenea familiei lui Adam după Cădere, au format o legătură ruşinoasa de rudenie cu Satan şi de aceea erau nevrednici de a apărea înaintea lui Dumnezeu. Satan, asemenea corbului care plutea deasupra apei, căuta o condiţie pentru a invada familia lui Noe. El a atacat familia aceasta atunci când fiii lui Noe au devenit partenerii lui obiect, confirmând într-adevăr că aparţineau descendentei lui Satan.

Atunci când s-a simţit ruşinat de goliciunea tatălui lui şi l-a acoperit, Ham a făcut o condiţie pentru ca Satan să pătrundă; prin urmare sentimentul lui şi fapta au constituit un păcat. În consecinţă, Ham nu a putut restaura prin răscumpărare poziţia lui Abel, din care să aducă ofranda substanţială. Dat fiind că el nu a putut stabili fundamentul substanţial, providenţa de restaurare în familia lui Noe s-a sfârşit cu eşec.

Este oare întotdeauna un păcat să priveşti goliciunea cu un sentiment de ruşine? Nu. Cazul lui Noe era un caz special. În poziţia lui Adam, Noe a avut misiunea de a înlătura toate condiţiile lui Adam care l-au făcut pe acesta vulnerabil atacurilor lui Satan. Demonstrând că ei nu s-au simţit ruşinaţi de goliciunea lui Noe şi nici că ar fi încercat să-l acopere, familia lui Noe ar fi îndeplinit condiţia de răscumpărare pentru a restaura poziţia familiei lui Adam în inocenţa ei originară înainte de a se fi unit cu Satan prin rudenie de sânge. Prin urmare, aceasta era o condiţie de răscumpărare cerută doar familiei lui Noe să o împlinească.

2.3 Câteva învăţăminte luate de la familia lui Noe

Este dificil pentru oricine să înţeleagă cum a persistat Noe în construirea arcei pe vârful muntelui timp de o sută douăzeci de ani îndelungaţi, îndurând tot timpul acesta ridiculizarea şi critica aspră a oamenilor. Ham ştia prea bine că familia sa a fost salvată prin truda tatălui său. Luând în considerare aceste lucruri, Ham ar fi trebuit să aibă un asemenea respect pentru tatăl său încât să poată depăşi ofensa personală la vederea goliciunii lui Noe şi să o poată înţelege cumva. Însă, în loc să se încreadă în Noe, care fusese justificat de Ceruri, Ham l-a criticat dintr-o perspectivă centrată pe sine şi şi-a arătat nemulţumirea prin faptele lui. Lipsa lui de respect a zădărnicit eforturile îndelungate ale lui Dumnezeu de a-şi îndeplini providenţiala prin familia lui Noe. La fel şi noi avem nevoie de umilinţă, ascultare şi răbdare pentru a urma calea către Ceruri.

Apoi, providenţa în familia lui Noe ne învaţă despre predestinarea condiţională a lui Dumnezeu cu privire la împlinirea Voinţei Lui şi consideraţia Sa faţă de partea de responsabilitate a omului. Dumnezeu a găsit familia lui Noe după o mie şase sute de ani de pregătire. El l-a îndrumat pe Noe în decurs de o sută douăzeci de ani, în timp ce acesta construia arca, şi a educat familia lui cu preţul sacrificării restului omenirii în timpul potopului. Totuşi, chiar dacă au fost preaiubiţii Lui în providenţa de restaurare, atunci când Ham a comis greşeala sa aparent mică, permiţându-i lui Satan să îi pângărească, întreaga Voinţă centrată pe familia lui Noe a eşuat.

În cele din urmă, providenţa prin intermediul familiei lui Noe ne învaţă despre predestinarea condiţională a lui Dumnezeu în privinţa oamenilor. În ciuda faptului că Dumnezeu a luptat cu ardoare mult timp pentru a-l găsi pe Noe şi a-l creşte ca părinte al credinţei, atunci când familia lui nu şi-a putut îndeplini responsabilitatea, Dumnezeu, deşi plin de regret, nu a ezitat să îl abandoneze şi l-a ales pe Avraam în locul lui.

Secţiunea 3
Providenţa de restaurare în familia lui Avraam

Din cauza faptei decăzute a lui Ham, providenţa de restaurare în familia lui Noe nu a fost împlinită. Cu toate acestea, Dumnezeu a predestinat în mod absolut că scopul creaţiei va fi realizat într-o bună zi. Prin urmare, în baza inimii loiale a lui Noe faţă de Ceruri, Dumnezeu l-a chemat pe Avraam şi a

început un nou capitol în providenţa de restaurare prin intermediul familiei acestuia.

Familia lui Avraam trebuia să restaureze fundamentul pentru Mesia, lăsat incomplet de familia lui Noe şi să-l primească pe Mesia în baza acestui fundament. Astfel, asemeni lui Noe care l-a precedat, Avraam trebuia să restaureze prin răscumpărare fundamentul credinţei, iar fiii săi trebuiau să restaureze prin răscumpărare fundamentul substanţial.

3.1. Fundamentul credinţei

3.1.1 Figura centrală pentru stabilirea fundamentului credinţei

În cadrul providenţei de restaurare în familia lui Avraam, figura centrală în restaurarea fundamentului credinţei era Avraam. Dumnezeu l-a ales pe Avraam să moştenească misiunea de împlinire a Voinţei pe care El a încercat să o împlinească cu Noe. Cu toate acestea, Avraam nu putea să moştenească această misiune înainte de a restaura prin răscumpărare toate condiţiile care i-au fost date lui Noe, dar care au fost pierdute în favoarea lui Satan din cauza păcatului lui Ham.

Primele condiţii pe care familia lui Noe le-a pierdut în favoarea lui Satan erau cele zece generaţii de la Adam până la Noe şi perioada de patruzeci de zile de judecată prin potop. Prin urmare, Avraam trebuia să restaureze prin răscumpărare alte zece generaţii. Fiecare din aceste zece generaţii trebuia să restaureze numărul patruzeci, care reprezenta judecata prin potop. Deoarece potopul de patruzeci de zile a sfârşit printr-un eşec, restaurarea fiecărei generaţii trebuia să-şi extindă în întregime durata; acest lucru nu putea fi realizat numai în patruzeci de zile. Providenţa de restaurare a potopului în fiecare dintre acele zece generaţii a trebuit să cuprindă o perioadă de timp mai lungă: patruzeci de ani. Această situaţie e similară celei din timpul lui Moise, atunci când restaurarea eşecului misiunii de iscodire de patruzeci de zile a cerut pribegia oamenilor în pustiu timp de patruzeci de ani[124]. Prin urmare, când perioada de răscumpărare de zece generaţii sau patru sute de ani de la Noe[125] a trecut, Dumnezeu l-a ales pe Avraam să moştenească misiunea lui Noe. Conform Bibliei, durata vieţii a fost redusă începând cu Noe.

[124] Numeri 14:34

[125] Potrivit Bibliei, Dumnezeu a scurtat durata de viaţă a omului imediat după generaţia lui Noe. Prin urmare, cele zece generaţii de la Adam la Noe au durat o mie şase sute de ani, în timp ce zece generaţii de la Noe la Avraam au durat doar patru sute de ani.

De aceea, perioada de timp de la Adam la Noe a cuprins 1600 de ani, iar de la Noe la Avraam – 400 de ani, deşi ambele au cuprins 10 generaţii.

Următorul set de condiţii pe care familia lui Noe le-a pierdut în favoarea lui Satan a fost poziţia de părinte al credinţei şi poziţia lui Ham, care trebuia să preia rolul lui Abel. Prin urmare, Avraam nu putea sta în poziţia lui Noe, fără a restaura mai întâi prin răscumpărare rolurile de părinte al credinţei şi pe cel al lui Ham. Pentru a-şi asuma rolul de părinte al credinţei în locul lui Noe, Avraam trebuia să facă ofranda simbolică cu credinţă şi o inimă loială, la fel cum a făcut şi Noe când a construit arca. Apoi, cum putea Avraam să restaureze poziţia lui Ham? Ham trebuia să-l reprezinte pe Abel, cel mai iubit de Dumnezeu: ambii erau fiii ai doilea, aleşi pentru a fi figurile centrale ale ofrandei substanţiale. Deoarece Satan pretindea la Ham, potrivit principiului de restaurare prin răscumpărare, Dumnezeu a căpătat dreptul la o persoană pe care Satan o iubea cel mai mult. Din acest motiv, Dumnezeu l-a chemat pe Avraam, care era primul fiu al lui Terah, un idolatru.[126]

Avraam trebuia să moştenească misiunea lui Noe, astfel şi misiunea lui Adam. În această calitate el îl reprezenta pe Adam restaurat. La fel cum l-a binecuvântat pe Adam şi pe Noe, Dumnezeu l-a binecuvântat şi pe Avraam:

> „Şi te voi face pe tine neam mare şi te voi binecuvânta şi voi mări numele tău şi vei fi binecuvântat. Şi voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta şi voi blestema pe cei ce te vor blestema; şi se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului” – Geneza 12:2-3

După ce a primit această binecuvântare, urmând porunca Lui Dumnezeu, Avraam a părăsit casa tatălui său din Haran şi a intrat în Canaan împreună cu soţia sa Sara, nepotul său Lot, cu servitorii şi lucrurile sale.[127] În acest sens, Dumnezeu a stabilit calea lui Avraam drept o cale-model pentru restaurarea Canaanului, pe care o vor parcurge Iacov şi Moise în timpul lor. Iacov şi Moise îşi vor lua familiile şi lucrurile ieşind din Haran şi Egipt şi le vor aduce înapoi în Canaan îndurând multe greutăţi în acest răstimp. Calea lui Avraam a prefigurat, de asemenea, calea pe care într-o bună zi va merge Isus pentru a scoate omenirea şi toate lucrurile din lumea lui Satan şi a le aduce înapoi în lumea lui Dumnezeu.[128]

---

[126] Iosua 24:2-3

[127] Geneza 12: 4-5

[128] cf. Moise si Isus 1.2

3.1.2. Obiectele condiţiei oferite pentru restaurarea fundamentului credinţei

3.1.2.1. Ofranda simbolică a lui Avraam

Dumnezeu i-a poruncit lui Avraam să aducă ca ofrandă un porumbel şi o turturică, un berbec, o capră şi o juncă.[129] Acestea reprezentau obiectele condiţiei oferite de el pentru a restaura fundamentul credinţei. Însă înainte de a putea aduce ofranda simbolică, Avraam trebuia să demonstreze credinţă adevărată, aşa cum până la el şi Noe a fost considerat drept înainte de a construi arca, ca ofrandă simbolică a sa. Biblia nu explică clar în ce mod Noe şi-a demonstrat credinţa. Însă din versetul, „Noe era un om drept, fără de vină din generaţia sa; Noe a păşit alături de Dumnezeu,”[130] putem deduce că Noe şi-a demonstrat credinţa înainte de a fi considerat demn să primească porunca lui Dumnezeu de a construi arca. În realitate, acei care păşesc pe calea providenţei de restaurare trebuie să-şi întărească credinţa în mod constant.[131] Să studiem acum modul în care şi-a întărit credinţa Avraam în timpul pregătirii pentru aducerea ofrandei simbolice.

Deoarece Noe a fost cel de-al doilea strămoş al omenirii, pentru ca să restaureze poziţia lui Noe, Avraam trebuia să îşi asume la fel şi poziţia lui Adam. Din acest motiv, el trebuia să îndeplinească o condiţie simbolică de răscumpărare pentru a restaura poziţia familiei lui Adam, înainte de a putea aduce ofranda simbolică propriu-zisă.

În această privinţă, Biblia ne oferă o relatare despre călătoria lui Avraam în Egipt, din cauza foametei.[132] Aflându-se în Egipt, Avraam se temea că faraonul ar putea s-o dorească pe frumoasa sa soţie Sara şi l-ar fi ucis, dacă ar fi aflat că este soţul ei. Dându-se drept soră a lui Avraam, Sara a fost luată de faraon. După ce Dumnezeu l-a pedepsit pe faraon, Avraam şi-a luat înapoi soţia, împreună cu nepotul său Lot şi cu averea abundentă pe care i-a dăruit-o faraonul şi au fugit din Egipt.

Fără să ştie, Avraam a mers pe această cale providenţială pentru a îndeplini o condiţie simbolică de răscumpărare întru restaurarea poziţiei familiei lui Adam. Când Arhanghelul a luat-o pe Eva şi a pus stăpânire pe toţi

[129] Geneza 15:9
[130] Geneza 6:9
[131] Romani 1:17
[132] Geneza 12:10-20

urmaşii Evei şi lumea naturală, Adam şi Eva erau încă frate şi soră. Avraam trebuia să facă o condiţie de răscumpărare pentru a restaura această situaţie. De aceea Sara, care a jucat rolul surorii sale, a trebuit să fie luată de către faraon, care îl reprezenta pe Satan. Apoi, el a trebuit să o ia înapoi de la faraon ca soţia sa, împreună cu Lot ca reprezentant al întregii omeniri, şi averea care simboliza lumea naturală. Această cale pe care a mers Avraam a constituit o cale-model pe care va trebui să meargă Isus în timpul său. Odată ce ar fi îndeplinit această condiţie de răscumpărare, Avraam ar fi fost considerat pregătit pentru a aduce ofranda simbolică.

Care a fost semnificaţia ofrandei simbolice a lui Avraam? Pentru ca să devină părinte al credinţei, Avraam trebuia să restaureze prin răscumpărare poziţia lui Noe, pe care Dumnezeu a dorit să-l facă părinte al credinţei, precum şi poziţia familiei lui Noe. Mai mult ca atât, el a trebuit să restaureze poziţia lui Adam şi a familiei lui. Astfel, lui Avraam i-a fost cerut să aducă obiectele pentru condiţie într-un mod acceptabil, pentru a restaura tot ceea ce trebuiau să realizeze Cain şi Abel prin sacrificiile lor, şi tot ce a încercat să împlinească familia lui Noe prin providenţa arcei. Ofranda simbolică a lui Avraam a constat din obiecte cu astfel de semnificaţii simbolice.

Ca condiţie pentru ofranda simbolică Avraam a oferit trei tipuri de obiecte: în primul rând, un porumbel şi o turturică, în al doilea rând, o capră şi un berbec, iar în al treilea rând, o juncă. Aceste trei sacrificii simbolizau cosmosul, care a fost desăvârşit prin intermediul celor trei etape ale perioadei de dezvoltare. Porumbelul reprezenta etapa de formare. Atunci când Isus era botezat de către Ioan Botezătorul în apa Iordanului, Duhul lui Dumnezeu a pogorât asupra lui, luând forma unui porumbel.[133] Motivul era că Isus a venit să desăvârşească epoca Vechiului Testament, care, ca etapă de formare a providenţei, era simbolizată prin porumbel. Mai mult ca atât, a existat un al doilea motiv pentru apariţia porumbelului care a pogorât peste Isus. Isus trebuia să restaureze greşeala lui Avraam în aducerea porumbelului ca ofrandă, care, după cum vom vedea, a fost răpită de Satan.

Berbecul reprezenta etapa de creştere. Odată ce Isus a adus împlinirea epocii Vechiului Testament, restaurând astfel totul ce era reprezentat prin porumbel, el a început epoca Noului Testament la etapa de creştere a providenţei, când trebuia restaurat totul ce era reprezentat prin berbec. După ce Ioan Botezătorul a mărturisit că a văzut Duhul coborând asupra lui Isus în chip de porumbel – acest lucru însemnând că Isus era acela care trebuia să

[133] Matei 3:16

desăvârşească etapa de formare a providenţei – el a depus mărturie că Isus va începe misiunea la etapa de creştere, spunând, „luaţi aminte, Mielul lui Dumnezeu care va şterge păcatele lumii!”[134]

Junca reprezenta etapa de desăvârşire a providenţei. Este scris că odată, când Samson a pus o ghicitoare Filistinilor, ei au obţinut răspunsul prin faptul că au făcut-o pe soţia lui Samson să insiste ca acesta să-l dezvăluie. Samson le-a spus, „de nu aţi fi îmblânzit junca, nu aţi fi aflat ghicitoarea mea”[135], numind aici metaforic juncă pe soţia sa. Isus a venit ca un mire pentru întreaga omenire. Toţi credincioşii devotaţi trebuie să devină miresele lui, aşteptând revenirea sa. După ce aceste mirese sărbătoresc nunta Mielului cu Isus, mirele lor, ele vor trăi în Împărăţia Cerurilor în unitate cu Isus, ca soţiile lui (în sensul metaforic). Prin urmare, Epoca Testamentului Desăvârşit care urmează după Cea de a Doua Venire a lui Isus este epoca juncii, sau epoca soţiei. Motivul pentru care unii medii spirituali au primit revelaţia că epoca de azi reprezintă epoca vacii sau a juncii este că noi intrăm în etapa de desăvârşire.

Care erau cele trei sacrificii ce trebuiau răscumpărate? Avraam trebuia să restaureze prin această ofrandă tot ceea ce Dumnezeu nu a putut restaura prin ofrandele simbolice aduse de familiile lui Adam şi Noe – ofrande aduse în mod potrivit, dar pierdute în favoarea lui Satan din cauza greşelilor ulterioare. Ofranda lui Avraam trebuia la fel să îndeplinească o condiţie de răscumpărare simbolică ca restituire pentru nereuşitele lor în aducerea ofrandei substanţiale. Cu alte cuvinte, scopul ofrandei simbolice a lui Avraam a celor trei tipuri de obiecte pentru condiţie era să restaureze în timpul generaţiei sale (pe orizontală) toate condiţiile de răscumpărare care s-au acumulat în decursul providenţei (pe verticală) în cele trei generaţii ale lui Adam, Noe şi Avraam.

De ce a plasat Avraam cele trei sacrificii – porumbelul şi turturica, berbecul şi capra, şi junca, simbolizând etapele de formare, creştere şi desăvârşire – pe un singur altar? Înainte de Cădere, Adam avea responsabilitatea să crească trecând prin toate cele trei etape în decursul vieţii lui. În mod asemănător, Avraam, aflat acum în poziţia lui Adam, trebuia să restaureze dintr-o dată lunga providenţă pe care Dumnezeu a condus-o prin cele trei generaţii providenţiale ale lui Adam (formare), Noe (creştere) şi Avraam (desăvârşire). Prin intermediul unei singure ofrande, el ar fi putut restaura toate condiţiile pângărite, ce conţineau numărul trei. Semnificaţia

[134] Ioan 1:29

[135] Judecători 14:18

simbolică a sacrificiului lui Avraam ne dezvăluie Voinţa lui Dumnezeu de a împlini întreaga providenţă de restaurare odată pentru totdeauna.

Să examinăm acum modul în care Avraam a adus ofranda simbolică:

„ Şi i-au zis lui: ia o juncă de trei ani şi o capră de trei ani şi un berbec de trei ani şi o turturea şi un porumbel. Şi luând acestea toate, le-a despicat în două şi le-a pus pe ele cu faţa una către alta; iar păsările nu le-a despicat. Şi s-au pogorât păsările pe trupurile cele despicate şi a şezut Avraam lângă ele. Iară când apunea soarele, uimire a căzut pe Avraam şi iată frica mare şi întunecată l-a cuprins pe dânsul. Şi s-a zis către Avraam: ştiind, vei şti că nemernica va fi sămânţa ta în pământ străin, şi o vor supune pe ea robiei, şi o vor chinui şi o vor smeri pe ea patru sute de ani.” – Geneza 15:9 – 13

Deoarece Avraam nu a tăiat porumbelul şi turturica în două, aşa cum trebuia s-o facă, păsări de pradă s-au năpustit şi au pângărit sacrificiile. Ca rezultat al greşelii lui, israeliţilor le-a fost destinat să intre în Egipt şi să îndure greutăţi timp de patru sute de ani. De ce era un păcat să nu taie păsările în jumătate? Această întrebare poate fi înţeleasă numai cu ajutorul Principiului.

Să cercetăm mai întâi din ce motiv a fost instruit Avraam să taie jertfele în două. Lucrarea de salvare a lui Dumnezeu are scopul de a restaura stăpânirea binelui mai întâi prin separarea binelui de rău şi apoi distrugerea răului şi înălţarea binelui. Din acest motiv, Adam a trebuit să fie împărţit în Cain şi Abel, înainte ca sacrificiul să poată fi făcut. Din acest motiv, în timpul lui Noe, Dumnezeu a lovit răul prin judecata cu potop şi a ales familia lui Noe ca reprezentantă a binelui. Dumnezeu l-a pus pe Avraam să taie în două jertfele înainte de a le oferi, cu intenţia de a înfăptui lucrarea simbolică de separare a binelui de rău, lăsată neîmplinită de către Adam şi Noe.

Sacrificiile trebuiau despicate, în primul rând, pentru a restaura situaţia din familia lui Adam, când Abel şi Cain au fost divizaţi într-un reprezentant al binelui şi un reprezentant al răului. În al doilea rând, ele trebuiau să restaureze situaţia de separare a binelui de rău în timpul celor patruzeci de zile ale potopului lui Noe. În al treilea rând, aceasta era necesar pentru a face o condiţie simbolică de separare a unei sfere a stăpânirii binelui de universul condus de Satan. În al patrulea rând, aceasta era necesar pentru a face o condiţie de sfinţire a ofrandei prin scurgerea sângelui morţii, care intrase în omenirea decăzută atunci când s-a unit prin legături de sânge cu Satan.

De ce era un păcat de a nu despica ofranda în jumătate? În primul rând, a nu despica ofranda însemna a nu separa pe Abel de Cain. Nefiind despicată, ofranda nu putea fi acceptată de către Dumnezeu, deoarece nu-i oferea un partener obiect de tip Abel pe care El îl putea primi. În consecinţă, greşelile comise de Cain şi Abel în aducerea ofrandelor nu au fost restaurate. În al doilea rând, nedespicarea ofrandei era echivalentă cu repetarea eşecului providenţei din timpul lui Noe, când binele şi răul au rămas nedivizate indiferent de potop. Asemenea eşecului familiei lui Noe, insuccesul lui Avraam în despicarea ofrandei la fel l-a lipsit pe Dumnezeu de partenerul Său obiect al binelui. Astfel, s-a repetat greşeala care a făcut din providenţa potopului un eşec. În al treilea rând, nedespicarea ofrandei a însemnat lipsa unei condiţii simbolice de separare a sferei stăpânirii binelui a lui Dumnezeu de universul stăpânit de Satan. În al patrulea rând, deoarece sângele morţii nu a fost scurs din ea, nedespicarea ofrandei a însemnat că ea nu a fost sfinţită şi acceptată de către Dumnezeu. Cu alte cuvinte, atunci când Avraam a oferit păsările fără să le despice mai întâi, aceasta a însemnat că a oferit ceva, ce nu a fost scos din posesia lui Satan. Greşeala lui a avut efectul recunoaşterii stăpânirii lui Satan asupra ofrandei.

Porumbelul, care simboliza etapa de formare, a rămas în posesia lui Satan. Drept urmare, Satan a revendicat, de asemenea, berbecul, care simboliza etapa de creştere, şi junca, care simboliza etapa de desăvârşire, care ambele trebuiau împlinite în baza etapei de formare. Deoarece aceasta a avut ca rezultat predarea în mâinile lui Satan a întregii ofrande simbolice, faptul că nu au fost despicate păsările a constituit un păcat.

Să examinam mai departe semnificaţia versetului care descrie că păsările de pradă s-au năpustit asupra corpurilor sacrificate. Din momentul Căderii primilor strămoşi ai omenirii, Satan i-a pândit mereu pe aceia cu care a lucrat Dumnezeu întru împlinirea Voinţei Lui. Când Cain şi Abel îşi aduceau ofrandele, Satan pândea la uşă.[136] În povestea lui Noe, corbul care zbura împrejur îl simboliza pe Satan, care căuta o oportunitate pentru a invada familia lui Noe, imediat după potop.[137] În mod asemănător, atunci când Avraam aducea ofranda lui simbolică, Satan căuta o oportunitate pentru a acapara jertfa. El a pângărit-o imediat ce a văzut că păsările nu au fost

[136] Geneza 4:7
[137] Geneza 8:7

despicate. Biblia descrie aceasta în chipul păsărilor de pradă care s-au năpustit asupra jertfei.

Greşeala lui Avraam în aducerea ofrandei simbolice a cauzat pângărirea ei. Toate condiţiile pe care Dumnezeu intenţiona să le restaureze prin această ofrandă au fost pierdute. Drept consecinţă, descendenţii lui Avraam au trebuit să îndure persecuţii şi robie timp de patru sute de ani în ţinuturile Egiptului. Să studiem acum motivul pentru care s-a petrecut acest lucru.

Dumnezeu l-a chemat pe Avraam şi i-a poruncit să aducă ofranda simbolică odată cu împlinirea perioadei de patru sute de ani de separare de Satan. Această perioadă a fost stabilită pentru a restaura prin răscumpărare cele zece generaţii de la Adam la Noe şi perioada de judecată cu potop de patruzeci de zile pierdute în favoarea lui Satan din cauza păcatului lui Ham. De asemenea, aceasta a fost şi o perioadă de răscumpărare necesară pentru a-l stabili pe Avraam ca părinte al credinţei după ce avea să împlinească ofranda simbolică. Atunci când greşeala lui Avraam în ofranda simbolică i-a permis lui Satan să pretindă la ofrandă, perioada de patru sute de ani a fost, de asemenea, pierdută de partea lui Satan. Pentru a recrea la nivel naţional situaţia dinaintea eşecului lui Avraam în aducerea ofrandei simbolice, care era paralelă cu situaţia în care Noe a fost chemat să construiască arca, Dumnezeu a stabilit încă o perioadă de patru sute de ani pentru separare de Satan. În timpul acestei perioade israeliţii au fost sclavi în Egipt. Suferind în această perioadă, israeliţii trebuiau să restaureze – de data aceasta la nivel naţional – situaţiile lui Noe şi Avraam la începutul misiunii lor de părinţi ai credinţei, astfel punând bazele pentru ca Moise să înceapă misiunea sa. Prin urmare, această perioadă de sclavie a reprezentat atât pedepsirea israeliţilor pentru greşeala lui Avraam, cât şi timpul în care ei au stabilit fundamentul pentru ruperea legăturilor cu Satan şi începerea unei providenţe noi a lui Dumnezeu.

Aşa cum a fost explicat mai devreme, Dumnezeu a sperat să împlinească, deodată, providenţa la etapa de formare, creştere şi desăvârşire prin aducerea cu succes a ofrandei simbolice de către Avraam, oferind pe un singur altar cele trei tipuri de sacrificii. Însă, contrar acestui plan, Avraam a eşuat, repetând greşelile trecutului. În consecinţă, providenţa în centru cu el a fost prelungită prin cele trei generaţii ale lui Avraam, Isaac şi Iacov.

3.1.2.2 Avraam îl aduce ofrandă pe Isaac

După ce Avraam a eşuat în aducerea ofrandei simbolice, Dumnezeu i-a poruncit să îşi sacrifice unicul fiu, pe Isaac, aducându-l ardere de tot.[138] În acest mod, Dumnezeu a început o nouă providenţă cu scopul de a restaura prin răscumpărare eşecul lui Avraam. Potrivit principiului predestinării, atunci când acel sortit de Dumnezeu să împlinească o anumită porţiune a Voinţei Lui nu reuşeşte să îşi îndeplinească responsabilitatea, Dumnezeu nu mai lucrează prin el o a doua oară. Atunci de ce a lucrat Dumnezeu prin Avraam din nou, atunci când i-a cerut acestuia să îl aducă drept ofrandă pe Isaac?

Putem înainta trei motive. În primul rând, numărul trei reprezintă desăvârşirea.[139] Principiul lui Dumnezeu cere ca atunci când providenţa de stabilire a fundamentului pentru Mesia are loc pentru a treia oară, ea trebuie dusă la împlinire. Prin urmare, providenţa lui Dumnezeu de stabilire a fundamentului pentru Mesia, care a început în familia lui Adam, ca prima providenţă şi apoi a continuat în familia lui Noe, ca a doua providenţă, trebuia să fie desăvârşită în familia lui Avraam, care reprezenta cea de-a treia providenţă. Din acest motiv, lui Avraam i-a fost oferită posibilitatea de a îndeplini o condiţie de răscumpărare, deşi la un preţ mai mare, prin aceasta realizând restaurarea simbolică a tot ceea ce pierduse el atunci când eşuase în ofranda simbolică anterioară. Această condiţie mai mare de răscumpărare, consta în sacrificarea fiului său Isaac.

În al doilea rând, aşa cum a fost explicat mai devreme, când îşi aducea ofranda, Avraam se afla în poziţia lui Adam. Satan îi atacase atât pe Adam cât şi pe fiul său, Cain, pângărind familia în decursul a două generaţii. Prin urmare, potrivit principiului restaurării prin răscumpărare, Dumnezeu a putut lucra pentru a-l lua înapoi pe Avraam şi pe fiul său, Isaac, în decursul a două generaţii.

În alt treilea rând, am învăţat că Noe a putut aduce el însuşi ofranda simbolică reprezentată prin arcă, chiar dacă se afla în aceeaşi poziţie ca şi Adam care nu a putut face sacrificiul în mod direct. Aceasta a fost posibil, deoarece el stătea pe baza meritului lui Abel, care a demonstrat o inimă credincioasă atunci când a adus cu succes ofranda simbolică. Când a fost chemat de Dumnezeu, Avraam stătea pe baza meritului lui Abel, care aduse cu succes ofranda simbolică, la etapa de formare, şi pe baza meritului lui Noe, care aduse cu succes ofranda simbolică la etapa de creştere. Pe baza acestui fundament dublu, Avraam trebuia să aducă ofranda simbolică la etapa de

[138] Geneza 22:2

[139] cf. Perioade 2.4

desăvârşire. Prin urmare, chiar dacă Avraam a eşuat, Dumnezeu l-a putut ridica şi i-a dat încă o şansa de a aduce o ofrandă pe baza meritului acumulat al inimilor credincioase ale lui Abel şi Noe.

Înainte de a-l putea oferi pe Isaac ca sacrificiu, Avraam trebuia să dea dovadă încă odată de credinţă adevărată repetând condiţia simbolică de răscumpărare pentru restaurarea familiei lui Adam, aşa cum o făcuse atunci când a trebuit să aducă ofranda simbolică. Din acest motiv, Avraam a aşezat-o încă o dată pe Sara în poziţia de soră a lui şi a lăsat-o să fie luată de către un rege, care de data aceasta a fost Abimelech din Gerar. După ce ea a devenit soţia regelui, Avraam a luat-o înapoi. De data aceasta Avraam a luat cu el şi sclavi, care simbolizau umanitatea, şi bogăţii care simbolizau lumea naturală.[140]

În ce mod l-a adus Avraam pe Isaac ca ofrandă?

> *„Iar dacă au ajuns la locul de care-i grăise Dumnezeu, a ridicat Avraam acolo jertfelnic, a aşezat lemnele pe el şi, legând pe Isaac, fiul său, l-a pus pe jertfelnic, deasupra lemnelor. Apoi şi-a întins Avraam mâna şi a luat cuţitul, ca să junghie pe fiul său. Atunci îngerul Domnului a strigat către el din cer şi a zis: "Avraame, Avraame!" Răspuns-a acesta: "Iată-mă!" Iar îngerul a zis: "Să nu-ţi ridici mâna asupra copilului, nici să-i faci vreun rău, căci acum cunosc că te temi de Dumnezeu şi pentru mine n-ai cruţat nici pe singurul fiu al tău". .” – Geneza 22:9-12*

Credinţa lui Avraam era absolută. Fiind supus poruncii Domnului, el era gata să îl omoare pe Isaac, unicul său fiu, cu intenţia de a-l sacrifica ca ardere de tot. Dumnezeu a intervenit în acel moment şi i-a spus lui Avraam să nu ucidă băiatul.

Zelul lui Avraam pentru a face Voia Domnului şi acţiunile lui ferme, înfăptuite cu absolută credinţă, ascultare şi loialitate l-au ridicat în poziţia în care el deja l-ar fi ucis pe Isaac. De aceea, el l-a separat în întregime pe Isaac de Satan. Dumnezeu i-a poruncit lui Avraam să nu îl ucidă pe Isaac, deoarece Isaac, care tăiase toate legăturile cu Satan, era acum de partea lui Dumnezeu. De asemenea, trebuie să înţelegem că atunci când Dumnezeu a spus, „acum ştiu …” El a revelat atât reproşul Lui către Avraam pentru eşecul anterior în aducerea ofrandei simbolice, cât şi bucuria Sa de la sacrificarea reuşită a lui Isaac. Deoarece Avraam l-a adus cu succes ofrandă pe Isaac, providenţa de restaurare în familia lui Avraam a putut fi continuată de Isaac.

[140] Geneza 20:1-18

Avraam a avut nevoie de trei zile pentru a ajunge pe Muntele Moria în locul unde trebuia să-l sacrifice pe fiul său Isaac ca ardere de tot. Această perioadă de trei zile pentru purificarea lui Isaac avea scopul de a începe un nou curs al providenţei. Prin urmare, era necesară o perioadă de trei zile pentru separarea de Satan la începutul unei noi providenţe. Putem găsi multe exemple de astfel de perioade în cadrul istoriei providenţei. Atunci când Iacov s-a pornit din Haran cu familia sa, pentru a începe calea familială de restaurare a Canaanului, a existat o perioadă de trei zile de separare de Satan.[141] Moise, de asemenea, i-a condus pe israeliţi printr-o perioadă de trei zile de separare de Satan în timp ce părăseau Egiptul pentru a începe calea naţională de restaurare a Canaanului.[142] Atunci când Isus a început calea spirituală de restaurare a Canaanului la nivel mondial, el a petrecut trei zile în mormânt pentru a înfăptui separarea de Satan.

3.1.2.3 Poziţia lui Isaac şi atitudinea lui Dumnezeu faţă de ofranda lui simbolică

S-a explicat mai devreme că, deşi ofranda simbolică a lui Avraam s-a sfârşit cu eşec, rămaseră careva baze în Principiu pentru ca fundamentul pentru Mesia să fie stabilit în centru cu Avraam. Însă, dat fiind că a eşuat în îndeplinirea responsabilităţii, Avraam nu era calificat să repete el însuşi ofranda simbolică.[143] Dumnezeu a trebuit să găsească cumva o cale de a considera că Avraam ca şi cum nu ar fi eşuat în ofranda simbolică sau nu ar fi cauzat prelungirea providenţei. Pentru a obţine acest lucru, Dumnezeu i-a poruncit lui Avraam să îl sacrifice pe fiul său Isaac ca ardere de tot.

Dumnezeu îi promisese mai devreme lui Avraam că El va ridica poporul ales din descendenta lui Isaac, spunând:

> „Şi îndată s-a făcut cuvântul Domnului către el şi a zis: "… cel ce va răsări din coapsele tale, acela te va moşteni!" Apoi l-a scos afară şi i-a zis: "Priveşte la cer şi numără stelele, de le poţi număra!" Şi a adăugat: "Atât de mulţi vor fi urmaşii tăi!" .” – Geneza 15:4-5

Fiind gata să-şi ucidă fiul, cu care-l binecuvântase Dumnezeu, Avraam a demonstrat o credinţă supremă faţă de Ceruri. Acest act de credinţă era

[141] Geneza 31:20-22
[142] Exodul 8:27
[143] Predestinare 3

echivalent cu faptul că Avraam s-a omorât pe sine – acel care fusese pângărit de către Satan din cauza eşecului lui anterior în aducerea ofrandei simbolice. Prin urmare, atunci când Dumnezeu l-a salvat pe Isaac de la moarte, Avraam, de asemenea, a fost readus la viaţă, eliberat fiind de toate legăturile cu care-l ferecase Satan, atunci când ofranda lui simbolică fusese pângărită. Mai mult, Avraam şi Isaac au atins o unitate inseparabilă în devotamentul lor faţă de Voinţa lui Dumnezeu.

Deşi Isaac şi Avraam erau două persoane diferite, atunci când Dumnezeu i-a readus la viaţă, în ochii Lui ei au devenit ca o singură persoană. Chiar dacă providenţa prin Avraam a eşuat şi a fost prelungită prin Isaac, atâta timp cât Isaac se bucura de succes, victoria sa devenea şi victoria lui Avraam. De aceea, Dumnezeu putea să îl trateze pe Avraam ca şi cum acesta nu ar fi eşuat şi providenţa nu s-ar fi prelungit.

Nu este clar ce vârstă avea Isaac atunci când Avraam l-a oferit pe băiat ca sacrificiu. El era însă destul de mare ca să ducă lemnele pentru sacrificiu,[144] iar când a văzut că nu există nici un miel pentru ofrandă, a întrebat de tatăl său despre aceasta.[145] Se vede că Issac era destul de matur pentru a înţelege intenţiile tatălui său. Putem deduce că el şi-a ajutat tatăl, chiar dacă ştia că tatăl său era pe cale să îl ofere pe el drept sacrificiu.

Dacă Isaac s-ar fi opus încercării tatălui său de a-l aduce ofrandă, în mod sigur Dumnezeu nu ar fi acceptat ofranda. De fapt, Isaac a dat dovadă de o credinţă la fel de mare ca cea a lui Avraam. Împreună, credinţa lor a făcut ofranda reuşită şi Satan în nici un mod nu şi-a mai putut păstra stăpânirea asupra lor. Pentru a aduce ofranda, Isaac şi Avraam au trecut printr-un proces de moarte şi înviere. Drept rezultat, au fost obţinute două lucruri. În primul rând, Avraam a reuşit să se separe de Satan, care îl invadase din cauza greşelii lui în aducerea ofrandei simbolice. El a restaurat prin răscumpărare poziţia pe care o ocupase înainte de a comite greşeala şi din această poziţie restaurată a transmis misiunea sa providenţială lui Isaac. În al doilea rând, supunându-se cu credinţă Voinţei lui Dumnezeu, Isaac a moştenit misiunea divină de la Avraam şi a demonstrat credinţa care l-a calificat să aducă ofranda simbolică.

După ce misiunea divină a trecut de la Avraam la Isaac, Avraam a sacrificat berbecul dat de Dumnezeu în locul lui Isaac:

[144] Geneza 22:6
[145] Geneza 22:7

„Şi ridicându-şi Avraam ochii, a privit, şi iată la spate un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiş. Şi ducându-se, Avraam a luat berbecul şi l-a adus jertfă în locul lui Isaac, fiul său. ” – Geneza 22:13

De fapt, aceasta reprezentă ofranda simbolică prin care Isaac a restaurat fundamentul credinţei. Dat fiind că Isaac a dus lemnele pentru ofrandă, putem afirma că el a participat la sacrificarea berbecului. Astfel, chiar dacă stă scris că Avraam a adus ofranda simbolică, din punct de vedere providenţial, Isaac, care s-a unit cu Avraam şi a preluat misiunea acestuia, s-a bucurat de aceeaşi încredere pentru ofrandă. Prin urmare, Isaac, care a moştenit misiunea lui Avraam, a adus ofranda simbolică şi a restaurat prin răscumpărare fundamentul credinţei.

3.2. Fundamentul substanţial

Astfel Isaac a devenit figura centrală în restaurarea fundamentului credinţei în locul lui Avraam. El a stabilit fundamentul credinţei aducând berbecul drept ofrandă simbolică într-un mod acceptat de Dumnezeu. Pentru a stabili fundamentul pentru Mesia în familia lui Isaac, urma să fie stabilit şi fundamentul substanţial. Din acest motiv, fiii lui Isaac, Isav şi Iacov, trebuiau plasaţi în poziţii separate, cele de Cain şi Abel. Aducând ofranda substanţială, ei erau responsabili de îndeplinirea condiţiei de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute şi de stabilire a fundamentului substanţial.

Dacă Avraam nu ar fi eşuat în aducerea ofrandei simbolice, Isaac şi fratele său Ismail ar fi ocupat poziţiile lui Abel şi Cain. Ei ar fi fost responsabili de îndeplinirea condiţiei de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute, condiţie pe care Cain şi Abel nu au reuşit să o realizeze. Totuşi, deoarece Avraam nu a reuşi să aducă ofranda, Dumnezeu l-a stabilit pe Isaac în poziţia lui Avraam, iar pe Isav şi Iacov în poziţiile menite iniţial pentru Ismail şi Isaac. Din momentul acela ţinea de responsabilitatea lui Isav şi Iacov să îndeplinească condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute.

Cu scopul de a aduce ofranda substanţială, Isav şi Iacov ocupau faţă de tatăl lor Isaac aceleaşi poziţii pe care le ocupau Cain si Abel faţă de Adam şi la fel Sem şi Ham faţă de Noe. Fiul mai mare al lui Isaac, Isav reprezenta prima ofrandă simbolică a lui Avraam pângărită de Satan, pe când cel de al doilea fiu, Iacov, reprezenta sacrificarea lui Isaac prin care a fost separat Satan. Mai mult, Isav a preluat rolul lui Cain, ca reprezentant al răului, în timp ce Iacov, se afla în poziţia lui Abel, ca reprezentant al binelui. Deoarece se aflau în aceste

poziţii contrare, Isav şi Iacov au început să se lupte unul cu celălalt încă în pântecul mamei lor[146]. Chiar şi atunci Dumnezeu l-a iubit pe Iacov şi l-a urât pe Isav,[147] însă aceasta a avut la bază un motiv providenţial: ei trebuiau să restaureze prin răscumpărare greşelile pe care le-au comis Cain şi Abel când au adus ofranda lor.

Totuşi, înainte ca Isav şi Iacov să poată îndeplini condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute şi să aducă ofranda substanţială, mai întâi Iacov trebuia să îndeplinească condiţia de răscumpărare pentru a restaura poziţia lui Abel. Într-un cuvânt, Iacov a avut următoarele misiuni: mai întâi el trebuia să îndeplinească condiţia de răscumpărare pentru restaurarea poziţiei lui Abel, figura centrală a ofrandei substanţiale. Apoi el trebuia să aducă ofranda substanţială. În cele din urmă, aşa cum va fi discutat şi în capitolul următor, Iacov va intra în Egipt pentru a începe calea de răscumpărare de patru sute de ani, cerută de la descendenţii săi din cauza greşelii lui Avraam în aducerea ofrandei simbolice.

Iacov a îndeplinit condiţia de răscumpărare pentru restaurarea poziţiei lui Abel în următorul mod. Mai întâi, Iacov a obţinut victorie în lupta pentru restaurarea la nivel individual a dreptului de întâi-născut al fiului mai mare. Deoarece Satan pusese stăpânire pe universul creat de Dumnezeu, Satan şi-a asumat poziţia de fiu mai mare. Dumnezeu însă a fost nevoit să rămână în poziţia celui de al doilea fiu, din care a trebuit să lucreze croindu-şi calea spre restaurarea dreptului de întâi-născut. Din acest motiv, Dumnezeu îl favoriza pe cel de al doilea fiu, şi îl defavoriza de primul fiu născut, ca în cazul lui Isav sau Iacov: „…am iubit numai pe Iacov, …şi pe Isav l-am urât.”[148] Iacov, ca cel de al doilea fiu care avea responsabilitatea de a restaura dreptul de întâi-născut , l-a obţinut într-un mod ingenios de la Isav în schimbul unei bucăţi de pâine şi a unei fierturi de linte.[149] Dat fiind că Iacov preţuia foarte mult dreptul de întâi-născut şi a muncit pentru a-l recâştiga de la fratele său, Dumnezeu a făcut aşa ca Isaac să îl binecuvânteze.[150] Şi dimpotrivă, Dumnezeu nu l-a binecuvântat pe Isav, deoarece acesta s-a gândit prea puţin la dreptul său de întâi-născut, încât l-a vândut pentru o bucată de pâine şi o fiertură de linte.

În al doilea rând, Iacov a mers în Haranul care reprezenta lumea satanică. După ce a suferit o muncă istovitoare timp de douăzeci şi unu de ani, el l-a

[146] Geneza 25:22-23
[147] Romani 9:11-13
[148] Maleahi 1:2
[149] Geneza 25:29-34
[150] Geneza 27:27-29

învins pe Laban în lupta pentru restaurarea dreptului de întâi-născut, câştigând familia şi avuţia ca moştenire ce i se cuvenea pe drept. După obţinerea acestei victorii, Iacov s-a întors în Canaan.

În al treilea rând, în drumul său înapoi spre Canaan, pământul binecuvântării promis de Dumnezeu, Iacov a triumfat în lupta cu un înger la trecerea prin râul Iaboc, restaurând astfel stăpânirea asupra îngerilor într-o luptă substanţială. Prin aceste trei victorii, Iacov a restaurat prin răscumpărare poziţia lui Abel. Prin urmare, Iacov a devenit figura centrală a ofrandei substanţiale.

Isav şi Iacov în felul acesta au asigurat poziţiile pe care le-au ocupat Cain şi Abel în momentul în care Dumnezeu a acceptat ofranda lui Abel. Prin urmare, pentru ca Iacov şi Isav să îndeplinească condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute, Isav trebuia să îl iubească pe Iacov, să îl respecte ca mijlocitor între el şi Dumnezeu, să se supună ascultător direcţiunilor lui Iacov şi, în cele din urmă, să înmulţească bunătatea moştenind binele de la acel care purta binecuvântarea lui Dumnezeu. Cu adevărat, atunci când Iacov s-a reîntors în Canaan împreună cu familia şi cu avuţia sa, după ce îndurase douăzeci şi unu de ani de greutăţi în Haran, el i-a mişcat inima lui Isav pentru a depăşi ostilitatea lui din trecut:

„Iacov a ridicat ochii, şi s-a uitat; şi iată că Isav venea cu patru sute de oameni. Atunci a împărţit copiii între Lea, Rahela şi cele două roabe. A pus în frunte roabele cu copiii lor, apoi pe Lea cu copiii ei, şi la urmă pe Rahela cu Iosif. El însuşi a trecut înaintea lor şi s-a aruncat cu faţa la pământ de şapte ori, până ce s-a apropiat de tot de fratele său. Isav a alergat înaintea lui, l-a îmbrăţişat, i s-a aruncat pe grumaz, şi l-a sărutat. Şi au plâns.” – Geneza 33:1-4

Atunci când Isav şi-a desfăcut braţele şi l-a primit cu dragoste pe Iacov, ei au îndeplinit condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute. Pentru prima dată, fundamentul substanţial a fost stabilit cu succes.

Când Isav şi Iacov au adus cu succes ofranda substanţială, ei au restaurat prin răscumpărare eşecurile anterioare în aducerea ofrandelor substanţiale: eşecurile lui Abel şi Cain în familia lui Adam şi pe cele ale lui Ham şi Sem în familia lui Noe. Victoria lor în cadrul providenţei centrate pe Avraam a restaurat, de asemenea, prin răscumpărare, pe orizontală într-o singură familie, calea verticală îndelungată a istoriei în decursul căreia Dumnezeu a lucrat pentru a restaura fundamentul substanţial.

Isav se afla în poziţia de a-i fi fost antipatic lui Dumnezeu încă pe când se afla în pântecul mamei sale,[151] numai de aceea că lui îi fusese atribuit rolul de Cain, care se afla de partea lui Satan, cu scopul de a stabili o condiţie de răscumpărare în providenţa de restaurare. Odată ce i s-ar fi supus lui Iacov şi şi-ar fi îndeplinit partea sa de responsabilitate, Isav s-ar fi aflat în poziţia lui Cain restaurat şi în sfârşit ar fi fost capabil să primească dragostea lui Dumnezeu.

3.3. Fundamentul pentru Mesia

Lucrarea lui Dumnezeu de stabilire a fundamentului pentru Mesia, pe care El a încercat mai întâi să-l stabilească în familia lui Adam, a trebuit să fie prelungită de trei ori, din cauză că figurile centrale ale providenţei de restaurare nu şi-au putut îndeplini partea lor de responsabilitate. Cea de a treia încercare a fost în timpul lui Avraam, însă chiar şi aceasta a fost prelungită atunci când el a eşuat în aducerea ofrandei simbolice. Isaac împreună cu familia sa au moştenit Voinţa lui Dumnezeu şi au stabilit fundamentul credinţei şi fundamentul substanţial. În sfârşit, fundamentul pentru Mesia a fost stabilit. Ne-am fi putut aştepta ca Mesia să vină pe pământ în timpul acela.

Cu toate acestea, fundamentul pentru Mesia necesită şi un mediu social care să corespundă venirii lui. Fundamentul pentru Mesia trebuie să dea posibilitatea acestei lumi satanice să fie transformată în Împărăţia lui Dumnezeu condusă de Mesia. În cadrul providenţei din familia lui Adam şi a lui Noe, nu existau alte familii care să fi putut corupe sau ataca familia centrală. Dacă vreuna dintre aceste familii ar fi stabilit fundamentul pentru Mesia la nivelul familiei, Mesia ar fi putut veni fără a întâlni opoziţie. Totuşi, în timpul lui Avraam, oamenii decăzuţi construiseră deja naţiuni satanice care puteau supune cu uşurinţă familia lui Avraam. Astfel, chiar dacă fundamentul pentru Mesia a fost stabilit în acel timp, el era un fundament limitat, la nivelul familiei. Mesia nu putea veni în siguranţă pe acel fundament. Era necesar fundamentul unui stat suveran, care să poată ţine piept naţiunilor lumii satanice.

O astfel de protecţie ar fi fost necesară chiar dacă Avraam nu ar fi eşuat în ofranda simbolică, ci ar fi reuşit, împreună cu fiii săi Isaac şi Ismael, în aducerea ofrandei substanţiale întru stabilirea fundamentului pentru Mesia. Totuşi, Mesia nu ar fi putut veni în siguranţă, până când urmaşii lui Avraam nu

[151] Romani 9:11-13

s-ar fi înmulţit în Canaan şi nu ar fi stabilit fundamentul naţional pentru Mesia. De aceea, cu toate că descendenţii lui Isaac stabiliseră fundamentul familial pentru Mesia, ei vor trebui să îşi părăsească tărâmul natal şi să sufere într-o ţară străină timp de patru sute de ani ca pedeapsă pentru greşeala lui Avraam. În ciuda suferinţelor îndurate în Egipt, ei vor prospera şi se vor consolida ca popor; apoi se vor întoarce în Canaan şi vor construi fundamentul naţional pentru Mesia, ca o naţiune suverană pregătită pentru Mesia şi lucrarea sa.[152]

Pe umerii urmaşilor lui Avraam a fost pusă o cale a răscumpărării, din cauza greşelii acestuia în aducerea ofrandei simbolice. Iacov era acel ce trebuia să înceapă această cale a răscumpărării, şi nu Isaac. Cu adevărat, acel care duce pe umeri povara cea mai mare urmând calea răscumpărării este persoana de tip Abel, care serveşte drept figură centrală a ofrandei substanţiale. Abel în familia lui Adam, Ham în familia lui Noe, Isaac în familia lui Avraam, şi Iacov în familia lui Isaac au purtat povara cea mai mare urmând căile de răscumpărare stabilite pentru familiile lor. Din rândul lor, Iacov a fost singura figură de tip Abel care a stat pe fundamentul pentru Mesia. Prin urmare, calea separării de Satan străbătută de Iacov, va servi drept cale model pe care o va urma Mesia la venirea lui.[153]

Familia lui Iacov stătea pe fundamentul pentru Mesia care fusese împlinit în familia lui Isaac. Moştenind poziţia familiei lui Isaac, ei s-au apucat de împlinirea providenţei încredinţate lui Avraam, asumându-şi responsabilitatea pentru păcatul lui Avraam şi pornind pe calea celor patru sute de ani de răscumpărare. În familia lui Isaac Iacov era acel care se afla în poziţia lui Abel şi care a urmat întreaga cale a răscumpărării. În familia lui Iacov, Iosif, fiul Rahelei – soţia lui Iacov de partea lui Dumnezeu - a fost acel care, intrând în Egipt şi urmând calea de răscumpărare, a asigurat poziţia lui Abel. După ce a fost vândut ca sclav de către fraţii săi şi adus în Egipt, Iosif s-a ridicat până la rangul de prim-ministru al Egiptului, la vârsta de treizeci de ani. El a fost martorul împlinirii profeţiei pe care i-o dăduse Dumnezeu în visele sale din copilărie.[154] Mai întâi, fraţii vitregi ai lui Iosif născuţi de Lia – soţia lui Iacov de partea lui Satan – au intrat în Egipt şi i s-au supus. Mai târziu, toţi copiii lui Iacov au intrat în Egipt aducându-l, în cele din urmă, acolo şi pe tatăl

[152] cf. Moise si Isus 2.2.3.3
[153] cf. Moise si Isus 1
[154] Geneza 37:5-11

lor. Astfel, familia lui Iacov a început calea de răscumpărare pentru crearea unei naţiuni care într-o bună zi îl va primi pe Mesia.

Iacov, ca figură centrală care a stabilit fundamentul pentru Mesia în familia lui Isaac, era responsabil să poarte pe umerii săi păcatul lui Avraam. De asemenea, el era responsabil de iniţierea unei căi de răscumpărare pentru a împlini la nivel naţional Voinţa care îi fusese încredinţată lui Isaac. De aceea, la fel ca şi în cazul lui Avraam şi Isaac, în ceea ce privea Voinţa Lui, Dumnezeu i-a considerat pe Avraam, Isaac şi Iacov drept aceeaşi persoană, chiar dacă ei erau trei persoane diferite. Astfel, succesul lui Iacov a însemnat şi succesul lui Isaac, iar succesul lui Isaac a însemnat succesul lui Avraam. Providenţa de restaurare centrată pe Avraam, deşi s-a prelungit prin Isaac şi Iacov, a ajuns să fie considerată de către Dumnezeu ca fiind împlinită doar în generaţia lui Avraam, fără vreo amânare. Stă scris, „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov."[155] Acest verset indică faptul că, deşi ei erau trei generaţii, Dumnezeu i-a considerat drept o singură generaţie pe aceşti strămoşi care împreună au împlinit Voinţa Lui.

Dumnezeu intenţiona să împlinească scopul providenţei Lui prin stabilirea fundamentului naţional pentru Mesia şi prin trimiterea lui Mesia acelei naţiuni pregătite. Pentru a realiza aceasta, Dumnezeu a trimis familia lui Iacov în Egipt, în lumea satanică, unde ei urmau să îndure sclavia timp de patru sute de ani. Apoi, precum îi fusese promis lui Avraam, Dumnezeu îi va ridica ca popor ales şi îi va aduce înapoi în Canaan.

Fundamentul pentru Mesia stabilit în familia lui Isaac a devenit baza pe care a început calea de răscumpărare pentru stabilirea fundamentului naţional pentru Mesia. Perioada de două sute de ani de la Adam până la Avraam reprezenta, de fapt, perioada în care s-au pus bazele pentru ca această providenţă naţională să înceapă în epoca următoare.

În concluzie, Iacov a obţinut victorie în asumarea responsabilităţii pentru calea de răscumpărare a greşelii lui Avraam. Folosindu-şi înţelepciunea de dragul Voinţei lui Dumnezeu, Iacov a triumfat la nivel individual în lupta sa cu Isav pentru câştigarea dreptului de întâi-născut. El a intrat în Haran şi la nivelul familiei a triumfat în lupta de douăzeci şi unu de ani cu unchiul său Laban pentru a câştiga dreptul de întâi-născut. Când se întorcea înapoi din Haran în Canaan, Iacov a ieşit învingător din lupta cu îngerul. El a fost primul om decăzut care a îndeplinit condiţia de răscumpărare pentru restaurarea

[155] Exodul 3:6

stăpânirii asupra îngerului. Prin urmare, el a primit numele de „Israel,”[156] care semnifica faptul că el a stabilit modelul şi a pus temelia pe care urma să fie stabilit poporul ales. După ce s-a întors în Canaan cu aceste victorii, Iacov a cucerit inima lui Isav, şi împreună ei au îndeplinit condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute.

Astfel Iacov a împlinit în mod victorios calea model de supunere a lui Satan. Moise, Isus, şi chiar poporul lui Israel vor urma această cale după modelul stabilit de Iacov. Istoria Israelului poate servi drept o bună sursă de inspiraţie istorică pentru a înţelege calea de a-l aduce pe Satan la supunere la nivel naţional. Din acest motiv, ea este esenţială în studierea providenţei de restaurare.

3.4. Câteva învăţăminte din calea lui Avraam

În primul rând, calea lui Avraam ne demonstrează că predestinarea lui Dumnezeu cu privire la modalitatea prin care este împlinită Voinţa Sa este condiţională. Providenţa de restaurare nu poate fi împlinită numai cu puterea lui Dumnezeu; ea poate fi împlinită doar în îmbinare cu partea de responsabilitate a omului. Astfel, cu toate că Dumnezeu l-a chemat pe Avraam cu scopul de a împlini providenţa de restaurare, atunci când acesta nu a reuşit să-şi ducă la sfârşit responsabilitatea, Voinţa lui Dumnezeu nu a fost realizată.

În al doilea rând, calea lui Avraam ne demonstrează că predestinarea lui Dumnezeu cu privire la oameni este condiţională. Deşi Dumnezeu a predestinat ca Avraam să fie părintele credinţei prin aducerea cu succes a ofrandei, atunci când el nu şi-a putut îndeplini responsabilitatea, această misiune a fost preluată de către Isaac şi Iacov.

În cel de al treilea rând, calea lui Avraam ne arată că atunci când oamenii nu reuşesc în împlinirea responsabilităţii lor, realizarea Voinţei lui Dumnezeu este întotdeauna amânată, iar restaurarea ei necesită îndeplinirea unei condiţii mai mari de răscumpărare. În cazul lui Avraam, Voinţa lui Dumnezeu trebuia să fie împlinită prin simpla sacrificare a animalelor; însă, din cauza eşecului acestuia, ea a trebuit să fie realizată prin aducerea fiului iubit, Isaac, ca ofrandă şi urma să fie desăvârşită prin intermediul lui Isaac şi Iacov.

În al patrulea rând, tăierea de către Avraam a animalelor sacrificate în două, ne oferă o lecţie despre aceea că fiecare dintre noi trebuie să ne divizăm eul propriu ca pe o ofrandă pentru a separa binele de rău. O viaţă de

[156] Geneza 32:28

credinţă înseamnă să ocupăm poziţia unei ofrande. Numai prin separarea binelui de rău în interiorul nostru putem deveni ofrande vii plăcute lui Dumnezeu. Noi trebuie în mod constant să separăm binele de rău în interiorul nostru, potrivit standardului Voinţei lui Dumnezeu. Dacă neglijăm acest lucru, este stabilită o condiţie pentru ca Satan să invadeze.

Capitolul 2
Moise şi Isus în cadrul providenţei de restaurare

Biblia conţine multe taine cu privire la lucrarea lui Dumnezeu pentru salvare. Este scris că „Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Şi descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci."[157] Totuşi, fără a cunoaşte principiul care stă la baza providenţei lui Dumnezeu, oamenii nu au putut interpreta misterele ascunse în Biblie. Relatările biblice cu privire la viaţa unui profet nu reprezintă doar nişte date istorice. Mai degrabă, prin povestea vieţii unui profet, Biblia dezvăluie calea pe care trebuie să meargă oamenii decăzuţi. Vom examina mai îndeaproape cum a stabilit Dumnezeu căile providenţiale ale lui Iacov şi Moise, ca modele pentru calea lui Isus de salvare a omenirii.

Secţiunea 1
Căile-model pentru supunerea lui Satan

Am învăţat că în cadrul providenţei de restaurare în familia lui Isaac, Iacov a fost figura centrală care a depus fundamentul substanţial. El a asigurat poziţia de Abel şi a lucrat pentru a-l supune pe Satan şi a îndeplini o condiţie de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute. Întreaga cale a lui Iacov a devenit o cale-model pentru Moise şi Isus. Isus a venit pentru a-l supune pe Satan în mod substanţial. Înainte de Isus, Moise a mers pe calea subjugării lui Satan, ce a reprezentat o imagine a căii pe care va merge Isus. Şi mai înainte, Dumnezeu l-a chemat pe Iacov să meargă pe calea care a fost o reprezentare simbolică a căii lui Isus. Mai mult, calea lui Iacov constituie un model pentru calea pe care trebuie să meargă israeliţii şi întreaga omenire pentru a-l supune pe Satan şi pentru a atinge scopul providenţei de restaurare.

[157] Amos 3:7

1.1. Motivul pentru care căile lui Iacov şi Moise au fost stabilite drept modele pentru calea lui Isus

Scopul providenţei de restaurare este atins atunci, când oamenii îl aduc pe Satan la supunere benevolă şi devin stăpânii lui. Ei trebuie să realizeze aceasta îndeplinind partea de responsabilitate care le este dată. Isus, ca Mesia şi strămoş adevărat al omenirii, a venit în ajutorul tuturor oamenilor de bună credinţă, ca să-l aducă pe Satan la supunere benevolă. El singur a deschis calea de supunere totală a lui Satan şi din acel moment a călăuzit oamenii de bună credinţa să îi urmeze exemplul.

Satan, ce nu se predă cu umilinţă nici măcar în faţa lui Dumnezeu, nu s-ar fi predat sub nici o formă lui Isus, şi cu atât mai puţin unor credincioşi de rând. Prin urmare, Dumnezeu, asumându-şi responsabilitatea pentru soarta oamenilor pe care i-a creat, l-a chemat pe Iacov şi a lucrat prin intermediul lui, pentru a ne arăta, în formă simbolică, calea supunerii lui Satan.

Moise a fost capabil să îl subjuge pe Satan, urmând exemplul acelei căi-model care a fost dezvăluită în mod simbolic prin calea lui Iacov. Calea lui Moise a fost calea supunerii lui Satan la nivel de imagine. În mod similar, în baza exemplului căii lui Moise, Isus a venit pentru a-l supune pe Satan în mod substanţial. Mergând pe urmele lui Isus, oamenii de bună credinţă pot la rândul lor să îl supună pe Satan şi să îl stăpânească. Atunci când Moise a spus, „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre fraţii voştri un prooroc ca mine; pe El să-L ascultaţi în tot ce vă va spune,”[158] el s-a referit la Isus. Isus va ocupa o poziţie asemănătoare cu cea a lui Moise şi va urma calea lui Moise ca pe un model pentru înfăptuirea providenţei mondiale de restaurare a Canaanului – Împărăţia lui Dumnezeu. Isus a zis, „Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; şi tot ce face Tatăl, face şi Fiul întocmai.”[159] Prin aceasta el a dat de înţeles că urma calea-model pe care Dumnezeu i-a dezvăluit-o prin Moise. În acest fel Moise l-a prefigurat pe Isus.

1.2. Calea lui Iacov ca model pentru căile lui Moise şi Isus

Iacov a deschis calea supunerii lui Satan. Această cale a luat direcţia opusă celei prin care Satan a corupt omenirea. Moise şi Isus au urmat exemplul căii lui Iacov. Să cercetăm împreună aceste căi.

---

[158] Fapte 3:22

[159] Ioan 5:19

(1) Primii oameni trebuiau să fie hotăraţi să asculte absolut de porunca lui Dumnezeu de a nu mânca din fruct, însă ei au căzut, riscându-şi viaţa, atunci când Arhanghelul i-a ispitit. Prin urmare, pentru ca Iacov să împlinească restaurarea Canaanului la nivel de familie – aceasta însemnând întoarcerea lui în Canaan împreună cu familia şi averea sa şi restaurarea acolo a fundamentului pentru Mesia – el a trebuit să triumfe, cu preţul vieţii, în lupta cu îngerul, care îl reprezenta pe Satan. Pentru a ieşi victorios din această încercare, Iacov a luptat cu disperare cu îngerul la râul Iaboc. El a obţinut victorie şi a primit numele „Israel."[160] În această încercare, Dumnezeu a fost acela care l-a testat pe Iacov, punându-l pe înger în poziţia lui Satan. Scopul pentru care Dumnezeu a făcut aceasta nu a fost de a-l nenoroci pe Iacov, ci de a-l ajuta să îşi asigure poziţia de Abel şi să încheie restaurarea familiei sale, căpătând dreptul de stăpânire asupra îngerului. Mai mult decât atât, prin faptul că îngerul a jucat rolul principal în această încercare a fost deschisă calea pentru restaurarea lumii îngerilor.

În cazul lui Moise, înainte de a-i putea conduce pe israeliţi în Canaan, împlinind astfel restaurarea naţională a Canaanului, el a trebuit să depăşească mai întâi încercarea pe viaţă şi pe moarte în care Dumnezeu a încercat să îl omoare.[161] Trebuie să înţelegem că Dumnezeu dă astfel de încercări oamenilor pentru că îi iubeşte. Dacă în locul lui Dumnezeu astfel de încercări ar fi dat Satan, oamenii, suferind eşec, ar fi căzut pradă lui Satan. În mod asemănător, Isus a trebuit să depăşească o încercare înainte de a putea începe restaurarea mondială a Canaanului – aceasta însemnând să călăuzească omenirea pentru a intra în Împărăţia Cerurilor pe pământ. El a luptat cu Satan, cu riscul vieţii şi a obţinut victorie asupra lui atunci când a postit pentru patruzeci de zile şi a fost ispitit în pustiu.[162]

(2) Deoarece am căpătat natură decăzută, atunci când Satan a pângărit trupul şi spiritul nostru pentru a o înlătura, Iacov a trebuit să îndeplinească o condiţie corespunzătoare pentru a o înlătura. Din acest motiv, ca să restaureze poziţia lui Abel, pentru a îndeplini condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute, Iacov a cumpărat dreptul de întâi-născut de la Isav cu pâine şi linte,[163] care simbolizau trupul şi spiritul. Pentru a repeta această cale în timpul lui Moise, Dumnezeu a hrănit oamenii cu prepeliţe şi

[160] Geneza 32:25-28
[161] Exodul 4:24
[162] Matei 4:1-11
[163] Geneza 25:34

mană,[164] care, la fel, simbolizau trupul şi spiritul, întărindu-le astfel recunoştinţa faţă de El şi dezvoltându-le conştiinţa că reprezintă poporul ales. Prin această pregătire Dumnezeu îşi dorea ca oamenii să asculte de Moise şi să îndeplinească la nivel naţional condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute.

Isus a spus: „Părinţii voştri au mâncat mană în pustie şi au murit... Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă nu mâncaţi trupul Fiului omului, şi dacă nu beţi sângele Lui, n-aveţi viaţa în voi înşivă”[165] Pe lângă confirmarea că urmează calea-model stabilită de Moise, Isus prin aceste cuvinte a avut în vedere că întreaga omenire decăzută trebuie să devină un tot întreg cu el, în trup şi suflet. Urmându-l pe Isus cu credinţă şi unindu-se cu el, acei care se aflau pe atunci în poziţia lui Ioan Botezătorul[166] urmau să îndeplinească o condiţie de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute la nivel mondial. Apoi, prin slujirea devotată lui Isus, ca Mesia, ei aveau să restaureze natura lor originară.

(3) Din cauza căderii, Satan a pângărit până şi trupul mort al omului. Corpul lui Iacov a fost sfinţit prin binecuvântarea pe care a primit-o în timpul vieţii. La moarte, corpul său, de asemenea, a trecut printr-o condiţie de purificare; astfel îmbălsămarea a durat patruzeci de zile.[167] În cazul lui Moise, arhanghelul Mihail a luptat cu Diavolul pentru trupul său.[168] Cunoaştem că trupul lui Isus a dispărut, lăsând mormântul gol şi uluind autorităţile.[169]

(4) În momentul căderii, Satan i-a pângărit pe strămoşii omenirii aflaţi în perioada de dezvoltare. Pentru a restaura prin răscumpărare această pângărire, Dumnezeu a lucrat stabilind condiţii pe baza anumitor numere, precum numărul trei, care semnifică perioada de dezvoltare.[170] Atunci când Iacov şi-a început călătoria din Haran spre Canaan, înainte ca Laban să fie înştiinţat de absenţa lui, a existat o perioadă de trei zile pentru separare de Satan.[171] Atunci când Moise şi-a condus poporul din Egipt spre Canaan, a existat o perioadă iniţială de trei zile.[172] Iosua a stat la râul Iordan timp de trei

[164] Exod 16:13
[165] Ioan 6:49:53
[166] cf. Moise şi Isus 3.2.1
[167] Geneza 50:3
[168] Judecători 9
[169] Matei 27:62-28:15
[170] cf. Perioade 2.4
[171] Geneza 31:22
[172] Exod 5:3

zile înainte de a-l trece.[173] Atunci când trebuia să înceapă calea mondială de restaurare spirituală a Canaanului, Isus a petrecut trei zile în mormânt.[174]

Iacov a avut doisprezece fii,[175] pentru a restaura prin răscumpărare în timpul generaţiei sale (pe orizontală) condiţiile de răscumpărare acumulate (pe verticală) în decursul celor douăsprezece generaţii de la Noe până la Iacov, care au fost pierdute în favoarea lui Satan. În timpul lui Moise au existat douăsprezece triburi[176], iar Isus a avut douăsprezece discipoli[177] din aceleaşi motive. Pentru a îndeplini o condiţie de răscumpărare cu scopul de a-l separa pe Satan de cele şapte zile ale creaţiei lui Dumnezeu, pe care acesta le-a pângărit, au existat şaptezeci de membri ai familiei lui Iacov,[178] şaptezeci de bătrâni în timpul lui Moise,[179] iar Isus a avut şaptezeci de adepţi,[180] toţi jucând roluri providenţiale centrale în epocile lor respective.

(5) Toiagul, care nimiceşte răul, arată calea şi oferă sprijin când cineva se reazemă pe el, este simbolul lui Mesia.[181] Iacov a traversat râul Iordan şi a intrat în ţara Canaanului, sprijinindu-se pe toiagul său.[182] Aceasta a prevestit că într-o bună zi omenirea decăzută va traversa apele acestei lumi păcătoase şi va ajunge pe ţărmul lumii ideale, urmându-l pe Mesia: nimicind nedreptatea, urmând îndrumarea şi exemplul lui, şi depinzând de el. Moise i-a condus pe evrei peste Mărea Roşie cu ajutorul unui toiag.[183] Isus la a Doua Venire a sa va conduce omenirea peste apele zbuciumate ale lumii decăzute, pentru a ajunge la ţărmul idealului lui Dumnezeu cu ajutorul unui toiag de fier, simbolizându-l pe Isus însuşi.[184]

(6) Păcatul Evei a implantat rădăcina păcatului în neamul omenesc care a dat roade atunci când Cain l-a ucis pe Abel. Deoarece mama şi fiul erau acei care i-au permis lui Satan să intre şi să aducă rodul păcatului, în corespundere cu principiul restaurării prin răscumpărare, mama şi fiul trebuie separaţi de Satan prin eforturile lor comune. Iacov nu ar fi putut să primească

---

[173] Isus Navi 3:2
[174] Luca 18:33
[175] Geneza 35:22
[176] Exod 24:4
[177] Matei 10:1
[178] Geneza 46:27
[179] Exod 24:1
[180] Luca 10:1
[181] cf. Moise şi Isus 2.2.2.2
[182] Geneza 32:10
[183] Exod 14:16
[184] Apocalipsa 2:27; 12:5

binecuvântarea şi să se separe de Satan fără sprijinul devotat şi sfaturile înţelepte ale mamei sale.[185] Moise nu ar fi putut să scape de moarte şi să se afle în poziţia de a sluji Voinţa lui Dumnezeu, dacă nu ar fi existat ajutorul mamei sale.[186] În sfârşit, Maria a salvat viaţa lui Isus, fugind împreună cu el în Egipt şi scăpând astfel de regele Irod care căuta să-l omoare.[187]

(7) Figura centrală căreia îi este încredinţată Voinţa lui Dumnezeu în cadrul providenţei trebuie să se întoarcă din lumea lui Satan în lumea lui Dumnezeu. Iată de ce Iacov a călătorit din Haran, lumea satanică, spre Canaan,[188] iar Moise a călătorit din Egipt spre pământul făgăduit al Canaanului.[189] După ce şi-a aflat refugiul în Egipt, Isus la scurt timp după naşterea sa[190] s-a întors în Galileea.

(8) Scopul final al providenţei de restaurare este de a-l eradica pe Satan. Aceasta era semnificaţia îngropării de către Iacov a idolilor sub stejar.[191] Moise a distrus viţelul de aur, l-a ars, l-a făcut praf, l-a împrăştiat deasupra apei, iar apoi i-a pus pe israeliţi să o bea.[192] Isus a venit să distrugă această lume malefică prin supunerea lui Satan cu ajutorul cuvântului şi a puterii sale.[193]

Secţiunea 2
Providenţa de restaurare în centru cu Moise

2.1. Privire generală asupra providenţei conduse de Moise

Providenţa de restaurare condusă de Moise a fost construită pe baza fundamentului pentru Mesia, stabilit în familia lui Avraam. Cu toate acestea, conform Principiului, mai era necesar ca Moise însuşi să stabilească fundamentul pentru Mesia, restaurând prin răscumpărare fundamentul credinţei şi fundamentul substanţial. De fiecare dată când figura centrală a providenţei se schimbă, noua figură centrală nu poate moşteni Voinţa

[185] Geneza 27:5-17, 42-45
[186] Exod 2:2
[187] Matei 2:13
[188] Geneza 31-33
[189] Exod 3:8
[190] Matei 2:14-15
[191] Geneza 35:4
[192] Exod 32:20
[193] cf. Eshatologie 3.2.2

providenţială fără a îndeplini mai întâi o responsabilitate asemănătoare la rândul ei. Mai mult, în acest caz, fundamentul a trebuit să fie stabilit din nou, deoarece scopul providenţei s-a extins de la nivelul familiei la nivelul naţiunii. Aşa cum vom vedea, în providenţa de restaurare condusă de Moise, condiţiile de răscumpărare necesare pentru stabilirea acestor fundamente au fost diferite de cele precedente.

2.1.1 Fundamentul credinţei

2.1.1.1 Figura centrală pentru restaurarea fundamentului credinţei

Moise a fost figura centrală pentru restaurarea fundamentului credinţei. Fundamentul credinţei a trebuit stabilit din nou, pentru a începe calea de întoarcere pe pământul promis al Canaanului la sfârşitul celor patru sute de ani petrecuţi în sclavie din cauza greşelii lui Avraam în aducerea ofrandei simbolice. Înainte de a studia felul în care a stabilit Moise fundamentul credinţei, să examinăm mai întâi poziţia providenţială a lui Moise faţă de Isus, şi în secţiunea următoare să investigăm cum se deosebea el de toate figurile centrale precedente, chemate să stabilească fundamentul credinţei.

În primul rând, Moise a fost pus în poziţia în care îl reprezenta pe Dumnezeu, acţionând în numele Lui. Dumnezeu i-a spus lui Moise că trebuie să fie ca Dumnezeu pentru Aaron.[194] El i-a mai spus, „Iată că te fac Dumnezeu pentru Faraon; şi fratele tău Aaron va fi proorocul tău."[195]

În al doilea rând, Dumnezeu l-a stabilit pe Moise pentru a-l prefigura pe Isus. Plasându-l pe Moise în poziţia de Dumnezeu faţă de Aaron şi Faraon, Dumnezeu l-a desemnat să îl prefigureze pe Isus, unica întruchipare a lui Dumnezeu. Prefigurându-l pe Isus, Moise a deschis calea pe care Isus avea să o urmeze într-o bună zi. Asemenea lui Ioan Botezătorul mai târziu,[196] Moise trebuia să îndrepte calea pentru Isus.

Ca descendent al lui Iacov, cel care stabilise fundamentul pentru Mesia, Moise putea servi drept figură centrală în cadrul Epocii Providenţei de Restaurare. În calea sa providenţială, Moise s-a bazat pe tradiţia şi faptele strămoşului său Iacov. Căile lor au servit drept modele pentru calea pe care avea să meargă mai târziu Isus.

---

[194] Exod 4:16
[195] Exod 7:1
[196] Ioan 1:23

Moise stătea, de asemenea, pe fundamentul stabilit de Iosif atunci când acesta a intrat în Egipt. Viaţa lui Iacov, de asemenea, a prefigurat-o pe cea a lui Isus. Ca fiu al Rahelei (soţia lui Iacov de partea lui Dumnezeu) şi fratele mai mic faţă de fii Leii (soţia lui Iacov de partea lui Satan), Iosif a ocupat poziţia de Abel. El abia de a scăpat de planul fraţilor săi mai mari de a-l ucide, şi apoi a fost vândut negustorilor, intrând în Egipt ca sclav. Însă către vârsta de treizeci de ani el s-a ridicat la rangul de prim ministru al Egiptului. Fraţii săi împreună cu tatăl au venit în Egipt şi s-au închinat în faţa lui cu smerenie, împlinind visul profetic pe care îl avuse el în copilărie.[197] Pe baza acestei victorii providenţiale, israeliţii au intrat în Egipt şi au început perioada greutăţilor pentru a tăia legăturile cu Satan. Calea lui Iosif a prevestit calea pe care avea să meargă mai târziu Isus. După venirea sa în lumea satanică, Isus va îndura calea greutăţilor şi se va ridica ca Împărat al Împăraţilor la vârsta de treizeci de ani. El trebuia să supună întreaga omenire, inclusiv pe strămoşii săi, să taie toate legăturile lor cu lumea satanică şi să-i restaureze în sfera lui Dumnezeu.

Copilăria lui Moise, tinereţea şi moartea sa, de asemenea, au prefigurat calea lui Isus. La naşterea sa, Moise s-a aflat în pericolul de a fi ucis de mâinile Faraonului. După ce mama sa l-a îngrijit în taină, Moise a intrat în palatul Faraonului şi a fost crescut în siguranţă printre duşmanii săi. La fel, Isus s-a născut într-un moment de pericol, când putea fi omorât de Regele Irod. Mama lui Isus l-a luat, a fugit cu el în Egipt, şi l-a crescut acolo pe ascuns. Mai târziu, ea l-a adus înapoi în ţara lui Irod, unde Isus a crescut în siguranţă, în mijlocul duşmanilor săi. După moartea lui Moise, nimeni nu a ştiut locul în care se afla trupul său;[198] aceasta prevestind ceea ce se va întâmpla cu trupul lui Isus după moartea sa.

Sub aceste aspecte, calea lui Moise de restaurare a Canaanului la nivel naţional a constituit un model pentru calea lui Isus de restaurare a Canaanului la nivel mondial. Aşa cum am menţionat mai devreme, Biblia confirmă prin cuvintele lui Moise[199] şi ale lui Isus,[200] că Dumnezeu a dezvăluit prin viaţa lui Moise un model pentru Isus, prevestind calea pe care va merge Isus în viitor.

2.1.1.2. Obiectul pentru condiţie în restaurarea fundamentului credinţei

[197] Geneza 37:5-11
[198] Deut 34:6
[199] Deut 18:18-19
[200] Ioan 5:19

Moise s-a aflat într-o poziţie diferită de cea a figurilor centrale anterioare, cărora le-a fost încredinţată stabilirea fundamentului credinţei. Spre deosebire de Abel, Noe şi Avraam, Moise nu a mai trebuit să aducă o ofrandă simbolică. În loc de aceasta, el a putut restaura fundamentul credinţei doar prin ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu în timp ce îndeplinea providenţa separării de Satan în baza numărului patruzeci.[201] Există trei motive ale acestei deosebiri.

În primul rând, Moise stătea pe fundamentul celor trei ofrande simbolice reuşite, aduse de către Abel, Noe şi Isaac. Ei au încheiat providenţa ce se baza pe aducerea ofrandelor simbolice.

În al doilea rând, ofrandele simbolice reprezentau obiectele condiţiei necesare pentru a substitui Cuvântul, deoarece după ce primii strămoşi ai omenirii au pierdut Cuvântul lui Dumnezeu în momentul Căderii, oamenii nu l-au mai putut primi în mod direct. Aşadar, în timpul Epocii Providenţei de stabilire a Fundamentului pentru Restaurare (epoca de la Adam la Avraam), sacrificiile au fost oferite ca obiecte ale condiţiei în stabilirea fundamentului credinţei. În timpul lui Moise însă acea epocă s-a încheiat. Omenirea a intrat într-o nouă eră, Epoca Providenţei de Restaurare (epoca Vechiului Testament), când a putut primi din nou Cuvântul lui Dumnezeu în mod direct. Astfel, nu mai era nevoie de ofrandă simbolică în stabilirea fundamentului credinţei.

În al treilea rând, deoarece providenţa care a început cu familia lui Adam a fost prelungită din nou şi din nou, erau necesare anumite condiţii de răscumpărare pentru a restaura perioadele providenţiale care au fost pângărite de Satan. Atunci când Noe stabilea fundamentul credinţei, el a trebuit să treacă prin providenţa numărului patruzeci pentru separare de Satan în timp ce se afla în arcă. Avraam a putut aduce ofranda simbolică pentru stabilirea fundamentului credinţei numai după ce a restaurat perioada anterioară de patru sute de ani, astfel plasându-se pe fundamentul providenţei numărului patruzeci pentru separare de Satan. Israeliţii au suferit patru sute de ani de sclavie în Egipt cu scopul de a îndeplini providenţa numărului patruzeci pentru separare de Satan şi a restaura astfel fundamentul

[201] In mod literal, acest termen poate fi citit ca "fundamentul de patruzeci de zile pentru separare de Satan." Pentru a păstra claritatea textului, noi am transcris "providenţa separării de Satan în baza numărului patruzeci" din următoarele motive. În primul rând, cele "patruzeci de zile" se referă la potopul lui Noe, când această condiţie a fost stabilită pentru prima dată (cf. Fundamentul 2.1.2. şi nu la durata perioadei necesare pentru îndeplinirea acestei condiţii, care poate acoperi patruzeci de ani, sau chiar patru sute de ani. În al doilea rând, cu toate că un fundament este stabilit ca rezultat, textul foloseşte acest termen pentru a discuta o providenţă cu durată prestabilită. – Ed. eng.

credinţei revendicat de Satan din cauza greşelii lui Avraam. În acelaşi mod, în Epoca Providenţei de Restaurare, figura centrală putea stabili fundamentul credinţei doar atunci când stătea ferm pe baza împlinirii providenţei numărului patruzeci pentru separare de Satan, ascultând de Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece nu mai era nevoie de un obiect pentru condiţie care să-l înlocuiască.

2.1.2. Fundamentul substanţial

În Epoca Providenţei de Stabilire a Fundamentului pentru Restaurare, Dumnezeu a lucrat pentru a stabili fundamentul substanţial la nivel de familie. Odată cu intrarea în Epoca Providenţei de Restaurare, Dumnezeu a lucrat pentru stabilirea fundamentului substanţial la nivel naţional. Deoarece Moise era ca Dumnezeu pentru popor şi îl reprezenta pe Isus, el ocupa poziţia de părinte faţă de israeliţi atunci când a stabilit fundamentul credinţei la nivel naţional. În acelaşi timp, Moise a fost profetul care a avut misiunea de a pregăti calea pentru Isus. Prin urmare, el s-a aflat în poziţia unui copil al lui Isus, care trebuia să vină în chip de Părinte Adevărat. Prin urmare, faţă de israeliţi, Moise ocupa poziţia de Abel, ca figură centrală a fundamentului substanţial la nivel naţional.

Ne aducem aminte ca Abel a făcut ofranda simbolică din poziţia de părinte, în locul lui Adam, şi astfel i s-a încredinţat să facă ofranda substanţială din poziţia de copil. La fel şi Moise a stat în cele două poziţii, de părinte şi de copil. Când a restaurat prin răscumpărare fundamentul credinţei, el stătea în poziţia de părinte, prin aceasta, asigurând poziţia de Abel pentru fundamentul substanţial, pentru care stătea în poziţia de copil.

Odată ce Moise a asigurat poziţia de Abel, israeliţii, care se aflau în poziţia de Cain, trebuiau sa îndeplinească condiţia naţională de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute prin supunerea lor faţă de Moise. Procedând astfel, ei aveau să stabilească fundamentul substanţial la nivel naţional.

2.1.3. Fundamentul pentru Mesia

Moise trebuia să restaureze prin răscumpărare fundamentul credinţei la nivel naţional, iar israeliţii, în centru cu Moise, trebuiau să restaureze prin răscumpărare fundamentul substanţial la nivel naţional. Aceasta ar fi

constituit fundamentul pentru Mesia la nivel naţional şi baza pentru o naţiune suverană, în care Mesia putea să vină. Apoi israeliţii trebuiau să-l primească pe Mesia, să renască prin el, să fie purificaţi de păcatul originar şi să restaureze natura lor originară unindu-se în inimă cu Dumnezeu. În acest fel ei aveau să atingă scopul final de a deveni întrupări perfecte.

2.2 Căile naţionale de restaurare a Canaanului în centru cu Moise

Moise i-a scos pe Evrei din Egipt, lumea satanică, cu ajutorul miracolelor şi al semnelor, i-a condus prin Mărea Roşie şi a rătăcit cu ei prin pustiu înainte de a intra în Canaan, pământul făgăduinţei. Aceasta a prefigurat calea pe care Isus va conduce într-o bună zi Creştinii, cel de al Doilea Israel. Cu ajutorul miracolelor şi al semnelor, Isus îi va scoate pe creştini din viaţa de păcat şi îi va conduce în siguranţă peste marea răului plină de suferinţe. El îi va purta printr-un pustiu lipsit de apa dătătoare de viaţă înainte de a-i conduce în Gradina Edenului promisă de Dumnezeu. Aşa cum calea naţională pentru restaurarea Canaanului în centru cu Moise a fost prelungită de trei ori din cauza lipsei de credinţă a Israeliţilor, calea mondială de restaurare a Canaanului în centru cu Isus a trebuit să fie reluată de trei ori, din cauza necredinţei lui Ioan Botezătorul şi a poporului evreu din acele timpuri. Pentru a evita surplusul de explicaţii, nu vom face aici o comparaţie detaliată a căii lui Moise şi a lui Isus. Totuşi, paralelele vor fi evidente în cazul comparării acestei secţiuni cu următoarea.

2.2.1 Prima cale naţională de restaurare a Canaanului

2.2.1.1 Fundamentul credinţei

După patru sute de ani de sclavie în Egipt, perioada de răscumpărare cerută de la Israeliţi, din cauza greşelii lui Avraam, s-a încheiat. Pentru ca Moise să devină figura centrală în restaurarea fundamentului credinţei şi pentru a fi calificat să îi scoată pe Israeliţi din Egipt, el trebuia ca individ să moştenească perioada de răscumpărare la nivel naţional de patru sute de ani şi să împlinească o providenţă bazată pe numărul patruzeci pentru separare de Satan. În plus, Moise trebuia să restaureze prin răscumpărare numărul

patruzeci pe care Adam nedecăzut trebuia să îl împlinească pentru a stabili fundamentul credinţei.[202] Pentru a atinge aceste scopuri, Moise a fost adus la palatul Faraonului, centrul lumii satanice, unde a petrecut patruzeci de ani.[203]

În timp ce se afla la palat, Moise a fost educat de către mama sa, care, neştiută de nimeni, a fost angajată să îi fie dădacă. Ea în taină i-a împărtăşit conştiinţa şi mândria de apartenenţă la poporul ales. În pofida confortului vieţii de palat, Moise şi-a păstrat loialitatea neclintită şi fidelitatea faţă de neamul lui Israel. După patruzeci de ani el a părăsit palatul, „alegând mai degrabă să împărtăşească suferinţa poporului lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile trecătoare ale păcatului."[204] Prin urmare, în decursul celor patruzeci de ani de viaţă petrecuţi la palatul Faraonului, Moise a împlinit providenţa bazată pe numărul patruzeci pentru separare de Satan, şi astfel a restaurat fundamentul de credinţă.

2.2.1.2 Fundamentul substanţial

Moise ocupa dubla poziţie de părinte şi copil. Când a stabilit fundamentul credinţei, el, de asemenea, a asigurat şi poziţia de Abel pentru fundamentul substanţial. Israeliţii, care se aflau în poziţia de Cain, trebuiau să îl urmeze cu credinţă şi să i se supună lui Moise. Moştenind Voinţa lui Dumnezeu de la Moise şi multiplicând binele, ei ar fi îndeplinit condiţia naţională de răscumpărare pentru a înlătura natura decăzută şi a stabili fundamentul substanţial la nivel naţional. Israeliţii trebuiau să stabilească fundamentul substanţial urmându-l pe Moise din momentul în care au părăsit Egiptul şi până când vor fi intrat în ţinutul binecuvântat al Canaanului.

Dumnezeu a lansat providenţa de începere a căii cu uciderea de către Moise a unui egiptean. Văzând că unul dintre fraţii săi israeliţi este maltratat de către un supraveghetor egiptean, Moise a fost împins de dragostea arzătoare pentru poporul său; el l-a lovit şi l-a ucis pe om.[205] Într-un fel, aceasta a fost o expresie a inimii lui Dumnezeu care ardea de indignare în timp ce privea la suferinţa poporului Său.[206] În acel moment, faptul, dacă s-ar fi unit israeliţii cu Moise sau nu, ar fi determinat succesul lor în începerea căii de întoarcere în Canaan.

---

[202] Cf. Perioade 2.4
[203] Fapte 7:23
[204] Evrei 11:25
[205] Exod 2:11-12
[206] Exod 3:7

Atunci când Moise l-a ucis pe egiptean, Dumnezeu a folosit această faptă pentru a obţine următoarele: În primul rând, arhanghelul a fost acel care i-a împins pe primii oameni să cadă şi pe Cain să îl omoare pe Abel; acestea au fost condiţiile prin care Satan a controlat progresul istoriei pline de păcat din poziţia fiului mai mare. Prin urmare, înainte ca Dumnezeu să poată începe providenţa de restaurare a Canaanului, cineva de partea lui Dumnezeu trebuia să îndeplinească condiţia prin care să restaureze aceasta prin răscumpărare triumfând asupra cuiva de partea lui Satan, care ocupă poziţia fiului mai mare. În al doilea rând, această faptă a rupt definitiv orice ataşament tânjitor al lui Moise faţă de palatul Faraonului şi l-a pus în situaţia de a nu se mai putea întoarce vreodată. În final, prin această faptă, Dumnezeu a dorit să-i facă pe israeliţi să se încreadă în Moise, arătându-le că el era un israelit patriot. Aşa cum vom vedea, aceste lucruri erau comparabile cu motivele pentru care în cea de a doua cale naţională de restaurare a Canaanului Dumnezeu a lovit pe toţi primii născuţi din rândul Egiptenilor şi şeptelul lor.

Israeliţii, fiind martorii faptei lui Moise de ucidere a Egipteanului, trebuiau să fie inspiraţi profund de dragostea lui faţă de Israel, precum era şi Dumnezeu. Dacă ar fi simţit astfel, ei l-ar fi respectat pe Moise, ar fi avut încredere în el şi l-ar fi urmat cu ardoare. Atunci, prin intermediul lui Moise ca conducător, Dumnezeu i-ar fi adus direct în ţinutul Canaanului, unde aceştia ar fi stabilit fundamentul substanţial. De fapt, ei nu ar fi trebuit să traverseze Marea Roşie, sau să rătăcească prin pustiul Sinai, ci ar fi luat drumul direct spre Canaan trecând prin ţinutul Filistinilor. Printr-o cale de douăzeci şi una de zile ei ar fi restaurat cei douăzeci şi unu de ani ai lui Iacov în Haran.

Mai târziu, în cea de a doua cale naţională, Dumnezeu a avut motive să-i trateze pe Israeliţi cu neîncredere, deoarece eşecul lor anterior în a-l urma pe Moise a zădărnicit prima cale naţională. Sta scris, „După ce a lăsat Faraon pe popor să plece, Dumnezeu nu l-a dus pe drumul care dă în ţara Filistenilor, măcar că era mai aproape; căci a zis Dumnezeu: "S-ar putea să-i pară rău poporului văzând războiul, şi să se întoarcă în Egipt.”[207] În timpul celei de a doua căi naţionale de restaurare a Canaanului, Dumnezeu a condus oamenii de-a lungul Marii Roşii şi i-a făcut să înconjoare prin pustiu, deoarece El avea motive să se teamă că ei ar putea să-şi piardă credinţa şi să se întoarcă în Egipt fără sa-şi fi încheiat călătoria.

2.2.1.3 Eşecul primei căi naţionale de restaurare a Canaanului

[207] Exod 13:17

Dacă Israeliţii (Cain) i s-ar fi supus din toată inima lui Moise (Abel) şi l-ar fi urmat pentru a se întoarce în Canaan, ei ar fi îndeplinit condiţia naţională de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute şi ar fi stabilit fundamentul substanţial. Însă, dimpotrivă, atunci când l-au văzut pe Moise lovind şi ucigându-l pe Egiptean, ei au înţeles greşit fapta sa şi l-au vorbit de rău:

„A ieşit şi în ziua următoare; şi iată că doi Evrei se certau. A zis celui ce n-avea dreptate: "Pentru ce loveşti pe semenul tău?" Şi omul acela a răspuns: "Cine te-a pus pe tine mai mare şi judecător peste noi? Nu cumva ai de gând să mă omori şi pe mine, cum ai omorât pe Egipteanul acela?" Moise s-a temut şi a zis: "Nu mai încape îndoială că faptul este cunoscut. Faraon a aflat ce se petrecuse, şi căuta să omoare pe Moise.” – Exod 2:3-15

Lui Moise nu i-a fost lăsată altă soluţie decât să scape de la Faraon. Părăsindu-i pe Israeliţi împotriva voinţei lui, el a fugit în pustiul Madianului. Fundamentul substanţial a fost ruinat, iar calea israeliţilor de restaurare a Canaanului în centru cu Moise va trebui să fie repetată a doua oară şi, eventual, a treia oară.

2.2.2. Cea de-a doua cale naţională de restaurare a Canaanului

2.2.2.1 Fundamentul credinţei

Atunci când prima cale naţională de restaurare a Canaanului s-a sfârşit cu eşec, din cauza necredinţei israeliţilor, Satan a putut pretinde la cei patruzeci de ani petrecuţi de Moise la palatul Faraonului, în timpul cărora el stabilise fundamentul credinţei. Prin urmare, pentru ca să înceapă cea de a doua cale naţională de restaurare a Canaanului, Moise trebuia să stabilească din nou fundamentul credinţei împlinind o altă perioadă de patruzeci de ani pentru a restaura prin răscumpărare cei patruzeci de ani petrecuţi de el la palat şi pierduţi. Acesta a fost scopul celor patruzeci de ani petrecuţi de Moise în pustiul Madianului.[208] În decursul acestei perioade de patruzeci de ani, vieţile Israeliţilor în Egipt au devenit şi mai mizerabile ca pedeapsă pentru necredinţa lor în Moise.

Moise a trecut printr-o a doua providenţă a numărului patruzeci pentru separare de Satan în timpul celor patruzeci de ani petrecuţi de el în pustiul

[208] Fapte 7:30

Madianului. Acolo el a restaurat fundamentul credinţei, necesar pentru a începe cea de a doua cale de restaurare a Canaanului. Atunci Dumnezeu a apărut înaintea lui Moise şi i-a spus:

„Am văzut asuprirea poporului Meu care este în Egipt şi am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile. M-am pogorât ca să-l izbăvesc din mâna Egiptenilor şi să-l scot din ţara aceasta şi să-l duc într-o ţară bună şi întinsă, într-o ţară unde curge lapte şi miere, şi anume, în locurile pe care le locuiesc Canaaniţii …Iată că strigătele Israeliţilor au ajuns până la Mine, şi am văzut chinul cu care îi chinuiesc Egiptenii. Acum, vino, Eu te voi trimite la Faraon şi vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel." .” – Exod 3:7-10

2.2.2.2 Fundamentul substanţial

Odată ce a restaurat fundamentul credinţei în pustiul Madianului, Moise a asigurat, de asemenea, şi poziţia de Abel. Prin urmare, la fel ca şi în prima cale naţională de restaurare a Canaanului, dacă poporul israelit în poziţia de Cain ar fi crezut în Moise şi l-ar fi urmat cu credinţă şi supunere absolută faţă de el, ei ar fi intrat în ţara făgăduinţei, pământul unde curge lapte şi miere. Astfel, ei ar fi îndeplinit condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute şi ar fi stabilit fundamentul substanţial.

Dumnezeu a înfăptuit providenţa de începere a primei căi naţionale de restaurare a Canaanului atunci când Moise l-a lovit şi l-a ucis pe un egiptean. În mod asemănător, pentru a înfăptui providenţa de începere a celei de a doua căi naţionale de restaurare a Canaanului, Dumnezeu i-a dat lui Moise trei semne şi zece urgii cu care să triumfe asupra Egiptenilor. Precum s-a explicat deja, motivele pentru care Dumnezeu l-a pus pe Moise să lovească partea satanică erau: în primul rând, pentru a restaura prin răscumpărare poziţia fiului mai mare, pe care Satan o pângărise; în al doilea rând, pentru a rupe ataşamentul israeliţilor faţă de Egipt; în al treilea rând, pentru a-i face pe israeliţi să înţeleagă că Moise era trimis de Dumnezeu.[209] Totuşi, a mai existat un motiv pentru care Moise a putut să îi lovească pe egipteni. Cu toate că israeliţii împliniseră deja perioada necesară de răscumpărare de patru sute de

[209] Exod 4:1

ani ca sclavi în Egipt, ei au îndurat încă treizeci de ani de suferinţe.[210] Dumnezeu le-a auzit plânsetele şi suferinţa şi le-a răspuns cu compasiune.[211]

Cele trei semne pe care Dumnezeu le-a dat lui Moise şi Aaron să le îndeplinească au prefigurat lucrarea lui Isus. Primul semn a fost dat atunci când Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să-şi arunce toiagul şi acesta s-a transformat într-un şarpe.[212] Mai târziu, când Aaron a înfăptuit acest semn în faţa Faraonului la porunca lui Moise, Faraonul şi-a adunat magii şi le-a poruncit să îşi arunce şi ei toiegele, care au devenit şi acestea şerpi, însă şarpele lui Aaron a înghiţit şerpii lor.[213] Acest semn la modul simbolic a prefigurat că Isus va veni ca Salvator şi va distruge lumea satanică.

Toiagul îl simboliza pe Isus. La fel cum toiagul şi-a arătat puterile miraculoase în faţa lui Moise, care îl reprezenta pe Dumnezeu, Isus, la rândul lui, urma să vină cu o asemenea putere şi să înfăptuiască miracole înaintea lui Dumnezeu Însuşi. Mai mult, un toiag oferă protecţie şi sprijin pentru oameni; el loveşte în nedreptate şi conduce oamenii pe calea cea dreaptă. Simbolizându-l pe Isus, toiagul lui Moise a dezvăluit misiunile pe care urma să le împlinească Isus la venirea sa.

Transformarea toiagului lui Moise într-un şarpe a simbolizat, de asemenea, lucrarea lui Isus. Isus s-a comparat pe sine cu un şarpe, spunând, „Şi, după cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului.”[214] El le-a mai spus discipolilor: „Fiţi dar înţelepţi ca şerpii.”[215] Prin aceste cuvinte Isus intenţiona să spună că el a venit asemenea şarpelui bun al înţelepciunii, cel care îi atrage pe oameni şi îi conduce pe calea binelui. El trebuia astfel să restaureze prin răscumpărare Căderea cauzată de şarpele răului care i-a ispitit cu viclenie pe primii strămoşi umani. De aceea, discipolii săi trebuiau să înveţe din înţelepciunea lui Isus şi să călăuzească oamenii păcătoşi pe calea binelui. Mai mult, când şarpele lui Moise i-a înghiţit pe şerpii celorlalţi magi, aceasta a semnificat că Isus va veni în chip de şarpe ceresc pentru a-l înghiţi şi pentru a-l distruge pe Satan, şarpele răului.

Cel de al doilea semn a fost dat atunci când Moise, la porunca lui Dumnezeu, şi-a pus mâna în sân şi ea a devenit leproasă. Apoi Dumnezeu i-a

---

[210] Exod 12:41
[211] Exod 2:24-25
[212] Exod 4:3-9
[213] Exod 7:10-12
[214] Ioan 3:14
[215] Matei 10:16

poruncit să îşi mai pună o dată mâna în sân, şi aceasta s-a vindecat.[216] Acest miracol a prefigurat în mod simbolic că Isus va veni ca cel de al doilea Adam, şi împreună cu presupusa lui Mireasă (cea de a doua Evă, manifestată mai târziu prin Sfântul Duh)[217] va înfăptui lucrarea de salvare. Când Moise şi-a pus mâna în sân pentru prima oară şi ea a devenit leproasă, aceasta a simbolizat că Arhanghelul a îmbrăţişat-o pe Eva la sânul lui, fapt care a pângărit întreaga umanitate cu un păcat greu de vindecat. A doua oară când Moise şi-a pus mâna în sân şi ea s-a vindecat, acest lucru a prefigurat că Isus, Tatăl Adevărat, va veni şi va restaura Mireasa sa, Mama Adevărată, şi că împreună ei vor îmbrăţişa omenirea pentru a o renaşte "cum îşi strânge găina puii sub aripi."[218] Atunci restaurarea va fi desăvârşită.

Pentru a înfăptui cel de al treilea semn, Dumnezeu l-a instruit pe Moise să toarne apă din Nil pe pământ, şi aceasta se va preface în sânge.[219] Simbolismul acestui semn constă în aceea că apa, substanţă neorganică, a fost transformată în sânge, substanţa vieţii. Apa reprezintă simbolul biblic pentru gloatele decăzute[220] care nu au viaţă în ele. Astfel, acest semn prefigura că Isus şi Sfântul Duh vor veni şi vor învia omenirea decăzută, lipsită de viaţă, pentru a deveni copiii vii ai lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a pus pe Moise şi pe Aaron să înfăptuiască aceste trei semne pentru a îndeplini condiţiile simbolice de răscumpărare pe baza cărora Isus împreună cu Sfântul Duh vor fi venit mai târziu la poporul lui Israel ca Părinţi Adevăraţi. Ei vor fi restaurat fundamentul celor patru poziţii originar, pierdut în favoarea lui Satan, şi vor fi renăscut întreaga omenire ca pe copiii lor.

Când Moise, care nu era foarte priceput la vorbă, l-a rugat pe Dumnezeu să îi găsească pe cineva care să vorbească în locul lui, Dumnezeu i l-a dat pe Aaron, fratele mai mare al lui Moise,[221] şi pe Miram, prezicătoarea, sora lui Aaron.[222] Acest lucru a prefigurat în mod simbolic faptul că Isus şi presupusa

---

[216] Exod 4:6-7

[217] cf. Hristologie 4.1. Când descrie prefigurarea căii lui Isus, textul coreean foloseşte termenul de "Sfântul Duh" cu referire la partenera feminină a lui Isus. Totuşi, Sfântul Duh a devenit partenera feminină spirituală a lui Isus numai după ce acesta a fost crucificat, fără a fi împlinit providenţa iniţială a lui Dumnezeu, care presupunea să ia o Mireasă pe pământ. Împreună Isus şi presupusa lui Mireasă, trebuiau să fi realizat Nunta Mielului şi să fi devenit Părinţi Adevăraţi. Pentru claritate vom folosi "presupusa lui Mireasă" atunci când textul face aluzie la Mireasa intenţionată pentru Isus pe pământ. – Ed.

[218] Matei 23:37

[219] Exod 4:9

[220] Apocalipsa 17:15

[221] Exod 4:14

[222] Exod 15:20

sa Mireasă, întrupări ale Cuvântului,[223] vor veni şi vor restaura oamenii, care pierduseră Cuvântul în timpul Căderii, făcându-i întrupări ale Cuvântului. De-a lungul căii de restaurare a Canaanului, Aaron şi Miriam au primit misiunea de a susţine voinţa lui Moise, care se afla în poziţia lui Dumnezeu, şi de a fi conducători în numele lui. În viitor, Isus şi Sfântul Duh vor susţine Voinţa Domnului în decursul căii mondiale de restaurare a Canaanului şi îşi vor asuma misiunea de răscumpărare a păcatului nostru.

La porunca lui Dumnezeu, Moise a plecat să se întâlnească cu Faraonul. În drumul lui, Dumnezeu i s-a înfăţişat şi a încercat să îl omoare. Viaţa lui Moise a fost salvată în momentul în care soţia sa, Sefora, l-a circumcis pe fiul lor.[224] Ea l-a ajutat pe Moise să depăşească această încercare şi a salvat familia lor. Această circumcizie a făcut posibil ca israeliţii să fie eliberaţi din Egipt. Aceasta a prevestit faptul că chiar şi atunci când va veni Isus, lucrarea lui Dumnezeu de salvare nu va putea fi realizată, dacă oamenii nu vor depăşi o circumcizie interioară.

Să studiem semnificaţiile mai profunde ale circumciziei. Atunci când primii strămoşi ai omului au căzut printr-o relaţie sexuală cu Satan, ei au moştenit sângele morţii prin organul sexual masculin. În calea de restaurare a oamenilor decăzuţi în poziţia de copii ai Lui, Dumnezeu a stabilit ritualul circumciziei ca o condiţie de răscumpărare: tăind prepuţul organului sexual masculin şi lăsând sângele să curgă din el. Circumcizia semnifică îndepărtarea sângelui morţii. Circumcizia este, de asemenea, un semn de restaurare a dreptului de stăpânire a omului şi un semn al promisiunii că Dumnezeu va restaura oamenii în chip de copii adevăraţi ai Lui. Există trei tipuri de circumcizie: circumcizia inimii,[225] circumcizia pielii,[226] şi circumcizia tuturor lucrurilor.[227]

Prin intermediul celor zece urgii, Dumnezeu l-a făcut pe Moise să îi elibereze pe israeliţi din Egipt.[228] Acest lucru, de asemenea, a prefigurat faptul că în viitor Isus va veni cu miracole şi semne, pentru a salva poporul ales al lui Dumnezeu. Când Iacov a îndurat douăzeci şi unu de ani de greutăţi în Haran, Laban l-a înşelat pe Iacov de zece ori, şi nu i-a dat acestuia plata pe care o

[223] Ioan 1:14
[224] Exod 4:24 -26
[225] Deuteron 10:16
[226] Geneza 17:10
[227] Levitic 19:22-23
[228] Exod 7:14-12:36

merita.[229] În mod asemănător, în calea lui Moise, care a avut ca model calea lui Iacov, Faraonul nu numai că a continuat să îi chinuiască pe israeliţi dincolo de perioada prestabilită, el i-a şi înşelat de zece ori cu o promisiune falsă ca îi va elibera. Drept recompensă pentru acest fapt, Dumnezeu avea dreptul să-l lovească pe Faraon cu cele zece urgii. Printre acestea, a noua şi a zecea au avut o semnificaţie aparte.

În timpul celei de a noua urgii, Dumnezeu a învăluit în întuneric tot Egiptul timp de trei zile, în timp ce în locurile în care locuiau israeliţii era lumină.[230] Acest lucru a prefigurat că atunci când va veni Isus, întunericul va învălui sfera lui Satan, în timp ce lumina va străluci peste poporul lui Dumnezeu, şi cele două părţi vor fi separate. Pentru a zecea pedeapsă, Dumnezeu a ucis pe toţi nou născuţii din rândul egiptenilor împreună cu vitele acestora, în timp ce pe israeliţi i-a învăţat să vopsească cu sânge de miel pragul şi stâlpii uşilor de la casele lor, astfel ca îngerul morţii să le ocolească casa. Primii născuţi ai Egiptenilor, aflaţi de partea lui Satan, ocupau poziţia de Cain. Dumnezeu i-a lovit pentru a-i restaura pe israeliţi din poziţia de al doilea fiu, Abel, în poziţia fiului mai mare. Satan pusese mâna pe poziţia fiului mai mare şi astfel preluase întâietatea în decursul istoriei, lăsându-L în urmă pe Dumnezeu care-l urmărea.[231] Această pedeapsă a prefigurat că odată cu venirea lui Isus, partea lui Satan va pieri, iar partea lui Dumnezeu, în poziţia celui de al doilea fiu, va fi salvată prin sângele răscumpărării plătite de Isus. Moise a adus o mare bogăţie din Egipt.[232] Acest lucru a prefigurat restaurarea tuturor lucrurilor, care va avea loc odată cu venirea lui Isus.

După fiecare pedeapsă, Dumnezeu împietrea inima Faraonului.[233] Acest lucru s-a întâmplat din mai multe motive. În primul rând, prin manifestarea repetată a puterilor Sale, Dumnezeu a vrut să le arate israeliţilor că El era Dumnezeu.[234] În al doilea rând, Dumnezeu dorea ca Faraonul să depună cele mai mari eforturi pentru a-i reţine pe israeliţi, înainte de a-l forţa să le dea drumul, atunci Faraonul ar fi înţeles cât de neputincios era şi ar fi renunţat la orice ataşament îndelungat faţă de israeliţi după ce aceştia ar fi plecat. În al treilea rând, Dumnezeu îşi dorea ca israeliţii să se dezică de ataşamentul lor

[229] Geneza 31:7
[230] Exod 10:21-23
[231] cf. Paralele 7
[232] Exod 12:35-36
[233] Exod 4:21; 10:27
[234] Exod 10:1-2

faţă de Egipt, provocându-le nişte sentimente puternice de ostilitate faţă de Faraon.

Dumnezeu a înfăptuit providenţa de începere a primei căi naţionale de restaurare a Canaanului atunci când Moise l-a ucis pe egiptean. Totuşi, această cale a suferit eşec atunci când oamenii şi-au pierdut credinţa în Moise. În cadrul providenţei de începere a celei de a doua căi naţionale, Dumnezeu le-a acordat israeliţilor cele trei semne şi cele zece urgii. Fiind martorii acestor miracole, israeliţii au ajuns să creadă că Moise era cu adevărat trimis de Dumnezeu, pentru a le fi conducător. Ei au crezut şi l-au urmat pe Moise, figura de tip Abel, care stabilise fundamentul credinţei la nivel naţional. Prin urmare, israeliţii erau gata să înceapă cea de a doua cale naţională de restaurare a Canaanului.

Cu toate acestea, condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute a necesitat mai mult decât credinţa de scurtă durată şi ascultarea faţă de Moise în timp ce acesta săvârşea aceste miracole. Din cauza eşecului lor anterior de a îndeplini această condiţie, Satan a pretins la întreaga cale providenţială de restaurare a Canaanului. De data aceasta, israeliţii trebuiau să restaureze acea cale rămânând credincioşi şi supuşi lui Moise pe parcursul întregii călătorii. Numai în acest mod ei ar fi îndeplinit condiţia naţională de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute. Fundamentul naţional de substanţă nu putea fi stabilit, până când ei nu ar fi traversat pustiul cu o credinţă neclintită în Moise şi nu ar fi intrat în ţara Canaanului.

Providenţa de începere a celei de a doua căi de restaurare a Canaanului a fost condusă cu o graţie mai mare decât cea a primei căi. Însă, dat fiind că prelungirea a avut loc din cauza lipsei lor de credinţă, condiţia de răscumpărare pe care israeliţii trebuiau să o îndeplinească în mod corespunzător era mai grea. În prima cale, dacă israeliţii l-ar fi urmat pe Moise, ei ar fi fost conduşi pe drumul direct prin ţara Filistinilor şi ar fi intrat in Canaan în douăzeci şi una de zile – o perioadă care corespundea căii de douăzeci şi unu de ani petrecuţi de Iacov în Haran. Totuşi, în cea de a doua cale, Dumnezeu nu i-a condus pe oameni pe drumul direct. El se îngrijora că atunci când se vor întâlni cu filistinii războinici, israeliţii vor fi tentaţi să renunţe iarăşi la credinţă şi să se întoarcă în Egipt.[235] În schimb, Dumnezeu i-a condus peste Marea Roşie şi prin pustiu, făcând un lung înconjur. Dumnezeu a plănuit să-i aducă în Canaan după douăzeci şi una de luni.

[235] Exod 13:17

Astfel, israeliţii au început o cale de douăzeci şi una de luni prin pustiu în centru cu Moise. Să cercetăm această cale şi să vedem cum a servit ea drept cale model pentru Isus care urma să conducă omenirea pe calea mondială de restaurare a Canaanului.

În momentul în care Faraonul în silă i-a dat permisiunea lui Moise pentru ca israeliţii să aducă sacrificii în Egipt, Moise a cerut mai mult, spunând:

„Nu este deloc potrivit să facem aşa; căci am aduce Domnului, Dumnezeului nostru, jertfe, care sunt o urâciune pentru Egipteni. Şi dacă am aduce, sub ochii lor, jertfe care sunt o urâciune pentru Egipteni, nu ne vor ucide ei oare cu pietre?

Vom face mai bine un drum de trei zile în pustie, şi acolo vom aduce jertfe Domnului, Dumnezeului nostru, după cum ne va spune." – Exod 8:26-27

Moise a cerut permisiunea să plece pentru trei zile, cu intenţia de a îl înşela pe Faraon şi a scoate tot poporul din Egipt.

Această perioadă de trei zile a avut aceeaşi semnificaţie cu cea a călătoriei de trei zile a lui Avraam către Muntele Moria, de care acesta avuse nevoie pentru a rupe legăturile cu Satan înainte de a-l fi putut oferi pe Isaac ca sacrificiu. Din timpul lui Avraam, această perioadă a reprezentat perioada de răscumpărare necesară pentru separarea de Satan la începutul unei căi providenţiale. Atunci când Iacov a pornit calea de restaurare a Canaanului, a existat o perioadă de trei zile în care el a rupt legăturile cu Satan, prin înşelarea lui Laban şi părăsirea Haranului.[236]

În mod similar, la începutul acestei căi naţionale, Moise a cerut permisiunea pentru o plecare de trei zile, cu intenţia de a-l păcăli pe Faraon şi a-şi elibera poporul din sclavie. Isus, de asemenea, va începe calea spirituală de restaurare numai după ce va trece prin trei zile pentru separarea de Satan înainte de învierea sa victorioasă.

Israeliţii, care, potrivit Bibliei, numărau aproape şase sute de mii de oameni, au plecat de la Ramses în a cincisprezecea zi a primei luni după calendarul evreiesc.[237] Ei s-au condus de Voinţa lui Dumnezeu pe parcursul călătoriei de trei zile către prima lor tabără, cea de la Sucot. Din acel moment, Dumnezeu le-a acordat graţia Sa printr-un stâlp de nor care să le călăuzească calea pe parcursul zilei, şi un stâlp de foc care să le călăuzească calea în timpul nopţii.[238] Stâlpul de nor care îi călăuzea pe israeliţi în decursul

[236] Geneza 31:19-22
[237] Exod 12:37; Num. 33:3
[238] Exod 13:21

zilei (yang) îl simboliza pe Isus, care într-o bună zi va călăuzi poporul lui Israel pe calea mondială de restaurare a Canaanului. Stâlpul de foc din timpul nopţii (yin) simboliza Sfântul Duh, care îi va călăuzi în chip de Spirit feminin.

Pe malul Mării Roşii, la porunca lui Dumnezeu, Moise şi-a întins toiagul şi a despărţit apele; apoi i-a condus pe israeliţi dincolo pe fundul uscat al mării. Egiptenii care veneau în urmărirea lor au fost înecaţi împreună cu carele lor de luptă atunci când apele s-au închis la loc şi i-au înghiţit.[239] Aşa cum a fost explicat şi mai înainte, Moise îl reprezenta pe Dumnezeu în faţa Faraonului,[240] iar toiagul lui Moise îl simboliza pe Isus, cel care în viitor va manifesta puterea lui Dumnezeu. Prin urmare, acest miracol a prefigurat ceea ce avea să se întâmple odată cu venirea lui Isus. Satan îi va urmări pe credincioşii care l-au urmat pe Isus în calea mondială de restaurare a Canaanului, însă Isus va ridica toiagul de fier[241] şi va lovi marea zbuciumată[242] a acestei lumi. Apele se vor despărţi şi vor dezvălui o cale netedă pe care vor merge credincioşii, în timp ce Satan rămânând în urmă, va pieri.

În ziua a cincisprezecea a celei de a doua luni, israeliţii au traversat Marea Roşie şi au ajuns în pustiul Sin. De atunci şi până în ziua în care au ajuns pe un teritoriu locuit, Dumnezeu i-a hrănit numai cu mană şi prepeliţe.[243] Mana şi prepeliţele semnificau trupul şi sângele dătător de viaţă al lui Isus, pe care Dumnezeu îl va asigura în timpul căii mondiale de restaurare a Canaanului. Astfel, Isus spunea:

„Părinţii voştri au mâncat mană în pustie şi au murit…

Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; … dacă nu mâncaţi trupul Fiului omului, şi dacă nu beţi sângele Lui, n-aveţi viaţă în voi înşivă. ”– Ioan 6:49-53

Când israeliţii au părăsit pustiul Sin şi şi-au aşezat tabăra la Refidim, acolo nu era apă pentru oameni de băut. Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să lovească stânca din Horeb astfel ca să izvorască apa din ea. Moise a procedat întocmai şi le-a dat oamenilor apa care le-a salvat viaţa.[244] Sfântul Pavel scria, „Şi Stânca era Hristos.”[245] Prin urmare, miracolul apei izvorâte din stâncă a

---

[239] Exod 14:21-28

[240] Exod 7:1

[241] Apocalipsa 2:27; Psalmi2:9. Toiagul de fier simbolizează Cuvântul lui Dumnezeu; cf. Eshatologie 3.2.2

[242] Biblia foloseşte apa ca simbol pentru lumea păcătoasă. (Apocalipsa 17:15) Astfel, această lume este asemănată uneori unei „mari zbuciumate”.

[243] Exod 16:13-35

[244] Exod 17:6

[245] I Corintei 10:4

prefigurat faptul că Mesia va salva întreaga omenire cu apa vieţii, despre care Isus a spus, „Dar oricine va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete.”[246] Cele două table de piatră pe care Moise le-a primit pe Muntele Sinai îl simbolizau pe Isus şi pe presupusa sa Mireasă; stânca, care reprezenta rădăcina tablelor de piatră, îl simboliza pe Dumnezeu. Când Moise a lovit stânca şi i-a dat poporului apă, aceasta a stabilit fundamentul pe care Moise a putut primi tablele de piatră şi a construit Chivotul Făgăduinţei şi Cortul.

`Iosua a luptat cu amaleciţii la Refidim. De fiecare dată când Moise îşi ridica mâinile, israeliţii învingeau; iar atunci când Moise dădea mâinile în jos israeliţii, din contra, sufereau înfrângere. Aaron şi Hur l-au pus pe Moise să se aşeze pe o movilă de pietre şi i-au ţinut mâinile ridicate de partea stângă şi de cea dreaptă, astfel permiţându-i lui Iosua să învingă pe regele amaleciţilor şi trupele sale.[247] Acest lucru, de asemenea, a prefigurat ce se va petrece odată cu venirea lui Isus. Iosua simboliza credincioşii, amaleciţii simbolizau lumea satanică, iar Aaron şi Hur îi simbolizau pe Isus şi pe Sfântul Duh. Faptul că Aaron şi Hur au ţinut ridicate mâinile lui Moise şi i-au permis lui Iosua să învingă amaleciţii a prefigurat că oamenii credincioşi, care venerează Sfânta Treime – pe Dumnezeu, Isus şi Sfântul Duh – vor învinge toţi diavolii care li se opun.

2.2.2.3 Providenţa de restaurare şi Cortul

Israeliţii au primit tablele de piatră, Cortul şi Chivotul Legământului. Să examinăm mai întâi modul în care le-au primit ei. Israeliţii au ajuns în pustiul Sinai la începutul celei de a treia luni după victoria lor asupra Amaleciţilor.[248] Moise atunci a luat şaptezeci de bătrâni şi s-au urcat pe Muntele Sinai pentru a se întâlni cu Dumnezeu. Moise de unul singur fusese chemat în vârful Muntelui Sinai, unde Dumnezeu i-a poruncit să postească timp de patruzeci de zile, pentru a primi cele Zece Porunci înscrise pe tablele de piatră.[249] În timpul postului, Moise a primit instrucţiunile lui Dumnezeu cu privire la Chivotul Făgăduinţei şi Cort.[250] Când postul de patruzeci de zile a luat sfârşit, Moise a primit două table de piatră, pe care erau înscrise de degetul Domnului cele Zece Porunci.[251]

---

[246] Ioan 4:14
[247] Exod 17:10-13
[248] Exod 19:1
[249] Exod 24:9-10, 18
[250] Exod 25-31
[251] Exod 31:18

Când a coborât de pe Muntele Sinai cu cele două table de piatră şi s-a înfăţişat israeliţilor, Moise i-a găsit venerând un viţel de aur. În lipsa lui Moise, ei l-au instruit pe Aaron să le facă un viţel de aur şi după ce Aaron l-a modelat, ei l-au proclamat drept zeu care i-a scos din Egipt. Moise s-a aprins de furie când a văzut acest lucru. El a aruncat în pământ tablele de piatră şi le-a spart la poalele muntelui.[252] Dumnezeu i s-a arătat din nou lui Moise şi i-a spus să cioplească o pereche nouă de table identică cu prima, pe care Dumnezeu a promis să înscrie din nou cele Zece Porunci. Moise s-a înfăţişat înaintea lui Dumnezeu pe munte şi a postit patruzeci de zile a doua oară. Dumnezeu i-a dictat lui Moise cele zece porunci, şi Moise le-a scris pe table.[253] Moise a luat aceste table şi a venit încă o dată în faţa israeliţilor. De data aceasta ei l-au onorat pe Moise şi, ascultând de poruncile acestuia, au construit Chivotul Făgăduinţei şi Cortul.[254]

2.2.2.3.1 Semnificaţia şi scopul tablelor de piatră, a Cortului şi a Chivotului Făgăduinţei

Ce anume semnificau tablele de piatră? Când Moise a primit tablele de piatră pe care era înscris Cuvântul lui Dumnezeu, aceasta a semnificat încheierea Epocii Providenţiale de Stabilire a Fundamentului pentru Restaurare, când oamenii decăzuţi puteau crea relaţii cu Dumnezeu numai prin intermediul sacrificiilor, şi începutul Epocii Providenţiale pentru Restaurare, când ei puteau stabili relaţii cu Dumnezeu prin intermediul Cuvântului revelat. Explicasem mai devreme că dacă Adam şi Eva, care au fost creaţi prin Cuvânt, ar fi devenit perfecţi, ei ar fi devenit întrupări ale Cuvântului. Însă, ei au căzut şi au pierdut Cuvântul.[255] Moise a primit cele două table pe care era înscris Cuvântul la sfârşitul perioadei de patruzeci de zile de separare de Satan. Acest lucru semnifica restaurarea simbolică a lui Adam şi a Evei ca întrupări ale Cuvântului. Prin urmare, cele două table îi simbolizau pe Adam şi Eva restauraţi, şi, la fel, pe Isus şi pe presupusa sa Mireasă, care urmau să vină ca întrupări ale Cuvântului. Hristos este simbolizat în Biblie printr-o piatră albă,[256] şi este scris: „Şi Stânca era

[252] Exod 32:1-19
[253] Exod 34:1, 27-28
[254] Exod 35-40

[255] cf. Restauraţiei 1.2.1
[256] Apocalipsa 2:17

Hristos."[257] Fiind simboluri ale lui Isus şi ale presupusei sale Mirese, tablele de piatră simbolizau în acelaşi timp cerul şi pământul.

În continuare, ce semnificaţie a avut Cortul? Isus şi-a asemănat corpul său cu Templul din Ierusalim.[258] Noi, acei care credem în el, ne numim temple ale lui Dumnezeu.[259] Astfel Templul era o reprezentare a lui Isus ca imagine. Dacă israeliţii ar fi obţinut succes în prima cale de restaurare a Canaanului în centru cu Moise, atunci imediat ce ar fi păşit în Canaan, ei ar fi construit Templul şi s-ar fi pregătit să îl primească pe Mesia. Însă, din cauza lipsei lor de credinţa, prima cale a eşuat încă de la început. În cea de a doua cale, Dumnezeu i-a condus pe un drum ocolit, peste Marea Roşie şi prin pustiu. Dumnezeu nu i-a putut face să construiască Templul, în schimb a trebuit să stabilească Cortul, care putea fi purtat din loc în loc, ca înlocuitor pentru Templu. Asemenea Templului, Cortul îl reprezenta la nivelul de simbol pe Isus. Atunci când i-a poruncit lui Moise să ridice Cortul, Dumnezeu i-a spus, „Să-Mi facă un locaş sfânt, şi Eu voi locui în mijlocul lor."[260]

Cortul era împărţit în două părţi: locul sfânt (sfânta) şi cel mai sfânt loc (sfânta sfintelor). Numai marele preot putea să intre în cel mai sfânt loc, şi aceasta numai odată pe an, atunci când aducea sacrificiul pentru Ziua Ispăşirii. Sfânta sfintelor era locul unde se păstra Chivotul Legământului. Aici era locul în care Dumnezeu Se făcea prezent. El simboliza spiritul lui Isus. Sfânta conţinea un sfeşnic, un altar al tămâierii şi o masă pentru pâinile punerii înainte, care va fi îngrijită zilnic de către preoţi. Sfânta simboliza corpul lui Isus. În continuare, sfânta sfintelor simboliza lumea spirituală, în timp ce sfânta simboliza lumea fizică. Atunci când Isus a fost crucificat, perdeaua dintre sfântă şi sfânta sfintelor a fost ruptă în două, de sus până jos.[261] Acest lucru a însemnat că răstignirea lui Isus a pus bazele salvării spirituale, atunci când a fost deschisă poarta dintre trup şi spirit, sau dintre cer şi pământ.

Ce simboliza Chivotul Legământului? Păstrat cu sfinţenie în sfânta sfintelor, Chivotul conţinea mărturiile legământului lui Dumnezeu. El conţinea cele două table de piatră, care îi simbolizau pe Isus şi pe presupusa sa Mireasă, şi cerul şi pământul. De asemenea, conţinea mana, principalul produs al israeliţilor în decursul căii lor prin pustiu, care simboliza trupul lui Isus. Mana se afla în interiorul unui vas de aur, care simboliza gloria lui

[257] I Corintei 10:4
[258] Ioan 2:19-21
[259] I Corintei 3:16
[260] Exod 25:8
[261] Matei 27:51

Dumnezeu. Chivotul Făgăduinţei mai conţinea şi toiagul lui Aaron, care a demonstrat puterea lui Dumnezeu prin înmugurire şi înfrunzire.[262] Astfel, Chivotul reprezenta cosmosul şi, în acelaşi timp, era o reprezentare mai mică a Cortului.

Capacul ispăşirii era aşezat în vârful Chivotului Legământului. Doi heruvimi făcuţi din aur bătut au fost puşi la fiecare din colţurile lui, acoperindu-l cu aripile lor. Dumnezeu a promis că va apărea El Însuşi deasupra capacului ispăşirii între heruvimi şi de acolo va da îndrumări israeliţilor.[263] Acest lucru a prefigurat faptul că atunci când Isus şi Mireasa lui, simbolizaţi de tablele de piatră, vor veni şi vor curăţa lumea de păcate, Dumnezeu va apărea deasupra capacului ispăşirii şi va deschide calea dintre heruvimul care blocaseră accesul către pomul vieţii în Grădina Edenului.[264] Întreaga lume va putea atunci să vină înaintea lui Isus, pomul vieţii, şi să primească Cuvântul Domnului în deplinătatea lui.

Cu ce scop a dat Dumnezeu tablele de piatră, Cortul şi Chivotul Legământului? Când israeliţii au pornit calea prin pustiu, după împlinirea perioadei de răscumpărare de patru sute de ani, necesară din cauza greşelii lui Avraam în aducerea ofrandei, Dumnezeu i-a lovit pe egipteni cu semne şi urgii şi a înecat armata egipteană, care încerca să îi urmărească pe israeliţi peste Marea Roşie. Israeliţii nu mai puteau să se întoarcă în Egipt, nu numai din cauză că aceasta era interzis prin Voia lui Dumnezeu, ci şi din cauză că deveniseră duşmanii de moarte ai egiptenilor. Ei nu au avut de ales decât să-şi încheie călătoria ajungând în Canaan; Dumnezeu i-a condus până în punctul din care nu au mai avut cale de întoarcere. Cu toate acestea, israeliţii în repetate rânduri şi-au pierdut credinţa pe parcursul călătoriei lor. Spre sfârşit, exista pericolul că şi Moise chiar ar putea acţiona fără credinţă. Pentru a rezolva aceasta situaţie, Dumnezeu a stabilit un obiect al credinţei, unul care să rămână neschimbat, chiar dacă oamenii s-ar putea schimba. Atât timp cât măcar un singur om venera obiectul cu credinţă absolută, Dumnezeu Îşi putea continua Voinţa providenţială prin intermediul lui. Acea persoană moştenea misiunea de a sluji obiectul credinţei, aşa cum ştafeta este preluată de un alt alergător în cadrul unei competiţii.

Acest obiect al credinţei era Cortul, în care se păstra Chivotul Făgăduinţei şi tabletele de piatră. Din moment ce Cortul îl reprezenta pe

[262] Evrei 9:4
[263] Exod 25:17-22
[264] Geneza 3:24

Mesia, când israeliţii au ridicat acest Cort, aceasta semnifica faptul că Mesia venise deja în sens simbolic.

Israeliţii trebuiau să venereze şi să onoreze Cortul, ca şi cum acesta era Mesia, şi să se întoarcă pe pământul binecuvântat al Canaanului în centru cu Moise. Astfel ei vor fi stabilit fundamentul naţional de substanţă. Chiar dacă toţi Evreii ar fi pierdut credinţa în decursul acestei căi, atât timp cât Moise continua să slăvească Cortul, oamenilor le-ar fi fost permis să răscumpere lipsa lor de credinţă şi să fie restauraţi pe fundamentul intact al lui Moise. Mai mult, dacă chiar şi Moise şi-ar fi pierdut credinţa, atât timp cât măcar un singur israelit ar fi slăvit Cortul în locul lui Moise, Dumnezeu ar fi putut lucra prin acea persoană pentru a restaura întreg poporul.

Dacă israeliţii ar fi avut încredere în Moise şi ar fi intrat în Canaan în cadrul primei căi naţionale, familia lui Moise ar fi slujit în rolul de Cort, iar Moise însuşi ar fi îndeplinit rolurile pe care le-au avut tablele de piatră şi Chivotul Legământului. Familia lui Moise ar fi devenit purtătorul legii cereşti. Atunci israeliţii ar fi putut construi Templul pe pământul Canaanului, fără a mai avea nevoie de table, de Chivot, sau de Cort. Acestea le-au fost oferite ca mijloace de salvare numai după ce oamenii şi-au pierdut credinţa. Cortul, ca reprezentare simbolică a lui Isus şi a presupusei sale Mirese, a fost necesar numai până la construirea Templului. Templul, ca reprezentare în imagine a lui Isus şi a presupusei sale Mirese, a fost necesar numai până la venirea lui Mesia ca Templu întrupat.

2.2.2.3.2 Fundamentul pentru Cort

La fel, cum trebuie stabilit un fundament pentru a-l putea primi pe Mesia, un fundament a trebuit să fie stabilit şi înainte ca israeliţii să poată construi şi slăvi Cortul, reprezentarea simbolică a lui Mesia. Mai mult, pentru a stabili fundamentul pentru Cort, trebuiau stabilite fundamentele de credinţă şi de substanţă pentru Cort. Să examinăm acum modul în care israeliţii trebuiau să stabilească aceste două fundamente în centru cu Moise.

Moise trebuia să urmeze instrucţiunile lui Dumnezeu şi să stabilească fundamentul credinţei pentru Cort prin post şi rugăciune timp de patruzeci de zile, o perioadă necesară pentru separarea de Satan. Pe baza acestui fundament al credinţei pentru Cort, israeliţii trebuiau să i se supună cu credinţă şi să îl susţină pe Moise în timp ce el lucra pentru a realiza idealul Cortului. În acest fel, ei ar fi îndeplinit condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute şi ar fi stabilit fundamentul substanţial pentru

Cort. Cortul, din acest punct de vedere, include tablele de piatră şi Chivotul Legământului.

Primul fundament pentru Cort

Oamenii au fost creaţi în a şasea zi pentru a deveni întrupări ale Cuvântului.[265] Prin urmare, pentru a dărui Cuvântul re-creării oamenilor decăzuţi, cu scopul restaurării lor, Dumnezeu trebuia mai întâi să restaureze numărul şase ce reprezenta perioada creaţiei pângărită de Satan. Din acest motiv, Dumnezeu a sfinţit Muntele Sinai acoperindu-l cu norii slavei timp de şase zile, iar în a şaptea zi El a apărut şi l-a chemat pe Moise din mijlocul norilor. Din acel moment, Moise a început postul său de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi.[266] Dumnezeu l-a îndreptat pe Moise către stabilirea unei perioade de patruzeci de zile de separare de Satan pentru a putea pune fundamentul credinţei pentru Cort, simbolul lui Mesia. Dumnezeu a considerat aceasta necesar, din cauză că israeliţii căzuseră în necredinţă după traversarea Mării Roşii.[267]

După cum am menţionat şi mai sus, condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute din timpul căii israeliţilor de restaurare a Canaanului nu a putut fi îndeplinită prin credinţa şi ascultarea lor faţă de Moise doar pe o perioadă scurtă de timp, când acesta a manifestat puterea lui Dumnezeu. Mai curând, îndeplinirea condiţiei cerea ca poporul să păstreze o astfel de credinţă şi ascultare până intrau în Canaan, construiau Templul şi îl primeau pe Mesia. De asemenea, pentru a îndeplini condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute şi a stabili fundamentul substanţial pentru Cort, israeliţii ar fi trebuit să i se supună cu credinţă lui Moise din momentul în care el a urcat pe munte pentru a face postul de patruzeci de zile şi până când ei ar fi încheiat construirea Cortului. Totuşi, în timp ce Moise postea şi se ruga pe munte, toţi oamenii au pierdut credinţa şi au început să se închine la un viţel de aur. În consecinţă, fundamentul substanţial pentru Cort nu a putut fi stabilit.

Dat fiind că oamenii singuri au pierdut bazele pentru Cuvânt, ţine de partea lor de responsabilitate să recupereze bazele pe care vor putea să primească Cuvântul din nou. Aşadar, Dumnezeu nu intervine în acţiunile oamenilor atunci când ei lucrează pentru a restaura Cuvântul. Din acest motiv,

[265] Ioan 1:3
[266] Exod 24: 16-18
[267] Exod 16:1-12; 17:2-4

cu toate că Dumnezeu i-a condus pe israeliţi cu ajutorul semnelor şi al miracolelor, El nu a intervenit când aceştia au păcătuit.

Atunci când a văzut oamenii care se închinau la un idol şi dansau în jurul lui, Moise s-a înfuriat peste măsură. El a aruncat tablele, sfărâmându-le[268]. Ca rezultat, Satan a invadat fundamentul credinţei pentru Cort. Precum s-a explicat mai sus, cele două table de piatră îl simbolizau pe Isus şi pe presupusa sa Mireasă care trebuiau să vină ca al doilea Adam şi a doua Evă restauraţi. Acest eveniment a prefigurat faptul că, dacă Isus va veni şi va găsi poporul evreu fără credinţă, ar fi putut să moară pe cruce fără să împlinească misiunea sa originară dată de Dumnezeu împreună cu presupusa sa Mireasă.

Necredinţa de care au dat dovadă israeliţii lângă Muntele Sinai a subminat providenţa lui Dumnezeu de stabilire a fundamentului pentru Cort. Aceasta a redus la zero eforturile înflăcărate ale lui Dumnezeu de a-l separa pe Satan din oameni şi de a cultiva credinţa lor în Moise. Din cauza necredinţei lor repetate, providenţa lui Dumnezeu de stabilire a fundamentului pentru Cort a trebuit să fie prelungită prin a doua şi apoi prin a treia încercare.

Al doilea fundament pentru Cort

Israeliţii s-au dovedit a fi lipsiţi de credinţă în providenţa pentru primirea tablelor de piatră, şi, deci, pentru construirea Cortului, însă, dat fiind că au stat pe fundamentul faptului că au băut apă din stânca de la Refidim – rădăcina simbolică a tablelor – le-a fost acordată o a doua şansă. Dumnezeu a apărut în faţa lui Moise după ce acesta a sfărâmat tablele şi i-a promis o altă înscriere a Cuvântului Lui. De data aceasta, Dumnezeu a cerut ca Moise să cioplească singur tablele goale, pe care El va face inscripţia. Mai mult, Moise nu putea restaura tablele de piatră sau construi Cortul în jurul lor, fără a restaura mai întâi fundamentul credinţei pentru Cort, împlinind încă o dată o providenţă a numărului patruzeci pentru separarea de Satan. Prin urmare, Moise a trebuit să postească pentru încă patruzeci de zile, înainte de a fi putut obţine o a doua pereche de table cu înscrierea celor Zece Porunci[269] şi a fi putut stabili Cortul ca obiect al credinţei. De data aceasta, israeliţii au aşteptat cu credinţă ca Moise să revină.

Eforturile victorioase ale lui Moise în timpul postului de patruzeci de zile, pentru restaurarea tablelor sfărâmate, împreună cu credinţa israeliţilor în el,

[268] Exod 32:19
[269] Exod 34:28

au prefigurat că Isus, deşi crucificat, se va putea reîntoarce şi deschide un nou început în lucrarea lui de salvare, dacă credincioşii vor îndeplini cu devotament condiţia de răscumpărare de a-l primi în decursul celor patruzeci de zile ale învierii Domnului – o providenţă a numărului patruzeci pentru separarea de Satan.

Păstrând credinţa în timp ce Moise postea pe munte, şi apoi supunându-se instrucţiunilor lui de a construi Cortul, israeliţii au îndeplinit condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute. Acest lucru a stabilit fundamentul substanţial pentru Cort, şi prin aceasta, fundamentul pentru Cort. Cortul a fost construit în prima zi a primei luni a anului al doilea.[270] Cu toate acestea, precum a fost menţionat mai sus, fundamentul substanţial în cea de-a doua cale de restaurare a Canaanului necesita mult mai mult decât simpla construire a Cortului. În realitate, până când ar fi intrat în Canaan şi ar fi construit Templul, israeliţii trebuiau să onoreze Cortul mai mult decât preţuiau propria lor viaţă; ei trebuiau să păstreze aceeaşi credinţă până când îl primeau pe Mesia.

În ziua a douăzecia a lunii a doua, a anului al doilea, israeliţii au pornit din pustiul Sinai, aranjaţi în grup în jurul Cortului şi conduşi de stâlpul de nor.[271] Însă, nu a trecut mult timp până când au început să se plângă de greutăţile lor şi să se revolte împotriva lui Moise. Chiar şi atunci când Dumnezeu le-a distrus tabăra furios la culme, israeliţii nu s-au pocăit. Ei au continuat să fie nemulţumiţi şi să se plângă că nu au nimic altceva de mâncare în afară de mană. Ei nutreau resentimente faţă de Moise şi tânjeau după carnea, fructele, legumele şi bogăţiile Egiptului.[272] Astfel, israeliţii nu au reuşit să păstreze cel de al doilea fundament pentru Cort, şi acesta a fost invadat de către Satan. Providenţa de restaurare a acestui fundament a fost prelungită prin a treia încercare.

Al treilea fundament pentru Cort

Cu toate că Satan pângărise cel de al doilea fundament pentru Cort, credinţa lui Moise şi devotamentul lui pentru Cort rămaseră neschimbate. De aceea, Cortul stătea ferm pe fundamentul credinţei pe care l-a stabilit Moise, în timp ce israeliţii stăteau pe fundamentul faptului că au băut apă din stâncă

[270] Exod 40:17
[271] Numeri 10:11-12
[272] Numeri 11:1-6

de la Refidim.[273] Precum ne amintim, stânca era rădăcina tablelor de piatră care se aflau în centrul Cortului. Pe baza acestui fundament, israeliţilor le-a fost permisă o nouă încercare de a împlini providenţa numărului patruzeci pentru separarea de Satan. Prin supunerea faţă de Moise, care încă venera Cortul, ei trebuiau să restaureze prin răscumpărare fundamentul pentru Cort prin cea de a treia încercare. Misiunea de patruzeci de zile de iscodire a ţinutului Canaanului a fost dată ca o condiţie pentru a obţine aceasta.

Dumnezeu l-a pus pe Moise să aleagă câte un conducător din fiecare dintre cele douăsprezece triburi ale lui Israel şi să-i trimită să iscodească ţinutul Canaanului timp de patruzeci de zile.[274] Când aceştia s-au întors, cu excepţia lui Iosua şi Caleb, toţi au prezentat rapoarte lipsite de credinţă:

„Poporul care locuieşte în ţara aceasta este puternic, cetăţile sunt întărite şi foarte mari... [acesta] este o ţară care mănâncă pe locuitorii ei; toţi aceia pe care i-am văzut acolo sunt oameni de statură înaltă... înaintea noastră şi faţă de ei parcă eram nişte lăcuste." - Numeri 13:28. 13:32-33

Ei au tras concluzia că israeliţii nu vor putea captura oraşele fortificate ale Canaanului şi nu vor putea să învingă poporul lui. Auzind acest raport, israeliţii au protestat iarăşi împotriva lui Moise. Ei au cerut un alt conducător care să îi ducă înapoi în Egipt. Numai, Iosua şi Caleb i-au îndemnat pe oameni că nu trebuie să le fie frică şi că trebuie să îi atace pe locuitorii Canaanului, ascultând porunca lui Dumnezeu:

> Numai nu vă răzvrătiţi împotriva Domnului şi nu vă temeţi de oamenii din ţara aceea, căci îi vom mânca. Ei nu mai au nici un sprijin: Domnul este cu noi, nu vă temeţi de ei!" – Numeri 14:9

Israeliţilor nu le-a fost pe plac un asemenea îndemn şi au încercat să îi bată cu pietre pe Iosua şi Caleb. În acel moment slava lui Dumnezeu a apărut înaintea tuturor oamenilor şi Dumnezeu i-a spus lui Moise:

> Până când Mă va nesocoti poporul acesta? Până când nu va crede el în Mine, cu toate minunile pe care le fac în mijlocul lui? – Numeri 14-11

Pe copilaşii voştri însă, despre care aţi zis că vor fi de jaf, îi voi face să intre în ea, ca să cunoască ţara pe care aţi nesocotit-o voi. Iar cât despre voi trupurile voastre moarte vor cădea în pustie. Şi copiii voştri vor rătăci patruzeci de ani în pustie şi vor ispăşi astfel păcatele voastre, până ce toate

[273] Exod 17:6
[274] Numeri 13:1, 25

trupurile voastre moarte vor cădea în pustie. După cum în patruzeci de zile aţi iscodit ţara, tot aşa, patruzeci de ani veţi purta pedeapsa fărădelegilor voastre; adică un an de fiecare zi: şi veţi şti atunci ce înseamnă să-Mi trag Eu mâna de la voi. . – Numeri 14:31-34

Ca rezultat al lipsei lor de credinţă, cel de al treilea fundament pentru Cort s-a sfârşit printr-un eşec. Calea lor de douăzeci şi una de luni prin pustiu s-a extins până la patruzeci de ani.

2.2.2.4 Eşecul celei de-a doua căi naţionale de restaurare a Canaanului

Din cauza lipsei de credinţă a israeliţilor, fundamentul pentru Cort a fost invadat de către Satan de trei ori. De aceea, condiţia naţională de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute nu a fost împlinită, şi fundamentul substanţial pentru cea de-a doua cale naţională de restaurare a Canaanului nu a fost stabilit. Prin urmare, cea de-a doua cale naţională de restaurare a Canaanului în întregime s-a sfârşit printr-un eşec. Providenţa lui Dumnezeu a fost prelungită prin a treia cale naţională.

2.2.3 Cea de-a treia cale naţională de restaurare a Canaanului

2.2.3.1 Fundamentul credinţei

Deoarece israeliţii s-au dovedit a fi laşi când au auzit raportul iscoadelor necredincioase, cea de a doua cale naţională de restaurare a Canaanului a sfârşit printr-un eşec. Cei patruzeci de ani pe care Moise i-a petrecut în deşertul Madianului, pentru a restaura fundamentul credinţei, au fost invadaţi de Satan. Ca rezultat al eşecului misiunii de iscodire a ţinutului, oamenii au trebuit să rătăcească prin pustiu timp de patruzeci de ani, câte un an pentru fiecare zi a misiunii de iscodire de patruzeci de zile, până s-au întors la Cadeş-Barnea. Pentru Moise această perioadă de patruzeci de ani a fost necesară pentru a-l separa pe Satan, care invadase fundamentul credinţei anterior, şi pentru a restaura prin răscumpărare fundamentul credinţei pentru cea de a treia cale. Moise a onorat Cortul cu credinţă şi loialitate în decursul întregii perioade de patruzeci de ani de rătăcire în pustiu. În momentul în care s-a reîntors la Cadeş-Barnea, el împlinise fundamentul credinţei pentru cea de a treia cale naţională de restaurare a Canaanului. Prin urmare, el a asigurat, de asemenea, şi poziţia de Abel pentru fundamentul substanţial.

2.2.3.2 Fundamentul substanţial

Fundamentul substanţial pentru cea de a doua cale s-a sfârşit cu eşec atunci când, din cauza lipsei de credinţă repetate a oamenilor, Satan a pângărit fundamentul pentru Cort. Cu toate acestea, a rămas cel puţin fundamentul credinţei pentru Cort, păstrat graţie devotamentului continuu al lui Moise. Dacă, pe acest fundament, israeliţii l-ar fi urmat cu credinţă pe Moise de-a lungul celor patruzeci de ani de rătăcire prin pustiu, punând astfel bazele separării de Satan, atunci ei ar fi stabilit fundamentul substanţial pentru Cort şi ar fi împlinit fundamentul pentru Cort. Dacă, mai apoi, ei l-ar fi onorat şi i s-ar fi supus lui Moise şi ar fi intrat în Canaan plini de credinţă, ei ar fi desăvârşit fundamentul substanţial pentru a treia cale naţională de restaurare a Canaanului.

Pentru Moise cei patruzeci de ani de rătăcire în pustiu au reprezentat perioada necesară stabilirii fundamentului credinţei pentru cea de a treia cale naţională. Pentru israeliţi scopul acestei perioade a fost de a realiza providenţa de începere a celei de a treia căi. Ei trebuiau să facă acest lucru prin stabilirea fundamentului pentru Cort, astfel, întorcându-se la starea de graţie de care s-au bucurat în timpul celei de a doua căi, când au construit Cortul prima dată sub îndrumarea lui Moise.

2.2.3.2.1 Fundamentul substanţial centrat pe Moise

Tablele, Cortul şi Chivotul Făgăduinţei au devenit necesare în cea de a doua cale numai din cauză că israeliţii îşi pierduseră credinţa în timp ce rătăceau prin pustiu. Curând, după ce au traversat Marea Roşie, ei au uitat de cele trei semne pe care Dumnezeu le dăruise atunci când înfăptuia providenţa de începere a căii. Pentru a restaura aceasta prin răscumpărare, Dumnezeu i-a pus la încercare pe oameni printr-o perioadă de patruzeci de zile în timp ce Moise s-a aflat pe munte. El le-a dăruit atunci trei manifestări ale graţiei divine: tablele de piatră, Chivotul Făgăduinţei şi Cortul. Mai mult, Dumnezeu le-a acordat cele zece urgii, care trebuiau să restaureze cele zece înşelăciuni aplicate de Laban lui Iacov atunci când acesta se afla în Haran. Însă, atunci când israeliţii şi-au pierdut credinţa chiar şi după ce fuseseră martorii acestor lucruri, Dumnezeu a încercat sa restaureze cele zece urgii prin răscumpărare, oferind cele Zece Porunci. Dacă israeliţii şi-ar fi reînnoit credinţa, onorând cele trei manifestări ale graţiei divine şi, supunându-se celor Zece Porunci, ei s-ar fi întors la starea de graţie de care se bucurau când părăsiseră Egiptul sub puterea acestor miracole.

Prin urmare, în cea de a treia cale israeliţii trebuiau să împlinească perioada de răscumpărare de patruzeci de ani urmându-l cu credinţă şi ascultare pe Moise în timp ce rătăceau în pustiu. După ce s-au întors la Cadeş-Barnea, ei ar fi trebuit să stea împreună cu Moise pe fundamentul pentru Cort, slăvind tablele, Cortul şi Chivotul. Dacă ar fi procedat astfel, ei s-ar fi aflat în poziţia de care s-au bucurat la împlinirea providenţei de începere a celei de a doua căi, atunci când Dumnezeu i-a lovit pe egipteni cu cele trei semne şi zece urgii. Tablele erau o reprezentare mai mică a Chivotului; Chivotul era o reprezentare mai mică a Cortului, prin urmare, tablele erau o reprezentare mai mică a Cortului. Chivotul şi Cortul pot fi astfel reprezentate de către table, sau de rădăcina lor, stânca. De aceea, a treia cale naţională de restaurare a Canaanului trebuia să înceapă la Cadeş-Barnea, împlinind o providenţă de începere bazată pe stâncă. De aici încolo, dacă israeliţii ar fi onorat Cortul cu credinţă şi devotament şi l-ar fi urmat pe Moise în Canaan, ei ar fi îndeplinit condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute, cerută de fundamentul substanţial în cadrul celei de a treia căi naţionale.

Cum intenţiona Dumnezeu să înfăptuiască providenţa de începere a căii, bazată pe stâncă? În timpul celor patruzeci de ani de rătăcire prin pustiu, israeliţii au dat dovadă iarăşi de lipsă de credinţă şi nemulţumire. Pentru a-i salva, Dumnezeu l-a instruit pe Moise să lovească în stâncă cu toiagul său, astfel ca ea să poată da apă şi să le dea oamenilor să bea.[275] Moise trebuia să lovească stanca numai o singură dată. Atunci, israeliţii, cuprinşi de uimire, trebuiau să se unească cu Moise, stând astfel alături de el pe fundamentul pentru Cort. În acest fel, ei ar fi realizat providenţa de începere a căii, bazată pe stâncă.

Totuşi, când a auzit că oamenii erau nemulţumiţi de el şi se plângeau că nu au apă de băut, Moise nu şi-a putut stăpâni furia şi a lovit stânca de doua ori. Atunci, Dumnezeu i-a zis:

> „Pentru că n-aţi crezut în Mine, ca să Mă sfinţiţi înaintea copiilor lui Israel, nu voi veţi duce adunarea aceasta în ţara pe care i-o dau.”. – Numeri 20:12

Lovind stânca de două ori, când, de fapt, trebuia să o lovească o singură dată, Moise a subminat providenţa de începere a căii bazată pe stâncă. Drept

[275] Numeri 20:4-5, 8

consecinţă, lui nu i-a fost permis să calce pe pământul făgăduinţei, ci a putut să-l privească doar de la distanţă la sfârşitul vieţii lui.[276]

Să cercetăm acum de ce Moise trebuia să lovească stanca numai o singură dată, şi de ce faptul că a lovit stânca de două ori a fost un păcat. Stâncă îl simboliza pe Isus Hristos.[277] Dat fiind că Hristos a venit ca pom al vieţii,[278] stânca, la fel, poate fi privită ca pom al vieţii. Pomul vieţii este, de asemenea, un simbol al lui Adam Perfect în Gradina Edenului; aşadar, stânca îl simboliza pe Adam care a atins perfecţiunea.

În Gradina Edenului, Adam trebuia să se maturizeze pentru a deveni idealul reprezentat de stâncă. Însă, în momentul în care Satan l-a lovit şi i-a provocat căderea, Adam nu a putut deveni pomul vieţii sau stânca care ar fi putut da descendenţilor apa vieţii eterne. De aceea, stâncă lipsită de apă, înainte ca Moise să o lovească prima dată, îl simboliza pe Adam decăzut. Pentru a răscumpăra fapta lui Satan de a-l fi lovit pe Adam şi a-l fi împiedicat să devină stânca care să poată da apa vieţii, Dumnezeu l-a pus pe Moise să lovească stânca numai o singură dată. Când a lovit stanca o dată şi din ea a ţâşnit apa, Moise a îndeplinit condiţia de răscumpărare pentru restaurarea lui Adam ca stancă dătătoare de apă. Stânca lovită o singură dată îl simboliza pe Isus care trebuia să vină şi să dea omenirii decăzute apa vieţii. De aceea, Isus a spus:

> Dar oricine va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va ţâşni în viaţa veşnică– Ioan 4:14

Astfel, Dumnezeu intenţiona ca Moise să lovească stânca o singură dată drept o condiţie de răscumpărare pentru ca Adam decăzut să fie restaurat în persoana celui de al doilea Adam perfect – Isus. Cu toate acestea, atunci când Moise a lovit stanca o a doua oară, după ce din ea izvorâse deja apă, aceasta a reprezentat posibilitatea că Isus ar putea fi lovit. Cu alte cuvinte, fapta lui Moise de a fi lovit stânca de două ori înfuriat pe lipsa de credinţă a israeliţilor a stabilit condiţia că atunci când Isus va veni, dacă poporul evreu ar fi să nu aibă credinţă, Satan ar avea bază să îl înfrunte pe Isus, întruchiparea stâncii. Acesta este motivul pentru care fapta lui Moise a reprezentat un păcat.

---

[276] Numeri 27:12-14

[277] I Corintei 10:4; Apocalipsa 2:17

[278] Apocalipsa 22:14; cf. Căderii 1.1.1

Cu toate că fapta lui Moise de a fi sfărâmat tablele de piatră a putut fi restaurată, greşeala lui de a fi lovit stânca a doua oară nu a mai putut fi restaurată. De ce oare? În contextul providenţei de restaurare, tablele de piatră şi stanca se aflau într-o relaţie de interior şi exterior. Tablele de piatră, pe care erau înscrise cele Zece Porunci, au constituit esenţa Legii Mozaice şi inima Vechiului Testament. Israeliţii puteau primi salvarea disponibilă în Epoca Vechiului Testament, prin susţinerea idealurilor conţinute în table. În acest sens, tablele de piatră erau o reprezentare exterioară a lui Isus, cel ce urma să vină.

Stânca, pe de altă parte, nu numai că îl simboliza pe Hristos ca rădăcină a tablelor de piatră, ea Îl simboliza, de asemenea, pe Dumnezeu, originea lui Hristos. Tablele de piatră erau exterioare; stânca era interioară. Dacă comparăm tablele cu trupul omului, stânca corespunde sufletului; dacă comparăm tablele cu sfânta, stânca corespunde sfintei sfintelor; dacă comparăm tablele cu pământul, stânca corespunde cerului. Pe scurt, ca reprezentare interioară a lui Hristos, stanca avea o valoare mai mare decât tablele de piatră.

Ca reprezentare exterioară a lui Isus, tablele de piatră îl simbolizau în acelaşi timp şi pe Aaron. Aaron era reprezentantul exterior al lui Isus, faţă de Moise care era reprezentantul lui Dumnezeu.[279] Atunci când israeliţii l-au forţat pe Aaron să confecţioneze viţelul de aur,[280] Aaron însuşi şi-a pierdut credinţa, iar aceasta a condus la spargerea tablelor. Cu toate acestea, Aaron a putut fi înviat, deoarece el s-a pocăit în timp ce se afla încă pe fundamentul de a fi băut apă din stanca de la Refidim.[281] Când a procedat astfel, tablele de piatră care-l simbolizau pe Aaron, de asemenea, au putut fi refăcute şi restaurate pe baza fundamentului interior al apei din stâncă. Însă, din moment ce stanca – rădăcina tablelor de piatră – îl simboliza nu numai pe Isus, ci şi pe Dumnezeu, originea lui, a doua lovitură a stâncii nu a mai putut fi restaurată.

Care au fost consecinţele faptului că stânca a fost lovită de două ori? Moise a lovit stanca a doua oară, deoarece a fost stăpânit de furia necontrolată, care l-a cuprins din cauza lipsei de credinţă a oamenilor.[282] El a acţionat sub influenţa lui Satan, se poate spune, chiar din partea lui Satan. Prin

[279] Exod 4:16; 7:1
[280] Exod 32:4
[281] Exod 17:6
[282] Ps. 106:32-33

urmare, providenţa de începere a căii, pe care Dumnezeu intenţiona să o realizeze în baza stâncii, a fost pângărită de Satan.

Deşi, din punct de vedere exterior, fapta lui Moise de a fi lovit stânca a doua oară s-a dovedit a fi un act satanic, totuşi, în sens mai profund, interior, el a oferit oamenilor să bea apa care izvorâse din ea şi astfel le-a salvat vieţile. Acest lucru a reconfirmat profeţia dată de Dumnezeu mai înainte,[283] că israeliţii din exterior, acei care erau maturi când au părăsit Egiptul, nu vor putea intra în Canaan, aşa cum le fusese promis, cu excepţia lui Caleb şi a lui Iosua. Moise, de asemenea, va muri fără să îşi împlinească visul pe care-l nutrise îndelung, de a păşi pe pământul făgăduinţei.[284] Pe de altă parte, israeliţii interiori, acei care erau copii în momentul Exodului din Egipt, sau care s-au născut în timpul căii prin pustiu, când oamenii băuseră apă din stancă şi cinstiseră Cortul, vor putea să intre în Canaan în centru cu Iosua,[285] cel care l-a succedat pe Moise.[286]

Din moment ce fapta lui Moise de a fi lovit stânca de două ori i-a permis lui Satan să invadeze, nu ne-am putea aştepta ca din stancă să mai fi putut izvorî apă. Cum a fost totuşi cu putinţa ca apa să ţâşnească din stancă? Moise scosese deja apă din stanca de la Refidim,[287] în cea de a doua cale naţională de restaurare a Canaanului, stabilind astfel fundamentul pentru a scoate apă din stancă. Tablele de piatră, Cortul şi Chivotul Legământului, ridicate pe acest fundament au fost menţinute în cea de a treia cale naţională, în ciuda lipsei de credinţă a oamenilor, prin devotamentul neclintit al lui Moise. El a păstrat ferm fundamentul credinţei pentru Cort, pe care-l stabilise în decursul postului de patruzeci de zile. Cu toate că credinţa lui Moise s-a clătinat într-un moment de furie, atitudinea inimii sale faţă de Dumnezeu a rămas neschimbată. Mai departe, Iosua a stabilit fundamentul pentru Cort prin credinţa sa absolută în timpul celor patruzeci de zile de iscodire şi a continuat să susţină tablele, Cortul şi Chivotul Făgăduinţei de atunci încolo. Astfel, fundamentul scoaterii apei din stâncă, stabilit la Refidim, rămase intact, avându-l în centru pe Iosua. În concluzie, deşi cea de a doua providenţă bazată pe stâncă a fost invadată de Satan în exterior, din cauza actului de necredinţă al lui Moise manifestat exterior, ea a rămas intactă în interior. Stânca a dat apă pentru oameni,

[283] Numeri 14:28-34
[284] Deuteron 34:4-5
[285] Numeri 32:11-12
[286] Numeri 27:18-20
[287] Exod 17:6

datorită atitudinii interioare de credinţă neclintită şi devotament a lui Moise şi Iosua.

Atunci când Moise a lovit a doua oară stânca, de fapt, el a lovit-o din poziţia lui Satan. De aceea, Satan a pus stăpânire pe piatră. În mod corespunzător, în timpul lui Isus când oamenii nu mai credeau, Isus, ca întruchipare a stâncii, a trebuit să meargă personal în pustiu şi să recupereze piatra. Acesta este motivul ce stătea la baza primei lui ispite, când Satan l-a provocat să transforme piatra în pâine.

Din cauza necredinţei israeliţilor, Moise s-a înfuriat şi a lovit stânca de două ori. Acest lucru i-a oferit lui Satan un drept de stăpânire peste trupul lui, ceea ce l-a făcut pe Moise să moară în afara pământului făgăduinţei. Totuşi, Moise a putut să intre în Canaan ca spirit, deoarece el a făcut ca apa să izvorască din stancă, în virtutea credinţei lui de neclintit. Acest lucru a prefigurat ce se putea întâmpla atunci când Isus ar fi venit ca manifestare adevărată a stâncii. Dacă poporul evreu ar pierde credinţa, trupul lui Isus, la fel, ar suferi atacul lui Satan, în aşa măsură încât să fie pus pe cruce. El ar muri înainte de a împlini restaurarea Canaanului la nivel mondial. Cu toate acestea, el ar fi totuşi capabil să realizeze partea spirituală a restaurării prin intermediul învierii sale.

La scurt timp după acest episod, israeliţii iarăşi s-au plâns în timpul călătoriei şi Dumnezeu a trimis şerpi înfocaţi care au muşcat şi au ucis pe mulţi dintre ei. Când s-au pocăit, Dumnezeu l-a pus pe Moise să facă un şarpe de bronz şi să îl pună pe o prăjină, ca oricine să-l poată privi şi să fie salvat.[288] Şerpii înfocaţi îl simbolizau pe Satan, şarpele cel vechi[289] care a provocat căderea Evei; şarpele de bronz pus pe prăjină îl simboliza pe Isus, cel care trebuia să vină ca şarpe ceresc. Acest lucru a prefigurat ce s-ar putea întâmpla în timpul lui Isus, precum spunea şi el: „Şi după cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului."[290] Deşi Dumnezeu i-a lăsat pe israeliţi să cadă pradă şarpelui satanic, atunci când au pierdut credinţa, tot El le-a salvat vieţile cu ajutorul şarpelui de bronz, atunci când ei s-au pocăit şi şi-au reînnoit credinţa. La fel şi în timpul lui Isus, dacă oamenii ar pierde credinţa, Dumnezeu ar trebui să-i lase vulnerabili la atacul lui Satan, iar Isus ar trebui să fie pus pe cruce ca şarpe ceresc pentru a salva omenirea. Apoi oricine se va pocăi de necredinţa sa şi va crede în mântuirea prin cruce

[288] Numeri 21:6-9
[289] Apocalipsa 12:9
[290] Ioan 3:14

va fi salvat. Cu adevărat, scena cu şerpii înfocaţi a reprezentat o cauză îndepărtată a faptului că Isus a mers pe calea crucificării, pentru a începe calea salvării spirituale.

Atunci când israeliţii au pierdut credinţa şi Moise a lovit stânca de două ori, Dumnezeu a declarat că lui Moise nu îi va fi permis să calce pe pământul Canaanului.[291] Cu toate că Moise s-a rugat cu disperare la Dumnezeu şi L-a implorat să îi permită să intre în Canaan,[292] lui i-a fost refuzată intrarea şi a murit înafara hotarelor Canaanului. După moartea sa, trupul său a fost îngropat într-o vale din ţinutul Moab, însă nimeni nu a cunoscut locul unde a fost el înmormântat.[293] Acest lucru a prevestit, de asemenea, ce s-ar putea întâmpla cu Isus: dacă oamenii l-ar respinge, acesta ar fi crucificat. Chiar dacă el s-ar ruga cu disperare pentru a evita soarta sa şi pentru a realiza Împărăţia Cerurilor – aşa cum a şi făcut-o de fapt în gradina Ghetsimani când s-a rugat, „depărtează de la Mine paharul acesta" – el ar muri fără a putea să împlinească acest scop. Apoi, după moartea sa, nimeni nu ar cunoaşte locul în care se afla trupul său.

2.2.3.2.2 Fundamentul substanţial centrat pe Iosua

Atunci când la Cadeş-Barnea Moise a lovit de două ori stânca, providenţa de începere a călătoriei către Canaan, care trebuia să fie bazată pe stâncă, nu a putut fi realizată. Cu toate că Satan a invadat exterior, totuşi fundamentul pe care Moise l-a stabilit interior, atunci când a făcut să izvorască apă din stânca de la Refidim, a rămas intact, iar el a putut face ca să izvorască apa din stanca de la Cadeş-Barnea pentru oameni să bea. Acest lucru a determinat modelul pentru ceea ce va urma. Israeliţii exteriori născuţi în Egipt, care şi-au pierdut credinţa în pustiu, au pierit toţi cu excepţia lui Iosua şi a lui Caleb, care au demonstrat o credinţă fermă în timpul misiunii de patruzeci de zile de iscodire a ţinutului.[294] Israeliţii interiori, generaţia tânără, născută şi crescută în pustiu, atunci când oamenii au băut apă din stâncă şi au susţinut Cortul, au intrat în ţara Canaanului în centru cu Iosua.

Dumnezeu l-a instruit pe Moise să îl împuternicească în locul lui pe Iosua:

[291] Numeri 20:12
[292] Deuteron 3:25
[293] Deuteron 34:6
[294] Numeri 32:11-12

Ia-ţi pe Iosua, fiul lui Nun, bărbat în care este Duhul Meu, şi să-ţi pui mâna peste el.

Să-l aşezi înaintea preotului Eleazar şi înaintea întregii adunări şi să-i dai porunci sub ochii lor. Să-l faci părtaş la dregătoria ta, pentru ca toată adunarea copiilor lui Israel să-l asculte. – Numeri 27:18-20

Atunci când oamenii erau cuprinşi de spaimă, auzind rapoartele iscoadelor, doar Iosua şi Caleb au rămas fermi în credinţa lor, pe fundamentul credinţei stabilit de Moise prin intermediul Cortului. Cu absolută credinţă şi loialitate, ei au stabilit astfel fundamentul pentru Cort şi l-au onorat până la sfârşit. Cu toate că mai târziu credinţa lui Moise a şovăit, tablele de piatră, Chivotul şi Cortul au rămas neatinse datorită fundamentului pentru Cort stabilit de către Iosua.

Prin urmare, Dumnezeu a înfăptuit din nou providenţa de începere a căii, de data aceasta bazată pe apa din stâncă, ridicându-l pe Iosua în locul lui Moise şi punându-i pe israeliţii interiori să i se supună şi să stea alături de el pe fundamentul pentru Cort. Pe această bază, ei aveau să intre în Canaan, unde trebuiau să îndeplinească condiţia naţională de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute. Pe această cale, Dumnezeu intenţiona să stabilească fundamentul substanţial centrat pe Iosua în cea de a treia cale naţională.[295]

Atunci când Moise a realizat într-un mod satisfăcător perioada de patruzeci de ani în pustiul Madianului, Dumnezeu i s-a arătat şi i-a poruncit să îi călăuzească pe israeliţi spre ţara Canaanului, ţara unde curge lapte şi miere.[296] În mod asemănător, atunci când Iosua a împlinit cu credinţă şi devotament perioada de patruzeci de ani de rătăcire în pustiu, Dumnezeu personal l-a chemat să slujească în locul lui Moise, poruncindu-i:

"Robul Meu Moise a murit: acum, scoală-te, treci Iordanul acesta, tu şi tot poporul acesta, şi intraţi în ţara pe care o dau copiilor lui Israel… Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi. Întăreşte-te şi îmbărbătează-te, căci tu vei da în stăpânire poporului acestuia ţara pe care am jurat părinţilor lor că le-o voi da.

– Iosua 1:2, 5-6

[295] Deuteron 3:28

[296] Exod 3:8-10

Primind această poruncă de la Dumnezeu, Iosua i-a adunat pe toţi conducătorii poporului şi le-a făcut cunoscute poruncile Domnului.[297] Aceştia au răspuns:

> Ei au răspuns lui Iosua, şi au zis: "Vom face tot ce ne-ai poruncit şi ne vom duce oriunde ne vei trimite…Orice om care se va răzvrăti împotriva poruncii tale şi care nu va asculta de tot ce-i vei porunci, să fie pedepsit cu moartea! Întăreşte-te numai şi îmbărbătează-te!" – Iosua 1:16-18

Ei au jurat pe vieţile lor că îl vor urma pe Iosua. Preluând misiunea lui Moise de restaurare a Canaanului, Iosua l-a prefigurat pe Hristos la cea de a Doua Venire, cel care va veni să împlinească misiunea lăsată neterminată de către Isus. Aşa cum calea lui Iosua a fost de a restaura prin răscumpărare calea lui Moise, calea lui Hristos la cea de a Doua Venire trebuie să restaureze prin răscumpărare, atât fizic cât şi spiritual, calea lui Isus de restaurare spirituală.

În cea de a doua cale naţională Moise a trimis douăsprezece iscoade în Canaan.[298] Pe baza fundamentului de inimă stabilit de cele două iscoade care şi-au îndeplinit cu credinţă misiunea, Iosua a trimis doi oameni să iscodească zidurile Ierihonului.[299] Când s-au întors de la Ierihon, cele două iscoade au făcut un raport plin de credinţă: „Cu adevărat, Domnul a dat toată ţara în mâinile noastre, şi toţi locuitorii ţării tremură înaintea noastră.”[300] Generaţia mai tânăra de israeliţi, care crescuse în pustiu, a crezut în spusele iscoadelor, iar această credinţă a răscumpărat păcatele părinţilor lor, care nu împliniseră aşa cum trebuia misiunea precedentă de patruzeci de zile de iscodire a ţinutului.

Jurând pe vieţile lor că i se vor supune lui Iosua, care se afla pe fundamentul pentru Cort, israeliţii interiori au putut sta alături de el pe acest fundament. Restaurând providenţa de începere a căii pe baza apei din stâncă, ei şi-au asumat aceeaşi poziţie pe care au avut-o părinţii lor atunci când au participat, în centru cu Moise, la providenţa de începere a căii în timpul Exodului din Egipt, când Dumnezeu i-a asigurat cu cele trei semne şi zece urgii.

---

[297] Iosua 1:10
[298] Numeri 13:1-2
[299] Iosua 2:1
[300] Iosua 2:24

Aşa cum israeliţii în centru cu Moise au trecut prin calea de trei zile înainte de a traversa Marea Roşie, israeliţii în centru cu Iosua au trecut prin calea de trei zile înainte de a traversa râul Iordan.[301] În cea de a doua cale naţională, după încheierea căii de trei zile, stâlpul de nori şi stâlpul de foc i-au călăuzit pe israeliţi către Marea Roşie. În mod asemănător, după ce israeliţii conduşi de Iosua au încheiat calea de trei zile, Chivotul Făgăduinţei i-a călăuzit către râul Iordan.[302] Tablele aflate în centrul Chivotului şi stâlpii de nori şi de foc îi simbolizau pe Isus şi pe presupusa lui Mireasă.

Moise şi-a folosit toiagul pentru a arăta calea şi pentru a despărţi apele Mării Roşii. Într-un mod asemănător, Iosua a aşezat Chivotul Făgăduinţei în faţa trupelor pentru a le arata calea. Atunci când preoţii care purtau Chivotul Făgăduinţei au intrat în Râul Iordan, apele lui s-au despărţit, deschizând calea pentru oamenii care urmau Chivotul să meargă pe albia uscată.[303] Toiagul lui Moise îl simboliza pe Isus; în mod similar, Chivotul care conţinea tablele de piatră, mana şi toiagul lui Aaron îl simbolizau pe Isus şi pe presupusa sa Mireasă. Prin urmare, despărţirea apelor Iordanului în faţa Chivotului care le-a permis israeliţilor să intre în ţara Canaanului în siguranţă, a prefigurat ce se va petrece în prezenţa lui Isus şi a presupusei lui Mirese: omenirea păcătoasă, simbolizată de ape,[304] va fi despărţită în cei drepţi şi cei vicioşi şi vor veni în faţa judecăţii. Toţi credincioşii evlavioşi vor desăvârşi atunci restaurarea Canaanului la nivel mondial.

La apropierea de Râul Iordan, Dumnezeu i-a poruncit lui Iosua, spunând:

"Ia doisprezece bărbaţi din popor, câte un bărbat din fiecare seminţie. Dă-le porunca următoare: „Luaţi de aici, din mijlocul Iordanului, din locul unde s-au oprit preoţii, douăsprezece pietre, pe care să le duceţi cu voi şi să le puneţi în locul unde veţi petrece noaptea aceasta." – Iosua 4:2-3

Şi oamenii au făcut întocmai:

Poporul a ieşit din Iordan în ziua a zecea a lunii întâi şi a tăbărât la Ghilgal, la marginea de răsărit a Ierihonului.

Iosua a ridicat la Ghilgal cele douăsprezece pietre pe care le luaseră din Iordan.

– Iosua4:19-20

[301] Iosua 3:2
[302] Iosua 3:3, 6
[303] Iosua 3:16-17
[304] Apocalipsa 17:15

Ce anume a prefigurat acest lucru? Precum s-a discutat şi mai devreme, piatra îl simboliza pe Isus. Respectiv, atunci când cei doisprezece lideri, reprezentând cele douăsprezece triburi, au cărat fiecare câte o piatră din mijlocul râului Iordan, după ce apele lui fuseseră despărţite de Chivot, aceasta a prefigurat ce urmau să facă la venirea lui Isus cei doisprezece discipoli ai lui, reprezentând cele douăsprezece triburi; să-l susţină chiar în locul în care Cuvântul său judecă această lume păcătoasă şi separă în ea binele de rău.

După ce au luat cele douăsprezece pietre şi le-au aşezat în tabăra de la Gilgal, în ţinutul Canaanului, Iosua a spus:" Pentru ca toate popoarele pământului să ştie că mâna Domnului este puternică, şi să vă temeţi totdeauna de Domnul, Dumnezeul vostru."[305] Acest lucru a prefigurat că cei doisprezece discipoli ai lui Isus trebuie să devină una în inimă; numai aşa vor putea să aducă la desăvârşire restaurarea mondială a Canaanului, astfel ca toţi oamenii lumii să poată slăvi etern puterea lui Dumnezeu.

Precum Iacov construia un altar de piatră oriunde mergea, la fel şi reprezentanţii celor douăsprezece triburi, descendenţi ai celor doisprezece fii ai lui Iacov, au adunat launloc cele douăsprezece pietre şi au construit un altar întru slava lui Dumnezeu. Mai târziu ei aveau să construiască Templul. Aceasta a prefigurat că cei doisprezece discipoli ai lui Isus vor trebui să se unească şi să îl onoreze pe Isus asemenea Templului. Din acest motiv, atunci când discipolii săi nu erau uniţi, Isus a spus, „Stricaţi Templul acesta, şi în trei zile îl voi ridica."[306] În realitate, cei doisprezece discipoli nu au reuşit să se unească unul cu altul, iar unul dintre ei, Iuda Iscariotul, chiar l-a vândut pe Isus duşmanilor lui. Numai după ce a suferit pe cruce şi a înviat după trei zile, Isus a putut să-şi unească discipolii împrăştiaţi. Atunci discipolii l-au slăvit pe Isus, care înviase, ca pe un Templu spiritual. Numai la a Doua Venire a lui Isus adepţii lui vor putea să îl slujească ca întrupare a Templului.

Când israeliţii au părăsit Egiptul şi s-au pornit spre Canaan, ei au respectat sărbătoarea Azimilor în a paisprezecea zi a primei luni.[307] La fel şi israeliţii, conduşi de Iosua, care şi-au pus tabăra la Gilgal, au respectat sărbătoarea Azimilor în a paisprezecea zi a primei luni din acel an. Apoi ei s-au îndreptat către oraşul Ierihon. Atunci când au început să cultive pământul pentru a se hrăni, Dumnezeu a încetat să le mai ofere mana pe care le-a asigurat-o timp de patruzeci de ani. De atunci încolo, ei urmau să trăiască din

[305] Iosua 4:24
[306] Ioan 2:19
[307] Exod 12:17-18

sudoarea frunţii. Mai mult, până când vor învinge şi ultimul oraş satanic, ei trebuiau să lupte din răsputeri pentru a-şi îndeplini responsabilitatea.

Pe măsură ce se apropiau de Ierihon, la porunca lui Dumnezeu, israeliţii au aşezat în linia întâi patruzeci de mii de soldaţi, în timp ce şapte preoţi suflau în trâmbiţe păşind în spatele ostaşilor. În urma lor era Chivotul Făgăduinţei purtat de către preoţii Levitici, iar restul armatei israelite venea din urmă. Israeliţii, organizaţi astfel, au făcut înconjurul oraşului fortificat o dată în zi timp de şase zile, însă aceasta nu a produs nici o schimbare asupra oraşului. Cu răbdare şi supuşenie poporul restaura prin răscumpărare perioada de şase zile a creaţiei care fuseseră invadată de câtre Satan. După ce au suferit plini de credinţă timp de şase zile, în a şaptea zi cei şapte preoţi au făcut înconjurul zidurilor oraşului de şapte ori, suflând în şapte trâmbiţe, şi Iosua a spus poporului: „Strigaţi, căci Domnul v-a dat cetatea în mână”.[308] Poporul a scos un strigăt puternic şi zidurile cetăţii s-au prăbuşit. Cucerirea Ierihonului[309] a prefigurat că prin puterea lui Hristos şi prin lucrarea adepţilor lui, bariera satanică dintre Ceruri şi pământ se va ruina. Odată ruinat, acest zid nu va mai fi ridicat niciodată. Astfel, Iosua a proclamat:

„Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va scula să zidească din nou cetatea aceasta a Ierihonului! Cu preţul întâiului său născut îi va pune temeliile şi cu preţul celui mai tânăr fiu al lui îi va aşeza porţile!”. – Iosua 6:26

Apoi Iosua a început atacul asupra duşmanului cu o forţă de neînvins. El i-a învins pe toţi cei treizeci şi unu de regi.[310] Acest lucru a prefigurat că Hristos va veni ca Rege al Regilor pentru a construi Împărăţia Cerurilor unificată pe pământ, făcând toţi împăraţii păgâni să i se supună total şi cucerind inimile poporului lor.

2.2.3.3 Fundamentul pentru Mesia

Noi am studiat că israeliţii au eşuat în cea de a doua cale naţională de restaurare a Canaanului, când nu şi-au putut îndeplini misiunea de patruzeci de zile de iscodire a ţinutului, care era o condiţie pentru separarea de Satan. Pentru a plăti răscumpărare pentru acest eşec, ei au rătăcit timp de patruzeci de ani în pustiu, în cea de a treia cale naţională. În decursul acestei perioade, Moise a stabilit fundamentul credinţei pentru a treia cale, iar israeliţii au stat pe fundamentul pentru Cort. Însă Satan a pângărit aceste două fundamente,

[308] Iosua 6:16
[309] Iosua 6
[310] Iosua 12:9-24

din cauza necredinţei oamenilor şi a greşelii lui Moise de a fi lovit stânca de două ori. Prin urmare, generaţia mai în vârstă de israeliţi, cu excepţia lui Iosua şi Caleb, a pierit în pustiu. Iosua şi Caleb au îndeplinit cu credinţă misiunea de iscodire de patruzeci de zile, aflându-se pe fundamentul credinţei pentru cea de a doua cale şi pe fundamentul credinţei pentru Cort stabilit de Moise. Astfel, ei au stabilit fundamentul pentru Cort. Generaţia tânără de israeliţi a traversat râul Iordan, purtând Chivotul Făgăduinţei cu cea mai mare credinţă, în centru cu Iosua care l-a succedat pe Moise. Apoi, distrugând cetatea Ierihon, au intrat în Canaan, pământul făgăduinţei. Pe baza acestei victorii, ei au stabilit fundamentul substanţial în cea de a treia cale naţională şi au stabilit fundamentul pentru Mesia pentru această cale – deşi ca popor fără suveranitate.

Fundamentul familial pentru Mesia a fost realizat în zilele lui Avraam. Urmaşii lui au trecut printr-o cale de răscumpărare de patru sute de ani ca sclavi în Egipt, înainte de a putea intra în Canaan şi a împlini acolo fundamentul naţional pentru Mesia. Aceasta cerea mai mult decât a intra doar şi a cuceri Canaanul. Precum s-a discutat în detaliu mai sus,[311] oamenii decăzuţi fondaseră deja naţiuni puternice, asemenea Egiptului, guvernate de conducători satanici, care se opuneau providenţei lui Dumnezeu pentru restaurare. De aceea, cu toate că fundamentul naţional pentru Mesia a fost stabilit în centru cu Iosua, era nevoie de a construi un regat suveran din care Mesia să poată confrunta naţiunile satanice ale lumii. Totuşi, odată intraţi în Canaan, generaţia tânăra de israeliţi au devenit şi ei necredincioşi. Aşadar, providenţa lui Dumnezeu a fost prelungită iarăşi, şi va suferi repetate obstacole până în timpul lui Isus.

2.3. Câteva învăţăminte din calea lui Moise

De-a lungul istoriei oamenii de credinţă au citit relatarea biblică despre Moise şi au crezut că este o simplă descriere a vieţii lui Moise şi a istoriei lui Israel. Nimeni nu a putut cu adevărat să înţeleagă că Dumnezeu intenţiona prin această povestire să dezvăluie anumite secrete ale providenţei de restaurare. Isus numai a sugerat, spunând: „Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; şi tot ce face Tatăl, face şi Fiul

[311] cf. Fundaţia 3.3

întocmai."[312] El a murit fără a dezvălui adevărata semnificaţie a căii lui Moise.[313]

În aceste pagini, noi am arătat cum a urmat Moise calea model, sau calea formulă pentru providenţa de restaurare. Făcând o comparaţie între secţiunea aceasta şi următoarea, cititorii vor înţelege mai clar cum a prefigurat Dumnezeu prin calea lui Moise calea pe care va merge Isus. Totuşi, studiind doar providenţa centrată pe Moise, nu putem să nu ajungem la concluzia că Dumnezeu există şi că a călăuzit istoria omenirii către realizarea unui scop unic absolut.

Calea lui Moise ne mai demonstrează că rezultatul real al vieţii unei persoane depinde de faptul dacă îşi îndeplineşte acea persoană sau nu partea sa de responsabilitate, în pofida planului predestinat de Dumnezeu pentru el. Voinţa predestinată a lui Dumnezeu nu poate fi realizată prin persoana căreia îi este încredinţată împlinirea voinţei, dacă acea persoană nu îşi îndeplineşte partea sa de responsabilitate. Vorbind concret, Dumnezeu a prezis că îl va face pe Moise să-i conducă pe israeliţi în Canaan, ţara în care curge lapte şi miere, şi i-a poruncit să împlinească aceasta. Cu toate acestea, atunci când Moise şi poporul său nu şi-au îndeplinit responsabilitatea, numai Iosua şi Caleb au fost singurii din prima generaţie care a părăsit Egiptul, cărora li s-a permis să intre în Canaan. Toţi ceilalţi au pierit în pustiu.

Mai mult decât atât, Dumnezeu nu intervine în partea de responsabilitate a omului, ci lucrează numai pe baza rezultatului real pe care îl aduce omul. Cu toate că Dumnezeu a călăuzit oamenii prin semne şi miracole uimitoare, El nu s-a implicat în acţiunile acestora atunci când ei au divinizat viţelul de aur, în timp ce Moise era plecat pe munte. El nu a intervenit în momentul în care Moise a lovit de două ori stânca, pentru a-l opri pe acesta. Când au făcut aceste lucruri, ei îşi îndeplineau partea proprie de responsabilitate, care le revenea numai şi numai lor. Însă, odată ce ei au acţionat, fie că şi-au îndeplinit responsabilitatea lor, fie că au eşuat, Dumnezeu a luat în consideraţie rezultatul lor şi a lucrat corespunzător.

Calea lui Moise ne arată caracterul absolut al Voinţei predestinate a lui Dumnezeu. Dumnezeu predestinează în mod absolut că Voinţa Sa va fi împlinită, şi în continuu încearcă să o realizeze până când aceasta este dusă la capăt. Astfel, atunci când Moise nu şi-a putut duce la capăt responsabilitatea, Dumnezeu i-a găsit un succesor, pe Iosua, şi a lucrat cu determinarea de a-Şi

[312] Ioan 5:19
[313] Ioan 16:12

realiza Voinţa prin el. În general, atunci când cineva în poziţia de Abel, pe care l-a ales Dumnezeu, nu îşi duce la capăt misiunea dată lui, altcineva în poziţia de Cain, care a dat dovadă de un devotament suprem, va înlocui figura de tip Abel şi va moşteni misiunea ei. Isus a descris o situaţie asemănătoare atunci când a spus: „Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăţia cerurilor se ia cu năvală şi cei ce dau năvală pun mâna pe ea."[314]

Calea lui Moise ne arată că misiunea unui om, cu cât este mai mare, cu atât mai mare este şi încercarea prin care acesta trebuie să treacă. Din cauză că primii oameni au căzut atunci când nu au crezut în Dumnezeu, ci s-au îndepărtat de El, figurile centrale care restaurează fundamentul credinţei trebuie să depăşească o încercare în care Dumnezeu îi abandonează. Înainte ca el să se poată înălţa ca lider al israeliţilor, Moise a trebuit să depăşească o provocare în care Dumnezeu a încercat să-l omoare.[315]

Căderea fiind o condiţie, Satan a legat oamenii într-o relaţie cu el. Prin urmare, Dumnezeu nu acordă graţie oamenilor fără o condiţie necesară, pentru că dacă ar face-o, Satan ar putea aduce acuzaţii. De aceea, atunci când Dumnezeu este gata să acorde graţia Sa, El pune omul la o încercare înainte sau după ce-i acordă graţia, pentru a preveni acuzaţiile lui Satan. Calea lui Moise oferă exemple de acest gen. Dumnezeu i-a acordat lui Moise graţia de a începe prima cale a plecării din Egipt, numai după ce acesta a trecut prin încercarea de a fi trăit în palatul Faraonului timp de patruzeci de ani. Dumnezeu i-a acordat graţia de a începe a doua cale a plecării din Egipt, numai după ce acesta a trecut prin încercarea de a trăi în pustiul Madianului, timp de patruzeci de ani.[316] Numai după ce i-a fost dată încercarea când Dumnezeu era pe punctul să-l omoare[317], El i-a acordat cele trei semne şi cele zece urgii.[318] Numai după ce i-a dat încercarea căii de trei zile[319], Dumnezeu i-a acordat stâlpii de foc şi de nori.[320] Numai după ce a dat încercarea de a trece peste Marea Roşie[321], Dumnezeu a oferit graţia care erau mana şi prepeliţele.[322] După ce a dat încercarea înfruntării cu Amaleciţii,[323] Dumnezeu i-a

[314] Matei 11:12 NIV; cf. Mesia 2.3
[315] Exod 4:24
[316] Exod 4:2-9
[317] Exod 4:25
[318] Exod 7:10
[319] Exod 10:22
[320] Exod 13:21
[321] Exod 14:21-22
[322] Exod 16:13
[323] Exod 17:10

binecuvântat cu tablele de piatră, Cortul şi Chivotul Legământului.[324] Gratia apei din stâncă[325] a fost acordată numai după încercarea celor patruzeci de ani petrecuţi în pustiu. Atunci când Dumnezeu a trimis şerpii înfocaţi, pocăinţa oamenilor a fost o condiţie pentru ca Dumnezeu să le ofere graţia şarpelui de bronz.[326]

Acestea sunt lecţii pe care ni le dă calea lui Moise.

Secţiunea 3
Providenţa de restaurare în centru cu Isus

La început, Adam trebuia să domnească peste îngeri;[327] însă, din cauza căderii lui, oamenii au ajuns sub stăpânirea lui Satan şi au format o lume a iadului. Pentru a restaura aceasta prin răscumpărare, Isus a venit ca cel de al doilea Adam, pentru a-l supune singur pe Satan şi a stabili Împărăţia Cerurilor. Cu toate acestea, Satan, care nu se supune nici chiar lui Dumnezeu, pentru nimic în lume nu ar ceda uşor în faţa lui Isus şi a oamenilor de credinţă. De aceea, asumându-şi responsabilitatea pentru faptul că a creat oamenii, Dumnezeu i-a crescut pe Iacov şi pe Moise şi a dezvăluit prin ei calea model prin care Isus îl putea supune pe Satan.[328]

Iacov a mers pe calea simbolică de supunere a lui Satan, în timp ce Moise a mers pe calea imagine. Căile lor au deschis drumul pentru ca Isus să urmeze calea reală. Mergând pe calea mondială de restaurare a Canaanului, Isus a urmat modelul demonstrat în calea naţională de restaurare a Canaanului, când Moise lucra pentru a-l subjuga pe Satan.

Dumnezeu i-a spus lui Moise, „Le voi ridica din mijlocul fraţilor lor un prooroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, şi el le va spune tot ce-i voi porunci Eu.”[329] Spunând „un profet ca tine”, Dumnezeu se referea la Isus, cel care va urma aceeaşi cale pe care a urmat-o şi Moise. Atunci când Isus a spus, „Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl

[324] Exod 31:18
[325] Numeri 20:9
[326] Numeri 21:6-9
[327] I Corintei 6:3
[328] cf. Moise şi Isus 1.1
[329] Deuteron 18:18

făcând; şi tot ce face Tatăl, face şi Fiul întocmai”[330] , el avea în vedere că Dumnezeu a revelat calea model prin Moise şi că el păşea pe urmele lui Moise. Să studiem acum providenţa de restaurare avându-l în centru pe Isus, şi să deducem asemănările relevante dintre cele trei căi naţionale de restaurare a Canaanului în centru cu Moise şi cele trei căi mondiale de restaurare a Canaanului în centru cu Isus.

3.1. Prima cale mondială de restaurare a Canaanului

3.1.1 Fundamentul credinţei

În prima cale mondială de restaurare a Canaanului, figura centrală căreia îi fusese încredinţată misiunea de restaurare a fundamentului credinţei a fost Ioan Botezătorul. Ce poziţie trebuia să ocupe Ioan pentru a-şi împlini misiunea? În calea naţională de restaurare a Canaanului în centru cu Moise, acesta a sfărâmat tablele de piatră şi a lovit stânca de două ori. Aceste lucruri au stabilit condiţii pentru ca Satan să lovească trupul lui Isus – împlinirea tablelor şi a stâncii – dacă evreii din timpul lui nu vor crede în el.

Pentru ca Isus să fie eliberat de această condiţie, oamenii aleşi cărora li s-a încredinţat misiunea de pregătire pentru venirea lui trebuiau să se unească în jurul Templului, reprezentarea ca imagine a lui Mesia care urma să vină. Însă, dea lungul anilor israeliţii în repetate rânduri au căzut în necredinţă şi astfel au înmulţit condiţiile pentru ca Satan să îl atace pe Isus. Pentru a şterge aceste condiţii, Dumnezeu l-a trimis pe profetul Ilie. Ilie a lucrat pentru a-l separa pe Satan prin învingerea profeţilor lui Baal şi Aşera, în număr total de 850,[331] şi apoi s-a înălţat la cer.[332] Însă, deoarece Ilie nu şi-a îndeplinit în întregime misiunea, el urma să se întoarcă.[333] Ioan Botezătorul a fost profetul care a venit pentru a-l înlocui pe Ilie[334] şi a duce l-a sfârşit această misiune neterminată de separare a lui Satan şi a îndrepta calea Domnului.[335]

Israeliţii au îndurat greutăţi în Egipt timp de patru sute de ani fără a avea vreun profet să îi călăuzească. În cele din urmă ei l-au întâlnit pe Moise, singurul om care putea să îi conducă în Canaan ca naţiune care se pregătea să-l primească pe Mesia. În mod similar, poporul evreu a suferit tot felul de

[330] Ioan 5:19
[331] I Regi 18:19
[332] îi Regi 2:11
[333] Mal. 4:5
[334] Matei 11:14; 17:13
[335] Ioan 1:23

necazuri sub jugul ţărilor păgâne ca Persia, Grecia, Egipt, Siria şi Roma, fără a avea un profet care să-l călăuzească în decursul perioadei de patru sute de ani de pregătire pentru venirea lui Mesia, care a început în timpul profetului Maleahi.[336] În cele din urmă, ei l-au întâlnit pe Ioan Botezătorul, unicul om care putea să îi conducă la Mesia, cel care venea pentru a restaura Canaanul la nivel mondial.

În acest fel, Ioan Botezătorul, asemenea lui Moise, a fost chemat pe fundamentul perioadei de patru sute de ani pentru separare de Satan. Moise a trebuit să înveţe să îşi iubească fraţii de credinţă şi tradiţiile strămoşeşti în timp ce trăia la palatul Faraonului. În mod asemănător, Ioan Botezătorul a învăţat calea credinţei şi a ascultării faţă de Ceruri şi a făcut pregătiri pentru Mesia în timp ce trăia în pustiu hrănindu-se cu lăcuste şi miere sălbatică. Viaţa sa era atât de exemplară, încât mulţi oameni, inclusiv preoţii şi Leviţi, s-au întrebat dacă nu putea fi chiar el Mesia.[337] Astfel, Ioan Botezătorul a împlinit cu succes providenţa numărului patruzeci pentru separare de Satan şi a reuşit să stabilească fundamentul credinţei pentru prima cale mondială de restaurare a Canaanului.

3.1.2 Fundamentul substanţial

Dat fiind că Ioan Botezătorul ocupa aceeaşi poziţie ca şi Moise, el, la fel, se afla pe poziţia dublă, cea de părinte şi de copil. Din poziţia de părinte, el a restaurat prin răscumpărare fundamentul credinţei. Din poziţia de copil, el a asigurat poziţia de Abel pentru îndeplinirea condiţiei de răscumpărare de înlăturare a naturii decăzute.[338] Ioan Botezătorul a recuperat la nivel mondial un fundament comparabil cu cel al lui Moise, atunci când acesta a stabilit fundamentul credinţei pentru prima cale naţională, după cei patruzeci de ani petrecuţi la palatul Faraonului.

În timpul lui Moise, dorinţa lui Dumnezeu pentru prima providenţă de începere a căii a fost ca israeliţii să-şi dezvolte încrederea în Moise, fiind martorii faptului că el a ucis un paznic egiptean. Apoi israeliţii trebuiau să părăsească lumea satanică a Egiptului şi să călătorească către Canaan. Pe timpul lui Ioan Botezătorul însă, poporul evreu nu trebuia să părăsească Imperiul Roman şi să meargă într-un alt ţinut. Ei trebuiau să rămână în

[336] cf. Perioade 3.6
[337] Ioan 1:19; Luca 3:15
[338] cf. Moise şi Isus 2.1.2

Imperiu, să cucerească oamenii lui şi să restaureze Imperiul de partea lui Dumnezeu. Dumnezeu a desfăşurat providenţa de începere a căii încurajând poporul evreu să creadă în Ioan prin miracolele care însoţeau viaţa acestuia.

La conceperea lui Ioan, un înger a făcut o profeţie nemaipomenită cu privire la copil. Atunci când tatăl său, Zaharia, nu a crezut în ea, i-a fost luat graiul, care i-a revenit numai după ce a circumcis copilul şi i-a pus un nume. Prin acestea şi alte miracole, israeliţii trebuiau să fie convinşi că Ioan era un profet trimis de Dumnezeu:

Pe toţi vecinii i-a apucat frica şi în tot ţinutul acela muntos al Iudeii se vorbea despre toate aceste lucruri.

Toţi cei ce le auzeau le păstrau în inima lor şi ziceau: "Oare ce va fi pruncul acesta?" Şi mâna Domnului era într-adevăr cu el. – Luca 1:65-66

Mai mult, Ioan ducea o viaţă cucernică de rugăciune şi ascetism în pustiu, hrănindu-se cu lăcuste şi miere sălbatică. Oamenii simpli şi chiar preoţii îl admirau atât de mult, încât mulţi au crezut că el ar putea fi Mesia.[339]

Când Moise a încheiat perioada de patruzeci de ani de răscumpărare la palatul Faraonului şi l-a ucis pe egiptean, israeliţii ar fi trebuit să fie profund inspiraţi de iubirea acestuia pentru poporul său şi să îl urmeze cu credinţă. Atunci ei ar fi mers direct în Canaan, fără a mai traversa Marea Roşie sau a mai rătăci prin pustiu şi fără a mai avea nevoie de tablele de piatră, de Chivotul Făgăduinţei sau de Cort. În mod asemănător, poporul evreu din timpul lui Isus trebuia să creadă şi să îl urmeze pe Ioan Botezătorul, pe care Dumnezeu îl ridicase prin miracole şi semne, ca ţintă a credinţei lor. Astfel ei ar fi îndeplinit condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute şi ar fi stabilit fundamentul substanţial, prin aceasta stabilind imediat fundamentul pentru Mesia.

3.1.3. Eşecul primei căi mondiale de restaurare a Canaanului

Poporul evreu stătea pe fundamentul credinţei stabilit de Ioan Botezătorul şi îl urmau pe Ioan la fel cum l-ar fi urmat pe Mesia.[340] Prin aceasta ei au încheiat Epoca Vechiului Testament şi erau gata să înceapă o nouă cale de restaurare a Canaanului la nivel mondial. Însă, aşa cum s-a explicat mai devreme,[341] Ioan Botezătorul avea îndoieli cu privire la Isus, chiar

[339] Luca 3:15; Ioan 1:19
[340] Ioan 1:19; Luca 3:15
[341] cf. Mesia 2

dacă a mărturisit despre el. El a trimis o solie care l-a întrebat pe Isus, „Tu eşti Acela care are să vină, sau să aşteptăm pe altul?”[342] Ioan Botezătorul a negat că el era Ilie, chiar dacă el, de fapt, venise pentru a împlini misiunea lui Ilie.[343] Aceasta nu numai că a blocat calea poporului evreu spre Isus, dar l-a făcut chiar să i se opună lui Isus. În realitate, Ioan a părăsit poziţia de Abel, lipsind poporul evreu de persoana centrală împreună cu care ei ar fi putut îndeplini condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute. Acest lucru a împiedicat calea lor spre împlinirea fundamentului substanţial sau a fundamentului pentru Mesia. Prin urmare, prima cale mondială de restaurare a Canaanului a eşuat. La fel ca şi în timpul lui Moise, ea a fost prelungită pentru o a doua, şi apoi a treia oară.

3.2. Cea de-a doua cale mondială de restaurare a Canaanului

3.2.1. Fundamentul credinţei

3.2.1.1 Isus preia misiunea lui Ioan Botezătorul

În cadrul relaţiei sale cu Isus, Adam perfect, Ioan Botezătorul a venit în rolul de Adam restaurat. El trebuia să stabilească fundamentul pentru Mesia, împlinind astfel toate misiunile neterminate de către figurile centrale ale trecutului care au lucrat pentru a restaura fundamentele de credinţă şi de substanţă. Pe acest fundament el trebuia să-i ofere toate roadele istoriei providenţiale lui Isus şi să îndrume poporul evreu, care avea încredere în el şi îl urma, să-l primească pe Isus. În cele din urmă, el însuşi trebuia să îl slujească cu credinţă şi devotament pe Isus.

Chiar dacă Ioan Botezătorul nu ştia acest lucru, botezul pe care i l-a dat el lui Isus la râul Iordan[344] a fost cu adevărat o ceremonie de oferire lui Isus a tuturor realizărilor vieţii lui Ioan de dragul Voinţei lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, deoarece Ioan Botezătorul treptat a fost cuprins de îndoieli în privinţa lui Isus şi, în cele din urmă, chiar i-a zădărnicit lucrarea, poporul evreu, care îl aprecia mult pe Ioan, a fost constrâns să-şi piardă credinţa în Isus.[345] Ca urmare, fundamentul credinţei pe care Ioan îl stabilise pentru prima cale mondială de restaurare a Canaanului a fost invadat de Satan. Isus însuşi a trebuit acum să preia misiunea lui Ioan şi să restaureze

[342] Matei 11:3
[343] Ioan 1:21
[344] Matei 3:16
[345] cf. Mesia 2.2

prin răscumpărare fundamentul credinţei, pentru a porni cea de a doua cale mondială de restaurare a Canaanului. Când a postit timp de patruzeci de zile în pustiu, Isus a făcut-o pentru a-l separa pe Satan anume cu scopul de a restaura fundamentul credinţei; însă, pentru aceasta el a trebuit să se coboare şi să preia locul lui Ioan Botezătorul.

Isus care a venit ca Fiu unic născut al lui Dumnezeu şi ca Domn al Gloriei nu trebuia să meargă pe calea suferinţei.[346] Mai degrabă, Ioan Botezătorul, născut cu misiunea de a îndrepta calea lui Isus,[347] era acel care trebuia să treacă prin necazuri. Însă, deoarece Ioan nu şi-a împlinit responsabilitatea, Isus a trebuit să treacă prin suferinţe în locul lui Ioan. Isus i-a poruncit lui Petru să nu divulge poporului evreu faptul ca el era Mesia,[348] deoarece, cu toate că era Mesia, el şi-a asumat rolul lui Ioan cu scopul de a începe această etapă a providenţei.

3.2.1.2 Postul de patruzeci de zile al lui Isus şi cele trei ispite în pustiu

Să studiem acum cauzele îndepărtate şi cele apropiate care au determinat postul de patruzeci de zile şi cele trei ispite ale lui Isus. În calea naţională de restaurare a Canaanului, Moise, aflându-se în faţa stâncii, a pierdut credinţa şi a lovit stânca de două ori. Ca rezultat, stânca, care îl simboliza pe Isus,[349] a fost pângărită de Satan. Această faptă a creat posibilitatea că peste milenii, atunci când Isus va veni pentru a urma calea lui Moise, Ioan Botezătorul ar putea să-şi piardă credinţa şi atunci Satan ar putea să-l atace pe Isus, întruchiparea stâncii. Fapta lui Moise a creat, de asemenea, posibilitatea că Satan ar putea să invadeze fundamentul credinţei stabilit de Ioan Botezătorul. Prin urmare, fapta lui Moise de a fi lovit stânca de două ori a fost cauza îndepărtată care, dacă Ioan şi-ar pierde credinţa, l-ar constrânge pe Isus să îndure postul de patruzeci de zile şi să înfrunte cele trei ispite în pustiu cu scopul restaurării fundamentului credinţei.

De fapt, Ioan Botezătorul a pierdut cu adevărat credinţa[350] şi Satan a invadat fundamentul credinţei pe care îl stabilise Ioan. Aceasta a reprezentat cauza directă pentru care Isus a iniţiat o providenţă a numărului patruzeci pentru separare de Satan prin postul de patruzeci de zile şi depăşirea celor

[346] I Corintei 2:8
[347] Ioan 1:23; Luca 1:76
[348] Matei 16:20
[349] I Corintei 10:4
[350] cf Mesia 2.3

trei ispite. Înfăptuind acestea din poziţia lui Ioan Botezătorul, Isus a restaurat prin răscumpărare fundamentul credinţei.

Este scris că după patruzeci de zile, Satan l-a încercat pe Isus de trei ori. Mai întâi, el i-a arătat lui Isus pietrele şi l-a ispitit să le transforme în pâini. Apoi l-a luat pe Isus până în vârful Templului şi l-a provocat să se arunce de acolo. În final, Satan l-a luat pe Isus pe un munte foarte înalt şi s-a oferit să îi dăruiască lui Isus toate împărăţiile lumii, dacă Isus va îngenunchea şi îl va slăvi pe el.[351]

Care a fost scopul lui Satan când i-a dat lui Isus trei ispite? La început, Dumnezeu a creat fiinţele umane şi le-a dat trei mari binecuvântări – perfecţiunea caracterului individual, înmulţirea prin copii şi stăpânirea lumii naturale[352] – prin care ei puteau să împlinească scopul creaţiei. Pricinuind căderea primilor strămoşi umani, Satan a lipsit omenirea de cele trei mari binecuvântări şi astfel a împiedicat împlinirea scopului creaţiei. Isus a venit pe lume pentru a împlini scopul creaţiei prin restaurarea acestor binecuvântări. De aceea, Satan l-a ispitit pe Isus de trei ori în încercarea de a-l împiedica să restaureze cele trei binecuvântări şi să împlinească scopul creaţiei.

Cum a înfruntat atunci Isus şi, în cele din urmă, a depăşit cele trei ispite? Mai întâi, să examinăm cum a ajuns Satan să ocupe poziţia de a-i impune ispite lui Isus. Prima dată Satan a ocupat o astfel de poziţie dominantă atunci când, în calea naţională de restaurare a Canaanului, el a pretins la stăpânirea stâncii şi a tablelor de piatră, care îl simbolizau pe Isus şi pe presupusa sa Mireasă. Aceasta a fost posibil, deoarece Moise a sfărâmat tablele de piatră şi a lovit de două ori stânca, fiind înfuriat de necredinţa poporului. În calea mondială, atunci când Ioan Botezătorul a eşuat în îndeplinirea responsabilităţii lui, poporul evreu a devenit la fel de necredincios şi neascultător precum erau israeliţii din timpul lui Moise. Prin urmare, aşa cum prefigurase deja Dumnezeu în calea lui Moise, Satan s-a ridicat în poziţia din care avea puterea de a-i impune lui Isus ispite.

După ce Isus a încheiat postul de patruzeci de zile în pustiu, Satan a apărut în faţa lui şi l-a ispitit, spunând: „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, porunceşte ca pietrele acestea să se facă pâini.”[353] Satan avea stăpânire asupra pietrei. El a pretins la stânca dătătoare de apă şi la tablele de piatră mai întâi pe baza condiţiei stabilite de greşelile lui Moise, apoi condiţia fiind

[351] Matei 4:1-10
[352] Geneza 1:28
[353] Matei 4:3

împlinită de lipsa de credinţă a lui Ioan Botezătorul. Moise mai întâi a obţinut piatra după împlinirea în pustiu a providenţelor bazate pe numărul patruzeci pentru separarea de Satan. Pentru a purifica şi a recupera piatra, Isus a postit în pustiu timp de patruzeci de zile. Satan ştia foarte bine că Isus a plecat în pustiu cu acest scop, şi intenţia sa legată de prima ispită a fost să păstreze piatra în posesia sa. Isus a suferit de foame în pustiu precum au suferit şi israeliţii din timpul lui Moise. Atunci când israeliţii nu au putut învinge foamea şi au pierdut credinţa, aceasta, eventual, i-a permis lui Satan să pretindă la stăpânirea asupra pietrei. În mod similar, dacă Isus şi-ar fi pierdut credinţa şi ar fi prefăcut pietrele în pâine ca să-şi satisfacă foamea, abandonând efortul său de a restaura piatra, Satan ar fi posedat piatra pentru totdeauna.

Răspunsul lui Isus la această ispită a fost: ” Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”[354]. Iniţial, oamenii au fost creaţi pentru a trăi din două feluri de hrană. Corpul trăieşte din hrana obţinută din lumea fizică, în timp ce spiritul trăieşte primind dragostea şi adevărul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, dat fiind că oamenii decăzuţi nu pot primi Cuvântul în mod direct de la Dumnezeu, spiritele lor capătă viaţă prin cuvintele lui Isus, care a venit ca întruchipare a Cuvântului lui Dumnezeu.[355] Isus a spus: „Eu sunt Pâinea vieţii…, dacă nu mâncaţi trupul Fiului omului, şi dacă nu beţi sângele Lui, n-aveţi viaţă în voi înşivă”[356]. El a avut în vedere că omul nu trăieşte o viaţă desăvârşită şi integră numai prin simpla pâine care îi menţine viu trupul. Viaţa lui nu este împlinită, dacă nu trăieşte prin Isus, care a venit ca hrană dătătoare de viaţă pentru spirit.

Într-adevăr, piatra din mâinile lui Satan – semnificând stânca şi tablele de piatră pe care le-a pierdut Moise – simboliza anume eul lui Isus[357] care era supus acestei ispite. Prin răspunsul său Isus a vrut să spună că, deşi ducea foame, era mai puţin preocupat de căpătarea pâinii care i-ar fi ţinut trupul viu, decât de a deveni întruchiparea Cuvântului lui Dumnezeu care ar putea hrăni orice spirit cu viaţă. Cu o astfel de inimă, Isus era hotărât să triumfe asupra lui Satan. Mai mult, această încercare a fost dirijată în aşa fel, încât Isus să poată restabili poziţia de Mesia - acel care a atins perfecţiunea caracterului individual, prin depăşirea ispitei din poziţia lui Ioan Botezătorul. Isus l-a învins pe Satan, deoarece a vorbit şi a acţionat în deplină corespundere cu Principiul.

---

[354] Matei 4:4

[355] Ioan 1:14

[356] Ioan 6:48-53

[357] I Corintei 10:4; Apocalipsa 2:17

Prin victoria sa asupra acestei ispite, Isus a îndeplinit condiţia de restaurare a caracterului individual până la perfecţiune şi a pus astfel bazele pentru restaurarea primei binecuvântări date de Dumnezeu.

Apoi Satan l-a dus pe Isus în vârful Templului şi l-a provocat, spunându-i: „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos."[358] Isus se numea pe sine Templu,[359] şi scris este că creştinii sunt temple ale lui Dumnezeu[360] şi membre ale trupului lui Hristos.[361] Din aceasta putem înţelege că Isus este templul principal, în timp ce credincioşii sunt asemenea unor temple ramuri. Isus a venit în chip de Domn al Templului. Chiar şi Satan a trebuit să recunoască poziţia lui; şi astfel l-a pus pe Isus în vârful Templului. Atunci când Satan l-a încurajat pe Isus să se arunce, aceasta a însemnat că el dorea să uzurpeze poziţia lui Isus de Domn al Templului, ademenindu-l pe Isus să cadă din acea poziţie într-o stare inferioară a unui om decăzut.

În acel moment Isus i-a răspuns: „Să nu ispiteşti pe Domnul, Dumnezeul tău."[362] Iniţial, îngerii au fost creaţi pentru a fi stăpâniţi de oamenii care şi-au desăvârşit natura dată de Dumnezeu. Prin urmare, chiar şi îngerii decăzuţi ar trebui pe drept să se supună lui Isus, Domnul lor. Astfel, încercarea de a uzurpa poziţia lui Isus de Domn al Templului era o faptă necorespunzătoare Principiului pentru un înger. Răspunsul lui Isus a însemnat că Satan nu trebuie să îl încerce pe Dumnezeu prin ispitirea lui Isus, întruparea lui Dumnezeu, care lucrează providenţa Lui în strictă conformitate cu Principiul. Mai mult, depăşind prima ispită şi restaurându-şi caracterul individual ca întruchipare a Templului, Isus îşi asigurase deja poziţia de Domn al Templului. De aceea, Satan nu avea nici o condiţie prin care să îl ispitească din nou pe Isus, şi ar fi trebuit să se retragă în acel moment. Depăşind a doua ispită, Isus, templul principal, mirele şi Adevăratul Părinte al omenirii, a deschis calea pentru toţi oamenii de credinţă ca să fie restauraţi în poziţia de temple ramuri, mirese şi copii adevăraţi. Astfel, Isus a stabilit baza pe care să restaureze cea de a doua binecuvântare a lui Dumnezeu.

În cele din urmă, Satan l-a luat pe Isus pe un munte foarte înalt şi i-a arătat toate lucrurile de sub cer şi toată gloria lor, spunând: „Toate aceste lucruri Ţi le voi da Ţie, dacă Te vei arunca cu faţa la pământ şi Te vei închina

[358] Matei 4:6
[359] Ioan 2:19
[360] I Corintei 3:16
[361] I Corintei 12:27
[362] Matei 4:7

mie”[363]. Din cauza căderii lui Adam, oamenii şi-au pierdut calificarea de a fi domni ai creaţiei. Ei au căzut în stăpânirea lui Satan, care a uzurpat poziţia de stăpân al creaţiei a lui Adam. Venind în calitate de Adam perfect, Isus era Domnul creaţiei, precum este scris: „Dumnezeu, în adevăr, a pus totul sub picioarele Lui.”[364] Deoarece Satan cunoştea acest lucru din Principiu, el l-a condus pe Isus în vârful muntelui drept recunoaştere a poziţiei lui Isus ca Domn al creaţiei. Apoi Satan l-a ispitit pe Isus, sperând că Isus, cel de al doilea Adam, ar putea să i se supună la fel cum a făcut-o Adam la începuturi.

Isus i-a răspuns, „Pleacă, Satano! Căci este scris: „Domnului, Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti.”[365] Îngerii au fost creaţi ca spirite servitoare,[366] care să-L venereze şi să-L slujească pe Dumnezeu, Creatorul lor. Prin răspunsul său, Isus a arătat că, potrivit Principiului, chiar şi un înger decăzut ca Satan trebuie să îl venereze pe Dumnezeu; prin urmare, el trebuie să îl slujească şi să îl onoreze pe Isus, care a venit în calitate de corp al Creatorului. Mai mult, prin depăşirea celor două ispite anterioare, Isus deja pusese baza pe care să restaureze prima şi a doua binecuvântare date de Dumnezeu. Pe acest fundament el va restaura în mod firesc şi cea de a treia binecuvântare a lui Dumnezeu şi va stăpâni creaţia. Isus a spus: „Pleacă Satano!”, deoarece nu mai exista nici o bază pe care Satan să rivalizeze cu Isus în privinţa lumii naturale care deja se afla pe un fundament solid al victoriei lui Isus. Prin victoria în cea de a treia ispită, Isus a stabilit condiţia pentru a restaura stăpânirea asupra lumii naturale – cea de a treia binecuvântare a lui Dumnezeu.

3.2.1.3. Rezultatul celor patruzeci de zile de post şi al celor trei ispite

Conform Principiului creaţiei, scopul lui Dumnezeu pentru creaţie este realizat numai atunci când oamenii trec prin cele trei etape - origine, diviziune şi unire şi stabilesc fundamentul celor patru poziţii. Însă, Satan a împiedicat acest ideal în timp ce primii strămoşi umani se aflau încă în proces de creare a fundamentului celor patru poziţii. De aceea, în decursul providenţei de restaurare, cu prelungirile ei prin cele trei etape, Dumnezeu a încercat să restaureze prin răscumpărare tot ceea ce fusese pierdut, lucrând pentru a realiza providenţe ale numărului patruzeci pentru separare de Satan. Isus a

[363] Matei 4:9
[364] I Corintei 15:27
[365] Matei 4:10
[366] Evrei 1:14

învins cele trei ispite şi a împlinit postul de patruzeci de zile ca o providenţă a numărului patruzeci pentru separare de Satan. Pe această bază, Isus a restaurat prin răscumpărare, în acelaşi timp, toate condiţiile următoare pe care Dumnezeu căuta să le realizeze prin toate providenţele numărului patruzeci pentru separare de Satan în decursul întregii istorii.

În primul rând, Isus, fiind în poziţia lui Ioan Botezătorul, a restaurat prin răscumpărare fundamentul credinţei pentru cea de a doua cale mondială de restaurare a Canaanului. Prin aceasta, Isus a restaurat tot ce Îi fusese oferit lui Dumnezeu în decursul providenţei cu scopul de a stabili fundamentul credinţei, incluzând: ofrandele lui Cain şi Abel, arca lui Noe, ofranda lui Avraam, Cortul lui Moise şi Templul Regelui Solomon. Mai mult, Isus a restaurat prin răscumpărare, în acelaşi timp, toate providenţele numărului patruzeci pentru separare de Satan, desfăşurate în decursul a patru mii de ani de la Adam, pierdute în ciuda eforturilor maxime ale figurilor centrale de a stabili fundamentul credinţei. Acestea includeau: judecata prin potopul de patruzeci de zile a lui Noe, cele trei perioade de patruzeci de ani din viaţa lui Moise şi cele două posturi de patruzeci de zile ale sale, misiunea de patruzeci de zile de iscodire a ţinutului, cei patruzeci de ani de rătăcire prin pustiu a israeliţilor, cei patru sute de ani de la Noe la Avraam, cei patru sute de ani de sclavie în Egipt şi toate celelalte perioade caracterizate de numărul patruzeci care au fost pierdute începând cu Exodul.

În al doilea rând, ridicându-se din poziţia lui Ioan Botezătorul în poziţia de Mesia, Isus a pregătit calea pentru împlinirea celor trei mari binecuvântări ale lui Dumnezeu şi pentru restaurarea fundamentului celor patru poziţii. Aducându-şi cu succes ofranda, Isus a devenit întruchiparea tablelor de piatră, a Chivotului Legământului, a Cortului, a stâncii şi a Templului.

3.2.2. Fundamentul substanţial

Isus a venit ca Părinte Adevărat al omenirii, însă el a restaurat prin răscumpărare providenţa numărului patruzeci pentru separare de Satan în timp ce se afla în poziţia lui Ioan Botezătorul. Prin urmare, după ce a restaurat fundamentul credinţei (şi s-a ridicat în poziţia de Mesia şi Părinte Adevărat), el ocupa poziţia de părinte. În acelaşi timp, atunci când a asigurat poziţia de Abel pentru îndeplinirea condiţiei de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute, el ocupa poziţia de copil (aflându-se încă în rolul lui Ioan Botezătorul cu privire la acea condiţie). Astfel, prin postul său de patruzeci de

zile, Isus a atins aceeaşi poziţie la nivel mondial pe care Moise şi-a asumat-o numai după ce a stabilit fundamentul credinţei pentru cea de a doua cale naţională de restaurare a Canaanului, îndurând exilul de patruzeci de ani în pustiul Madianului.

Dumnezeu a condus providenţa de începere a celei de a doua căi naţionale de restaurare a Canaanului asigurând cele trei semne şi zece urgii. Dumnezeu a condus providenţa de începere a celei de a treia căi naţionale de restaurare a Canaanului făcând astfel ca poporul să slăvească cele trei manifestări ale graţiei divine – tablele de piatră, Chivotul Făgăduinţei şi Cortul – şi să respecte cele Zece Porunci. După cum ne aducem aminte, acestea le-au fost dăruite pe baza fundamentului pentru Cort, pentru a restaura cele trei semne şi zece urgii pierdute din cauza lipsei de credinţă a israeliţilor. Isus era întruchiparea celor trei manifestări ale graţiei şi a celor Zece Porunci. De aceea, Dumnezeu a condus providenţa de începere a celei de a doua căi mondiale de restaurare a Canaanului, pe baza propriilor cuvinte ale lui Isus şi a faptelor lui miraculoase. Dacă poporul evreu (Cain) ar fi fost mişcat într-atât, încât să creadă şi să îl urmeze pe Isus, cel care ocupa poziţia lui Ioan Botezătorul (Abel), ei ar fi îndeplinit condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute şi ar fi restaurat fundamentul substanţial. Astfel ar fi fost stabilit fundamentul pentru Mesia. Stând pe acest fundament, Isus s-ar fi ridicat din poziţia lui Ioan Botezătorul în poziţia lui Mesia. Atunci, altoind toţi oamenii cu sine,[367] omenirea ar fi fost renăscută, curăţată de păcatul originar şi ar fi devenit una în inimă cu Dumnezeu. Ei şi-ar fi restaurat natura originară, dăruita de Dumnezeu şi ar fi construit Împărăţia Cerurilor pe pământ în timpul lui Isus.

3.2.3. Eşecul celei de-a doua căi mondiale de restaurare a Canaanului

Atunci când prima cale mondială de restaurare a Canaanului s-a sfârşit cu eşec din cauza necredinţei lui Ioan Botezătorul, Isus a luat asupra lui misiunea lui Ioan şi a îndurat greutăţi în pustiu timp de patruzeci de zile. Astfel, Isus a restaurat prin răscumpărare fundamentul credinţei pentru cea de a doua cale mondială de restaurare a Canaanului. Este scris că Satan, care a fost învins în cele trei ispite, a plecat de lângă Isus „până la o vreme,”[368] arătând că Satan nu l-a lăsat pe Isus pentru totdeauna, ci că ar putea să-l

[367] Romani 11:17
[368] Luca 4:13

înfrunte cândva mai târziu. La drept vorbind, Satan l-a înfruntat pe Isus, lucrând în primul rând prin liderii evrei, preoţii şi fariseii care nu au crezut în Isus. În special, Satan l-a înfruntat pe Isus prin Iuda Iscariotul, discipolul care l-a trădat.

Din cauza lipsei de credinţa a unor astfel de oameni, Isus nu a putut stabili nici fundamentul substanţial, nici fundamentul pentru Mesia, pentru cea de a doua cale mondială de restaurare a Canaanului. Astfel, cea de a doua cale mondială s-a sfârşit printr-un eşec.

3.3. Cea de a treia cale mondială de restaurare a Canaanului

3.3.1. Calea spirituală de restaurare a Canaanului în centru cu Isus

Discutând despre cea de a treia cale mondială de restaurare a Canaanului, trebuie să înţelegem mai întâi prin ce se deosebea această cale de cea de a treia cale naţională de restaurare a Canaanului. Precum s-a explicat detaliat, centrul credinţei pentru israeliţi în cea de a treia cale naţională era Cortul, simbolul lui Mesia. Chiar şi atunci când israeliţii au pierdut credinţa, Cortul a rămas intact, pe baza fundamentului credinţei pentru Cort pe care Moise l-a stabilit în timpul postului său de patruzeci de zile. Atunci când şi Moise a devenit necredincios, Cortul a rămas intact, păstrat prin serviciul lui Iosua şi fundamentul pentru Cort stabilit de el în cadrul misiunii de patruzeci de zile de iscodire a ţinutului.

Însă, în calea mondială de restaurare a Canaanului, centrul credinţei pentru poporul evreu era Isus însuşi, care a venit ca întruchipare a Cortului. Atunci când chiar şi discipolii lui au pierdut credinţa, Isus a trebuit să meargă pe calea morţii şi să fie crucificat, aşa cum a prezis el: „după cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului.”[369] În consecinţă, poporul evreu l-a pierdut pe acel care trebuia să fie centrul spiritual şi fizic al credinţei lor. Ei nu au mai avut nici o bază pe care să înceapă a treia cale mondială de restaurare a Canaanului ca o cale substanţială, aşa cum au avut-o israeliţii când au început a treia cale naţională. Mai curând, Creştinii, ca cel de al Doilea Israel, trebuiau să înceapă această cale, una spirituală, slăvindu-l pe Isus cel înviat ca centru al credinţei lor. Prevăzând acest lucru, Isus a spus: „Stricaţi Templul acesta, şi în trei zile îl voi ridica.”[370]

[369] Ioan 3:14
[370] Ioan 2:19

Apoi, aşa cum Iosua l-a succedat pe Moise în misiunea lui şi a împlinit a treia cale naţională, Hristos la cea de a Doua Venire îl va succeda pe Isus în misiunea lui. El va împlini, atât spiritual, cât şi fizic cea de a treia cale mondială de restaurare a Canaanului. Prin urmare, dacă Hristos nu se va întoarce în corp, la fel ca Isus, el nu va putea să moştenească misiunea lui Isus, cu atât mai puţin să realizeze scopul providenţei de restaurare.

3.3.1.1 Fundamentul credinţei spiritual

Când cea de a doua cale mondială de restaurare a Canaanului a eşuat, din cauză că poporul evreu l-a respins pe Isus, fundamentul credinţei pe care l-a stabilit Isus în timpul postului său de patruzeci de zile, din poziţia lui Ioan Botezătorul, a fost pierdut în favoarea lui Satan. După ce Isus s-a lipsit de corpul său pe cruce, el a recuperat misiunea lui Ioan Botezătorul spiritual. În timpul perioadei de patruzeci de zile de la învierea lui şi până la înălţarea la cer, Isus a triumfat asupra lui Satan şi a rupt toate lanţurile acestuia. Prin aceasta, Isus a restaurat fundamentul credinţei pentru calea spirituală în cea de treia cale mondială de restaurare a Canaanului. Acesta este motivul necunoscut până acum al acestei perioade de patruzeci de zile. În ce fel a stabilit atunci Isus fundamentul spiritual de credinţă?

Dumnezeu însuşi a călăuzit poporul Său ales pe care îl iubea, până în momentul în care Isus a apărut ca Mesia. Dar, din clipa în care ei s-au întors împotriva Fiului Său, unicul născut, Dumnezeu, cu lacrimi în ochi, a trebuit să întoarcă spatele şi să-i permită lui Satan să pretindă la ei. Cu toate acestea, scopul lui Dumnezeu pentru trimiterea lui Mesia a fost de a salva poporul evreu şi întreaga omenire. Dumnezeu era hotărât să salveze omenirea, chiar dacă acest lucru ar fi însemnat predarea lui Isus în mâinile lui Satan. Pe de altă parte, Satan ţintea să ucidă un singur om, pe Isus Hristos, chiar dacă ar fi trebuit să-i cedeze lui Dumnezeu întreaga omenire incluzând poporul evreu. Satan ştia că principalul scop al providenţei de restaurare de patru mii de ani a lui Dumnezeu era să-l trimită pe Mesia. El credea că prin uciderea lui Mesia putea distruge întreaga providenţă a lui Dumnezeu. În cele din urmă, Dumnezeu l-a cedat pe Isus lui Satan, drept condiţie de răscumpărare pentru salvarea întregii omeniri, inclusiv şi a poporului evreu care s-a întors împotriva lui Isus şi a căzut în sfera lui Satan.

Satan şi-a exercitat puterea maximă pentru a-l crucifica pe Isus, astfel atingându-şi scopul pe care l-a urmărit în decursul celor patru mii de ani de istorie. Pe de altă parte, cedându-l pe Isus lui Satan, Dumnezeu a stabilit drept

compensaţie condiţia de salvare a omenirii păcătoase. Cum a obţinut Dumnezeu acest lucru? Deoarece Satan îşi exercitase deja la maximum puterea în a-l ucide pe Isus, conform principiului restaurării prin răscumpărare, Dumnezeu, de asemenea, avea dreptul să Îşi exercite puterea la maximum. În timp ce Satan îşi foloseşte puterea pentru a ucide, Dumnezeu Îşi foloseşte puterea pentru a readuce morţii la viaţă. Drept compensaţie pentru exercitarea de către Satan a puterii maxime în uciderea lui Isus, Dumnezeu Şi-a folosit puterea maximă şi l-a înviat pe Isus. Dumnezeu a deschis astfel calea pentru ca întreaga omenire să fie altoită cu Isus cel înviat şi prin aceasta să primească salvare şi renaştere.

Din relatările biblice este clar că Isus înviat nu era la fel ca acel care trăise în mijlocul discipolilor lui înainte de crucificarea sa. Isus înviat nu mai era un om care putea fi văzut cu ochii fizici, deoarece el a transcens spaţiul şi timpul. El s-a înfăţişat discipolilor săi într-o odaie cu uşile închise.[371] El a însoţit o bună bucată de drum pe doi dintre discipolii săi care călătoreau spre Emmaus. Însă aceştia nu l-au recunoscut decât mult mai târziu, când el s-a făcut cunoscut, moment în care s-a şi făcut deodată nevăzut.[372] Trecând prin perioada de patruzeci de zile a învierii sale şi separându-l astfel pe Satan, Isus a stabilit fundamentul credinţei pentru calea spirituală. El a deschis astfel calea pentru izbăvirea omenirii de păcate.

3.3.1.2 Fundamentul substanţial spiritual

Făcându-şi apariţia, Isus înviat a realizat providenţa numărului patruzeci pentru separare de Satan; în timp ce ocupa spiritual poziţia lui Ioan Botezătorul. Prin aceasta, el a stabilit fundamentul credinţei pentru calea spirituală, în poziţia de Părinte Adevărat spiritual. În acelaşi timp, din poziţia de copil, el a asigurat poziţia de Abel pentru îndeplinirea condiţiei de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute. Acest fundament spiritual de credinţă pe care Isus l-a stabilit pentru cea de a treia cale mondială de restaurare a Canaanului era comparabil cu fundamentul credinţei pe care Moise l-a stabilit pentru cea de a treia cale naţională prin cei patruzeci de ani în pustiu.

Dumnezeu a înfăptuit providenţa de începere a căii în zilele lui Moise făcându-l pe acesta să stabilească fundamentul pentru Cort. Isus înviat însă era el însuşi întruchiparea spirituală a tablelor de piatră, a Chivotului

[371] Ioan 20:19

[372] Luca 24:15-31

Făgăduinţeişi a Cortului. El şi-a adunat discipolii împrăştiaţi prin toată Galileea şi a înfăptuit providenţa de începere a căii înzestrându-i cu puterea de a săvârşi miracole şi semne.[373]

Isus înviat a ocupat la nivel spiritual poziţia lui Ioan Botezătorul şi a lui Abel. Credincioşii devotaţi ocupau poziţia lui Cain. Crezând în Isus şi urmându-l cu devotament, ei au îndeplinit condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute şi au restaurat fundamentul spiritual de substanţă.

3.3.1.3. Fundamentul spiritual pentru Mesia

Odată cu crucificarea lui Isus, cei unsprezece discipoli care rămăseseră au pierdut forţa spirituală şi s-au împrăştiat. Însă, după învierea sa, Isus i-a adunat într-un singur loc şi a început o nouă etapa a providenţei: restaurarea Canaanului spiritual. Discipolii l-au ales pe Matei pentru a-l înlocui pe Iuda Iscariotul şi a completa numărul celor doisprezece. Crezând în Isus şi urmându-l cu preţul vieţii, ei au stabilit fundamentul spiritual de substanţă şi fundamentul spiritual pentru Mesia. Pe acest fundament, Isus s-a înălţat din poziţia de purtător spiritual al misiunii lui Ioan Botezătorul la poziţia de Mesia spiritual şi l-a trimis pe Sfântul Duh. Prin aceasta, Isus şi Sfântul Duh au devenit Părinţi Adevăraţi spirituali şi au început lucrarea dăruirii renaşterii. Din momentul coborârii Sfântului Duh în ziua Cincizecimii, [374] Isus înviat, ca Tată Adevărat spiritual şi Sfântul Duh, ca Mamă Adevărată spirituală, au lucrat în unitate pentru a oferi renaşterea spirituală prin altoirea spirituală a credincioşilor cu sine. Aceasta este lucrarea de salvare spirituală,[375] care a stabilit o sferă a învierii ce nu poate fi atinsă de Satan.

Chiar dacă am fi uniţi cu Isus în spirit, prin intermediul credinţei, corpurile noastre sunt încă expuse atacului lui Satan, la fel ca în cazul lui Isus însuşi. Cu alte cuvinte, salvarea noastră fizică rămâne încă nerealizată. Totuşi, dacă credem în Isus cel înviat, el ne va călăuzi să intrăm spiritual în sfera sa a renaşterii, care nu poate fi atinsă de invazia satanică. Acolo suntem eliberaţi de condiţiile care îi permit lui Satan să ne acuze şi suntem salvaţi spiritual.

3.3.1.4 Restaurarea Canaanului spiritual

Prin credinţă şi slujirea lui Isus cel înviat, care stă pe fundamentul spiritual pentru Mesia, creştinii pot realiza restaurarea Canaanului spiritual şi

[373] Matei 28:16-20; Marcu 16:15-18
[374] Fapte 2:1-4
[375] Cf. Mesia 1.4

pot intra în sfera graţiei lui. Pe de altă parte, corpurile fizice ale creştinilor ocupă aceeaşi poziţie ca şi corpul lui Isus, care a fost atacat de Satan prin crucificare. Creştinii rămân a fi întinaţi de păcatul originar[376] şi au nevoie să se purifice de influenţele satanice, la fel de mult ca şi oamenii care au trăit înainte de venirea lui Isus. Prin urmare, creştinii trebuie încă să meargă pe calea separării de Satan pregătindu-se astfel pentru a Doua Venire a lui Hristos.[377]

Isus cel înviat reprezintă întruchiparea spirituală a Templului. El a realizat la nivel mondial idealul Cortului pe care Moise l-a susţinut în călea naţională de restaurare a Canaanului. Sfânta sfintelor şi sfânta, care reprezintă spiritul şi trupul lui Isus, au fost împlinite ca realităţi spirituale prin Isus şi Sfântul Duh. Idealul capacului de aur a fost realizat prin lucrările de salvare dăruite de Isus şi Sfântul Duh, permiţându-i lui Dumnezeu să apară în lucrările lor şi să împărtăşească Cuvântul Său. Deasupra capacului de aur, unde este proclamat Cuvântul lui Dumnezeu, au fost înlăturaţi heruvimii, care au împiedicat calea noastră din momentul Căderii, astfel deschizând calea pentru ca noi să intrăm în Chivotul Făgăduinţei şi să îl primim pe Isus, Pomul Vieţii. Acolo ne putem împărtăşi cu mana oferită de Dumnezeu şi putem fi martorii puterii măreţe a lui Dumnezeu, care odată făcuse toiagul lui Aaron să înmugurească.[378]

Precum am învăţat din studierea căii lui Moise, amânările în providenţa lui Dumnezeu nu au fost predeterminate, ci au fost cauzate de lipsa de credinţă a oamenilor. În mod asemănător, crucificarea lui Isus şi necesitatea revenirii lui nu au fost predestinate originar de către Dumnezeu.

3.3.2 Calea de restaurare a Canaanului substanţial în centru cu Domnul celei de-a Doua Veniri

Am explicat deja de ce a treia cale mondială de restaurare a Canaanului a început ca o cale spirituală, nu ca una substanţială asemenea celei de a treia căi naţionale de restaurare a Canaanului. Această providenţă spirituală a început atunci când, pe fundamentul spiritual pentru Mesia, Isus a putut ocupa poziţia de Mesia spiritual, iar adepţii săi au crezut în el şi i s-au supus. Această providenţă a parcurs calea îndelungată a două mii de ani de istorie, extinzându-se pentru a crea o sferă mondială a salvării spirituale.

---

[376] Romani 7:25

[377] Cf. Mesia 1.4

[378] Evrei 9:4-5

Moise a putut intra în Canaan numai ca spirit, Iosua însă a urmat calea naţională drept una substanţială şi, realmente, a cucerit pământul făgăduinţei. În mod asemănător, Isus a restaurat Canaanul ca o sferă mondială spirituală, Domnul celei de Doua Veniri însă trebuie să desăvârşească cea de a treia cale mondială, drept o cale substanţială şi să construiască Împărăţia Cerurilor reală pe pământ. Domnul celei de Doua Veniri trebuie să realizeze, pe pământ, idealul lui Dumnezeu care a rămas neîmplinit la Prima Venire. Din acest motiv, el trebuie să se nască pe pământ, în corp.[379]

Din moment ce Domnul celei de a Doua Veniri trebuie să restaureze prin răscumpărare calea providenţei de restaurare rămasă neterminată la venirea lui Isus, s-ar putea ca el să urmeze o cale similară. Isus s-a confruntat cu lipsa de credinţă din partea poporului evreu şi a trebuit să urmeze calea unei suferinţe amare. În mod asemănător, dacă creştinii, cel de al Doilea Israel, îl resping pe Domnul celei de a Doua Veniri, el va trebui să treacă prin suferinţe comparabile cu cele îndurate de Isus. El va trebui să repete calea dureroasă a lui Isus şi să o restaureze prin răscumpărare, însă de data aceasta în timpul vieţii sale pe pământ. Din acest motiv, Isus a spus: „Însă, mai întâi el trebuie să îndure multe lucruri şi să fie respins de oamenii din timpul său."[380]

La Prima Venire, Isus la sfârşit a trebuit să părăsească Primul Israel, care fusese chemat pentru el şi să îi aleagă pe creştini, drept al Doilea Israel, pentru a începe noua providenţă spirituală. În mod similar, dacă creştinii îl resping şi nu cred în Domnul celei de a Doua Veniri, el va trebui să îi abandoneze, să ridice un al Treilea Israel şi să lucreze împreună cu ei pentru a aduce providenţa la împlinire pe pământ. Dacă vestitorii Domnului, cărora le sunt încredinţate misiuni asemenea celei a lui Ioan Botezătorul, nu îşi îndeplinesc responsabilităţile, atunci el va trebui să se coboare, asumându-şi rolul lui Ioan Botezătorul, pentru a stabili fundamentul credinţei în cea de a treia cale de restaurare substanţială a Canaanului la nivel mondial. În asemenea circumstanţe eventuale, el va merge pe calea suferinţei.

Oricât de grea ar fi calea pe care va trebui s-o urmeze Domnul celei de a Doua Veniri, el nu va mai muri fără a împlini providenţa de restaurare, deoarece providenţa lui Dumnezeu de a-i creşte pe Părinţii Adevăraţi ai omenirii[381] şi de a împlini scopul creaţiei prin ei va avea succes la a treia

[379] cf. Ceai de a Doua Venire 2.2
[380] Luca 17:25
[381] cf. Hristologie 4.1.1

încercare. Această providenţă a început cu Adam, a fost prelungită prin Isus, şi va da roade negreşit la cea de a Doua Venire a Domnului. Mai mult, precum va fi discutat mai jos,[382] providenţa spirituală a lui Dumnezeu pentru restaurare, în decursul celor două mii de ani de la Isus, a pregătit un mediu social şi legal democratic care îl va proteja pe Domnul celei de a Doua Veniri. Isus a fost omorât după ce a fost marcat drept un eretic de către evrei şi drept un răzvrătit de către Imperiul Roman. Comparativ, chiar dacă Domnul celei de a Doua Veniri este persecutat ca eretic, în societatea democratică în care va veni el, asemenea acuzaţii nu vor fi motive suficiente pentru a fi condamnat la moarte.

Prin urmare, oricât de amare ar fi suferinţele lui, Domnul celei de a Doua Veniri va fi capabil să stabilească fundamentul credinţei pe pământ. Pe acest fundament El îşi va aduna discipoli cu o credinţă nestăvilită. El va călăuzi aceşti adepţi să îndeplinească condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute şi să stabilească fundamentul substanţial. Fundamentul pentru Mesia pentru restaurarea substanţială a Canaanului, în cea de a treia cale mondială, va fi stabilit negreşit.

Atunci când Moise era figura centrală în cea de a treia cale naţională de restaurare a Canaanului, Dumnezeu a înfăptuit providenţa de începere a căii pe baza stâncii. Atunci când Iosua era figură centrală, Dumnezeu a condus providenţa de începere a căii pe baza apei din stâncă, care este de natură mai interioară decât stânca. În mod asemănător, în timpul venirii lui Isus, Dumnezeu a condus providenţa de începere a căii prin intermediul miracolelor şi al semnelor, însă în timpul celei de a Doua Veniri a Domnului, Dumnezeu va conduce providenţa de începere a căii pe baza Cuvântului, care este mult mai profund decât semnele sau miracolele. Aşa cum a fost explicat mai devreme,[383] deşi oamenii au fost creaţi prin Cuvânt,[384] din cauza Căderii, ei nu au putut realiza scopul lui. Pentru a realiza scopul Cuvântului, Dumnezeu a înfăptuit providenţa Sa de restaurare prin stabilirea condiţiilor exterioare de supunere faţă de Cuvânt. În cele din urmă, în momentul încheierii istoriei providenţiale, Dumnezeu îl va trimite din nou pe Hristos, întruparea Cuvântului, şi va desăvârşi providenţa salvării bazată pe Cuvânt.

Cea mai profundă explicaţie a scopului lui Dumnezeu este dezvăluită prin intermediul relaţiilor de inimă. Ca Părinte al nostru, interior şi invizibil,

[382] cf. Paralele 7.2.6

[383] cf. Eshatologie 3.2

[384] Ioan 1:3

Dumnezeu a creat oamenii pentru a fi copiii Săi substanţiali. Adam şi Eva au fost creaţi după chipul lui Dumnezeu, ca partenerii obiect substanţiali ai lui Dumnezeu, după modelul caracteristicilor Lui duale. Drept primii parteneri obiect substanţiali ai lui Dumnezeu, ei trebuiau să fie Părinţii omenirii. Ei erau meniţi să devină soţ şi soţie, să nască şi să crească copii, şi să formeze o familie care ar îmbina inima de părinte, inima de soţ şi soţie, inima de soră şi frate şi inima de copil. Familia lor ar fi manifestat iubirea adevărată a părinţilor, iubirea adevărată a soţului şi a soţiei, şi iubirea adevărată a copiilor. Acesta ar fi fost fundamentul celor patru poziţii care realizează scopul celor trei obiecte.[385] În acest fel, Dumnezeu intenţiona să construiască Împărăţia Cerurilor pe pământ prin intermediul propriilor Săi copii, născuţi în descendenţa Sa divină.

Principala semnificaţie a Căderii a fost că primii strămoşi ai omului au format o legătură de sânge cu Arhanghelul; de aceea, toată omenirea a fost legată de descendenţa lui Satan.[386] Fiecare om s-a născut fiind copilul diavolului.[387] Primii strămoşi ai omului au căzut în poziţia în care nu mai aveau nici o legătură cu descendenţa lui Dumnezeu. Prin urmare, scopul ultim al providenţei lui Dumnezeu pentru restaurare este de a transforma oamenii decăzuţi, care nu au nici o legătură cu descendenţa lui Dumnezeu, în copii născuţi din descendenţa directă a lui Dumnezeu. Să căutăm mai mult în Biblie, pentru a găsi mărturiile cu privire la acest scop ascuns al providenţei lui Dumnezeu.

Familia lui Adam, ai cărei membri au săvârşit Căderea precum şi primul omor, a fost lipsită de orice relaţie cu Dumnezeu. În timpul lui Noe, nu a putut fi restaurată o relaţie directă cu Dumnezeu, din cauza greşelii celui de al doilea fiu al său, Ham. Cu toate acestea, deoarece Noe a dat dovadă de un devotament suprem, familia lui a putut să stabilească o relaţie indirectă cu Dumnezeu, ca slugă a slugilor.[388] De aşa natură era relaţia pe care o puteau atinge oamenii cu Dumnezeu înainte de Epoca Vechiului Testament.

Avraam, părintele credinţei, împreună cu familia lui, a stabilit fundamentul familial pentru Mesia. Ei şi urmaşii lor, poporul ales de Dumnezeu, au fost ridicaţi în poziţia de slugi ale lui Dumnezeu.[389] De aşa

---

[385] Cf. Creaţie 2.3.3
[386] cf. Căderea 1.3.3
[387] Matei 3:7; 23:33; Ioan 8:44
[388] Geneza 9:25
[389] Levitic 25:55

natură era relaţia pe care o puteau atinge oamenii cu Dumnezeu în timpul Epocii Vechiului Testament.

În timpul lui Isus, discipolii, care stăteau pe fundamentul credinţei stabilit de Isus din poziţia lui Ioan Botezătorul, au fost ridicaţi din poziţia de slugi la cea de copii adoptivi. Pentru a se ridica şi mai sus din această poziţie, şi a deveni copii din descendenţa directă a lui Dumnezeu, ei trebuiau mai întâi să stabilească fundamentul substanţial şi fundamentul pentru Mesia, slujindu-l şi ascultându-l pe Isus la modul absolut. Dacă Isus ar fi stat ca Mesia pe acel fundament, ei ar fi putut fi altoiţi cu el, atât spiritual cât şi fizic, şi ar fi atins unitatea deplină cu el.

Isus este unicul Fiu al lui Dumnezeu, fără de păcat şi născut din descendenţa Lui directă. El este măslinul adevărat care a venit pentru a altoi cu sine toţi omenii decăzuţi, măslini sălbateci.[390] Unindu-i astfel cu sine, el trebuia să îi cureţe de păcatul originar şi să îi restaureze drept copii născuţi în descendenţa directă a lui Dumnezeu. Aceasta reprezintă lucrarea renaşterii, care trebuia realizată de către Isus şi Mireasa lui.[391]

Din păcate, chiar şi discipolii direcţi ai lui Isus au pierdut credinţa, iar Isus a murit pe cruce fără să se fi ridicat din poziţia lui Ioan Botezătorul, şi fără a fi început îndatoririle sale de Mesia. După învierea sa, Isus şi-a început calea spirituală. El a stabilit fundamentul spiritual de credinţă, prin cele patruzeci de zile de la învierea şi până la înălţarea sa – o perioadă pentru separarea de Satan – spiritual aflându-se în poziţia lui Ioan Botezătorul. Discipolii săi s-au pocăit şi s-au întors pentru a-l sluji cu credinţă; astfel, Isus şi discipolii săi au stabilit fundamentul spiritual de substanţă şi fundamentul spiritual pentru Mesia. Isus stă pe acest fundament în calitate de Mesia spiritual şi altoieşte adepţii credincioşi lui cu sine – chiar dacă numai la nivel spiritual. Ca rezultat, creştinii devotaţi au fost ridicaţi pentru a deveni copiii spirituali ai lui Dumnezeu. De aşa natură a fost relaţia pe care a atins-o omenirea cu Dumnezeu din timpul lui Isus şi până în ziua de azi.

În cadrul acestei providenţe spirituale de restaurare, mai întâi a fost restaurată lumea spirituală, aşa precum în ordinea creaţiei Dumnezeu a creat mai întâi lumea spirituală. Omenirea a fost înălţată pentru a ocupa poziţia de parteneri obiect ai lui Dumnezeu, însă numai la modul spiritual. Oricât de devotat ar fi un creştin, dat fiind că păcatul originar transmis prin trup nu a fost încă înlăturat, el nu se deosebeşte de un credincios din Epoca Vechiului

[390] Romani 11:17

[391] cf. Hristologie 4

Testament, în sensul că ambii rămân a fi legaţi de descendenţa lui Satan.[392] Creştinii sunt, în cel mai bun caz, copiii adoptivi ai lui Dumnezeu, deoarece ei nu au provenit din descendenta Lui. Acest fapt explică de ce Sf. Petru se tânguia, „…şi noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi şi aşteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru."[393]

Hristos se va reîntoarce şi va restaura întreaga omenire pentru a fi copiii adevăraţi ai lui Dumnezeu. El se va reîntoarce în corp şi se va naşte pe Pământ, la fel ca la Prima Venire. El va restaura prin răscumpărare calea Primei sale Veniri, urmând-o încă o dată. Precum s-a explicat mai sus, Hristos cel revenit va conduce providenţa de începere a căii pe baza Cuvântului şi apoi va desăvârşi fundamentul pentru Mesia atât la nivel spiritual cât şi fizic. Pe acel fundament, el va altoi întreaga omenire cu sine, curăţind-o de păcatul originar şi restaurându-o pentru a deveni copiii lui Dumnezeu, născuţi din descendenţa Lui.

În timpul Primei Veniri, Isus a stabilit fundamentul familial alegând doisprezece discipoli şi numind pe trei dintre ei ca discipoli de frunte ai săi. Prin aceasta, el intenţiona să restaureze prin răscumpărare poziţia lui Iacov, care fusese figura centrală a fundamentului familial pentru Mesia. Prin educarea celor şaptezeci de adepţi, Isus a extins apoi scopul fundamentului său până la nivelul clanului. La fel şi Domnul celei de a Doua Veniri va începe prin stabilirea, atât la nivel spiritual, cât şi fizic, a fundamentului familial pentru Mesia. Apoi el îşi va extinde scopul îndreptându-se spre clan, societate, naţiune, lume şi cosmos. Atunci când acest fundament va fi asigurat, el va reuşi, în cele din urmă, să construiască Împărăţia Cerurilor.

Scopul lui Dumnezeu în educarea poporului Primului Israel a fost pregătirea fundamentului pentru Isus, care, atunci când va sosi, să poată împlini scopul construirii Împărăţiei Cerurilor. Când ei s-au întors împotriva lui, Dumnezeu i-a ales pe creştini pentru a fi cel de al Doilea Israel. În mod asemănător, scopul lui Dumnezeu în educarea creştinismului a fost pregătirea fundamentului pentru ca Domnul celei de a Doua Veniri să împlinească scopul construirii Împărăţiei Cerurilor. Dacă lumea creştină la fel s-ar întoarce împotriva lui, Dumnezeu nu va avea altă soluţie decât să îi părăsească şi să aleagă un al Treilea Israel. Prin urmare, cu toate că creştinii în timpul Ultimelor Zile s-ar putea bucura de mari binecuvântări, în realitate, situaţia lor

[392] cf. Mesia 1.4
[393] Romani 8:23

este la fel de precară ca şi cea a poporului evreu din timpul lui Isus. Ei ar putea să cada în dizgraţie şi mari nenorociri.

3.4. Câteva învăţăminte din calea lui Isus

Mai întâi, calea lui Isus ne învaţă despre predestinarea de către Dumnezeu a Voinţei Lui. Dumnezeu predestinează în mod absolut că Voinţa Sa va fi realizată şi apoi lucrează neîncetat până când este împlinită. Atunci când Ioan Botezătorul a eşuat în misiunea sa, Isus a încercat să împlinească Voinţa lui Dumnezeu cu orice preţ, preluând chiar şi responsabilitatea lui Ioan. Atunci când necredinţa din partea poporului evreu a zădărnicit încercările lui de a construi Împărăţia Cerurilor, Isus a rămas în continuare neschimbat în hotărârea lui şi a promis să împlinească Voinţa când se va întoarce.

Mai departe, calea lui Isus ne demonstrează că predestinarea lui Dumnezeu cu privire la modul în care va fi realizată Voinţa Sa de către un individ sau o naţiune este condiţională, şi nu absolută. Adică, cu toate că Dumnezeu a ales o anumită persoană sau naţiune pentru a împlini un scop în providenţa de restaurare, dacă ea nu îşi îndeplineşte responsabilitatea, Dumnezeu va alege cu siguranţă o altă persoană sau naţiune pentru a continua lucrarea Sa. Isus l-a ales pe Ioan Botezătorul să fie discipolul său de frunte, însă când acesta nu a reuşit să-şi împlinească responsabilitatea, Isus l-a ales pe Petru pentru a-l înlocui. Isus l-a ales pe Iuda Iscariotul să fie unul din cei doisprezece discipoli ai săi, iar când Iuda a eşuat, Matei a fost ales în locul lui.[394] În mod asemănător, Dumnezeu a ales poporul evreu să îndeplinească responsabilitatea centrală în providenţa Lui de restaurare, Însă, când aceştia au suferit eşec, misiunea lor a trecut asupra Neamurilor.[395] Aceste exemple ilustrează faptul că, atunci când Dumnezeu alege o persoană sau o naţiune pentru a împlini Voinţa Sa, El niciodată nu predestinează în termeni absoluţi dacă acea persoană sau naţiune va realiza într-adevăr Voinţa Lui.

Calea lui Isus ne demonstrează, de asemenea, că Dumnezeu nu intervine în eforturile unui om pentru îndeplinirea părţii lui de responsabilitate, ci îl tratează în corespundere cu rezultatul acţiunilor acestuia. Dumnezeu trebuia să fi ştiut că Ioan Botezătorul şi Iuda Iscariotul îşi pierdeau credinţa. Cu

[394] Fapte, 1:25
[395] Fapte 13:46; Matei 21:33-43

siguranţă, El avea puterea de a-i împiedica să păcătuiască. Însă Dumnezeu nu a intervenit deloc în credinţa lor, ci i-a tratat numai în baza rezultatelor faptelor lor.

În cele din urmă, calea lui Isus ne arată că, cu cât mai mare este misiunea unei persoane, cu atât mai mare va fi şi încercarea cu care se va confrunta. Isus a venit ca cel de al doilea Adam. Pentru a-şi împlini misiunea, el a trebuit să restaureze prin răscumpărare poziţia pe care o ocupa Adam înainte de Cădere. Deoarece Adam şi-a pierdut credinţa şi l-a părăsit pe Dumnezeu, Isus a trebuit să restaureze greşeala lui Adam îndurând momentul în care Dumnezeu l-a părăsit şi dând dovadă în acest răstimp de o credinţă neschimbată. De aceea, Isus a fost ispitit de Satan în pustiu şi a fost părăsit de Dumnezeu pe cruce.[396]

[396] Matei 27:46

Capitolul 3
Perioadele în cadrul istoriei providenţiale şi determinarea duratei lor

Secţiunea 1
Perioadele providenţiale paralele

Examinând cursul istoriei umane, descoperim adesea cazuri în care diferite circumstanţe ale unei perioade în istorie se repetă într-un mod similar pe parcursul unei epoci ulterioare. Unii istorici sunt impresionaţi de aceste fenomene şi subliniază faptul că istoria progresează mişcându-se în spirală. Cu toate acestea, ei nu înţeleg cauza care stă la baza acestui fapt. Atunci când o perioadă a istoriei repetă evenimentele perioadei precedente, în pofida diferenţelor de scop şi grad, cele două perioade sunt numite perioade providenţiale paralele. Aşa cum va fi explicat mai jos, această terminologie este folosită pentru că principala cauză care determină aceste paralele se află în providenţa lui Dumnezeu pentru restaurare.

În ce mod apar perioadele providenţiale paralele? Cursul istoriei a fost modelat de diferite evenimente ale providenţei de restaurare, care mişcă istoria către un scop bine determinat. Atunci când o figură centrală în providenţă eşuează în îndeplinirea responsabilităţii sale de restaurare a fundamentului pentru Mesia, perioada providenţială în centru cu această persoană ia sfârşit. Cu toate acestea, deoarece Dumnezeu a predestinat îndeplinirea absolută şi definitivă a Voinţei Sale[397], El alege o altă persoană care să poarte mai departe misiunea şi deschide o altă perioadă istorică în providenţă pentru a restaura prin răscumpărare fundamentul pentru Mesia. Deoarece această perioadă nouă restaurează prin răscumpărare perioada

[397] Cf. Predestinare 1

precedentă, cursul care se va repeta va avea evenimente similare. Astfel perioadele devin paralele una cu cealaltă.

Totuşi, perioadele paralele nu au exact aceeaşi formă şi conţinut, deoarece figura centrală a unei anumite perioade trebuie să restaureze în timpul său (pe orizontală) condiţiile de răscumpărare neîmplinite ale perioadelor precedente (pe verticală). Cu cât providenţa de restaurare este prelungită, iar condiţiile de răscumpărare anterioare se acumulează, cu atât mai grele vor fi condiţiile de răscumpărare pe care noua figură centrală va trebui să le îndeplinească. Prin urmare, noua perioadă paralelă va fi diferită de cea anterioară prin conţinut şi amploare.

Cele trei etape ale perioadei de dezvoltare pot fi clasificate în funcţie de gradele diferite de manifestare: etapa de formare este o manifestare ca simbol, etapa de creştere - ca imagine, iar etapa de desăvârşire - ca substanţă. În acelaşi mod, în decursul istoriei, perioadele paralele în providenţa de restaurare au repetat evenimente similare, conform acestui model. Astfel, întreaga istorie a providenţei de restaurare poate fi divizată sub formă de paralele: epoca providenţială de stabilire a fundamentului pentru restaurare este epoca paralelelor simbolice, epoca providenţială de restaurare este epoca paralelelor în imagine, iar epoca prelungirii providenţei de restaurare este epoca paralelelor substanţiale.

Acum, să examinăm factorii principali care determină formarea perioadelor providenţiale paralele. Perioadele providenţiale paralele se repetă în legătură cu repetarea providenţei de restaurare a fundamentului pentru Mesia. De aceea, factorii care determină formarea perioadelor providenţiale paralele sunt: în primul rând, cele trei condiţii necesare pentru fundamentul credinţei (figura centrală, obiectul pentru condiţie şi perioada numerică de răscumpărare), iar în al doilea rând, condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute, necesară pentru restaurarea fundamentului substanţial.

Pe baza acestor factori, se remarcă două caracteristici ale perioadelor providenţiale paralele. În primul rând, durata perioadelor providenţiale paralele este determinată pe baza unui număr fix de generaţii sau ani ai perioadei de răscumpărare, necesară pentru restaurarea fundamentului credinţei. În providenţa de restaurare, atunci când o figură centrală eşuează în împlinirea responsabilităţii sale şi cauzează amânarea îndeplinirii Voinţei, Dumnezeu repetă lucrarea sa prin intermediul altor figuri centrale, până când este obţinută restaurarea finală a fundamentului credinţei pierdut. În fiecare

providenţă, perioada numerică de răscumpărare pentru restaurarea acestui fundament trebuie repetată într-o careva formă. Din acest motiv, perioadele paralele în istorie au durate similare, fiecare reprezentând acelaşi număr stabilit de ani sau generaţii. Scopul acestui capitol este de a discuta acest lucru în detaliu.

În al doilea rând, paralelele istoriei sunt modelate de alţi trei factori providenţiali: figura centrală şi obiectul condiţiei oferit pentru fundamentul credinţei, şi condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute pentru fundamentul substanţial. Scopul providenţei de restaurare este de a restaura în cele din urmă fundamentul pentru Mesia. De aceea, atunci când providenţa este prelungită, diferitele evenimente providenţiale implicate în restaurarea acestui fundament la fel se repetă. Deoarece fundamentul pentru Mesia poate fi pus numai stabilind mai întâi fundamentul credinţei prin ofranda simbolică şi apoi stabilind fundamentul substanţial prin ofranda substanţială, istoria providenţială repetă evenimentele providenţiale pentru a restaura aceste două ofrande. Aceste evenimente providenţiale au modelat paralelele dintre perioadele providenţiale. Vom studia amănunţit această problemă în capitolul următor.

Secţiunea 2
Numărul de generaţii sau de ani în cadrul perioadelor epocii providenţiale de stabilire a fundamentului pentru restaurare

2.1. De ce şi în ce mod este prelungită providenţa de restaurare?

Providenţa lui Dumnezeu pentru stabilirea de către omenire a fundamentului pentru Mesia, primirea lui Mesia şi atingerea scopului final al restaurării a fost prelungită din timpul lui Adam, de-a lungul timpului lui Noe, Avraam, Moise, şi până în timpul lui Isus. Atunci când Isus a fost ucis fără să-şi fi îndeplinit scopul ultim, din cauza necredinţei oamenilor, providenţa de restaurare a fost amânată până în timpul celei de a Doua Veniri.

De ce a fost prelungită providenţa de restaurare? Răspunsul la această întrebare poate fi dat numai prin înţelegerea principiului predestinării. Conform acestui principiu, deoarece Dumnezeu îşi predestinează Voinţa în mod absolut, El o va îndeplini cu siguranţă într-o bună zi. Cu toate acestea,

faptul, dacă se îndeplineşte sau nu Voinţa lui Dumnezeu prin intermediul unei anumite persoane, este condiţionat de împlinirea de către aceasta a părţii sale de responsabilitate, care se adaugă la partea de responsabilitate a lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când Voinţa nu este îndeplinita din cauza eşecului persoanei responsabile, Dumnezeu va alege o altă persoană, într-o altă epocă, pentru a o înlocui. Dumnezeu îşi va continua lucrarea până la împlinirea ei completă, prelungind în acelaşi timp providenţa.

Să examinăm mai departe modul în care a fost prelungită providenţa de restaurare. Potrivit Principiului creaţiei, Dumnezeu este fiinţa numărului trei. Toate făpturile create după asemănarea Sa se manifestă printr-un proces cu trei etape, referitor la modul lor de existenţă, mişcare şi creştere. Pentru ca să realizeze scopul creaţiei, stabilind fundamentul celor patru poziţii cu mişcarea lui sferică, orice entitate trebuie să treacă prin cele trei stadii ale acţiunii origine-diviziune-unitate şi să se angajeze într-o interacţiune cu cei trei parteneri obiect pentru a atinge scopul celor trei obiecte. Providenţa de restaurare a scopului creaţiei este una de re-creare în baza Cuvântului. Aşadar, de fiecare dată când providenţa de restaurare este prelungită, ea se poate extinde până la trei stadii. Pe baza Principiului creaţiei, sunt permise pana la trei încercări.

De exemplu, atunci când în familia lui Adam Cain şi Abel au suferit eşec în aducerea ofrandei substanţiale, providenţa s-a repetat în familiile lui Noe şi Avraam, şi s-a împlinit la a treia încercare. Atunci când Avraam a greşit în cadrul ofrandei simbolice, providenţa a fost prelungită prin Isaac şi împlinită de Iacov. Căile de restaurare a Canaanului în centru cu Moise şi Isus, fiecare s-a extins până la trei căi. Atunci când regele Saul a eşuat să construiască Templul, providenţa a fost prelungită prin intermediul a încă doi regi: David şi Solomon. Idealul creaţiei lui Dumnezeu, care nu a fost realizat cu Adam, a aşteptat o a doua şi a treia providenţă pentru a se împlini: prin Isus, cel de-al doilea Adam, şi apoi prin Hristos la a Doua Venire. Un proverb coreean spune: „dacă nu s-a împlinit la prima încercare, cu siguranţă că se va împlini la a treia”. Înţelepciunea populară exprimată aici confirmă acest aspect al Principiului.

2.2. Condiţiile de răscumpărare verticale şi restaurarea orizontală prin răscumpărare

Pentru a moşteni şi a împlini misiunile predecesorilor săi din istoria providenţială, o figură centrală responsabilă de providenţa de restaurare trebuie să îndeplinească, într-un timp scurt, toate condiţiile de răscumpărare pe care au încercat să le îndeplinească predecesorii săi. Dacă această figură centrală la fel eşuează în misiunea sa, toate condiţiile de răscumpărare pe care a încercat să le îndeplinească sunt transmise următoarei persoane căreia îi este încredinţată aceeaşi responsabilitate. Condiţiile care se acumulează în decursul istoriei providenţiale din cauza eşecurilor figurilor centrale în îndeplinirea responsabilităţii lor sunt numite condiţii de răscumpărare verticale. Sarcina figurii centrale de a îndeplini toate aceste condiţii într-un timp scurt este numită restaurare orizontală prin răscumpărare.

De exemplu, Avraam a trebuit să restaureze orizontal prin răscumpărare toate condiţiile de răscumpărare verticale pe care familiile lui Adam şi Noe au încercat să le împlinească înaintea lui. Oferind cele trei sacrificii deodată pe acelaşi altar, Avraam ar fi restaurat orizontal prin răscumpărare condiţiile de răscumpărare verticale acumulate în decursul celor trei evenimente providenţiale ale providenţei prelungite. Cele trei ofrande reprezentau toate condiţiile pe care Adam şi Noe nu au putut să le îndeplinească şi cele pe care Avraam însuşi trebuia să le îndeplinească în calitate de figură centrală nouă.

Iacov, în calea sa, a trebuit să îndeplinească într-un timp scurt o condiţie pentru a restaura orizontal prin răscumpărare condiţiile de răscumpărare verticale acumulate pe parcursul celor douăsprezece generaţii începând cu Noe. Cu acest scop i-au fost daţi doisprezece fii de la care au provenit cele douăsprezece triburi ale Israelului.

Isus a folosit această metodă pentru a restaura orizontal prin răscumpărare toate condiţiile de răscumpărare verticale acumulate, lăsate neîmplinite de către predecesorii săi, profeţii şi regii care au condus providenţa pe parcursul celor patru mii de ani ai istoriei biblice până în timpul său. De exemplu, Isus a ales doisprezece discipoli şi şaptezeci de urmaşi pentru a restaura în timp scurt condiţiile de răscumpărare verticale acumulate din timpul lui Iacov, în care Dumnezeu a lucrat prin cei doisprezece fii şi cele şaptezeci de rude ale lui Iacov, şi din timpul lui Moise, când Dumnezeu a lucrat prin cele douăsprezece triburi ale Israelului şi cei şaptezeci de bătrâni. Mai mult ca atât, Isus a postit timp de patruzeci de zile pentru a restaura orizontal

toate condiţiile de răscumpărare verticale, sub formă de providenţă a numărului patruzeci pentru separare de Satan, necesare pentru fundamentul credinţei. În acest sens, putem înţelege că fiecare figură centrală în providenţa de restaurare nu se reprezintă numai pe sine ca individ, ci şi pe toţi predecesorii, profeţii şi înţelepţii care au avut aceeaşi misiune în trecut. El poartă în sine roadele muncii lor de-a lungul istoriei.

2.3. Restaurarea orizontală prin răscumpărarea realizată vertical

Uneori restaurarea orizontală este obţinută prin providenţa verticală care poate să dureze timp de mai multe generaţii. Acesta a fost cazul cu providenţa de restaurare în familia lui Avraam. Prin aducerea unei ofrande simbolice acceptabile, Avraam trebuia să restaureze orizontal prin răscumpărare toate condiţiile de răscumpărare verticale care s-au acumulat din cauza greşelilor familiilor lui Adam şi Noe. Greşeala lui în aducerea ofrandei a cauzat însă un nou eşec şi o amânare în providenţă. Aşa cum a fost explicat mai sus, deoarece aceasta a fost o a treia încercare în providenţa de restaurare a fundamentului pentru Mesia la nivel de familie, cerinţa Principiului era ca familia lui să îndeplinească negreşit Voinţa lui Dumnezeu. De aceea, în ciuda eşecului lui, Dumnezeu a căutat o cale prin care să-l considere pe Avraam ca şi cum el nu ar fi greşit, dar ar fi restaurat orizontal condiţiile de răscumpărare verticale, fără nici o prelungire. Cu acest scop, Dumnezeu a stabilit o providenţă specială: ca Avraam, Isaac şi Iacov să îndeplinească condiţiile de răscumpărare necesare, considerând aceste trei persoane drept una singură din punct de vedere al Voinţei Sale. De aceea, în pofida prelungirii verticale prin trei generaţii, victoriile lui Iacov şi Isaac au devenit victoria lui Avraam însuşi, ca şi cum ar fi fost obţinută în cadrul generaţiei lui, fără amânare.[398] Unitatea acestor trei generaţii este înţeleasă prin faptul că Dumnezeu s-a numit pe Sine „Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov.”[399]

În acest fel, Dumnezeu a putut să recunoască că Avraam a îndeplinit, în cadrul propriei generaţii, condiţiile de răscumpărare orizontale în care el suferise eşec, împlinindu-le vertical, prin generaţiile lui Isaac şi Iacov. Acest tip

[398] cf. Fundamentul 3.1.2.3, Fundamentul 3.3
[399] Exodul 3:6

de restaurare este numit restaurarea orizontală prin răscumpărare realizată vertical.

2.4. Perioadele de răscumpărare numerice pentru restaurarea fundamentului credinţei

Pentru a restaura fundamentul credinţei, o figură centrală trebuie să împlinească una sau mai multe perioade de răscumpărare numerice.[400] Să examinăm motivele acestui fapt. Dumnezeu există pe baza Principiului Său, care are un aspect numeric. Universul, cu fiinţele umane în centrul său, a fost creat pe baza principiilor numerice pentru a fi o reprezentare a caracteristicilor duale ale lui Dumnezeu invizibil, în calitate de partener obiect substanţial al Său. Acesta este motivul pentru care ştiinţa, care căuta să descopere legile exterioare ce guvernează universul, progresează prin cercetările conduse cu ajutorul matematicilor. Primii strămoşi ai omenirii aveau să devină desăvârşiţi, trecând printr-o perioadă de creştere, caracterizată de anumite numere, astfel stabilind fundamentul credinţei. Fiind perfecţi, ei aveau să întruchipeze calităţile acestor numere. Trebuie să investigăm aceste subiecte, deoarece restaurarea fundamentului credinţei cere nu numai ca noi să oferim un obiect pentru condiţie, simbolizând universul aflat sub stăpânirea lui Satan, dar şi să trecem printr-o perioadă numerică de răscumpărare pentru a restaura numerele pângărite de Satan.

Pe baza căror numere aveau să stabilească fundamentul credinţei primii strămoşi ai omenirii, înainte de Cădere. Care numere trebuiau ei să le întrupeze atingând perfecţiunea? Din Principiului creaţiei am învăţat că nici o entitate nu poate exista sau prospera fără a forma mai întâi fundamentul celor patru poziţii. Prin urmare, Adam şi Eva, fiind încă imaturi, trebuiau să formeze fiecare fundamentul celor patru poziţii pentru a-şi asigura existenţa. Fiecare poziţie din cadrul fundamentului celor patru poziţii trebuie să treacă prin cele trei etape ale perioadei de dezvoltare, împlinind douăsprezece în total. Mai mult, fiecare poziţie în cadrul fundamentului celor patru poziţii atinge scopul celor trei obiecte în relaţie cu trei parteneri obiect, formând un total de doisprezece parteneri obiect şi împlinind scopul celor douăsprezece obiecte. Aşadar, perioada de dezvoltare în timpul căreia Adam trebuia să stabilească fundamentul credinţei a fost o perioadă de împlinire a numărului doisprezece. Fiind imaturi, primii strămoşi ai omenirii trebuiau să stabilească fundamentul

[400] cf. Restaurare 1.2.1

credinţei pe baza numărului doisprezece, iar devenind perfecţi, ei trebuiau să atingă scopul celor douăsprezece obiecte şi astfel să întruchipeze calitatea numărului doisprezece. Din cauza căderii lor, Satan a pângărit acest număr. Prin urmare, o figură centrală în providenţa de restaurare trebuie să treacă printr-o perioadă de răscumpărare pentru a restaura numărul doisprezece în cadrul stabilirii fundamentului credinţei. Numai pe această bază el poate stabili fundamentul substanţial pentru restaurarea întruchipării perfecte a calităţii numărului doisprezece.

Iată câteva exemple ale perioadei de răscumpărare pentru restaurarea numărului doisprezece: cei 120 de ani necesari lui Noe pentru a construi arca, cei 120 de ani ai providenţei de restaurare a Canaanului în centru cu Moise şi cei 120 de ani din momentul în care Avraam a fost chemat de Dumnezeu şi până în momentul când Iacov a cumpărat dreptul de întâi-născut de la Isav cu pâine şi linte. Aşa cum va fi discutat şi mai jos, această ultimă perioadă a trebuit să fie restaurată prin perioada de 120 de ani a regatului unit în Epoca Vechiului Testament, iar în timpul Epocii Noului Testament prin perioada corespunzătoare de 120 de ani a imperiului creştin condus de Carol cel Mare şi fiii săi.

Procesul de maturizare în timpul căruia Adam şi Eva stabileau fundamentul credinţei de asemenea necesita o perioadă de împlinire a numărului patru. Ei trebuiau să treacă prin cele trei etape ale perioadei de dezvoltare şi să intre în sfera stăpânirii directe a lui Dumnezeu, care este cea de-a patra etapă. La acea etapă ei ar fi împlinit fundamentul celor patru poziţii. Astfel, împlinind numărul patru, primii strămoşi ai omenirii trebuiau să devină întruchipările lui perfecte. Din cauza căderii, acest număr a fost pângărit de Satan. De aceea, figurile centrale ale providenţei trebuie să împlinească o perioadă de răscumpărare pentru a restaura numărul patru în stabilirea fundamentului credinţei. Numai pe această bază ei pot stabili fundamentul substanţial pentru restaurarea întruchipării perfecte a numărului patru.

S-a explicat mai devreme ca perioadele de răscumpărare pentru restaurarea numărului patru sunt necesare pentru restaurarea fundamentului credinţei.[401] Aceste exemple includ: judecata de patruzeci de zile prin potop din timpul lui Noe, posturile de patruzeci de zile ale lui Moise, misiunea de patruzeci de zile de iscodire în Canaan, postul de patruzeci de zile a lui Isus şi cele patruzeci de zile de propovăduire a lui Isus înviat.

[401] cf. Fundamentul 2.1.2

Perioada de dezvoltare constituie la fel perioada de împlinire a numărului douăzeci şi unu. Primii strămoşi ai omenirii trebuiau să devină întruchipări perfecte ale numărului douăzeci şi unu, stabilind fundamentul credinţei printr-o perioadă bazată pe numărul douăzeci şi unu realizând apoi scopul creaţiei. Însă, din cauza căderii, acest număr a fost pângărit de Satan. Prin urmare, figurile centrale în istorie trebuie să împlinească o perioadă de răscumpărare pentru a restaura numărul douăzeci şi unu în stabilirea fundamentului credinţei. Numai pe această bază ei pot stabili fundamentul substanţial pentru restaurarea întruchipării perfecte a numărului douăzeci şi unu.

Pentru a înţelege semnificaţia numărului douăzeci şi unu, trebuie să înţelegem mai întâi semnificaţia numerelor trei, patru şi şapte în Principiu. Dumnezeu, ale cărui caracteristici duale există într-o unitate armonioasă, este o Fiinţă a numărului trei. Creaţia devine perfectă atunci când atinge unitatea cu Dumnezeu în cadrul fundamentului celor patru poziţii. Astfel, pentru ca un individ să devină perfect, el trebuie să formeze în interiorul său un fundament al celor patru poziţii, în care sufletul şi corpul formează o trinitate, centrul căreia este Dumnezeu. Pentru ca un bărbat şi o femeie să devină soţ şi soţie perfecţi, ei trebuie să construiască un fundament al celor patru poziţii, în care să formeze o trinitate în centru cu Dumnezeu. Pentru ca universul să-şi atingă perfecţiunea, el trebuie să formeze un fundament al celor patru poziţii, în care oamenii şi lumea naturii formează o trinitate cu Dumnezeu în centru. Mai departe, pentru ca fiinţele create să realizeze fundamentul celor patru poziţii devenind un tot întreg centrat pe Dumnezeu, ele trebuie mai întâi să treacă prin cele trei etape ale perioadei de dezvoltare şi să împlinească scopul celor trei obiecte. Din aceste motive, numărul trei este numărul Cerurilor, sau numărul perfecţiunii.

Atunci când un partener subiect şi un partener obiect formează o trinitate, devenind una în centru cu Dumnezeu, unirea care rezultă este un corp individual al adevărului care împlineşte fundamentul celor patru poziţii. Asigurându-şi astfel statutul de creatură a lui Dumnezeu, ea capătă poziţie şi se extinde în cele patru direcţii: nord, sud, est şi vest. În acest sens, numărul patru reprezintă numărul pământului.

Atunci când o fiinţă creată trece prin cele trei etape ale perioadei de dezvoltare şi construieşte fundamentul celor patru poziţii, ea se stabileşte perfect în dimensiunile calitative ale timpului şi ale spaţiului. Prin urmare, fiecare creatură devine întruchiparea perfectă a numărului şapte, care

constituie suma numerelor Cerului şi a pământului. Acesta este motivul pentru care Biblia relatează despre crearea cerului şi a pământului timp de şapte zile. La fel precum perioada de creaţie împlineşte numărul şapte, orice perioadă necesară pentru atingerea desăvârşirii poate fi considerată drept perioadă de împlinire a numărului şapte. Privind la cele trei etape ale perioadei de dezvoltare în felul acesta, perioada de împlinire a etapei de formare, perioada de împlinire a etapei de creştere, şi perioada de împlinire a etapei de desăvârşire; toate sunt perioade care împlinesc numărul şapte. În total, întreaga perioadă de creştere poate fi privită ca o perioadă de împlinire a numărului douăzeci şi unu.

Exemple ale perioadelor de răscumpărare ale numărului douăzeci şi unu pot fi: după potop, Dumnezeu l-a pus pe Noe să trimită un porumbel de trei ori, pentru a prefigura providenţa Sa, care trebuia înfăptuită în trei etape. Porumbelul a fost trimis la intervale de şapte zile; prin urmare, întreaga perioadă însumează douăzeci şi una de zile.[402] Atunci când a mers pe calea de restaurare a Canaanului la nivel de familie, Iacov a muncit ca exilat în Haran înainte de a se întoarce acasă în Canaan, îndurând trei perioade a câte şapte ani care au format în total douăzeci şi unu de ani. În epoca Vechiului Testament a existat o perioadă de 210 ani de exil a izraeliţilor în Babilon şi întoarcerea lor în Israel, cu scopul de a restaura prin răscumpărare calea de douăzeci şi unu de ani a lui Iacov. În epoca Noului Testament a existat o perioadă de 210 ani de captivitate a papilor la Avignon, până la începutul Reformaţiei care trebuia, la rândul ei, să restaureze prin răscumpărare calea de douăzeci şi unu de ani a lui Iacov.

Perioada de dezvoltare este de asemenea perioada de împlinire a numărului patruzeci. Primii strămoşi ai omenirii trebuiau să întruchipeze perfect calitatea numărului patruzeci, stabilind fundamentul credinţei bazat pe numărul patruzeci şi realizând apoi scopul creaţiei. Atacul lui Satan din timpul căderii a pângărit acest număr. Prin urmare, în stabilirea fundamentului credinţei, figurile centrale ale providenţei trebuie să împlinească o perioadă de răscumpărare pentru restaurarea numărului patruzeci. Numai pe această bază ei pot stabili fundamentul substanţial pentru restaurarea întruchipării perfecte a numărului patruzeci.

Pentru a înţelege cum este împlinit numărul patruzeci în perioada de dezvoltare, trebuie să studiem mai întâi semnificaţia numărului zece. Dacă împărţim fiecare dintre cele trei etape ale perioadei de dezvoltare în trei

[402] Geneza 7:4; 8:10, 12

sub-etape, obţinem în total nouă nivele. De aici reiese semnificaţia numărului nouă în Principiu. Ca o desfăşurare numerică a caracteristicilor duale ale lui Dumnezeu cel invizibil, fiecare dintre creaţiile lui Dumnezeu trece prin cele nouă nivele ale perioadei de dezvoltare. Fiecare apoi îşi îndeplineşte scopul creaţiei, atunci când devine una cu Dumnezeu în sfera stăpânirii Sale directe, care constituie cel de-al zecelea nivel. Din acest motiv, numim numărul zece numărul unităţii. Dumnezeu a stabilit cele zece generaţii după Adam pentru a împlini perioada de răscumpărare pentru restaurarea numărului zece, înainte de a-l chema pe Noe. Prin această condiţie, Dumnezeu a dorit ca Noe să împlinească Voinţa, pe care Adam a lăsat-o nefinisată, devenind apoi una cu Dumnezeu.

În cadrul fundamentului celor patru poziţii, pe care trebuiau să-l stabilească Adam şi Eva, fiecare poziţie trebuia să treacă prin cele zece nivele în calea lor spre maturitate, împlinind în total numărul patruzeci. Astfel, calea maturizării lor reprezenta perioada de împlinire a numărului patruzeci, iar fundamentul celor patru poziţii format de ei ar fi devenit întruchiparea perfectă a numărului patruzeci. Iată câteva exemple ale perioadelor de răscumpărare ale numărului patruzeci, stabilite pentru a restaura acest fundament: cele patruzeci de zile din momentul aşezării arcei lui Noe pe muntele Ararat şi până în momentul când acesta a trimis porumbelul, cei patruzeci de ani petrecuţi de Moise la palatul faraonului, exilul lui de patruzeci de ani în pustiul Madianului, şi cei patruzeci de ani în pustiu din timpul căii naţionale de restaurare a Canaanului.

Putem deduce că în providenţa de restaurare există doua tipuri de perioade ale numărului patruzeci. Primul tip reprezintă o perioadă de răscumpărare pentru restaurarea numărului patru; în restaurare, el se înmulţeşte cu numărul zece, numărul unităţii, formând patruzeci. Cel de al doilea tip este perioada de răscumpărare pentru restaurarea nemijlocită a numărului patruzeci, pe care Adam trebuia să-l împlinească înainte de cădere, aşa cum a fost descris. Cei patruzeci de ani în pustiu din timpul căii naţionale de restaurare a Canaanului au fost stabiliţi pentru a restaura ambele tipuri de perioade ale numărului patruzeci în acelaşi timp. Aceasta a restaurat prin răscumpărare misiunea de iscodire de patruzeci de zile şi postul de patruzeci de zile a lui Moise, care erau perioade de restaurare a numărului patru. A restaurat de asemenea prin răscumpărare cei patruzeci de ani ai lui Moise la palatul faraonului şi patruzeci de ani în pustiul Madianului, care erau perioade de restaurare a numărului patruzeci. Un astfel de fenomen are loc atunci când

figura centrală pentru fundamentul credinţei restaurează orizontal prin răscumpărare toate condiţiile verticale de răscumpărare din istoria providenţei.

Atunci când o astfel de providenţă de restaurare orizontală a perioadelor numărului patruzeci este prelungită din nou, ea poate fi extinsă prin regula înmulţirii cu zece, deoarece perioada de răscumpărare necesară ar putea fi extinsă prin zece stadii. Astfel, o perioadă de patruzeci de ani poate fi extinsă până la patru sute sau chiar la patru mii de ani. Drept exemple pot servi: perioada de patru sute de ani de la Noe la Avraam, cei patru sute de ani de sclavie în Egipt şi cei patru mii de ani biblici de la Adam până la Isus.

Să rezumăm acum perioadele numerice de răscumpărare, pe care o figură centrală în providenţă trebuie să le împlinească pentru a restaura fundamentul credinţei. Dacă primii strămoşi ai omenirii nu ar fi căzut, ei ar fi stabilit fundamentul credinţei bazat pe aşa numere semnificative cum ar fi: doisprezece, patru, douăzeci şi unu şi patruzeci. Îndeplinind astfel scopul creaţiei, ei ar fi devenit întruchipări perfecte ale calităţii acestor numere. Însă, din cauza căderii lor, toate aceste numere au fost revendicate de către Satan. Prin urmare, înainte de a putea restaura fundamentul credinţei, figurile centrale în istoria providenţială trebuie să împlinească perioadele numerice de răscumpărare pentru restaurarea numerelor doisprezece, patru, douăzeci şi unu şi patruzeci. Numai pe această bază, ei pot stabili fundamentul substanţial pentru restaurarea întruchipării perfecte a calităţii acestor numere.

2.5. Perioadele paralele determinate de numărul de generaţii

Conform Bibliei, Dumnezeu l-a ales pe Noe să ducă pe umerii săi providenţa la zece generaţii sau o mie şase sute de ani după Adam. Să examinam care numere semnificative au fost restaurate prin cei o mie şase sute de ani şi zece generaţii.

Numărul zece reprezintă numărul unităţii cu Dumnezeu. Calea de dezvoltare către maturitate necesită o perioadă de împlinire a numărului zece, prin intermediul căreia, Adam şi Eva trebuiau să devină întrupări perfecte ale numărului zece. Atunci când acest număr a fost pângărit de Satan din cauza Căderii lor, Dumnezeu a căutat o figură centrală pentru a restaura acest număr şi a începe lucrarea Sa de unificare a oamenilor cu Sine, prin restaurarea lor ca întrupări perfecte de calitatea numărului zece. Pentru acest scop, Dumnezeu i-ar cere figurii centrale să împlinească o perioadă de

răscumpărare pentru restaurarea numărului zece. Iată de ce Dumnezeu l-a chemat pe Noe la zece generaţii după Adam.

S-a discutat mai devreme faptul că primii strămoşi ai omului trebuiau să treacă printr-o cale de maturizare care să împlinească numărul patruzeci şi astfel să devină întrupări perfecte ale numărului patruzeci. Pentru ca oamenii decăzuţi să devină figurile centrale, care vor deschide calea pentru restaurarea întrupărilor perfecte ale numărului patruzeci, ei trebuie să stabilească fundamentul celor patru poziţii necesar pentru restaurare şi mai apoi să îndeplinească o perioadă de răscumpărare pentru restaurarea numărului patruzeci. Fiecare dintre poziţiile fundamentului celor patru poziţii trebuie să împlinească perioada de răscumpărare pentru restaurarea numărului patruzeci, rezultând într-o perioadă de răscumpărare pentru restaurarea numărului o sută şaizeci. Mai mult, deoarece oamenii decăzuţi trebuiau să realizeze acest număr prin intermediul a zece generaţii – numărul zece semnificând unitatea cu Dumnezeu – ei trebuiau să împlinească o perioadă de răscumpărare a numărului o mie şase sute. Din acest motiv, conform relatării biblice, perioada de la Adam până la Noe a constituit o mie şase sute de ani.

După eşecul providenţei de restaurare din familia lui Noe, Dumnezeu a aşteptat patru sute de ani, până când s-au scurs încă zece generaţii, înainte de a-l chema pe Avraam să poarte povara providenţei. Stabilită potrivit numărului de generaţii, perioada de la Noe până la Avraam a fost paralelă cu perioada de la Adam până la Noe şi trebuia să restaureze prin răscumpărare acea perioadă anterioară.

S-a discutat mai devreme motivul pentru care această perioadă a cuprins patru sute de ani,[403] Dumnezeu l-a făcut pe Noe să îndure judecata prin potopul de patruzeci de zile pentru a împlini scopul providenţei de restaurare pe care l-a urmărit El prin stabilirea celor zece generaţii şi a celor o mie şase sute de ani. Atunci când judecata prin potopul de patruzeci de zile a fost pângărită de Satan, din cauza greşelii lui Ham, Dumnezeu a trebuit să lucreze prin altă figură centrală pentru a o restaura. De la Adam până la Noe, Dumnezeu a lucrat pentru a realiza perioade de răscumpărare pentru restaurarea numărului o sută şaizeci, în fiecare din cele zece generaţii. În perioada paralelă de zece generaţii de la Noe până la Avraam, Dumnezeu a stabilit fiecare generaţie ca perioadă de răscumpărare pentru restaurarea numărului patruzeci, care derivă din judecata prin potop.

[403] cf. Fundaţia 3.1.1

Eşecul judecăţii prin potopul de patruzeci de zile a trebuit să fie restaurat printr-o perioadă a numărului patruzeci. Dat fiind că restaurarea fiecărei dintre generaţiile următoare a trebuit să se extindă pe întreaga ei durată, ea nu a putut fi împlinită în numai patruzeci de zile. Prin urmare, Dumnezeu a stabilit perioada de răscumpărare de patruzeci de ani care trebuia îndeplinită de către fiecare generaţie. O zi de potop a fost răscumpărată printr-un an, la fel ca în timpul lui Moise, când eşecul misiunii de iscodire a Canaanului a fost restaurat prin cei patruzeci de ani de rătăcire prin pustiu.[404] Dat fiind că providenţa, în care fiecare generaţie a fost stabilită ca o perioadă de răscumpărare de patruzeci de ani, a continuat de-a lungul a zece generaţii, întreaga durată a perioadei de răscumpărare a ajuns să cuprindă patru sute de ani.

2.6. Perioadele providenţiale ale restaurării orizontale prin răscumpărarea realizată vertical

Precum s-a explicat mai devreme, fiecare figură centrală a providenţei este chemată să restaureze orizontal toate condiţiile de răscumpărare verticale, acumulate până în timpul lui. Prin urmare, cu cât mai mult este prelungită istoria providenţială, cu atât mai grele vor fi condiţiile de răscumpărare pe care figurile centrale ale generaţiilor următoare le vor îndeplini orizontal. În cadrul providenţei de restaurare din familia lui Adam nu au existat condiţii verticale de răscumpărare, deoarece providenţa tocmai începuse. De aceea, fundamentul pentru Mesia ar fi putut fi stabilit foarte simplu, prin aducerea de către Cain şi Abel a ofrandelor simbolice şi a ofrandei substanţiale într-un mod potrivit. Nu ar fi fost nevoie decât ca, din moment ce Abel a adus ofranda sa într-un mod plăcut Domnului, Cain să fi ascultat şi să îl fi urmat pe Abel pentru a îndeplini condiţia de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute. În ce priveşte perioadele numerice de răscumpărare pentru restaurarea fundamentului credinţei, acestea ar fi putut fi împlinite în timpul scurt necesar pentru aducerea ofrandelor simbolice şi substanţiale. Cu toate acestea, atunci când providenţa de restaurare a fost amânată din cauza eşecului familiei lui Adam, condiţiile verticale de răscumpărare au început să se acumuleze sub forma unor diverse perioade numerice de răscumpărare. Prin urmare, pentru a restaura fundamentul

[404] Numeri 14:34

credinţei, figurile centrale care au venit după Adam, au trebuit să împlinească perioade numerice de răscumpere pentru a restaura aşa numere cum ar fi: doisprezece, patru, douăzeci şi unu şi patruzeci.

În cazul lui Noe, el trebuia să restaureze în timpul său, toate aceste condiţii verticale de răscumpărare. Pentru a restaura fundamentul credinţei, el a trebuit să treacă prin câteva perioade numerice de răscumpărare: o sută douăzeci de ani de construire a arcei, patruzeci de zile de judecată prin potop, douăzeci şi una de zile în timpul cărora el a trimis de trei ori porumbelul la intervale de şapte zile, şi perioada de patruzeci de zile, din momentul în care arca s-a oprit pe Muntele Ararat şi până a trimis el porumbelul.

Noe a realizat cu credinţă aceste perioade numerice de răscumpărare, însă din cauza greşelii lui Ham, ele au fost invadate de Satan. Drept urmare, ele au fost lăsate din nou în urmă drept condiţii verticale de răscumpărare. Avraam a avut ocazia favorabilă de a restaura toate aceste condiţii deodată, prin intermediul ofrandei sale simbolice. Cu toate acestea, deoarece Avraam a eşuat în aducerea ofrandei sale, perioadele de răscumpărare nu au putut fi restaurate orizontal. Ele au trebuit apoi restaurate vertical: prelungind împlinirea Voinţei Sale prin intermediul lui Isaac şi Iacov, Dumnezeu a lucrat să împlinească succesiv perioadele de răscumpărare pentru restaurarea numerelor doisprezece, patru, douăzeci şi unu şi patruzeci.

În providenţa din familia lui Avraam următoarele perioade de răscumpărare care trebuiau realizate orizontal au fost în schimb realizate în succesiune verticală pentru a restaura fundamentul credinţei: o sută douăzeci de ani din timpul când a părăsit Avraam Haranul şi până în momentul în care Iacov a cumpărat dreptul de întâi-născut de la Isav, cu pâine si supă de linte; patruzeci de ani de atunci şi până când Iacov a primit binecuvântarea ca fiu mai mare de la tatăl său, Isaac, şi a primit binecuvântarea lui Dumnezeu în drumul spre Haran;[405] douăzeci şi unu de ani de atunci şi până când el a împlinit munca sa în Haran şi s-a întors în Canaan împreună cu avuţia şi familia sa;[406] şi patruzeci de ani din timpul când Iacov s-a reîntors în Canaan şi până când familia sa a intrat în Egipt la invitaţia lui Iosif. Astfel, condiţiile de răscumpărare, care nu au putut fi restaurate orizontal, au fost împlinite vertical, ceea ce a condus la apariţia perioadelor de răscumpărare de o anumită durată.

[405] Geneza 27:1-29; 28:10-14

[406] Geneza 31:41

Secţiunea 3
Perioadele din cadrul Epocii Providenţei de Restaurare şi durata lor

Epoca Providenţei de Restaurare, care a reprezentat epoca paralelelor în imagine, trebuia să restaureze prin răscumpărare Epoca Providenţei de Stabilire a Fundamentului pentru Restaurare, epoca paralelelor simbolice. Să studiem acum perioadele acestei epoci şi modul în care a fost determinată durata lor.

3.1. Perioada de patru sute de ani de sclavie în Egipt

Noe a stabilit fundamentul credinţei după împlinirea celor patruzeci de zile de judecată prin potop cu scopul separării de Satan. Când acest fundament a fost distrus din cauza greşelii lui Ham, Dumnezeu a încercat să îl ridice pe Avraam la aceeaşi poziţie ca Noe, poruncindu-i să aducă o ofrandă simbolică în timp ce se afla pe fundamentul care fusese stabilit prin perioada de patru sute de ani scursă de atunci. Cu toate acestea, din cauza greşelii lui Avraam, acest fundament a fost pângărit de Satan. Pentru a recupera acest fundament de patru sute de ani, Dumnezeu i-a pus pe Israeliţi să treacă prin patru sute de ani de sclavie în Egipt[407] şi să-l separe încă o dată pe Satan. Perioada de sclavie în Egipt a reprezentat paralela de tip imagine faţă de perioada de o mie şase sute de ani de la Adam şi până la Noe în epoca paralelelor simbolice. Aceasta a trebuit să restaureze acea perioadă anterioară prin condiţii paralele de răscumpărare.

3.2. Perioada de patru sute de ani a Judecătorilor

Este scris că Regele Solomon a început construirea Templului la patru sute optzeci de ani după Exodul din Egipt, în cel de al patrulea an al domniei lui.[408] Dat fiind că domnia Regelui Solomon a urmat domnia de patruzeci de ani a regelui Saul,[409] şi domnia de patruzeci de ani a Regelui David, putem deduce că a existat o perioadă de aproximativ patru sute de ani, din timpul

[407] Geneza 15:13
[408] I Regi 6:1
[409] Fapte 13:21

când Israeliţii au intrat în Canaan şi până la înscăunarea Regelui Saul. Aceasta a fost perioada judecătorilor.

Israeliţii conduşi de Moise trebuiau să asigure fundamentul separării de Satan prin sclavia lor în Egipt, restaurând astfel la nivel naţional fundamentul pe care a stat Avraam – fundamentul separării de Satan stabilit în decursul celor patru sute de ani de la Noe la Avraam. Cu toate acestea, după ce au intrat în Canaan în centru cu Iosua, succesorul lui Moise, ei şi-au pierdut iarăşi credinţa, permiţându-i lui Satan să pângărească din nou acest fundament de patru sute de ani. Israeliţii au trebuit să treacă printr-o altă perioadă pentru separare de Satan, înainte de a putea restaura acest fundament prin răscumpărare. Perioada judecătorilor, care a durat aproximativ patru sute de ani, din timpul în care poporul a intrat în Canaan şi până la înscăunarea Regelui Saul, a fost stabilită tocmai cu acest scop.

Perioada judecătorilor a reprezentat paralela de tip imagine faţă de perioada de patru sute de ani de la Noe până la Avraam în epoca paralelelor simbolice. Ea trebuia să restaureze acea perioada anterioară prin condiţiilor paralele de răscumpărare.

3.3. Perioada de o sută douăzeci şi unu de ani a Regatului Unit

Epoca Providenţei de Restaurare a fost stabilită pentru a restaura prin răscumpărare Epoca Providenţei de stabilire a Fundamentului pentru Restaurare. Prin urmare, Avraam, cel care a început această epocă providenţială, ocupa poziţia lui Adam; Moise a ocupat poziţia lui Noe; iar regele Saul a ocupat poziţia lui Avraam. Avraam a fost figura centrală intermediară; el a fost responsabil atât pentru încheierea Epocii Providenţei de stabilire a Fundamentului pentru Restaurare, cât şi pentru începerea Epocii Providenţei de Restaurare. Avraam a fost chemat să stabilească fundamentul familial pentru Mesia, ca bază pentru fundamentul naţional pentru Mesia. Dumnezeu negreşit trebuia să stabilească fundamentul familial pentru Mesia în vremea lui Avraam, deoarece aceasta era cea de a treia încercare a Sa. În mod asemănător, în timpul Regelui Saul, Dumnezeu lucra să stabilească fundamentul naţional pentru Mesia pentru a treia oară. Aşadar, Dumnezeu iarăşi trebuia să realizeze această providenţă negreşit.

Din cauza greşelii comise de el în ofranda simbolică, Avraam nu a reuşit să restaureze deodată toate condiţiile moştenite din calea lui Noe, sub forma diverselor perioade numerice, necesare pentru restaurarea fundamentului

credinţei, şi anume: o sută douăzeci de ani, patruzeci de zile, douăzeci şi una de zile şi patruzeci de zile. Prin urmare, restaurarea orizontală a acestor perioade a trebuit să fie extinsă vertical. Ele au devenit perioade succesive de răscumpărare de o sută douăzeci de ani, patruzeci de ani, douăzeci şi unu de ani şi patruzeci de ani în cadrul generaţiilor din familia lui Avraam.

Regele Saul trebuia să restaureze poziţia lui Avraam la nivel naţional. Prin construirea Templului, Regele Saul trebuia să restaureze într-un timp scurt toate condiţiile de răscumpărare sub formă de perioade numerice de răscumpărare, care fuseseră stabilite pentru a restaura fundamentul credinţei în timpul lui Moise. Aceste perioade includeau: o sută douăzeci de ani (cele trei căi de patruzeci de ani din timpul vieţii lui Moise), patruzeci de zile (perioada de post a lui Moise), douăzeci şi una de zile (prima cale naţională de restaurare a Canaanului), şi patruzeci de ani (călătoria prin pustiu în cadrul căii naţionale de restaurare a Canaanului). Cu toate acestea, Regele Saul nu a ascultat de poruncile Domnului,[410] şi a eşuat în împlinirea Voinţei Domnului. La fel ca în timpul lui Avraam, restaurarea orizontală a acestor perioade de răscumpărare a trebuit extinsă vertical în perioade succesive: o sută douăzeci de ani ai regatului unit, patru sute de ani ai regatelor divizate de nord şi de sud, două sute zece ani de exil şi reîntoarcere ai Israelului, şi cei patru sute de ani de pregătire pentru venirea lui Mesia. După toate aceste perioade, poporul lui Israel era, în sfârşit, pregătit pentru a-l primi pe Mesia.

Perioada regatului unit trebuia să restaureze cei o sută douăzeci de ani ai vieţii lui Moise, în timpul cărora el a încercat de trei ori să stabilească fundamentul credinţei pentru calea naţională de restaurare a Canaanului. Să studiem această paralelă mai îndeaproape. După ce Israeliţii au îndurat patru sute de ani de sclavie pentru a-l separa pe Satan, Moise a stabilit fundamentul credinţei prin cei patruzeci de ani petrecuţi la palatul Faraonului. Apoi el a încercat să conducă poporul în ţara Canaanului unde trebuia să ridice Templul. Cu toate acestea, din cauza lipsei de credinţă a poporului, această cale a fost prelungită de două ori. Moise a trebuit să stabilească fundamentul credinţei din nou, prin calea de patruzeci de ani în pustiul Madianului, şi, iarăşi, prin calea de patruzeci de ani de rătăcire prin pustiu. În mod semnator, Saul a fost înscăunat ca rege al Israelului după ce Israeliţii au restaurat cei patru sute de ani de sclavie în Egipt prin intermediul perioadei de patru sute de ani a judecătorilor. În timpul celor patruzeci de ani ai domniei lui, Regele Saul trebuia să stabilească fundamentul credinţei restaurând prin răscumpărare

[410] I Samuel 15:11-23

cei patruzeci de ani petrecuţi de Moise la palatul Faraonului. După aceea el trebuia să ridice Templul. Însă, atunci când Regele Saul şi-a pierdut credinţa, Voinţa lui Dumnezeu de a construi Templul a fost prelungită prin domniile de patruzeci de ani a Regelui David şi a Regelui Solomon, alcătuind astfel în total o sută douăzeci de ani ai perioadei regatului unit.

Această perioadă a reprezentat paralela de tip imagine faţă de perioada de o sută douăzeci de ani din epoca paralelelor simbolice, din timpul când Avraam a părăsit Haranul şi până când Iacov a cumpărat dreptul de întâi-născut de la fratele său. Aceasta era menită să restaureze acea perioadă anterioară prin condiţii de răscumpărare paralele. Aşa cum providenţa care a început cu Avraam s-a împlinit fiind prelungită prin Isaac şi Iacov, providenţa lui Dumnezeu de ridicare a Templului, care a început cu Regele Saul, s-a extins prin domniile Regilor David şi Solomon, înainte de a fi, în sfârşit, împlinită.

3.4. Perioada de patru sute de ani a regatelor divizate de nord şi de sud

Dacă Regele Saul ar fi realizat providenţa de construire a Templului în timpul celor patruzeci de ani ai domniei lui, printre perioadele de răscumpărare pe care el le-ar fi restaurat orizontal s-ar fi numărat şi postul lui Moise de patruzeci de zile, care a fost întreprins pentru a redobândi Cuvântul, aşa cum era revelat în tablele de piatră. Din moment ce Regele Saul şi-a pierdut credinţa, această perioadă de răscumpărare a trebuit să fie restaurată ca extindere verticală a restaurării orizontale. Aceasta a fost originea perioadei regatelor divizate de nord şi de sud care au durat aproape patru sute de ani. Ea a început în momentul în care regatul unit a fost divizat între Israel, la nord, şi Iudeea, la sud, şi a durat până când poporul Iudeei a fost luat în exil în Babilon.

Această perioadă a reprezentat paralela de tip imagine faţă de perioada de patruzeci de ani din epoca paralelelor simbolice, de atunci de când Iacov a cumpărat dreptul de întâi-născut de la Isav şi până când a primit el binecuvântarea lui Isaac şi a lui Dumnezeu[411] şi a mers în Haran. Ea trebuia să restaureze acea perioadă anterioară prin condiţii paralele de răscumpărare.

[411] Geneza 28:13

3.5. Perioada de două sute zece ani a exilului şi întoarcerii lui Israel

Poporul din regatul de nord, al Israelului, a rupt legământul pe care-l avuseseră cu Dumnezeu şi ca rezultat au fost luaţi în captivitate de către Asirieni. Poporul din regatul de sud, al Iudeei, la rândul lor au păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Drept rezultat, ei au fost luaţi în exil de către regele babilonienilor, Nabucodonosor. După ce au petrecut aproape şaptezeci de ani în captivitate, Babilonul s-a predat regelui Cirus al Persiei care a emis un decret regal eliberându-i de sclavie. Din acel moment, poporul evreu a început să se întoarcă treptat în Ierusalim şi a reconstruit Templul. Scribul Ezra a condus ultimul grup de evrei care s-au reîntors în Ierusalim, iar Nehemia a reconstruit zidurile oraşului. Inspiraţi de profeţia lui Maleahi,[412] oamenii au început pregătirile pentru primirea lui Mesia. Această perioadă a luat sfârşit peste aproximativ două sute zece ani după ce Evreii au fost luaţi în captivitate pentru prima dată în Babilon, şi peste aproape o sută patruzeci de ani după eliberarea lor de către perşi. Aceasta a reprezentat perioada de exil si întoarcere a Israelului.

Dacă Regele Saul ar fi realizat providenţa de ridicare a Templului, una dintre perioadele de răscumpărare pe care el ar fi restaurat-o orizontal ar fi fost perioada de douăzeci şi una de zile în care Moise trebuia să conducă Evreii din Egipt în Canaan, în cadrul primei căi naţionale. După ce Regele Saul şi-a pierdut credinţa şi această providenţă a eşuat, această perioadă de răscumpărare a trebuit să fie restaurată ca extindere verticală a restaurării orizontale. Perioada de două sute zece ani a exilului şi a întoarcerii Israelului a fost stabilită pentru acest scop.

Această perioadă a reprezentat paralela de tip imagine faţă de perioada de douăzeci şi unu de ani din epoca paralelelor simbolice care a durat din momentul în care Iacov a primit binecuvântarea ca fiu mai mare de la Isaac şi până în momentul în care el s-a întors în Canaan, şi trebuia să restaureze acea perioadă anterioară prin condiţii paralele de răscumpărare. Ea trebuia să restaureze cele trei perioade de câte şapte ani: după sosirea în Haran, Iacov a lucrat şapte ani pentru a se putea căsători cu Rahela, dar i-a fost dată Lia; el a lucrat încă şapte ani pentru Rahela; iar apoi a mai lucrat încă şapte ani pentru a strânge avere, înainte de a se întoarce în Canaan.[413]

---

[412] Maleahi 4:5

[413] Geneza 31:41

3.6. Perioada de patru sute de ani de pregătire pentru venirea lui Mesia

După ce s-a întors din exil în patria sa, Israel, poporul evreu şi-a recăpătat credinţa, a reconstruit zidul oraşului şi, pe baza profeţiei lui Maleahi, a început ca naţiune să se pregătească pentru Mesia. Din acel timp şi până la naşterea lui Isus s-a scurs o perioadă de patru sute de ani, perioada de pregătire pentru venirea lui Mesia.

Dacă Regele Saul ar fi realizat providenţa construirii Templului, una din condiţiile de răscumpărare pe care ar fi restaurat-o el orizontal prin răscumpărare ar fi fost cei patruzeci de ani de rătăcire prin pustiu în cea de a treilea cale naţională. După ce Regele Saul a pierdut credinţa şi această providenţă a eşuat, această perioada de răscumpărare de patruzeci de ani a trebuit să fie restaurată ca extindere verticală a restaurării orizontale. Perioada de patru sute de ani de pregătire pentru venirea lui Mesia a fost stabilită pentru acest scop.

Această perioadă a reprezentat paralela de tip imagine faţă de perioada de patruzeci de ani din epoca paralelelor simbolice, care s-a extins din momentul în care Iacov s-a reîntors în Canaan şi până când familia sa a intrat în Egipt la invitaţia fiului său Iosif. Ea trebuia să restaureze acea perioadă anterioară prin intermediul condiţiilor paralele de răscumpărare.

Secţiunea 4
Perioadele din Epoca Prelungirii Providenţei de Restaurare şi durata lor

Epoca Prelungirii Providenţei de Restaurare a trebuit să restaureze prin intermediul paralelelor substanţiale Epoca Providenţei de Restaurare, epoca paralelelor în imagine. Din moment ce perioadele acestei epoci trebuiau să restaureze prin răscumpărare perioadele ce le corespundeau ale epocii

precedente, aceste perioade au decurs într-un mod paralel, atât ca succesiune cât şi ca durată.

4.1. Perioada de patru sute de ani de persecuţii în Imperiul Roman

Isus a venit în momentul începerii Epocii Noului Testament, pentru a împlini Voinţa care îi fusese încredinţată lui Avraam, părintele credinţei, cel care a început Epoca Vechiului Testament. Ne amintim că israeliţii au trebuit să îndure perioada de patru sute de ani de sclavie în Egipt, pentru a restaura, la nivel naţional, fundamentul credinţei care fusese distrus din cauza greşelii lui Avraam în aducerea ofrandei simbolice. Primii creştini au trecut printr-o o perioadă de suferinţe asemănătoare, pentru a restaura prin răscumpărare fundamentul credinţei, care fusese distrus din cauza greşelii poporului evreu care nu l-a urmat cum se cuvine pe Isus, ca pe un sacrificiu viu. Aceasta a fost perioada de patru sute de ani în timpul căreia creştinii au fost persecutaţi în Imperiul Roman. Persecuţiile au luat sfârşit în anul 313 după Hristos, atunci când împăratul Constantin oficial a recunoscut creştinismul ca religie legală. În anul 392 după Hristos, Împăratul Teodosie I a stabilit creştinismul ca religie de stat. Această perioadă a reprezentat paralela de tip substanţial faţă de perioada de patru sute de ani de sclavie în Egipt, iar scopul ei a fost de a restaura acea perioadă anterioară prin condiţii paralele de răscumpărare.

4.2. Perioada de patru sute de ani de conducere a bisericii regionale

Următoarea perioadă din Epoca Providenţei de Restaurare a fost perioada de patru sute de ani a judecătorilor, atunci când judecătorii conduceau triburile israelite. Dat fiind că Epoca Prelungirii Providenţei de Restaurare era epoca paralelelor substanţiale, ea trebuia să conţină o perioadă de patru sute de ani comparabilă cu perioada judecătorilor. Ceea ce se numeşte perioada de conducere a bisericii regionale a început atunci când creştinismul a fost declarat drept religie de stat a Imperiului Roman şi s-a sfârşit odată cu înscăunarea lui Carol cel Mare, în anul 800 după Hristos. În această perioadă poporul era condus de către liderii bisericii regionale – patriarhi, episcopi şi abaţi –care jucau roluri multiple şi corespundeau judecătorilor din Israel. Această perioadă a reprezentat paralela de tip substanţial faţă de perioada de patru sute de ani a judecătorilor şi a avut ca

scop restaurarea acelei perioade anterioare prin condiţii paralele de răscumpărare.

4.3. Perioada de o sută douăzeci de ani a Imperiului Creştin

Atunci când s-a unificat ca naţiune sub conducerea Regelui Saul, poporul lui Israel a început perioada de o sută douăzeci de ani a regatului unit, care a continuat şi în timpul domniei Regilor David şi Solomon. Perioada paralelă de o suta douăzeci de ani a Imperiului Creştin, numit şi Imperiul Carolingian, a început cu înscăunarea lui Carol cel Mare ca împărat, în anul 800 după Hristos şi a luat sfârşit în anul 919 după Hristos, atunci când descendenţa sa regală a luat sfârşit în partea estică a imperiului, Henric I fiind ales ca rege al teritoriilor Germanice. Această perioadă a reprezentat paralela de tip substanţial faţă de perioada de o sută douăzeci de ani a regatului unit, iar scopul ei a fost de a restaura prin condiţii paralele de răscumpărare acea perioada anterioară.

4.4. Perioada de patru sute de ani a Regatelor divizate de est şi de vest

Dat fiind că sfinţenia Templului nu a fost slăvită cum se cuvine în perioada regatului unit, regatul, în cele din urmă, a fost împărţit în două regate: Israelul la nord şi Iudeea la sud. Astfel a început perioada de patru sute de ani a regatelor divizate de nord şi de sud. În Epoca Prelungirii Providenţei de Restaurare, Imperiul Carolingian a fost divizat în două regate: Sfântul Imperiu Roman la Răsărit şi Franţa la Apus. Deşi, atunci când Imperiul Carolingian a fost divizat pentru prima oară, el a fost împărţit în regatele Francilor Răsăriteni, al Francilor Apuseni, şi al Italiei, la scurt timp după aceea Italia s-a alăturat Francilor Răsăriteni şi împreună au constituit Sfântul Imperiu Roman, în timp ce Regatul Francilor Apuseni s-a consolidat devenind Regatul Franţei. Această perioadă de patru sute de ani a regatelor divizate de est şi vest a început cu divizarea Imperiului Creştin în 919 şi a luat sfârşit în 1309, atunci când papii s-au mutat la Avignon (ceea ce acum este Franţa sudică). Această perioadă a reprezentat paralela de tip substanţial faţă de perioada de patru sute de ani a regatelor divizate de nord şi de sud, iar scopul ei a fost de a restaura acea perioadă anterioară prin condiţii paralele de răscumpărare.

4.5. Perioada de două sute zece ani a exilului şi întoarcerii papilor

În timpul perioadei regatelor divizate de nord şi de sud, regatul lui Israel de la nord a pierit de mâna Asirienilor, din cauză că poporul său căzuse în corupţie şi idolatrie. Regatul Iudeei de la sud la fel şi-a pierdut credinţa şi nu a reuşit să susţină sfinţenia Templului; în consecinţă, poporul ei a fost luat captiv în Babilonul care reprezenta lumea satanică. În următorii două sute zece ani, ei au suferit în exil, s-au reîntors în Israel, au reconstruit Templul şi au reînnoit legământul cu Dumnezeu. Perioada paralelă a exilului şi reîntoarcerii papilor de asemenea a durat aproximativ două sute zece ani. Ea a început în 1309 după Hristos, atunci când, papalitatea devenind coruptă, papa Clement al V-lea a fost obligat să mute papalitatea de la Roma la Avignon, şi să trăiască sub stăpânirea regilor Franţei. Această perioadă a continuat chiar şi după ce papalitatea s-a reîntors la Roma, până în timpul Reformei Protestante care a început in 1517. Această perioadă de două sute zece ani a reprezentat paralela de tip substanţial faţă de perioada de două sute zece ani a exilului şi reîntoarcerii poporului Israel, iar scopul ei a fost de a restaura acea perioadă anterioară prin condiţii paralele de răscumpărare.

4.6. Perioada de patru sute de ani de pregătire pentru A Doua Venire a lui Mesia

După ce a fost eliberat din exilul său în Babilon şi s-a reîntors la Ierusalim, poporul evreu şi-a reformat viaţa politică şi religioasă. Pe baza profeţiilor lui Maleahi, ei au început pregătirile pentru primirea lui Mesia. După perioada de patru sute de ani de pregătire pentru venirea lui Mesia, Isus a venit la poporul evreu. Pentru a restaura acea perioadă prin răscumpărare în Epoca Prelungirii Providenţei de Restaurare, noi aşteptăm o perioadă paralelă de patru sute de ani de pregătire pentru cea de a Doua Venire a lui Mesia. De fapt, ea început în 1517 cu Martin Luther şi Reforma Protestantă şi a durat până în ajunul celei de a Doua Veniri a lui Hristos pe pământ. Ca paralelă substanţială faţă de perioada de patru sute de ani de pregătire pentru venirea lui Mesia, scopul ei a fost de a restaura acea perioadă anterioară prin condiţii paralele de răscumpărare.

Capitolul 4
Paralelele dintre cele două Epoci ale Providenţei de Restaurare

Din moment ce scopul ultim al providenţei de restaurare este de a stabili fundamentul pentru Mesia, în cazul în care aceasta este prelungită, providenţele de restaurare a acestui fundament trebuie repetate. Noi ştim că pentru a stabili fundamentul pentru Mesia, o figură centrală trebuie să aducă o ofrandă simbolică acceptată de Dumnezeu folosind un obiect pentru condiţie şi trecând printr-o perioadă de timp necesară. În plus, ea trebuie să stabilească fundamentul substanţial prin aducerea unei ofrande substanţiale acceptate de Dumnezeu, pe baza îndeplinirii condiţiei de răscumpărare pentru înlăturarea naturii decăzute. În decursul providenţei, repetarea providenţelor de restaurare a fundamentului pentru Mesia a însemnat, de fapt, repetarea providenţelor de restaurare prin intermediul răscumpărării, a ofrandei simbolice şi a ofrandei substanţiale. Relatările istorice elucidează paralelele dintre perioadele providenţiale cauzate de repetarea evenimentelor providenţiale pentru restaurarea prin răscumpărare a fundamentului pentru Mesia. Epoca Prelungirii Providenţei de Restaurare a trebuit să restaureze Epoca Providenţei de Restaurare prin intermediul condiţiilor paralele de răscumpărare de tip substanţial. Să studiem acum din acest punct de vedere caracteristicile comparabile ale fiecărei perioade providenţiale.

Mai întâi, însă, trebuie să identificam care grupuri de oameni au purtat responsabilitatea centrală pentru providenţa lui Dumnezeu şi sursele istorice, care pot arunca lumina asupra istoriei acestor grupuri. Istoria umană constă din istoriile a nenumărate popoare. Cu toate acestea, Dumnezeu a ales în mod special anumite popoare, pentru a urma calea model de restaurare pentru stabilirea fundamentului pentru Mesia. Dumnezeu le plasează în centrul providenţei Sale şi le îndrumă potrivit Principiului Său. La rândul ei, istoria lor dirijează calea istoriei umane în întregime. O naţiune sau un popor căruia i s-a încredinţat o asemenea misiune este numit popor ales al lui Dumnezeu.

Primul popor ales al lui Dumnezeu îl alcătuiau descendenţii lui Avraam, Isaac şi Iacov, care au stabilit fundamentul familial pentru Mesia. Prin urmare,

naţiunea centrală responsabilă de providenţa lui Dumnezeu în Epoca Providenţei de Restaurare a fost Israelul. Vechiul Testament, care relatează istoria Israelului, ne oferă surse de materiale pentru studierea istoriei providenţiale din acea epocă.

Cu toate acestea, din momentul în care l-a respins pe Isus, poporul evreu şi-a pierdut calificarea de a fi principalul responsabil de providenţa lui Dumnezeu. Prevăzând acest lucru, Isus a rostit parabola viei, spunând:

Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi, şi va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite. – Matei 21:43

Sf. Pavel, fiind plin de durere, i-a spus neamului său, poporului evreu:

Căci nu toţi cei ce se coboară din Israel, sunt Israel; şi, măcar că sunt sământa lui Avraam, nu toţi sunt copiii lui Avraam …Aceasta înseamnă că nu copiii trupeşti sunt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinţei sunt socotiţi ca sământă. – Romani 9:6-8

Într-adevăr, poporul care a devenit principalul responsabil pentru providenţă în Epoca Prelungirii Providenţei de Restaurare nu au fost Evreii, ci, mai degrabă, creştinii. Ei şi-au asumat misiunea de împlinire a providenţei lui Dumnezeu pentru restaurare, care nu fusese realizată. Prin urmare, istoria creştinismului ne asigură cu sursa de materiale pentru înţelegerea istoriei providenţiale din această epocă. În acest sens, urmaşii lui Avraam din Epoca Vechiului Testament pot fi consideraţi Primul Israel, iar creştinii din Epoca Noului Testament pot fi numiţi cel de al Doilea Israel.[414]

Când comparăm Vechiul şi Noul Testament, cele cinci cărţi ale Legii (de la Geneză până la Deuteronom), cele douăsprezece cărţi de istorie (de la Iosua până la Estera), cele cinci cărţi de psalmi şi înţelepciune (de la Iov până la Cântarea Cântărilor), şi cele şaptesprezece cărţi de profeţii (de la Isaia până la Maleahi) din Vechiul Testament corespund Evangheliilor, Faptelor, Scrisorilor Apostolilor, şi, respectiv, Apocalipsei. Cu toate acestea, în timp ce cărţile istoriei din Vechiul Testament relatează în mare parte despre cei două mii de ani de istorie a Israelului, Cartea Faptelor relatează numai despre istoria primilor creştini, din generaţia ce a urmat după moartea lui Isus. Pentru a găsi relatările istorice legate de lucrarea lui Dumnezeu pentru restaurare în Epoca

[414] Tit. 2:14; I Petru 2:9-10

Noului Testament, care să aibă un scop comparabil cu cele găsite în Epoca Vechiului Testament, trebuie să consultăm suplimentar întreaga istorie a Creştinismului, din timpul lui Isus şi până în zilele noastre. Pe această bază putem compara istoriile Primului şi celui de al Doilea Israel şi impactul pe care l-au avut ele asupra caracterului fiecărei perioade din cadrul celor două epoci providenţiale. Recunoscând existenţa unui model al perioadelor paralele, putem ajunge să înţelegem mai clar că istoria a fost modelată după legile sistematice ale providenţei lui Dumnezeu Cel viu.

Secţiunea 1
Perioada de sclavie în Egipt şi perioada de persecuţii în Imperiul Roman

După ce Iacov a intrat în Egipt împreună cu cei doisprezece fii ai săi şi şaptezeci de rude, urmaşii lor au suferit un abuz teribil din partea Egiptenilor timp de patru sute de ani. Aceasta a fost necesar pentru restaurarea perioadei de patru sute de ani de la Noe la Avraam – perioadă necesară pentru separarea de Satan – care fusese pângărită din cauza greşelii lui Avraam în aducerea ofrandei lui. Perioada de persecuţii în Imperiul Roman, corespunzătoare acesteia, a fost necesară pentru restaurarea acestei perioade anterioare, prin condiţii paralele de răscumpărare. Cei doisprezece apostoli şi cei şaptezeci de discipoli ai lui Isus au fost primii dintre multiplele generaţii de creştini care au suferit persecuţii cumplite în Imperiul Roman în decursul unei perioade de patru sute de ani. Îndurând aceste suferinţe, ei restaurau prin răscumpărare perioada de patru sute de ani de pregătire pentru venirea lui Mesia – perioadă pentru separarea de Satan – pângărită din cauza greşelii poporului evreu, care nu l-a onorat pe Isus ca sacrificiu viu, ci l-a trimis pe cruce.

În timpul perioadei de sclavie în Egipt, poporul ales al Primului Israel s-a păstrat pur prin intermediul circumciziei,[415] prin aducerea de sacrificii,[416] şi, odată cu părăsirea Egiptului, prin respectarea Sabatului.[417] În timpul perioadei de persecuţii în Imperiul Roman, creştinii, cel de al Doilea Israel, au dus o viaţă a purităţii prin înfăptuirea tainei botezului şi a sfintei împărtăşanii,

[415] Iosua 5:2-5
[416] Exod 5:3
[417] Exod 16:23

oferindu-se pe ei înşişi ca sacrificii şi respectând Sabatul. În ambele perioade ei au trebuit să urmeze această cale a credinţei pure, pentru a-l separa pe Satan, care îi asalta fără încetare, din cauza condiţiilor reieşite din greşelile anterioare ale lui Avraam şi ale poporului evreu.

La sfârşitul perioadei de sclavie a Israelului în Egipt, Moise l-a făcut pe Faraon să îngenuncheze în faţa lui prin puterea celor trei semne şi zece urgii. El i-a scos apoi pe israeliţi din Egipt şi s-au pornit spre ţinutul Canaanului. În mod asemănător, către sfârşitul perioadei de persecuţii în Imperiul Roman, după ce creştinii au băut cupa suferinţei până la ultima picătură, Isus a mărit numărul credincioşilor mişcându-le inimile cu puterea şi graţia sa. Mişcând inima Împăratului Constantin, Isus l-a făcut pe acesta să recunoască creştinismul în anul 313 d.H. Isus l-a inspirat pe Teodosie I să stabilească creştinismul drept religie de stat în anul 392 d.H.. Astfel, creştinii au restaurat spiritual Canaanul în interiorul Imperiului Roman, care reprezenta lumea satanică. În Epoca Vechiului Testament, Dumnezeu a lucrat prin intermediul condiţiilor de răscumpărare exterioare, stabilite de Legea Mozaică; astfel, Dumnezeu l-a pus pe Moise să îl înfrângă pe Faraon prin intermediul puterii exterioare a miracolelor. În Epoca Noului Testament, când Dumnezeu a lucrat prin condiţiile interioare de răscumpărare a credinţei, El Şi-a manifestat puterea în mod interior mişcând inimile oamenilor.

Când perioada de sclavie în Egipt a luat sfârşit, Moise a primit pe Muntele Sinai cele Zece Porunci şi Cuvântul lui Dumnezeu revelat prin Lege, care au constituit esenţa Scripturilor Vechiului Testament. Prin stabilirea şi onorarea tablelor de piatră, a Chivotului Făgăduinţeişi a Cortului, el a deschis calea pentru ca poporul lui Israel să se pregătească pentru venirea lui Mesia. În mod asemănător, la încheierea perioadei de persecuţii în Imperiul Roman, creştinii au adunat scripturile care le-au fost lăsate de către apostoli şi evanghelişti, şi au stabilit canonul Noului Testament. Pe baza acestor scrieri, ei căutau să realizeze în mod spiritual idealurile lui Dumnezeu, idealuri care au fost păstrate cu sfinţenie prin cele Zece Porunci şi Cort în Epoca Vechiului Testament. Ei au construit biserici extinzându-şi fundamentul ca pregătire pentru cea de a Doua Venire a lui Mesia. După înălţarea lui Isus la cer, Isus cel înviat şi Sfântul Duh au călăuzit creştinii în mod direct. Prin urmare, Dumnezeu nu a numit o altă persoană în calitate de figură centrală responsabilă pentru întreaga Sa providenţă, aşa cum a procedat anterior.

Secţiunea 2
Perioada Judecătorilor şi Perioada conducerii bisericii regionale

Moştenind misiunea lui Moise, Iosua i-a condus pe israeliţi în ţara Canaanului. Pentru următorii patru sute de ani, cincisprezece judecători au condus triburile israeliţilor; treisprezece judecători de la Otniel până la Samson înscrişi în Cartea Judecătorilor, precum şi Eli şi Samuel. Judecătorii îndeplineau diversele responsabilităţi de profet, preot şi rege, care au devenit funcţii oficiale separate în perioadele ulterioare. În această perioadă Israelul era o societate feudală care nu avea nici o autoritate politică centrală. În Epoca Noului Testament, perioada conducerii bisericii regionale a fost stabilită pentru a restaura perioada judecătorilor prin condiţii paralele de răscumpărare. În această perioadă, liderii bisericii regionale – patriarhi, episcopi şi abaţi –conduceau societatea creştină. Asemenea judecătorilor din Epoca Vechiului Testament, ei aveau îndatoriri similare cu cele ale profetului, preotului şi regelui. La fel ca pe timpul judecătorilor, societatea creştină din această perioadă era o societate feudală supusă acestor autorităţi locale.

În epoca care l-a precedat pe Isus, când Dumnezeu lucra cu Primul Israel pentru a stabili fundamentul naţional pentru Mesia, atât spiritual cât şi fizic, politica, economia şi religia tindeau spre nivelul naţional. Pe de altă parte, în epoca care a urmat după Isus, creştinii construiau o împărăţie spirituală în centru cu Isus, care stătea pe fundamentul spiritual pentru Mesia. Loialitatea lor a depăşit barierele naţionale, deoarece ei îl slujeau pe Isus înviat ca pe Regele Regilor. Prin urmare, împărăţia spirituală a lui Isus nu s-a limitat la o singură naţiune, ci s-a extins către cele mai îndepărtate colţuri ale globului.

Perioada judecătorilor a început după ce israeliţii au fost eliberaţi de sclavia din Egipt, iar generaţia mai tânăra s-a unit strâns în centru cu Iosua şi Caleb pentru a intra în Canaan. Ei au împărţit teritoriul între triburile şi clanurile lor. Aşezându-se în satele unite în jurul judecătorilor, poporul s-a consolidat formând naţiunea aleasă şi a stabilit o societate feudalistă simplă. În mod asemănător, perioada conducerii biserici regionale a erei creştine a început după eliberarea creştinilor de sub persecuţiile Imperiului Roman, care reprezenta lumea satanică. Creştinii au răspândit Evanghelia printre popoarele germanice, multe dintre care au migrat către Europa Apuseană în secolul al patrulea, pentru a scăpa de invazia hunilor. Pe noile teritorii ale

Europei Apusene, Dumnezeu a educat triburile germanice ca pe un nou popor ales şi a stabilit o formă timpurie a societăţii feudale, care mai târziu s-a maturizat devenind feudalismul Evului Mediu.

Precum am discutat mai devreme, atunci când s-au pornit spre Canaan, israeliţii au construit mai întâi Cortul, ca simbol al lui Mesia şi obiect al condiţiei care va decide cine se va afla în poziţia de Abel pentru fundamentul substanţial.[418] În perioada judecătorilor, israeliţii trebuiau să slăvească Cortul şi să rămână supuşi direcţiunii judecătorilor. Totuşi, în loc să distrugă cele şapte triburi ale canaaniţilor, israeliţii au trăit printre ei şi au fost influenţaţi de obiceiurile acestora. Ei au început chiar să se închine la idolii lor, astfel provocând o mare confuzie în credinţa lor. În mod asemănător, în perioada conducerii bisericii regionale, creştinii trebuiau să slăvească Biserica, care reprezenta imaginea lui Mesia, şi să urmeze direcţiunile episcopilor ei şi ale liderii monahali. Biserica reprezenta obiectul condiţiei care determina cine va ocupa poziţia de Abel. Cu toate acestea, ei au fost influenţaţi de religia şi cultura triburilor germanice păgâne, ceea ce a cauzat o mare confuzie în credinţa creştină.

Secţiunea 3
Perioada Regatului Unit şi Perioada Imperiului Creştin

Când perioada judecătorilor s-a apropiat de sfârşit şi Primul Israel a intrat în perioada regatului unit, funcţiile judecătorului au fost repartizate în slujbele profetului, preotului şi ale regelui. Profeţii primeau instrucţiuni direct de la Dumnezeu, preoţii continuau să conducă Cortul şi mai târziu Templul, iar regele guverna naţiunea. Fiecare a purtat o misiune aparte în călăuzirea Israelului pentru a împlini scopul providenţei de restaurare. Scopul perioadei Imperiului Creştin a fost de a restaura perioada regatului unit prin condiţii paralele de răscumpărare. Astfel, când perioada conducerii bisericii regionale a luat sfârşit, misiunile acestor lideri au fost împărţite în slujbele liderilor monahali care corespundeau profeţilor, ale papei care corespundea marelui preot, şi ale împăratului care conducea poporul. Ei erau responsabili să călăuzească cel de al Doilea Israel pentru a împlini scopul providenţei de restaurare. În perioada anterioară, Biserica Creştină a fost împărţită în cele cinci patriarhii ale Ierusalimului, Antiohiei, Alexandriei, Constantinopolului şi a

[418] cf. Moise şi Isus 2.2.2.3

Romei, ultima fiind dominantă în Apus. Papa, aşa cum era numit patriarhul Romei, conducea toţi episcopii şi abaţii din Europa Apuseană.

În perioada regatului unit, regii au stabilit regatul Israelului în jurul Templului, prin aceasta exprimând idealul Cortului lui Moise, care fusese conceput pentru prima dată în timpul Exodului. Aceasta a reprezentat calea de tip imagine pentru construirea Împărăţiei Cerurilor condusă de Isus, pe care într-o bună zi El va veni s-o stabilească, ca Rege al Regilor.[419] În mod asemănător, în perioada Imperiului Creştin, Imperiul lui Carol cel Mare a realizat idealul statului creştin, aşa cum a fost descris în Cetatea lui Dumnezeu, scrisă de Sf. Augustin – care a trăit atunci când creştinii tocmai fuseseră eliberaţi de sub opresiunea Imperiului Roman, o perioadă paralelă cu cea a lui Moise. Din nou, aceasta a reprezentat calea de tip imagine pentru construirea Împărăţiei lui Dumnezeu, pe care Hristos, ca Rege al Regilor, se va întoarce să o stabilească într-o bună zi. Prin urmare, în această perioadă, împăratul şi papa trebuiau să realizeze statul creştin ideal unindu-se cu toată inima, pentru a urma Voinţa lui Dumnezeu. Regatul spiritual condus de papa, care fusese întemeiat pe fundamentul spiritual pentru Mesia, şi regatul secular condus de împărat trebuiau să se unească în baza învăţăturilor lui Hristos. Dacă ar fi procedat astfel, religia, economia şi politica s-ar fi armonizat, iar fundamentul pentru a Doua Venire a lui Hristos ar fi fost stabilit în timpul acela.

În perioada regatului unit al Israelului, regele era figura centrală pentru restaurarea fundamentului credinţei. El era responsabil de îndeplinirea Cuvântului lui Dumnezeu care era dat prin profeţi. Înainte ca regele să fie uns, profetul şi marele preot trebuiau să reprezinte şi să propovăduiască Cuvântul lui Dumnezeu, aflându-se astfel în poziţia de Abel. Misiunea lor, aşa cum o cerea providenţa de restaurare, era să restaureze lumea fizică din poziţia arhanghelului, reprezentând lumea spirituală. Cu toate acestea, după ce au stabilit fundamentul pe care să poată sta regele, şi după ce l-au uns şi l-au binecuvântat ca rege, ei trebuiau să preia rolul lui Cain în faţa acestuia. Regele trebuia să conducă regatul său conform îndrumărilor profeţilor, iar profeţii trebuiau să se supună regelui ca supuşi şi sfetnici ai lui.

La aproximativ opt sute de ani după ce urmaşii lui Avraam au intrat în Egipt, la porunca lui Dumnezeu profetul Samuel l-a uns pe Saul, ca prim rege al Israelului.[420] Regele Saul a stat pe fundamentul celor patru sute de ani de

[419] Isaia 9:6

[420] I Samuel 8:19-22, 10:1-24

conducere a judecătorilor. Dacă ar fi împlinit cei patruzeci de ani de domnie a sa în acord cu dorinţele lui Dumnezeu, el ar fi ocupat poziţia de a fi restaurat prin răscumpărare cei patru sute de ani de sclavie în Egipt şi cei patruzeci de ani petrecuţi de Moise la palatul Faraonului. Prin aceasta, Regele Saul ar fi împlinit providenţa numărului patruzeci pentru separare de Satan şi ar fi stabilit fundamentul credinţei. Dacă, aflându-se pe acest fundament, Regele Saul ar fi construit şi slăvit Templul, imaginea lui Mesia, el s-ar fi aflat atunci în poziţia pe care ar fi trebuit să o ocupe Moise, dacă nu ar fi eşuat în prima cale naţională de restaurare a Canaanului, ci ar fi construit Templul în Canaan şi l-ar fi glorificat. Dacă israeliţii ar fi stat pe acest fundament al credinţei şi l-ar fi urmat cu credinţă pe Regele Saul în timp ce acesta onora Templul, ei ar fi stabilit fundamentul substanţial. Fundamentul pentru Mesia ar fi fost stabilit în timpul acela.

Cu toate acestea, deoarece Regele Saul nu s-a supus poruncilor lui Dumnezeu, date prin profetul Samuel,[421] el nu a ocupat poziţia din care să construiască Templul. Din cauza eşecului său, Regele Saul a nimerit în aceeaşi poziţie ca şi Moise, după ce acesta eşuase în prima cale naţională de restaurare a Canaanului. La fel ca în cazul lui Moise, providenţa de restaurare prin Regele Saul a fost prelungită. A trebuit să treacă patruzeci de ani de domnie a regelui David şi patruzeci de ani de domnie a regelui Solomon, înainte de a putea fi stabilit fundamentul credinţei şi Templul construit. Mai mult, aşa cum am discutat mai devreme, Regele Saul s-a aflat de asemenea în poziţia lui Avraam. La fel, precum Voinţa încredinţată lui Avraam a fost în sfârşit împlinită prin Isaac şi Iacov, Voinţa lui Dumnezeu de a construi Templul prin intermediul Regelui Saul a trebuit să fie continuată prin domnia regelui David, şi, în cele din urmă, împlinită în timpul domniei Regelui Solomon. Cu toate acestea, Regele Solomon a părăsit poziţia de Abel pentru ofranda substanţială, atunci când a căzut în desfrâu cu numeroasele sale soţii din alt neam, care l-au îndepărtat de Dumnezeu.[422] Prin urmare, Israelul nu a reuşit să stabilească fundamentul substanţial. Fundamentul pentru Mesia, care trebuia stabilit în perioada regatului unit, nu a fost realizat.

În perioada Imperiului Creştin, toate condiţiile care caracterizau regatul unit au trebuit să fie restaurate prin condiţii paralele de răscumpărare. Încă odată, figura centrală care trebuia să restaureze fundamentul credinţei era împăratul. El era responsabil pentru realizarea idealurilor creştine,

[421] I Samuel 15:1-23

[422] I Regi 11:3-7

proclamate de către liderii religioşi şi Papă. In ceea ce-l privea pe Papa, el ocupa o poziţie comparabilă cu cea ocupată de către Marele Preot al Israelului, care primea poruncile lui Dumnezeu prin profeţi. El era răspunzător de stabilirea fundamentului spiritual, pe baza căruia Împăratul ar fi putut realiza statul ideal creştin. După încoronarea şi binecuvântarea Împăratului, Papa trebuia să i se supună fiind slujitorul lui în probleme lumeşti. Împăratul, la rândul lui, trebuia să înalţe şi să încurajeze lucrarea spirituală a papalităţii în domeniul său.

Papa Leon al III-lea l-a încoronat pe Carol cel Mare şi l-a binecuvântat drept prim Împărat al Lumii Creştine în anul 800 d.H. Carol cel Mare stătea pe fundamentul perioadei de patru sute de ani de conducere a bisericii regionale, care a restaurat prin răscumpărare, sub formă de paralele substanţiale, perioada de patru sute de ani a judecătorilor. Prin urmare, asemenea Regelui Saul, el a stat pe fundamentul unei providenţe a numărului patruzeci pentru separare de Satan. Ducând o viaţă de credinţă conform învăţăturilor lui Hristos în lucrarea sa de realizare a idealului unui stat creştin, el trebuia să stabilească fundamentul credinţei. Într-adevăr, atunci când Carol cel Mare a fost încoronat Împărat, el a realizat acest fundament. Dacă cel de al Doilea Israel ar fi crezut şi l-ar fi urmat la modul absolut pe Carol cel Mare, fundamentul substanţial ar fi fost stabilit, iar prin aceasta şi fundamentul pentru Mesia. Altfel spus, regatul spiritual condus de către Papa şi regatul pământesc condus de către Împărat trebuia să se unească deplin pe fundamentul spiritual pentru Mesia deja existent. Atunci, Hristos ar fi revenit pe această bază solidă şi ar fi construit Împărăţia sa. Totuşi, împăraţii nu au păstrat ascultarea faţă de Voia lui Dumnezeu şi au părăsit poziţia de Abel pentru ofranda substanţială. Aşadar, nici fundamentul substanţial, şi nici fundamentul pentru cea de a Doua Venire a lui Mesia nu a fost stabilit.

Secţiunea 4
Perioada Regatelor divizate de nord şi de sud şi perioada Regatelor divizate de est şi de vest

Din cauză că Regele Solomon a fost condus de soţiile şi concubinele lui ajungând să se închine la idoli, regatul unit al Israelului a fost divizat după

moartea sa, durând doar trei generaţii.[423] Regatul Israelului de la nord, care a fost fondat de zece dintre cele douăsprezece triburi ocupa poziţia de Cain, în timp ce regatul Iudeei de la sud, fondat de cele două triburi care rămăseseră, ocupa poziţia de Abel. Iată cum a început perioada regatelor divizate de nord şi de sud.

Imperiul Creştin de asemenea a început să se divizeze în cea de a treia generaţie. Nepoţii lui Carol cel Mare l-au împărţit în trei regate: Francii Răsăriteni, Francii Apuseni şi Italia. Descendenţii lui Carol cel Mare s-au aflat într-un conflict dureros şi constant unul cu celălalt. Rămăşiţele Imperiului Creştin s-au reunit într-un timp scurt şi au format două regate, Italia întorcându-se sub conducerea Francilor Răsăriteni. Regatul Francilor Răsăriteni a cunoscut o mare înflorire în timpul lui Otto I şi a fost numit Sfântul Imperiu Roman. Pretinzând a fi succesorul Imperiului Roman, acest imperiu a stăpânit unele părţi din Europa Apuseană şi a căutat să domine atât asupra politicii, cât şi asupra religiei. Sfântul Imperiu Roman s-a aflat în poziţia de Abel faţă de Franţa, precum a ajuns să fie numit regatul Francilor Apuseni.

Regatul de nord al Israelului a fost fondat de către Ieroboam, care trăise în exil în timpul regelui Solomon. El era condus de către nouăsprezece regi, timp de aproape două sute zece de ani. Trecând prin numeroase asasinate, familiile regale care au avut o viaţă scurtă s-au schimbat de nouă ori; nici unul dintre regi nu a fost dreptcredincios în ochii lui Dumnezeu. În ciuda acestui fapt, Dumnezeu l-a trimis pe profetul Ilie, care a învins în lupta cu cei opt sute cincizeci de profeţi ai lui Baal şi Aşera pe Muntele Carmel atunci când Dumnezeu a trimis focul peste altar.[424] Alţi profeţi, printre care şi Ezechiel, Iona, Osea şi Amos au răspândit Cuvântul lui Dumnezeu cu preţul vieţilor lor. Însă din cauză că regatul de nord continua să venereze zeii străini şi nu se pocăia, Dumnezeu le-a permis Asirienilor să îi distrugă, şi i-a lipsit de calificativul de popor ales pentru totdeauna.[425]

Regatul de sud al Iudeei a fost stabilit de către fiul lui Solomon, Roboam. Casa sa regală a continuat de-a lungul unei singure dinastii, de la David până la Zedechia, dând naştere multor regi drepţi, printre cei douăzeci care au condus regatul timp de aproape patru sute de ani ai existenţei lui. În pofida acestui fapt, o succesiune de regi nedrepţi, împreună cu influenţa regatului de nord, a

[423] I Regi 11:5-13
[424] I Regi 18:19-40
[425] II Regi 17:7-23

condus la multă idolatrie şi corupţie. În consecinţă, poporul regatului de sud a fost luat în captivitate în Babilon.

În perioada regatelor divizate de nord şi de sud, de fiecare dată când israeliţii au încălcat legământul lor cu Dumnezeu, îndepărtându-se de la idealul Templului, Dumnezeu le-a trimis mulţi profeţi – aşa ca Ilie, Isaia şi Ieremia – pentru a-i preveni şi a-i mişca către pocăinţă şi reformă interioară. Cu toate acestea, din cauză că regii şi poporul nu au ascultat de avertismentele profeţilor şi nu s-au pocăit, Dumnezeu i-a pedepsit exterior, trimiţând popoare păgâne ca Siria, Asiria şi Babilonul pentru a-i ataca.

În timpul perioadei paralele a regatelor divizate de est şi de vest, papalitatea era coruptă. Dumnezeu a trimis călugări remarcabili, aşa ca Sf. Toma Aquinas şi Sf. Francisc de Assisi pentru a pune în gardă papalitatea şi a promova reforma interioară în cadrul Bisericii. Deoarece papalitatea şi Biserica nu s-au pocăit, ci s-a scufundat mai departe în corupţie şi imoralitate, Dumnezeu i-a pedepsit exterior, lăsând poporul lor să se lupte cu musulmanii. Acesta a fost motivul providenţial care a stat la baza Cruciadelor. Atât timp cât Ierusalimul şi Pământul Sfânt s-au aflat sub protecţia Califatului Abbasid, pelerinii creştini au fost primiţi cu ospitalitate. După ce Califatul s-a prăbuşit şi Pământul Sfânt a fost cucerit de către turcii selgiucizi, au răsunat strigăte de alarmă cu privire la chinurile pelerinilor creştini. Indignaţi, papii au iniţiat Cruciadele pentru recâştigarea Pământului Sfânt. Au fost opt Cruciade, începând cu anul 1095, şi continuând sporadic timp de aproape două sute de ani. În pofida unor succese iniţiale, Cruciadele au fost înfrânte, rând pe rând.

Perioada regatelor divizate de nord şi de sud a luat sfârşit atunci când naţiunile păgâne au luat în captivitate poporul Iudeei şi al Israelului. Ele au pus capăt monarhiei în Israel. În mod asemănător, la finele perioadei regatelor divizate de est şi de vest, papalitatea îşi pierduse total credibilitatea şi prestigiul după înfrângerile repetate ale cruciadelor. Creştinismul îşi pierduse astfel centrul suveranităţii spirituale. Mai mult, deoarece lorzii şi cavalerii care au menţinut societatea feudală au fost omorâţi în proporţii mari în timpul Cruciadelor, societatea feudală şi-a pierdut puterea politică şi vigoarea. Dat fiind că papalitatea şi seniorii feudali au cheltuit fonduri enorme pentru desfăşurarea acestor războaie fără izbândă, ei au sărăcit. Creştinismul monarhic a început să sufere o eroziune.

Secţiunea 5
Perioada de exil şi întoarcere a Israelului şi perioada de exil şi întoarcere a papilor

Căzând în necredinţă fără a se pocăi, poporul lui Israel a eşuat în realizarea idealului naţiunii lui Dumnezeu fondată pe baza Templului. Pentru a întreprinde o nouă încercare de împlinire a acestei Voinţe, Dumnezeu a lăsat poporul să îndure greutăţi ca exilaţi în Babilon. Aceasta a fost similar cu situaţia în care Dumnezeu i-a lăsat pe Israeliţi să sufere ca sclavi în Egipt, pentru a restaura prin răscumpărare greşeala lui Avraam legată de ofranda simbolică.

În perioada Imperiului Creştin, Dumnezeu a lucrat prin intermediul Papei şi a Împăratului pentru a stabili o împărăţie pregătita pentru Domnul celei de a Doua Veniri. Intenţia lui Dumnezeu a fost ca, în cele din urmă, aceştia să-i transmită imperiul şi tronul lui Mesia, atunci când el va veni ca Rege al Regilor şi va construi Împărăţia lui Dumnezeu,[426] pe acel fundament. Însă, împăraţii şi papii au devenit corupţi şi nu s-au pocăit. Papii nu au stabilit fundamentul spiritual pe care împărăţii să fi putut sta ca figuri centrale pentru fundamentul substanţial. De aceea, fundamentul pentru cea de a Doua Venire a lui Hristos nu a fost stabilit. Pentru a începe o nouă providenţă de restaurare a acestui fundament, Dumnezeu a permis ca papii să fie luaţi în captivitate şi să sufere.

În perioada paralelă anterioară, s-au scurs aproape şaptezeci de ani din momentul în care Regele Nabucodonosor al Babilonului i-a luat în captivitate pe Regele Ioachim şi familia sa regală, inclusiv pe profeţii Daniel şi Ezechiel, pe preoţi, pe slujbaşi, pe meşteşugari şi pe mulţi alţi Israeliţi, şi până la căderea Babilonului şi eliberarea lor prin decretul regal al Regelui Cirus.[427] Apoi a fost nevoie de încă o sută patruzeci de ani ca exilaţii să se întoarcă în ţinuturile natale, în trei torente, şi să se reformeze deplin ca naţiune unificată în jurul Voinţei lui Dumnezeu, precum era proclamat în profeţia mesianică a lui Maleahi. De aici încolo, ei au început pregătirea pentru venirea lui Mesia. În perioada de exil şi reîntoarcere a papilor, care trebuia să restaureze această perioadă prin răscumpărare sub formă de paralelele substanţiale, Creştinismul Apusean trebuia să urmeze o cale similară.

---

[426] Isaia 9:6; Luca 1:33

[427] II Regi 24; 25; II Cronici. 36; Ieremia 29:10; 39:1-10

Papii şi preoţii, cufundaţi în imoralitate, au pierdut treptat încrederea poporului. Autoritatea papalităţii a scăzut şi mai mult din cauza înfrângerilor repetate ale Cruciadelor. Sfârşitul cruciadelor a însemnat prăbuşirea treptată a sistemului feudal din Europa şi apariţia naţiunilor-state moderne. Odată cu creşterea monarhiilor seculare, conflictul dintre papalitate şi regi s-a înteţit. În cazul unuia dintre conflicte, Regele Filip al IV-lea, „cel Frumos", al Franţei l-a întemniţat pentru un timp pe Papa Bonifaciu al VIII-lea. În 1309, Filip l-a obligat pe Papa Clement al V-lea să mute scaunul papal de la Roma, la Avignon, în sudul Franţei. Timp de şaptezeci de ani un şir succesiv de papi au trăit acolo supuşi regilor Franţei până în anul 1377, când Papa Grigore al XI-lea a reîntors reşedinţa papală la Roma.

După moartea lui Grigore XI-lea, cardinalii au ales un italian, Arhiepiscopul de Bari, fiind Papa Urban al VI-lea. Totuşi, un grup de cardinali, cei mai mulţi dintre ei francezi, l-au respins, alegând un alt papă, pe Clement al VII, şi au stabilit o curte papală rivală la Avignon. Marea Schismă a continuat în decursul secolului următor. Pentru a rezolva acest impas, cardinalii din ambele tabere au organizat un consiliu la Pisa, în Italia, în 1409, care a respins ambii papi, atât pe cel de la Avignon, cât şi pe cel de la Roma, şi l-au numit pe Alexandru al V-lea drept papă legitim. Însă, cei doi papi au refuzat să dea demisia şi au creat pentru scurt timp un spectacol al unor trei papi rivali. La scurt timp după aceasta, cardinalii, episcopi, teologi, feţe regale şi trimişii lor s-au adunat la Consiliul General de la Constanţa (1414-1417). Acest consiliu i-a respins pe toţi trei papi şi l-a ales pe Martin al V-lea ca papă nou, punând capăt cu succes Marii Schisme.

Consiliul Constanţei a insistat asupra autorităţii supreme a consiliilor generale ale Bisericii, mai mare decât cea a papei şi cu puterea de a alege s-au a-l da jos pe acesta, şi a hotărât ca următoarele consilii să se ţină la intervale regulate de timp. Astfel, el a căutat să reorganizeze Biserica Romană ca o monarhie constituţională. Însă, în 1431, atunci când delegaţii s-au adunat la Basel, în Elveţia, pentru următorul consiliu, papa a încercat să întrerupă adunarea. Delegaţii au refuzat să plece şi au continuat în absenta papei, însă fără nici un rezultat; în 1449 ei s-au împrăştiat într-un sfârşit. Planul de instituţionalizare a unei monarhii constituţionale în Biserica Romană a eşuat, iar papalitatea şi-a recuperat autoritara pe care o pierduse în 1309.

Liderii mişcării consiliilor din secolul cincisprezece au încercat să reformeze papalitatea coruptă, stabilind un consiliu reprezentativ format din episcopi şi laici şi oferindu-i autoritate supremă. În ciuda acestui fapt,

papalitatea a ajuns să-şi reafirme autoritatea sa completă, de care nu se mai bucurase dinaintea exilului. Mai mult, aceste consilii au dezaprobat reformele fundamentale ca cele promovate de către John Wycliffe (1330-1384) şi Jan Hus (1373-1415), care a fost invitat să ia parte la Consiliul de la Constanţa, numai pentru a fi mai apoi ars pe rug. În acel moment, moartea lui a provocat izbucnirea Reformei Protestante.

Această perioadă de aproximativ două sute zece ani a început din 1309 cu exilul de şaptezeci de ani al papalităţii la Avignon, trecând prin Marea Schismă, prin mişcarea conciliilor şi prin restaurarea autorităţii papale din cadrul Bisericii Romane, şi a durat până în preajma Reformei Protestante, iniţiată de către Martin Luther, în 1517. Scopul ei a fost de a restaura prin răscumpărare, sub formă de paralele substanţiale, perioada de două sute zece ani a exilului şi a reîntoarcerii poporului lui Israel – pornind de la cei şaptezeci de ani de exil al Israelului în Babilon, trecând prin stadiile reîntoarcerii sale şi reconstruirii Templului, până în timpul reformării religiei şi politicii în centru cu Ezra, Neemia şi a profetului Maleahi.

Secţiunea 6
Perioada de pregătire pentru Venirea lui Mesia şi perioada de pregătire pentru cea de-a Doua Venire a lui Mesia

După perioada de exil şi de reîntoarcere a poporului lui Israel şi până la venirea lui Isus s-au mai scurs încă patru sute de ani. Această perioadă a reprezentat perioada de pregătire pentru venirea lui Mesia. În mod asemănător, creştinătatea este menită să îl întâmpine pe Domnul celei de a Doua Veniri, numai după ce trece printr-o perioadă de patru sute de ani de pregătire pentru cea de a Doua Venire a lui Mesia, care a urmat perioada exilului şi a reîntoarcerii papale. Ea trebuie să restaureze prin răscumpărare, sub formă de paralelele substanţiale, perioada de pregătire pentru venirea lui Mesia.

În decursul celor patru mii de ani ai providenţei lui Dumnezeu pentru restaurare, de la Adam şi până la Isus, condiţiile de răscumpărare verticale s-au acumulat din cauză că Satan a pângărit de repetate ori evenimentele providenţiale de restaurare a fundamentului credinţei prin perioade ale numărului patruzeci pentru separare de Satan. Perioada de pregătire pentru venirea lui Mesia a fost menită să reprezinte perioada finală a istoriei

providenţiale în care toate aceste condiţii să fie restaurate orizontal prin răscumpărare. În mod asemănător, perioada de pregătire pentru cea de a Doua Venire a lui Mesia este menită să reprezinte perioada finală a istoriei providenţiale, când toate condiţiile de răscumpărare verticale, care s-au acumulat în decursul a şase mii de ani de istorie a providenţei de restaurare, de la Adam încoace, sunt restaurate orizontal.

După reîntoarcerea din exilul din Babilon, poporul lui Israel a stabilit fundamentul credinţei pocăindu-se pentru păcatul lor din trecut legat de idolatrie şi reconstruind Templul,[428] care fusese distrus de către Regele Nabucodonosor, şi reformându-şi credinţa pe baza Legii Mozaice sub îndrumarea scribului Ezra.[429] Apoi ei au început să se pregătească pentru venirea lui Mesia, în baza cuvântului profetului Maleahi. În mod asemănător, după reîntoarcerea papalităţii la Roma, creştinii Evului Mediu au stabilit fundamentul credinţei căutând să reformeze Biserica Romană; aceste eforturi au culminat cu Reforma Protestantă, condusă de către Martin Luther. Această mişcare a străpuns întunericul Europei medievale cu lumina Evangheliei şi a deschis căi noi ale credinţei.

Unul dintre scopurile perioadei de pregătire pentru venirea lui Mesia a fost de a restaura prin răscumpărare, sub formă de paralelele imagine, cei aproximativ patruzeci de ani de pregătire a lui Iacov pentru a intra în Egipt. Aceasta a reprezentat perioada din viaţa sa, de la întoarcerea lui în Canaan din Haran, şi până când el şi familia sa au intrat în Egipt. Perioada de pregătire pentru cea de a Doua Venire a lui Mesia trebuie să restaureze această perioadă prin răscumpărare, sub formă de paralelele substanţiale. Aşadar, creştinii din această perioadă au trebuit să sufere dificultăţile şi necazurile pe care le-a suferit familia lui Iacov până când l-a întâlnit pe Iosif în Egipt, sau aşa cum au suferit Evreii înainte de a-l întâlni pe Isus. Mai precis, în Epoca Providenţei de Restaurare, oamenii erau îndreptăţiţi înaintea lui Dumnezeu prin intermediul unor aşa condiţii exterioare cum ar fi respectarea Legii Mozaice şi oferirea de sacrificii. De aceea, în timpul perioadei de pregătire pentru venirea lui Mesia, Primul Israel a trebuit să îndure dificultăţi de ordin exterior din partea popoarelor păgâne ale Persiei, Greciei, Egiptului, Siriei şi a Romei. În timpul Epocii Prelungirii Providenţei de Restaurare, creştinii erau îndreptăţiţi înaintea lui Dumnezeu prin condiţii interioare de rugăciune şi credinţă potrivit învăţăturilor lui Isus. Prin urmare, în perioada de pregătire

[428] Ezra 3:7-13; Ezra 6:1-15
[429] Ezra 7:1-10; Neemia 8

pentru cea de a Doua Venire a lui Mesia, cel de al Doilea Israel a trebuit să urmeze o cale a necazurilor interioare. Ideologiile Renaşterii, umanismul şi iluminismul, precum şi chemarea la libertate religioasă, care au provenit din Reformă, au creat o mulţime de filozofii şi teologii, cauzând o mare confuzie în credinţa creştină, şi tulburare în viaţa spirituală a oamenilor.

Perioada de pregătire pentru cea de a Doua Venire a lui Mesia de asemenea a restaurat prin condiţii paralele de răscumpărare de tip substanţial pregătirile interioare şi mediul exterior pentru primirea lui Mesia la nivel mondial, care fusese stabilite mai întâi în timpul perioadei de patru sute de ani de pregătire pentru venirea lui Mesia.

În cadrul pregătirii pentru Prima Venire a lui Hristos, Dumnezeu l-a trimis poporului ales pe profetul Maleahi înainte cu patru sute treizeci de ani, pentru a le trezi o puternică aşteptare mesianică. În acelaşi timp, Dumnezeu a încurajat evreii să îşi reformeze religia şi să îşi adâncească credinţa, pentru a face pregătirile interioare, necesare primirii lui Mesia. Între timp, printre popoarele lumii, Dumnezeu a fondat religii care se potriveau cu regiunea şi cultura lor, prin care ei să poată face pregătirile interioare necesare primirii lui Mesia. În India, Dumnezeu a fondat budismul, prin intermediul lui Gautama Budha (565-485 î.d.H.) ca o nouă dezvoltare a hinduismului. În Grecia, Dumnezeu l-a inspirat pe Socrate (470-399 î.d.H.) şi a deschis epoca sclipitoare a civilizaţiei clasice a Greciei. În Orientul Îndepărtat, Dumnezeu l-a ridicat pe Confucius (552-479 î.d.H.), a cărui învăţătură confucianistă a stabilit modelul eticii umane. Isus urma să vină pe acest fundament mondial de pregătire şi prin intermediul învăţăturilor sale trebuia să unifice iudaismul, elenismul, budismul şi confucianismul. El trebuia să unifice toate religiile şi civilizaţiile într-o civilizaţie universală unică fondată pe baza Evangheliei Creştine.

Începând cu Renaşterea, Dumnezeu crea mediul religios, politic şi economic favorabil pentru lucrarea Domnului celei de a Doua Veniri. Aceasta a fost epoca restaurării prin răscumpărare, sub formă de paralele substanţiale, a perioadei anterioare în care Dumnezeu a stabilit mediul mondial ca pregătire pentru venirea lui Isus. Începând cu Renaşterea, progresul în cadrul fiecărui domeniu al efortului uman, incluzând politica, economia, cultura şi ştiinţa a crescut foarte rapid. Astăzi aceste domenii au atins apogeul şi au creat un mediu global favorabil pentru lucrarea Domnului celei de a Doua Veniri. În timpul lui Isus Imperiul Roman stăpânea teritorii imense în jurul Mării Mediterane cu ajutorul unui sistem de transport avansat şi extins, care le permitea sa ajungă la orice destinaţie. Acesta a fost centrul unei vaste

civilizaţii elenistice, având la baza limba greacă. Astfel, au fost făcute toate pregătirile necesare pentru o transmitere cât mai iute a învăţăturilor lui Mesia din Israel, unde trăia Isus, către Roma, şi mai departe lumii întregi. În mod similar, în era curentă a celei de a Doua Veniri, influenta puterilor apusene a făcut ca sfera politică a democraţiei să se extindă pe întreg cuprinsul lumii. Progresul rapid în domeniul transporturilor şi comunicaţiilor a scurtat cu mult distanţa dintre Est şi Vest, iar contactul sporit dintre limbile şi culturile lumii au adus oamenii mult mai aproape. Aceşti factori au pregătit deplin un mediu în care învăţăturile lui Hristos care a revenit să poată ajunge repede şi cu uşurinţă la inimile întregii omeniri. Acest lucru va face ca învăţăturile lui să aducă schimbări majore şi profunde pe cuprinsul întregului glob.

Secţiunea 7
Providenţa de restaurare şi progresul istoriei

Împărăţia Cerurilor pe pământ este o societate a cărei structură este formată după chipul unui om perfect.[430] În mod asemănător, societatea decăzută o putem considera drept una formată după asemănarea unui om decăzut. Putem înţelege mai bine istoria societăţilor construite de către omenirea păcătoasă prin examinarea vieţii interioare a unui om decăzut.

O persoană decăzută posedă atât un suflet originar, care o îndeamnă să urmeze binele, cât şi un suflet malefic, care o umple de dorinţe rele şi care se răzvrăteşte împotriva intenţiilor sufletului originar. Indiscutabil, cele două suflete se află mereu în conflict între ele, îndreptându-ne către un comportament conflictual şi permanent schimbător. Din moment ce societatea umană este alcătuită din indivizi care sunt permanent în război cu ei înşişi, interacţiunile dintre ei nu pot fi decât pline de neînţelegere şi conflict. Istoria umană a constat din relaţiile sociale ale oamenilor bazate pe conflict care s-au schimbat permanent în decursul timpului. Prin urmare, ea s-a desfăşurat în mod inevitabil în lupte şi războaie.

Cu toate acestea, în mijlocul luptei continue dintre sufletul originar şi sufletul malefic, oamenii mereu se străduiesc să respingă răul şi să urmeze calea binelui. Pe măsură ce binele câştigă teren, eforturile lor dau roade prin fapte virtuoase. Datorită activităţii sufletului originar din interiorul său, chiar şi un om decăzut poate reacţiona la providenţa lui Dumnezeu pentru

[430] cf. Creaţie 3.2

restaurare, şi i se poate alătura în căutarea scopului binelui. Astfel, progresul în istorie apare datorită persoanelor care, chiar şi în mijlocul vârtejului dintre bine si rău, depun eforturi ferme întru respingerea răului şi promovarea binelui. Prin urmare, lumea către care progresează istoria reprezintă Împărăţia Cerurilor, unde scopul binelui va fi realizat.

Trebuie să înţelegem că războaiele şi conflictele sunt fenomene temporare pentru separarea binelui de rău, în urmărirea acestui scop ultim. Chiar dacă răul ar putea triumfa în unele momente, Dumnezeu îl va folosi pentru a îndrepta istoria către împlinirea unui bine suprem. În această privinţă, putem recunoaşte că progresul istoriei în direcţia binelui este condus de un proces de separare continuă a binelui de rău, potrivit providenţei lui Dumnezeu pentru restaurare.

Între timp, pe baza legăturilor sale de sânge cu primii oameni, Satan a lucrat prin intermediul oamenilor decăzuţi pentru a realiza, înaintea Lui Dumnezeu, o formă pervertită a societăţii ideale pe care intenţionează Dumnezeu să o realizeze. Drept rezultat, în istoria umană întâlnim cazuri de dezvoltare a unor societăţi umane neprincipiale, care sunt construite pe baza versiunilor deformate ale Principiului. La sfârşitul istoriei umane, înainte ca Dumnezeu să restaureze Împărăţia Cerurilor pe pământ, Satan va construi o lume în afara principiului, ca imagine denaturată a Împărăţiei: aceasta nu este alta decât lumea comunistă. Aceasta este o dovadă a faptului că Satan, cel care era iniţiator în decursul istoriei, a imitat întotdeauna planurile lui Dumnezeu înaintea Lui. În decursul providenţei de restaurare, o asemănare falsă va precede apariţia a ceea ce este adevărat.[431] Profeţia lui Isus, precum că Hristoşi falşi vor apărea înainte de a Doua Venire a lui Hristos[432] poate fi explicată prin acest aspect al Principiului.

7.1. Progresul istoriei în Epoca Providenţei de Restaurare

Unii istorici au susţinut că prima societate construită de către oamenii decăzuţi a fost o societate primitivă a comunităţii. Din punctul de vedere al providenţei lui Dumnezeu, societăţile primitive construite de oamenii decăzuţi erau centrate pe Satan. Chiar dacă Satan ar fi încercat să ridice o societate colectivă, unde oamenii să îşi împărtăşească posesiunile unii cu alţii, ea nu ar

[431] cf. Pregătirile 3.2; Pregătirile 4.1
[432] Matei 24:23:-24; cf. I Ioan 2:18

fi reprezentat decât o imitaţie imperfectă a societăţii pe care Dumnezeu doreşte să o construiască prin intermediul oamenilor cu un caracter perfect: o societate caracterizată de interdependenţă, bunăstare colectivă, şi împărtăşirea unor valori universale. Indiferent de formă, această societate satanică primitivă nu s-ar fi putut elibera de conflicte şi diviziune. Dacă conflictele şi diviziunea nu ar fi existat, ea şi-ar fi perpetuat existenta etern, fără a se schimba, iar providenţa lui Dumnezeu pentru restaurare nu ar fi fost realizată niciodată.

În realitate, cele două suflete care se luptă în interiorul unui om decăzut, dau naştere la conflicte interioare care se manifestă prin acţiunile lui şi îl fac să fie în conflict cu ceilalţi oameni. De aceea, pentru societatea satanică primitivă care urmăreşte scopul coexistenţei colective ar fi fost imposibil să menţină pacea vreodată. Pe măsură ce societăţile primitive au evoluat, devenind societăţi mai dezvoltate cu relaţii sociale şi economice diferite, aceste conflicte au evoluat şi ele într-un mod corespunzător. Datorită activităţii sufletului originar care îi indemnă pe oameni să răspundă la providenţa lui Dumnezeu pentru restaurare, separarea dintre binele relativ şi rău cu siguranţă a apărut în societăţile primitive, aflate sub dominaţia răului.

Atunci când examinăm calea dezvoltării sociale condusă de Satan, vedem că societăţile de clan au apărut din diviziunile dintre indivizi în cadrul comunelor primitive. Aceste societăţi au avut tendinţa de a-şi extinde teritoriul şi sfera de stăpânire, clanurile evoluând spre societatea feudală, iar apoi către societatea monarhică. Satan a preluat acest model de dezvoltare înaintea lui Dumnezeu, deoarece el a înţeles planul lui Dumnezeu de a chema oamenii buni din lumea păcătoasă şi de a-i pune să construiască o societate de clan de partea binelui, care urma să se dezvolte către o societate feudală a binelui, şi în cele din urmă sa atingă nivelul împărăţiei binelui cu teritoriu şi suveranitate suficientă pentru ca Mesia să vină şi să împlinească lucrarea lui.

Dumnezeu l-a chemat pe Avraam din lumea păcătoasă pentru a fi purtătorul de drapel al binelui şi l-a binecuvântat cu urmaşi care vor susţine Voinţa lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a crescut pe urmaşii lui Avraam pentru a forma prima societate de clan a Israelului. Ei au intrat în Egipt ca societate de clan, însă către timpul plecării din Egipt spre Canaan, se dezvoltaseră deja devenind o societate tribală. Societatea israelită din timpul judecătorilor era o societate feudală. Societatea feudală din cadrul acestei discuţii se referă la o societate cu un sistem politic caracterizat printr-o relaţie de stăpân-slujitor de ascultare şi slujire, şi un sistem economic compus din unităţi independente,

aşezate în regiuni mici, izolate. Acestea erau caracteristicile societăţii israelite în perioada judecătorilor. Când israeliţii au intrat în Canaan, fiecărui trib i-a fost repartizată o porţiune de teren. Judecătorii care conduceau aceste regiuni au jucat un rol asemănător cu cel al episcopilor şi seniorilor feudali din Europa medievală timpurie.

Este specific societăţii feudale ca poporul să îmbrăţişeze credinţa seniorului lor şi să se supună poruncilor lui. Atât timp cât seniorul rămâne credincios Voinţei lui Dumnezeu, poporul său îl va urma şi va fi de partea lui Dumnezeu. Trăind în cadrul unui sistem politic construit pe baza relaţiilor de stăpân-slujitor şi având o economie independentă în mare măsură izolată de restul lumii, el are destulă capacitate de a rezista invaziei din afară a lui Satan. Motivul principal pentru care o societate de clan se dezvoltă şi devine o societate feudală este de a readuce proprietatea şi oamenii, care au aparţinut lui Satan, înapoi de partea lui Dumnezeu. Prin extinderea teritoriului stăpânit de Dumnezeu, ei se află într-o poziţie mai sigură evitând invazia lui Satan. Înţelegând această providenţa divină, Satan a încercat să îşi păstreze dominaţia imitând providenţa lui Dumnezeu şi întemeind înaintea Lui propriile societăţi feudale, cu multe secole mai devreme.

Scopul providenţial al societăţii feudale a Israelului timpuriu a fost de a stabili fundamentul pentru întemeierea unei societăţi monarhice cu un teritoriu mai mare şi o suveranitate mai puternică. Societatea monarhică a unificat grupurile mai mici cu suveranitate politică şi economică care erau asigurate de către societatea feudală anterioară, în cadrul unui teritoriu unic, având o populaţie mai mare, o economie puternică şi o suveranitate bine apărată. Acest lucru a fost realizat odată cu întemeierea regatului unit al Israelului, fondat de către Regele Saul.

Isus trebuia să vină ca Rege al Regilor.[433] Dumnezeu a construit societatea monarhică în Israel, pentru a pregăti un fundament destul de puternic pentru ca el să poată veni ca Mesia şi să domnească ca un Rege al Regilor.

Cu mult înainte de aceasta, Satan a înţeles providenţa pentru primirea lui Mesia care determinase construcţia monarhiei şi şi-a format propriile societăţi monarhice pentru a împiedica providenţa lui Dumnezeu. Cu multe secole înainte de fondarea regatului unit al Israelului, a fost fondată prima dinastie a Egiptului, iar Egiptul condus de faraoni a durat de-a lungul a circa treizeci de dinastii. Regatul antic al Babilonului a stăpânit întreaga Mesopotamie în

[433] Apocalipsa 11:15

timpul domniei regelui Hamurapi, în secolul al optsprezecelea î. d.H., iar Hitiţii au stăpânit Orientul Apropiat, în regiunea Siriei, în decursul secolului al paisprezecelea î. d.H. Chiar şi în lumea satanică, a existat un război continuu dintre regatele relativ bune şi regatele relativ rele, fapt care a rezultat în separarea binelui de rău. Această tendinţă spre bine este înrădăcinată în sufletul originar, care răspunde la chemarea providenţei lui Dumnezeu pentru restaurare.

Dacă Regele Solomon ar fi slujit Voinţei lui Dumnezeu până la sfârşit, el şi-ar fi putut exercita capacităţile politice dăruite de Dumnezeu pentru a unifica naţiunile Orientului Apropiat. El ar fi putut asimila civilizaţiile egipteană, mesopotamiană şi minoană, care erau slăbite în acele vremuri. Astfel, el ar fi construit o supremaţie mondială, unde Mesia ar fi putut veni şi ar fi putut realiza suveranitatea lui Dumnezeu pe pământ. Din păcate, Solomon a căzut pradă idolatriei. Prin urmare, Dumnezeu a trebuit să înceapă o providenţă de destrămare a acestei societăţi monarhice pe care El o construise cu atâta durere.

Dat fiind că împăraţii Regatului Unit al Israelului nu au stabilit fundamentul pentru Mesia şi nici nu au dus la bun sfârşit temelia pe care Dumnezeu ar fi putut să restaureze suveranitatea Sa, eventual Dumnezeu a separat regatul în două: Israelul la nord şi Iudeea la sud. Atunci când ei au continuat sa încalce Voinţa lui Dumnezeu, Dumnezeu a îngăduit ca regatul din nord, cel al Israelului, să fie distrus de mâna poporului păgân al Asirienilor. În secolul opt î. d H., Asirienii au cucerit aproape întregul Orient Apropiat antic, incluzând Egiptul, pentru a ridica primul imperiu mondial. Regatul Iudeei a susţinut Voinţa lui Dumnezeu pentru un timp, dar apoi s-a răzvrătit împotriva Lui. Prin urmare, Dumnezeu a îngăduit ca ei să cadă prada noului Imperiu Babilonian, care înlocuise Asiria, reprezentând cel de al doilea imperiu mondial.

După căderea Iudeii, Dumnezeu a păstrat vacant tronul Israelului şi a pus poporul evreu sub stăpânirea imperiilor păgâne succesive în perioada de până la venirea lui Mesia. Mai mult, Dumnezeu i-a plasat în sfera culturală elenistică, care a pus baza ideologică a democraţiei. Dumnezeu a modelat societatea Israelului sub formă de democraţie pentru ca atunci când va veni Mesia să poată fi întâmpinat ca rege al lor, prin voinţa poporului, care va trebui să îl salute din toată inima. Cu toate acestea, poporul evreu nu l-a susţinut pe Isus, iar fără sprijinul poporului acesta a fost crucificat. În consecinţă, la încheierea providenţei care a început cu două mii de ani în

urma, odată cu chemarea din lumea păcătoasa a lui Avraam şi a urmaşilor lui, scopul acestei providenţe a fost atins numai pe plan spiritual.

7.2 Progresul istoriei în Epoca Prelungirii Providenţei de Restaurare

7.2.1 Providenţa de Restaurare şi istoria Occidentului

Imperiul Roman care persecutase creştinătatea, în cele din urmă, a îngenunchiat în faţa lui Isus cel crucificat, în secolul patru d. H., şi a adoptat creştinismul drept religie de stat. Totuşi, rolul providenţial iniţial al Imperiului Roman, care unificase lumea antică în jurul Mării Mediterane, trebuia să stabilească fundamentul pentru regatul lui Hristos pe pământ. Dacă poporul evreu ar fi crezut în Isus ca Mesia şi s-ar fi unit cu el, Imperiul Roman ar fi fost cucerit de către Isus în timpul vieţii lui. Isus ar fi fost slăvit pe tot cuprinsul imperiului ca Rege al Regilor. El ar fi întemeiat o împărăţie mondială, cu capitala la Ierusalim. Însă, din cauza necredinţei poporului evreu, Iudeea a fost distrusă, iar Imperiul Roman a fost sortit declinului. După un secol de invazii barbare, Imperiul Roman de Apus şi-a văzut sfârşitul în anul 476 d. H.

Astfel, centrul providenţei lui Dumnezeu pentru restaurare s-a mutat din Iudeea, ţinutul care i-a adus lui Dumnezeu o durere amară, în Europa Occidentală, teritoriul Imperiului Roman de Apus de cândva, ocupat acum de către triburile germanice. În mod corespunzător, providenţa spirituală de restaurare bazată pe creştinism în mare parte s-a desfăşurat în Europa Occidentală. Numai în Europa Occidentală istoria acestei epoci a progresat urmând cu stricteţe modelul stabilit de către providenţa de restaurare.[434] Istoria creştinismului din Europa Occidentală ne oferă informaţii despre evenimentele care au modelat Epoca Prelungirii Providenţei de Restaurare.

7.2.2. Interacţiunea dintre istoria religiilor, istoria economică şi istoria politică

Pentru a-i face pe oameni capabili să conducă atât lumea spirituală, cât şi lumea fizică, Dumnezeu i-a creat ca entităţi duale care posedă eu spiritual şi eu fizic.[435] Dacă oamenii nu ar fi căzut, eul lor spiritual şi cel fizic ar fi atins perfecţiunea împreună. Intelectul lor spiritual şi cel fizic ar fi fost unite într-o

[434] In mod asemănător, cursul dezvoltării istorice, aşa cum este el tratat de către teoria marxistă a materialismului istoric, este de asemenea aplicabil numai istoriei Europei Occidentale.
[435] Cf. Creaţie 6.2

armonie deplină în timpul vieţii pe pământ. După ce oamenii au căzut şi au devenit ignoranţi atât în ce priveşte lumea spirituală cât şi cea fizică, Dumnezeu a lucrat pentru a depăşi ignoranţa spirituală prin intermediul religiei, iar pe cea fizică - prin intermediul ştiinţei.[436]

Religiile au ajutat oamenii decăzuţi să depăşească treptat ignoranţa lor spirituală, prin stimularea activităţii sufletului originar. Ele învăţau oamenii să-şi concentreze vieţile asupra lumii cauzale invizibile, lumea lui Dumnezeu. Din moment ce nu toată lumea simte nevoia imediată a religiei, numai câţiva oameni excepţionali obţin conştiinţe spirituale în mod rapid. Pentru marea majoritate, dezvoltarea spirituală rămâne a fi un proces lent. Acest lucru reiese din faptul că şi astăzi, când religiile au căpătat o răspândire mondială, nivelul spiritual al oamenilor deseori nu este mai bun decât cel al oamenilor din antichitate.

Pe de alta parte, toţi sunt familiarizaţi cu descoperirile ştiinţei, care au sporit considerabil cunoştinţele noastre despre lumii fizică. Din moment ce ştiinţa se ocupă de probleme practice, fiecare simte o nevoie puternică pentru aceasta. Astfel, sporirea cunoştinţelor umane despre lumea fizică a cunoscut peste tot o răspândire rapidă. Mai mult, în timp ce obiectul de studiu al religiei ţine de lumea intangibilă, transcendentă, lumea cauzei, cercetarea ştiinţifică examinează obiectele materiale din lumea rezultatului. Prin urmare, până în ziua de astăzi, religia şi ştiinţa rămân neîmpăcate din punct de vedere teoretic. Mai mult, deoarece Satan, care deţine stăpânirea asupra universului, atacă şi corupe oamenii prin viaţa lor lumească, religia ne învaţă să negăm lumea. Astfel, religiile nu se armonizau uşor cu ştiinţa, care încearcă să îmbunătăţească viaţa în această lume fizică. Noi ştim ca la început, Dumnezeu a creat corpul fizic exterior al oamenilor, înainte de a le insufla spiritul interior.[437] Providenţa de restaurare, care este o lucrare de re-creare, urmează acelaşi model, pornind de la exterior către interior. Din această perspectivă providenţială, este evident că în calea lor de dezvoltare religia şi ştiinţa sunt adesea pe poziţii diferite, şi chiar în conflict.[438]

Acelaşi dezacord este găsit şi în relaţia dintre viaţa religioasă şi cea economică a oamenilor. Asemenea ştiinţei, activităţile economice ţin de lumea practică. Progresul economic, cu adevărat, are o relaţie strânsă cu dezvoltarea ştiinţei. Prin urmare, istoria religiei, bazată pe dezvoltarea

[436] cf. Eshatologie 5.1
[437] Geneza 2:7
[438] cf. Pregătirea 1

interioară a providenţei lui Dumnezeu, şi istoria economică, bazată pe dezvoltarea exterioară a providenţei Lui, s-au îndreptat în direcţii diferite şi au progresat în măsură diferită. De aceea, pentru a înţelege progresul istoriei Occidentului, care a urmat modelul stabilit de providenţa lui Dumnezeu pentru restaurare, trebuie să examinăm istoria creştinismului şi istoria economică a Occidentului în mod separat.

La fel ca în cazul relaţiei dintre religie şi ştiinţă, religia şi economia sunt legate, în sensul că ambele sunt responsabile pentru restaurarea aspectelor interioare şi exterioare ale vieţii oamenilor decăzuţi. Cu toate că religia şi economia, asemenea religiei şi ştiinţei, par a se dezvolta în direcţii diferite, ele interacţionează în viaţa societăţii. Astfel, a existat o careva influenţă reciprocă între istoria creştinismului şi istoria economică.

Religia şi economia sunt integrate cu viaţa noastră în societate prin intermediul politicii. În special în Europa Occidentală, viaţa politică a căutat să conecteze dezvoltarea economică, care a urmat îndeaproape progresul ştiinţei, cu drumul creştinismului, căruia i-a lipsit adesea un sens clar al direcţiei sale providenţiale. Istoria politică occidentală a deschis calea prin care să armonizeze religia şi economia. Prin urmare, pentru a înţelege mai bine progresul istoriei, mişcându-se către scopul providenţei de restaurare, trebuie, de asemenea, să investigăm în mod separat istoria politicii.

Drept o ilustrare a modului în care căile de dezvoltare ale vieţii religioase, politice şi economice au progresat în mod separat, să schiţăm cadrul istoric din Europa Occidentală către sfârşitul secolului al XVII-lea. În ce priveşte istoria religiei, valorile democratice deja se înrădăcinase în creştinismul acestei perioade. Creştinismul unui stat monarhic, aflat sub conducerea papalităţii, a fost fărâmiţat de Reforma Protestantă din 1517. Oamenii din Europa, a căror viaţă devotată era supusă în Evului Mediu ierarhiei papale, au fost eliberaţi treptat pentru a duce o viaţă creştină bazată pe propria înţelegere a Bibliei. În ce priveşte politica acestei perioade, monarhia absolută era în punctul ei culminant. Din punct de vedere economic, societatea feudală bazată pe sistemul seniorial s-a menţinut îndelung în multe regiuni ale Europei. Astfel, aceeaşi societate europeană devenea democratică în privinţa vieţii religioase, în timp ce rămânea monarhică în privinţa vieţii politice, şi feudală în privinţa vieţii economice.

La fel, ar trebui să clarificăm motivul pentru care dezvoltarea istoriei în decursul unei bune părţi ale Epocii Vechiului Testament nu era caracterizată de acest model al dezvoltării separate. În Israelul antic, progresul ştiinţei se

desfăşura extrem de încet. Prin urmare, viaţa sa economică nu s-a dezvoltat mult, iar societatea din acele timpuri avea o specializare redusă. Oamenii duceau o viaţă simplă în cadrul unui sistem social în care religia era parte integrantă a vieţii lor cotidiene. Legaţi prin relaţii de stăpân-slujitor şi codul de legi sever al Legii Mozaice, ei trebuia să se supună stăpânilor lor atât în privinţa chestiunilor politice, cât şi a celor religioase. În acea epocă, religia, politica şi economia nu au progresat în mod separat.

7.2.3 Societatea de clan

Să studiem acum progresul istoriei legat de religie, economie şi politică în timpul Epocii Noului Testament. Tendinţa sufletului originar de a răspunde la chemarea providenţei lui Dumnezeu pentru restaurare, în general, duce la divizări în cadrul unei societăţi centrate pe Satan. Acei care urmează Voinţa lui Dumnezeu sunt separaţi în acest proces şi se pot aduna formând o societate de clan de partea lui Dumnezeu. Naşterea societăţii creştine de clan a urmat acest model. Odată cu crucificarea lui Isus, naţiunea evreiască a ajuns de partea lui Satan, iar Dumnezeu nu a putut să îşi continue providenţa de restaurare în acea societate şi în astfel de circumstanţe. Prin urmare, Dumnezeu a dezmembrat acea societate, chemându-i de acolo pe credincioşii devotaţi, pentru a stabili o societate creştină de clan.

În Epoca Vechiului Testament, cei doisprezece fii ai lui Iacov le-au condus pe cele şaptezeci de rude ale lui, pentru a forma societatea israelită de clan şi pentru a porni pe calea providenţei. În mod asemănător, în Epoca Noului Testament, cei doisprezece discipoli ai lui Isus i-au condus pe cei şaptezeci de adepţi, pentru a forma societatea creştină de clan şi pentru a începe noua providenţă a lui Dumnezeu. Societatea creştină de clan era alcătuită din comunităţi nedezvoltate, care nu aveau un sistem politic sau economic bine structurat. În această perioadă, religia, politica şi economia nu au progresat independent.

În ciuda persecuţiilor aspre, societatea creştină de clan a prosperat treptat în Imperiul Roman din jurul Mării Mediterane şi s-a dezvoltat devenind o societate tribală creştină. Bântuit de migraţiile în masă ale populaţiei, care au început în ultima jumătate a secolului al patrulea, Imperiul Roman de Apus a căzut în anul 476 d.H. Societatea creştină s-a extins considerabil pe măsură ce creştinismul era adus în triburile germanice care au migrat în acest teritoriu.

7.2.4. Societatea Feudală

Odată cu progresul istoriei, societatea de clan s-a dezvoltat devenind o societate feudală. Societatea feudală a apărut în Europa atunci când, odată cu căderea Imperiului Roman, autoritatea imperială a slăbit, iar imperiul s-a scufundat în haos. În această societate religia, economia şi politica se vor diviza, eventual, şi vor lua căi separate.

În perioada timpurie a societăţii feudale, în special printre triburile germanice proaspăt creştinizate, ţăranii liberi şi ostaşii erau conduşi de prinţii locali. Puterea politică era împărţită între numeroşi seniori, fiecare stăpânind asupra teritoriului lui, în absenţa vreunei autorităţi naţionale. Societatea feudală din Europa s-a dezvoltat mai apoi devenind un sistem politic bazat pe relaţii de stăpân-slujitor la fiecare nivel cum erau cele dintre seniorii de diferit rang şi cavalerii lor, şi pe o economie independentă a sistemului seniorial. După căderea Imperiului Carolingian, feudalismul ajuns la maturitate se va răspândi peste tot în Europa. Teritoriul era împărţit în multe moşii feudale, fiecare condusă de un senior feudal. Aceşti seniori erau responsabili de toate aspectele vieţii în cadrul moşiilor lor şi deţineau autoritate judecătorească supremă. Fermierii comercializau pământul care era în proprietatea lor seniorilor sau mânăstirilor în schimbul protecţiei militare, iar proprietatea le era returnată sub formă de feudă. Cavalerii vasali primeau moşii de la seniorii lor feudali, ca răsplată pentru serviciul lor ca soldaţi ai seniorilor. În timp ce un cavaler de un rang inferior putea stăpâni o singură moşie, fiecare rege sau mare senior poseda sute sau mii de astfel de moşii, distribuite sub formă de feude vasalilor săi. Regii aveau o putere limitată şi nu erau mai mult decât mari seniori feudali.

Viaţa religioasă din Europa în timpul perioadei de conducere a bisericilor locale s-a dezvoltat asemenea vieţii economice şi politice din timpul feudalismului timpuriu; astfel ea mai poate fi numită şi creştinism feudal. Patriarhii, arhiepiscopii şi episcopii au preluat poziţiile care corespundeau seniorilor feudali de rang superior, mediu şi inferior. Dat fiind că regele era doar unul dintre marii seniori feudali, papa era doar unul dintre cei cinci patriarhi. Structura politică din cadrul Bisericii Catolice Romane a fost fondată pe baza unor relaţii stricte de subordonare între stăpân şi slujitor. Un episcop sau un abate aveau un rang social şi o putere comparabilă cu a unui senior feudal secular. Acţionând în calitate de senior al proprietăţilor bisericii lui, în

cazul în care era nevoie acesta putea să ridice o armată din rândurile vasalilor săi.

În ceea ce priveşte viaţa economică, această perioadă a început cu tranziţia de la societatea sclavagistă a Romei antice către sistemul senioriilor. În această perioadă o parte din pământuri a ajuns în posesia ţăranilor liberi. În termeni de posesiune a pământului, statutul oamenilor acestei perioade poate fi clasificat în patru clase: nobilimea, ţărănimea liberă, servii şi sclavii.

În acest fel, din cenuşa Imperiului Roman de Apus Dumnezeu a ridicat o societate feudalistă în mijlocul triburilor germanice proaspăt creştinizate, pe care El le-a ales să conducă providenţa. Prin întărirea unităţilor mici sub suveranitatea divină în sferele vieţii religioase, politice şi economice, Dumnezeu a pus temelia pentru stabilirea regatului lui Dumnezeu.

7.2.5. Societatea monarhică şi Imperialismul

Odată cu progresul istoriei, societatea feudală s-a dezvoltat devenind o societate monarhică. În ce fel a apărut societatea monarhică în Europa, din punct de vedere politic? Regatele construite de către triburile germanice în Europa Occidentală au avut o istorie scurtă, cu excepţia Regatului Francilor. Regii Francilor din dinastia Merovingiană au primit creştinismul şi au absorbit realizările civilizaţiei romane cu scopul formarii unei lumi Romano-germanice în Europa Occidentală. După ce regii din dinastia merovingiană au pierdut puterea, Carol Martel a devenit conducătorul efectiv al Francilor. El a extins regatul prin învingerea Maurilor care invadaseră din sud-vest. Fiul său, Pepin cel Scurt, a devenit primul rege Carolingian şi a fost tatăl lui Carol cel Mare. Carol cel Mare care aprecia înalt viziunea Sfântului Augustin despre un regat creştin, a făcut-o principiu călăuzitor al domniei sale. Imperiul lui Carol cel Mare a unificat Europa occidentală şi centrală, aducând stabilitate unui teritoriu care, anterior, cunoscuse numai dezordine, din cauza migraţiilor în masă.

În sfera religiei, creştinismul monarhic, care a urmat creştinismul feudal, a reprezentat un regat spiritual care a depăşit graniţele naţionale. El a fost fondat sub conducerea papalităţii şi pe baza fundamentului spiritual pentru Mesia. În anul 800 d.H., Papa Leon al III-lea l-a încoronat pe Carol cel Mare împărat şi i-a dat binecuvântarea Bisericii. Prin aceasta, papa i-a transmis regelui responsabilitatea centrală pentru providenţă. Regatul spiritual sub stăpânirea papalităţii şi Regatul Francilor condus de Carol cel Mare s-au unit şi au format Imperiul Creştin.

Perioada Imperiului Creştin a fost paralelă cu perioada regatului unit al Israelului din Epoca Vechiului Testament. În ambele cazuri, o societate monarhică a urmat o societate feudală, cu scopul de a consolida o suveranitate mai mare, o populaţie şi un teritoriu mai mare de partea lui Dumnezeu. A fost explicat mai devreme că papa conducea Biserica din poziţia arhanghelului ca să pregătească calea unui regat pământesc. Însă, după încoronarea împăratului şi oferirea binecuvântării din partea lui Dumnezeu, papa urma să îl slujească pe acesta din poziţia lui Cain.[439] Împăratul, la rândul lui, trebuia să susţină învăţăturile papalităţii şi să îndeplinească lucrarea politică pentru a realiza un regat gata să-l primească pe Mesia. Daca ei ar fi construit astfel Imperiul Creştin în acord cu Voinţa lui Dumnezeu, această perioadă ar fi reprezentat Ultimele Zile ale istoriei umane, atunci când Mesia ar fi putut veni. Noul adevăr ar fi apărut atunci pentru a rezolva problemele religiei şi ştiinţei printr-un efort comun al oamenilor, călăuzind religia, politica şi economia să progreseze într-o singură direcţie unită pe baza idealului lui Dumnezeu. Pe această bază trebuia să fie stabilit fundamentul pentru cea de a Doua Venire a lui Mesia. Mai mult, odată cu apariţia perioadei Imperiului Creştin, feudalismul trebuia să-şi încheie total existenţa.

Cu toate acestea, papii şi împăraţii s-au abătut de la Voinţa lui Dumnezeu. Acest lucru a făcut imposibilă realizarea de către ei a idealul fondator al lui Carol cel Mare. Drept rezultat, societatea feudală nu s-a ruinat; din contra, ea a devenit şi mai puternică pe parcursul câtorva secole următoare. Religia, politica şi economia au rămas despărţite, iar regatul spiritual condus de papalitate intra adesea în conflict cu regatele seculare conduse de către regi.

Imperiul Creştin a eşuat în construirea unui regat unit, în care Mesia ar fi putu veni. Carol cel Mare a ridicat imperiul său atunci când fundamentul societăţii feudale timpurii era pregătit pentru a se consolida într-o societate monarhică puternică. Cu toate acestea, el niciodată nu a subjugat deplin seniorilor feudali cu putere legitimă. În schimb, sistemul feudal a devenit mai puternic, iar Sfântul Împărat Roman a devenit doar unul dintre marii seniori feudali.

Sistemul feudal va domina Europa până în momentul apariţiei monarhiei absolute, în secolul al XVII-lea. Odată cu declinul feudalismul, puterea seniorilor feudali care fusese descentralizată a fost concentrată în mâinile regilor unor naţiuni-state mari. Regii au ajuns să deţină puterea absolută şi o

[439] cf. Paralele 4

justificau prin dreptul divin al împăraţilor. Monarhiile absolute au înflorit până în timpul Revoluţiei Franceze din anul 1789.

Care au fost tendinţele din sfera istoriei religiei în timpul perioadei când creştinismul condus de papalitate avea o structură monarhică? Papii s-au abătut de la Voinţa Domnului şi au devenit seculari; ei erau pe calea declinului spiritual. Din cauza înfrângerilor repetate din timpul Cruciadelor, papalitatea şi-a pierdut autoritatea, iar în timpul exilului la Avignon a fost lipsită de demnitatea şi puterea ei. Odată cu Reforma Protestantă din 1517, creştinismul occidental a încetat a mai fi o monarhie spirituală unitară.

Când examinăm progresul vieţii economice, descoperim că ordinea economiei feudale s-a menţinut chiar şi în timpul când feudalismul politic a fost înlocuit de monarhia absolută. Capitalismul se dezvolta în oraşele mari şi orăşele, unde meşteşugarii şi comercianţii si-au unit forţele împreună cu regii şi au luptat împotriva sistemului feudal constrângător. O nouă rânduială legată de agricultură a apărut în zona rurală, unde fermierii independenţi căutau sprijinul regilor pentru a rezista dominaţiei seniorilor feudali. Însă, nici unul din aceste progrese economice nu au putut înlocui definitiv feudalismul, care a continuat până la Revoluţia Franceză.

În cadrul progresului istoriei economice, feudalismul a fost urmat de capitalism, care a fost însoţit de epoca cuceririlor coloniale. Aşa precum scopul monarhiei absolute era consolidarea suveranităţii politice, scopul capitaliştilor puternici era monopolizarea resurselor financiare şi a capitalului. Capitalismul a apărut odată cu răsăritul monarhiei absolute în secolul al XVII-lea şi a înflorit în timpul şi după Revoluţia Industrială. Scopul capitalismului în cadrul providenţei a fost de a promova acumularea de capital şi centralizarea activităţii economice, până la un nivel imposibil de atins în timpul feudalismului; acest lucru referindu-se şi mai mult la imperialism.

Tendinţa imperialismului către extinderea coloniilor, care a început în această perioadă, a avut ca scop providenţial stabilirea unui fundament economic, politic şi religios mondial. Această discuţie se referă numai la cazul imperialismului european, deoarece calea providenţei lui Dumnezeu pentru restaurare a fost centrată pe Europa Occidentală. Competiţia dintre naţiunile Europei Occidentale au condus la goana lor pentru colonii pe întregul glob, înainte de primul război mondial. Acest lucru a favorizat progresul întregii lumi către civilizaţia creştinismului occidental.

7.2.6. Democraţia şi Socialismul

Epoca monarhiei a cedat locul epocii democraţiei. Ne amintim că scopul societăţii monarhice a fost de a construi un regat care l-ar fi putut susţine pe Mesia şi domnia sa. Însă, când această providenţă nu a fost realizată în timpul imperiului Creştin, Dumnezeu a început un proces care, într-un final, va conduce la prăbuşirea societăţilor monarhice şi va ridica în locul lor democraţiile, pentru a iniţia o nouă providenţă de reconstruire a unei naţiuni suverane capabilă sa îl primească pe Mesia.

Democraţia se bazează pe suveranitatea poporului; ea reprezintă guvernarea poporului, de către popor, şi pentru popor. Scopul său este de a distruge monopolul politic al monarhiei, care s-a abătut de la Voinţa lui Dumnezeu, şi de a stabili un sistem politic nou, capabil să realizeze scopul providenţei de restaurare, şi anume, primirea şi susţinerea lui Mesia ca Rege al Regilor.

În ce mod îşi poate împlini democraţia scopul său? Odată cu dezvoltarea istoriei, spiritualitatea umană a devenit iluminată, datorită meritului epocii în providenţa de restaurare. Sufletele originare ale oamenilor răspund chemării providenţei şi sunt în căutarea religiei, adesea fără a şti de ce. Eventual, oamenii vor ajunge să primească creştinismul pe care Dumnezeu îl înalţă pentru a fi religia supremă. Astfel, lumea de astăzi se îndreaptă către formarea unei singure civilizaţii bazată pe idealurile creştine.

Pe măsură ce istoria se apropie de finalul ei, voinţa poporului se orientează spre valorile creştine. Guvernele democratice care se menţin prin voinţa poporului treptat devin şi ele creştine. Astfel, atunci când Mesia se va reîntoarce în societăţile conduse de guvernele democratice, bine maturizate de spiritul creştinismului, el va putea stabili suveranitatea lui Dumnezeu pe pământ, bucurându-se de tot sprijinul oamenilor. Aceasta va fi Împărăţia Cerurilor pe pământ. Trebuie să înţelegem că democraţia s-a născut să submineze monopolul satanic al puterii, pentru scopul providenţei finale a lui Dumnezeu de a restaura prin voinţa poporului, o suveranitate divină în centru cu Hristos cel reîntors.

Mişcările democratice care s-au ridicat împotriva monarhiei absolute din secolul al XVII-lea şi al XVIII-lea au dat naştere revoluţiilor în Anglia, America şi Franţa. Aceste revoluţii au distrus societăţile monarhice şi au dat naştere societăţilor democratice de astăzi. Formele diferite pe care le-a luat

democraţia, potrivit tendinţelor providenţiale ale iudaismului şi elenismului, vor fi discutate în capitolul următor.[440]

Progresul istoriei în cadrul sferei religioase s-a deplasat către etapa creştinismului democratic, după ce creştinismul monarhic a fost zdrobit de către Reforma Protestantă din 1517. Prin intermediul Reformei, forţele democratice din cadrul creştinismului au desfiinţat regatul spiritual asupra căruia papalitatea avea autoritatea supremă. Dorinţa iniţială a lui Dumnezeu era ca Imperiul creştin să se unească cu creştinismul monarhic al papalităţii pentru a construi regatul în care sa poată veni Mesia. Cu toate acestea, atunci când papii au eşuat în îndeplinirea responsabilităţii lor, creştinismul monarhic asupra căruia aceştia aveau autoritate supremă a trebuit sa fie desfiinţat. Aceasta a fost misiunea creştinismului democratic, la fel precum misiunea democraţiei politice a fost aceea de a distruge suveranitatea absolutistă a monarhiei seculare. Prin urmare, după Reforma Protestantă, a fost deschisă larg calea pentru ca oamenii să-L caute liber pe Dumnezeu, prin intermediul propriei lecturi a Bibliei, fără mijlocirea preoţimii. Oamenii nu s-au mai supus autorităţii altora în viaţa lor religioasă, ci îşi puteau căuta în mod liber propria cale a credinţei. Creştinismul democratic a creat astfel mediul social care îngăduie tuturor oamenilor să îl caute liber pe Hristos la reîntoarcerea sa, indiferent de modul în care acesta ar veni.

În mod similar, odată cu progresul istoriei economice, au apărut idealurile socialiste, care au subminat imperialismul şi au dezvoltat o formă democratică de economie. Cu toate că anumiţi istorici au considerat Primul Război Mondial drept un război dus de către naţiunile imperialiste asupra coloniilor lor, de fapt, la scurt timp după încheierea lui, spiritul democraţiei s-a făcut proeminent şi a început să submineze politica colonialistă. La sfârşitul celui de al Doilea Război Mondial, marile puteri au început să se lepede de colonii, şi să elibereze naţiunile aflate sub controlul lor. Odată cu căderea imperialismului, capitalismul a început să evolueze către o forma de economie care să poată asigura bunăstarea comună si egală.

Pentru domeniul satanic, care a atins său apogeul în comunism, este firesc să promoveze socialismul. Acest lucru se întâmplă deoarece Satan încearcă întotdeauna să realizeze, înaintea lui Dumnezeu, o imitaţie pervertită a planului divin. Planul lui Dumnezeu este de a dezvolta o economie socialistă, însă, cu o formă şi un conţinut total diferite de socialismul de stat pe care l-a stabilit de fapt comunismul.

[440] cf. Pregătirea 3.1-2

Potrivit idealului creaţiei lui Dumnezeu, El conferă fiecărei persoane aceeaşi valoare originară. Aşa cum părinţii îşi iubesc toţi copiii în mod egal, Dumnezeu doreşte să asigure un mediu plăcut şi condiţii de trai egale pentru toţi copiii Lui. Mai mult, într-o societate ideală, producţia, distribuţia şi consumul ar trebui să aibă aceeaşi relaţie organică care există între funcţiile digestivă, circulatorie şi metabolică în corpul uman. Astfel, competiţia nu ar trebui să aibă un caracter distructiv din cauza supra-producţiei, iar distribuţia nu ar trebui să fie nedreaptă, şi sa conducă către acumulare excesivă şi consum, lucruri contrare scopului binelui public. Ar trebui să existe o producţie suficientă a bunurilor necesare şi utile, o distribuţie corectă şi eficientă a acestor bunuri, şi un consum raţional, care să fie în armonie cu scopul întregului. Aşa cum ficatul asigură o rezervă de hrană pentru corpul uman, ar trebui menţinute rezerve adecvate de capital pentru a asigura o funcţionare cât mai omogenă a întregii economii.

Deoarece oamenii sunt creaţi pentru a trăi într-o societate ideală, ei vor urmări în mod inevitabil un ideal socialist în timp ce luptă pentru libertate şi democraţie şi explorează natura lor originară. Acest lucru este adevărat în special în momentul încheierii istoriei providenţiale, atunci când acest ideal poate fi cu adevărat realizat. Dat fiind că această dorinţă firească răsare din interior, viaţa politică în cadrul democraţiei, care este modelată după voinţa oamenilor, se va mişca în aceeaşi direcţie. Într-un final, va fi fondată o societate socialistă, care întruchipează idealul lui Dumnezeu. Primii creştini trăiau conform acestui ideal în anumite privinţe, împărţind în comun toate bunurile lor.[441] Utopia, scrisă de Thomas More în Anglia secolului al XVI-lea, şi socialismul umanist al lui Robert Owen din timpul Revoluţiei Industriale din Anglia au exprimat fiecare o viziune a idealului socialist. Mişcările socialiste catolice şi protestante, de asemenea, au împărtăşit această viziune, unul dintre exemple fiind propagarea de către Charles Kingsley a socialismului creştin în Anglia de la mijlocul secolului al XIX-lea. Înclinaţia lor către socialism a provenit din impulsul natural al sufletului originar care urmăreşte idealul creaţiei.

7.2.7. Idealurile interdependenţei, bunăstării reciproce şi valorilor universal recunoscute vis-a-vis de Comunism

Meritul epocii în cadrul providenţei lui Dumnezeu pentru restaurare a favorizat dezvoltarea naturii originare a omului, care nu s-a manifestat din

[441] Fapte 4:32-35

cauza influentei pe care a avut-o Satan asupra vieţii omului. Răspunzând chemărilor din adâncul inimilor lor, oamenii de pretutindeni au aspirat cu ardoare la lumea idealului lui Dumnezeu în care scopul creaţiei este împlinit. Căutând o societate socialistă de partea Cerurilor, sufletul lor originar i-a atras către idealurile interdependenţei, prosperităţii reciproce şi cele ale valorilor universal recunoscute. Lumea în care aceste idealuri vor fi în sfârşit realizate nu este alta decât Împărăţia Cerurilor pe pământ, în centru cu Hristos cel revenit.

Deoarece Satan imită anticipat providenţa lui Dumnezeu, partea satanică a sprijinit „socialismul ştiinţific", bazat pe teoriile materialismului dialectico-istoric, şi a construit lumea comunistă. Teoria materialismului istoric susţine că istoria omenirii a început sub forma unei societăţi colective primitive, şi se va sfârşi prin crearea unei societăţi comuniste ideale. Erorile evidente ale acestei teorii se datorează faptului că ea nu i-a în considerare cauza fundamentală a progresului istoric. După crearea fiinţelor umane, Dumnezeu a promis să realizeze Împărăţia Cerurilor. Însă, deoarece Satan a creat relaţii de rudenie cu oamenii înainte ca Dumnezeu sa facă aceasta, Dumnezeu a trebuit să-i permită să construiască o lume în afara principiului cu ajutorul oamenilor decăzuţi, sub forma unei imitaţii deformate a societăţii ideale pe care Dumnezeu doreşte să o realizeze pe pământ. Lumea comunistă reprezintă această lume în afara principiului, construită de către Satan.

Cele două tipuri de democraţii au apărut cu scopul de a demonta monarhia absolută şi de a transfera suveranitatea poporului. La fel, mişcările de promovare a idealurilor interdependenţei, a bunăstării reciproce şi a valorilor universal recunoscute au apărut de partea lui Dumnezeu, în timp ce comunismul s-a născut de partea lui Satan; scopul lor era de a distruge sistemele economice care concentrau averea societăţii în mâinile câtorva privilegiaţi. Fiecare dintre aceste mişcări au căutat să stabilească un sistem care să distribuie averea în mod egal printre oameni. Aspiraţiile către socialism ale ambelor tabere au apărut din efortul providenţial depus de ele pentru realizarea unei societăţi bazate pe un sistem economic cu adevărat democratic.

Aşa cum a fost explicat şi mai devreme, în istoria Europei Occidentale care a fost dirijată de providenţa de restaurare, cele trei aspecte, religia, economia şi politica au progresat în mod separat, urmând propriile căi de dezvoltare. În ce mod se pot ele uni într-un singur punct la încheierea istoriei providenţiale, pentru a stabili fundamentul pentru cea de a Doua Venire a lui

Hristos? O cauză fundamentală a acestei dezvoltări separate a reprezentat-o divergenţa dintre religie şi ştiinţă, care reprezintă eforturile de a depăşi ignoranţa spirituală şi fizică a omenirii. Pentru ca drumurile religiei, economiei şi politicii să se întâlnească şi să realizeze idealul lui Dumnezeu, trebuie să apară o nouă formă de exprimare a adevărului, care să integreze deplin religia şi ştiinţa. Religia fondată pe baza acestui adevăr va conduce întreaga omenire, pentru a deveni una în inimă cu Dumnezeu. Asemenea oameni vor construi o economie în corespundere cu idealul divin. Acestea vor reprezenta bazele pentru o nouă ordine politică care să poată împlini idealul creaţiei. Acesta va fi regatul mesianic construit pe principiile interdependenţei, ale bunăstării reciproce şi ale valorilor universal recunoscute.

Capitolul 5
Perioada Pregătirii pentru cea de-a Doua Venire a lui Mesia

Perioada de pregătire pentru cea de a Doua Venire a lui Mesia a reprezentat-o perioada de patru sute de ani de la Reforma Protestantă din anul 1517 şi până la sfârşitul Primului Război Mondial în 1918. Caracterul acestei perioade deja a fost descris sumar, în comparaţie cu perioada paralelă de pregătire pentru venirea lui Mesia, aici însă vom efectua un studiu mai detaliat. Cu privire la providenţa de restaurare, această perioadă este împărţită în alte trei perioade: perioada Reformei, perioada conflictelor ideologice şi religioase, şi perioada maturizării politicii, economiei şi ideologiei.

Secţiunea 1
Perioada Reformei (1517-1648)

Perioada de o sută treizeci de ani a Reformei a început în anul 1517, odată cu ridicarea de către Martin Luther a stindardului Reformei Protestante în Germania, şi a durat până când războaiele religioase au fost rezolvate prin Tratatul de la Westfalia în anul 1648. Caracterul acestei perioade a fost modelat de către Renaştere, şi de către Reformă, ambele fiind produsele societăţii feudale medievale. Când scopul providenţei lui Dumnezeu nu a fost împlinit prin intermediul societăţii medievale, direcţia istoriei providenţiale s-a schimbat, şi Dumnezeu a lucrat pentru a stabili din nou fundamentul pentru cea de a Doua Venire a lui Mesia prin intermediul Renaşterii şi al Reformei. Prin urmare, nu putem înţelege natura acestei perioade fără a studia aceste două evenimente.

Să începem de la o privire retrospectivă asupra societăţii medievale şi o examinare a influenţelor pe care le-a avut aceasta asupra naturii originare a oamenilor din acea epocă, care i-a făcut să iniţieze Renaşterea şi Reforma Protestantă. Către sfârşitul Evului Mediu, sufletul originar al omului era reprimat, dezvoltarea lui liberă fiind blocată de mediul social al feudalismului

şi de către secularizarea şi corupţia bisericii Romane. Credinţa reprezintă calea pe care fiecare om trebuie să o urmeze în căutarea lui Dumnezeu. Credinţa trebuie cultivată printr-o relaţie verticală directă dintre Dumnezeu şi fiecare individ. Însă, în acea epocă, papalitatea şi preoţii, prin ritualurile şi dogmele lor, constrângeau viaţa de credinţă a oamenilor. Mai mult, stratificarea socială rigidă a feudalismului nu permitea libertatea religioasă. Totodată, funcţiile religioase erau vândute şi cumpărate. Episcopii şi preoţii adesea se foloseau de poziţiile lor pentru a duce o viaţă luxoasă şi decadentă. Drept consecinţă, papalitatea şi-a pierdut sfinţenia şi nu se deosebea prin nimic de celelalte instituţii ale puterii seculare. Ea a pierdut capacitatea de a călăuzi vieţile spirituale ale oamenilor. Astfel, conjunctura socială de la sfârşitul Evului Mediu a blocat calea prin care natura originară a oamenilor putea fi restaurată. Constrânşi de asemenea circumstanţe, europenii medievali au fost îndemnaţi de impulsul venit din adâncul inimii lor să distrugă mediul social în care se aflau, pentru a deschide calea restaurării naturii lor originare.

Natura noastră originară posedă două aspecte: interior şi exterior. Să examinăm acest lucru cu referire la Principiul creaţiei. Ca parteneri obiect substanţiali ai lui Dumnezeu la nivel de imagine, noi intrăm în rezonanţă cu caracteristicile Sale duale şi purtăm asemănarea cu natura Sa interioară originară şi forma Sa exterioară originară. Acţiunea de dare şi primire dintre natura noastră interioară şi forma exterioară constituie baza existenţei şi a prosperării noastre. Prin urmare, natura noastră originară caută să împlinească două tipuri de dorinţe: interioare şi exterioare. Când conduce providenţa restaurării noastre, Dumnezeu ţine cont de aceste două tendinţe ale naturii noastre originare.

Dumnezeu a creat eul fizic al primilor oameni înainte de a crea eul lor spiritual.[442] Astfel, în cadrul providenţei de restaurare, Dumnezeu ne recreează, restaurând mai întâi ceea ce este exterior şi apoi ceea ce este interior. Aşa cum a fost explicat mai devreme,[443] noi, oamenii decăzuţi, putem aduce ofranda substanţială, care este de ordin interior, numai după ce împlinim cu succes ofranda simbolică, care este de ordin exterior. După ce aceste lucruri sunt obţinute, stabilim fundamentul pentru Mesia, care este de o profunzime interioară şi mai mare.

[442] Geneza 2:7

[443] cf. Fundaţia 1.3

Procesul restaurării relaţiei oamenilor decăzuţi cu Dumnezeu, de asemenea, a progresat de la exterior către interior. Dumnezeu mai întâi a restaurat oamenii în poziţia de slugă a slugilor,[444] în perioada care a precedat Epoca Vechiului Testament, făcându-i pe aceştia să aducă sacrificii. Apoi, El a restaurat oamenii în poziţia de slugi[445] în tipul Epocii Vechiului Testament, prin intermediul Legii Mozaice. În Epoca Noului Testament, Dumnezeu ne-a restaurat în poziţia de copiii adoptivi[446] prin credinţa noastră. În cele din urmă, în Epoca Testamentului Desăvârşit, El ne va restaura în poziţia de copii adevăraţi, prin intermediul inimii.[447]

În acelaşi mod, Dumnezeu mai întâi a lucrat pentru a restaura mediul nostru social exterior prin intermediul ştiinţei, iar apoi a lucrat pentru a restaura spiritualitatea noastră prin intermediul religiei. Conform ordinii creaţiei, îngerii, care sunt exteriori, au fost creaţi înaintea oamenilor, care sunt interiori. În cadrul restaurării, Dumnezeu ridică mai întâi lumea angelică, care este exterioară, şi o mobilizează pentru a restaura lumea fizică, exterioară, centrată pe corpul uman, şi mai apoi lumea spirituală, interioară, centrată pe spiritul uman.

Europenii Evului Mediu trebuiau să-şi restaureze natura originară dăruită de Dumnezeu, mai întâi prin ruperea legăturilor lor cu Satan, care pângărise societatea atunci când papalitatea eşuase în împlinirea responsabilităţii ei interioare de a restaura fundamentul credinţei, şi se scufundase în imoralitate. Pe măsura ce oamenii urmăreau recuperarea aspectului exterior şi interior al naturii lor originare, sistemul de gândire al epocii s-a ramificat în două mişcări de recuperare a moştenirii trecutului, pe care noi le distingem prin termenii relativi: de tip Abel şi de tip Cain. Mişcarea de tip Cain a început ca o renaştere a elenismului, care reprezenta cultura Greciei şi Romei antice. Aceasta a contribuit la apariţia Renaşterii,[448] a cărei valoare fundamentală era umanismul. Mişcarea de tip Abel a început ca o renaştere a moştenirii ebraice a Israelului şi a Bisericii Creştine timpurii. Aceasta a dat naştere Reformei Protestante, a cărei valoare fundamentală era credinţa în Dumnezeu.

Aşa tendinţe ca ebraismul şi elenismul s-au format cu mult timp înainte şi s-au întâlnit de câteva ori în decursul istoriei trecutului. Începând cu anul

[444] Geneza 9:25
[445] Leviticul 25:55
[446] Romani 8:23
[447] cf. Moise si Isus 3.3.2
[448] „Renaissance” provine din limba franceza, şi înseamnă renaştere

2000 î.d.H., civilizaţia minoică a înflorit pe insula Creta, urmată fiind de civilizaţia micenianǎ de pe teritoriul Greciei continentale. Către secolul al unsprezecelea, aceste civilizaţii au creat o civilizaţie elenă de tip Cain, a cărei ideologie de frunte era umanismul. În jurul aceleiaşi perioade, în Orientul Apropiat s-a născut civilizaţia ebraică de tip Abel, având ca ideologie de frunte monoteismul iudaic. Aceasta a fost perioada regatului unit. Dacă regii Israelului din acea perioadă ar fi stabilit fundamentul pentru Mesia şi l-ar fi primit, această civilizaţie ebraică înfloritoare ar fi putut asimila civilizaţia elenă aflată în declin, pentru a forma o civilizaţie unică mondială. Totuşi, atunci când regii au eşuat în împlinirea Voinţei lui Dumnezeu, această providenţă nu a fost realizată. În schimb, după ce au fost luaţi captivi în Babilon, Evreii s-au reîntors doar pentru a ajunge sub jugul grecilor în anul 333 î.d.H., şi apoi sub jugul Romei în anul 63 î.d.H. Astfel, în decursul secolelor care au urmat, incluzând şi timpul lui Isus, ebraismul s-a aflat sub dominaţia elenismului.

Dacă poporul evreu l-ar fi onorat pe Isus şi s-ar fi unit în centru cu el, Imperiul Roman ar fi devenit regatul mesianic aflat în centru cu Hristos. Atunci ebraismul ar fi asimilat elenismul, pentru a forma o civilizaţie ebraică unică la nivel mondial. Însă, atunci când Isus a fost respins şi această providenţă a fost zădărnicită, ebraismul a rămas sub dominaţia elenismului. În anul 313 d.H., Împăratul Constantin a recunoscut oficial creştinismul, prin Edictul de la Milano. Din acel moment, ebraismul treptat a început să prevaleze asupra elenismului. La începutul secolului opt, în cadrul lui s-au format două civilizaţii: ortodoxia răsăriteană şi creştinismul catolic apusean.

Dacă papii şi împăraţii, care erau responsabili de restaurarea fundamentului credinţei în perioada carolingiană, nu şi-ar fi pierdut credinţa, fundamentul pentru cea de a Doua Venire a lui Mesia ar fi fost stabilit în timpul acela. ebraismul ar fi asimilat în întregime elenismul formând o civilizaţie mondială unică. Însă, lipsa lor de credinţă şi imoralitatea i-au permis lui Satan să corupă ideologia călăuzitoare a Evului mediu, care fusese fondată pe baza ebraismului. Drept consecinţă, Dumnezeu a trebuit să conducă o nouă providenţă pentru separarea de Satan. Aşa cum Dumnezeu l-a împărţit pe Adam cel decăzut în Cain şi Abel, pentru a-l separa pe Satan, Dumnezeu a divizat şi ideologia preponderentă a Evului Mediu în două curente de gândire: mişcarea de renaştere a elenismului de tip Cain, şi a ebraismului de tip Abel. Acestea au dat roade, respectiv, în Renaştere şi Reformă.

Sistemul de gândire al elenismului, renăscut prin umanismul Renaşterii, a luat foarte curând o poziţie dominantă asupra gândirii filozofice ebraice.

Această perioadă trebuia să restaureze astfel prin condiţii paralele de răscumpărare acea etapă a perioadei de pregătire pentru venirea lui Mesia când poporul evreu se afla sub stăpânirea grecilor, iar ebraismul era sub influenţa elenismului. Ne aducem aminte că separarea lui Adam de Satan era posibilă numai prin supunerea lui Cain în faţa lui Abel, stabilind prin aceasta fundamentul substanţial necesar pentru primirea lui Mesia în cadrul familiei lui Adam. În mod asemănător, numai prin supunerea elenismului de tip Cain faţă de ebraismul de tip Abel, Satan putea fi separat de spiritul predominant al epocii. Atunci, fundamentul substanţial necesar pentru primirea Domnului celei de a Doua Veniri putea fi stabilit la nivel mondial.

1.1. Renaşterea

A fost explicat mai sus că Renaşterea a răsărit din căutările (tendinţele, aspiraţiile) exterioare ale naturii originare. Ce valori urmăreau oamenii Evului Mediu? În ce fel şi de ce urmăreau ei acele valori?

Potrivit Principiului creaţiei, noi suntem creaţi pentru a atinge perfecţiunea prin îndeplinirea responsabilităţii ce ne este dată, din voinţa noastră liberă, fără ajutorul direct al lui Dumnezeu. Apoi trebuie să atingem unitatea cu Dumnezeu şi să câştigăm autonomia adevărată. De aceea, a căuta libertatea şi autonomia este chemarea naturii noastre originare. O persoană cu un caracter perfect înţelege Voinţa lui Dumnezeu şi o pune în practică prin intermediul propriei intuiţii şi raţiuni, fără a avea nevoie să se bazeze pe revelaţiile ce vin de la Dumnezeu. Prin urmare, este firesc ca noi să urmăm căile raţiunii şi ale înţelegerii. Noi, de asemenea, suntem înzestraţi de la Dumnezeu cu dreptul de a stăpâni lumea naturală, de a o îmblânzi şi a o cultiva, pentru a crea un mediu de viaţă plăcut, cercetând legile ascunse ale naturii prin intermediul ştiinţei. Prin urmare, noi apreciem lumea naturală, urmăm căile ştiinţei şi respectăm viaţa practică.

În societatea feudală medievală, natura umană originară a fost reprimată un timp îndelungat. Prin urmare, oamenii erau cu atât mai înflăcăraţi în urmărirea acestor valori, care au apărut din năzuinţele exterioare ale naturii lor originare. Ei au început să cerceteze moştenirea clasică a elenismului, pe care l-au importat din lumea musulmană, ca rezultat al extinderii legăturilor cu Orientul, după încheierea cruciadelor. Grecii si romanii clasici au urmărit aspiraţiile exterioare ale naturii umane originare. Ei

preţuiau libertatea, independenţa, raţiunea, lumea naturală şi viaţa practică. Ei au dezvoltat ştiinţa într-o măsură considerabilă. Din moment ce acestea erau în perfectă armonie cu dorinţa naturii originare din interiorul omului medieval, a luat foc mişcarea pentru renaşterea moştenirii elenismului. umanismul Renaşterii s-a ridicat în acest fel la suprafaţă.

Renaşterea a apărut în Italia secolului al XIV-lea, care era centrul de studiere a moştenirii elenismului clasic. Cu toate că a început ca o mişcare care imita gândirea şi viaţa Greciei şi Romei antice, ea s-a dezvoltat curând într-o mişcare de amploare, care a transformat modul de viaţă din Evul Mediu. Ea s-a extins dincolo de sfera culturală şi a cuprins fiecare aspect al societăţii, incluzând politica, viaţa economică şi religia. De fapt, ea a devenit forţa motrice exterioară pentru construirea lumii moderne.

1.2. Reforma

Providenţa de restaurare care avea în centrul ei papalitatea medievală nu a dat roade, din cauza secularizării şi decadenţei conducerii Bisericii. Prin urmare, promovând umanismul, oamenii s-au revoltat de asemenea împotriva ritualismului şi regulilor Bisericii care constrângeau libertatea vieţii lor religioase. Ei au luptat împotriva sistemului feudal stratificat şi a autorităţii papale, care îi lipsea de autonomie. Ei au protestat împotriva viziunii medievale care susţinea că credinţa cere supunere absolută faţă de ordinele Bisericii în toate sferele vieţii, şi care respingea dreptul oamenilor de a-l slăvi pe Dumnezeu potrivit conştiinţei lor, pe baza propriilor lecturi ale Bibliei. De asemenea, ei au pus sub semnul întrebării şi idealul vieţii ascetice din cadrul mânăstirii orientat spre lumea de dincolo, care devaloriza lumea naturală, ştiinţa şi aspectele practice ale vieţii. Având aceste nemulţumiri, mulţi dintre creştinii Evului Mediu s-au răzvrătit împotriva stăpânirii papalităţii.

Aşadar, pe măsură ce europenii Evului Mediu căutau să realizeze aspiraţiile exterioare ale naturii lor originare, ei au început la fel să urmărească şi aspiraţiile ei interioare, care fuseseră reprimate. Ei chemau la renaşterea spiritului primilor creştini, când credincioşii entuziasmaţi trăiau pentru Voinţa lui Dumnezeu, călăuziţi de cuvintele lui Isus şi ale apostolilor. Această mişcare medievală de renaştere a ebraismului a fost iniţiată de către John Wycliffe (1324 – 1384), profesor de teologie la Universitatea din Oxford,

cel care a tradus Biblia în engleză. El a susţinut că nici papalitatea şi nici preoţimea nu putea să determine standardul credinţei, ci numai Biblia singură. Demonstrând că multe dintre dogmele, ritualurile şi regulile Bisericii nu aveau nici o bază în Scripturi, el a denunţat preoţimea pentru decadenţa ei, exploatarea oamenilor şi abuzul de putere.

Astfel, rădăcinile Reformei Protestante s-au tras din Anglia secolului al XIV-lea, când demnitatea papalităţii era la un nivel foarte jos. Mişcări similare care chemau la reformă au apărut şi în secolul al XV-lea în Italia şi Boemia, însă ele au fost zdrobite, iar liderii lor executaţi. Ca să colecteze fonduri pentru ridicarea Bisericii Sf. Petru, Papa Leon al X-lea a început să vândă indulgenţe, pe care doctrina catolică le considera capabile de a anula pedeapsa pentru păcate pe lumea cealaltă. Când această indulgenţă a fost proclamată în Germania în anul 1517, s-a aprins o mişcare de protest împotriva acestui abuz, care a explodat prin Reforma Protestantă în centru cu Martin Luther (1483 – 1546), un profesor de teologie biblică de la Universitatea din Wittenburg. Flăcările Reformei au căpătat putere şi s-au răspândit curând în Elveţia, unde erau conduse de Ulrich Zwingli (1484 – 1531), în Franţa, conduse de John Calvin (1509 – 1564), şi alte ţări, printre care Anglia şi Ţările de Jos.

Războaiele religioase care s-au rotit ca un vârtej în jurul mişcării protestante au continuat mai bine de o sută de ani, până în 1648, când Tratatul de la Westfalia a pus capăt Războiului de Treizeci de Ani. Protestantismul a triumfat în Europa de Nord, în timp ce printre popoarele din sudul Europei şi-a consolidat influenţa Biserica romano-catolică.

Războiul de Treizeci de Ani dintre protestanţi şi catolici a fost purtat pe teritoriul Germaniei. Însă, acest conflict nu a fost doar un război religios. Mai mult decât atât, el a reprezentat un conflict civil şi politic pentru a hotărî soarta statelor Germane. Tratatul de la Westfalia, care a pus capăt acestui război, a fost atât un acord religios, care a stabilit un compromis între protestanţi şi catolici, cât şi o înţelegere politică, care a rezolvat disputele teritoriale internaţionale dintre aşa ţări ca Austria, Franţa, Suedia şi Spania.

Secţiunea 2
Perioada Conflictelor Religioase şi Ideologice
1648 – 1789

Perioada conflictelor religioase şi ideologice se referă la cei o sută patruzeci de ani, începând cu consolidarea sigură a protestantismului, prin Tratatul de la Westfalia în 1648, şi a luat sfârşit odată cu Revoluţia Franceză în anul 1789. Pe măsură ce oamenii moderni continuau să urmărească realizarea dorinţelor interioare şi exterioare izvorâte din natura lor originară, ei nu au putut evita divizările în cadrul teologiei, şi disputele dintre filozofiile, apărute în timp ce aceştia aplicau libertatea gândirii şi a credinţei.

Precum a fost discutat mai devreme, în decursul istoriei Dumnezeu şi-a înfăptuit providenţa de restaurare, separându-i mereu pe acei care îl reprezentau pe Abel de acei care îl reprezentau pe Cain, pornind de la nivelul individual, şi până la nivel mondial. În timpul Ultimilor Zile, această lume decăzută este împărţită între lumea comunistă, de tip Cain, şi lumea democratică, de tip Abel. Aşa cum fundamentul substanţial ar fi putut fi stabilit în familia lui Adam, dacă Cain s-ar fi supus lui Abel şi ar fi ascultat de acesta, în Ultimele Zile, lumea de tip Cain trebuie să se supună lumii de tip Abel, pentru a stabili fundamentul substanţial la nivel mondial. Acest lucru trebuie să se întâmple înainte de a-l putea primi pe Domnul celei de a Doua Veniri şi a realiza lumea unificată. Pentru ca aceasta să aibă loc, cele două viziuni asupra vieţii, care mai târziu se vor maturiza în aceste două lumi, trebuie să fie dezvoltate în această perioadă.

2.1. Concepţia despre viaţă de tip Cain

Urmărirea aspectelor exterioare ale naturii originare a făcut să apăra mai întâi o mişcare de renaştere a moştenirii antice a elenismului, şi a dat naştere umanismului Renaşterii. Umanismul Renaşterii s-a opus culturii medievale prin ridicarea demnităţii omului şi a valorii lumii naturale deasupra credinţei în Dumnezeu şi devotamentului religios. Gândirea medievală preţuia ascultarea faţă de Dumnezeu, în timp ce minimaliza valoarea lumii naturale şi considera corpul uman ca fiind josnic şi chiar păcătos. Renaşterea a stabilit o nouă concepţie despre viaţă, una care slăvea valoarea fiinţei umane şi a naturii; ea căuta să le înţeleagă prin intermediul raţiunii şi a experienţei, a logicii şi a experimentului. Sub influenţa progresului ştiinţelor naturale, această concepţie despre viaţă a dat naştere celor două şcoli principale ale filozofiei moderne: raţionalismul, bazat pe metoda deductivă, şi empirismul, bazat pe metoda inductivă.

Raţionalismul, fondat de filozoful francez Rene Descartes (1596 – 1650), susţinea că investigarea adevărului se poate baza numai pe raţiunea umană

înnăscută. După ce a pus la îndoială fiecare adevăr primit prin istorie şi tradiţie, Descartes a rămas numai cu raţiunea sa, aşa cum a exprimat prin afirmaţia: „ Gândesc, deci exist.” Pornind de la acest principiu fundamental, el a folosit metoda deductivă pentru a confirma cunoştinţele despre lumea exterioară. Cu toate că Descartes a acceptat şi chiar a încercat să dovedească existenţa lui Dumnezeu pe baza raţiunii, mai târziu raţionaliştii au ajuns să se îndoiască sau chiar să nege existenţa lui Dumnezeu.

Filozoful englez Francis Bacon (1561 – 1626) a fondat empirismul, care susţinea că adevărul poate fi investigat numai prin intermediul propriei experienţe. Această şcoală a afirmat că mintea omului este asemenea unei foi curate de hârtie (tabula rasa). Ea susţinea că pentru a obţine cunoştinţe noi, trebuie să ştergi toate prejudecăţile şi să încerci să înţelegi adevărul prin intermediul experienţei şi observării lumii exterioare. Raţionalismul care punea valoare pe raţiunea umană, îndepărtându-se în acelaşi timp de Dumnezeu, şi empirismul care preţuia experienţa umană şi ştiinţele experimentale, ambele au respins superstiţiile şi misticismul. Fie că foloseau raţiunea sau observaţia empirică pentru a călăuzi viaţa omului, şi una şi cealaltă au avut tendinţa de a desparţi oamenii şi lumea naturală de Dumnezeu.

Renaşterea a lansat aceste două curente de gândire, care erau înrădăcinate în umanism. Însă, în loc să înlesnească înclinaţia interioară de a-l căuta pe Dumnezeu, ea a dat naştere unei viziuni despre viaţă care a încurajat oamenii să urmărească numai scopurile exterioare. Aceasta a blocat calea lor spre Dumnezeu şi i-a condus către sfera lui Satan. Din acest motiv, ea este numită concepţie despre viaţă de tip Cain. La începutul secolului al XVIII-lea, concepţia despre viaţă de tip Cain distrusese toate adevărurile păstrate de istorie şi tradiţie. Toată problematica vieţii umane a ajuns să fie judecată prin intermediul raţiunii, sau a observaţiei empirice. Orice altceva, considerat iraţional sau aparţinând celeilalte lumi, incluzând aici credinţa în Dumnezeul Bibliei, era complet desconsiderat. Toată energia oamenilor era îndreptată numai către viaţa practică. Aceasta a fost ideologia iluminismului, care s-a dezvoltat din cele două curente, raţionalismul şi empirismul. Iluminismul a reprezentat forţa motrice care a stat la baza Revoluţiei Franceze.

Deismul, reprezentând la rândul lui concepţia despre viaţă de tip Cain, a fost fondat de filozoful englez Edward Herbert (1583 – 1648). Deismul propunea o teologie înrădăcinată complet în raţiunea umană. Adepţii deismului respingeau orice concept potrivit căruia între raţiune şi revelaţie

este posibilă armonia, o viziune tradiţională susţinută încă de pe timpul lui Toma d'Aquino. Ei limitau rolul lui Dumnezeu la cel al unui Creator, care a pus în mişcare universal şi l-a lăsat să se dezvolte de sine stătător, potrivit legilor naturale pe care le stabilise El la început. Ei negau faptul că oamenii ar avea nevoie de vreo revelaţie divină sau de miracole.

La începutul secolului al XIX-lea, filozoful german G.W.F. Hegel (1770 – 1831) a realizat o sinteză cuprinzătoare a idealismului secolului optsprezece. Cu toate acestea, mulţi dintre discipolii lui Hegel au fost influenţaţi de ateismul şi materialismul Iluminismului Francez, şi au iniţiat şcoala hegeliană de stânga, care a inversat logica dialecticii lui Hegel. D.F. Strauss (1808 – 1874), un hegelian de stânga, a scris „Viaţa lui Isus", care nega relatările Bibliei cu privire la miracolele lui Isus, considerându-le nişte născociri ale discipolilor lui prea creduli. Ludwig Feuerbach (1804 – 1872) a argumentat în „Esenţa Creştinismului" faptul că Dumnezeu nu reprezenta altceva decât proiecţia naturii psihice interioare a oamenilor. Argumentele lor au devenit fundamentale pentru ateismul şi materialismul modern.

Karl Marx (1818 – 1883) ;i Friedrich Engels (1820 – 1895) au sistematizat logica şcolii hegeliene de stânga sub forma materialismului dialectic. Ei au fost influenţaţi atât de Strauss şi Feuerbach, cât şi de socialismul francez. Ei au combinat materialismul dialectic cu ateismul şi socialismul, pentru a crea ideologia comunismului. Astfel, concepţia despre viaţă de tip Cain, apărută după Renaştere, s-a dezvoltat în timpul iluminismului prin ateism şi materialism şi s-a maturizat sub forma ideologiei marxiste lipsite de Dumnezeu, care a devenit piatra de temelie a lumii comuniste de astăzi.

2.2. Concepţia despre viaţă de tip Abel

Unii oameni consideră progresul istoriei de la Evul Mediu şi până la lumea modernă drept un proces care a înstrăinat oamenii de Dumnezeu şi de religie. Aceasta se datorează faptului că ei privesc istoria în corespundere cu viziunea despre viaţă de tip Cain. Natura originară însă nu urmăreşte numai valorile exterioare; ea urmăreşte de asemenea şi valorile interioare. Pe măsură ce oamenii medievali erau motivaţi de natura lor originară sa caute valorile interioare, a apărut o mişcare pentru renaşterea ebraismului, care a dat roade prin Reforma Protestantă. Reforma a dat naştere filozofiilor şi învăţăturilor religioase care au dezvoltat o concepţie despre viaţă multidimensională, căutând să realizeze natura originară a oamenilor, dăruită

de Dumnezeu. Noi o numim concepţia despre viaţă de tip Abel. Chiar şi atunci când viziunea despre viaţă de tip Cain îndepărta oamenii de Dumnezeu şi de credinţă, viziunea despre viată de tip Abel călăuzea oamenii moderni să-l caute pe Dumnezeu într-un mod mai profund şi mai cugetat.

Filozoful german Immanuel Kant (1724 – 1804) a analizat din punct de vedere filozofic aspiraţiile interioare şi exterioare ale naturii originare, deschizând astfel calea concepţiei despre viaţă de tip Abel în sfera filozofiei.[449] În filozofia critică a sa el a adunat teoriile conflictuale, cea a empirismului şi a raţionalismului. Potrivit lui Kant, diversele noastre senzaţii apar ca rezultat al contactului cu obiectele exterioare. Acestea singure ne pot oferi conţinutul cunoaşterii, însă nu pot realiza cunoaşterea în sine. Pentru a avea o cunoaştere deplină, trebuie să posezi anumite forme ale intuiţiei şi gândirii (care sunt a priori şi transcedentale) cu ajutorul cărora să poţi unifica diversele conţinuturi (care sunt a posteriori şi empirice) prin intermediul unei judecăţi sintetice. Aceste forme ale intuiţiei şi gândirii sunt tocmai subiectivitatea sinelui. Prin urmare, cunoaşterea este realizată în momentul în care diversele senzaţii venite de la obiectele exterioare sunt integrate şi unificate cu formele subiective personale, prin acţiunea spontană a gândirii şi înţelegerii. Astfel, Kant a răsturnat empirismul, care susţinea determinarea cunoaşterii de către obiectele exterioare, si a fondat o nouă teorie conform căreia cunoaşterea este guvernată de mintea subiectivă. Filozofia lui Kant a fost urmată de câţiva filozofi idealişti: Johann G. Fichte (1762 – 1814), Friedrich Schelling (1775 – 1854) şi G.W.F. Hegel. În particular Hegel a deschis calea unei noi filozofii bazate pe dialectica hegeliană. Idealismul lor a consolidat concepţia despre viaţă de tip Abel în sfera filozofiei.

În cadrul sferei religioase au apărut noi mişcări care s-au opus influenţei preponderente a raţionalismului în religie şi au subliniat importanţa zelului religios şi a vieţii interioare. Ei puneau valoare pe experienţa mistică în defavoarea doctrinelor şi a ritualurilor. De exemplu, pietismul a apărut în Germania sub conducerea lui Filip Spener (1635 - 1705). Această mişcare a avut un caracter conservator pronunţat şi a aderat la credinţa tradiţională, punând în acelaşi timp accentul pe experienţa mistică.

[449] Teoria etică a lui Kant poate ilustra acest punct de vedere chiar mai clar. Kant considera că nici raţiunea, şi nici observaţia nu pot asigura o bază solidă pentru cunoaşterea lui Dumnezeu. El a argumentat că noi putem înţelege cel mai bine existenţa lui Dumnezeu prin intermediul legii morale, care operează în interiorul conştiinţei fiecărei persoane. El a oferit astfel baza filozofică pentru concepţia despre viaţă de tip Abel. – Ed.

Pietismul s-a răspândit în Anglia şi a înflorit printre credincioşii de acolo, dând naştere unor mişcări religioase noi, inclusiv metodismul, fondat de către fraţii Wesley (John, 1703 – 1791, şi Charles, 1707 – 1788). Lucrarea lor a creat o mare renaştere în Anglia, care se aflase până atunci într-o stare de stagnare spirituală.

George Fox (1624 - 1691), misticul englez care a fondat mişcarea Quakerilor a afirmat că Cristos este lumina interioară care iluminează sufletele credincioşilor. El a insistat asupra faptului că, dacă nu îl primeşti mai întâi pe Sfântul Duh, nu devii una cu Isus într-o unitate mistică şi nu ai experienţa luminii interioare a lui Hristos, nu poţi înţelege adevăratul sens al Bibliei. Quakerii au îndurat persecuţii severe în Anglia, însă apoi au reuşit să prospere în America.

Emanuel Swedenborg (1688 - 1772) a fost un renumit om de ştiinţă ale cărui simţuri spirituale erau deşteptate; el a început o investigaţie sistematică a lumii spirituale şi a descoperit multe dintre secretele ei. Cu toate că munca lui de cercetare a fost mult timp ignorată de către teologi, recent, după ce un număr din ce în ce mai mare de oameni au comunicat cu lumea spirituală, valoarea cercetărilor lui a început să fie recunoscută treptat. Prin aceste căi diverse, concepţia despre viaţă de tip Abel s-a maturizat, pentru a forma lumea democratică de astăzi.

Secţiunea 3

Perioada de maturizare a politicii, economiei şi ideologiei (1789 - 1918)

Perioada precedentă a conflictelor religioase şi filozofice a cauzat formarea concepţiei despre viaţă de tip Abel şi a celei de tip Cain. În zorii acestei noi perioade – perioada de maturizare a politicii, economiei şi ideologiei – cele două concepţii despre viaţă s-au maturizat, urmând căile lor diferite. Pe măsură ce s-au maturizat, ele au fondat două forme diferite de societate, cu structuri sociale distincte: o societate de tip Cain şi una de tip Abel. În acelaşi timp, politica, economia şi ideologia (sfera religiei şi a filozofiei) au avansat către un stadiu care tocmai preceda tranziţia către lumea ideală. Această perioadă a durat de la Revoluţia Franceză, trecând prin Revoluţia Industrială, şi până la sfârşitul Primului Război Mondial.

3.1. Democraţia

Discuţia anterioară cu privire la democraţie, în contextul progresului istoriei, era limitată la schimbările sociale care au condus la apariţia ei.[450] Aici vom examina progresul interior care a determinat apariţia democraţiei de astăzi, în special, curentele ideologice pe baza cărora aceasta s-a ridicat din vâltoarea istoriei.

În timpul perioadei Imperiului Creştin din secolul al IX-lea, Dumnezeu intenţiona ca regatul spiritual condus de papalitate şi regatul secular condus de împărat să se unească, pentru a forma o societate monarhică creştină, ca fundament pentru regatul mesianic. Prin aceasta ar fi fost stabilit fundamentul pentru Mesia. Un regat mesianic puternic ar fi pus capăt mai devreme feudalismului în Europa. Însă, deoarece această providenţă nu a fost realizată, feudalismul a persistat, iar istoria economică, politică şi religioasă a Europei a urmat fiecare calea sa diferită de dezvoltare. Puterea politică a seniorilor feudali a început să slăbească după Cruciade, declinul ei continuând în timpul Renaşterii şi Reformei, şi a devenit foarte slabă în timpul iluminismului. Deja, în secolul al XVII-lea, seniorii feudali cedaseră o mare parte din puterea lor politică regilor care ridicaseră state-naţiuni centralizate si le conduceau ca monarhi absoluţi. Regii justificau puterea lor supremă prin doctrina dreptului divin al regilor.

Cauzele sociale ale apariţiei monarhiei absolute au inclus, mai întâi, apariţia noilor clase de cetăţeni, care s-au aliat cu regii pentru a lupta împotriva seniorilor feudali. În al doilea rând, în cadrul sferei economice a apărut necesitatea unor state puternice cu o politică economică axată pe comerţ, si care să poată proteja şi controla comerţul pentru a promova interesele lor economice naţionale. Fundamentul puternic al unui stat-naţiune era necesar pentru a depăşi feudalismul şi pentru a domina o economie bazată pe comerţ.

Apariţia monarhiei absolute este legată şi de progresul istoriei providenţiale, care necesita transformarea societăţii feudale într-o societate monarhică. Însă, după ce providenţa lui Dumnezeu de stabilire a Regatului Său în perioada carolingiană a eşuat, din cauza că papii şi regii din acea perioadă nu s-au unit, societatea feudală respectivă, sub conducerea papilor a devenit coruptă. Dezvoltându-se potrivit cursului pe care îl trasase Satan, ea a dat naştere societăţilor monarhice de partea lui Satan.

---

[450] Cf. Paralele 7.2

Să studiem acum curentele ideologice, care au determinat distrugerea monarhiei absolute, cu referire la providenţa de restaurare, care era îndreptată către apariţia lumii comuniste, bazată pe concepţia despre viaţă de tip Cain, şi a lumii democratice, bazată pe concepţia despre viaţă de tip Abel. Din moment ce societatea feudală medievală era atât împotriva ebraismului, cât şi împotriva elenismului, aceste două ideologii au lucrat împreună pentru a o ruina, ele între timp stabilind societăţi construite pe baza concepţiilor despre viaţă de tip Cain, şi de tip Abel. În mod similar, monarhiile absolute care au urmat Reformei Protestante au lipsit oamenii de libertatea credinţei, care reprezenta una din valorile propagate de creştinismul democratic. Astfel, monarhia absolută s-a împotrivit scopului concepţiei despre viaţă de tip Abel. Mai mult, vestigiile feudalismului din acea societate împiedicau progresul clasei cetăţenilor liberi, aşa cum susţineau liderii ateişti şi materialişti şi, prin urmare, se opuneau şi concepţiei despre viaţă de tip Cain. Astfel, aceste două concepţii despre viaţă au lucrat în tandem pentru a distruge monarhia absolută. Ele au stabilit democraţiile de tip Cain, şi de tip Abel, care se vor maturiza mai târziu formând lumea comunistă şi lumea democratică.

3.1.1. Democraţia de tip Cain

Democraţia de tip Cain a apărut în sânul Revoluţiei Franceze. Franţa din timpul Revoluţiei Franceze se afla sub influenţa iluminismului. Gândirea iluministă era înrădăcinată în viziunea despre viaţă de tip Cain, şi se transforma în ateism şi materialism. Influenţaţi de iluminism, cetăţenii francezi au conştientizat defectele (viciile) monarhiei absolute. Exista de asemenea o dorinţă larg răspândită de a nimici rămăşitele sistemului feudal, care rămâneau adânc înrădăcinate în societate.

Revoluţia Franceză a izbucnit în 1789, prin apelurile poporului pentru democraţie, care veneau din partea cetăţenilor educaţi de iluminism. Ei căutau să răstoarne puterea clasei conducătoare, să şteargă urmele feudalismului şi să stabilească egalitatea şi libertatea pentru cetăţenii de rând, care reprezentau starea a treia. Revoluţia Franceză a fondat democraţia prin proclamarea Declaraţiei Drepturilor Omului. Cu toate acestea, democraţia care s-a născut din Revoluţia Franceză reprezenta o democraţie de tip Cain. Deşi a distrus absolutismul, ea căuta cu fermitate să asigure concepţia despre viaţă de tip Cain. Gânditorii care au stat la baza Revoluţiei Franceze au fost figuri importante ale iluminismului, printre care Denis Diderot (1713 - 1784) şi Jean Le Rond D'Alembert (1717 - 1783) care au aderat la ateism sau la

materialism. Mai mult, în pofida idealurilor ei despre libertatea individului şi egalitate, cursul real al democraţiei franceze din anii revoluţiei şi după aceea a înclinat spre totalitarism.

În acest mod, acei care îmbrăţişau concepţia despre viaţă de tip Cain au promovat iluminismul şi au dat naştere Revoluţiei Franceze, stabilind astfel democraţia de tip Cain. Aceasta a blocat definitiv înclinaţia spiritului uman de a-L căuta pe Dumnezeu. Pe măsură ce a continuat să se dezvolte, concentrându-se numai asupra aspectelor exterioare ale vieţii, acest tip de democraţie va evolua sub forma marxismului în Germania, şi sub forma leninismului în Rusia, stabilind până la urmă lumea comunistă.

3.1.2 Democraţia de tip Abel

Chiar de la originea lor, democraţiile care au apărut în Anglia şi Statele Unite erau diferite de democraţia apărută din Revoluţia Franceză. Ultima reprezenta o democraţie de tip Cain, fondată de către ateiştii şi materialiştii educaţi în spiritul concepţiei despre viaţă de tip Cain, în încercarea lor de a demola absolutismul şi feudalismul. Pe de altă parte, democraţiile din Anglia şi America au fost fondate de către creştini adevăraţi, roadele concepţiei despre viaţă de tip Abel; şi s-au născut din lupta lor victorioasă împotriva absolutismului, cu scopul de a câştiga libertatea religioasă. Prin urmare, acestea sunt democraţii de tip Abel.

Să examinăm acum modul în care a fost fondată democraţia de tip Abel în Anglia şi în Statele Unite. În Anglia, regele Iacov I (d. 1603 – 1625) a întărit monarhia absolută şi biserica de stat, în timp ce persecuta puritanii şi alţi creştini cu viziuni diferite, mulţi dintre care au fugit pe continentul Americii, sau în alte ţări europene, în căutarea libertăţii religioase. Fiul său, Carol I (d. 1625 – 1649) s-a confruntat cu revolta prezbiterienilor din Scoţia, care au încheiat convenţia naţională în anul 1640, ca răspuns la prigonirile religioase. Puritanii, care constituiau baza membrilor Parlamentului Englez au pornit atunci Revoluţia Puritană sub conducerea lui Oliver Cromwell în anul 1642.

Mai târziu, după ce Carol al II-lea (d.1660 –1685) a restaurat monarhia absolută şi a întărit Biserica Anglicană, împotriva tuturor celorlalţi creştini, iar fratele său Iacov al II-lea (d. 1685-1688) a trecut la catolicism, liderii protestanţi l-au rugat pe William de Orania, (d. 1650 – 1702), ginerele său, care era pe atunci Guvernatorul Ţărilor de Jos, să intervină. În 1688, William a debarcat în Anglia împreună cu trupele sale, pentru a apăra libertatea religioasă şi drepturile civile. În momentul încoronării sale, William a aprobat

Declaraţia Drepturilor care i-a fost prezentată de către Parlament şi care recunoştea drepturile autonome ale Parlamentului. Aceasta a constituit baza monarhiei constituţionale a Angliei. Din moment ce revoluţia din 1688 a fost realizată fără vărsare de sânge, ea a devenit cunoscută ca Revoluţie Glorioasă.

Cu toate că au existat cauze exterioare ale acestor revoluţii engleze, cum ar fi dorinţa cetăţenilor de a căpăta libertate politică de la clasa conducătoare, care includea nobilimea şi preoţimea Anglicană, cauza interioară a fost tendinţa de a câştiga libertatea religioasă.

Numeroşi puritani şi alţi creştini cu opinii religioase diferite, care au fost persecutaţi în Anglia, au emigrat pe continentul Americii pentru a obţine libertatea religioasă. Ei au fondat o naţiune independentă în anul 1776 şi au pus bazele democraţiei americane. Născută din concepţia despre viaţă de tip Abel, democraţia de tip Abel s-a dezvoltat din aceste începuturi formând lumea democratică de astăzi.

3.2. Semnificaţia Separării Puterilor

Conceptul de separare a puterilor în trei ramuri ale guvernării a fost introdus de către Montesquieu (1689 - 1755), un gânditor de frunte al iluminismului. Acest concept căuta să prevină concentrarea puterii politice în mâinile unui singure persoane sau instituţii, precum fusese cazul absolutismului politic. Această idee a fost proclamată in Declaraţia Drepturilor Omului din timpul Revoluţiei Franceze.

De la început, separarea puterilor trebuia să fie caracteristică structurii politice a societăţii ideale pe care Dumnezeu lucra să o realizeze. Însă, încă odată, precum observăm în decursul providenţei, Satan imita în mod denaturat un aspect al Principiului, înainte ca Dumnezeu să înfăptuiască realizarea lui. Să studiem atunci pe scurt structura politică a lumii ideale.

Universul, precum am văzut, este modelat după structura unei fiinţe umane perfecte. Prin urmare, pentru ca lumea ideală să fie construită de către oameni deplini maturi, de asemenea, trebuie să se asemene cu structura şi funcţiile unui om perfect.[451] Prin analogie cu corpul uman, ale cărui organe funcţionează conform comenzilor subtile ale creierului, toate instituţiile societăţii globale ideale trebuie să fie credincioase dorinţelor lui Dumnezeu. Aşa cum comenzile creierului sunt transmise către fiecare parte a corpului prin intermediul sistemului nervos periferic, care se ramifică din

[451] cf. Creaţie 1.1; 1.2; 3.2

coloana vertebrală, în lumea ideală îndrumarea lui Dumnezeu este transmisă întregii societăţi prin intermediul lui Hristos, care corespunde coloanei vertebrale şi a liderilor iubitori de Dumnezeu, care corespund sistemului nervos periferic. Sistemul nervos periferic care se ramifică din coloana vertebrală corespunde partidelor politice naţionale. Astfel, în lumea ideală, oamenii lui Dumnezeu, conduşi de Hristos, vor forma organizaţii analoage cu partidele politice din zilele noastre.

În corpul uman, plămânii, inima şi stomacul, menţin interacţiunea armonioasă în acord cu comenzile creierului, transmise prin coloana vertebrală şi prin sistemul nervos periferic. Prin analogie, cele trei ramuri ale guvernării în lumea ideală – ramura legislativă, juridică şi executivă – vor interacţiona prin relaţii principiale armonioase urmând îndrumarea lui Dumnezeu, aşa cum este ea transmisă prin Hristos şi oamenii lui Dumnezeu. Aşa cum cele patru membre ale corpului se mişca potrivit comenzilor creierului, pentru bunăstarea individului ca un tot întreg, instituţiile economice ale lumii ideale, care corespund membrelor, vor urma dorinţa lui Dumnezeu şi vor răspândi bunăstarea întregii lumi. Precum ficatul depozitează hrana pentru întregul corp, în lumea ideală va exista întotdeauna o anumită rezerva care va fi împărţita după necesitate pentru binele public.

Din moment ce fiecare parte a corpului uman are o relaţie verticală cu creierul, relaţiile orizontale sunt stabilite în mod firesc între diferite organe, pentru a forma un organism integru. În mod asemănător, în lumea ideală, dat fiind că relaţiile orizontale reciproce ale oamenilor sunt înrădăcinate în relaţia lor verticală cu Dumnezeu, ei vor forma o societate, unică, interdependentă şi integră, în care vor împărtăşi toate bucuriile şi durerile lor. În această societate, a răni altă persoană va fi la fel precum te-ai răni pe tine însuţi. Astfel, cetăţenii ei, pur şi simplu, nu vor mai dori să comită crime.

Să examinăm acum modul în care a lucrat Dumnezeu în cadrul providenţei de restaurare pentru a restaura această structură socială ideală. În decursul istoriei occidentale, a existat un timp în care funcţiile celor trei ramuri ale guvernării şi partidele politice erau concentrate în persoana unui singur om, regele. Acest lucru s-a schimbat din când în când, atunci când regele domina actul de guvernare, iar Biserica, sub conducerea papalităţii, juca un rol similar cu cel al unui partid politic. Sistemul politic a suferit o schimbare fundamentală în timpul Revoluţiilor Franceză şi Americană, atunci când guvernarea a fost împărţită în trei ramuri – legislativă, judecătorească şi executivă – iar partidele politice au căpătat roluri distincte. Odată cu

stabilirea democraţiei constituţionale, a fost creat un cadru pentru sistemul politic ideal.

Astfel, sistemele politice s-au schimbat în decursul istoriei, din cauză că societatea umană decăzută era restaurată, pentru a deveni o societate ideală, a cărei structură şi funcţii vor fi modelate după omul perfect. Democraţiile de astăzi, caracterizate de cele trei ramuri separate ale guvernării şi de înmulţirea partidelor politice, se aseamănă într-o anumită măsură cu structura unui corp uman sănătos. Cu toate acestea, din cauza Căderii, democraţiile de astăzi, de fapt, se aseamănă mai mult cu corpul unei persoane bolnave, sau rănite. Ele nu îşi pot manifesta calităţile şi funcţiile originare la potenţialul maxim. Din moment ce partidele politice sunt ignorante în ce priveşte Voinţa lui Dumnezeu, ele pot fi comparate cu un sistem nervos care este incapabil să transmită comenzile creierului. Deoarece constituţiile nu sunt scrise în concordanţă cu Cuvântul lui Dumnezeu, cele trei ramuri ale guvernării funcţionează în prezent asemenea organelor interne care nu pot simţi sau răspunde comenzilor creierului, deoarece nervii periferici au fost retezaţi. Lor le lipseşte ordinea şi armonia, şi suferă din cauza conflictelor continue dintre ele.

Prin urmare, Domnul celei de a Doua Veniri va vindeca boala sistemului politic actual, astfel ca acesta să poată reflecta modelul lui Dumnezeu, prin restaurarea relaţiei verticale a oamenilor cu El. Aceasta va da frâu liber adevăratului potenţial al societăţii.

3.3. Semnificaţia Revoluţiei Industriale

Idealul creaţiei lui Dumnezeu nu poate fi împlinit doar prin formarea unei lumi fără de păcat. Dumnezeu le-a dat oamenilor binecuvântarea de a avea stăpânire asupra universului.[452] Noi trebuie să căutam legile ascunse ale naturii şi să dezvoltăm ştiinţa şi tehnologia, pentru a crea un mediu de viaţă plăcut. Religia şi ştiinţa şi-au purtat pe umeri responsabilităţile lor respective, pentru a-i ajuta pe oamenii decăzuţi să depăşească aspectele interioare şi exterioare ale ignoranţei lor. De aceea, în Ultimele Zile ale istoriei, pe lângă apariţia adevărului care să poată călăuzi oamenii pentru a înlătura complet ignoranţa lor spirituală, ne putem aştepta şi la progresul ştiinţei care să rezolve toate misterele universului fizic.[453] Împreună, ele vor aduce societatea umană la un nivel care va precede imediat realizarea lumii ideale. Astfel,

[452] Geneza 1;28

[453] cf. Eshatologie 4.3

putem înţelege faptul că apariţia Revoluţiei Industriale în Anglia, a fost determinată de providenţa lui Dumnezeu pentru restaurarea unui mediu de trai care să se potrivească lumii ideale.

Structura economică a societăţii ideale, de asemenea, se aseamănă cu structura unui corp uman sănătos. Producţia, distribuţia şi consumul trebuie să aibă o relaţie organică interdependentă, asemenea celei care există între sistemele digestiv, circulator si metabolic. Nu ar trebui să existe o competiţie distructivă datorată supraproducţiei; şi nici nu ar trebui să existe o acumulare excesivă sau un supraconsum, datorate distribuţiei nedrepte, care ar fi contrară bunăstării tuturor oamenilor. În schimb, ar trebui să existe o producţie adecvată a bunurilor necesare şi utile, o distribuţie echitabilă, pentru a asigura ceea ce este necesar nevoilor oamenilor, şi un consum raţional, armonizat cu scopul întregii societăţi.

Producţia de masă care s-a născut în urma revoluţiei industriale a condus Anglia la cucerirea unor vaste colonii care erau surse de materie primă şi pieţe de desfacere. În acest mod, revoluţia industrială a deschis calea către un vast teritoriu pentru propovăduirea Sfintei Scripturi. Prin urmare, ea a contribuit atât la realizarea aspectelor interioare, cât şi a celor exterioare ale providenţei de restaurare.

3.4. Apariţia Marilor Puteri

Am văzut modul în care, după Renaştere, concepţia unitară asupra lumii existentă în Europa medievală a fost divizată în viziunea despre viaţă de tip Cain şi de tip Abel. Acestea au dat naştere celor două tipuri de revoluţii politice şi au fondat cele două tipuri de democraţii, ambele întărite foarte bine ca rezultat al Revoluţiei Industriale. Cele două tipuri de democraţii erau pe calea de formare a celor două lumi, democratică şi comunistă.

Urmând Revoluţia Industrială, stimulată de progresul rapid al ştiinţei, industrializarea a creat economii caracterizate prin supraproducţie. Marile puteri ale Europei, care au simţit o nevoie urgentă de a căuta noi teritorii ca pieţe de desfacere pentru mărfurile lor şi surse de materie primă pentru fabricile lor, se dezvoltau pe măsură ce concurau între ele, în căutare de colonii. Astfel, doi factori – cele două curente ale ideologiei, şi cursul dezvoltării economice ca urmare a progresului ştiinţei – au cauzat ulterior diviziunea politică a lumii în două blocuri: lumea democratică şi lumea comunistă.

3.5. Reformele religioase şi Revoluţiile Industriale şi politice care au urmat după Renaştere

Mişcarea de tip Cain care a început cu renaşterea elenismului a răsturnat lumea medievală şi a dat naştere umanismului Renaşterii. Pe măsură ce această mişcare s-a dezvoltat, îndreptându-se în direcţia lui Satan, ea dat naştere iluminismului, care poate fi privit ca o a doua Renaştere în cadrul curentelor ideologice. Gândirea iluministă s-a maturizat mai departe în direcţie satanică, dând naştere materialismului istoric, care este esenţa ideologiei comuniste. Acesta poate fi privit ca o a treia renaştere.

Deoarece partea satanică imită în prealabil providenţa lui Dumnezeu, ne putem aştepta ca providenţa lui Dumnezeu să necesite trei etape ale revoluţiei care urmează să aibă loc în fiecare dintre cele trei sfere, religie, politică şi economie. În sfera religiei prima reformă s-a produs sub conducerea lui Martin Luther după prima renaştere. A doua reformă a fost lansată, după cea de a doua renaştere, de către mişcările spirituale conduse de fraţii Wesley, Fox şi Swedenborg. Din examinarea noastră asupra progresului istoriei, este evident că o a treia reformă se va petrece după cea de a treia renaştere. Într-adevăr, starea în care se află creştinătatea din zilele noastre cheamă cu disperare la o astfel de reformă.

Putem presupune că şi în sfera politică reforma, de asemenea, are loc în trei etape. În primul rând, societatea medievală feudală s-a prăbuşit sub presiunea primei renaşteri şi a primei reforme. În continuare, monarhia absolută a fost distrusă de forţele dezlănţuite de cea de a doua renaştere şi cea de a doua reformă. În cele din urmă, lumea comunistă a fost formată de revoluţiile politice cauzate de cea de a treia renaştere. Prin cea de a treia reformă religioasă care va urma, lumea democratică aflată de partea lui Dumnezeu va triumfa în războiul ideologic şi va face lumea comunistă de partea lui Satan să îngenuncheze. Atunci cele două lumi se vor uni formând Împărăţia Cerurilor unică pe pământ, în centru cu Dumnezeu.

Schimbările economice care au urmat reformele religioase şi politice au progresat în trei revoluţii industriale. Prima revoluţie industrială a apărut în Anglia şi s-a bazat pe inventarea motorului cu aburi. Un secol mai târziu, cea de a doua revoluţie industrială a avut loc în multe naţiuni dezvoltate, având la bază electricitatea şi motorul cu benzină. Cea de a treia revoluţie industrială va înflori prin utilizarea precaută a energiei atomice; ea va construi un mediu plăcut de viaţă pentru lumea ideală. În secolele anterioare predestinate

pregătirii pentru cea de a Doua Venire a lui Mesia, cele trei etape ale revoluţiilor în cele trei sfere ale religiei, politicii şi industriei, care au urmat celor trei renaşteri au reprezentat calea necesară construirii lumii ideale, aşa cum o cerea principiul dezvoltării prin trei etape.

Secţiunea 4
Războaiele Mondiale

4.1. Cauzele providenţiale ale Războaielor Mondiale

Războaiele izbucnesc din cauza unor astfel de factori cum ar fi conflictele de interese politice şi economice, sau ciocnirile ideologice. Însă acestea reprezintă doar cauzele exterioare. Există, de asemenea, şi cauze interioare ale războaielor, aşa cum există motive exterioare şi interioare pentru fiecare acţiune umană. Acţiunile omului sunt hotărâte de libera voinţă a individului, care încearcă să răspundă, atât exterior, unei situaţii cu care s-a confruntat, cât şi să urmeze tendinţa sa interioară către Voinţa lui Dumnezeu şi progresul providenţei Sale de restaurare. De aceea, faptul dacă este bună sau rea fapta unui om nu ar trebui judecat numai prin prisma motivelor exterioare. Acelaşi lucru se poate spune şi despre războaiele mondiale, care au rezultat din ciocnirea la nivel mondial între acţiunile a numeroşi indivizi, apărute din voinţa lor liberă. Prin urmare, nu putem înţelege semnificaţia providenţială a războaielor mondiale, daca ne concentram numai asupra conflictelor bazate pe interese de ordin politic sau economic, ciocnirile ideologice şi alte cauze exterioare de acest fel.

Care sunt cauzele providenţiale interioare ale războaielor mondiale? În primul rând, războaiele mondiale au rezultat din lupta finală şi disperată a lui Satan de a-şi păstra dominaţia. Din momentul Căderii primilor strămoşi ai omului, Satan construia imitaţii defectuoase, neprincipiale ale lumii ideale ale lui Dumnezeu. Năzuind să restaureze lumea ideală a Principiului Său,

Dumnezeu îşi extindea treptat stăpânirea, redobândind-o de la lumea neprincipială care se afla sub jugul lui Satan.[454] Astfel, în calea providenţei de restaurare apare mai întâi o falsă reprezentare a idealului, înainte de apariţia adevăratei lui manifestări. Profeţia biblică despre aceea că antihristul va apărea înainte de întoarcerea lui Hristos este o ilustrare a acestui adevăr.

Istoria umană aflată sub dominaţia malefică a lui Satan va lua sfârşit odată cu cea de a Doua Venire a lui Hristos. Atunci ea va fi transformată în istoria omenirii care trăieşte în sfera stăpânirii binelui a lui Dumnezeu. În acel moment, Satan va da ultima sa luptă. Atunci când israeliţii erau pe cale de a părăsi Egiptul, în cadrul căii naţionale de restaurare a Canaanului, Satan a lucrat prin intermediul Faraonului ducând o luptă aprigă pentru a-i menţine în robie. În virtutea acestui fapt, partea lui Dumnezeu a avut dreptul să-l lovească cu cele trei semne supranaturale. În mod similar, în Ultimele Zile, Satan a iniţiat o ultimă luptă pentru a submina partea lui Dumnezeu, în timp ce aceasta se pregătea să pornească în calea mondială de restaurare a Canaanului. Cele trei contraatacuri ale lui Dumnezeu împotriva agresiunilor lui Satan s-au manifestat sub forma celor trei războaie mondiale.

În al doilea rând, cele trei războaie mondiale au avut loc pentru a îndeplini condiţiile de răscumpărare mondiale, necesare restaurării celor trei mari binecuvântări. Odată cu crearea fiinţelor umane, Dumnezeu le-a dat trei binecuvântări: să atingă perfecţiunea individuală, să se înmulţească ca familie ideală şi să stăpânească creaţia.[455] Împlinind aceste binecuvântări, primii noştri strămoşi trebuiau să construiască Împărăţia Cerurilor pe pământ. Din moment ce Dumnezeu Însuşi a creat oamenii si i-a binecuvântat, El nu putea anula aceste binecuvântări doar din cauză că ei au căzut. Dumnezeu a trebuit să îngăduie oamenilor decăzuţi să ridice o lume neprincipială, care a imitat cele trei binecuvântări, chiar dacă în mod denaturat în centru cu Satan. Prin urmare, în momentul încheierii istoriei umane, apar societăţi neprincipiale, care au realizat în mod denaturat forma exterioară a celor trei binecuvântări: pretinsa perfecţiune individuală în centru cu Satan, înmulţirea copiilor lui Satan şi cucerirea lumii în frunte cu Satan. Pentru a îndeplini condiţiile mondiale de răscumpărare pentru restaurarea celor trei mari binecuvântări ale lui Dumnezeu, trebuie să izbucnească trei conflicte mondiale, prin care Dumnezeu poate să învingă asupra acestor societăţi satanice prin intermediul celor trei etape, formare, creştere şi desăvârşire.

---

[454] cf. Paralele 7.1

[455] Geneza 1:28

În al treilea rând, cele trei războaie mondiale au apărut pentru ca întreaga omenire sa poată depăşi la nivel mondial cele trei ispite prin care Satan l-a ispitit pe Isus. Asemenea discipolilor lui Isus, creştinii trebuie să urmeze calea Învăţătorului lor şi să reziste celor trei ispite pe care acesta le-a înfruntat în pustiu, la nivel individual, familial, naţional şi mondial.

În al patrulea rând, războaiele mondiale au avut loc pentru a îndeplini condiţia mondială de răscumpărare pentru restaurarea suveranităţii lui Dumnezeu. Dacă primii oameni nu ar fi căzut, ci ar fi atins perfecţiunea trecând prin cele trei etape ale perioadei de dezvoltare, ei ar fi realizat lumea suveranităţii lui Dumnezeu. În mod asemănător, şi restaurarea mondială trebuie să treacă prin trei etape. Restaurarea acestei lumi necesită ca ea să fie divizată mai întâi în lumea de tip Cain şi cea de tip Abel, şi să aibă loc trei războaie finale, în care lumea cerească, de tip Abel, să învingă lumea satanică, de tip Cain. Aceasta reprezintă o condiţie de a restaura prin răscumpărare la nivel mondial uciderea lui Abel de către Cain. După aceasta, poate fi întemeiată lumea suveranităţii lui Dumnezeu. Prin urmare, războaiele mondiale reprezintă conflictele globale finale din istoria omenirii, care restaurează orizontal, prin răscumpărare scopul tuturor războaielor care au fost duse pentru restaurarea suveranităţii lui Dumnezeu în calea verticală a providenţei.

4.2. Primul Război Mondial

4.2.1. Prezentarea sumară a Providenţei în Primul Război Mondial

Monarhia absolută a luat sfârşit drept consecinţă a revoluţiilor democratice de tip Cain şi de tip Abel, care apăruseră din concepţiile despre viaţă de tip Cain şi de tip Abel. Revoluţia Industrială care a urmat a curăţat rămăşiţele feudalismului şi a deschis calea pentru dezvoltarea capitalismului. Apoi a urmat epoca imperialismului.

În sfera politică, Primul Război Mondial a reprezentat un conflict dintre democraţiile de tip Abel, care urmăreau scopul providenţei de restaurare, şi statele autoritare, în care înfloreau idealurile democraţiei de tip Cain şi care se opuneau scopurilor providenţei de restaurare. El a fost dus între naţiunile imperialiste de partea lui Dumnezeu şi naţiunile imperialiste de partea lui Satan. În termenii intereselor economice, acest război a reprezentat un conflict dintre naţiunile mai dezvoltate şi naţiunile capitaliste industrializate de curând, pentru colonii. În cadrul sferei religioase şi a ideologiei, naţiunile de

tip Cain includeau Turcia, o naţiune musulmană care persecuta creştinii, şi aliaţii ei, Germania şi Austro-Ungaria. Ele au luptat împotriva naţiunilor de tip Abel, ca Marea Britanie, Statele Unite, Franţa şi Rusia, care în general susţineau creştinismul. La sfârşitul Primului Război Mondial, democraţiile de tip Abel au obţinut victorie la etapa de formare.

4.2.2 Ce hotărăşte apartenenţa la partea lui Dumnezeu sau la cea a lui Satan?

Întrebarea despre apartenenţa ţărilor la partea lui Dumnezeu sau la partea lui Satan este decisă de direcţia providenţei lui Dumnezeu pentru restaurare. Acele care sunt în corespundere cu direcţia providenţei lui Dumnezeu sau acţionează în unison cu această direcţie, chiar indirect, sunt de partea lui Dumnezeu, iar acele care iau o poziţie opusă sunt de partea lui Satan. Prin urmare, faptul dacă o persoană ori o naţiune aparţine sau nu părţii lui Dumnezeu, sau părţii lui Satan, nu este întotdeauna judecat după bunul nostru simţ sau conştiinţa noastră. De exemplu, cineva care este ignorant de providenţa lui Dumnezeu poate să considere că uciderea de către Moise a supraveghetorului egiptean a fost o faptă rea. Însă, ea poate fi privită ca o faptă buna, deoarece era în concordanţă cu providenţa lui Dumnezeu. În mod asemănător poate fi privit şi faptul că Evreii au invadat ţinutul Canaanului şi au ucis numeroşi canaaniţi, fără vreo justificare aparentă. Pentru cineva care nu cunoaşte providenţa lui Dumnezeu, fapta lor poate părea rea şi plină de cruzime; cu toate acestea, ea era justificată în ochii lui Dumnezeu. Chiar dacă printre canaaniţi existau mai mulţi oameni buni la inimă decât printre israeliţi, Canaanul acelor timpuri aparţinea în întregime părţii lui Satan, în timp ce israeliţii aparţineau în întregime părţii lui Dumnezeu.

Să studiem mai departe acest concept în sfera religiei. Din moment ce scopul fiecărei religii este binele, fiecare dintre ele aparţine părţii lui Dumnezeu. Totuşi, când o religie stă în calea altei religii, care este mai aproape de centrul providenţei lui Dumnezeu, ea se va pomeni de partea lui Satan. Unei religii îi este dată o misiune corespunzătoare epocii ei, însă dacă ,după ce timpul responsabilităţii ei a trecut, ea devine un obstacol în calea apariţiei unei noi religii care vine cu o nouă misiune pentru următoarea epocă, atunci ea se află de partea lui Satan. Înainte de venirea lui Isus, iudaismul şi credincioşii săi se aflau de partea lui Dumnezeu. Însă, atunci când ei l-au persecutat pe Isus, cel venit cu o nouă misiune – care printre alte

lucruri ar fi împlinit şi scopul iudaismului – ei au trecut de partea lui Satan, indiferent cu câtă credinţă l-ar fi slujit ei pe Dumnezeu în trecut.

În lumea modernă, sistemele care adoptă concepţia despre viaţă de tip Abel aparţin părţii lui Dumnezeu, iar cele care adoptă concepţia despre viaţă de tip Cain se află de partea lui Satan. De exemplu, oricât de etic şi sacrificial ar putea să pară, din punct de vedere umanist, un concept materialist înrădăcinat în viziunea despre viaţă de tip Cain, el oricum aparţine părţii lui Satan. Din acest motiv, se poate considera că lumea comunistă este o lume satanică. Pe de altă parte, din moment ce lumea democratică, care asigură libertatea religiei, se bazează pe concepţia despre viaţă de tip Abel, o putem considera ca fiind de partea lui Dumnezeu.

Creştinismul a fost stabilit ca religie centrală, având misiunea finală de a împlini scopurile tuturor religiilor.[456] Prin urmare, orice naţiune care persecută creştinismul sau împiedică progresul lui, fie în mod direct ori indirect, se află de partea lui Satan. În Primul Război Mondial, Forţele Aliate în care intrau Marea Britanie, Statele Unite, Franţa şi Rusia erau naţiuni creştine; mai mult, ele au luptat pentru eliberarea creştinilor persecutaţi în Turcia. Astfel, ele se aflau de partea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, Germania şi Austro-Ungaria, Puterile Centrale conducătoare, au sprijinit Turcia, o naţiune musulmană, care a persecutat creştinismul. De aceea, împreună cu Turcia ele s-au aflat de partea lui Satan.

4.2.3. Cauzele providenţiale care au determinat începerea Primului Război Mondial

Care au fost cauzele providenţiale interioare ale Primului Război Mondial? Primul Război Mondial trebuia să aibă loc mai întâi pentru a îndeplini condiţia mondială de răscumpărare pentru restaurarea celor trei mari binecuvântări ale lui Dumnezeu, la etapa de formare. Satan construise înaintea lui Dumnezeu o imitaţie denaturată a lumii ideale a lui Dumnezeu, care trebuia să fie stabilită de către Adam. Prin urmare, la sfârşitul istoriei trebuie să apăra o lume neprincipială, care a realizat forma exterioară, denaturată a celor trei binecuvântări la etapa de formare, condusă de către un antipod al lui Adam de partea lui Satan. Partea lui Dumnezeu trebuie să învingă această lume neprincipială, îndeplinind astfel condiţia de răscumpărare.

[456] cf. Eshatologie 2.3

De fapt, kaiserul Germaniei Wilhelm al II-lea (1859 - 1941), cel care a iniţiat Primul Război Mondial, a reprezentat acest antipod al lui Adam de partea lui Satan. El era imitarea unei persoane care obţinuse perfecţiunea individuală la etapa de formare, afişa aspectul împlinirii binecuvântării de înmulţire a copiilor, prin propagarea pangermanismului, şi demonstra o formă de stăpânire asupra creaţiei prin implementarea politicii sale de hegemonie mondială. În acest mod, Kaiserul a realizat o lume neprincipială, împlinind o imitaţie satanică a celor trei mari binecuvântări la etapa de formare. Primul Război Mondial trebuia să îndeplinească condiţia mondială de răscumpărare la etapa de formare, pentru a restaura în viitor lumea în care cele trei mari binecuvântări vor fi împlinite cu adevărat în centru cu Dumnezeu.

În al doilea rând, Primul Război Mondial a avut loc pentru a da posibilitatea oamenilor care se aflau de partea lui Dumnezeu să depăşească împreună prima ispita a lui Isus la nivel mondial. În lumina semnificaţiei celor trei ispite ale lui Isus, ne putem da seama că partea lui Dumnezeu trebuia să învingă în Primul Război Mondial pentru a îndeplini condiţia de răscumpărare pentru restaurarea primei binecuvântări a lui Dumnezeu la nivelul întregii lumi. Învingând prima sa ispită în pustiu, Isus s-a recuperat pe sine, cel simbolizat de stâncă, şi a stabilit fundamentul pentru restaurarea perfecţiunii caracterului individual. În mod asemănător, prin victoria în Primul Război Mondial, partea lui Dumnezeu nu numai că trebuia să învingă lumea lui Satan şi centrul ei, ea, de asemenea, trebuia să construiască lumea lui Dumnezeu şi să stabilească fundamentul pentru propriul ei centru, Domnul celei de a Doua Veniri. Aceasta urma să fie baza pe care Hristos cel reîntors putea să se nască şi sa-şi perfecţioneze caracterul său individual.

În al treilea rând, Primul Război Mondial a avut loc pentru a stabili la etapa de formare fundamentul pentru restaurarea suveranităţii lui Dumnezeu. Democraţia a apărut pentru a pune capăt regimurilor monarhice autoritare, şi reprezintă sistemul politic ultim care are misiunea de a restaura suveranitatea lui Dumnezeu.[457] În timpul Primului Război Mondial, partea lui Dumnezeu era responsabilă să fie victorioasă şi să-şi extindă teritoriul politic pentru a creştina lumea. Stabilind astfel un vast şi solid fundament politic şi economic, ea ar fi asigurat la etapa de formare fundamentul pentru lumea democratică, şi, în acelaşi timp, fundamentul la etapa de formare pentru restaurarea suveranităţii lui Dumnezeu.

[457] cf. Paralele 7.2.6

4.2.4 Rezultatele providenţiale ale Primului Război Mondial

Victoria Puterilor Aliate (Antantei) în Primul Război Mondial a îndeplinit condiţia de răscumpărare la etapa de formare, pentru restaurarea celor trei mari binecuvântări ale lui Dumnezeu la nivel mondial. Prin depăşirea primei ispite a lui Isus la nivel mondial, ei au realizat condiţia de răscumpărare pentru restaurarea primei binecuvântări a lui Dumnezeu la nivel mondial. Victoria democraţiei a stabilit, de asemenea, la etapa de formare fundamentul pentru restaurarea suveranităţii lui Dumnezeu. Odată cu înfrângerea lumii satanice şi a conducătorului ei, Kaiserul, lumea care se afla de partea lui Dumnezeu a câştigat victoria la etapa de formare şi a stabilit fundamentul pentru naşterea lui Hristos cel reîntors, care este destinat să fie Domnul lumii lui Dumnezeu.

Concomitent, în Rusia a fost stabilit comunismul. Curând Stalin s-a ridicat la putere ca antipod al Domnului celei de a Doua Veniri de partea lui Satan. Din moment ce Hristos vine cu idealurile Împărăţiei Cerurilor pe pământ – interdependenţă, bunăstare reciprocă şi valori împărtăşite universal – partea satanică încearcă să realizeze aceste idealuri, înaintea lui, prin construirea unei imitaţii a Împărăţiei Cerurilor pe pământ, condusă de către antipodul satanic al Domnului celei de a Doua Veniri.

În concluzie, odată cu victoria părţii lui Dumnezeu în Primul Război Mondial, a fost stabilit fundamentul pentru cea de a Doua Venire a lui Mesia. Din acel moment a început etapa de formare a providenţei Celei de a Doua Veniri.

4.3. Al Doilea Război Mondial

4.3.1. Privire generală asupra providenţei în al Doilea Război Mondial

Originea spirituală a democraţiei moderne se află în lupta oamenilor pentru realizarea valorilor viziunii despre viaţă de tip Abel. Democraţia urmează aspiraţiile interioare şi exterioare ale naturii umane originare, şi se va dezvolta, cu siguranţă, în direcţia lumii ideale a lui Dumnezeu. Fascismul, pe de altă parte, constrânge oamenii în urmărirea aspiraţiilor naturii lor originare. În cel de al Doilea Război Mondial, democraţia, aflându-se pe fundamentul victoriei la etapa de formare obţinute în Primul Război Mondial, a învins fascismul şi a asigurat victoria la etapa de creştere.

4.3.2 Natura fascismului

Atunci când criza economică a cuprins întreaga lume în anii treizeci ai secolului douăzeci, unele ţări au încercat să iasă din această situaţie prin adoptarea fascismului. Aceasta a fost calea urmată de Germania, Japonia şi Italia, care s-au simţit izolate şi înconjurate de ostilitate.

Ce reprezintă, atunci, fascismul? Fascismul neagă valorile fundamentale ale democraţiei moderne, inclusiv respectul pentru individ şi drepturile lui fundamentale: libertatea cuvântului, a presei şi a întrunirilor, la fel şi sistemul parlamentar. Rasa sau naţionalitatea reprezintă valoarea supremă, care trebuie susţinută de către un stat-naţiune puternic. Indivizii şi instituţiile există exclusiv pentru binele statului. Sub fascism, oamenii nu pot să-şi revendice libertatea ca drept inviolabil al lor; ei trebuie să o sacrifice, îndeplinindu-şi datoria de slujire statului. Principiul călăuzitor al fascismului în politică susţine că toată puterea şi autoritatea trebuie să fie încredinţată unui singur lider suprem, în loc să fie distribuită între oameni. Voinţa personală a liderului dictează ideologia guvernatoare pentru întreaga naţiune. Mussolini în Italia, Hitler în Germania şi liderii guvernului militarist al Japoniei au fost dictatori de tip fascist.

4.3.3. Ţările de partea lui Dumnezeu şi ţările de partea lui Satan în cel de-al Doilea Război Mondial

În cel de al Doilea Război Mondial, alianţa ţărilor democratice - Statele Unite, Marea Britanie şi Franţa - a condus ţările care se aflau de partea lui Dumnezeu. De partea lui Satan se afla alianţa ţărilor fasciste: Germania, Japonia şi Italia. Ce anume a determinat ca prima dintre alianţe să se afle de partea lui Dumnezeu, iar ultima de partea lui Satan? Aliaţii se aflau de partea lui Dumnezeu, deoarece sistemul lor politic era democraţia, un sistem politic pentru etapa finală a providenţei de restaurare, fondat în baza viziunii despre viaţă de tip Abel. Puterile Axei, pe de altă parte, se aflau de partea lui Satan, deoarece susţineau fascismul, care era anti-democratic şi a provenit din viziunea despre viaţă de tip Cain. Mai mult ca atât, Aliaţii şi Puterile Axei au fost separate în partea lui Dumnezeu şi partea lui Satan, deoarece primele naţiuni au susţinut creştinismul, în timp ce ultimele i s-au opus şi l-au persecutat.

Germania, liderul Puterilor Axei, a lipsit oamenii de libertăţile lor de bază, iar opresiunea ei ideologică a negat libertatea lor religioasă. Mai mult, Hitler a masacrat şase milioane de evrei. După încheierea unui acord cu papa,

Hitler a încercat să supună bisericile sub controlul episcopilor care-l susţineau, în acelaşi timp, corupând creştinismul şi transformându-l într-un neo-păgânism naţionalist, bazat pe credinţele primitive germanice. În semn de protest, unii protestanţi şi catolici s-au opus cu înverşunare.

În timpul celui de al Doilea Război Mondial militariştii japonezi au obligat fiecare biserică din Coreea să instaleze un kamidana, un altar al zeilor şintoişti, şi i-au obligat pe creştinii coreeni să se închine la sanctuarele şintoiste. Acei creştini care nu au cedat au fost întemniţaţi sau ucişi. Creştinii coreeni care au fugit în Manciuria, în căutarea libertăţii religioase, au fost masacraţi. Aceste măsuri împotriva creştinismului coreean s-au intensificat spre sfârşitul războiului.

Italia a susţinut cauza Germaniei, fiind una din Puterile Axei. Mergând împotriva providenţei lui Dumnezeu, Mussolini a promovat catolicismul ca religie de stat, cu intenţia meschină de a-l folosi pentru unificarea oamenilor sub regimul său fascist. În baza acestor factori, Germania, Japonia şi Italia pot fi clasificate ca ţări de partea lui Satan în cel de al Doilea Război Mondial.

4.3.4. Rolurile providenţiale ale celor trei ţări de partea lui Dumnezeu şi ale celor de partea lui Satan

Unul din scopurile care a determinat al Doilea Război Mondial a fost îndeplinirea condiţiei de răscumpărare mondiale la etapa de creştere pentru restaurarea celor trei mari binecuvântări ale lui Dumnezeu, aşa cum trebuia să se întâmple şi în timpul lui Isus. La început, binecuvântările lui Dumnezeu nu au fot realizate din cauza căderii lui Adam, a Evei şi a arhanghelului. Prin urmare, în restaurarea celor trei binecuvântări este necesar să existe trei reprezentanţi care să preia respectivele roluri. Astfel, în cadrul providenţei de salvare spirituală, Dumnezeu a restaurat în mod spiritual cele trei binecuvântări prin eforturile comune ale lui Isus înviat, cel de al doilea Adam, ale Sfântului Duh, care o reprezenta pe Eva,[458] şi ale îngerilor. Prin urmare, în timpul celui de al Doilea Război Mondial, cele trei ţări de partea lui Dumnezeu, reprezentându-i pe Adam, pe Eva şi pe arhanghel, au luptat împotriva celor trei ţări de partea lui Satan, care la fel i-au reprezentat pe Adam, pe Eva şi pe arhanghel. Victoria ţărilor de partea lui Dumnezeu ar fi creat o condiţie de răscumpărare la etapa de creştere pentru restaurarea celor trei mari binecuvântări. Satan, care era conştient de această providenţă, I-a luat-o înainte lui Dumnezeu, unind cele trei ţări care îi reprezentau pe

[458] cf. Hristologie 4.1

Adam, pe Eva şi pe arhanghel de partea sa, şi le-a făcându-le să atace cele trei ţări de partea lui Dumnezeu.

Statele Unite, ca naţiune de tip masculin, îl reprezenta pe Adam de partea lui Dumnezeu. Marea Britanie, ca naţiune de tip feminin o reprezenta pe Eva de partea lui Dumnezeu. Franţa, ca naţiune de tip mixt, îl reprezenta pe arhanghel de partea lui Dumnezeu. De partea lui Satan, Germania, ca naţiune de tip masculin, îl reprezenta pe Adam; Japonia, ca naţiune de tip feminin, o reprezenta pe Eva; şi Italia, ca naţiune de tip mixt, îl reprezenta pe arhanghel. În Primul Război Mondial, la etapa de formare, aceste trei poziţii de partea lui Dumnezeu le-au reprezentat Statele Unite, Marea Britanie şi Franţa, în timp ce Germania, Austria şi Turcia au ocupat aceleaşi poziţii de partea lui Satan.

Uniunea Sovietică, ţară de partea lui Satan, a participat în cel de al Doilea Război Mondial de partea lui Dumnezeu. Cum a fost posibil acest lucru? Atunci când societatea medievală nu şi-a îndeplinit scopul providenţial, ea a devenit un obstacol pentru ambele părţi, cea a lui Dumnezeu, şi cea a lui Satan, care apoi s-au divizat şi s-au dezvoltat pe parcurs în cele două lumi: democratică şi comunistă. Viziunile despre viaţă de tip Cain şi de tip Abel au lucrat împreună pentru a distruge societatea medievală, iar mai târziu monarhia absolută şi imperialismul. Precum providenţa lui Dumnezeu se dezvoltă odată cu fluxul timpului său, eforturile lui Satan de a construi o imitaţie neprincipială a lumii ideale sunt, de asemenea, legate de fluxul timpului curent. Atunci când ordinea socială predominantă împiedică formarea unor noi societăţi, inclusiv şi pe cele care promovează scopurile lui Satan, Satan se alătură luptei pentru distrugerea ei.

Într-un mod asemănător, fascismul a devenit un obstacol pentru ambele părţi, cea a lui Satan, şi cea a lui Dumnezeu. Deoarece providenţa de restaurare prin răscumpărare cerea ca Dumnezeu să-i permită temporar părţii lui Satan să formeze lumea comunistă, Uniunii Sovietice în cel de al Doilea Război Mondial i-a fost permis să se alăture ţărilor de partea lui Dumnezeu, cu scopul de a distruge fascismul, şi pentru a-şi construi rapid statul său comunist. Cu toate acestea, imediat după ce al Doilea Război Mondial a luat sfârşit, lumea comunistă şi cea democratică s-au separat definitiv.

4.3.5. Cauzele providenţiale ale celui de-al Doilea Război Mondial

Cauzele providenţiale interioare care au determinat cel de-al Doilea Război Mondial au fost următoarele: în primul rând, războiul a izbucnit pentru a îndeplini condiţia de răscumpărare mondială la etapa de creştere pentru

restaurarea celor trei mari binecuvântări ale lui Dumnezeu. Lumea ideală, în care cele trei binecuvântări ale lui Dumnezeu sunt împlinite şi care nu a putut fi realizată de către Adam din cauza căderii, trebuia să fie realizată de către Isus, trimis de Dumnezeu ca cel de al doilea Adam. Însă, acest ideal a fost realizat doar în plan spiritual, deoarece Isus a murit pe cruce. Întrucât Satan încearcă să realizeze înaintea lui Dumnezeu o imitaţie denaturată a lumii ideale, la finalul istoriei va apărea, cu siguranţă, o lume neprincipială, care va crea impresia greşită a realizării celor trei binecuvântări la etapa de creştere, condusă de antipodul satanic al lui Isus. Partea lui Dumnezeu trebuie să învingă asupra acestei lumi, îndeplinind astfel condiţia de răscumpărare mondială la etapa de creştere, necesară pentru restaurarea lumii ideale în care cele trei mari binecuvântări sunt realizate pe deplin, în centru cu Dumnezeu.

Hitler a fost antipodul satanic al lui Isus. Chiar dacă voinţa sa a fost total contrară celei a lui Isus, anumite aspecte ale vieţii lui Hitler au copiat într-un mod pervers unele evenimente din viaţa lui Isus: viziunea sa grandioasă, viaţa solitară şi dispariţia corpului său după moarte sunt exemple de acest gen. De asemenea, Hitler a fost antipodul satanic al lui Adam perfect la etapa de creştere. El a imitat realizarea Primei Binecuvântări - perfecţiunea personalităţii, a creat o parodie a celei de-a Doua Binecuvântări - înmulţirea copiilor, susţinând ideea purităţii poporului german ca rasă supremă şi a simulat cea de-a Treia Binecuvântare - stăpânirea asupra creaţiei, prin politica sa de cucerire a lumii. În acest fel, Hitler a realizat o lume neprincipială cu o formă satanică a celor trei binecuvântări, împlinite la etapa de creştere. Prin victoria în cel de-al Doilea Război Mondial, partea lui Dumnezeu trebuia să îndeplinească condiţia de răscumpărare mondială la etapa de creştere pentru restaurarea lumii ideale a celor trei binecuvântări ale lui Dumnezeu.

A doua cauză providenţială care a determinat războiul a fost acea care prevedea ca oamenii de partea lui Dumnezeu să depăşească a doua ispită a lui Isus la nivel mondial. În lumina semnificaţiei celor trei ispite ale lui Isus, putem recunoaşte că partea lui Dumnezeu trebuia să învingă în cel de-al Doilea Război Mondial, pentru a îndeplini condiţia de răscumpărare pentru restaurarea mondială a celei de-a doua binecuvântări ale lui Dumnezeu. Aşa cum Isus a stabilit fundamentul pentru restaurarea copiilor depăşind cea de-a doua ispită în pustiu, partea lui Dumnezeu trebuia să stabilească fundamentul mondial la etapa de creştere pentru democraţie, triumfând în cel de-al Doilea Război Mondial.

Cea de a treia cauză providenţială a războiului a fost acea de stabilire a fundamentului la etapa de creştere pentru restaurarea suveranităţii lui Dumnezeu. Prin victoria părţii lui Dumnezeu în Primul Război Mondial, lumea democratică şi-a asigurat fundamentul la etapa de formare. Lucrând pentru construirea lumii de tip Cain, partea lui Satan, de asemenea, a beneficiat de pe urma prăbuşirii absolutismului ţarist în timpul Primului Război Mondial şi a stabilit fundamentul la etapa de formare pentru lumea comunistă. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, lumea comunistă şi lumea democratică şi-au construit în mod separat propriile fundamente la etapa de creştere, înainte de a se separa la sfârşitul războiului. Prin construirea acestui fundament la etapa de creştere pentru lumea democratică a fost restaurat fundamentul la etapa de creştere pentru suveranitatea lui Dumnezeu.

4.3.6. Rezultatele providenţiale ale celui de-al Doilea Război Mondial

Victoria părţii lui Dumnezeu în cel de-al Doilea Război Mondial a îndeplinit condiţia de răscumpărare la etapa de creştere pentru restaurarea mondială a celor trei mari binecuvântări ale lui Dumnezeu. Purtând semnificaţia depăşirii de către Isus a celei de-a doua ispite la nivel mondial, această victorie a îndeplinit condiţia de răscumpărare pentru restaurarea mondială a celei de-a doua binecuvântări a lui Dumnezeu. În final, prin stabilirea fundamentului la etapa de creştere pentru lumea democratică, a fost stabilit fundamentul la etapa de creştere pentru restaurarea stăpânirii lui Dumnezeu.

În timp ce Hitler reprezenta antipodul lui Isus de partea lui Satan, Stalin reprezenta anti-tipul celei de-a Doua Veniri a lui Isus de partea lui Satan. Faptul că Hitler şi naţiunea sa au fost distruşi, iar Stalin şi fundamentul său al comunismului mondial se întărise, a indicat că timpul pentru construirea împărăţiei spirituale în centru cu Isus înviat a trecut, şi s-a început epoca pentru construirea unui nou cer şi a unui nou pământ [459] sub conducerea Domnului celei de a Doua Veniri.

La încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, a început etapa de creştere a providenţei pentru Cea de-a Doua Venire. Mulţi creştini au început să primească revelaţii despre reîntoarcerea lui Isus, şi în întreaga lume au început să se petreacă lucrări spirituale ale lui Dumnezeu. De atunci, bisericile tradiţionale au devenit din ce în ce mai confuze, divizate şi secularizate; ele îşi pierdeau treptat esenţa vieţii lor spirituale. Acestea sunt fenomenele Ultimelor

[459] Apocalipsa 21:1-7

Zile, care se petrec conform providenţei finale a lui Dumnezeu de a unifica toate religiile printr-o nouă şi ultimă expresie a adevărului .

4.4.Cel de-al Treilea Război Mondial

4.4.1. Este cel de-al Treilea Război Mondial inevitabil?

Noi ştim că deoarece Dumnezeu le-a dat primilor strămoşi ai omenirii binecuvântarea de a stăpâni universul, atunci când Satan lucrează prin oamenii decăzuţi pentru a crea o imitaţie neprincipială a lumii în care această binecuvântare este împlinită, Dumnezeu trebuie să permită acest lucru. Dumnezeu îşi conduce providenţa mergând pe urmele lui Satan, pentru a redobândi lumea şi roadele ei de la Satan. La încheierea istoriei umane, partea lui Satan şi cea a lui Dumnezeu vor lupta pentru a obţine suveranitatea asupra lumii. Din acest motiv lumea democratică şi lumea comunistă se confruntă. Drept urmare, desfăşurarea războaielor mondiale a devenit inevitabilă, pentru a diviza mai întâi şi apoi a uni aceste două lumi.

Primul şi cel de-al Doilea Război Mondial au avut scopul providenţial de divizare a globului pământesc în lumea democratică şi lumea comunistă. După aceasta trebuie să aibă loc un alt război pentru a le unifica. Acest conflict este cel de-al Treilea Război Mondial. Cel de-al Treilea Război Mondial este inevitabil; însă, există două căi posibile în care se poate desfăşura.

O cale de supunere a părţii lui Satan este prin intermediul conflictului armat. Totuşi, la încheierea conflictului trebuie să apără o lume ideală în care toată omenirea să se bucure împreună. Acest lucru însă niciodată nu se poate înfăptui doar prin învingerea duşmanilor în luptă. După aceea, trebuie obţinută supunerea lor interioară; pentru ca toţi să se împace şi să se bucure din adâncul inimii. Pentru a realiza această sarcină, trebuie să apară o ideologie perfectă care poate satisface dorinţele naturii originare a tuturor oamenilor.

O altă cale de desfăşurare a acestui război este un conflict ideologic totalmente interior, fără izbucnirea unor ostilităţi armate, având ca scop supunerea lumii satanice şi unificarea ei într-un timp scurt. Oamenii sunt fiinţe raţionale. Prin urmare, o lume perfectă, unită poate fi stabilită numai atunci când oamenii cedează unul celuilalt şi participă la unificare printr-o redeşteptare spirituală profundă.

Prin care din aceste două căi va fi purtat, de fapt, cel de-al Treilea Război Mondial? Aceasta depinde de succesul sau eşecul oamenilor în îndeplinirea părţii lor de responsabilitate.

De unde va apărea ideologia necesară pentru rezolvarea acestui conflict şi stabilirea unei noi lumi? Cu siguranţă, ea nu poate apărea în lumea comunistă, care-şi are rădăcinile în viziunea despre viaţă de tip Cain, deoarece această viziune se opune aspiraţiilor interioare ale naturii originare a oamenilor. Mai degrabă, această ideologie trebuie să răsară din lumea democratică, care-şi are rădăcinile în viziunea despre viaţă de tip Abel. Cu toate acestea, istoria a demonstrat că nici una din ideologiile tradiţionale predominante în lumea democratică nu poate învinge cu adevărat ideologia comunistă. De aceea, din mijlocul lumii democratice va apărea o ideologie necunoscută până acum.

Pentru ca această ideologie nouă să se poată naşte, trebuie să apară mai întâi o nouă expresie a adevărului. Acest adevăr nou constituie esenţa viziunii despre viaţă de tip Abel şi nucleul democraţiei. Precum s-a întâmplat şi în trecut, atunci când apare o nouă expresie a adevărului, ea poate contrazice vechile forme de exprimare a adevărului, în care credeau mulţi oameni. Prin urmare, chiar şi lumea democratică va fi divizată în două tabere, care se vor confrunta asemenea lui Cain şi Abel. Atunci când noul adevăr îşi va asigura un fundament victorios în lumea democratică şi va înfrânge apoi ideologia comunistă, unificarea lumii în baza unui adevăr unic va putea fi realizată.

Satan cunoştea planul lui Dumnezeu de unificare a lumii printr-un adevăr unic, de aceea, pentru a unifica omenirea în centru cu sine, el a prezentat o falsă imitaţie a adevărului. Acest fals adevăr este materialismul dialectic. Materialismul dialectic neagă existenţa oricărei realităţi spirituale, dând explicaţie cauzelor şi legităţilor existenţei universului în baza unei logici exclusiv materialiste. Negarea existenţei lui Dumnezeu înseamnă, de asemenea, negarea existenţei lui Satan. În acest fel, prin promovarea materialismului dialectic, Satan neagă realitatea sa, chiar şi cu riscul propriei dispariţii. Satan a înţeles cum se vor petrece lucrurile la încheierea istoriei umane, şi a ştiut prea bine că el va pieri cu siguranţă. Acceptând că acesta nu mai era timpul pentru a fi slăvit, el a ridicat o monstruoasă negaţie a lui Dumnezeu, sacrificându-se chiar şi pe sine însuşi. Aceasta reprezintă rădăcina spirituală a materialismului dialectic. Atât timp cât lumii democratice îi lipseşte adevărul care să poată răsturna această doctrină a răului, ea va

continua să fie vulnerabilă şi se va afla în defensivă. Din acest motiv, o persoană de partea lui Dumnezeu trebuie să proclame adevărul desăvârşit.

4.4.2. Rezumatul providenţei în cel de-al Treilea Război Mondial

Cel de-al Treilea Război Mondial este un conflict final în providenţa de restaurare. Dumnezeu intenţionează ca prin acest război lumea democratică să supună lumea comunistă şi să construiască lumea ideală. În ajunul Primului Război Mondial naţiunile de partea lui Dumnezeu şi-au extins influenţa economică şi politică prin revendicarea coloniilor în toată lumea, contribuind la providenţa lui Dumnezeu. Spre sfârşitul războiului aceste naţiuni au stabilit fundamentul mondial la etapa de formare pentru democraţie. Prin cel de-al Doilea Război Mondial ele au stabilit fundamentul mondial la etapa de creştere pentru democraţie, consolidând astfel lumea democratică. În timpul celui de-al Treilea Război Mondial, partea lui Dumnezeu trebuie să găsească o viziune despre viaţă de tip Abel perfectă, bazată pe noul adevăr, şi să ducă la bun sfârşit stabilirea fundamentului mondial la etapa de desăvârşire pentru democraţie. După aceea, partea lui Dumnezeu trebuie să călăuzească întreaga omenire către o lume unită. Pe scurt, cel de-al Treilea Război Mondial este ultimul mare război la sfârşitul istoriei, când partea lui Dumnezeu restaurează orizontal prin răscumpărare totul ce a fost pierdut în favoarea lui Satan pe parcursul celor trei etape de prelungire a providenţei.

4.4.3. Cauzele providenţiale ale celui de-al Treilea Război Mondial

Aşa cum a fost explicat şi mai devreme, faptul, dacă cel de-al Treilea Război Mondial se va desfăşura prin forţa armată sau ca un conflict ideologic, depinde de responsabilitatea oamenilor care slujesc providenţei lui Dumnezeu. Indiferent de acest lucru, acest conflict mondial este inevitabil.

Care sunt cauzele interioare providenţiale care au determinat cel de-al Treilea Război Mondial? În primul rând, războiul trebuie sa aibă loc pentru a îndeplini condiţia de răscumpărare mondială la etapa de desăvârşire, pentru restaurarea celor trei mari binecuvântări ale lui Dumnezeu. Atunci când, din cauza necredinţei oamenilor Isus a putut împlini providenţa de restaurare doar pe plan spiritual, a apărut necesitatea ca el să revină şi să restaureze lumea idealului lui Dumnezeu atât spiritual, cât şi fizic. Însă, deoarece Satan creează primul forma denaturată a idealului lui Dumnezeu, la încheierea istoriei va apărea o lume neprincipială, care va pretinde că a restaurat cele trei mari

binecuvântări sub conducerea unui antipod satanic al Domnului celei de-a Doua Veniri. Prin înfrângerea acestei lumi satanice, partea lui Dumnezeu este responsabilă de îndeplinirea unei condiţii de răscumpărare mondiale la etapa de desăvârşire pentru a restaura lumea ideală, în care cele trei mari binecuvântări sunt împlinite în centru cu Dumnezeu.

Stalin a fost antipodul satanic al Domnului celei de-a Doua Veniri. El a fost venerat ca fiind un om perfect. Promovând solidaritatea dintre ţărani şi muncitori în opoziţie faţă de lumea democratică, el a imitat binecuvântarea înmulţirii copiilor, iar prin politica sa de dominaţie mondială a comunismului el a obţinut o aparenţă a binecuvântării de stăpânire a creaţiei. Astfel, Stalin a creat o lume comunistă vastă, care a realizat în mod denaturat o aparenţă a celor trei mari binecuvântări. Trebuie să înţelegem că lumea comunistă este o imitaţie neprincipială şi defectă a lumii idealului lui Dumnezeu, care va fi caracterizată prin interdependenţă, bunăstare reciprocă şi valori împărtăşite universal.

În al doilea rând, cel de-al Treilea Război Mondial trebuie să aibă loc pentru ca oamenii de partea lui Dumnezeu să depăşească cea de-a treia ispită a lui Isus la nivel mondial. În lumina semnificaţiei celor trei ispite ale lui Isus, recunoaştem că partea lui Dumnezeu trebuie să învingă în cel de-al Treilea Război Mondial, pentru a îndeplini condiţia de răscumpărare pentru restaurarea mondială a celei de-a treia binecuvântări a lui Dumnezeu. Aşa cum Isus a stabilit fundamentul pentru restaurarea stăpânirii asupra creaţiei, depăşind cea de-a treia ispită în pustiu, partea lui Dumnezeu trebuie să obţină victorie în cel de-al Treilea Război Mondial pentru a restaura stăpânirea oamenilor asupra întregului univers.

În al treilea rând, cel de-al Treilea Război Mondial trebuie sa aibă loc pentru a stabili fundamentul la etapa de desăvârşire pentru restaurarea suveranităţii lui Dumnezeu. Partea lui Dumnezeu trebuie să obţină victorie în război, pentru a distruge lumea comunistă şi a întoarce toată suveranitatea lui Dumnezeu. Atunci va fi stabilită lumea ideală în baza principiilor cerului şi pământului.

4.4.4. Rezultatele providenţiale ale celui de-al Treilea Război Mondial

Cu mult timp în urmă, Dumnezeu intenţiona să-Şi încheie providenţa de restaurare în familia lui Adam, lucrând prin intermediul lui Cain şi Abel. Însă Cain l-a ucis pe Abel, punând astfel baza istoriei păcătoase a omenirii. Dumnezeu a început providenţa de divizare a binelui şi răului, pentru a

restaura eşecul din familia lui Adam la nivel individual, şi a dezvoltat-o la nivel de familie, clan, societate, popor şi naţiune. Acum a venit timpul când Dumnezeu îşi desfăşoară providenţa la nivel mondial. Dumnezeu doreşte să restaureze prin răscumpărare întreaga providenţă, care a fost prelungită până la cea de-a treia etapă, prin obţinerea victoriei în cele trei războaie mondiale, care aparţin capitolului final al istoriei providenţiale.

La început, primii strămoşi ai omenirii au pierdut legătura de inimă cu Dumnezeu atunci când au căzut pradă cuvintelor ispititoare ale lui Satan. Prin căderea interioară, spirituală şi cea exterioară, fizică, ei au moştenit linia de sânge a lui Satan. Prin urmare, providenţa de restaurare poate fi împlinită doar atunci când oamenii decăzuţi îşi vor restaura inima în relaţia cu Dumnezeu, prin Cuvântul Lui dătător de viaţă, vor fi salvaţi atât spiritual, cât şi fizic şi vor moşteni linia de sânge a lui Dumnezeu.[460]

Victoriile părţii lui Dumnezeu în cele trei războaie mondiale va restaura în întregime prin răscumpărare toate aceste aspecte ale providenţei de restaurare. Ele vor face posibilă realizarea lumii ideale a lui Dumnezeu, pentru care Dumnezeu a muncit vărsând lacrimi neîncetate de-a lungul secolelor în care oamenii au suferit începând cu căderea.

[460] cf. Moise şi Isus 3.3.2

Capitolul 6
Cea de-a Doua Venire

Isus a prezis clar revenirea sa.[461] Însă el a adăugat că nimeni nu ştia despre ziua şi ora revenirii sale, nici îngerii, şi nici chiar el.[462] Prin urmare, la modul general, se considera nechibzuit să se speculeze pe marginea modului, a locului şi a momentului celei de a Doua Veniri.

Cu toate acestea, din cuvintele lui Isus: „Despre ziua aceea şi despre ceasul acela, nu ştie nimeni…,ci numai Tatăl."[463], şi din versetul: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Şi descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci"[464], putem deduce că Dumnezeu, cel care cunoaşte ora şi ziua, va destăinui cu siguranţă profeţilor Lui toate secretele despre cea de a Doua Venire, înainte ca El să realizeze lucrarea Sa.

Deşi Isus a spus că Domnul va veni asemenea unui hot,[465] la fel este scris că pentru acei care se află în lumină, Domnul nu va veni pe ascuns, asemenea unui hoţ.[466] Atunci când reflectăm pe marginea evenimentelor din timpul Primei Veniri a lui Isus, ne dăm seama că el a venit ca un hoţ pentru preoţii şi scribii care se aflau în întuneric, însă familiei lui Ioan Botezătorul care era în lumină Dumnezeu i-a dezvăluit clar, în prealabil naşterea lui Isus. Când s-a născut Isus, Dumnezeu a divulgat această taină celor trei înţelepţi, lui Simion, Anei şi păstorilor. Isus a spus:

Luaţi seama la voi înşivă, ca nu cumva să vi se îngreuieze inimile cu îmbuibare de mâncare şi băutură, şi cu îngrijorările vieţii acesteia, şi astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un laţ peste toţi cei ce locuiesc pe toată faţa pământului. Vegheaţi, dar, în tot timpul, şi rugaţi-vă ca să aveţi putere să scăpaţi de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla, şi să staţi în picioare înaintea Fiului omului. – Luca 21:34-36

---

[461] Matei 16:27
[462] Matei 24:36
[463] Matei 24:36
[464] Amos 3:7
[465] Apocalipsa 3:3
[466] I Tesalonieni 5;4

Astfel, Isus a sugerat ferm că secretul despre timpul, locul şi modul reîntoarcerii sale va fi revelat credincioşilor care veghează, pentru ca ei să se pregătească pentru ziua celei de a Doua Veniri.

În cadrul providenţei de restaurare, Dumnezeu întotdeauna a dezvăluit profeţilor Săi ceea ce va face, înainte ca să împlinească Singur acel lucru. Judecata cu potop din timpul lui Noe, distrugerea Sodomei şi a Gomorei şi naşterea lui Isus sunt doar câteva exemple. Prin urmare, în ceea ce priveşte cea de a Doua Venire a Domnului, cu certitudine Dumnezeu va oferi profeţii acelor credincioşi devotaţi care se află în lumină, şi au urechi de auzit şi ochi de văzut. Precum este scris:

> „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voştri şi fetele voastre vor prooroci, tinerii voştri vor avea vedenii, şi bătrânii voştri vor visa visuri!" Fapte 2:17

Secţiunea 1
Când se va reîntoarce Hristos?

Timpul celei de a Doua Veniri a lui Hristos noi îl numim Ultimele Zile. Precum a fost deja explicat, astăzi noi trăim în Ultimele Zile.[467] Astfel, putem înţelege că prezentul este într-adevăr timpul reîntoarcerii lui Hristos. Din punctul de vedere al istoriei providenţiale, Isus a venit la sfârşitul celor două mii de ani îndelungaţi ai Epocii Vechiului Testament, epocă a Providenţei de Restaurare. Principiul restaurării prin răscumpărare ne face să conchidem că Hristos trebuie să se reîntoarcă odată cu încheierea celor două mii de ani ai Epocii Noului Testament, Epocă a Prelungirii Providenţei de Restaurare, care a restaurat epoca precedentă prin condiţii paralele substanţiale de răscumpărare.

Aşa cum s-a discutat în detaliu despre Primul Război Mondial, curând după înfrângerea Germaniei şi a Kaizerului (antipodul lui Adam de partea lui Satan), Stalin, (antipodul Domnului celei de a Doua Veniri de partea lui Satan) a ajuns la putere şi a construit lumea comunistă.[468] Acest lucru însemna că se apropia timpul în care Hristos se va reîntoarce şi va restaura prin

[467] cf. Eshatologie 4
[468] cf. Pregătirea 4.2.4

răscumpărare lumea ideală, caracterizată prin interdependenţă, prosperitate reciprocă şi valori împărtăşite universal. Putem astfel conchide că perioada celei de a Doua Veniri a început curând după încheierea Primului Război Mondial.

Secţiunea 2
În ce mod se va reîntoarce Hristos?

2.1. Perspectivele oferite de Biblie

Dumnezeu dezvăluie cu mult înainte toate întrebările esenţiale ale Voinţei Lui prin parabole şi simboluri, pentru ca oamenii din oricare epocă să poată înţelege cerinţele providenţei pentru timpul lor şi pentru viitor, în corespundere cu nivelul lor de intelect şi spiritualitate. Faptul că Dumnezeu a folosit parabole şi simboluri în Biblie în mod inevitabil a dat naştere multor interpretări divergente. Aceasta reprezintă cauza principală a faptului că bisericile s-au separat. De aceea, cel mai important lucru în ceea ce priveşte interpretarea Bibliei este găsirea perspectivei corecte.

Să luăm drept exemplu cazul lui Ioan Botezătorul. Timp de două mii de ani noi citim Biblia având preconcepţia că Ioan şi-a îndeplinit misiunea care îi fusese dată; de aceea, pasajele ei par a susţine această părere. Însă, la o reexaminare mai profundă a Bibliei, dintr-o perspectivă diferită, vom putea recunoaşte clar că Ioan Botezătorul, de fapt, nu şi-a împlinit misiunea.[469]

Până în ziua de azi mulţi dintre noi au citit Biblia cu ideea preconcepută că Isus va veni pe nori, însoţit de semne şi miracole. Acest lucru se bazează pe următoarele cuvinte ale lui Isus:

"Vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbiţa răsunătoare, şi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă." – Matei 24:30-31

Dacă pledăm mult pentru o interpretare literală a Bibliei, mărturiile biblice par să indice cu adevărat în acea direcţie. Totuşi, ideea că Hristos se va

[469] cf. Mesia 2.3

reîntoarce pe nori este total inacceptabilă pentru o minte ştiinţifică a epocii moderne. Noi găsim de cuviinţă să cercetăm mai profund Biblia, dintr-un alt punct de vedere, pentru a înţelege adevăratul sens al unor astfel de versete.

Această nouă perspectivă este sugerată de cercetarea noastră anterioară privind pasajele biblice despre Ioan Botezătorul. Profetul Maleahi a prezis că Ilie se va reîntoarce înainte de venirea lui Mesia.[470] Dat fiind că aşteptau cu nerăbdare acea zi, mulţi dintre Evrei credeau că Ilie, cel care se ridicase la ceruri, va coborî din ceruri în aceeaşi mod în care se ridicase. Însă, contrar aşteptărilor lor, Isus a susţinut cu îndrăzneală că Ioan Botezătorul, fiul lui Zaharia, era Ilie.[471] Dacă e să credem în mărturia lui Isus, reîntoarcerea lui Ilie nu urma să aibă loc vreodată în modul miraculos la care se aşteptau mulţi Evrei. În realitate, aceasta s-a petrecut prin naşterea unui copil. În mod asemănător, mulţi creştini până în prezent cred că Isus se va reîntoarce pe nori. Însă, ceea ce am învăţat despre adevărata reîntoarcere a lui Ilie ne sugerează o altă posibilitate; aceea că reîntoarcerea lui Hristos se poate împlini prin naşterea unui copil, la fel ca în cazul Primei Veniri. Din această nouă perspectivă, să examinăm mai îndeaproape versetele biblice care se referă la cea de a Doua Venire.

În timpul Primei Veniri a lui Isus, mulţi dintre învăţaţii Israelului credeau că Mesia se va naşte în Betleem, ca descendent al Regelui David.[472] Însă erau, fără îndoială, şi mulţi Evrei care îl aşteptau pe Mesia să vină pe nori. Această credinţă a lor se baza pe profeţia lui Daniel citită de ei: „M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, şi iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului.”[473] şi alte profeţii despre evenimentele miraculoase din Ultimele Zile.[474] De aceea, fariseii şi saducheii se îndoiau în privinţa lui Isus, cerând ca el să le arate un semn din ceruri ca dovadă că el era Mesia.[475] Ei nu puteau să accepte că el este Mesia cel mult aşteptat, fără vreun semn supranatural din ceruri care a fost prevestit în Biblie. Credinţa în aceea că Mesia trebuie să vină într-un mod supranatural a persistat şi după moartea lui Isus, chiar printre unii creştini heterodocşi, care credeau că el nu a venit în carne şi oase. Apostolul Ioan i-a condamnat pe acei credincioşi ca pe nişte anticrişti:

---

[470] Maleahi 4:5
[471] Matei 11:14
[472] Matei 2:5-6, Mic. 5:2
[473] Daniel 7:13
[474] Ioil 2:30-31
[475] Matei 16:1-4; Marcu 8:11-12

„Pentru că mulţi amăgitori au intrat în lume, care nu mărturisesc pe Isus Hristos să fie venit cu trupul. Acesta este amăgitor şi antihrist.” – II Ioan 7

Mulţi creştini susţin că profeţia lui Daniel priveşte cea de a Doua Venire a lui Hristos. Cu toate acestea, în Epoca Vechiului Testament, Dumnezeu a lucrat pentru a împlini întregul scop al providenţei de restaurare prin venirea lui Isus, aşa cum atestă şi Biblia: „Căci până la Ioan au prorocit toţi proorocii şi Legea.”[476] şi „Căci Hristos este sfârşitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea.”[477] Prin urmare, înainte ca Isus însuşi să înceapă a vorbi despre întoarcerea lui, nimeni nici măcar nu şi-a imaginat o a Doua Venire. Este evident că nici unul dintre Evreii acelui timp nu s-a gândit că acest verset al lui Daniel se referea la altceva, decât la ceea ce credeau ei că este prima şi unica venire a lui Mesia.

Contrar aşteptărilor multor Evrei credincioşi care s-au bazat pe Biblie crezând că Mesia va veni pe nori cu semne şi minuni din ceruri, Isus s-a născut pe pământ, ca un copil al unei familii sărmane. Aşadar, trebuie să reexaminăm Biblia din perspectiva că cea de a Doua Venire a lui Hristos s-ar putea să nu aibă loc într-un mod miraculos. Ea poate, de fapt, să aibă loc în acelaşi mod ca Prima Venire.

2.2. Hristos se va reîntoarce ca un copil născut pe pământ

Isus a făcut un număr de prevestiri cu privire la aceea ce i s-ar fi putut întâmpla Domnului la reîntoarcerea lui:

„Dar mai întâi trebuie să sufere multe, şi să fie lepădat de neamul acesta.” – Luca 17:25

Dacă Isus urma să se reîntoarcă literalmente pe norii cerului, cu putere şi mare slavă, însoţit de trâmbiţele îngerilor,[478] nu ar fi fost el oare acceptat cu uşurinţa şi slăvit, chiar şi de această lume oprimată de păcat? Întorcându-se în acest mod, el niciodată nu ar fi suferit persecuţii şi respingeri.

Atunci de ce a prezis Isus că va înfrunta o situaţie atât de mizerabilă la reîntoarcerea sa? Evreii din timpul lui aşteptau cu nerăbdare ziua în care Ilie se va coborî din ceruri. El trebuia să vină înaintea lui Mesia, ca vestitor al lui,

[476] Matei 11:13
[477] Romani 10:4
[478] Matei 24:30-31

aşa cum profeţise Maleahi.[479] În schimb, înainte ca oamenii să fi auzit careva noutăţi despre întoarcerea lui Ilie, Isus, un om provenit dintr-o familie sărmană, a venit asemenea unui hoţ, pretinzând că el este Mesia. De aceea, ei l-au dispreţuit pe Isus şi l-au persecutat.[480] Reflectând asupra situaţiei sale, Isus a prevăzut că în timpul celei de a Doua Veniri, creştinii care vor aştepta reîntoarcerea lui îşi vor fixa din nou ochii spre cer. Prin urmare, era uşor de presupus că ei l-ar putea persecuta pe Domnul celei de a Doua Veniri, când acesta s-ar naşte în corp şi ar apărea pe neaşteptate, asemenea unui hoţ. Ei l-ar condamna ca pe un eretic, aşa cum a fost condamnat şi Isus. Iată de ce el a prezis că Domnul va suferi şi va fi respins de către contemporanii săi. Această profeţie poate fi împlinită, numai dacă Hristos se reîntoarce în corp; ea nu poate fi posibilă în cazul în care el vine pe nori.

Isus a spus:

> "Vă spun că le va face dreptate în curând. Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credinţă pe pământ?" – Luca 18:8

Pe măsură ce lumea intră în Ultimele Zile, un număr din ce în ce mai mare de creştini luptă pentru a-şi întări credinţa. Cum ar putea ei să cadă cu toţii în necredinţă în momentul celei de a Doua Veniri a Domnului, dacă acesta vine în mod literal pe norii cerurilor, însoţit de sunetele de trâmbiţe ale îngerilor şi de slava lui Dumnezeu? Această profeţie, de asemenea, nu poate fi împlinită dacă Hristos se întoarce într-un mod supranatural (miraculos).

În timpul lui Isus, mulţi dintre Evrei credeau că Mesia se va naşte în Betleem şi se va înfăţişa ca rege al lor,[481] însă aceasta numai după ce Ilie va fi reîntors din ceruri. Contrar acestor aşteptări, înainte ca Ilie să fi apărut, fiul unui tâmplar din Nazaret a ieşit în faţă şi s-a prezentat ca fiind Mesia. Astfel, poate fi înţeles faptul că Isus nu a putut găsi printre Evrei nici un credincios atât de zelos şi devotat, încât să îl urmeze chiar şi cu preţul vieţii. Isus a deplâns această situaţie şi se întrista că ceva similar s-ar putea întâmpla la reîntoarcerea sa. El a prevăzut că la a Doua Venire, credincioşii vor privi numai spre cer, crezând că Hristos se va reîntoarce pe nori, în slavă. De aceea, atunci când Hristos într-adevăr se va întoarce pe pământ ca un om de provenienţă modestă, s-ar putea să nu găsească nici un fel de credinţă, aşa cum fusese şi

[479] Maleahi 4:5
[480] cf. Mesia 2.2
[481] Matei 2;6

cazul din timpul lui Isus. Această profeţie din Luca nu se va împlini niciodată, daca Hristos cel reîntors nu se naşte pe pământ.

Unii savanţi interpretează acest verset văzând sensul lui în aceea că încercările din Ultimele Zile vor fi atât de cumplite, încât îi vor face pe toţi credincioşii să-şi piardă credinţa. Însă, în calea providenţei de restaurare, nici o încercare, oricât de amară, nu a blocat de fapt calea celui credincios. Cu atât mai puţin se poate întâmpla aceasta în Ultimele Zile, când credincioşii creştini sunt nerăbdători să treacă prin ultima încercare a credinţei. Cu cât mai mari sunt încercările şi dificultăţile, cu atât mai multă ardoare căutam salvarea în Dumnezeu, aceasta este natura universală a credinţei.

Isus a spus odată:

> *„Mulţi Îmi vor zice în ziua aceea: "Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?" Atunci le voi spune curat: "Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege."* – *Matei 7:22-23*

Dacă un creştin este atât de credincios încât face miracole în numele Domnului, atunci cu cât mai mare ardoare va crede el şi îl va sluji pe Domnul, când acesta vine pe nori în mare slavă? Nu îl va primi oare Isus pe el cu căldură? Atunci, de ce a vorbit Isus precum că i-ar respinge pe aceşti creştini devotaţi la întoarcerea sa? Dacă Hristos cel reîntors îi respinge pe asemenea credincioşi devotaţi lui, atunci cine mai poate fi salvat în Ultimele Zile? Această profeţie, la fel, nu poate fi împlinită, dacă Isus vine pe nori.

În timpul lui Isus, trebuia să fi existat mulţi evrei a căror credinţă era atât de arzătoare, încât ei puteau face miracole în numele Domnului. Însă, deoarece au crezut că Ilie însuşi va coborî din ceruri înainte ca să vină Mesia, a fost dificil pentru ei să accepte că Ilie se afla în mijlocul lor, în chipul lui Ioan Botezătorul – cu atât mai mult cu cât Ioan însuşi a negat acest lucru.[482] Aşadar, ei nu l-au acceptat pe Isus ca fiind Mesia şi l-au înlăturat din comunitate. Drept urmare, Isus a fost nevoit să-i abandoneze cu ochii plini de lacrimi. În mod asemănător, în timpul celei de a Doua Veniri a lui Hristos, acei creştini care aşteaptă venirea lui într-un mod miraculos şi plin de slavă, îl vor respinge aproape cu siguranţă, dacă el va veni în corp, născut într-o familie modestă. Oricât de credincioşi ar fi ei, Domnul nu va avea altă soluţie decât să-i abandoneze, pentru că ei vor fi greşit în faţa lui Dumnezeu.

[482] Ioan 1:21

Seriile de profeţii cu privire la Ultimele Zile în Luca, Capitolul 17, nu pot fi împlinite, dacă Hristos se reîntoarce într-un mod supranatural. Aceste versete nu pot fi explicate decât dacă pornim de la premisa că Hristos se va reîntoarce prin naşterea lui pe pământ. Să examinăm îndeaproape fiecare dintre aceste profeţii.

„Împărăţia lui Dumnezeu nu vine în aşa fel ca să izbească privirile." – *Luca 17:20*

Dacă Domnul vine pe nori sau în altă modalitate miraculoasă, Împărăţia Cerurilor va sosi într-un mod vădit tuturor. Chiar şi la Prima Venire, Împărăţia lui Dumnezeu deja venise pe pământ odată cu naşterea lui Isus. Însă poporul evreu nu a putut să o vadă, deoarece, aşteptându-l încă pe Ilie să revină din ceruri, ei nu au putut să creadă în Isus. În mod asemănător, în timpul celei de a Doua Veniri, cu toate că Împărăţia Cerurilor va apărea pe pământ odată cu naşterea lui Hristos, creştinii care cred că el va veni pe nori însoţit de evenimente miraculoase, nu vor crede în Domnul şi astfel nu vor vedea Împărăţia lui Dumnezeu.

„Căci iată că Împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru." – Luca 17:21[483]

În timpul lui Isus acei care au crezut în el şi l-au urmat deja aveau Împărăţia Cerurilor în inimile lor. În mod asemănător, la cea de a Doua Venire a lui Hristos, deoarece el se va naşte pe pământ, Împărăţia Cerurilor va fi realizată mai întâi în inimile celor care cred în el şi îl urmează. Atunci când numărul acestor oameni va creşte, formând societăţi şi naţiuni, Împărăţia Cerurilor din interior se va manifesta treptat în lume, sub forma unei realităţi exterioare, vizibile. Prin urmare, Isus avea în vedere că Împărăţia Cerurilor promisă nu va fi realizată într-o clipă, aşa cum ar fi fost dacă Hristos s-ar fi întors pe nori.

„Vor veni zile când veţi dori să vedeţi una din zilele Fiului omului, şi n-o veţi vedea." – Luca 17-22

Dacă Domnul vine pe nori, însoţit de sunetele trâmbiţelor îngerilor, fiecare va putea să îl vadă. Atunci cine va dori să vadă ziua Fiului omului, şi nu o va vedea? Totuşi, Isus a prezis că oamenii nu vor vedea ziua aceea. La Prima Venire a lui Hristos, ziua Fiului Omului a răsărit pe pământ odată cu naşterea sa, însă evreii care nu au crezut în el nu au putut vedea acea zi. În mod asemănător, la a Doua Venire a lui Hristos, ziua Fiului Omului va apărea odată

[483] King James Version

cu naşterea sa pe pământ. Însă, mulţi dintre creştini nu o vor putea vedea, deoarece, convinşi precum sunt că el va veni într-un mod miraculos, ei nu vor crede în el şi nu îl vor urma, chiar şi atunci când îl vor fi întâlnit. Chiar dacă ziua Fiului Omului va fi sosit deja, ei nu vor fi în stare să o vadă.

"Vi se va zice: ‚Iată-L aici, iată-L acolo!' Să nu vă duceţi, nici să nu-i urmaţi." – Luca 17:23

Aşa cum s-a discutat mai devreme,[484] în Ultimele Zile, creştinii care au atins un anumit nivel spiritual ar putea să primească revelaţia că ei sunt Domnul. Fără a înţelege temeiurile din Principiu pentru astfel de revelaţie, ei ar putea să se proclame pe sine Mesia şi astfel să devină antihrişti, înainte ca Domnul să vină. De aceea, Isus a spus aceste cuvinte ca o avertizare, pentru a nu fi înşelaţi sau induşi în eroare de astfel de oameni.

"Căci, cum iese fulgerul şi luminează de la o margine a cerului până la cealaltă, aşa va fi şi Fiul omului în ziua Sa." – Luca 17:24

Când s-a născut Isus, vestea despre naşterea Regelui Evreilor a ajuns la Regele Irod şi a tulburat întreg Ierusalimul.[485] În timpul celei de a Doua Veniri, progresul în sfera transporturilor şi comunicaţiilor va permite ştirilor despre cea de a Doua Venire să călătorească către cele mai îndepărtate colţuri ale planetei, de la Est la Vest, cu viteza luminii.

"Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel şi în zilele Fiului omului." – Luca 17:26[486]

Atunci când Noe ştia că judecata prin potop era inevitabilă, el a chemat oamenii să intre în arca sa.[487] Însă ei nu au ascultat de cuvintele lui, şi s-au înecat cu toţii. În mod similar, în Ultimele Zile, Hristos se va reîntoarce în corp şi va chema oamenii să intre în arca adevărului. Însă acei creştini care privesc cu încăpăţânare la cer, aşteptând să vadă semne miraculoase ale apariţiei Domnului, nu vor acorda atenţie cuvintelor adevărului proclamate de pe pământ. În schimb, ei îl vor respinge pe Domnul ca pe un eretic. Nepăsători asemenea oamenilor din timpul lui Noe, ei vor eşua în a sluji Voinţei providenţiale a lui Dumnezeu.

---

[484] cf. Renaşterea 2.2.6

[485] Matei 2:2-3

[486] Luca 17:26 a fost deja discutat

[487] II Pet. 2:5

“Oricine va căuta să-şi scape viaţa, o va pierde; şi oricine o va pierde, o va găsi.”– Luca 17:33

Va mai trebui oare cineva să-şi rişte viaţa pentru a-l urma pe Domnul, dacă el vine pe nori însoţit de sunetul trâmbiţelor îngerilor? Deoarece Isus se întoarce prin intermediul naşterii fizice, el va părea un eretic în ochii creştinilor care îl aşteaptă să vină într-un mod miraculos. Prin urmare, acei care îl urmează trebuie să fie gata să înfrunte chiar şi moartea. Acest verset înseamnă că dacă oamenii cred în el şi îl urmează cu riscul vieţii lor, ei vor trăi. Însă, dacă pe de alta parte, influenţaţi de circumstanţele pământeşti, ei se întorc împotriva lui şi se retrag de la el, pentru a-şi salva propria piele, moartea îi va lovi.

"Unde va fi trupul, acolo se vor strânge vulturii." – Luca 17:37

Astfel a răspuns Isus la întrebarea despre locul unde se va petrece cea de a Doua Venire. Ne amintim că pasările de pradă au coborât peste porumbelul şi turturica care nu fusese despicate cum se cuvine pe altarul lui Avraam.[488] Acest lucru ne-a învăţat că Satan căută întotdeauna o ocazie de a pretinde la ceea ce nu este sfinţit. Noi putem înţelege astfel semnificaţia replicii enigmatice a lui Isus: aşa cum vulturii se adună în jurul unui leş să-l mănânce, şi diavolii se adună în jurul celor care sunt morţi spiritual pentru a-i revendica, Domnul, cel care este izvorul vieţii, va venii într-un loc cu o viaţă spirituală abundentă. Prin aceste cuvinte, Isus a avut în vedere că Domnul va apărea în mijlocul credincioşilor devotaţi. La a Doua Venire a lui Hristos, oamenii cu o credinţă arzătoare se vor aduna împreună într-un singur loc, cu ajutorul multor spirite.[489] Acesta va fi locul vieţii, unde va apărea Domnul. Isus s-a născut printre poporul ales, care l-a slăvit pe Dumnezeu cu cea mai mare credinţă. El s-a prezentat ca Mesia în special celor care au avut credinţa de a-l urma şi a deveni discipolii lui.

Din moment ce Hristos se va naşte pe pământ la cea de a Doua Venire a sa, stă scris: „Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu şi la scaunul Lui de domnie.”[490] Toiagul de fier semnifică aici Cuvântul lui Dumnezeu cu care Domnul va judeca lumea păcătoasă şi va restaura Împărăţia Cerurilor pe pământ. Aşa cum a fost explicat anterior în

[488] Geneza 15:11

[489] cf. Renaşterea 2.3.2.2; 3.1; 3.2

[490] Apocalipsa 12:5

detaliu,[491] judecata cu foc reprezintă judecata prin intermediul Cuvântului.[492] Prin urmare, Cuvântul lui Isus, care va fi judecătorul nostru în Ultimele Zile,[493] este acelaşi Cuvânt prin care cerul şi pământul vor fi aruncate în focul judecăţii,[494] şi reprezintă însuşi suflarea din gura Domnului, prin care îi va lovi pe acei nelegiuiţi.[495] Cuvântul pe care îl vorbeşte Isus mai este numit şi „suflarea buzelor Lui" sau „toiagul cuvântului Lui."[496] El este simbolizat de toiagul de fier, precum este scris: „Le va cârmui cu un toiag de fier, şi le va zdrobi ca pe nişte vase de lut."[497]

Versetul vorbeşte despre un copil de parte bărbătească, care este născut de o femeie şi este răpit la Dumnezeu şi la tronul Său. Cine atunci, născut de o femeie, este acel demn să stea pe tronul lui Dumnezeu şi sa cârmuiască toate naţiunile cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu? Acesta nu poate fi altcineva decât Domul celei de a Doua Veniri, care se va naşte pe pământ cu un nou nume, cunoscut doar de el însuşi.[498] El va domni ca Rege al Regilor şi va construi Împărăţia Cerurilor pe pământ. La începutul Evangheliei după Matei, există o relatare despre patru femei adulterine din neamul lui Isus.[499] Acest lucru ne arată că Salvatorul omenirii se va naşte ca un om neprihănit dintr-o descendenţă păcătoasă pentru a salva toţi urmaşii din descendentele păcătoase. Mulţi creştini au interpretat femeia din versetul de mai sus ca fiind Biserica.[500] Ei au dat această interpretare în baza premisei că Domnul celei de a Doua Veniri va veni pe nori.

Unii creştini cred că a Doua Venire a lui Hristos se petrece de fiecare dată când Isus vine să sălăşluiască în inimile oamenilor[501], prin coborârea Sfântului Duh.[502] Isus a sălăşluit în inimile credincioşilor devotaţi încă din momentul învierii lui şi a coborârii Sfântului Duh în ziua Cincizecimii.[503] Dacă

---

[491] cf. Eshatologia 3.2.2
[492] Ieremia 23:29
[493] Ioan 12:48
[494] II Pet. 3:7
[495] II Tesalonieni 2:8
[496] Isaia 11:4
[497] Apocalipsa 2;27
[498] Apocalipsa 2:17; 19:12
[499] Matei 1:3; 5, 6
[500] "Ceilalţi din seminţia sa" (Apocalipsa 12:17) ar trebui interpretat ca semnificând copiii adoptivi ai lui Dumnezeu (Romani 8 :23)
[501] Ioan 14:20
[502] Fapte 8:15-17
[503] Fapte 2:4

aceasta ar fi fost cu adevărat cea de a Doua Venire, atunci ea deja ar fi avut loc acum doua mii de ani.

Mai mult, unele confesiuni ne învaţă că Isus se va reîntoarce ca spirit. Totuşi, imediat după învierea lui din mormânt, în a treia zi, Isus a apărut în faţa discipolilor cu aceeaşi înfăţişare pe care a avut-o în timpul vieţii lui pe pământ. Din acel moment, el în mod liber a vizitat şi a învăţat mulţi creştini care au obţinut un nivel spiritual înalt. Astfel, cea de a Doua Venire înţelească în acest mod, de asemenea a avut loc pentru prima dată acum două mii de ani. Dacă vom înţelege reîntoarcerea spirituală a lui Isus, ca fiind a Doua Venire, atunci nu am mai avea nici un motiv să o aşteptăm ca pe o zi istorică în care cele mai preţioase speranţe ale noastre se vor împlini.

Chiar dacă discipolii lui Isus au avut întâlniri frecvente cu Isus cel înviat, care li s-a înfăţişat în spirit, ei continuau să aştepte cea de a Doua Venire a lui. Putem deduce că ei nu se aşteptau ca a Doua Venire să reprezinte întoarcerea lui Isus în spirit. De exemplu, atunci când Isus i s-a arătat într-o viziune apostolului Ioan, el i-a spus, „cu siguranţă, voi veni în curând", iar Ioan a răspuns, „Amin. Vino Isuse, Doamne!"[504] Aici Isus şi Ioan au făcut deosebirea clar între înfăţişarea spirituală a lui Isus şi cea de a Doua Venire. Acest lucru ne arată că Hristos la a Doua Venire nu va veni în chip de spirit. El se va naşte ca un copil pe pământ, aşa cum s-a întâmplat şi la Prima sa Venire.

Există câteva motive în Principiul Divin pentru care Hristos trebuie să se reîntoarcă ca un om pământesc. Dumnezeu a creat atât lumea imaterială, cât şi lumea materială. Apoi Dumnezeu a creat oamenii, care au ambele aspecte: spirit şi corp, intenţionând ca ei să stăpânească peste cele două lumi, împlinind binecuvântările Lui.[505] Din cauza căderii lui Adam, oamenii au pierdut calificarea de a fi stăpânii celor două lumi. În consecinţă, creaţia a fost lipsită de stăpânii ei adevăraţi, ea a deplâns şi a dus dorul apariţiei copiilor lui Dumnezeu, care să o poată stăpâni cu adevărat.[506] Isus, Adam care a atins perfecţiunea, a venit ca Domn perfect al acestor două lumi.[507] Altoind toţi credincioşii cu sine,[508] şi unindu-i pe toţi cu el, Isus intenţiona să-i facă demni de a fi stăpânii universului.

Cu toate acestea, când Evreii s-au întors împotriva lui Isus, Dumnezeu a trebuit să dea trupul lui pe cruce, ca o răscumpărare pentru salvarea omenirii.

---

[504] Apocalipsa 22:20
[505] cf. Creaţie 6.3
[506] Romani 8:19-22
[507] I Corintei 15:27
[508] Romani 11:17

Din moment ce trupul lui Isus a fost predat în mâinile lui Satan, salvarea fizică a rămas neîmplinită. Isus s-a înălţat din această lume pământească cu promisiunea că se va întoarce şi va desăvârşi salvarea pe care o realizase numai la nivel spiritual.[509] Între timp, nu a existat nici un om pe pământ care să fi atins perfecţiunea atât la nivel spiritual, cât şi fizic, să fi condus lumea spirituală şi lumea fizică şi să le fi armonizat. Din acest motiv, Hristos nu se poate întoarce doar în corp spiritual. Ca şi la Prima Sa Venire, el trebuie să vină ca fiinţă umană şi să crească pentru a atinge perfecţiunea atât a spiritului cât şi a trupului. Apoi, prin altoirea întregii umanităţi cu sine, atât spiritual cât şi fizic, el trebuie să îi călăuzească către perfecţiunea spiritului şi a trupului şi să-i facă demni de a fi stăpânii ambelor lumi, spirituală şi fizică.

Iniţial Isus trebuia să restaureze Împărăţia Cerurilor pe pământ. El trebuia să devină Părintele Adevărat al omenirii restaurate şi regele Împărăţiei pământeşti a lui Dumnezeu.[510] Însă, din cauza lipsei de credinţă a oamenilor, el nu a putut împlini această Voinţă originară a lui Dumnezeu, ci a trebuit să meargă pe cruce, făcând promisiunea că se va întoarce mai târziu şi o va împlini neapărat. În mod corespunzător, la cea de a Doua Venire, Hristos iarăşi este responsabil de construirea Împărăţiei Cerurilor pe pământ, unde să devină Părintele Adevărat şi regele întregii omeniri. Acesta este un alt motiv pentru care, la fel ca în cazul Primei sale Veniri, Domnul celei de a Doua Veniri trebuie să se nască pe pământ.

Izbăvirea de păcate este posibilă numai prin intermediul vieţii pământeşti.[511] Pentru a ne izbăvi de păcatele noastre pe pământ, Hristos trebuie să vină în chip de om pe pământ. Salvarea pe care a asigurat-o Isus prin crucificarea sa este limitată, totuşi, la dimensiunea spirituală. Ea nu rezolvă păcatul originar, care se transmite prin corpurile noastre fizice şi rămâne activ în noi. Prin urmare, Hristos trebuie să vină din nou, pentru a asigura salvarea completă a omenirii, inclusiv salvarea fizică. Cu siguranţă, el nu poate atinge acest scop, dacă vine doar în chip de spirit. El trebuie să vină în corp fizic, la fel ca în timpul Primei sale Veniri.

Am clarificat astfel că a Doua Venire a lui Hristos, nu va fi o revenire spirituală, ci una fizică, similară Primei Veniri. Chiar dacă presupunem că Hristos ar reveni în spirit, ar fi uluitor că spiritul, care transcende timpul şi spaţiul şi este perceput numai de simţurile spirituale, ar merge deasupra

[509] cf. Mesia 1.4
[510] Isaia 9:6; Luca 1:31-33
[511] cf. Creaţie 6.3.2

norilor alcătuiţi din materie. Pe de altă parte, dacă a Doua Venire ar avea loc prin apariţia surprinzătoare a lui Hristos în corp, mergând deasupra norilor, cum ar putea el să rămână sus? Unde se va fi aflat el înainte de a-şi face apariţia? Unii oameni ar putea să obiecteze la asemenea întrebări, susţinând că pentru Dumnezeu cel atotputernic nimic nu este imposibil. Cu toate acestea, Dumnezeu nu poate ignora propriile legi şi principii. Dumnezeu nu are nevoie s-o facă şi nu lucrează providenţa Sa în contradicţie cu Principiul Său: să-l pună pe Hristos, care trebuie să se întoarcă într-un trup ce nu se deosebeşte de al nostru, să se afle în spaţiul liber, pentru ca mai apoi să se întoarcă pe nori. În concluzie, am demonstrat, dincolo de orice îndoială, că cea de a Doua Venire a lui Hristos va avea loc prin naşterea sa fizică pe pământ.

2.3. Care este semnificaţia versetului despre aceea că Hristos se va reîntoarce pe nori?

Din moment ce întoarcerea lui Hristos va avea loc prin intermediul naşterii sale pe pământ, care este semnificaţia profeţiilor biblice potrivit cărora el va veni pe nori? Pentru a studia această întrebare, trebuie să investigăm mai întâi ce reprezintă norii. Următorul pasaj este tipic:

> *"Iată că El vine pe nori. Şi orice ochi Îl va vedea; şi cei ce L-au străpuns. Şi toate seminţiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin." – Apocalipsa 1:7*

Potrivit acestui verset, toată lumea ar trebui să-l poată vedea pe Hristos când el se reîntoarce. Atunci când Sf. Ştefan a fost martirizat, numai el şi credincioşii care aveau simţurile spirituale deschise au putut să îl vadă pe Isus aşezat de partea dreaptă a lui Dumnezeu.[512] În mod asemănător, dacă ar fi ca Isus să coboare din lumea spirituală în chip de spirit, atunci numai credincioşii care au simţurile spirituale deschise vor fi capabili să îl vadă; astfel, nu fiecare îl va vedea pe Hristos când acesta va reveni. Profeţia biblică precum că fiecare va putea să îl vadă pe Domnul poate fi împlinită numai dacă el se reîntoarce în corp. Deoarece un corp din carne şi oase nu poate merge pe nori, norii din verset trebuie să simbolizeze altceva.

[512] Fapte 7:55

În acelaşi pasaj, de asemenea, este scris că chiar şi acei care l-au străpuns pe Isus vor vedea reîntoarcerea lui. Acei care l-au străpuns pe Isus erau soldaţi romani. Totuşi, acei soldaţi romani nu vor putea să îl vadă pe Domnul în momentul întoarcerii lui. Pentru a fi martorii venirii Domnului, acei soldaţi trebuie să fie înviaţi; însă, potrivit Bibliei, acei care vor învia la venirea lui Isus vor fi numai creştinii devotaţi care au participat la prima înviere. Celelalte spirite vor fi înviate numai după ce vor trece cei „o mie de ani" în Împărăţie.[513] Prin urmare, „toţi acei ce l-au străpuns" trebuie sa fie o metaforă care descrie un alt grup de oameni, nu pe soldaţii romani. De fapt, ea se referă la acei creştini care trăiesc în momentul celei de a Doua Veniri, şi care se ţin ferm de credinţa lor că Isus se va întoarce pe nori. Atunci când Hristos se întoarce pe pământ prin intermediul unei naşteri modeste, contrar aşteptărilor lor, ei nu îl vor recunoaşte şi îl vor persecuta. Dacă „cei ce l-au străpuns" reprezintă o metaforă, atunci norii din acelaşi verset ar trebui să fie tot o metaforă.

Ce simbolizează în realitate norii? Norii sunt formaţi prin evaporarea apei impure de pe pământ. În Biblie, apa adesea simbolizează oamenii decăzuţi.[514] Putem deduce că norii simbolizează creştinii devotaţi a căror inimi sălăşluiesc în ceruri, şi nu pe pământ, pentru că ei au fost renăscuţi şi ridicaţi din starea lor decăzută. Biblia şi alte sfinte scripturi folosesc, de asemenea, simbolistica norilor pentru a indica mulţimile.[515] Câteodată întâlnim această figură de stil în cadrul conversaţiilor zilnice. În calea lui Moise, stâlpul de nori care îi călăuzea pe evrei ziua îl reprezenta pe Isus, cel care urma să vină ca lider al Israelului; stâlpul de foc din timpul nopţii reprezenta Sfântul Duh, care, ca partener al lui Isus, va călăuzi Israelul prin focul inspiraţiei. Putem concluziona că venirea lui Isus pe nori semnifică faptul că el va răsari din mijlocul unui grup de credincioşi renăscuţi pentru a deveni conducătorul creştinilor, cel de al Doilea Israel. Să ne amintim că atunci când Isus a fost întrebat despre locul reîntoarcerii sale, el a răspuns:
" Unde va fi trupul, acolo se vor strânge vulturii."[516] Prin aceasta Isus a avut în vedere că el se va reîntoarce în locul unde se vor aduna credincioşii devotaţi, ceea ce semnifică, de fapt, acelaşi lucru ca şi profeţia biblică despre aceea că Hristos se va întoarce pe nori.

---

[513] Apocalipsa 20:4-5
[514] Apocalipsa 17:15; Psalmi 144:7
[515] Evrei 12:1; cf Ezechiel 38:9
[516] Luca 17:37

Când interpretam norii în acest mod metaforic, este evident că la Prima sa Venire, Isus însuşi a coborât în mod simbolic din Ceruri pe nori. Stă scris: „Omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea este din cer,”[517] şi „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului.”[518] Chiar dacă Isus s-a născut pe pământ, din punctul de vedere al providenţei şi al valorii sale adevărate, el, într-adevăr, a venit din Ceruri. Aceasta este, de asemenea, şi semnificaţia adevărată a profeţiei lui Daniel,[519] care a prevestit că Isus va veni pe nori.

2.4. De ce a spus Isus ca Domnul va veni pe nori?

Există două motive pentru care Isus a prevestit că Domnul se va întoarce pe nori. Primul motiv a fost de a preveni înşelăciunile antihriştilor care pot crea confuzie printre credincioşi. Dacă Isus ar fi revelat în mod deschis faptul că el se va întoarce printr-o naştere fizică, atunci ar fi fost imposibil de prevenit marea confuzie pe care ar fi creat-o falşii Mesia. Din moment ce Isus a apărut ca Mesia având o provenienţă modestă, oricine, din orice clasă socială, cu un anumit nivel de spiritualitate, ar fi putut pretinde că este cea de a Doua Venire a lui, şi ar fi dezorientat lumea printr-o mare înşelăciune. Din fericire, deoarece majoritatea creştinilor l-au aşteptat pe Hristos să se reîntoarcă pe nori, şi şi-au ţintit privirea spre cer, această dezordine în mare măsură a putut fi evitată. Acum, însă, deoarece a sosit timpul, adevărul despre aceea că Hristos se va reîntoarce prin intermediul unei naşteri fizice trebuie să fie revelat.

Al doilea motiv a fost de a încuraja creştinii care urmau o cale a credinţei dificilă. Au existat şi alte ocazii când Isus a rostit cuvinte paradoxale, pentru a-i încuraja pe adepţii lui să împlinească Voinţa lui Dumnezeu cât mai repede posibil. De exemplu, el a spus: „Adevărat vă spun că nu veţi isprăvi de străbătut cetăţile lui Israel până va veni Fiul omului.”[520] Aceasta i-a făcut pe discipolii lui să creadă că cea de a Doua Venire va avea loc într-un viitor apropiat. Când Isus i-a spus lui Petru despre apropierea martiriului său, Petru l-a întrebat pe Isus ce se va întâmpla cu Ioan, discipolul. Isus a răspuns: „Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ţi pasă ţie?”[521] Isus a mai spus: „Adevărat vă spun că unii din cei ce stau aici nu vor gusta moartea până nu

[517] I Corintei 15:47
[518] Ioan 3:13
[519] Daniel 7:13
[520] Matei 10:23
[521] Ioan 21:22

vor vedea pe Fiul omului venind în Împărăţia Sa."[522] Aceste cuvinte i-au făcut pe discipoli să creadă că îl vor întâlni pe Isus cel revenit în timpul vieţii lor.

Speranţa întoarcerii curânde a lui Isus a aprins zelul discipolilor lui, dându-le puterea să depăşească persecuţiile iudaismului şi ale Imperiului Roman. Încurajaţi de speranţa arzătoare a celei de a Doua Veniri, ei erau pătrunşi de Sfântul Duh[523] şi au fondat Biserica Creştină timpurie, chiar şi în mijlocul unei mari opoziţii. Isus a dorit să îi inspire şi să îi încurajeze pe discipolii săi care vor duce o cruce grea. Din acest motiv, el a profeţit că va veni pe nori cu puterea şi slava lui Dumnezeu şi va împlini totul cu viteza fulgerului.

Secţiunea 3
Unde se va reîntoarce Hristos?

Dacă Hristos vine din nou în chip de om născut pe pământ, el, cu siguranţă, se va naşte în mijlocul unui popor ales de Dumnezeu în acord cu predestinarea Sa. Unde se află locul pe care l-a ales Dumnezeu pentru reîntoarcerea lui Hristos? Care este poporul ales ce trebuie să-l primească?

3.1. Se va reîntoarce oare Hristos în mijlocul poporului evreu?

Unii creştini se aşteaptă că Hristos va veni din nou în mijlocul poporului evreu, bazându-se pe câteva pasaje din Biblie: „Şi am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiţi: o sută patru zeci şi patru de mii, din toate seminţiile fiilor lui Israel,"[524] şi „Adevărat vă spun că nu veţi isprăvi de străbătut cetăţile lui Israel până va veni Fiul omului."[525] Totuşi, a interpreta literalmente aceste versete înseamnă să înţelegi greşit providenţa lui Dumnezeu.

În legătură cu aceasta, Isus a rostit parabola viţei de vie:

---

[522] Matei 16:28
[523] Fapte 2:1-4
[524] Apocalipsa 7:4
[525] Matei 10:23; cf. Matei 16:28

„Ascultaţi o altă pildă. Era un om, un gospodar, care a sădit o vie. A împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teasc în ea, şi a zidit un turn. Apoi a dat-o unor vieri, şi a plecat în altă ţară. Când a venit vremea roadelor, a trimis pe robii săi la vieri, ca să ia partea lui de rod. Vierii au pus mâna pe robii lui, şi pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorât, iar pe altul l-au ucis cu pietre. A mai trimis alţi robi, mai mulţi decât cei dintâi; şi vierii i-au primit la fel. La urmă, a trimis la ei pe fiul său, zicând: "Vor primi cu cinste pe fiul meu!" Dar vierii, când au văzut pe fiul, au zis între ei: "Iată moştenitorul; veniţi să-l omorâm şi să punem stăpânire pe moştenirea lui." Şi au pus mâna pe el, l-au scos afară din vie şi l-au omorât. Acum, când va veni stăpânul viei, ce va face el vierilor acelora? Ei I-au răspuns: "Pe ticăloşii aceia ticălos îi va pierde, şi via o va da altor vieri, care-i vor da roadele la vremea lor." Isus le-a zis: "De aceea, vă spun că Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi, şi va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite." Matei 21:33-43

În această parabolă, gospodarul îl reprezintă pe Dumnezeu, via reprezintă lucrarea lui Dumnezeu, vierii cărora li s-a încredinţat munca reprezintă poporul evreu, slujitorii îi reprezintă pe profeţi, fiul gospodarului îl reprezintă pe Isus, iar ceilalţi vieri care vor strânge roadele reprezintă o altă naţiune care îl poate primi pe Domnul celei de a Doua Veniri şi poate realiza Voinţa lui Dumnezeu. Prin această parabolă, Isus a comunicat că el nu va veni din nou la poporul care l-a persecutat. Dumnezeu va lua de la ei misiunea care le fusese încredinţată anterior şi o va da unui alt popor care poate da roadele sale odată cu revenirea lui Hristos.

Atunci de ce Biblia pare să îl descrie pe Hristos ca şi cum el s-ar reîntoarce în Israel? Pentru a răspunde la această întrebare, mai întâi trebuie să cercetăm care este sensul cuvântului Israel. „Israel" înseamnă acel biruitor (victorios). Iacov a primit acest nume după ce l-a învins pe îngerul cu care s-a luptat la trecerea râului Iaboc.[526] Iacov s-a luptat cu îngerul pentru a-şi asigura poziţia de Abel pentru fundamentul substanţial. Asigurându-si victorios poziţia de Abel şi aducând ofranda substanţială, Iacov a stabilit fundamentul familial pentru Mesia. Urmaşii lui, care au moştenit responsabilitatea pentru providenţa lui Dumnezeu pe acest fundament, sunt numiţi Israel sau poporul ales. Astfel termenul „Israel" înseamnă poporul lui Dumnezeu care au triumfat prin credinţa lor şi nu se referă neapărat la toţi acei care provin din descendenţa lui Iacov. De aceea, Ioan Botezătorul le-a spus evreilor: „Şi să nu

[526] Geneza 32:28

credeţi că puteţi zice în voi înşivă: Avem ca tată pe Avraam! Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fiii lui Avraam."[527] Mai mult, Sf. Pavel a spus: „Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este Iudeu; şi tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci Iudeu este acela care este Iudeu înăuntru; şi tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de Iudeu îşi scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu. "[528] şi „căci nu toţi cei din Israel sunt şi israeliţi."[529] Ei le-au reproşat acelor evrei care se lăudau că sunt poporul ales numai pe baza legăturii lor cu neamul lui Avraam, chiar dacă, în realitate, ei nu trăiau după Voinţa lui Dumnezeu.

Se poate spune că descendenţii lui Iacov reprezentau Israelul în timpul plecării lor din Egipt în centru cu Moise, insă ei nu mai erau Israelul atunci când s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu în pustiu. De aceea, Dumnezeu i-a lăsat să piară în pustiu şi a condus numai generaţia tânără către Canaan; pe aceştia îi considera Dumnezeu adevăratul Israel. Dintre urmaşii lui Avraam care au intrat în Canaan, cele zece triburi ale regatului din nord al Israelului, care au greşit înaintea lui Dumnezeu, au pierit, deoarece îşi pierduseră dreptul de a reprezenta poporul ales de Dumnezeu. Numai cele două triburi ale regatului de sud al Iudeei, care au continuat să susţină Voinţa lui Dumnezeu, au rămas poporul ales care ar fi putut eventual să îl primească pe Isus. Cu toate acestea, atunci când l-au trimis pe cruce pe Isus, ei, la fel, şi-au pierdut calificarea de a fi poporul ce purta responsabilitatea centrală pentru providenţa lui Dumnezeu.

Cine a devenit poporul ales, după crucificarea lui Isus? Nimeni alţii decât creştinii care au moştenit credinţa lui Avraam şi au preluat misiunea pe care urmaşii lui Avraam nu au împlini-o. Sf. Pavel a scris: „Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu putinţă mântuirea Neamurilor, ca să facă pe Israel gelos,"[530] demonstrând că centrul providenţei lui Dumnezeu pentru restaurare s-a mutat de la evrei către Neamuri.[531] Prin urmare, poporul ales, care trebuie să stabilească fundamentul pentru Domnul celei de a Doua Veniri, nu sunt urmaşii lui Avraam, ci, mai degrabă, creştinii care au moştenit credinţa lui Avraam.

---

[527] Matei 3:9
[528] Romani 2:28-29
[529] Romani 9:6
[530] Romani 11:11
[531] Fapte 13:46

3.2. Hristos se va reîntoarce într-o naţiune de la Răsărit

Precum a explicat Isus în parabola viţei de vie,[532] atunci când poporul evreu, asemenea vierilor din parabolă care l-au ucis pe fiul gospodarului, l-au trimis pe Isus pe cruce, ei şi-au pierdut misiunea lor providenţială. Atunci, care dintre naţiuni va moşteni lucrarea lui Dumnezeu şi va da roadele ei? Biblia ne sugerează că această naţiune se află în Orient.

Apocalipsa descrie deschiderea unei cărţi pecetluite cu şapte peceţi:

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce şedea pe scaunul de domnie o carte, scrisă pe dinăuntru şi pe dinafară, pecetluită cu şapte peceţi. Şi am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: "Cine este vrednic să deschidă cartea şi să-i rupă peceţile?" Şi nu se găsea nimeni nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea. Şi am plâns mult, pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea şi să se uite în ea. Şi unul din bătrâni mi-a zis: "Nu plânge: iată că Leul din seminţia lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea, şi cele şapte peceţi ale ei." – Apocalipsa 5:1-5

Leul din tribul lui Iuda îl reprezintă pe Hristos; el este acel care va deschide cele şapte peceţi în Ultimele Zile. După ce şase dintre peceţi vor fi deschise:

„Şi am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui, şi care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare…zicând: "Nu vătămaţi pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!" Şi am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiţi: o sută patru zeci şi patru de mii.” – Apocalipsa 7:2-4

Acest lucru ne arată că pecetea lui Dumnezeu cel viu va fi pusă pe frunţile celor o sută patruzeci şi patru de mii din Răsărit, acolo de unde răsare soarele. Aceşti oameni aleşi vor însoţi Mielul în momentul reîntoarcerii sale.[533] Putem astfel deduce că naţiunea care va moşteni lucrarea lui Dumnezeu şi va da roadele ei pentru cea de a Doua Venire se află în Orient. Acolo se va naşte Hristos şi va fi primit de către cei o sută patruzeci de mii de aleşi ai lui Dumnezeu. Care dintre naţiunile Orientului este aleasă să-l primească pe Domnul?

[532] Matei 21:33-43
[533] Apocalipsa 14:1

3.3. Naţiunea care se află la Răsărit este Coreea

Din timpuri străvechi, naţiunile Orientului, în mod tradiţional, au fost considerate următoarele trei: Coreea, Japonia şi China. Dintre acestea, Japonia este cea care în decursul istoriei a venerat-o pe zeiţa soarelui, Amaterasu-omi-kami. Japonia a intrat în perioada celei de a Doua Veniri ca naţiune fascistă şi a persecutat cumplit creştinii coreeni.[534] China, în timpul celei de a Doua Veniri, era un focar al comunismului şi urma să devină o ţară comunistă. Prin urmare, ambele ţări aparţineau părţii lui Satan. Atunci, Coreea este naţiunea din Orient în care se va reîntoarce Hristos. Să examinăm din punct de vedere al Principiului diversele căi prin care Coreea a devenit demnă să îl primească pe Domnul celei de a Doua Veniri. Ca ţară în care se reîntoarce Mesia, Coreea trebuia să satisfacă următoarele condiţii.

3.3.1. O condiţie naţională de răscumpărare

Pentru a deveni o naţiune potrivită pentru a-l primi pe Mesia, Coreea trebuia să înfăptuiască o providenţă a numărului patruzeci la nivelul naţional pentru separarea de Satan, în scopul restaurării Canaanului la nivel cosmic. De ce i-a fost dată Coreei această condiţie de răscumpărare? Dacă Hristos se întoarce în Coreea, poporul coreean este destinat să devină cel de al Treilea Israel. În Epoca Vechiului Testament, urmaşii lui Avraam, care au susţinut Voia lui Dumnezeu şi au îndurat persecuţiile în Egipt, au reprezentat Primul Israel. Creştinii care au fost persecutaţi ca eretici de către evrei, pentru că îl slăveau pe Isus cel înviat şi duceau mai departe providenţa de restaurare, au devenit cel de al Doilea Israel. Putem presupune că şi Hristos când se va reîntoarce, la fel, va fi condamnat ca eretic de către creştinii din timpul său, potrivit profeţiei care spune că el va suferi şi va fi respins de generaţia sa,[535] aşa ca şi Noe în timpul său. Dacă va fi aşa, Dumnezeu va trebui să-i abandoneze pe creştinii care îl persecută pe Hristos, aşa cum El i-a părăsit pe evreii care l-au respins pe Isus.[536] Atunci, poporul coreean, care îl va sluji pe Hristos cel revenit şi îl va susţine pentru ca el să desăvârşească cel de al treilea capitol al providenţei lui Dumnezeu, va deveni cel de al Treilea Israel.

Primul Israel a suferit timp de patru sute de ani în Egipt. Acest lucru a fost necesar realizării providenţei numărului patruzeci pentru separarea de Satan, aşa cum o cerea începerea căii naţionale de restaurare a Canaanului.

---

[534] cf. Pregătire 4.3.3

[535] Luca 17:25

[536] Matei 7:23

Cel de al doilea Israel a trebuit să depăşească cei patru sute de ani de persecuţii în Imperiul Roman, pentru a realiza providenţa numărului patruzeci pentru separarea de Satan, aşa cum o cerea iniţierea căii mondiale de restaurare a Canaanului. Drept cel de al Treilea Israel, poporul coreean, la fel, a trebuit să sufere sub jugul unei ţări aflate de partea lui Satan, pentru o perioadă de timp care împlineşte numărul patruzeci. Prin aceasta, ei au putut realiza providenţa numărului patruzeci pentru separarea de Satan, aşa cum o cerea iniţierea căii de restaurare a Canaanului la nivel cosmic. Aceasta a fost perioada de patruzeci de ani în decursul căreia Coreea a îndurat suferinţe de neimaginat, fiind o colonie a Japoniei.

Coreea de mai mult timp reprezenta un obiectiv al politicii imperialiste a Japoniei. Tratatul de protectorat de la Ulsa, încheiat în 1905, de către Hirohumi Ito al Japoniei şi Wanyong Lee al Coreei,[537] i-a impus Coreei protectoratul Japoniei. Toate drepturile diplomatice ale Coreei au fost date în grija Ministerului Afacerilor Externe al Japoniei. Japonia a stabilit un general-guvernator şi a numit oficiali militari în fiecare regiune a Coreei, pentru a controla toate afacerile interne ale ţării. Într-un timp scurt, Japonia a impus cu forţa voinţa sa asupra poporului coreean, dictându-le politica lor, diplomaţia lor şi afacerile lor economice.

Japonia a anexat cu forţa Coreea în anul 1910. Japonezii au comis atrocităţi împotriva poporului coreean, întemniţând şi executând numeroşi patrioţi şi lipsind poporul de libertatea lui. Atunci când a izbucnit o mişcare de independenţă la unu martie, 1919, japonezii au ucis mii de civili pe tot cuprinsul peninsulei. În timpul când s-a produs marele cutremur Canto, în 1923, japonezii i-au făcut ţapi ispăşitori pe coreenii nevinovaţi care locuiau în Tokio şi au masacrat o mare parte din ei. Între timp, mulţi coreeni care nu mai puteau îndura opresiunea japoneză şi-au părăsit căminele şi au fugit în pustiul Manciuriei, în căutarea libertăţii. Acolo ei au îndurat greutăţi de nedescris, jertfindu-şi sufletele şi inimile pentru independenţa ţării lor. Militarii japonezi au căutat din sat în sat aceşti coreeni loiali. În unele sate, ei au adunat bătrânii şi tinerii deopotrivă într-o încăpere şi le-au dat foc, arzându-i de vii. Japonia a continuat acest regim tiranic până în ziua căderii sale.

Coreenii care au fost ucişi în timpul mişcării pentru independenţă din 1 martie şi în pustiul Manciuriei erau cu precădere creştini. Către sfârşitul dominaţiei sale coloniale, Japonia a intensificat prigonirile creştinătăţii

[537] Ministru pro-japonez al Educaţiei

independente din Coreea. Coreenii au fost forţaţi să se închine sanctuarelor Shinto; acei care nu se supuneau erau întemniţaţi sau executaţi. Atunci când Împăratul Hirohito al Japoniei s-a predat la sfârşitul celui de al Doilea Război Mondial, poporul coreean a fost, în sfârşit, eliberat din lanţuri.

Poporul coreean a suferit timp de patruzeci de ani, din momentul Tratatului de protectorat de la Ulsa din 1905, şi până în momentul eliberării lor în 1945. Suferinţa lor s-a asociat cu greutăţile Primului Israel în Egipt şi ale celui de al Doilea Israel în Imperiul Roman. Mişcarea pentru independenţa Coreei a fost condusă în special de creştini, atât în ţară, cât şi peste hotarele ei; creştinii au fost acei care au suferit cel mai mult de pe urma tiraniei Japoniei.

3.3.2. Prima linie de luptă a lui Dumnezeu şi prima linie de luptă a lui Satan

În Ultimele Zile lumea este divizată în lumea democratică şi lumea comunistă. Deoarece i-a dat lui Adam binecuvântarea stăpânirii, Dumnezeu a trebuit să-l lase pe Satan să domnească liber, creând prin urmaşii lui Adam o lume neprincipială. Dumnezeu a fost nevoit să meargă din urma lui Satan, lucrând pentru a restaura lumea neprincipială de partea Sa. Atunci când Hristos se reîntoarce pentru a restaura această lume decăzută la starea ei originară, aşa cum a fost creată de Dumnezeu, el, cu siguranţă, va lucra pentru a salva lumea comunistă. Nu există nici o îndoială că naţiunea în care se va reîntoarce el va juca rolul central în această providenţă. Coreea, naţiunea în care se va reîntoarce Hristos, este locul cel mai drag lui Dumnezeu şi cel mai urât de Satan. Ea reprezintă prima linie de luptă atât pentru Dumnezeu, cât şi pentru Satan, locul în care forţele democraţiei şi forţele comunismului se ciocnesc. Această linie de confruntare o reprezintă paralela 38 a Coreei, care a fost trasată pentru a se realiza providenţa lui Dumnezeu.

În punctul confruntării dintre Dumnezeu şi Satan trebuie oferit un sacrificiu, drept condiţie care să determine rezultatul luptei lor. Poporul coreean a fost acest sacrificiu, plasat pe prima linie de luptă pentru a fi oferit întru restaurarea universului. De aceea, Dumnezeu a divizat Coreea, aşa precum trebuiau divizate sacrificiile lui Avraam. Acesta este motivul ce a determinat divizarea Coreei prin paralela 38, care a împărţit-o în două naţiuni: una de tip Cain, şi alta de tip Abel.

Paralela 38 reprezintă prima linie de luptă dintre democraţie şi comunism. În acelaşi timp, ea este prima linie de luptă dintre Dumnezeu şi

Satan. Războiul coreean, care a izbucnit în jurul paralelei 38, nu a fost numai un război civil; el a fost un conflict dintre lumea democratică şi lumea comunistă. Mai mult, a reprezentat un conflict dintre Dumnezeu şi Satan. Deoarece acest război a avut o semnificaţie mondială pentru realizarea providenţei de restaurare, forţele armate ale statelor membre ale Naţiunilor Unite au fost mobilizate pentru prima dată. Chiar dacă naţiunile participante poate că nu au înţeles această semnificaţie providenţială, ele au acţionat în concordanţă cu Voinţa lui Dumnezeu pentru eliberarea patriei spirituale.

În momentul căderii primilor strămoşi ai omului, partea lui Dumnezeu şi partea lui Satan s-au despărţit din acelaşi punct. Viaţa şi moartea, binele şi răul, iubirea şi ura, fericirea şi durerea, norocul şi nenorocirea, toate s-au divizat dintr-un singur punct şi s-au aflat într-un conflict continuu una cu alta în decursul istoriei umane. Aceste realităţi divizate s-au consolidat separat în lumea de tip Cain şi lumea de timp Abel, care, eventual, s-au maturizat pentru a forma lumea democratică şi lumea comunistă. Când aceste două lumi au intrat într-un conflict global, el s-a centrat pe Peninsula Coreeană. Religiile, ideologiile, forţele politice şi sistemele economice toate au intrat în conflict şi au creat o mare confuzie în societatea coreeană, care apoi a avut un impact mondial. Aceasta s-a petrecut pentru că fenomenul care a avut loc în lumea spirituală s-a desfăşurat ca realitate fizică în Coreea, naţiunea providenţială centrală şi s-a amplificat pe întreg globul. Această izbucnire a haosului ideologic şi social a reprezentat un semn clar că o nouă ordine a lumii se apropia rapid. Aşa cum a spus şi Isus: „Când îi frăgezeşte şi înfrunzeşte mlădiţa, ştiţi că vara este aproape. ”[538]

Când discipolii l-au întrebat pe Isus despre locul în care se va reîntoarce, el a răspuns: „Unde va fi trupul, acolo se vor strânge vulturii.”[539] Viaţa eternă şi moartea veşnică se vor ciocni în Coreea, prima linie a luptei dintre Dumnezeu şi Satan. Diavolii, simbolizaţi de vulturi, se adună pe acest pământ în căutarea celor morţi spiritual, iar Domnul, care s-a reîntors, vine pe acest pământ în căutarea oamenilor plini de viaţă.

3.3.3. Partenerul obiect al Inimii lui Dumnezeu

Pentru a deveni partenerii obiect ai Inimii lui Dumnezeu, noi trebuie să urmăm mai întâi o cale în care să vărsăm sudoare, lacrimi şi sânge. De când oamenii au căzut sub stăpânirea lui Satan şi s-au împotrivit lui Dumnezeu,

[538] Matei 24:32
[539] Luca 17:37

Dumnezeu a suferit având inima unui părinte care şi-a pierdut copiii. Dumnezeu a muncit fără încetare în lumea păcătoasă, pentru a salva oamenii nenorociţi şi imorali, care sunt, totuşi, copiii Lui. Mai mult, în eforturile Sale de a-Şi recupera copiii răzvrătiţi, Dumnezeu uneori era silit să îngăduie ca cei mai drepţi şi iubiţi fii să fie sacrificaţi lumii satanice, trimiţându-l chiar şi pe Isus, Fiul Său unicul născut, pe cruce. Dumnezeu a suferit astfel, în fiece zi, din momentul Căderii.[540] Prin urmare, un individ, o familie sau o naţiune care luptă împotriva lumii satanice de dragul Voinţei lui Dumnezeu nu poate evita calea în care va vărsa sânge, lacrimi şi sudoare. Cum putem noi, copii credincioşi şi devotaţi, simţindu-ne confortabil şi fiind satisfăcuţi, să rămânem în continuare partenerii obiect ai Tatălui nostru Ceresc, care suferă într-o mare agonie?

Naţiunea care-l poate primi pe Mesia trebuie să devină partenerul obiect al Inimii lui Dumnezeu dând dovadă de pietate filială. Iată de ce ea trebuie să urmeze o cale plină de sânge, lacrimi şi sudoare. Atât Primul Israel, cât şi cel de al Doilea au mers pe calea suferinţei. Acelaşi lucru se poate spune şi despre poporul coreean, cel de al Treilea Israel. Istoria lor jalnică a reprezentat calea necesară pentru poporul ales al lui Dumnezeu. Nimeni niciodată nu ştie ce binecuvântări mari poate aduce în viitor această cale a durerii.

Naţiunea calificată să fie partenerul obiect al Inimii lui Dumnezeu trebuie să fie o naţiune a binelui. Poporul coreean, o rasă omogenă cu o istorie de patru mii de ani, nu a invadat aproape niciodată un alt popor. Chiar şi în timpul perioadei regatelor Koguryo şi Silla, când se mândreau cu o putere militară impresionantă, ei şi-au folosit forţele numai pentru a se apăra de invadatori. Dacă luăm în consideraţie că natura fundamentală a lui Satan este să năvălească agresiv asupra altora, devine clar că poporul coreean este calificat să stea de partea lui Dumnezeu. Strategia lui Dumnezeu este de a-şi asuma victoria după ce este atacată mai întâi partea Sa. Cu toate că nenumăraţi profeţi şi sfinţi au fost sacrificaţi în decursul istoriei, chiar Isus murind pe cruce, Dumnezeu mereu şi-a asumat victoria până la urmă. Deşi cei aflaţi de partea lui Satan au reprezentat agresorii în Primul şi în al Doilea Război Mondial, în final, victoria a fost a naţiunilor aflate de partea lui Dumnezeu. În mod similar, poporul coreean a fost invadat de nenumărate ori de către puterile străine. Adevărata intenţie a lui Dumnezeu în situaţia în care

[540] Geneza 6:6

ei trebuiau să îndure aceste nenorociri era de a-i avea de partea Sa şi de a le asigura victoria finală.

Poporul coreean este prin natura sa înzestrat cu un caracter religios. Înclinaţia lor către religie i-a făcut să lupte mereu pentru ceea ce transcende realitatea fizică şi are o valoare mult mai profundă. Din timpuri străvechi, când cultura lor era încă primitivă, coreenii au manifestat o dorinţă puternică de a-L venera pe Dumnezeu. Ei nu au privit cu ochi buni religiile care zeificau în mod superstiţios natura sau luptau pentru fericire în viaţa efemeră. Ei au respectat întotdeauna virtuţile loialităţii, ale pietăţii filiale şi ale castităţii. Predilecţia lor pentru poveştile populare care exprimă aceste virtuţi, cum ar fi „Povestea lui Shim-ch'ong" şi „Povestea lui Ch'unhyang", izvorăşte din această temelie puternică a culturii lor.

3.3.4. Profeţiile mesianice

Poporul coreean a nutrit timp îndelungat o speranţă mesianică, susţinută de mărturiile clare ale profeţilor lui. Primul Israel a crezut în mărturiile profeţilor săi,[541] care spuneau că Mesia va veni ca rege al lor, va stabili Împărăţia şi le va aduce salvarea. Cel de al Doilea Israel a putut să îndure o cale grea a credinţei, în parte, datorită speranţei lui ce ţinea de reîntoarcerea lui Hristos. În mod asemănător, poporul coreean, cel de al Treilea Israel, a crezut în profeţia despre apariţia unui Rege Drept care va fonda o împărăţie glorioasă şi veşnică în ţinutul lor. Agăţându-se de această speranţă, ei au găsit puterea de a-şi îndura suferinţele. Această idee mesianică a fost revelată poporului coreean prin Chonggamnok, o carte de profeţii scrisă în secolul al paisprezecelea, la începutul dinastiei Yi.

Deoarece această profeţie a prezis că va apărea un nou rege, clasa conducătoare a încercat să o suprime. Regimul colonial japonez a încercat să nimicească această idee prin arderea cărţii şi prin persecutarea celor care credeau în ea. După ce creştinismul a căpătat o acceptare largă, ideea a fost ridiculizată ca o superstiţie. Cu toate acestea, speranţa mesianică continuă să trăiască, fiind adânc înrădăcinată în sufletul poporului coreean. Regele cel Drept, mult aşteptat, prezis de Chonggamnok a fost numit Chongdoryong (cel care aduce adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu). De fapt, aceasta este o profeţie coreeană despre Hristos, care trebuie să se reîntoarcă în Coreea. Chiar înainte de introducerea creştinismului în Coreea, Dumnezeu a revelat

[541] Malahia 4:2-5; Isaia 60:1-22

prin Chonggamnok faptul că Mesia va veni în acest ţinut. Astăzi, savanţii afirmă că multe pasaje din această carte de profeţii coincid cu profeţiile din Biblie.

În plus, printre credincioşii fiecărei religii din Coreea există acei care au primit revelaţii despre faptul că fondatorii religiilor lor se vor reîntoarce în Coreea. Noi am învăţat prin studierea progresului sferelor culturale,[542] despre aceea că toate religiile converg către o singură religie. Dorinţa lui Dumnezeu este ca creştinismul Ultimelor Zile să devină această ultimă religie care să-şi poată asuma responsabilitatea pentru împlinirea scopurilor numeroaselor religii din istorie. Hristos cel reîntors, care vine ca centru al creştinismului, va atinge acele scopuri pe care fondatorii religiilor au luptat să le realizeze. De aceea, în ce priveşte această misiune, Hristos cel reîntors poate fi considerat a doua venire a fondatorului fiecărei religii.[543] Atunci când cea de a doua venire a fondatorilor diverselor religii apar în Coreea, ca împlinire a numeroaselor revelaţii, ei nu vor veni ca persoane diferite. O singură persoană, Domnul celei de a Doua Veniri, va veni ca împlinire a tuturor acestor revelaţii. Domnul, a cărei venire a fost revelată credincioşilor diferitor religii, inclusuv Maitreya Buddha în budism, Omul Adevărat în confucianism, reîntoarcerea lui Ch'oe Su-un, cel care a fondat religia Ch'ondongyo, şi venirea lui Chongdoryong în Chonggamnok, nu va fi nimeni altul decât Domnul celei de a Doua Veniri.

În cele din urmă, noi suntem martorii revelaţiilor şi semnelor date creştinilor sensibili spiritual care mărturisesc despre cea de a Doua Venire a lui Hristos în Coreea; ele se înmulţesc ca ciupercile după ploaie. Promisiunea lui Dumnezeu despre aceea că va turna din Duhul Său peste orice făptură[544] se împlineşte printre coreeni. Mulţi creştini devotaţi iau legătura cu spirite de la diferite niveluri ale lumii spirituale, de la sferele inferioare până la Paradis, şi primesc revelaţii clare cu privire la faptul că Domnul va veni în Coreea. Cu toate acestea, conducerea actuală a Bisericii Creştine din Coreea încă nu s-a deşteptat. Fiind ignoranţi spiritual, ei îşi văd de preoţia lor, orbi la aceste semne ale timpurilor. Acest lucru este similar cu ceea ce s-a petrecut în timpul lui Isus. Preoţii, rabinii şi scribii, primii care trebuia să recunoască naşterea lui Mesia, au rămas total ignoranţi de aceasta, din cauză că erau orbi spiritual. Astrologii şi pastorii care au primit revelaţii au fost acei care au ştiut despre naşterea lui Isus.

---

[542] cf. Eshatologie 4.2

[543] cf. Înviere 2.4

[544] Fapte 2:17

Isus a spus: „Te laud, Tată, Doamne al cerului şi al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înţelepţi şi pricepuţi, şi le-ai descoperit pruncilor.”[545] El a deplâns ignoranţa spirituală a conducătorilor evrei din timpul său, pe de altă parte, fiind recunoscător lui Dumnezeu pentru că a dăruit graţia Sa credincioşilor inocenţi şi neînvăţaţi, prin dezvăluirea providenţei Sale. În cadrul creştinătăţii coreene de azi, într-un timp paralel cu cel din zilele lui Isus, au loc fenomene asemănătoare, cu toate că într-un mod mai complex. Prin intermediul credincioşilor puri şi inocenţi, Dumnezeu a revelat multe dintre secretele cerurilor cu privire la Ultimele Zile. Totuşi, deoarece ar fi izgoniţi ca eretici, dacă le proclamă public, ei păstrează aceste adevăruri pentru sine. Între timp, asemenea preoţilor, rabinilor şi scribilor din timpul lui Isus, mulţi preoţi creştini se mândresc cu faptul cunoaşterii Bibliei şi cu capacitatea de a o interpreta. Ei găsesc plăcere în respectul pe care îl primesc de la adepţii lor; se mulţumesc să-şi ducă la împlinire îndatoririle ce ţin de slujbele lor; însă, spre mâhnirea lui Dumnezeu, sunt complet ignoranţi în ceea ce priveşte providenţa lui Dumnezeu din Ultimele Zile.

3.3.5. Încununarea tuturor civilizaţiilor

Civilizaţia spirituală şi materială, construite pe baza religiei şi ştiinţei – încercări de a depăşi cele două aspecte ale ignoranţei umane – trebuie armonizate. Numai atunci putem rezolva problemele fundamentale ale vieţii umane şi putem realiza lumea idealului lui Dumnezeu.[546] În lumea pe care vine să o construiască Hristos, ştiinţa va fi extrem de dezvoltată. Aceasta va fi o societate cu cel mai înalt nivel de civilizaţie, una în care toate civilizaţiile, care s-au dezvoltat în timpul căii verticale a istoriei providenţiale, vor fi restaurate orizontal sub conducerea Domnului. Prin urmare, aspectele materiale şi spirituale ale civilizaţiei ce se dezvoltă din religie şi ştiinţă şi care au înflorit în întreaga lume, vor fi îmbrăţişate şi armonizate în Coreea, călăuzite fiind de noul adevăr. Ele vor da apoi roade în lumea ideală, care este cea mai profundă dorinţă a lui Dumnezeu.

Mai întâi, esenţele tuturor civilizaţiilor care s-au dezvoltat pe continente trebuie să dea roade în Coreea. Civilizaţiile antice continentale, care au apărut în Egipt şi Mesopotamia, au lăsat roadele lor civilizaţiilor peninsulare ale Greciei, Romei şi Iberiei, şi, în continuare, civilizaţiei insulare a Marii Britanii. Această civilizaţie insulară a transmis cultura ei Statelor Unite, o civilizaţie

[545] Matei 11:25

[546] cf. Eshatologie 5.1

continentală. Apoi, direcţia s-a inversat, şi Statele Unite au transmis cultura sa civilizaţiei insulare a Japoniei. Acum aceste roade trebuie adunate în civilizaţia peninsulară a Coreei, unde trebuie să se nască Hristos.

Apoi, esenţele civilizaţiilor născute pe malurile râurilor şi ale mărilor trebuie să dea roade în civilizaţia Pacificului, la care aparţine şi Coreea. Civilizaţiile din jurul râurilor, care au răsărit pe malurile Nilului, Tigrului şi Eufratului, au transmis culturile lor civilizaţiilor din apropierea Marii Mediterane: Grecia, Roma, Spania şi Portugalia. Acestea au lăsat roadele lor civilizaţiilor din jurul Oceanului Atlantic: cu precădere Marii Britanii şi Statelor Unite. Toate aceste roade vor fi strânse în civilizaţia Oceanului Pacific, care leagă împreună Statele Unite, Japonia şi Coreea.

În cele din urmă, civilizaţiile care au apărut în diverse zone climatice trebuie să dea roade în Coreea. În cadrul succesiunii anotimpurilor, fiinţele vii îşi încep viaţa şi înmulţirea primăvara, înfloresc vara, rodesc toamna şi îşi depozitează rezervele iarna. Ciclul, primăvară, vară, toamnă şi iarnă, este repetat nu numai an de an, dar şi zi de zi: dimineaţa corespunde primăverii, după-amiaza corespunde verii, seara corespunde toamnei şi noaptea corespunde iernii. Cele patru perioade ale vieţii umane – copilăria, tinereţea, maturitatea şi bătrâneţea – se potrivesc, de asemenea, acestui model. Istoria umană, la rândul ei, se desfăşoară conform anotimpurilor, deoarece unul din aspectele Principiului lui Dumnezeu, care stă la baza creaţiei Sale, este ciclul vieţii ordonat armonios după anotimpuri.

Dumnezeu i-a creat pe Adam şi Eva în primăvara istoriei umane. Prin urmare, istoria trebuia să înceapă în civilizaţia zonei temperate a Edenului. Apoi, în anotimpul său de vară, ea trebuia să se strămute într-o civilizaţie tropicală; în toamna sa, către o civilizaţie a zonei răcoroase; şi urma să-şi atingă apogeul, în cadrul unei civilizaţii a zonei reci, corespunzătoare iernii. Cu toate acestea, din cauza căderii, oamenii au degradat până la nivelul de sălbateci. În loc să construiască o civilizaţie a zonei temperate, ei, înainte de vreme, au început să populeze zonele tropicale, ca oameni primitivi. Pe continentul Africii, ei au format civilizaţia zonei tropicale a Egiptului. Această civilizaţie continentală a transmis cultura sa peninsulelor şi insulelor unde s-au dezvoltat civilizaţiile zonei răcoroase. Roadele lor au fost adunate de civilizaţia zonei reci a Uniunii Sovietice. Acum acest circuit va culmina prin formarea civilizaţiei zonei temperate a noului Eden. Aceasta, cu siguranţă, trebuie să se întâmple în Coreea, unde toate civilizaţiile vor da roade.

Secţiunea 4

Paralelele dintre perioada în care a trăit Isus şi ziua de azi

Perioada celei de a Doua Veniri este paralelă cu timpul lui Isus. Situaţiile care se desfăşoară în creştinismul de azi sunt similare celor care s-au petrecut în iudaism pe timpul lui Isus. Să studiem câteva dintre aceste paralele.

Creştinismul de azi, asemenea iudaismului din vremea lui Isus, se ataşează prea rigid de autoritatea instituţională şi ceremonii, în timp ce pe plan interior este corupt. În timpul lui Isus, mulţi preoţi şi scribi au devenit sclavii ritualurilor şi legalismului, pe când viaţa lor spirituală era coruptă. De aceea, evreii cu credinţă curată s-au adunat în jurul lui Isus, cel acuzat ca eretic, pentru a-şi potoli setea lor spirituală. În mod asemănător, în creştinismul de azi, mulţi dintre liderii religioşi şi preoţi sunt prizonierii propriei autorităţi şi sunt îndrăgostiţi de ritualurile lor, în timp ce spiritul lor se întunecă pe zi ce trece. Aşadar, creştinii devotaţi rătăcesc în munţi şi pe câmpii, în căutarea căii adevărate. Ei caută noi lideri care să-i poată călăuzi, pentru a ieşi din acest pustiu spiritual, şi să le arate calea către lumina interioară.

Liderii creştini de azi, asemenea liderilor evrei din vremea lui Isus, vor fi probabil primii care îl vor persecuta pe Domnul celei de a Doua Veniri. Isus a venit pentru a fonda o nouă eră care ar duce la împlinire cuvintele Vechiului Testament proclamate de profeţi. El nu s-a limitat doar la repetarea cuvintelor Vechiului Testament, ci a dat noi cuvinte ale adevărului, potrivite pentru acea nouă eră. Preoţii şi scribii evrei au criticat cuvintele şi faptele lui Isus pe baza înţelegerii lor înguste a scripturilor Vechiului Testament. Judecata lor greşită i-a făcut să îl trimită pe Isus pe cruce.

În mod asemănător, scopul Domnului celei de a Doua Veniri este de a construi un nou cer şi un nou pământ[547] pe fundamentul salvării spirituale care a fost pus de creştinism în Epoca Noului Testament. Atunci când se va reîntoarce, el nu va repeta doar cuvintele Noului Testament, date acum două mii de ani, ci va adăuga, cu siguranţă, noi cuvinte de adevăr, necesare fondării

[547] Apocalipsa 21:1-4

unui nou cer şi unui nou pământ. Totuşi, acei creştini din zilele noastre, a căror minţi sunt ataşate doar de litera Noului Testament, vor critica cuvintele şi faptele lui Hristos în timpul reîntoarcerii sale, pe baza înţelegerii lor înguste a Sfintei Scripturi. Prin urmare, ne putem aştepta ca ei să îl numească pe Domnul eretic şi să îl persecute. Din acest motiv, Isus a prezis că la a Doua Venire, Hristos trebuie mai întâi să sufere multe şi să fie respins de generaţia sa.[548]

Atunci când oamenii vor primi revelaţii despre Domnul celei de a Doua Veniri, sau îi vor auzi cuvintele, ei vor răspunde în moduri asemănătoare cu cele în care au răspuns evreii din vremea lui Isus. Dumnezeu nu a revelat vestea despre naşterea lui Isus preoţilor şi scribilor, ci astrologilor străini şi păstorilor cu inima curată. Aceasta situaţie se aseamănă cu cazul unui tată care, din cauza ignoranţei propriilor copii, trebuie să se încreadă în fiul său vitreg. În mod asemănător, Dumnezeu ar putea să reveleze veştile despre reîntoarcerea lui Hristos mai întâi oamenilor sărmani, grupurilor spirituale marginalizate şi bisericilor care nu sunt recunoscute de curentul principal, sau oamenilor conştiincioşi nereligioşi. Abia mai târziu, veştile ar putea ajunge la urechile preoţilor creştini din curentul principal, care în mod nechibzuit se ţin de căile lor convenţionale ale credinţei. În timpul lui Isus, acei care au primit cu toată sinceritatea Evanghelia nu au fost liderii evrei, ci oamenii simpli de rând şi păgânii. În mod asemănător, la întoarcerea lui Hristos, creştinii simpli şi oamenii de altă credinţă vor primi cuvintele Domnului înaintea liderilor creştini, care se consideră aleşii lui Dumnezeu. Acesta este sensul parabolei lui Isus despre ospăţul de la nuntă. Atunci când oaspeţii invitaţi, conducătorii comunităţii, au respins invitaţia regelui:

"Atunci a zis robilor săi: "Nunta este gata; dar cei poftiţi n-au fost vrednici de ea. Duceţi-vă dar la răspântiile drumurilor şi chemaţi la nuntă pe toţi aceia pe care-i veţi găsi." Robii au ieşit la răspântii, au strâns pe toţi pe care i-au găsit, şi buni şi răi şi odaia ospăţului de nuntă s-a umplut de oaspeţi. – Matei 22:8 – 10

Atât în timpul lui Isus, cât şi în timpul celei de a Doua Veniri, mulţi credincioşi devotaţi, care au pornit pe calea credinţei cu speranţa de a intra în Ceruri, s-ar putea pomeni, de fapt, în iad. În vremea lui Isus, dat fiind că preoţii şi scribii au avut responsabilitatea de a călăuzi poporul ales al lui Dumnezeu,

[548] Luca 17:25

ei trebuia să fi fost primii care să recunoască că Mesia a venit şi să conducă poporul evreu la el. Pentru a-i ajuta să-şi împlinească misiunea, Isus a preluat iniţiativa; el a vizitat Templul şi i-a învăţat Evanghelia înainte de a-i învăţa pe alţii.[549] Cu toate acestea, atunci când ei nu l-au primit, Isus nu a avut altă alegere decât să caute pe malurile Galileei şi să-şi aleagă discipoli din mijlocul pescarilor de acolo. El a trebuit să predice drojdiilor societăţii, şi să trăiască printre păcătoşii, colectori de taxe şi prostituate. Eventual, preoţii şi scribii l-au persecutat în aşa măsură, încât el a trebuit să accepte destinul crucii. Ei au comis acest omor, crezând că au făcut o faptă dreaptă, eliminând un eretic periculos şi un hulitor. După aceasta ei au continuat să-şi vadă de îndatoririle obişnuite ale preotului pentru tot restul vieţii lor, recitând Sfânta Scriptură, plătind zeciuiala şi aducând ofrande în Templu, fiind siguri că prin toate acestea se îndreptau către Ceruri. În schimb, după ce au decedat, ei s-au pomenit în cel mai neaşteptat mod în iad. Este o ironie, că tocmai calea pe care porniseră ei pentru a ajunge în Ceruri, i-a dus cu totul în altă parte.

Recunoscând că în Ultimele Zile ar putea apărea evenimente similare, fiecare dintre noi ar trebui să se examineze pe sine însuşi în cel mai serios mod. Mulţi dintre creştinii de astăzi se avântă pe calea care ei cred că îi duce în Ceruri. Însă, dacă vor face un pas greşit, calea lor ar putea să îi ducă, de fapt, în iad. Din acest motiv, Isus a spus că în Ultimele Zile va respinge pe mulţi credincioşi devotaţi, chiar şi pe acei a căror devotament este atât de puternic, încât ei pot să izgonească demonii şi să facă miracole în numele lui: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege.”[550]

Cu adevărat, nimeni nu se confruntă cu o situaţie mai nesigură decât credincioşii care trăiesc într-o asemenea perioadă de tranziţie a istoriei, ca cea din zilele noastre. Oricât de multă credinţa am fi demonstrat în timpul vieţii noastre, dacă noi, asemenea liderilor evrei din vremea lui Isus, alegem pasul greşit de a ne întoarce împotriva lui Hristos cel reîntors, toate eforturile noastre vor fi în zadar. Despre aceşti oameni, Daniel a spus: „Mulţi vor fi curăţiţi, albiţi şi lămuriţi, iar cei nelegiuiţi se vor purta ca cei nelegiuiţi; toţi cei fără de lege nu vor pricepe, ci numai cei înţelepţi vor înţelege.”[551]

[549] Luca 2:42:47
[550] Matei 7:23
[551] Daniel 12:10

Secţiunea 5

Diversitatea haotică a limbilor şi necesitatea unificării lor

Dacă oamenii nu ar fi căzut, noi am fi format o familie globală unică, care ar putea fi asemănată cu un corp ale cărui membre sunt toate interconectate, Dumnezeu fiind capul lor. Atunci toţi ar fi împărtăşit o limbă comună; nu ar fi apărut niciodată multitudinea de graiuri ce nu se pot înţelege între ele. Motivul apariţiei diverselor limbi, care au împiedicat comunicarea liberă dintre oameni, este că odată ce relaţia lor verticală cu Dumnezeu a fost ruptă în momentul Căderii, toate relaţiile orizontale dintre oameni au fost, de asemenea, distruse. Omenirea atunci s-a divizat, împrăştiindu-se în diferite zone geografice şi formând comunităţi izolate.

Există, de asemenea, o relatare biblică care ne oferă o înţelegere spirituală a confuziei între limbi (confuziei limbilor). Aceasta este povestea despre Turnul Babel.[552] Urmaşii lui Noe împărtăşeau un grai comun. Într-o zi, descendenţii celui de al doilea fiu al lui Noe, Ham, care a păcătuit împotriva lui Dumnezeu, au construit Turnul Babel, pentru a se înălţa chiar deasupra lui Dumnezeu, încurajând astfel voinţa lui Satan. Atunci când urmaşii lui Sem şi Iafet, care se aflau de partea lui Dumnezeu, au ajutat la construcţie, Dumnezeu a creat o asemenea confuzie în graiurile lor, încât nu s-au mai putut înţelege între ei, ca să încurajeze voinţa lui Satan.

Ca urmaşi ai părinţilor comuni, noi toţi avem aceleaşi sentimente de bucurie, furie, tristeţe şi plăcere. Însă noi nu ne putem împărtăşi cele mai profunde sentimente unii cu alţii, pentru că vorbim limbi diferite. Nu este oare aceasta una din marile nenorociri ale lumii? Dacă urmează să realizăm lumea ideală a unei familii globale unice, care să-l poată slavi pe Domnul celei de a Doua Veniri ca pe Părintele nostru Adevărat, cu siguranţă, limbile noastre trebuie unificate. Precum exprimă şi relatarea despre construirea Turnului Babel, haosul a fost adus peste graiurile noastre, în timp ce slăveam voinţa lui Satan. Principiul restaurării prin răscumpărare cere ca noi să luăm parte la construirea turnului lui Dumnezeu şi la slăvirea Voinţei lui Dumnezeu, aceasta fiind calea pentru unificarea tuturor limbilor.

---

[552] Geneza 11:1-9

Pe baza cărei limbi se vor unifica toate limbile? Răspunsul la această întrebare este evident. Copiii trebuie să înveţe limba părinţilor lor. Dacă Hristos se întoarce intr-adevăr în Coreea, atunci el va folosi, cu siguranţă, limba coreeană, care va deveni apoi, limba maternă pentru întreaga omenire. Eventual, toţi oamenii trebuie să vorbească limba Părinţilor Adevăraţi, ca pe limba lor maternă. Toată omenirea va deveni un popor unic şi va folosi o limbă unică, stabilind astfel o naţiune unică în centru cu Dumnezeu.

Cuprins:

Prefaţă **3**
Introducere **9**

Capitolul 1. Principiul Creaţiei 21
Secţiunea 1..... 21
Dualitatea caracteristicilor lui Dumnezeu şi Universul Creat..... 21
1.1. Dualitatea caracteristicilor lui Dumnezeu 21
1.2. Relaţia dintre Dumnezeu şi univers 25
Secţiunea 2.Forţa primă universală, acţiunea de dare şi primire, şi fundamentul celor patru poziţii..... 27
2.1.Forţa primă universală 27
2.2. Acţiunea de dare şi primire 27
2.3 Fundamentul celor patru poziţii în care este realizat scopul celor trei parteneri obiect prin procesul origine–diviziune–unire 30
2.3.1 Procesul origine–diviziune–unire 30
2.3.2 Scopul celor trei parteneri obiect 30
2.3.3 Fundamentul celor patru poziţii 31
2.3.4 Modul de manifestare al fundamentului celor patru poziţii 31
2.4. Omniprezenţa lui Dumnezeu 37
2.5. Reproducerea organismelor 37
2.6. Motivul pentru care toate fiinţele sunt compuse din caracteristici duale 37
Secţiunea 3 Scopul Creaţiei..... 38
3.1. Scopul creării Universului 38
3.2.Obiectul binelui care-I aduce bucurie lui Dumnezeu 39
Secţiunea 4. Valoarea originară a creaţiei..... 42
4.1.Criteriul de determinare a valorii originare 42
4.2.Emoţiile, intelectul şi voinţa; Adevărul, frumosul şi binele originar 43
4.3.Iubirea şi frumuseţea, binele şi răul, dreptatea şi nedreptatea 44
4.3.1. Iubirea şi frumuseţea 44
4.3.2. Binele şi răul 45
4.3.3. Dreptatea şi nedreptatea 46
Secţiunea 5. Procesul creării universului şi perioada de dezvoltare a lui... 46
5.1.Procesul creării universului 46
5.2.Perioada de dezvoltare a Creaţiei 47
5.2.1. Trei etape ale perioadei de dezvoltare 48
5.2.2. Sfera stăpânirii indirecte 49
5.2.3. Sfera stăpânirii directe 51

Secţiunea 6. Lumea substanţială imaterială şi lumea substanţială materială centrate pe om..... 51
6.1. Lumea substanţială materială şi lumea substanţială imaterială 52
6.2. Poziţia omului în lumea creaţiei 52
6.3. Relaţiile reciproce dintre eul fizic şi eul spiritual 54
6.3.1. Structura şi funcţiile eului fizic 54
6.3.2. Structura şi funcţiile eului spiritual 55
6.3.3. Sufletul uman din perspectiva interacţiunii dintre sufletul spiritului şi sufletul corpului 57
Capitolul 2 Căderea în păcat 58
Secţiunea 1. Rădăcina păcatului.....58
1.1. Pomul vieţii şi pomul cunoştinţei binelui şi răului 59
1.1.1. Pomul vieţii 60
1.1.2. Pomul cunoştinţei binelui şi răului 61
1.2. Identitatea şarpelui 62
1.3. Căderea îngerului şi căderea oamenilor 63
1.3.1. Nelegiuirea comisă de înger 63
1.3.2. Nelegiuirea comisă de oameni 63
1.3.3. Actul sexual ilicit dintre înger şi oameni 64
1.4. Fructul pomului cunoştinţei binelui şi răului 64
1.5. Rădăcina păcatului 65
Secţiunea 2. Imboldul şi procesul căderii..... 66
2.1. Îngerii, misiunea lor şi relaţia lor cu oamenii 66
2.2. Căderea spirituală şi căderea fizică 67
2.2.1. Căderea spirituală 68
2.2.2. Căderea fizică 69
Secţiunea 3. Puterea iubirii, puterea Principiului şi porunca lui Dumnezeu..... 70
3.1. Puterea iubirii şi puterea Principiului în căderea omului 70
3.2 Motivul din care Dumnezeu a stabilit porunca drept obiect al credinţei 71
3.3. Perioada în care era necesară porunca 71
Secţiunea 4. Consecinţele căderii omului.....72
4.1. Satan şi omenirea decăzută 72
4.2. Acţiunile lui Satan în societatea umană 73
4.3 Binele şi răul din punct de vedere al scopului 74
4.4. Lucrările spiritelor bune şi ale spiritelor rele 75
4.5. Păcatul 76

4.6. Caracteristicile principale ale naturii decăzute 77
Secţiunea 5. Libertatea şi căderea omului..... 79
5.1. Semnificaţia libertăţii din punctul de vedere al Principiului 79
5.2. Libertatea şi căderea omului 80
5.3. Libertatea, căderea şi restaurarea 80
Secţiunea 6. Motivul pentru care Dumnezeu nu a intervenit în căderea primilor strămoşi ai omenirii..... 81
6.1. Pentru a menţine caracterul absolut şi perfect al Principiului creaţiei 82
6.2. Pentru ca Dumnezeu să fie unicul Creator 82
6.3. Pentru a-i face pe oameni stăpânii creaţiei 83
Capitolul 3 Ultimele zile ale istoriei omenirii 84
Secţiunea 1. Împlinirea scopului lui Dumnezeu pentru creaţie şi căderea omului..... 84
1.1. Împlinirea scopului lui Dumnezeu pentru creaţie 84
1.2. Consecinţele căderii omului 86
Secţiunea 2. Lucrarea lui Dumnezeu de salvare..... 87
2.1 Lucrarea lui Dumnezeu de salvare reprezintă providenţa de restaurare 87
2.2. Scopul providenţei de restaurare 88
2.3. Istoria omenirii este istoria providenţei de restaurare 88
Secţiunea 3..... 93
Ultimele Zile..... 93
3.1. Semnificaţia Ultimelor Zile 93
3.1.1. Timpurile lui Noe au reprezentat Ultimele Zile 94
3.1.2. Timpurile lui Isus au reprezentat Ultimele Zile 94
3.1.3. Timpurile Celei de-a Doua Veniri a lui Hristos reprezintă Ultimele Zile 95
3.2. Versetele biblice privind semnele Ultimelor Zile 95
3.2.1. Cerul şi pământul vor fi distruse, şi vor fi create un nou cer şi un nou pământ 95
3.2.2. Judecata prin foc a cerului şi a pământului 96
3.2.3. Morţii care se ridică din mormintele lor 97
3.2.4. Oamenii de pe pământ vor urca să-l întâlnească pe Domnul în văzduh 98
3.2.5. Soarele care s-a întunecat, Luna care nu mai dă lumină şi stelele care cad din cer 99
Secţiunea 4.Ultimele Zile şi zilele noastre..... 100
4.1. Semnele restaurării primei binecuvântări 101
4.2. Semnele restaurării celei de-a doua binecuvântări 102

4.3. Semnele restaurării celei de-a treia binecuvântări 106
Secţiunea 5. Ultimele Zile, noul adevăr şi atitudinea noastră..... 108
5.1. Ultimele Zile şi noul adevăr 108
5.2. Atitudinea noastră în Ultimele Zile 111
Capitolul 4 Mesia: Venirea sa şi scopul Celei de-a Doua Veniri 114
Secţiunea 1. Salvarea prin intermediul crucii..... 114
1.1. Scopul venirii lui Isus ca Mesia 114
1.2. A fost mântuirea împlinită prin intermediul crucii? 115
1.3. Moartea lui Isus pe cruce 116
1.4. Limitele salvării oferite de mântuirea prin intermediul crucii şi scopul Celei de-a Doua Veniri a lui Isus 120
1.5. Două feluri de profeţii cu privire la cruce 121
1.6. Pasajele biblice în care Isus a vorbit despre crucificarea sa ca fiind necesară 123
Secţiunea 2. Cea de-a doua venire a lui Ilie şi Ioan Botezătorul..... 124
2.1. Credinţa evreilor în întoarcerea lui Ilie 125
2.2. Direcţia pe care a ales-o poporul evreu 126
2.3. Lipsa de credinţă a lui Ioan Botezătorul 128
2.4. Sensul în care Ioan Botezătorul era Ilie 131
2.5. Atitudinea noastră în privinţa Bibliei 132
Capitolul 5 Învierea 133
Secţiunea 1.Învierea..... 133
1.1.Conceptele Biblice despre viaţă şi moarte 133
1.2. Moartea cauzată de căderea omului 135
1.3. Înţelesul învierii 136
1.4. La ce schimbări conduce învierea în fiinţele umane? 137
Secţiunea 2..... 138
Providenţa învierii..... 138
2.1. În ce mod Dumnezeu Îşi duce la împlinire lucrarea de înviere 138
2.2. Providenţa învierii pentru oamenii de pe pământ 139
2.2.1. Providenţa de stabilire a fundamentului pentru înviere 139
2.2.2. Providenţa învierii la etapa de formare 139
2.2.3. Providenţa învierii la etapa de creştere 140
2.2.4. Providenţa învierii la etapa desăvârşirii 140
2.2.5. Împărăţia cerurilor şi paradisul 141
2.2.6. Fenomenele spirituale din timpul Ultimelor Zile 141
2.2.7. Prima înviere 144

2.3. Providenţa de înviere a spiritelor 145
2.3.1. Scopul şi calea învierii prin revenire 145
2.3.2. Învierea prin revenire a spiritelor evreilor şi creştinilor 145
2.3.3. Învierea prin revenire a spiritelor celor ce sălăşluiesc în afara Paradisului 147
2.4. Teoria reîncarnării examinată în lumina Principiului Învierii prin Revenire 149
Secţiunea 3. Unificarea religiilor prin intermediul învierii prin revenire.... 150
3.1. Unificarea Creştinătăţii prin intermediul învierii prin revenire 150
3.2. Unificarea tuturor celorlalte religii prin intermediul învierii prin revenire 151
3.3. Unificarea persoanelor nereligioase cu ajutorul învierii prin revenire 152
Capitolul 6 Predestinarea 153
Secţiunea 1. Predestinarea Voinţei lui Dumnezeu..... 155
Secţiunea 2. Predestinarea modului de îndeplinire a Voinţei lui Dumnezeu..... 157
Secţiunea 3. Predestinarea cu privire la oameni..... 158
Secţiunea 4. Elucidarea versetelor biblice care susţin doctrina..... 160
predestinării absolute..... 160
Capitolul 7 Hristologia 163
Secţiunea 1. Valoarea unei persoane care a realizat scopul creaţiei.... 163
Secţiunea 2. Isus şi omul care a împlinit scopul creaţiei..... 165
2.1. Adam perfect, Isus şi restaurarea pomului vieţii 165
2.2. Isus, oamenii şi împlinirea scopului creaţiei 166
2.3. Este oare Isus Însuşi Dumnezeu? 167
Secţiunea 3. Isus şi oamenii decăzuţi..... 168
Secţiunea 4. Renaşterea şi Treimea..... 169
4.1. Renaşterea 170
4.1.1. Isus, Sfântul Duh şi misiunea lor de a dărui renaştere 170
4.1.2. Isus, Sfântul Duh şi caracteristicile duale ale logosului 171
4.1.3. Renaşterea spirituală prin Isus şi Sfântul Duh 172
4.2. Treimea 172
Partea a II-a .Introducere la capitolul Restaurare 175
Secţiunea 1. Principiul restaurării prin răscumpărare..... 175
1.1. Restaurarea prin răscumpărare 175
1.2. Fundamentul pentru Mesia 179

1.2.1. Fundamentul credinţei 180
1.2.2. Fundamentul substanţial 181
Secţiunea 2. Desfăşurarea providenţei de restaurare.....182
2.1. Epocile în decursul providenţei de restaurare 182
2.2. Clasificarea epocilor în decursul providenţei de restaurare 183
2.2.1. Clasificarea epocilor conform Cuvântului lui Dumnezeu: 184
2.2.2. Clasificarea epocilor în baza lucrării lui Dumnezeu de Înviere: 184
2.2.3. Clasificarea epocilor conform Providenţei pentru Restaurarea prin răscumpărare a perioadelor de credinţă pierdute: 185
185
2.2.4. Clasificarea epocilor cu privire la extinderea sferei fundamentului pentru Mesia: 186
2.2.5. Clasificarea epocilor cu referire la responsabilitate: 186
2.2.6. Clasificarea epocilor conform paralelelor în providenţă: 187
Secţiunea 3. Istoria providenţei de restaurare şi Eu.....188
Capitolul 1 Providenţa de stabilire a fundamentului pentru restaurare 189
Secţiunea 1. Providenţa de restaurare în familia lui Adam.....189
1.1. Fundamentul credinţei 189
1.2. Fundamentul substanţial 192
1.3. Fundamentul pentru Mesia în familia lui Adam 195
1.4. Câteva învăţăminte luate de la familia lui Adam 198
Secţiunea 2. Providenţa de restaurare în familia lui Noe.....198
2.1. Fundamentul credinţei 199
2.1.1 Figura centrală pentru fundamentul credinţei 199
2.1.2. Obiectul condiţiei pentru restaurarea fundamentului credinţei 200
2.2. Fundamentul substanţial 204
2.3 Câteva învăţăminte luate de la familia lui Noe 206
Secţiunea 3. Providenţa de restaurare în familia lui Avraam.....207
3.1. Fundamentul credinţei 207
3.1.1 Figura centrală pentru stabilirea fundamentului credinţei 207
3.1.2. Obiectele condiţiei oferite pentru restaurarea fundamentului credinţei 209
3.2. Fundamentul substanţial 219
3.3. Fundamentul pentru Mesia 222
3.4. Câteva învăţăminte din calea lui Avraam 225
Capitolul 2 Moise şi Isus în cadrul providenţei de restaurare 227
Secţiunea 1. Căile-model pentru supunerea lui Satan..... 227

1.1. Motivul pentru care căile lui Iacov şi Moise au fost stabilite drept modele pentru calea lui Isus 228
1.2. Calea lui Iacov ca model pentru căile lui Moise şi Isus 228
Secţiunea 2. Providenţa de restaurare în centru cu Moise..... 232
2.1. Privire generală asupra providenţei conduse de Moise 232
2.1.1 Fundamentul credinţei 233
2.1.2. Fundamentul substanţial 236
2.1.3. Fundamentul pentru Mesia 236
2.2 Căile naţionale de restaurare a Canaanului în centru cu Moise 237
2.2.1 Prima cale naţională de restaurare a Canaanului 237
2.2.2. Cea de-a doua cale naţională de restaurare a Canaanului 240
2.2.3 Cea de-a treia cale naţională de restaurare a Canaanului 257
2.3. Câteva învăţăminte din calea lui Moise 270
Secţiunea 3. Providenţa de restaurare în centru cu Isus..... 273
3.1. Prima cale mondială de restaurare a Canaanului 274
3.1.1 Fundamentul credinţei 274
3.1.2 Fundamentul substanţial 275
3.1.3. Eşecul primei căi mondiale de restaurare a Canaanului 276
3.2. Cea de-a doua cale mondială de restaurare a Canaanului 277
3.2.1. Fundamentul credinţei 277
3.2.2. Fundamentul substanţial 283
3.2.3. Eşecul celei de-a doua căi mondiale de restaurare a Canaanului 284
3.3. Cea de a treia cale mondială de restaurare a Canaanului 284
3.3.1. Calea spirituală de restaurare a Canaanului în centru cu Isus 284
3.3.2 Calea de restaurare a Canaanului substanţial în centru cu Domnul celei de-a Doua Veniri 289
3.4. Câteva învăţăminte din calea lui Isus 294
Capitolul 3 Perioadele în cadrul istoriei providenţiale şi determinarea duratei lor 296
Secţiunea 1. Perioadele providenţiale paralele..... 296
Secţiunea 2. Numărul de generaţii sau de ani în cadrul perioadelor epocii providenţiale de stabilire a fundamentului pentru restaurare..... 298
2.1. De ce şi în ce mod este prelungită providenţa de restaurare? 298
2.2. Condiţiile de răscumpărare verticale şi restaurarea orizontală prin răscumpărare 299
2.3. Restaurarea orizontală prin răscumpărarea realizată vertical 301

2.4. Perioadele de răscumpărare numerice pentru restaurarea fundamentului credinţei 301
2.5. Perioadele paralele determinate de numărul de generaţii 307
2.6. Perioadele providenţiale ale restaurării orizontale prin răscumpărarea realizată vertical 309
Secţiunea 3.....310
Perioadele din cadrul Epocii Providenţei de Restaurare şi durata lor..310
3.1. Perioada de patru sute de ani de sclavie în Egipt 311
3.2. Perioada de patru sute de ani a Judecătorilor 311
3.3. Perioada de o sută douăzeci şi unu de ani a Regatului Unit 312
3.4. Perioada de patru sute de ani a regatelor divizate de nord şi de sud 314
3.5. Perioada de două sute zece ani a exilului şi întoarcerii lui Israel 314
3.6. Perioada de patru sute de ani de pregătire pentru venirea lui Mesia 315
Secţiunea 4. Perioadele din Epoca Prelungirii Providenţei de Restaurare şi durata lor.....316
4.1. Perioada de patru sute de ani de persecuţii în Imperiul Roman 316
4.2. Perioada de patru sute de ani de conducere a bisericii regionale 317
4.3. Perioada de o sută douăzeci de ani a Imperiului Creştin 317
4.4. Perioada de patru sute de ani a Regatelor divizate de est şi de vest 318
4.5. Perioada de două sute zece ani a exilului şi întoarcerii papilor 318
4.6. Perioada de patru sute de ani de pregătire pentru A Doua Venire a lui Mesia 319
Capitolul 4 Paralelele dintre cele două Epoci ale Providenţei de Restaurare 320
Secţiunea 1. Perioada de sclavie în Egipt şi perioada de persecuţii în Imperiul Roman.....322
Secţiunea 2. Perioada Judecătorilor şi Perioada conducerii bisericii regionale..... 324
Secţiunea 3. Perioada Regatului Unit şi Perioada Imperiului Creştin.. 325
Secţiunea 4. Perioada Regatelor divizate de nord şi de sud şi perioada Regatelor divizate de est şi de vest.....328
Secţiunea 5. Perioada de exil şi întoarcere a Israelului şi perioada de exil şi întoarcere a papilor.....330
Secţiunea 6. Perioada de pregătire pentru Venirea lui Mesia şi perioada de pregătire pentru cea de-a Doua Venire a lui Mesia..... 333
Secţiunea 7. Providenţa de restaurare şi progresul istoriei.....336
7.1. Progresul istoriei în Epoca Providenţei de Restaurare 337

7.2 Progresul istoriei în Epoca Prelungirii Providenţei de Restaurare 340
7.2.1 Providenţa de Restaurare şi istoria Occidentului 340
7.2.2. Interacţiunea dintre istoria religiilor, istoria economică şi istoria politică 341
7.2.3 Societatea de clan 343
7.2.4. Societatea Feudală 344
7.2.5. Societatea monarhică şi Imperialismul 345
7.2.6. Democraţia şi Socialismul 348
7.2.7. Idealurile interdependenţei, bunăstării reciproce şi valorilor universal recunoscute vis-a-vis de Comunism 351
Capitolul 5 Perioada Pregătirii pentru cea de-a Doua Venire a lui Mesia 353
Secţiunea 1. Perioada Reformei (1517-1648).....353
1.1. Renaşterea 357
1.2. Reforma 358
Secţiunea 2. Perioada Conflictelor Religioase şi Ideologice..... 359
1648 – 1789.....359
2.1. Concepţia despre viaţă de tip Cain 360
2.2. Concepţia despre viaţă de tip Abel 362
Secţiunea 3. Perioada de maturizare a politicii, economiei şi.....364
ideologiei (1789 - 1918)..... 364
3.1. Democraţia 364
3.1.1. Democraţia de tip Cain 366
3.1.2 Democraţia de tip Abel 367
3.2. Semnificaţia Separării Puterilor 368
3.3. Semnificaţia Revoluţiei Industriale 370
3.4. Apariţia Marilor Puteri 371
3.5. Reformele religioase şi Revoluţiile Industriale şi politice care au urmat după Renaştere 371
Secţiunea 4. Războaiele Mondiale..... 373
4.1. Cauzele providenţiale ale Războaielor Mondiale 373
4.2. Primul Război Mondial 375
4.2.1. Prezentarea sumară a Providenţei în Primul Război Mondial 375
4.2.2 Ce hotărăşte apartenenţa la partea lui Dumnezeu sau la cea a lui Satan? 375
4.2.3. Cauzele providenţiale care au determinat începerea Primului Război Mondial 377
4.2.4 Rezultatele providenţiale ale Primului Război Mondial 378

4.3. Al Doilea Război Mondial 379
4.3.1. Privire generală asupra providenţei în al Doilea Război Mondial 379
4.3.2. Natura fascismului 379
4.3.3. Ţările de partea lui Dumnezeu şi ţările de partea lui Satan în cel de-al Doilea Război Mondial 380
4.3.4. Rolurile providenţiale ale celor trei ţări de partea lui Dumnezeu şi ale celor de partea lui Satan 381
4.3.5. Cauzele providenţiale ale celui de-al Doilea Război Mondial 382
4.3.6. Rezultatele providenţiale ale celui de-al Doilea Război Mondial 383
4.4.Cel de-al Treilea Război Mondial 384
4.4.1. Este cel de-al Treilea Război Mondial inevitabil? 384
4.4.2. Rezumatul providenţei în cel de-al Treilea Război Mondial 386
4.4.3. Cauzele providenţiale ale celui de-al Treilea Război Mondial 386
4.4.4. Rezultatele providenţiale ale celui de-al Treilea Război Mondial 388
Capitolul 6 Cea de-a Doua Venire 389
Secţiunea 1. Când se va reîntoarce Hristos?.....390
Secţiunea 2. În ce mod se va reîntoarce Hristos?..... 391
2.1. Perspectivele oferite de Biblie 391
2.2. Hristos se va reîntoarce ca un copil născut pe pământ 393
2.3. Care este semnificaţia versetului despre aceea că Hristos se va reîntoarce pe nori? 402
2.4. De ce a spus Isus ca Domnul va veni pe nori? 403
Secţiunea 3. Unde se va reîntoarce Hristos?..... 405
3.1. Se va reîntoarce oare Hristos în mijlocul poporului evreu? 405
3.2. Hristos se va reîntoarce într-o naţiune de la Răsărit 407
3.3. Naţiunea care se află la Răsărit este Coreea 408
3.3.1. O condiţie naţională de răscumpărare 408
3.3.2. Prima linie de luptă a lui Dumnezeu şi prima linie de luptă a lui Satan 410
3.3.3. Partenerul obiect al Inimii lui Dumnezeu 412
3.3.4. Profeţiile mesianice 413
3.3.5. Încununarea tuturor civilizaţiilor 415
Secţiunea 4. Paralelele dintre perioada în care a trăit Isus şi ziua de azi... 417
Secţiunea 5. Diversitatea haotică a limbilor şi necesitatea unificării lor... 420